

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

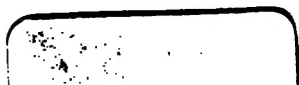

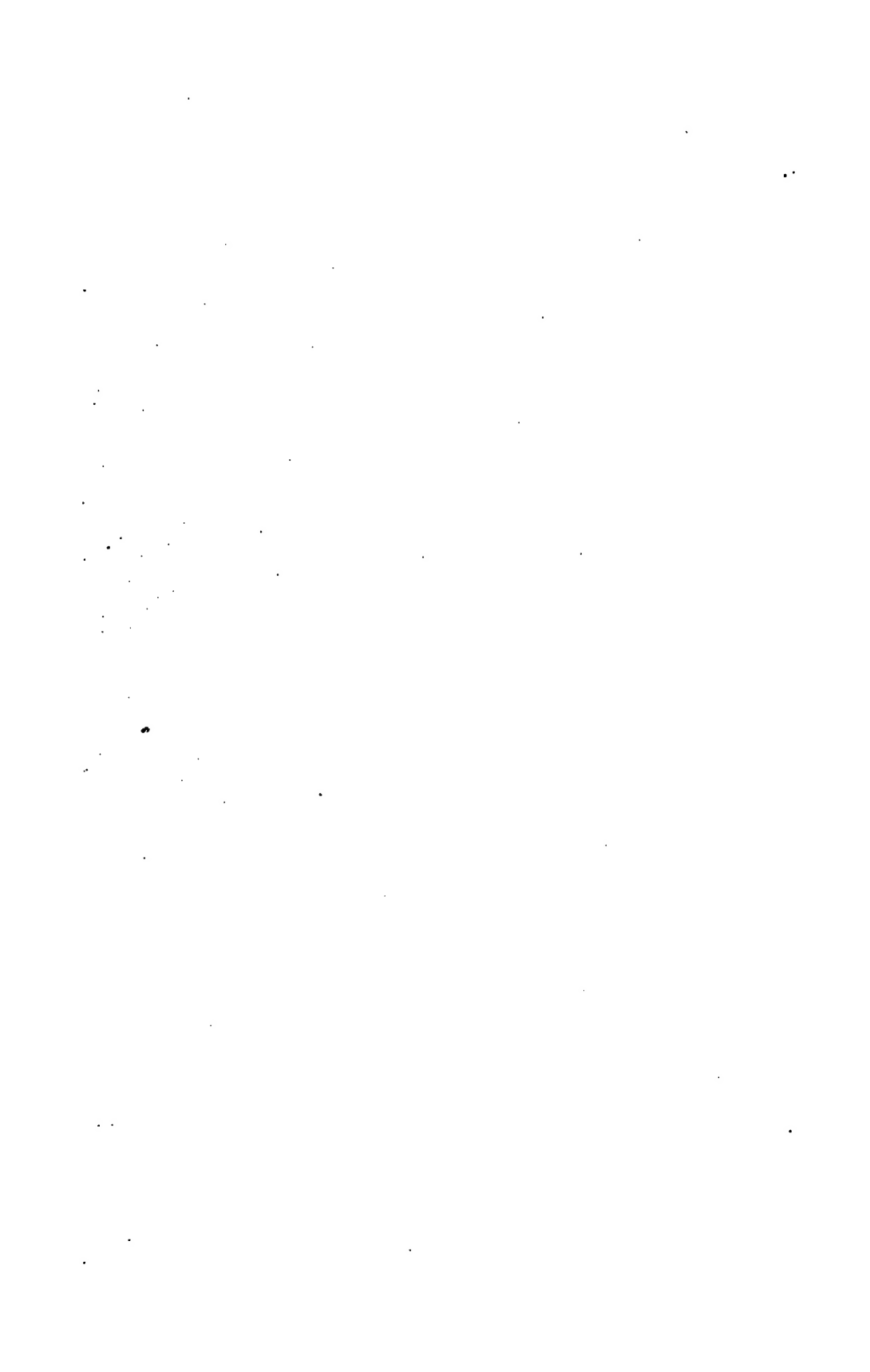

800042939X

34.

387.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

THE PLUTUS

OF

ARISTOPHANES.

FROM THE TEXT OF DINDORF.

WITH

CRITICAL AND EXPLANATORY REMARKS,

PARTLY ORIGINAL,

PARTLY SELECTED FROM THE SCHOLIA

AND VARIOUS COMMENTATORS.

By **HENRY PARKER COOKESLEY, B.A.**

TRIN. COLL. CAMB.

2.

FOR THE USE OF SCHOOLS.

LONDON:

RICHARD PRIESTLEY, 143, HIGH HOLBORN.

MDCCCXXXIV.

387.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

FROM THE PHYSICS DEPARTMENT

-70e

P R E F A C E.

I HOPE I shall not be accused of presumption in undertaking to publish a play of Aristophanes "for the use of schools." My ambition has been to do what, I trust, the public will think a USEFUL work. I have endeavoured to extract the essence out of the huge and ill-digested mass of annotations, which encumber rather than elucidate my author. Annotations on Greek plays are not much like roses and lilies, or I might say with Montaigne that, "I have here made a nosegay of flowers, and have brought nothing of my own, but the hand that ties them."

I have long considered an edition of the plays of Aristophanes, adapted for schools, a great desideratum in our classical literature; I mean an edition, which should not only illustrate the text by short and popular annotations, but should also present Aristophanes in such a dress, that no teacher would fear to put the book into the hands of his scholars. I need hardly add, that I have carefully omitted every verse or expression which could shock the delicacy of the most fastidious reader. I admit it is occasionally difficult to do this; for, unfortunately, the humour of Aristophanes is sometimes so interwoven with, and dependent on his coarseness, that both must stand or fall together. I have, however, done my best in a difficult matter; if I have failed, it has, at least, been with an inclination always towards the side of morals and purity.

I should convict myself of the presumption I am so anxious to deprecate, were I to enter into any thing resembling a detailed criticism on the merits and defects of Aristophanes; I may, however, be permitted to express my belief, that the graces of Athenian language cannot anywhere be so advantageously studied as in this author. The structure of his verse is apparently loose and irregular; but

its music is more sweet, more various ; it contains more of the flow and freedom of poetry than can be found in any other writer of the Greek drama. He unbound the fetters of the Tragic Muse. There is an airiness and pliancy in his language which you will look for to no purpose in the more stately, but somewhat cramped and confined versification of Euripides.

Nor is he less valuable as an historian than as a poet. No one can form a correct estimate of the Athenian character without studying Aristophanes ; he is to the domestic economy of Athens what Xenophon and Thucydides are to the political. Not that his claim to consideration as a political historian also is to be overlooked. He was a sound politician and a sincere patriot. It is as fortunate as it is extraordinary, that a man of such boundless humour and fancy should have been gifted with so admirable a judgment.

There is much in his satire which may strike a modern reader as caricature rather than ridicule—as buffoonery rather than wit ; but I am inclined to think that, if we made fair allowance for the very different state of manners which Athens presented, from any with which we are acquainted—and if we were in possession of more ample means of information on the subject of the domestic habits of the people, we should find that Aristophanes does not exaggerate the follies and crimes of his age.

I wish I could say as much for his love of virtue as for his adherence to truth ; but, I confess, that all the special pleading which has been exhausted to prove that his OBJECT was uniformly virtuous,—that he endeavoured to render vice disgusting by holding it up to ridicule,—seems to me a wretched perversion of sense, and a dangerous mode of dealing with a subject of grave importance. But the *contrary* argument has been pushed too far *against* him, in the case of his treatment of Socrates.

That he entertained any *malice* against that great man, is what no one now believes. But that he was even *unfair* towards him, I cannot admit. With all his extraordinary powers of intellect, his pure morality, and sublime theology, Socrates seems nevertheless to have been addicted to a waspish, captious contradiction and correction of every body; to have had a love of hair-splitting, puerile, quibbling dispute; totally unworthy of his stupendous mind, and probably very annoying to the victims of his loquacity.

That his scholars imbibed from him the same love of petty and insignificant debate, cannot be doubted. Shall I be considered profane, if I suggest that even Cicero himself is not free from this love of discussing trifles, which may mystify, but can never amuse, much less enlighten the mind? The conversation of Socrates, as reported by his professed panegyrist, is quite as puerile as any thing attributed to him in the *Nubes*. Surely, his observations on the different sort of scents* that become men and women, would be called—and rightly called—infinite nonsense, if they had not the authority of some great name to support them. I say this out of no desire to disparage Socrates (of whose real character, by the bye, the world is as yet in ignorance), but to justify Aristophanes. I think it impossible to deny, that Socrates laid himself open to legitimate satire; and I cannot see that Aristophanes made any unfair use of his advantage. We have no means of judging how far the influence of Socrates may have gone, in rendering his scholars a disputatious and troublesome swarm of talkers. The evil thus produced on Athenian society, may have been considerable. Perhaps there is no more annoying species of the human genus, than the wrangling, loquacious, dogmatical, self-sufficient, metaphysical, young man. I can easily understand and forgive Aristophanes his antipathy.

* Xenoph. *Συμposium*, ch. 2.

For his indulgence in obscenity, I am neither able, nor willing, to find an excuse. Indeed, it is a crime in my judgment of so deep a dye, that any endeavour to palliate it is criminal. The lines which separate virtue from vice, and morals from brutality, cannot be drawn too definite and broad. He who attempts to make them approximate, is a traitor to goodness and religion. It is a poor defence indeed to set up for Aristophanes, that he intended by ridicule to deter men from vice. If such was his intention, he has made a deplorable failure. No man was ever deterred from the commission of sin by such satire as that of Aristophanes. It is true, he does not commend wickedness; but neither does he reprove it. He makes it, at all events, familiar to the mind. He renders it dangerous, by making it common. In laughing with Aristophanes, one is apt to forget that the laugh is at the expense of virtue. It is a price too high for the purchase of any enjoyment. But to laugh at gross depravity at all, is a wrong mode of treating it. *Follies* may be ridiculed, and even driven out of existence by ridicule. But the *graver vices* are rather encouraged, than put down, by a laugh. The villain who finds himself laughed at, is glad enough to find that his vices are looked upon with so kind an eye. People ought not to be laughed at that deserve to be hanged.

I have thought it right to say thus much of Aristophanes, that I may not be considered as run away with by partiality for my Author; and also to satisfy the Public, that those Plays which I contemplate publishing, shall be strictly and properly "adapted for the use of schools."

H. P. C.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΤΑΤΟΥΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

**ΚΑΡΙΩΝ.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ.
ΔΙΚΑΙΟΣ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.**

ARGUMENT.

It appears from various authorities that Aristophanes wrote two plays of this name. The first was exhibited in the fourth year of the ninety-second Olympiad, in the Archonship of Diocles, at the Panathenæa. It was unsuccessful, however, and this probably induced the poet to revise it, and bring it again upon the stage twenty years after its first appearance, (Olym. 97, 4.) in the Archonship of Antipater. It appears from chronological observations, and from quotations found in old grammarians from these two plays, that the Comedy which has come down to us is a sort of amalgamation of both, with considerable alterations. As Neocleides is the only person mentioned by name, this Comedy may be considered as approaching nearer than any other to the commonly received notion of the middle Comedy. The passages in which Pamphilus, Agyrrius, Philepsius, Philonides and Aristyllus are mentioned, are probably taken from the first *Plutus*. For at the time when the second was acted, it was forbidden by a law of Antimachus to attack any man by name.

————— *lex est accepta, Chorusque*
Turpiter obtinuit, sublato jure nocendi.

The allusion to the amnesty shews that the second *Plutus* must have been written after the time of the Thirty Tyrants.

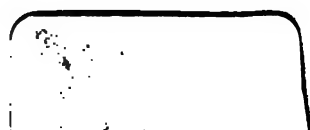
The *Plutus* differs from the other Comedies of Aristophanes in allowing very little to the Chorus, and from most of them, in having no *παραβάσις*, or address from the author to the audience.

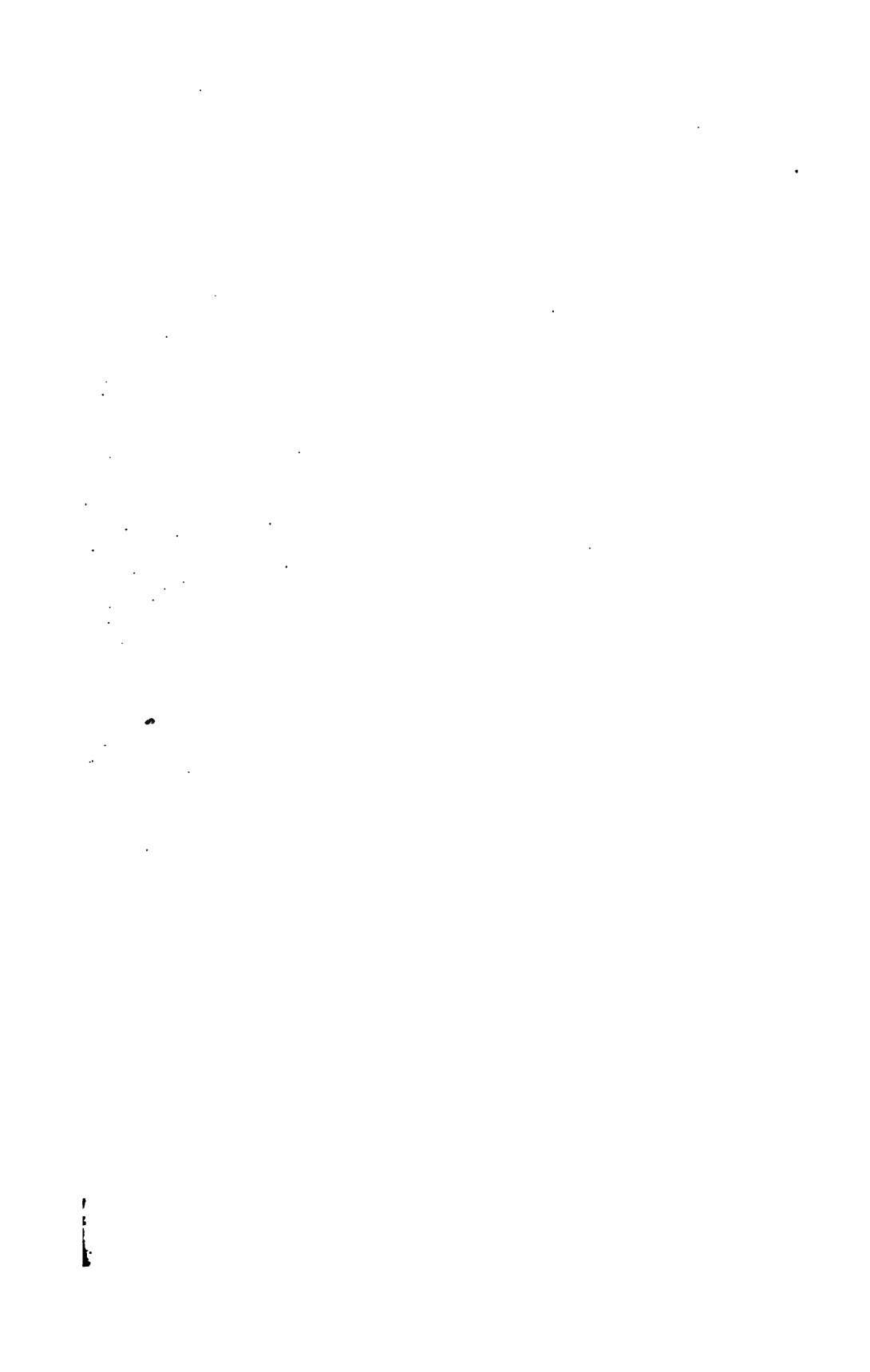

600042939X

34.

387.

ὅς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
 μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι 10
 ἱατρὸς ὦν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
 μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
 ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
 τούναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
 οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα 15
 οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κάμῃ προσβιάζεται,
 καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένῳ τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,

Apollo in reference either to the oblique (Λοξός) oracles delivered by him, which Cicero (*Div.* 2. 56.) calls *flexiloqua*; or from the oblique path of the sun through the ecliptic. Compare Eurip. *Orest.* 279. *Æschyl.* *Eumen.* 19.

9. *Θεσπ.* 'sings oracles.' Tibullus; *Abdita quæ senis fata canit pedibus.* Euripides uses *Θεσπίζειν*. *Ion.* 7. In *Æschyl.* *Agam.* Cassandra (*α Θεσπιωδός*) says, *ἔοικα Θεσπιωδῶσαι τάχα.* vs. 1170.

— *χρυσήλ.* 'made of beaten gold.' *ἐλατός* from *ἐλαύνω*, 'ductile opus facio.' A Tragic expression, frequent in Euripides, particularly the *Medea*. The tripod on which the Pythoness sat when about to deliver prophecies, was placed in the inmost recess of the temple, on the brink of a deep abyss, of which Longinus speaks, *de Subli.* 13. The part of the tripod on which she sat was called *ὄλμος*, which properly denotes 'a round stone.' Hence the prophetess was called *ὀλμῖς*.

10. *μέμψιν μ.* i. e. *μέμψεσθαι*, and *δικαίαν* must be construed as an adverb. 'I justly make this complaint'—a construction familiar to the Attics. As vs. 400. 498. *Acharn.* 112.

11. *ἱατρὸς ὦν καὶ μάντις*, expressed in one word by *Æschylus Eumen.* 62. *ἱατρίμαντις*. and *Suppl.* vs. 271. and in the *Agamem.* calamities are called *ἱατρομάντιες φρενῶν.* 1632.

12. *μελαγχ.* 'to be mad.' *Mæris*; *χολή. μανία.* Horace; *O ego lævus Qui purgor bili sub verni temporis horam*;

Non alius faceret meliora poemata. The three degrees of madness are afterwards expressed by *οὐχ ὑγιαίνειν, μελαγχολᾶν* and *κακοδαίμονᾶν*.

13. *ὅστις* differs from *ὅς* inasmuch as it applies to an object generally, and means one of a kind. *Matthiæ G. G.* § 483.

— *κατόπ.* Attic word; the common Greek word is *ὀπισθεν*. *Mæris*.

14. *τούναντίον ἢ.* *Secus quam.* 'Otherwise than.' *Thucyd.* 7. 80. *ἀπάγειν τὴν στρατίαν μηκέτι τὴν αὐτὴν ὁδόν, ᾧ διανοήθησαν, ἀλλὰ τούναντίον ἢ οἱ Συρακούσιοι &c.* Eur. *Ores.* 932. *τούναντίον δὲ δράσειτ' ἢ δράσαι χρεῖων.*

15. *ἡγεῖσθαι*, 'to be a guide.' *τυφλῷ.* dat. dependent on *ἀκολουθεῖ*.

17. *ἀποκρινομένῳ*, sc. *τῷ*. 'and that without answering me even a syllable.' Bentley reads *ἀποκρινομένῳς* referring to *οὗτος*. Another reading is *ἀποκρινομένου* the gen. absol. with *αὐτοῦ* understood.

— *γρύ.* *Plautus*—'ne gry quidem' literally "the dirt of the nails;" or, as some say, "a small coin at Athens," or the grunt of a sow, whence the word *γρύζειν* "to mutter." So *Theophr.* 278. *μῦ* and *τί μύεις*;

18. *οὐκ ἔσθ'*—*σιγ.* 'I can no longer hold my peace.' *Dawes Misc. Crit. p.* 227. The future properly depends on *ὅπως*, which takes the present, aor. 1. pass. and aor. 2. in the conjunctive; but instead of the aor. 1. act. and mid. re-

ἤν μὴ φράσης ὃ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὧ δέσποτ', ἀλλὰ σοι παρέξω πράγματα. 20
οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελῶν τὸν στέφανον, ἤν λυπῆς
τί με,

ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς. ΚΑ. λῆρος· οὐ γὰρ
παύσομαι

πρὶν ἂν φράσης μοι τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοσί· 24
εὖνους γὰρ ὦν σοι πυνθάνομαι πάνν σφόδρα.

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.

quires the future, and this whether it be governed by a verb preceding that, ὅρα 'cave,' is omitted. Matthiæ G. G. § 520. Herodot. 7. 102. 11. οὐκ ἔστι δεῦρος κατὰ σοὺς δέξονται λόγους. Interrogatively, an optative is required. Eur. Alcest. ἔστ' οὐν ὅπως Ἀλκίησις ἐς γέρας μόλοι; In most neuter verbs in -εω and -αω the Attics prefer the fut. mid. to the fut. active. Perhaps, because the active form had originally an active sense.

19. ὅ τι—ποτε. i. e. δι' ὅτι π. 'why in the world.' Homer Il. ἀ. 64. ὅτι τόσσον ἐχώσατο. Marc. 9. 11.

20. παρ. πραγ. 'to be troublesome.' as vs. 102. properly 'to accuse any one.' ἔχειν πρ. being said of persons engaged in law-suits. Xenoph. Mem. 2. 9. 1. Negotium facessere. French; se tirer d'affaire.

21. τυπτήσεις. fut. of the obsolete verb τυπτέω. So χαϊρήσεις. vs. 64. both Attic.

—στέφ. ἔχ. γε. 'at least, while I am wearing the chaplet.' Those who consulted the oracle wore chaplets, usually of laurel. So Creon is described by the high priest as wearing such a crown in Soph. Œd. Tyr. vs. 82. Eurip. Hipp. 792. All who made the pilgrimage to Delphi had this distinction, and their persons were sacrosanct.

22. μὰ Διὰ, 'no, by Jove.' οὐ is understood before μὰ, expressed in Ly-

sistr. 55.

23. ἵνα μ. ἀ. 'that you may feel more pain.' (having no protection to his head.)

—παύω. 'I stop [another.].' παύομαι. 'I stop myself,' i. e. 'I cease.'

24. πρὶν. In the tragic writers πρὶν is joined to an infin. or subjunct. mood, either with or without ἄν. See Porson on Eurip. Med. vs. 222.

—τίς—οὗτοσί, 'who in the world this person here is?' The iota terminating pronouns, which is Attic, is always long. As τοδί. vs. 40. τουτωί. vs. 44.

25. εὖνους ὦν π. σ. 'being mightily well affected.' An Atticism. εὐ μάλα. Plato Euthryph. 4. εὐθὺς παρὰ χρῆμα. Xen. Rep. Lac. 540. So Terence; una simul. Heaut. 5. 1. 30. Livy 'forte temere.' 10. 43. Plautus; rursus de novo. Pæn. prol. 79. It is, perhaps, better to take πάνν σφ. with πυνθ. 'I am very urgent in my inquiry.'

26. ἀλλὰ, 'then.' Elegantly placed at the beginning of a sentence. Æl. V. His. 1. 21. like 'vero' in Latin.

27. κλεπ. instead of κλέπτιστος. Sophocles uses the same license in Philoct. vs. 98. τολμίστατος. We find also λαλίστατος, βλακίστατος, λαγνίστατος. Brumoy supposes this to be said aside—'Je veux dire le plus felon.' Cf. Alciph. Ep. 3. 20.

ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὦν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. ΚΑ. οἶδά τοι.
ΧΡΕ. ἔτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες 30
καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί. ΚΑ. πείθομαι.
ΧΡΕ. ἐπερησόμενος οὖν ὥχόμην ὡς τὸν θεόν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,
τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὦν μόνος μοι τυγχάνει, 35
πενυσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
εἶναι πανούργον, ἄδικον, ὑγιὲς μὴδὲ ἐν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας συμφέρειν.

29. κακῶς πρ. 'to fare ill.' κ. ποι-
εῖν. 'to injure.'

— πένης. Pauper, sed cui est victus
necessarius: πτωχός cui non est.

— τοι. Properly an old dative for
τῷ, 'therefore.' It serves to strengthen
an affirmation, οἶδά τοι. 'I know well.'
[Matthiæ.]

30. ῥήτ. Aristophanes takes every
opportunity of sneering at the orators of
his time, whose measures were as inju-
rious to the state, as beneficial to them-
selves. Pericles exposes this system very
finely in Thucydides, 2. 60. For the
συκοφ. see vs. 832.

31. πείθ. 'I understand.' Same as
οἶδά τοι. cf. vs. 316.

32. ἔπερ. Attic word; 'to consult an
oracle.' Xenoph. περὶ προσ. c. 6. de
Rep. Lac. c. 8. 5. The fut. participle
is used instead of an infin. after other
verbs.

— ὡς, a preposition with the Attics,
when followed by an animate object. Pi-
sistratus built a temple to the Pythian
Apollo at Athens.

33. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ. for ἐὸν ἐμ-
αυτοῦ τοῦ. When the apposition refers to
a pronoun possessive it is put in the ge-
nitive: as τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν
'Ἐκτορα; and Eur. Elec. 356. πόσις
ἰμός τῆς ἀθλείας. Horace; 'mea scrip-
ta timentis.' Sat. 1. 4. 22.

34. ἐκτετ. βίον, 'that my life was
almost shot out.' ἐκτοξ. Metaphor from

archers shooting away their arrows. [Sui-
das.] Chremylus in this and the pre-
ceding verse gives a reason why he
thought it not worth while to consult
Apollo about a plan of life for himself;
his own days, he concluded, were nearly
spent. Brunck, therefore, is mistaken
in supposing βίον to mean 'facultates.'

Commentators have cited Horace's
words, 'Quid brevi fortes jaculamur ævo
multa?' to illustrate ἐκτοξ. but Horace
seems to mean—'Why do we aim at
more than we have time to hit?' not—
'Why do we shoot away, or waste, our
life?' Bentley reads, ἐκτετολυνεῦσθαι
β. 'my life almost spun out.' Without
necessity or the authority of MSS.

35. τὸν δ' υἱὸν. vs. 33-4, are paren-
thetical: and εἰ χρὴ τὸν υἱὸν μ. τ. τ.
depend on πενυσόμενος in vs. 32. which
is exegetical of ἐπερησόμενος, and de-
pends on ὥχόμην.

37. μὴδὲ ἐν. According to Porson,
the Attics began to use μὴδὲ εἰς, οὐδὲ
εἰς instead of μὴδ' εἰς, οὐδ' εἰς towards
the later times of Aristophanes. It oc-
curs four times in this play, once only in
the Ranæ, 958.

38. ὡς νομίσας, 'for I thought.'—
ὡς is here used with the participle, in-
stead of ὅτι with the finite verb. Mat-
thiæ, § 569. 2.

— τοῦτ' αὐτὸ sc. εἶναι πανούρ-
γον, συμφέρειν, 'utile esse,' as in vs.
49.

- ΚΑ. τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων ;
 ΧΡΕ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί· 40
 ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών,
 ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαι μ' ἔτι,
 πείθειν δ' ἑμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
 ΚΑ. καὶ τῷ ξυναντᾶς δῆτα πρῶτῳ; ΧΡΕ. τουτῷ.
 ΚΑ. εἴτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοϊαν τοῦ θεοῦ, 45
 φράζουσιν ὧ σκαιότατέ σοι σαφέστατα
 ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον ;
 ΧΡΕ. τῷ τοῦτο κρίνεις; ΚΑ. δῆλον ὅτι καὶ τυφλῷ
 γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὥς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον
 τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ. 50

39. The Sch. thinks this line a burlesque on Euripides, who frequently uses this word in the sense of "to speak as an oracle." See particularly Orest. 162. στεμμάτων alludes to the chaplets worn by the Pythoness, or encircling the tablets whereon those who consulted the oracle used to write their questions. See Eur. Orest. 162. 323. Philostratus says, that all questions were proposed in writing, and in as few words as possible. lib. 6. c. 5.

40. πεύσει—τοδί. Both Attic. Porson wrote -ει as the termination of the 2 person indicative, but γ as the subjunctive: Since analogy requires a short vowel in the indicative, but a long one in the subjunctive.

—εἶπέ μοι. jussit. 'told me to do this.' So φράζουσιν vs. 46.

42. μεθίεσθαι. 'to let go.' takes only the genitive; μεθύναι on the contrary, in the same sense, takes the accusative. Soph. Œd. C. vs. 830. Eur. Hec. 404. Yet Homer and Herod. have the gen. with the act. Matthiæ, G. G. §. 367.

—μὴ ἔτι, 'not (to let him go) again' (when once I had got him).

43. After πείθειν understood τοῦτον; ἔμ. depends on ξυνακ.

44. τῷ for τίνι, as τῳ for τινί. When ὁ is used for τις, it is the common

gender: as σὺν τύχῃ δέ τῳ. Æscyl. Sep. Th.

45. εἶτ᾽ expresses indignation in a question. See vs. 79. n. It is generally used in this sense in combination with a participle.

46. σκαῖος, (pr. 'sinister') 'stupid,' opposed to δεξιός, 'a man of sense.' Fr. gauche.

—σαφ. Peculiarly Attic to use the neut. pl. of adj. instead of adva.

47. τὸν ἐπιχώριον τρ. (sub. κατὰ) 'after the fashion peculiar to Athens.' The national manners of Athens are described in vs. 30-1. ἡ χώρα is constantly used by Attic writers for *Attica*. See Xen. passim. while they call every other country ὑπερορία.

48. τῷ. i. e. ἐπὶ τῷ, 'on what account? why?'

—τυφλῷ—δοκεῖ. Dobree understands εἶναι, and takes the words thus, δῆλον ὅτι τοῦτο δοκεῖ (εἶναι) καὶ τ. γν. i. e. 'Apollo thinks that it is possible even for a blind man to see this,'—and quotes Æsch. Persæ vs. 419. (where see Blomfield,) but he does not vouch for propriety of the omission. Kuster takes the words thus—ὅτι δοκεῖ δῆλον εἶναι καὶ τυφλῷ γνῶναι τοῦτο. but it seems impossible to take ὅτι before δῆλον. After δοκεῖ understand Φοιβῷ.

- ΧΡΕ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
 ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἦν δ' ἡμῖν φράση
 ὅστις ποτ' ἐστὶν οὕτοσὶ καὶ τοῦ χάριν
 καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδὶ,
 πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὃ τι νοεῖ. 55
- ΚΑ. ἄγε δὴ, σὺ πρότερον σαυτὸν ὅστις εἰ φράσον,
 ἦ τὰπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνν.
- ΠΛΟΥ. ἐγὼ μὲν οἰμῶζιν λέγω σοι. ΚΑ. μανθάνεις
 ὅς φησιν εἶναι; ΧΡΕ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ
 ἐμοί.
 σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει·
 ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις, 61
 ἐμοὶ φράσον. ΠΛΟΥ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
- ΚΑ. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

51. οὐκ—ῥέπει, 'the oracle cannot possibly mean this.' ῥε, a metaphor from scales which are said ῥέπειν 'to verge or preponderate.' τοῦτο before ῥ. is a spondee. The ῥ has this effect on a preceding vowel, only when the ictus metricus falls on that vowel. In all metres the ictus metricus falls on that syllable of the foot which is necessarily long; in the Dactylic and Trochaic on the first syllable; in the Iambic and Anapestic on the last.

53-4. τοῦ χάριν καὶ τοῦ δεόμενος, 'for what reason, and what he wants that,' &c.

55. τὸν χρ. Attic construction for ὅτε ὁ χρ. νοεῖ. 'Urbem quam statuo vestra est.' Virgil. So Nub. 1147. τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκε—εἰφ'. i. e. εἰπέ, εἰ ὁ υἱὸς μ. Below vs. 72.

57. δρῶ. Attic future for δράσω. Æsch. Sep. Th. 1065. τί δὴ δρῶ; Suppl. 560. πῶς δρῶ; τὰπὶ τούτοις means 'the consequence of these threats (viz. stripes),' which Cario is supposed to have expressed in his look and voice. This form of words occurs in Eur. Phœn. 1214. Ion. 256.

58. οἰμῶζειν λ. σ. 'go to the devil.' contrary of χαίρειν λέγω. οἰμ. derived

from οἰμοί, as φεύζειν from φεῦ. ὦζω from ὦ. Vespæ. 1527. Hor. discipulorum inter jubeo plorare cathedras.

60. αὐτοῦ—ἐκπυνθάνει, 'you question him,'—σκαίως, 'like a blockhead,' and χαλεπῶς, 'roughly.' αὐτοῦ depends on ἐκπ.

61. ἀ. εὐόρκου, 'a man of honour.' Eur. Med. 495. A temple was erected at Athens to good faith. Meursius (Athenæus p. 141.) notices a passage in Soph. Œd. Col. in which the place is mentioned where Theseus and Pirithous exchanged vows of fidelity. The Romans worshipped Faith as a goddess. Virgil. Æn. 1. 292.

62. φράσον. sc. τίς εἰ.

— κλάειν, 'go hang yourself'—not so heavy an imprecation as οἰμῶζειν λέγω σοι.

63. δέχου, 'take the man, and the omen offered you by the god.' Ironical, δέχεσθαι means 'to receive as an omen.' In Herodotus, passim. ὄρνις, properly a bird. Statius says, of Amphiaræus,

— doctus in omni

Nube salutato volucrum cognoscere Phœbo.

Theb. 707.

Horace; Malâ ducis avi domum.

ΧΡΕ. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρα χαίρήσεις ἔτι. 64

ΚΑ. εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.

ΠΛΟΥ. ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕ. πώμαλα.

ΚΑ. καὶ μὴν ὃ λέγω βέλτιστόν ἐστ', ὦ δέσποτα.

ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.

ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν κατα-
λιπὼν

ἄπειμ', ἵν' ἐκείθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. 70

ΧΡΕ. ἀλλ' αἶρε ταχέως. ΠΛΟΥ. μηδαμῶς. ΧΡΕ.

οὐκουν ἐρεῖς ;

64. χαίρήσεις. see vs. 21. 'You will hereafter repent of this'—an euphemism. Chremylus swears by Ceres, being a husbandman.

65. ἀπό σ' ὀλῶ. i. e. ἀπολέσω σε κακὸν κ. 'I will ruin you utterly.' See Eurip. Med. 801. Soph. Philoct. 1369. where the same expression occurs.

66. ὦ τᾶν. 'O friend.' Attic expression. Nubes 1264. Ranæ 983. Ulpianus on Demosth. Ol. 1. 9. says, τᾶν is for ἐτάν. i. e. ἐταῖρε.

— ἀπαλλάχθητον, 'be gone.' The aor. 1 pass. has the force of the middle.

— πῶς γάρ is, like πόθεν γάρ, an emphatic negative, 'not at all.' πῶς γάρ is used for πῶς γὰρ οὐ. Sophocles Ajax 279. From this πῶς the Attic πώμαλα (πῶς μάλα 'how should that be possible?') 'not at all,' seems to be derived. Demosthenes ἐπιστολὰς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο καλούσας ὑμᾶς, σὺν ἵν' ἐξέλθῃτε. πώμαλα. ἀλλ' ἵνα, &c.

67. καὶ μὴν, 'and I declare.'

68. ἄνθρωπος, a term of disrespect, 'the creature.'

69. ἀναθεὶς—καταλιπὼν. Bentley, offended with the double participle without the copula, reads καὶ λιπὼν. This objection, however, is groundless. Aristophanes supplies another instance of this construction in Acharn. 270-4. The

Attics use ἀναθεῖναι (properly applied to inanimate objects) for ἐπιθεῖναι, according to Eustath. —and the acc. case for the gen. and dat. Here for the gen. Thucyd. εἰ οὖν τί σε, (instead of σοι) τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστόν, &c. Soph. οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σοῦ. Matthiæ. G. G. § 383. This passage reminds us of Gloucester in King Lear, after he has been blinded.

70. ἄπειμι. Attic for ἀπελεύσομαι. Mæris. Att. 16. "εἰμι and its compounds are always future in the Attic writers." Dawes Misc. Crit. p. 82.

— ἐκτραχηλίζειν is applied to a horse that throws his rider and breaks his neck; hence ἐκτραχηλίσσθαι, 'to be thrown,'—applied to the rider; or, as here, 'to break one's neck,' the common consequence of being thrown. Suidas.

71. ἀλλ' αἶρε, 'then up with him instantly.' See vs. 26. n.

— οὐκουν ἐρεῖς; 'won't you then say (who you are)?' οὐκουν should always be accented on the last syllable, nor has it, as the Grammarians pretend, two senses. It gives a different sense to the sentence in which it stands according as it is interrogative or not. In fact, it should be written as two distinct words. Elmsley.

72. με. Attic for ἤν π. ὅστις ἐγὼ εἰμι. As in vs. 55.

ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἦν πύθησθέ μ' ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακὸν τί μ' ἐργάσεσθε κοῦκ ἀφήσετεν.

ΧΡΕ. νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.

ΠΛΟΥ. μέθεσθέ νῦν μου πρῶτον. ΧΡΕ. ἦν, με-
θίμεν. 75

ΠΛΟΥ. ἀκούετον δῆ. δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ με
λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος. ΧΡΕ. ὦ μιαρῶτατε
ἀνδρῶν ἀπάντων, εἴτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὦν ;

ΚΑ. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος ; 80

ΧΡΕ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλὸν καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
καὶ Ζεῦ, τί φῆς ; ἐκείνος ὄντως εἰ σύ ;

ΠΛΟΥ. ναί.

ΧΡΕ. ἐκείνος αὐτός ; ΠΛΟΥ. αὐτότατος. ΧΡΕ. πό-
θεν οὖν, φράσον,

73. κακὸν τί μ' ἐρ. Double acc. after ἐργ., as after ἐδρασεν in vs. 87. So verbs of saying, as well as doing well or ill, also depriving, persuading, govern a double accus.

74. νῆ is an affirmative adjuration, μὰ a negative one. ἡμεῖς nom. to ἀφήσομεν, and after βούλῃ understand ἡμᾶς ἀφιέναι σέ. 'At least, if you wish us to let you go.'

75. μέθεσθέ. See vs. 42. The plural is often interchanged with the dual of the verb. Soph. Œd. Col. σφῶν δ' (Ismene and Antigone) εὐδοοίη Ζεύς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντ' ἐπει οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον. μέθεσθε δ' ἡδὴ χαίρετόν τε. Aves 641. Matth. G. G. § 4.

— ἦν. En. 'Lo!' not confined to the Attics. Theocritus Id. 3. 10. Callim. H. in Del. 152.

77. ἦ. Attic for ἦν. As Lysistr. 643. The Ionians said ἔα, as Homer. Il. εἰ. 887. which the Attics contracted into ἦ. Yet ἦν is also Attic. See Mæris. h. v. and Pearson. (Suidas.)

78. μιαρῶτατε, 'most wicked.' μι-

ρὰ κεφαλὴ was a common expression for 'a rascal.' Suidas.

79. εἶτα. See above, vs. 45. 'Then you concealed that you were Pl.'? An elegant usage of εἶτα, expressing indignation. Nubes 1216. ἐπειτα is used Nubes 226. 1251. Eur. Ion. 1300. Phœn. 558. 607. Med. 1395. Hipp. 330. The participle is here used for the infinitive. σε εἶναι Πλοῦτον.

80. διακείμενος, 'you, Plutus, in such a wretched plight?' Cf. Eur. Helen. 1300. referring to his squalid appearance; hence he is called ἀσχημῶν 'nasty' in vs. 84.

81. Δαίμων in the singular means usually, among the poets, Fate or Fortune. (vs. 7.) In the plural it means Dii minorum gentium, or 'the Genii of mid air,' according to Spanheim, as distinguished from the θεοί, of whom Apollo is placed foremost by Cario, out of gratitude for his present oracle, and Jupiter separated from the rest, as in vs. 1.

83. αὐτότατος. A comic word, answering to 'ipseissumus.' Plautus. Trin. 4. 2. 'the very he.' So μονώτατος,

αὐχμῶν βαδίξεις ; ΠΛΟΥ. ἐκ Πατροκλέους
ἔρχομαι,

ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο. 85

ΧΡΕ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες ; κάτειπέ μοι.

ΠΛΟΥ. ὁ Ζεὺς με ταύτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθο-
νῶν.

ἐγὼ γὰρ ὦν μεράκιον ἠπέιλησ' ὅτι
ὥς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλόν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τούτων μηδένα. 91

οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

ΧΡΕ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶταιμόνους

vs. 182. *βαδίξεν*, properly, 'to cause another to walk,'—act. as a nurse makes a child to do.

84. *Παρ.* Patroclus was a wealthy Athenian, who affected 'a Spartan mode of living,' which from the next verse appears to have offended all laws of cleanliness, (for the cleanliness of the Athenians see *Vespæ* 208. *Aves* 466.) particularly among the inhabitants of warm climates, whose ablutions are so frequent. *Πατροκλέους φειδωλότερος* became a proverb to express the utmost excess of avarice and meanness. The fee for admission to a bath was, among the Romans, a quadrans, (a fourth of an as, about a halfpenny English) which, with the expense of the oil necessary, would be considered no trifling waste by the miser. See *Aves* 791. and *Nubes* 835. *ἐκ Π.* "from the house of Patroclus." So Terence; a *fratre quægresso est meo*. *Phorm.* 5. 15.

85. *ἐξ ὅτου*, sc. *χρόνου*, 'since the time that'—'ever since.' The Athenians always washed their hands (*νίπτω*) before meals and after. The first was called *ὑδὼρ κατὰ χεῖρος*, the second *ἀπονίψασθαι*. The word *λούεσθαι* relates to the use of public baths. *Polux.* 7. 167.

86. *τουτὶ τὸ κακόν*, 'his blindness.'

88. *μειρ.* According to Hippocrates

the seven ages of life are *παιδίον*, from 1 to 7 years; *παῖς*, from 7 to 14; *μειράκιον*, from 14 to 21; *νεανίσκος*, from 21 to 28; *ἀνὴρ*, from 28 to 35; *γέρων*, from 35 to 42. *πρεσβύτες* 42. But Tzetzes thus; *βρέφος* 7; *παιδίον* 10; *μείραξ* 18; *νεανίας* 37; *ἀνὴρ* 52; *πρεσβύτες* 64. *γέρων*.

89. *ὥς* preposition. As vs. 32.

— *κόσμοι*, 'temperate'—which Socrates (in *Plato Phæd.* 13.) shews that philosophers are.

90. *βαδιοίμην*. Opt. fut. middle. for the Attics use the middle form *βαδιοῦμαι* in the fut. vs. 476. though they use the active in the present. See *Mœris*. And *Dawes Misc. Crit.* § 103. who quotes the next verse to shew that the opt. with *ἵνα* is dependent on verbs of past time.

91. *διαγιν.* cf. *Thucyd.* 1. 126.

92. *Hesiod.* (*Op. et Dies.*) mentions the gods as having deprived men of sustenance. vs. 94. and in the course of the same poem, particularizes Jupiter as the bestower of poverty on the human race. *Plutus* speaks of Jupiter much the same as the *Prometheus* of *Æschylus*, respecting his jealousy of man.

93. *καὶ μὴν γε*, 'and yet, at all events,' &c. *διὰ* means *per* or *gratiâ*, generally; here it means 'a.'

καὶ τοὺς δικαίους. ΠΛΟΥ. ὁμολογῶ σοι.

ΧΡΕ. φέρε, τί οὖν ;

εἰ πάλιν ἀναβλέψειας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, 95
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς ; ΠΛΟΥ.
φήμ' ἐγώ.

ΧΡΕ. ὥς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις ; ΠΛΟΥ. πά-
νυ μὲν οὖν.

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πω χρόνου.

ΧΡΕ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

ΠΛΟΥ. ἄφετόν με νῦν· ἴστον γὰρ ἤδη τὰπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.

ΠΛΟΥ. οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα 102

94. ὁμολογῶ σοι, 'I grant you.' Suidas.

95. ἀναβλέπειν, 'to see again.' πάλιν is redundant; as Eur. Ores. 800. πάλιν ἀνῆλθε. In vs. 65. εἰ governs the fut. indic. Here we may translate it, 'Suppose it were possible for you to see again.'—πρὸ τοῦ, sc. χρόνου. Ante hoc tempus.

98. φήμι, 'yes.' equivalent to πά-νυ μὲν οὖν, 'to be sure'—'doubtless.' Cf. Eur. Phœn. 606.

98. ἑώρακά. According to Dawes (Mis. Crit. § 202.) the quadrisyllable ἑώρακα is not Attic; and the short vowel α made long before an aspirate and liquid (χρ) is not allowable. And in this Porson agrees with him, who, in his note on Orestes vs. 64. says, 'ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamq. duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiuntur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur.' But analogy is against his first position: for instance, they said ἐώνημαι (vs. 7.) which is a quadrisyllable, and is found without the double augment. Porson reads οὐχ' ἑώρακ' ἀπὸ χρ. 'a long time since.' and refers to Aves 921. 1517. and reads in vs. 1083. of this play, (Bek. Ed.) with Kuster on Suidas 3. p. 128. ἀπὸ μυρίων ἐτῶν γε

τρ. 'for these 13000 years past.' King has properly changed ὑπὸ into ἀπὸ in Eur. Hec. 53. Pierson on Androm. 442. In the reading of the text, πολλοῦ χρ. means 'for a long time'—for which usage of the genitive see Matthiæ G. G. § 378. 4. So Æsch. Agam. 288. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπύρθηται πόλις; Plato Phæd. init. (3. 82.) οὔτε τις ξένος ἀφίκεται χρόνου συχνοῦ ἐκείθεν.

99. A stroke of satire no less true than severe, if Thucydides and other writers of the same period (that eventful time when the Athenian mob had disseminated its principles throughout Greece) are worthy of credit.—ὁ is long before βλέπων. Dawes's canon is, that no syllable can be short before βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Upon which Porson remarks; Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. Hec. 298.

100. τὰπ' ἐμου, i. e. τὰ ἐπι, 'omnia de me.' Matthiæ G. G. § 584.

101. μὰ Δία—ἐξόμεσθα. 'No, by Jupiter—we will stick to you.' ἔχεσθαι (middle). So Æschyl. Sep. Th. 95. ἀκμάζει βρετιῶν ἔχεσθαι. Thesomorph. 406. Pax. 479. Thucyd. ὅρος ἐχόμενον τῆς Ῥοδόπη. 2. 96. 'in the neighbourhood of Rhodope.'

102. παρέξειν πρ. see vs. 20. n.

ἐμέλλετόν μοι ; ΧΡΕ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ,
πιθοῦ.

καὶ μή μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα· 105
μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.

ΠΛΟΥ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δέ μου
τύχῳσ' ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ΧΡΕ. ἔχει μὲν οὕτως, εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. 110

ΠΛΟΥ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. ΚΑ. οἰμῶξει
μακρά.

ΧΡΕ. σοὶ δ' ὥς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης,
γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.

103. καὶ—πιθοῦ, 'but—suffer yourself to be prevailed upon.' The aor. 2. mid. which is circumflexed by the Attics.

105. τρόπους. κατὰ is understood, and ἔτι to be joined with ζητῶν. 'For you will not find upon further inquiry a man of better morals than myself.'

106. πλὴν ἐγώ. Generally a gen. follows πλὴν, (and πλὴν ἐμοῦ is the reading of one MS.) but sometimes the case required by the verb, as here. So Theophrast. Char. 2. 1. Devarius (de Particulis Gr.) on the word πλὴν adduces several examples.

τυχ
108. τυγχάνειν, with a gen. 'to get,' with a dat. 'to favour,' as in the opening of Xenophon's Anabasis noticed by Spelman.

109. ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι, 'they are plainly pre-eminent.' ἀτέχνως 'without art.' ἀτεχνῶς aperte, omnino, vehementer. ἀτεχνῶς. Attic; ἀπλῶς common. ὑπερβ. put absolutely, means 'to be pre-eminent'—as Xenoph. Mem. 4. 3. 7. used actively, 'to go beyond;' as Æschyl. Agam. 308. Eur. Ores. 437. 1660. or 'to exceed,' as Xen. Hier. 4. 8. The gen. case is only subjoined to the middle voice. (Dawes.) It is a metaphor from archers: the contrary to ὑπ. is ἐλλείπειν or ἀπολ. 'to

fall short of.'

110. ἔχει μὲν οὕτως, (sc. ταῦτα.) 'it is so.'—ἔχω with an adv. always has the sense of sum; so has πράττειν. Chremylus, still fearful of offending Plutus, is induced to give way to his opinion before he starts his own. In fact, the selection of the Greek expressions used by this character, throughout the scene, will abundantly shew his sense of the valuable acquaintance he had found, and his fear of losing him.

111. ἀπαξάπαντες, 'all without exception.'

—οἰμῶξει μακρά, 'you shall suffer severely for it.' See Aves 1207. The Attics used the middle future, and the present active in this and many other verbs. See vs. 18. μακ. 'so as to be heard to a distance;' as μακρὸν αὔσεν. —So Nubes οἰμώξεσθε. 'So much the worse.'

113. γενήσεται ἀγαθὰ. Porson says, 1. "The tragedians use the crasis in certain particles, as κᾶν, κίς, τάν, &c." [He corrects Eurip. Iph. Aul. βούλομαι ἀλλ' out of Plutarch—and Dawes had before corrected Soph. Elec. 818. into ἔσομαι ξύνοικος.]

2. "The old comedy used the crasis in verbs. Ρᾶνε 512. περιόψομαι ἀπέλ-

ὃς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
 μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι 10
 ἱατρὸς ὦν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
 μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
 ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
 τούναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
 οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα 15
 οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, καμὲ προσβιάζεται,
 καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένη τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,

Apollo in reference either to the oblique (λοξός) oracles delivered by him, which Cicero (Div. 2. 56.) calls flexiloqua; or from the oblique path of the sun through the ecliptic. Compare Eurip. Orest. 279. Æschyl. Eumen. 19.

9. *Θεσπ.* 'sings oracles.' Tibullus; *Abdita quæ senis fata canit pedibus.* Euripides uses *Θεσπίζειν*. Ion. 7. In Æschyl. Agam. Cassandra (*α Θεσπιωδός*) says, *ἔοικα Θεσπιωδήσαιν τάχα*. vs. 1170.

— *χρυσήλ.* 'made of beaten gold.' *ἐλατός* from *ἐλαύνω*, 'ductile opus facio.' A Tragic expression, frequent in Euripides, particularly the Medea. The tripod on which the Pythoness sat when about to deliver prophecies, was placed in the inmost recess of the temple, on the brink of a deep abyss, of which Longinus speaks, de Subli. 13. The part of the tripod on which she sat was called *ὄλμος*, which properly denotes 'a round stone.' Hence the prophetic was called *ἔνολμις*.

10. *μέμψιν μ.* i. e. *μέμφεσθαι*, and *δικαίαν* must be construed as an adverb. 'I justly make this complaint'—a construction familiar to the Attics. As vs. 400. 498. Acharn. 112.

11. *ἱατρὸς ὦν καὶ μάντις*, expressed in one word by Æschylus Eumen. 62. *ἱατρομαντις*. and Suppl. vs. 271. and in the Agamem. calamities are called *ἱατρομάντιες φρενῶν*. 1632.

12. *μελαγχ.* 'to be mad.' Mæris; *χολή.* *μανία*. Horace; *O ego lævus Qui purgor bili sub verni temporis horam;*

Non alius faceret meliora poemata. The three degrees of madness are afterwards expressed by *οὐχ ὑγιαίνειν*, *μελαγχολᾶν* and *κακοδαίμονᾶν*.

13. *ὅστις* differs from *ὅς* inasmuch as it applies to an object generally, and means one of a kind. Matthiæ G. G. § 483.

— *κατόπ.* Attic word; the common Greek word is *ὀπισθεν*. Mæris.

14. *τούναντίον ἢ.* Secus quam. 'Otherwise than.' Thucyd. 7. 80. *ἀπάγειν τὴν στρατίαν μηκέτι τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ᾗ διανοήθησαν, ἀλλὰ τούναντίον ἢ οἱ Συρακούσιοι &c.* Eur. Ores. 932. *τούναντίον δὲ δράσειε' ἢ δράσαι χρέων.*

15. *ἡγῆσθαι*, 'to be a guide.' *τυφλῷ*. dat. dependent on *ἀκολουθεῖ*.

17. *ἀποκρινομένη*, sc. *τῷ*. 'and that without answering me even a syllable.' Bentley reads *ἀποκρινομένης* referring to *οὗτος*. Another reading is *ἀποκρινομένου* the gen. absol. with *αὐτοῦ* understood.

— *γρύ.* Plautus—'ne gry quidem.' literally "the dirt of the nails;" or, as some say, "a small coin at Athens," or the grunt of a sow, whence the word *γρύζειν* "to mutter." So Theophrast. 278. *μὴν καὶ τί μύσεις;*

18. *οὐκ ἔσθ'—σιγ.* 'I can no longer hold my peace.' Dawes Misc. Crit. p. 227. The future properly depends on *ὅπως*, which takes the present, aor. 1. pass. and aor. 2. in the conjunctive; but instead of the aor. 1. act. and mid. re-

ἦν μὴ φράσης ὃ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὃ δέσποτ', ἀλλὰ σοι παρέξω πράγματα. 20
οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελῶν τὸν στέφανον, ἦν λυπῆς
τί με,

ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς. ΚΑ. λῆρος· οὐ γὰρ
παύσομαι

πρὶν ἂν φράσης μοι τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοςί· 24
εὖνους γὰρ ὧν σοι πυνθάνομαι πάνν σφόδρα.

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.

quires the future, and this whether it be governed by a verb preceding that, ὅρα 'cave,' is omitted. Matthiæ G. G. § 520. Herodot. 7. 102. 11. οὐκ ἔστι ὅπως κατὰ σοὺς δέξονται λόγους. Interrogatively, an optative is required. Eur. Alcest. ἔστ' οὖν ὅπως Ἀλκίσις ἐς γέρας μόλοι; In most neuter verbs in -εω and -αω the Attics prefer the fut. mid. to the fut. active. Perhaps, because the active form had originally an active sense.

19. ὅ τι—ποτε. i. e. δι' ὅτι π. 'why in the world.' Homer Il. α. 64. ὅτι τόσον ἐχώσατο. Marc. 9. 11.

20. παρ. πραγ. 'to be troublesome,' as vs. 102. properly 'to accuse any one.' ἔχειν πρ. being said of persons engaged in law-suits. Xenoph. Mem. 2. 9. 1. Negotium facessere. French; se tirer d'affaire.

21. τυπτήσεις. fut. of the obsolete verb τυπτέω. So χαιρήσεις. vs. 64. both Attic.

—στέφ. ἔχ. γε. 'at least, while I am wearing the chaplet.' Those who consulted the oracle wore chaplets, usually of laurel. So Creon is described by the high priest as wearing such a crown in Soph. Œd. Tyr. vs. 82. Eurip. Hipp. 792. 'All who made the pilgrimage to Delphi had this distinction, and their persons were sacrosanct.'

22. μὰ Διά, 'no, by Jove.' οὐ is understood before μὰ, expressed in Ly-

sistr. 55.

23. ἵνα μ. α. 'that you may feel more pain.' (having no protection to his head.)

—παύω. 'I stop [another.]' παύομαι. 'I stop myself,' i. e. 'I cease.'

24. πρὶν. In the tragic writers πρὶν is joined to an infin. or subjunct. mood, either with or without ἂν. See Porson on Eurip. Med. vs. 222.

—τίς—οὗτοςί, 'who in the world this person here is?' The iota terminating pronouns, which is Attic, is always long. As τοδί. vs. 40. τουτωί. vs. 44.

25. εὖνους ὧν π. σ. 'being mightily well affected.' An Atticism. εὖ μάλα. Plato Euthryph. 4. εὐθὺς παρὰ ῥῆμα. Xen. Rep. Lac. 540. So Terence; una simul. Heaut. 5. 1. 30. Livy 'forte temere.' 10. 43. Plautus; rursus denuo. Poen. prol. 79. It is, perhaps, better to take πάνν σφ. with πυνθ. 'I am very urgent in my inquiry.'

26. ἀλλὰ, 'then.' Elegantly placed at the beginning of a sentence. Œl. V. His. 1. 21. like 'vero' in Latin.

27. κλεπ. instead of κλέπτιστος. Sophocles uses the same license in Philoct. vs. 98. τολμίστατος. We find also λαλίστατος, βλακίστατος, λαγνίστατος. Brumoy supposes this to be said aside—'Je veux dire le plus felon.' Cf. Alciph. Ep. 3. 20.

ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. ΚΑ. οἶδά τοι.
ΧΡΕ. ἔτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες 30
καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί. ΚΑ. πείθομαι.
ΧΡΕ. ἐπερησόμενος οὖν ὥχόμην ὡς τὸν θεόν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἦδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,
τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόκας μοι τυγχάνει, 35
πενσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μὴδὲ ἐν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας συμφέρειν.

29. κακῶς πρ. 'to fare ill.' κ. ποι-
εῖν. 'to injure.'

— πένης. Pauper, sed cui est victus
necessarius: πτωχός cui non est.

— τοι. Properly an old dative for
τῷ, 'therefore.' It serves to strengthen
an affirmation, οἶδά τοι. 'I know well.'
[Matthiæ.]

30. ῥήτ. Aristophanes takes every
opportunity of sneering at the orators of
his time, whose measures were as inju-
rious to the state, as beneficial to them-
selves. Pericles exposes this system very
finely in Thucydides, 2. 60. For the
συκοφ. see vs. 832.

31. πείθ. 'I understand.' Same as
οἶδά τοι. cf. vs. 316.

32. ἐπερ. Attic word; 'to consult an
oracle.' Xenoph. περὶ προσ. c. 6. de
Rep. Lac. c. 8. 5. The fut. participle
is used instead of an infin. after other
verbs.

— ὡς, a preposition with the Attics,
when followed by an animate object. Pi-
sistratus built a temple to the Pythian
Apollo at Athens.

33. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ. for ἐδὸν ἐμαν-
τοῦ τοῦ. When the apposition refers to
a pronoun possessive it is put in the ge-
nitive: as τὸν ἐμὸν μελίας πόσις
"Εκτορα; and Eur. Elec. 356. πόσις
ἐμὸς τῆς ἀθλίας. Horace; 'mea scrip-
ta timentis.' Sat. 1. 4. 22.

34. ἐκτετ. βίον, 'that my life was
almost shot out.' ἐκτοξ. Metaphor from

archers shooting away their arrows. [Sui-
das.] Chremylus in this and the pre-
ceding verse gives a reason why he
thought it not worth while to consult
Apollo about a plan of life for himself;
his own days, he concluded, were nearly
spent. Bruck, therefore, is mistaken
in supposing βίον to mean 'facultates.'

Commentators have cited Horace's
words, 'Quid brevi fortes jaculamur sevo
multa?' to illustrate ἐκτοξ. but Horace
seems to mean—'Why do we aim at
more than we have time to hit?' not—
'Why do we shoot away, or waste, our
life?' Bentley reads, ἐκτετολὺν πεῦσθαι
β. 'my life almost spun out.' Without
necessity or the authority of MSS.

35. τὸν δ' υἱὸν. vs. 33-4, are paren-
thetical: and εἰ χρὴ τὸν υἱὸν μ. τ. τ.
depend on πενσόμενος in vs. 32. which
is exegetical of ἐπερησόμενος, and de-
pends on ὥχόμην.

37. μὴδὲ ἐν. According to Porson,
the Attics began to use μὴδὲ εἰς, οὐδὲ
εἰς instead of μὴδ' εἰς, οὐδ' εἰς towards
the later times of Aristophanes. It oc-
curs four times in this play, once only in
the Ranae, 958.

38. ὡς νομίσας, 'for I thought.'—
ὡς is here used with the participle, in-
stead of ὅτι with the finite verb. Mat-
thiæ, § 569. 2.

— τοῦτ' αὐτὸ sc. εἶναι πανοῦρ-
γον, συμφέρειν, 'utile esse,' as in vs.
49.

- ΚΑ. τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων ;
 ΧΡΕ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἰπέ μοι τοδί· 40
 ὅτῳ ξυναντήσαιοι πρῶτον ἐξιὼν,
 ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαι μ' ἔτι,
 πείθειν δ' ἑμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
 ΚΑ. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρῶτῳ ; ΧΡΕ. τουτάρτι.
 ΚΑ. εἴτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ, 45
 φράζουσιν ὃ σκαιότατέ σοι σαφέστατα
 ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον ;
 ΧΡΕ. τῷ τοῦτο κρίνεις ; ΚΑ. δῆλον ὅτι καὶ τυφλῷ
 γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὥς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον
 τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ. 50

39. The Sch. thinks this line a burlesque on Euripides, who frequently uses this word in the sense of "to speak as an oracle." See particularly Orest. 162. *στεμμάτων* alludes to the chaplets worn by the Pythoness, or encircling the tablets whereon those who consulted the oracle used to write their questions. See Eur. Orest. 162. 323. Philostratus says, that all questions were proposed in writing, and in as few words as possible. lib. 6. c. 5.

40. *πεύσει*—*τοδί*. Both Attic. Porson wrote -ει as the termination of the 2 person indicative, but γ as the subjunctive: Since analogy requires a short vowel in the indicative, but a long one in the subjunctive.

— *εἰπέ μοι*. jussit. 'told me to do this.' So *φράζουσιν* vs. 46.

42. *μεθίεσθαι*. 'to let go,' takes only the genitive; *μεθύναι* on the contrary, in the same sense, takes the accusative. Soph. Œd. C. vs. 830. Eur. Hec. 404. Yet Homer and Herod. have the gen. with the act. Matthiæ, G. G. §. 367.

— *μὴ ἔτι*, 'not (to let him go) again' (when once I had got him).

43. After *πείθειν* understood *τοῦτον*; *ἐμ*. depends on *ξυνακ*.

44. *τῷ* for *τίνι*, as *τῳ* for *τινί*. When *ὁ* is used for *τις*, it is the common

gender: as *σὺν τύχῃ δέ τῳ*. Æscyl. Sep. Th.

45. *εἰτά* expresses indignation in a question. See vs. 79. n. It is generally used in this sense in combination with a participle.

46. *σκαῖος*, (pr. 'sinister') 'stupid,' opposed to *δεξιός*, 'a man of sense.' Fr. gauche.

— *σαφ*. Peculiarly Attic to use the neut. pl. of adj. instead of adva.

47. *τὸν ἐπιχώριον τρ*. (sub. *κατά*) 'after the fashion peculiar to Athens.' The national manners of Athens are described in vs. 30—1. *ἡ χώρα* is constantly used by Attic writers for *Attica*. See Xen. passim. while they call every other country *ὑπερορία*.

48. *τῷ*. i. e. *ἐπὶ τῷ*, 'on what account? why?'

— *τυφλῷ*—*δοκεῖ*. Dobree understands *εἶναι*, and takes the words thus, *δῆλον ὅτι τοῦτο δοκεῖ (εἶναι) καὶ τ. γν*. i. e. 'Apollo thinks that it is possible even for a blind man to see this,'—and quotes Æsch. Persæ vs. 419. (where see Blomfield,) but he does not vouch for propriety of the omission. Kuster takes the words thus—*ὅτι δόκει δῆλον εἶναι καὶ τυφλῷ γνῶναι τοῦτο*. but it seems impossible to take *ὅτι* before *δῆλον*. After *δοκεῖ* understand *Φοιβῷ*.

- ΧΡΕ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
 ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἦν δ' ἡμῖν φράση
 ὅστις ποτ' ἐστὶν οὕτοσὶ καὶ τοῦ χάριν
 καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδὶ,
 πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὃ τι νοεῖ. 55
- ΚΑ. ἄγε δὴ, σὺ πρότερον σαυτὸν ὅστις εἰ φράσον,
 ἦ τὰπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάννυ.
- ΠΛΟΥ. ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι. ΚΑ. μανθάνεις
 ὅς φησιν εἶναι; ΧΡΕ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ
 ἐμοί.
 σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει
 ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις, 61
 ἐμοὶ φράσον. ΠΛΟΥ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
- ΚΑ. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

51. οὐκ—ῥέπει, 'the oracle cannot possibly mean this.' ῥε. a metaphor from scales which are said ῥέπειν 'to verge or preponderate.' τοῦτο before ῥ. is a spondee. The ῥ has this effect on a preceding vowel, only when the ictus metricus falls on that vowel. In all metres the ictus metricus falls on that syllable of the foot which is necessarily long; in the Dactylic and Trochaic on the first syllable; in the Iambic and Anapaestic on the last.

53-4. τοῦ χάριν καὶ τοῦ δεόμενος, 'for what reason, and what he wants that,' &c.

55. τὸν χρ. Attic construction for ὅτι ὁ χρ. νοεῖ. 'Urbe[m] quam statuo vestra est.' Virgil. So Nub. 1147. τὸν νιδὸν εἰ μεμάθηκε—εἰφ'. i. e. εἰπέ, εἰ ὁ νιδός μ. Below vs. 72.

57. δρῶ. Attic future for δράσω. Æsch. Sep. Th. 1065. τί δὴ δρῶ; Suppl. 560. πῶς δρῶ; τὰπὶ τούτοις means 'the consequence of these threats (viz. stripes),' which Cario is supposed to have expressed in his look and voice. This form of words occurs in Eur. Phœn. 1214. Ion. 256.

58. οἰμῶζειν λ. σ. 'go to the devil.' contrary of χαίρειν λέγω. οἰμ. derived

from οἶμοι, as φεύζειν from φεύ. ὠζω from ὠ. Vespæ. 1527. Hor. discipulorum inter jūdæo p[ro]stare cathedras.

60. αὐτοῦ—ἐκπυνθάνει, 'you question him,'—σκαιῶς, 'like a blockhead,' and χαλεπῶς, 'roughly.' αὐτοῦ depends on ἐκπ.

61. ἄ. εὐόρκου, 'a man of honour.' Eur. Med. 495. A temple was erected at Athens to good faith. Meursius (Athenæus p. 141.) notices a passage in Soph. Œd. Col. in which the place is mentioned where Theseus and Pirithous exchanged vows of fidelity. The Romans worshipped Faith as a goddess. Virgil. Æn. 1. 292.

62. φράσον. sc. τίς εἰ.

— κλάειν, 'go hang yourself'—not so heavy an imprecation as οἰμῶζειν λέγω σοι.

63. δέχου, 'take the man, and the omen offered you by the god.' Ironical, δέχεσθαι means 'to receive as an omen.' In Herodotus, passim. ὄρνις, properly a bird. Statius says, of Amphiaræus,

— doctus in omni

Nube salutato volucrum cognoscere Phœbo.

Horace; Malè ducis avi domum.

Theb. 707.

ΧΡΕ. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρα χαίρήσεις ἔτι. 64

ΚΑ. εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.

ΠΛΟΥ. ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕ. πώμαλα.

ΚΑ. καὶ μὴν ὃ λέγω βέλτιστόν ἐστ', ὦ δέσποτα.

ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.

ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν κατα-
λιπὼν

ἄπειμ', ἵν' ἐκείθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. 70

ΧΡΕ. ἀλλ' αἶρε ταχέως. ΠΛΟΥ. μηδαμῶς. ΧΡΕ.

οὐκουν ἐρεῖς ;

64. χαίρήσεις. see vs. 21. 'You will hereafter repent of this'—an euphemism. Chremylus swears by Ceres, being a husbandman.

65. ἀπό σ' ὀλῶ. i. e. ἀπολέσω σε κακόν κ. 'I will ruin you utterly.' See Eurip. Med. 801. Soph. Philoct. 1369. where the same expression occurs.

66. ὦ τᾶν. 'O friend.' Attic expression. Nubes 1264. Ranæ 983. Ulpianus on Demosth. Ol. 1. 9. says, τᾶν is for ἐτάν. i. e. ἐταῖρε.

— ἀπαλλάχθητον, 'be gone.' The aor. 1 pass. has the force of the middle.

— πῶς γάρ is, like πόθεν γάρ, an emphatic negative, 'not at all.' πῶς γάρ is used for πῶς γάρ οὐ. Sophocles Ajax 279. From this πῶς the Attic πώμαλα (πῶς μάλα 'how should that be possible?') 'not at all,' seems to be derived. Demosthenes ἐπιστολὰς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο καλούσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν' ἐξέλθῃτε. πώμαλα. ἀλλ' ἵνα, &c.

67. καὶ μὴν, 'and I declare.'

68. ἄνθρωπος, a term of disrespect, 'the creature.'

69. ἀναθεῖς—καταλιπὼν. Bentley, offended with the double participle without the copula, reads καὶ λιπὼν. This objection, however, is groundless. Aristophanes supplies another instance of this construction in Acharn. 270-4. The

Attics use ἀναθεῖναι (properly applied to inanimate objects) for ἐπιθεῖναι, according to Eustath. — and the acc. case for the gen. and dat. Here for the gen. Thucyd. εἰ οὖν τί σε, (instead of σοι) τούτων ἀρίσκει, πέμπε ἄνδρα πιστόν, &c. Soph. οὐ γάρ μ' ἀρίσκει γλῶσσα σοῦ. Matthiæ. G. G. § 383. This passage reminds us of Gloucester in King Lear, after he has been blinded.

70. ἄπειμι. Attic for ἀπελεύσομαι. Mæris. Att. 16. "εἰμι and its compounds are always future in the Attic writers." Dawes Misc. Crit. p. 82.

— ἐκτραχηλίζειν is applied to a horse that throws his rider and breaks his neck; hence ἐκτραχηλίσσθαι, 'to be thrown,'—applied to the rider; or, as here, 'to break one's neck,' the common consequence of being thrown. Suidas.

71. ἀλλ' αἶρε, 'then up with him instantly.' See vs. 26. n.

— οὐκουν ἐρεῖς; 'won't you then say (who you are)?' οὐκοῦν should always be accented on the last syllable, nor has it, as the Grammarians pretend, two senses. It gives a different sense to the sentence in which it stands according as it is interrogative or not. In fact, it should be written as two distinct words. Elmsley.

72. με. Attic for ἤν π. ὅστις ἐγὼ εἰμι. As in vs. 55.

ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἦν πύθησθέ μ' ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακὸν τί μ' ἐργάσεσθε κοῦκ ἀφήσετεν.

ΧΡΕ. νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.

ΠΛΟΥ. μέθεσθέ νύν μου πρῶτον. ΧΡΕ. ἦν, με-
θίμεν. 75

ΠΛΟΥ. ἀκούετον δῆ. δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ με
λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος. ΧΡΕ. ὦ μιαρῶτατε
ἀνδρῶν ἀπάντων, εἴτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὦν ;

ΚΑ. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος ; 80

ΧΡΕ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλὸν καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
καὶ Ζεῦ, τί φῆς ; ἐκείνος ὄντως εἰ σύ ;

ΠΛΟΥ. ναί.

ΧΡΕ. ἐκείνος αὐτός ; ΠΛΟΥ. αὐτότατος. ΧΡΕ. πό-
θεν οὖν, φράσον,

73. κακὸν τί μ' ἐρ. Double acc. after ἐργ., as after ἔδρασαν in vs. 87. So verbs of saying, as well as doing well or ill, also depriving, persuading, govern a double accus.

74. νῆ is an affirmative adjuration, μὰ a negative one. ἡμεῖς nom. to ἀφήσομεν, and after βούλῃ understand ἡμᾶς ἀφιέναι σί. 'At least, if you wish us to let you go.'

75. μέθεσθέ. See vs. 42. The plural is often interchanged with the dual of the verb. Soph. Œd. Col. σφῶν δ' (Ismene and Antigone) εὐοδοίη Ζέως, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντ' ἔπει οὐμοὶ ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον. μέδεσθε δ' ἡδὴ χαίρετόν τε. Aves 641. Matth. G.G. § 4.

— ἦν. En. 'Lo!' not confined to the Attics. Theocritus Id. 3. 10. Callim. H. in Del. 152.

77. ἦ. Attic for ἦν. As Lysistr. 643. The Ionians said ἔα, as Homer. Il. εἰ. 887. which the Attics contracted into ἦ. Yet ἦν is also Attic. See Mæris. h. v. and Pearson. (Suidas.)

78. μιαρῶτατε, 'most wicked.' μι-

ρὰ κεφαλὴ was a common expression for 'a rascal.' Suidas.

79. εἶτα. See above, vs. 45. 'Then you concealed that you were Pl.'? An elegant usage of εἶτα, expressing indignation. Nubes 1216. ἔπειτα is used Nubes 226. 1251. Eur. Ion. 1300. Phœn. 558. 607. Med. 1395. Hipp. 330. The participle is here used for the infinitive. σε εἶναι Πλοῦτον.

80. διακείμενος, 'you, Plutus, in such a wretched plight?' Cf. Eur. Helen. 1300. referring to his squalid appearance; hence he is called ἀνχμῶν 'nasty' in vs. 84.

81. Δαίμων in the singular means usually, among the poets, Fate or Fortune. (vs. 7.) In the plural it means Dii minorum gentium, or 'the Genii of mid air,' according to Spanheim, as distinguished from the θεοί, of whom Apollo is placed foremost by Cario, out of gratitude for his present oracle, and Jupiter separated from the rest, as in vs. 1.

83. αὐτότατος. A comic word, answering to 'ipeissumus.' Plautus. Trin. 4. 2. 'the very he.' So μονώτατος,

αὐχμῶν βαδίζεις ; ΠΛΟΥ. ἐκ Πατροκλέους
ἔρχομαι,

ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο. 85

ΧΡΕ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες ; κάτεπέ μοι.

ΠΛΟΥ. ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν.

ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον ἠπέιλησ' ὅτι
ὥς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. 91
οὕτως ἐκείνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

ΧΡΕ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους

vs. 182. *βαδίζειν*, properly, 'to cause another to walk,'—act. as a nurse makes a child to do.

84. *Πατ.* Patroclus was a wealthy Athenian, who affected 'a Spartan mode of living,' which from the next verse appears to have offended all laws of cleanliness, (for the cleanliness of the Athenians see *Vespæ* 208. *Aves* 466.) particularly among the inhabitants of warm climates, whose ablutions are so frequent. *Πατροκλέους φειδωλότερος* became a proverb to express the utmost excess of avarice and meanness. The fee for admission to a bath was, among the Romans, a quadrans, (a fourth of an as, about a halfpenny English) which, with the expense of the oil necessary, would be considered no trifling waste by the miser. See *Aves* 791. and *Nubes* 835. *ἐκ Π.* "from the house of Patroclus." So Terence; a *fratre quæ egresso est meo*. *Phorm.* 5. 15.

85. *ἐξ ὅτου*, sc. *χρόνου*, 'since the time that'—'ever since.' The Athenians always washed their hands (*νίπτω*) before meals and after. The first was called *ὑδωρ κατὰ χεῖρας*, the second *ἀπονίψασθαι*. The word *λούεσθαι* relates to the use of public baths. *Polux.* 7. 167.

86. *τουτὶ τὸ κακὸν*, 'his blindness.'

88. *μειρ.* According to Hippocrates

the seven ages of life are *παιδίον*, from 1 to 7 years; *παῖς*, from 7 to 14; *μειράκιον*, from 14 to 21; *νεανίσκος*, from 21 to 28; *ἀνὴρ*, from 28 to 35; *γέρον*, from 35 to 42. *πρεσβύτερος* 42. But Tzetzes thus; *βρέφος* 7; *παιδίον* 10; *μείραξ* 18; *νεανίας* 37; *ἀνὴρ* 52; *πρεσβύτερος* 64. *γέρον*.

89. *ὥς* preposition. As vs. 32.

— *κόσμοι*, 'temperate'—which *Socrates* (in *Plato Phæd.* 13.) shews that philosophers are.

90. *βαδιοίμην*. Opt. fut. middle. for the Attics use the middle form *βαδιοῦμαι* in the fut. vs. 476. though they use the active in the present. See *Mæris*. And *Dawes Misc. Crit.* § 103. who quotes the next verse to shew that the opt. with *ἵνα* is dependent on verbs of past time.

91. *διαγιγ.* cf. *Thucyd.* 1. 126.

92. *Hesiod.* (*Op. et Dies.*) mentions the gods as having deprived men of sustenance. vs. 94. and in the course of the same poem, particularizes Jupiter as the bestower of poverty on the human race. *Plutus* speaks of Jupiter much the same as the *Prometheus* of *Æschylus*, respecting his jealousy of man.

93. *καὶ μὴν γε*, 'and yet, at all events,' &c. *διὰ* means per or gratiâ, generally; here it means 'a.'

καὶ τοὺς δικαίους. ΠΛΟΥ. ὁμολογῶ σοι.

ΧΡΕ. φέρε, τί οὖν;

εἰ πάλιν ἀναβλέψειας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, 95

φεύγους ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς; ΠΛΟΥ.

φήμ' ἐγώ.

ΧΡΕ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζεις; ΠΛΟΥ. πά-

νυ μὲν οὖν.

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ εἰσάκω πω χρόνου.

ΧΡΕ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

ΠΛΟΥ. ἄφετόν με νῦν· ἴστον γὰρ ἤδη τὰπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.

ΠΛΟΥ. οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα 102

94. ὁμολογῶ σοι, 'I grant you.' Suidas.

95. ἀναβλέπειν, 'to see again.' πάλιν is redundant; as Eur. Ores. 800. πάλιν ἀνῆλθε. In vs. 65. εἰ governs the fut. indic. Here we may translate it, 'Suppose it were possible for you to see again.'—πρὸ τοῦ, sc. χρόνου. Ante hoc tempus.

98. φήμι, 'yes.' equivalent to πάλιν μὲν οὖν, 'to be sure'—'doubtless.' Cf. Eur. Phœn. 606.

99. εἰσάκω. According to Dawes (Mis. Crit. § 202.) the quadrisyllable εἰσάκω is not Attic; and the short vowel α made long before an aspirate and liquid (χρ) is not allowable. And in this Porson agrees with him, who, in his note on Orestes vs. 64. says, 'ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamq. duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiuntur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur.' But analogy is against his first position: for instance, they said ἐώνημαι (vs. 7.) which is a quadrisyllable, and is found without the double augment. Porson reads οὐχ' εἰσάκω ἀπὸ χρ. 'a long time since.' and refers to Aves 921. 1517. and reads in vs. 1083. of this play, (Bek. Ed.) with Kuster on Suidas 3. p. 128. ἀπὸ μυρίων ἐτῶν γε

τρ. 'for these 13000 years past.' King has properly changed ὑπὸ into ἀπὸ in Eur. Hec. 53. Pierson on Androm. 442. In the reading of the text, πολλοῦ χρ. means 'for a long time'—for which usage of the genitive see Matthiæ G. G. § 378. 4. So Æsch. Agam. 288. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπρόρηται πόλις; Plato Phæd. init. (3. 82.) οὔτε τις ξένος ἀφίκεται χρόνου συχνοῦ ἐκείθεν.

99. A stroke of satire no less true than severe, if Thucydides and other writers of the same period (that eventful time when the Athenian mob had disseminated its principles throughout Greece) are worthy of credit.—ὁ is long before βλέπων. Dawes's canon is, that no syllable can be short before βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Upon which Porson remarks; Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. Hec. 298.

100. τὰπ' ἐμοῦ, i. e. τὰ ἐπὶ, 'omnia de me.' Matthiæ G. G. § 584.

101. μὰ Δία—ἐξόμεσθα. 'No, by Jupiter—we will stick to you.' ἐξεσθαι (middle). So Æschyl. Sep. Th. 95. ἀκμάζει βρετίων ἐξεσθαι. Themoph. 406. Pax. 479. Thucyd. ὅρος ἐχόμενον τῆς 'Ροδόπης. 2. 96. 'in the neighbourhood of Rhodope.'

102. παρέξειν πρ. see vs. 20. n.

ἐμέλλετόν μοι ; ΧΡΕ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ,
πιθοῦ.

καὶ μή μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα· 105
μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.

ΠΛΟΥ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δέ μου
τύχῳσ' ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ΧΡΕ. ἔχει μὲν οὕτως, εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. 110

ΠΛΟΥ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. ΚΑ. οἰμῶξει
μακρά.

ΧΡΕ. σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης,
γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.

103. καὶ—πιθοῦ, 'but—suffer your-
self to be prevailed upon.' The aor. 2.
mid. which is circumflexed by the Attics.

105. τρόπους. κατὰ is understood,
and ἔτι to be joined with ζητῶν. 'For
you will not find upon further inquiry a
man of better morals than myself.'

106. πλὴν ἐγώ. Generally a gen.
follows πλὴν, (and πλὴν ἐμοῦ is the
reading of one MS.) but sometimes the
case required by the verb, as here. So
Theophrast. Char. 2. 1. Devarius (de
Particulis Gr.) on the word πλὴν ad-
duces several examples.

τυχ

108. τυγχάνειν, with a gen. 'to
get,' with a dat. 'to favour,' as in the
opening of Xenophon's Anabasis noticed
by Spelman.

109. ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι, 'they
are plainly pre-eminent.' ἀτέχνως
'without art.' ἀτεχνῶς aperte, omni-
no, vehementer. ἀτεχνῶς. Attic; ἀ-
πλῶς common. ὑπερβ. put absolutely,
means 'to be pre-eminent'—as Xenoph.
Mem. 4. 3. 7. used actively, 'to go be-
yond;' as Æschyl. Agam. 308. Eur.
Ores. 437. 1660. or 'to exceed,' as Xen.
Hier. 4. 8. The gen. case is only sub-
joined to the middle voice. (Dawes.) It
is a metaphor from archers: the con-
trary to ὑπ. is ἐλλείπειν or ἀπολ. 'to

fall short of.'

110. ἔχει μὲν οὕτως, (sc. ταῦτα.)
'it is so.'—ἔχω with an adv. always has
the sense of sum; so has πράττειν. Chre-
mylus, still fearful of offending Plutus, is
induced to give way to his opinion before
he starts his own. In fact, the selection
of the Greek expressions used by this
character, throughout the scene, will
abundantly shew his sense of the valu-
able acquaintance he had found, and his
fear of losing him.

111. ἀπαξάπαντες, 'all without
exception.'

—οἰμῶξει μακρά, 'you shall suffer
severely for it.' See Aves 1207. The
Attics used the middle future, and the
present active in this and many other
verbs. See vs. 18. μακ. 'so as to be
heard to a distance;' as μακρὸν αὔσεν.
—So Nubes οἰμώξεσθε. 'so much the
worse.'

113. γενήσεται ἀγαθὰ. Porson says,
1. "The tragedians use the crasis in cer-
tain particles, as κᾶν, κίς, τάν, &c." [He
corrects Eurip. Iph. Aul. βούλομαι
ἀλλ' out of Plutarch—and Dawes had
before corrected Soph. Elec. 818. into
ἔσομαι ξύνουκος.]

2. "The old comedy used the crasis in
verbs. Ranæ 512. περιόψομαι ἀπελ-

οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, 115
βλέψαι ποιήσας. ΠΛΟΥ. μηδαμῶς τοῦτ'
ἐργάσῃ.

οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. ΧΡΕ.
τί φῆς;

ΚΑ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛΟΥ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψει. ΧΡΕ. νῦν δ' οὐ τοῦτο
δρᾷ,

120

ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

θόντ', ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος. So Nubes 778. 984. ἀπολοῦσ'."

3. "The new comedy freely elided the diphthong: and made the crasis with μοι and σοι; as in Menander. (Hermogenis de Inv. iv. 11. Bentley's Ed. n. 238.) ὁ δὲ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. and in many other undoubted examples."

According to Kidd (on Dawes, p. 646.) Porson's canon was, that the old comedy never elided the diphthong, the middle sometimes, and the new very often. See Blomfield on Æschyl. Th. p. 186. Dawes (M. Crit. § 299.) quotes this as one of the many instances of ὅσα coupled to ἀγαθά, and he reads γένοιτ' ἂν, a solecism.

— προσέχειν τὸν νοῦν. Adhibere animum. The νοῦν is often omitted, especially in the New Testament, where προσέχειν signifies 'to beware.' Tacitus uses 'advertere,' 'to punish,' i. e. advertere animum. In P. Martium consules more prisco advertere. Annal. 2. 32.

— ἵνα πύθῃ is pleonastic, being the same as ὡς ἂν εἰδῇς.

114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι. The repetition of words of this sort expressing grief, joy, or any emotion in a violent degree, is very common with all Greek poets. Æschyl. Pers. 978. Agam. 167. The following words σὺν θεῷ δ' εἰρ. are from Eur. Medea 625. 'With the assistance of God it shall be spoken.'

115. ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. The proper construction is ἀπαλλάττειν νόσον τινοῦ. Cf. Eur. Hec. 1059. 'I think I shall rid you of this disease in your eyes.' By the figure μείωσις, Aristophanes uses ὀφθαλμία for 'blindness,'—in keeping with Chremylus's character. See n. on vs. 110.

118. The hasty temper of Cario, an uneducated slave, probably very young, is well contrasted with the cautious habits of the experienced and elderly Chremylus. At this period of eastern literature and knowledge, to be as miserable and poverty-stricken as Œdipus, or as fortunate and opulent as Polycrates, was equally to be the object of distrust, and, we may add, of abhorrence. See Œdip. Col. 49. Herod. 3. 43. Well then might Cario wish to leave Plutus to his fate. ἐστὶν ἄθλιος φύσει, 'is born to misery.'

119–20. The common reading is—
ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων
μῶρ' ἔμ' εἰ
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψει.

Brunck alters it thus—

ὁ Ζεὺς μένουσιν οἷδ' ὡς, τὰ τούτων
μῶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.

'I know indeed that Jupiter, when he shall hear of the follies of these men, will crush us with afflictions.'

121. προσπταίοντα περι. 'to wander about, stumbling at every thing.' Lucian has imitated a great deal from Aristo-

ΠΛΟΥ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ δ' ἐκείνον ὀρρώδῳ πάννυ.

ΧΡΕ. ἄλῃθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων;

οἶμαι γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα

καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου, 125

ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ καὶ μικρὸν χρόνον;

ΠΛΟΥ. ἦ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ, ταύτ'. ΧΡΕ. ἔχ' ἥσυχος.

ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ

μεῖζον δυνάμενον. ΠΛΟΥ. ἐμὲ σύ; ΧΡΕ.

νῆ τὸν οὐρανόν.

αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

ΚΑ. διὰ τάργυριον· πλείστον γὰρ ἐστ' αὐτῷ.

ΧΡΕ. φέρε,

131

τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ'; ΚΑ. ὁδί.

ΧΡΕ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;

ΚΑ. καὶ νῆ Δί' εὐχονται γέ πλουτεῖν ἄντικρυς.

phanes in his Timon 24. where he says, ἄνω κάτω πλανῶμαι περινοστών.

122. ὀρρώδῳ, (th. ὀρρός, "the tail of an animal" by which it expresses its fear) 'to dread.' In Herodotus ὀρρώδέω.

123. "Ἀλῃθες. Est-il-possible? Equit. 89. Below vs. 410. Acharn. 556.

124. γάρ. 'Then do you suppose.' The expression τὴν Δ. τ. occurs in Æschyl. Prom. vs. 10. The same sentiment in vs. 937. of the same play.

125. ἀξίους τριωβόλου, 'worth three pence.' The triobolus, (a coin with Jupiter's head on one side, and an owl on the other,) was half a drachm, and used by the writers of Greece and Rome to express any thing of the lowest value. Plautus; Nam ego sum homo triboli. Pœn. 1. 2. 168.

126. καὶν, 'even.' So Equit. 618.

127. ἦ, (an adverb of reproof.) 'Ah!' —ἐχ' ἥσυχος 'be quiet.' Attic. So ἐχ' ἀνρέμας. Nub. 262. Since the verb εἶμι, 'sum,' wants the 2nd sing. of the imperative, ἐχεῖ is used in its stead.

128. ἀποδείξω σε δυνάμενον, 'I will prove that you are able to do.'—δ. being one of those verbs which take the partic. instead of an inf. after them.

130. αὐτίκα. 'For instance.' Aves 377. 577. Casaubon on Athen. p. 604. Markland on Lysias 581. Matthiæ G. G. 548. 5.

131. διὰ τάργυριον, 'thro' money.' Chremylus asks of the person; Cario answers of the thing itself, viz. money. Girardus takes ἀργύριον to mean all kinds of possessions, and thus the passage will agree with Mitford's observation, that the different attributes of the one God, became separate deities.

132. τίς ὁ παρέχων ἐστίν. i. e. τίς ἐστίν ὃς παρέχει. So vs. 849. ἐστίν ἐξολώλεως for ἐξολώλεκε.

—ὁδί, 'this person here,'—pointing to Plutus.

133. διὰ τίνα; Cujus beneficio? —Fischer.

134. καὶ—ἄντικρυς, 'yes, and they pray aloud.' (ἄντικρυ, ē regione.)—

ΧΡΕ. οὐκουν ὄδ' ἐστὶν αἷτιος, καὶ ῥαδίως 135

παύσει' ἂν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ' ; ΠΛΟΥ. ὅτιῃ
τί δῃ ;

ΧΡΕ. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἂν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδέεν,
μὴ βουλομένου σου. ΠΛΟΥ. πῶς ; ΧΡΕ.

ὅπως ; οὐκ ἔσθ' ὅπως

ὠνήσεται δῆπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρὼν 140

αὐτὸς διδῶς τὰργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς

τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.

ΠΛΟΥ. τί λέγεις ; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῶ ; ΧΡΕ.

φήμ' ἐγώ.

καὶ νῆ Δί' εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν

ἧ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται. 145

ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.

Juvenal ; *Prima fere vota, et cunctis notissima templis* βούς was an offering of the rich. Here is an instance of anti-climax.

Divitiæ ut crescant, ut opes. 10. 23. 139. ὅπως. Answers to the interrogative particle πῶς. It would be a solecism to use πῶς here.

— γέ never follows νη Δία, μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, &c. or καὶ μὴν, οὐ μὴν, except with another word interposed. See vs. 134. 1012. Eq. 937. ought to be read εὐ νῆ γε τὸν Δία.

136. ταῦτα. i. e. sacrifices.

— ὅτι τί δῃ ; 'How so, pray ?'

138 οὐ βοῦν ἂν, οὐχὶ ψαιστὸν. Observe the force of the double negative and ἂν repeated. 'Because no one would any longer offer in sacrifice, no, he would not, an ox, or cake.' The ψαιστός (derived from ψάω 'to grind corn') was probably the same as πέλανος. Æschyl. Pers. 209. where see Blomfield's Glossary. They were also called κάμματα 'laurel leaves,' because they were served up covered with the leaves of the bay. They were made of a handful of flour wetted with oil and wine ; a sacrifice the poorer sort offered to the gods. The

βούς was an offering of the rich. Here is an instance of anti-climax.

139. ὅπως. Answers to the interrogative particle πῶς. It would be a solecism to use πῶς here.

140. ὠνήσεται δῆπουθεν. 'He will not have wherewith to buy, forsooth.' For the use of the future, see vs. 18. n. According to Mœris and Timæus δηπ. with the Attics means δηλονότι.

— παρὼν. Horace ;

'Rejectâ prædâ, quam præsens Mercurius fert.' Serm. 2. 3. 68.

142. ἣν λυπῇ τι, 'if he should at all annoy you,'—referring to Plutus's words in vs. 120.

144. λαμπρὸν, 'magnificent,'—applied particularly to banquets and fine clothing. καλὸν 'beautiful ;' χάριεν 'agreeable,' 'pleasurable,' as public games, festivals. Possibly a parody on Pindar Ol. 15. σὺν γὰρ ὕμνῳ τὰ τετραὰ καὶ τὰ γλυκεῖα | γίγνεται πάντα βροτοῖς | εἰ σοφός, εἰ καλός, εἰ τις ἀγλαός | ἀνήρ.

146. τῷ πλουτεῖν, 'for all things

ΚΑ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον

δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

ΧΡΕ. τέχνηαι δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφίσματα,

ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐσθ' εὐρημένα. 150

ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,

ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.

ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβὼν,

ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ,

ὁ δὲ γναφεύει γ', ὁ δέ γε πλύνει κώδια, 155

are subservient to wealth.' The article and infin. instead of the substantive τῷ πλούτῳ, ὑπὸν, generally governs a genitive. Æsch. Persæ 237. "Ἐλλας βασιλείῳς ὑπὸνκοος. and 242. Eur. Heracl. vs. 288.

Eur. Phœn. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμώτατα
δυναμὶν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει. 442.

Horace; — omnis enim res

Virtus, fama, decus, divina humanaq.
pulchris

Divitiis parent.—Serm. 2. 3. 94.

Theognis, 508. πλούτος πλείστην
πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

147. ἔγωγέ τοι διὰ. ἔγωγέ is Attic, and placed at the beginning of a sentence; ἔγω in any part of a sentence. τοι is equivalent to γάρ. (Yes) 'for I am become a slave,' &c.

— μικρὸν ἀργ. The first syllable of μικρὸς always long. The price of slaves at Athens was various. According to Xenoph. (Mem. 2. 5. 2.) some slaves fetched 10 minæ, others 5, others 2, others half a minæ or 50 drachmæ. Cario must, therefore, mean half a minæ by μικρὸν ἀρ.

148. ἴσως, 'as well as another.' Though Schæfer, on Longinus, interprets it 'profecto,' p. 357.

149. σοφίσματα, 'ingenious devices.' For a correct explanation of σοφός, and consequently of σοφίσματα, see Aristotle Eth. 6. c. 7. Æschyl. Prom. πᾶσαι τέχνηαι βρότοισιν ἐκ Προμηθείας. The τέχνηαι are described in vs. 162-4. the σοφίσματα in 165-6.

151. σκυτοτομεῖ καθήμενος, 'sits in a shop and makes shoes.'—th. σκύρος, 'leather,' and τέμνω.

152. χαλκεύει 'is a smith.'

— τεκτ. 'is a carpenter.' St. Matthew calls our Saviour υἱὸς τοῦ τέκτονος, 'son of the carpenter.' τις is elegantly added to the pronouns ὁ μὲν and ὁ ἕ. Xenoph. Symp. 2. 6. The same persons are associated by Xenoph. Pæd. 5. χαλκείας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους.

153. χρυσοχοεῖ, 'another is a goldsmith,' pr. 'melts gold.'

154. λωποδυτεῖ, compounded of λῶπη, vestis, and δύνω, i. e. ἐκδύνω, exuo, 'Robs people of their clothes.' Eustathius derives λῶπη from λοπός, per ἔκτασιν—clothes being the peel, as it were, of the body. There was at Athens a λωποδυσίας δίκη, 'an action for clothes stealing.'

— τοιχωρύχειν, 'to dig through walls.' Parietes perfodire. Plautus Asin. 3. 2. 17. τοιχώρυχος, 'a house-breaker.' Parietum perfossor. Plautus Pseud. 4. 2. 23.

155. γναφεύει. Dawes's correction of the old reading κναφεύει. According to his canon, δέ cannot be made long before κν. Brunck and Tyrwhit support the alteration, not only on the score of metre, but because γναφεύειν belonged to the new dialect in which Aristoph. wrote. κναφεύειν belonged to the old Attic dialect, (Harpocration) in γ. γναφεύειν. In like manner the old Attic dialect, employed by the tragedians, did not use ρρ for ρσ; nor ττ for σσ; nor change ν in λ. It

ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ', ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμνα.
 ΠΛΟΥ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
 ΚΑ. μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
 ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται; 159
 τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.
 τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
 ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

used ἄρρην not ἄρσην; θάλαττα not θάλασσα; πνεύμων not πλεῦμων. Cf. Porson on Orest. 271. But the new Attic, in which Aristophanes wrote, did adopt these latter forms.

— πλύνω, 'to wash clothes.' λούω, 'to wash the body.' νίπτω, 'to wash the hands.'

156. ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ — κρόμμνα, 'another is a tanner, and another sells onions.' κρ. so called ὅτι αὐτοῦ ὁσφραινόμενοι ἢ ἐσθιόντες τὰς κόρας μύομεν. Here the poet unites, in one stroke of satire, his two great enemies, Cleon and Euripides, the former of whom was the son of a tanner, the latter of a woman who sold pot-herbs. This latter piece of biography is contradicted by Potter, but ably defended by Mr. Mitchell in a note on the Acharnians, where, too, the comedian's animosity against Euripides is justified. His enmity to Cleon had a private quarrel also for its basis; that orator having accused him of illegitimacy. See Mitchell, vol. i. p. 62.

157. ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι, 'I was ignorant of this a long while.'

158. μέγας β. called μέγας to distinguish him from the satraps, who, in their appellation of "king," retained the Homeric use of the word. Cyrus was the first who assumed this distinction on his return from the addition of Assyria and Media (Babylon included) to the Persian empire, when he brought with him 500,000 talents of silver.

— κομᾷ, 'is filled with pride.' vs. 553. Equites 577. Literally 'cherishes fine hair,' which at Athens was permitted only to men of high birth, and which custom was derived from the Medes to the Persian, and in after times to the Parthian monarchs, as may be seen from their coins and medals yet remaining.

159. ἐκκλησία. For an encouragement to the commonalty to frequent assemblies, it was decreed, by the advice of Callistratus, that an obol from the treasury should be given to all that came early to the place of meeting. By the advice of Agyrrhius, this was increased to four obols. Concione. Bleps. ἀτὰρ πόθεν ἡκεις ἐτεόν; Chr. ἐξ ἐκκλησίας. B. ἡδὴ λέλυται γάρ; C. νῆ Δί, ὀρθρῖον μὲν οὖν. καὶ δῆτα πόλυν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε, | γέλων πάρεσχεν ἦν προσέβραινον κύκλω. B. τριώβολον δῆτ' ἔλαβες; &c. For the μίλτος, or rope of rushes marked with vermilion, see Acharn. vs. 22.

160. τριήρεις — πληροῖς; 'Don't you man the triremes?' εἰπέ μ. 'come, confess the truth.' The wealthier Athenians were, by law, compelled to supply the state with triremes at their own expense, to man them with rowers, and to command them; hence they were called *τριηράρχαι*. The *τριηραρχίαι* were among the number of *λειτουργίαι*. We learn from Thuc. (6. 31.) the costly decorations bestowed on them. Polybius mentions a similar but voluntary contribution on the part of the Romans in the first Punic War.

161. τὸ ξενικόν. (sc. *στράτευμα*.) Arist. alludes to the war with Sparta, maintained by Athens, Thebes, Argos, and Corinth, under the conduct of Iphicrates, Chabrias, Polystratus, and Calias. It broke out (Ol. 96. 2.) after the return of Agesilaus from Asia, and was carried on for six years previously to the peace of Antalcidas, and chiefly in the Corinthian territory. The poet sneers at the Athenians for departing from their ancient military character, by the support of foreign troops to fight their battles.

162. Πάμφιλος — κλαύσεται, 'miser

ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
 Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
 Φιλέσιος δ' οὐχ' ἔνεκα σοῦ μύθους λέγει; 165
 ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σέ τοις Αἰγυπτίοις;
 ἔρα δὲ Λαῖς οὐ διὰ σέ Φιλωνίδου;
 ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος ΧΡΕ. ἐμπέσοι γέ σοι.
 τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σέ πάντα πράττεται;
 μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος, 170
 καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΚΑ. κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολλέμοις ἐκάστοτε

est P.' Fischer. Pamphilus and Belonopoles (literally needle-seller) were usurers at Athens. The former, meddling in public affairs, was convicted of embezzling the public money; whereupon he was banished, and his goods confiscated. Some suppose him to be the general mentioned by Xenophon (Hell. 5. 12.) who was not properly supported by reinforcements in Ægina, through the avarice of his employers at home.

164. πέρ. sch. στρηνιῶ (luxuriatur) πλουτῶν. Agyrrhius, we are told, was a person who presumed so far upon his wealth as to think it privileged him to commit any insolence.

165. Philepsius mentioned by Demosthenes c. Timoc.; who gained his livelihood by story-telling, still a common practice among the Eastern nations, particularly the Turks and Arabians.

166. ἡ ξυμμαχία. Here the commentators are all at variance. Some refer this to the campaign of Chabrias, under the king of Egypt, Tachus, but which will not agree with the time of this drama. Girardus asserts that the Athenians sent for corn to Egypt, and were relieved from famine by the Egyptians, who demanded the aid of Athens against the Persians: this was granted, and preserved to Egypt its independence.

167. Little more is known of *Philonides* than that he went to Corinth to gratify his extravagance and vanity, as well as his other passions. Athenæus (13. 7.) proposes to alter *Lais* to *Nais*.

At the second acting of this play, *Lais* would have been 34; it is possible, therefore, to retain the original reading. But it appears from an oration of *Lysias* that *Nais* was the mistress of *Philonides*.

168. *Timotheus* was just now coming into notice; nothing is known of the tower here mentioned. Probably it was a house which attracted the poet's attention from its magnitude and height, so contrary to the Athenian buildings in general, for which he sneers at him, possibly to injure him in the eyes of that people, to whom he was beginning to pay court. For an instance of popular jealousy thus excited, see *Livy* 2. 7.

— ἐμπέσοι γέ σοι. The same construction occurs in an interruption of the dialogue in *Acharn.* 92. Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαργάβαν | τοῦ βασιλέως ὀφθαλμόν. Δι. ἐκκόψει γέ κόραξ πατάξας τόν τε σὺν τοῦ πρέσβειως.

170. μονώτατος, 'alone,' like *ἀντότατος*, vs. 83.

171. εὖ ἴσθ' ὅτι, 'be well assured of that.' ὅτι (sc. τοῦτο οὕτως ἔχει.) The verb is often wanting after ὅτι. So δηλονότι, 'evidently.' This usage being once established, οὐκ οἶδ' ὅτι was used in negative propositions: as *περὶ μὲν οὖν τούτων, οὐκ οἶδ' ὅτι πλείω δεῖ λέγειν*, 'there is certainly no need to say any thing.'

172. γοῦν—ἐκάστοτε, 'and then they always conquer.'

ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζῃται μόνον.

ΠΛΟΥ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμι εἰς ὧν ποιεῖν ;

ΧΡΕ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα· 175

ὥστ' οὐδὲ μεστὸς σοῦ γέγον' οὐδεὶς πώποτε.

τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·

ἔρωτος ΚΑ. ἄρτων ΧΡΕ. μουσικῆς ΚΑ.

τραγημάτων

ΧΡΕ. τιμῆς ΚΑ. πλακούντων ΧΡΕ. ἀνδραγαθίας

ΚΑ. ἰσχύων

ΧΡΕ. φιλοτιμίας ΚΑ. μάξης ΧΡΕ. στρατηγίας

ΚΑ. φακῆς.

180

ΧΡΕ. σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.

173. ἐπικαθέζῃται, pr. "bears down with its weight." 'To whom he alone gives the preponderance.' Metaph. from scales. ἐπικαθέζεσθαι is said of the scale that preponderates and bears down the other. So the Romans used 'sedere.' Tibullus 4. 1. 41.

175. καὶ ναὶ μὰ, 'yes, by Jove, you are able to do far greater things than these.' The καὶ must be taken with πλ. and ναὶ destroys the negative power of μὰ. Indeed μὰ Δ. is only negative when οὐ is added, or when it is followed by ἄλλᾱ. See Zeun. ad Viger. p. 450.

176. μεστὸς. Soph. Antig. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κάμει μεστῶσαι λέγων.

177. πλησμονή, 'satiety.' Expressed from Homer,

πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλόπτητος. Il. N. 636.

178. μουσικῆς, sc. τέχνης. By music is meant that circle of polite literature and the sciences, to which the Muses were assigned as patronesses.

— τραγήματα, 'sweet-meats.' The word expresses the 'mensa secunda.'

179. πλακούντες. Boss understands ἄρτοι, upon the authority of Athenæus, xiv. 13. who says, εἴρηται δὲ κατ' ἑλ- λειψιν τοῦ ἄρτος. 'broad (πλατὺς) cakes,' of which there were several kinds enumerated by Athenæus, xiv. 12.

— ἀνδραγαθία, 'laus virtutis.' Hesychius.

180. μάζα, which Athenæus calls δημοτικὴ καὶ κοινὴ τροφή. Cf. Xen. Cyrop. 1. 2. 11. μάζα is differently explained. According to Athenæus it was a plain cake of wheat flour, which afterwards, being more delicately prepared, was called μαρτύη. Hesychius says it is flour mixed with water and oil. The scholiast of Aristophanes and Suidas explain it as being something like what we call frumenty, a mixture of solid wheat and milk. Xenophon uses it for sailor's bread, twice baked.

— στρ. Ἀσ στρατὸς, signifies people as well as army, the στρατηγός was the name given to the leading orator and first minister of the republic.

— φακῆ, 'lentil,' which was cooked first, and was eaten by the poorer sort at Athens. See vs. 1004. φακός, 'raw lentil,' according to Athenæus, ix. p. 408. The Egyptian lentil was in high request. Hence Virgil;

Nec Pelusiæ curam aspernabere lentis.

Geor. 1. 37.

and Martial calls lentils Pelusia, Niliaca munera. Epigr. xiii. 9. At Rome they were made a preserve. Apicius v. 2.

181. Crescit amor nummi quantum ipsa pecunia crescit. Juven. 14. 139.

ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριακαίδεκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῇ λαβεῖν ἐκκαίδεκα·
κὰν ταῦτ' ἀνύσῃται, τετταράκοντα βούλεται,
ἧ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. 185

ΠΛΟΥ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνν·
πλὴν ἐν μόνον δέδοικα. ΧΡΕ. φράζε τοῦ,
πέρρι.

ΠΛΟΥ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν ἦν ὑμεῖς φατέ
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.

ΧΡΕ. νῆ τὸν Δί· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὥς 190
δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος. ΠΛΟΥ. ἦκιστ',
ἀλλά με

τοιχωρύχος τις διέβαλ'. εἰσδὺς γάρ ποτε
οὐκ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν,
εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλειμένα·

182. The Attic talent was=60 minæ =193l. 15s. See Casaubon on Persius 6. 78.

184. ἀνύσῃται. Dawes's correction of ἀνύση, the old reading, supported by Brunck, Porson, Toup, and Dindorf. The penult of ἀνύση is always short. Although the Ionians doubled σ at pleasure, this was a license which neither the tragic nor comic writers of Athens allowed themselves. Besides, the middle voice is necessary here to express 'acquisition.' See Misc. Crit. § 205.

185. βιωτὸν, 'to be lived,' 'tolerable.' Verbal from βιώω. So vs. 950. Euripides Hippol. κατακοῦ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος. 823.

187. τοῦ, i.e. τίνος.

188. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, 'I fear I shall not be master of.' Understand δέδοικα before ὅπως, which in this case is a negative, like 'ut' after a verb of fearing: and is properly followed by the future indic. τὴν δ. instead of ταύτης τῆς δυναμέως ἦν, &c. Nouns being sometimes put in the same case as the relative pronoun after them. Plautus;

'Istum quem quaeris, ego sum.' Epid. 3. 4. 12. Eur. Orest. 63.

191. δειλότατον. Alluding to Eurip. δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν. Phoen. 606. The neuter gender confers a stronger force on the sentiment, as

varium et mutabile semper

Fœmina.

Virgil.

Triste lupus stabulis.

Id.

'Ἀλλὰ καὶ in the former line must be thus explained—'Not only do you yourself own yourself a coward—(in saying ἐν δέδ.) but also all men say.'

192. διέβαλ'—'asperseed me.' The old reading is διέβαλλ—which Kuster rightly altered upon MS. authority, to avoid a dactyle and anapaest in the same dipodia. Herman de Metr. p. 153. For τοιχωρύχος, see vs. 154. n.

193. εἰσδύναμι εἰς τὴν οἰκίαν, 'to break into a house.' Heyseh. oik. Plutus's house; generally εἰς is not repeated after εἰσδ. see vs. 225.

194. κατακ. 'locked up.' κατακλείς, 'a lock.' Vespæ 154. Hence κατακλείω, 'to lock.'

καὶ τοὺς δικαίους. ΠΛΟΥ. ὁμολογῶ σοι.

ΧΡΕ. φέρε, τί οὖν ;

εἰ πάλιν ἀναβλέψειας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, 95

φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς ; ΠΛΟΥ.

φήμ' ἐγώ.

ΧΡΕ. ὥς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις ; ΠΛΟΥ. πά-

νυ μὲν οὖν.

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πω χρόνου.

ΧΡΕ. καὶ θαυμά γ' οὐδέν' οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

ΠΛΟΥ. ἄφeton με νῦν ἴστον γὰρ ἤδη τάπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.

ΠΛΟΥ. οὐκ ἡγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα 102

94. ὁμολογῶ σοι, 'I grant you.' Suidas.

95. ἀναβλέπειν, 'to see again.' πάλιν is redundant; as Eur. Ores. 800. πάλιν ἀνῆλθε. In vs. 65. εἰ governs the fut. indic. Here we may translate it, 'Suppose it were possible for you to see again.'—πρὸ τοῦ, sc. χρόνου. Ante hoc tempus.

98. φήμι, 'yes,' equivalent to πάλιν μὲν οὖν, 'to be sure'—'doubtless.' Cf. Eur. Phœn. 606.

98. ἑώρακά. According to Dawes (Mis. Crit. § 202.) the quadrisyllable ἑώρακα is not Attic; and the short vowel α made long before an aspirate and liquid (χρ) is not allowable. And in this Porson agrees with him, who, in his note on Orestes vs. 64. says, 'ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamq. duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiuntur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producat.' But analogy is against his first position: for instance, they said ἐώνημαι (vs. 7.) which is a quadrisyllable, and is found without the double augment. Porson reads οὐχ' ἑώρακ' ἀπὸ χρ. 'a long time since,' and refers to Aves 921. 1517. and reads in vs. 1083. of this play, (Bek. Ed.) with Kuster on Suidas 3. p. 128. ἀπὸ μυρίων ἐτῶν γε

τρ. 'for these 13000 years past.' King has properly changed ὑπὸ into ἀπὸ in Eur. Hec. 53. Pierson on Androm. 442. In the reading of the text, πολλοῦ χρ. means 'for a long time'—for which usage of the genitive see Matthiæ G. G. § 378. 4. So Æsch. Agam. 288. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρηται πόλις; Plato Phæd. init. (3. 82.) οὔτε τις ξένος ἀφίκεται χρόνου συγχροῦ ἐκείθεν.

99. A stroke of satire no less true than severe, if Thucydides and other writers of the same period (that eventful time when the Athenian mob had disseminated its principles throughout Greece) are worthy of credit.—ὁ is long before βλέπων. Dawes's canon is, that no syllable can be short before βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Upon which Porson remarks; Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. Hec. 298.

100. τάπ' ἐμον, i. e. τὰ ἐπι, 'omnia de me.' Matthiæ G. G. § 584.

101. μὰ Δία—ἐξόμεσθα. 'No, by Jupiter—we will stick to you.' ἐχεσθαί (middle). So Æschyl. Sep. Th. 95. ἀκμάζει βρετιῶν ἐχεσθαί. Thesmoth. 406. Pax. 479. Thucyd. ὁρος ἐχόμενον τῆς Ῥοδόπη. 2. 96. 'in the neighbourhood of Rhodope.'

102. παρέξειν πρ. see vs. 20. n.

ἐμέλλετόν μοι ; ΧΡΕ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ,
πιθοῦ.

καὶ μή μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἐτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα· 105
μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.

ΠΛΟΥ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δέ μου
τύχῳσ' ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ΧΡΕ. ἔχει μὲν οὕτως, εἰς δ' οὐ πάντες κακοί. 110

ΠΛΟΥ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. ΚΑ. οἰμῶξει
μακρά.

ΧΡΕ. σοὶ δ' ὥς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης,
γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.

103. καὶ—πιθοῦ, 'but—suffer your-
self to be prevailed upon.' The aor. 2.
mid. which is circumflexed by the Attics.

105. τρόπους. κατὰ is understood,
and ἐτι to be joined with ζητῶν. 'For
you will not find upon further inquiry a
man of better morals than myself.'

106. πλὴν ἐγώ. Generally a gen.
follows πλὴν, (and πλὴν ἐμοῦ is the
reading of one MS.) but sometimes the
case required by the verb, as here. So
Theophrast. Char. 2. 1. Devarius (de
Particulis Gr.) on the word πλὴν ad-
duces several examples.

108. τυγχάνειν, with a gen. 'to
get,' with a dat. 'to favour,' as in the
opening of Xenophon's Anabasis noticed
by Spelman.

109. ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι, 'they
are plainly pre-eminent.' ἀτέχνως
'without art.' ἀτεχνῶς aperte, omni-
no, vehementer. ἀτεχνῶς. Attic; ἀπ-
λῶς common. ὑπερβ. put absolutely,
means 'to be pre-eminent'—as Xenoph.
Mem. 4. 3. 7. used actively, 'to go be-
yond;' as Æschyl. Agam. 308. Eur.
Ores. 437. 1660. or 'to exceed,' as Xen.
Hier. 4. 8. The gen. case is only sub-
joined to the middle voice. (Dawes.) It
is a metaphor from archers: the con-
trary to ὑπ. is ἐλλείπειν or ἀπολ. 'to

fall short of.'

110. ἔχει μὲν οὕτως, (sc. ταῦτα.)
'it is so.'—ἔχω with an adv. always has
the sense of sum; so has πράττειν. Chre-
mylus, still fearful of offending Plutus, is
induced to give way to his opinion before
he starts his own. In fact, the selection
of the Greek expressions used by this
character, throughout the scene, will
abundantly shew his sense of the valu-
able acquaintance he had found, and his
fear of losing him.

111. ἀπαξάπαντες, 'all without
exception.'

—οἰμῶξει μακρά, 'you shall suffer
severely for it.' See Aves 1207. The
Attics used the middle future, and the
present active in this and many other
verbs. See vs. 18. μακ. 'so as to be
heard to a distance;' as μακρὸν αὖσεν.
—So Nubes οἰμῶξεσθε. 'So much the
worse.'

113. γενήσεται ἀγαθὰ. Porson says,
1. "The tragedians use the crasis in cer-
tain particles, as *κάν*, *κεις*, *τάν*, &c." [He corrects Eurip. Iph. Aul. *βοῦλομ'*
ἀλλ' out of Plutarch—and Dawes had
before corrected Soph. Elec. 818. into
ἔσομαι ξύνοικος.]

2. "The old comedy used the crasis in
verbs. Ranæ 512. *περίψομ'* ἀτελ-

τυχ

οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξιν σε τῆς ὀφθαλμίας, 115
βλέψαι ποιήσας. ΠΛΟΥ. μηδαμῶς τοῦτ'
ἐργάση.

οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. ΧΡΕ.
τί φῆς;

ΚΑ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛΟΥ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' ἐι
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψει. ΧΡΕ. νῦν δ' οὐ τοῦτο
δραῶ,

120

ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἔα;

θόντ', ἐνιαυτίζοι' ἀπλάκουντος. So Nubes 778. 984. ἀπολοῦσ'."

3. "The new comedy freely elided the diphthong: and made the crasis with *μοι* and *σοι*; as in Menander. (Hermogenis de Inv. iv. 11. Bentley's Ed. n. 238.) ὁ δὲ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. and in many other undoubted examples."

According to Kidd (on Dawes, p. 646.) Porson's canon was, that the old comedy never elided the diphthong, the middle sometimes, and the new very often. See Blomfield on Æschyl. Th. p. 186. Dawes (M. Crit. § 299.) quotes this as one of the many instances of ὅσα coupled to ἀγαθά, and he reads γένοιτ' ἂν, a solecism.

— προσέχειν τὸν νοῦν. Adhibere animum. The *νοῦν* is often omitted, especially in the New Testament, where προσέχειν signifies 'to beware.' Tacitus uses 'advertere,' 'to punish,' i. e. advertere animum. In P. Martium consules more prisco advertère. Annal. 2. 32.

— ἵνα πύθῃ is pleonastic, being the same as ὡς ἂν εἰδήσῃ.

114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι. The repetition of words of this sort expressing grief, joy, or any emotion in a violent degree, is very common with all Greek poets. Æschyl. Pers. 978. Agam. 167. The following words σὺν θεῷ δ' εἰρ. are from Eur. Medea 625. 'With the assistance of God it shall be spoken.'

115. ἀπαλλάξιν σε τῆς ὀφθαλμίας. The proper construction is ἀπαλλάττειν νόσον τινας. Cf. Eur. Hec. 1059. 'I think I shall rid you of this disease in your eyes.' By the figure μείωσις, Aristophanes uses ὀφθαλμία for 'blindness,'—in keeping with Chremylus's character. See n. on vs. 110.

118. The hasty temper of Cario, an uneducated slave, probably very young, is well contrasted with the cautious habits of the experienced and elderly Chremylus. At this period of eastern literature and knowledge, to be as miserable and poverty-stricken as Ædipus, or as fortunate and opulent as Polycrates, was equally to be the object of distrust, and we may add, of abhorrence. See Ædip. Col. 49. Herod. 3. 43. Well then might Cario wish to leave Plutus to his fate. ἐστιν ἄθλιος φύσει, 'is born to misery.'

119–20. The common reading is—

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων
μῶρ' ἔμ' ἐι
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψει.

Brunck alters it thus—

ὁ Ζεὺς μένουσιν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων
μῶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.

'I know indeed that Jupiter, when he shall hear of the follies of these men, will crush us with afflictions.'

121. προσπταίοντα περι. 'to wander about, stumbling at every thing.' Lucian has imitated a great deal from Aristophanes.

ΠΛΟΥ. οὐκ οἶδ'. ἐγὼ δ' ἐκείνον ὀρρώδω πάννυ.

ΧΡΕ. ἄλῃθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων;

οἶε γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα

καὶ τοὺς κερανοὺς ἀξίους τριωβόλου, 125

ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον;

ΠΛΟΥ. ἂ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ, ταυτ'. ΧΡΕ. ἔχ' ἥσυχος.

ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ

μεῖζον δυνάμενον. ΠΛΟΥ. ἐμὲ σύ; ΧΡΕ.

νῇ τὸν οὐρανόν.

αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

ΚΑ. διὰ τάργυριον' πλείστον γὰρ ἐστ' αὐτῷ.

ΧΡΕ. φέρε,

131

τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ'; ΚΑ. ὀδί.

ΧΡΕ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;

ΚΑ. καὶ νῇ Δί' εὗχονται γε πλουτεῖν ἄντικρυς.

phanes in his Timon 24. where he says, ἄνω κάτω πλανῶμαι περινοστών.

122. ὀρρώδω, (th. ὀρρός, "the tail of an animal" by which it expresses its fear 'to dread.' In Herodotus ὀρρώδέω.

123. Ἄλῃθες. Est-il-possible? Equit. 89. Below vs. 410. Acharn. 556.

124. γάρ. 'Then do you suppose.' The expression τὴν Δ. τ. occurs in Æschyl. Prom. vs. 10. The same sentiment in vs. 937. of the same play.

125. ἀξίους τριωβόλου, 'worth three pence.' The triobolus, (a coin with Jupiter's head on one side, and an owl on the other), was half a drachm, and used by the writers of Greece and Rome to express any thing of the lowest value. Plautus; Nam ego sum homo trioboli. Pœn. 1. 2. 168.

126. κἂν, 'even.' So Equit. 618.

127. ἂ, (an adverb of reproof.) 'Ah!' —ἐχ' ἥσυχος 'be quiet.' Attic. So ἐχ' ἀτρίμας. Nub. 262. Since the verb εἶμι, 'sum,' wants the 2nd sing. of the imperative, ἐχεῖ is used in its stead.

128. ἀποδείξω σε δυνάμενον, 'I will prove that you are able to do.'—δ. being one of those verbs which take the partic. instead of an inf. after them.

130. αὐτίκα. 'For instance.' Aves 377. 577. Casaubon on Athen. p. 604. Markland on Lysias 581. Matthiæ G. G. 548. 5.

131. διὰ τάργυριον, 'thro' money.' Chremylus asks of the person; Cario answers of the thing itself, viz. money. Girardus takes ἀργύριον to mean all kinds of possessions, and thus the passage will agree with Mitford's observation, that the different attributes of the one God, became separate deities.

132. τίς ὁ παρέχων ἐστίν. i. e. τίς ἐστίν ὃς παρέχει. So vs. 849. ἐστίν ἐξολωλέκως for ἐξολώλεκε.

— ὀδί, 'this person here,'—pointing to Plutus.

133. διὰ τίνα; Cujus beneficio? — Fischer.

134. καὶ—ἄντικρυς, 'yes, and they pray aloud.' (ἄντικρυ, ē regione.)—

- ΧΡΕ. οὐκουν ὄδ' ἐστὶν αἷτιος, καὶ ῥαδίως 135
 παύσει' ἄν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ' ; ΠΛΟΥ. ὅτι
 τί δῆ ;
- ΧΡΕ. ὅτι οὐδ' ἄν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
 οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδέεν,
 μὴ βουλομένου σοῦ. ΠΛΟΥ. πῶς ; ΧΡΕ.
 ὅπως ; οὐκ ἔσθ' ὅπως
 ὠνήσεται δῆπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρὼν 140
 αὐτὸς διδῶς τὰργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
 τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
- ΠΛΟΥ. τί λέγεις ; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῶ ; ΧΡΕ.
 φήμ' ἐγώ.
 καὶ νῆ Δί' εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
 ἧ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται. 145
 ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.

Juvenal ; Prima fere vota, et cunctis
 notissima templis

Divitiæ ut crescant, ut opes. 10. 23.
 Persius expresses ἀντικρυς by ' ut au-
 diat hospes.'

— γε never follows νη Δία, μὰ Δία,
 οὐ μὰ Δία, &c. or καὶ μὴν, οὐ μὴν,
 except with another word interposed. See
 vs. 134. 1012. Eq. 937. ought to be
 read εὐ νῆ γε τὸν Δία.

136. ταῦτα. i. e. sacrifices.

— ὅτι τί δῆ ; ' How so, pray ?'

138 οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν.
 Observe the force of the double negative
 and ἄν repeated. ' Because no one would
 any longer offer in sacrifice, no, he would
 not, an ox, or cake.' The ψαιστός (de-
 rived from ψάω ' to grind corn') was
 probably the same as πέλανος. Æschyl.
 Pers. 209. where see Blomfield's Glos-
 sary. They were also called κάμματα
 ' laurel leaves,' because they were served
 up covered with the leaves of the bay.
 They were made of a handful of flour
 wetted with oil and wine ; a sacrifice the
 poorer sort offered to the gods The

βοῦς was an offering of the rich. Here
 is an instance of anti-climax.

139. ὅπως. Answers to the interro-
 gative particle πῶς. It would be a so-
 lecism to use πῶς here.

140. ὠνήσεται δῆπουθεν. ' He will
 not have wherewith to buy, forsooth.'
 For the use of the future, see vs. 18. n.
 According to Mœris and Timæus δηπ.
 with the Attics means δηλονότι.

— παρὼν. Horace ;

' Rejectâ prædâ, quam præsens Mercu-
 rius fert.' Serm. 2. 3. 68.

142. ἣν λυπῇ τι, ' if he should at
 all annoy you,'—referring to Plutus's
 words in vs. 120.

144. λαμπρὸν, ' magnificent,'—ap-
 plied particularly to banquets and fine
 clothing. καλὸν ' beautiful ;' χάριεν
 ' agreeable,' ' pleasurable,' as public
 games, festivals. Possibly a parody on
 Pindar Ol. 10. σὺν γὰρ ὕμιν τὰ τερπ-
 νὰ καὶ τὰ γλυκεῖα | γίγνεται πάντα
 βροτοῖς | εἰ σοφός, εἰ καλός, εἰ τις
 ἀγλαός | ἀνὴρ.

146. τῷ πλουτεῖν, ' for all things

ΚΑ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον

δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

ΧΡΕ. τέχνηαι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα,

ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐσθ' εὐρημένα. 150

ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,

ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.

ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβὼν,

ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ,

ὁ δὲ γναφεύει γ', ὁ δέ γε πλύνει κώδια, 155

are subservient to wealth.' The article and infin. instead of the substantive τῷ πλούτῳ. ὑπηκ. generally governs a genitive. Æsch. Persæ 237. "Ἐλλας βασιλείῳς ὑπήκοος. and 242. Eur. Heracl. vs. 288.

Eur. Phœn. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμώμενα
δυναμὶν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει. 442.

Horace; — omnis enim res
Virtus, fama, decus, divina humanaq.
pulchris

Divitiis parent.—Serm. 2. 3. 94.

Theognis, 508. πλοῦτος πλείστην
πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

147. ἔγωγέ τοι διὰ. ἔγωγέ is Attic, and placed at the beginning of a sentence; ἔγω in any part of a sentence. τοι is equivalent to γάρ. (Yes) 'for I am become a slave,' &c.

— μικρὸν ἀργ. The first syllable of μικρός always long. The price of slaves at Athens was various. According to Xenoph. (Mem. 2. 5. 2.) some slaves fetched 10 minæ, others 5, others 2, others half a minæ or 50 drachmæ. Cario must, therefore, mean half a minæ by μικρὸν ἀρ.

148. ἴσως, 'as well as another.' Though Schæfer, on Longinus, interprets it 'profecto,' p. 357.

149. σοφίσματα, 'ingenious devices.' For a correct explanation of σοφός, and consequently of σοφίσματα, see Aristotle Eth. 6. c. 7. Æschyl. Prom. πᾶσαι τέχνηαι βρότοισιν ἐκ Προμηθείας. The τέχνηαι are described in vs. 162-4. the σοφίσματα in 165-6.

151. σκυτοτομεῖ καθήμενος, 'sits in a shop and makes shoes.'—th. σκυτός, 'leather,' and τέμνω.

152. χαλκεύει 'is a smith.'

— τεκτ. 'is a carpenter.' St. Matthew calls our Saviour υἱὸς τοῦ τέκτονος, 'son of the carpenter.' τις is elegantly added to the pronouns ὁ μὲν and ὁ δέ. Xenoph. Symp. 2. 6. The same persons are associated by Xenoph. Pæd. 5. χαλκείας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους.

153. χρυσοχοεῖ, 'another is a goldsmith,' pr. 'melts gold.'

154. λωποδυτεῖ, compounded of λῶπη, vestis, and δύνω, i. e. ἐκδύνω, exuo. 'Robs people of their clothes.' Eustathius derives λῶπη from λοπός, per ἔκτασιν—clothes being the peel, as it were, of the body. There was at Athens a λωποδυσίας δίκη, 'an action for clothes stealing.'

— τοιχωρύχειν, 'to dig through walls.' Parietes perfodire. Plautus Asin. 3. 2. 17. τοιχώρυχος, 'a house-breaker.' Parietum perfossor. Plautus Pseud. 4. 2. 23.

155. γναφεύει. Dawes's correction of the old reading κναφεύει. According to his canon, δέ cannot be made long before κν. Brunck and Tyrwhit support the alteration, not only on the score of metre, but because γναφεύειν belonged to the new dialect in which Aristoph. wrote. κναφεύειν belonged to the old Attic dialect, (Harpocration) in ν. γναφεύειν. In like manner the old Attic dialect, employed by the tragedians, did not use ρρ for ρσ; nor ττ for σσ; nor change ν in λ. It

ὁ δὲ βυρσοδεφεὶ γ', ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμνα.
 ΠΛΟΥ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
 ΚΑ. μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
 ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται; 159
 τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.
 τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
 ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

used ἄρρην not ἄρσην; θάλαττα not θάλασσα; πνεύμων not πλεύμων. Cf. Porson on Orest. 271. But the new Attic, in which Aristophanes wrote, did adopt these latter forms.

— πλύνω, 'to wash clothes.' λούω, 'to wash the body.' νίπτω, 'to wash the hands.'

156. ὁ δὲ βυρσοδεφεὶ — κρόμμνα, 'another is a tanner, and another sells onions.' κρ. so called ὅτι αὐτοῦ ὁσφραινόμενοι ἢ ἐσθιόντες τὰς κόρας μύομεν. Here the poet unites, in one stroke of satire, his two great enemies, Cleon and Euripides, the former of whom was the son of a tanner, the latter of a woman who sold pot-herbs. This latter piece of biography is contradicted by Potter, but ably defended by Mr. Mitchell in a note on the Acharnians, where, too, the comedian's animosity against Euripides is justified. His enmity to Cleon had a private quarrel also for its basis; that orator having accused him of illegitimacy. See Mitchell, vol. i. p. 62.

157. ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι, 'I was ignorant of this a long while.'

158. μέγας β. called μέγας to distinguish him from the satraps, who, in their appellation of "king," retained the Homeric use of the word. Cyrus was the first who assumed this distinction on his return from the addition of Assyria and Media (Babylon included) to the Persian empire, when he brought with him 500,000 talents of silver.

— κομᾷ, 'is filled with pride.' vs. 553. Equites 577. Literally 'cherishes fine hair,' which at Athens was permitted only to men of high birth, and which custom was derived from the Medes to the Persian, and in after times to the Parthian monarchs, as may be seen from their coins and medals yet remaining.

159. ἐκκλησία. For an encouragement to the commonalty to frequent assemblies, it was decreed, by the advice of Callistratus, that an obol from the treasury should be given to all that came early to the place of meeting. By the advice of Agyrrhius, this was increased to four obols. Concion. Bleps. ἀτὰρ πόθεν ἤκεις ἐτεόν; Chr. ἐξ ἐκκλησίας. Β. ἡδὴ λέλυται γάρ; C. νῆ Δί, ὀρθρίον μὲν οὖν. καὶ δῆτα πόλυν ἢ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε, | γέλων πάρεσχεν ἦν προσέβραινον κύκλω. Β. τριώβολον δῆτ' ἔλαβες; &c. For the μίλτος, or rope of rushes marked with vermilion, see Acharn. vs. 22.

160. τριήρεις — πληροῖς; 'Don't you man the triremes?' εἰπέ μ. 'come, confess the truth.' The wealthier Athenians were, by law, compelled to supply the state with triremes at their own expense, to man them with rowers, and to command them; hence they were called *τριηράρχαι*. The *τριηραρχία* were among the number of *λειτουργίαι*. We learn from Thuc. (6. 31.) the costly decorations bestowed on them. Polybius mentions a similar but voluntary contribution on the part of the Romans in the first Punic War.

161. τὸ ξενικόν. (sc. *στράτευμα*.) Arist. alludes to the war with Sparta, maintained by Athens, Thebes, Argos, and Corinth, under the conduct of Iphicrates, Chabrias, Polystratus, and Calias. It broke out (Ol. 96. 2.) after the return of Agesilaus from Asia, and was carried on for six years previously to the peace of Antalcidas, and chiefly in the Corinthian territory. The poet sneers at the Athenians for departing from their ancient military character, by the support of foreign troops to fight their battles.

162. Πάμφιλος — κλαύσεται, 'miser

ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
 Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
 Φιλέσιος δ' οὐχ' ἔνεκα σοῦ μύθους λέγει; 165
 ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σέ τοις Αἰγυπτίοις;
 ἔρα δὲ Λαῖς οὐ διὰ σέ Φιλωνίδου;
 ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος ΧΡΕ. ἐμπέσοι γέ σοι.
 τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σέ πάντα πράττεται;
 μονώτατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἴτιος, 170
 καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΚΑ. κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε

est P.' Fischer. Pamphilus and Belonopoles (literally needle-seller) were usurers at Athens. The former, meddling in public affairs, was convicted of embezzling the public money; whereupon he was banished, and his goods confiscated. Some suppose him to be the general mentioned by Xenophon (Hell. 5. 12.) who was not properly supported by reinforcements in Ægina, through the avarice of his employers at home.

164. πέρ. sch. στρονιῶ (luxuriatur) πλουτῶν. Agyrrhius, we are told, was a person who presumed so far upon his wealth as to think it privileged him to commit any insolence.

165. Philepsius mentioned by Demosthenes c. Timoc.; who gained his livelihood by story-telling, still a common practice among the Eastern nations, particularly the Turks and Arabians.

166. ἡ ξυμμαχία. Here the commentators are all at variance. Some refer this to the campaign of Chabrias, under the king of Egypt, Tachus, but which will not agree with the time of this drama. Girardus asserts that the Athenians sent for corn to Egypt, and were relieved from famine by the Egyptians, who demanded the aid of Athens against the Persians: this was granted, and preserved to Egypt its independence.

167. Little more is known of *Philonides* than that he went to Corinth to gratify his extravagance and vanity, as well as his other passions. *Athenæus* (13. 7.) proposes to alter *Lais* to *Nais*.

At the second acting of this play, *Lais* would have been 34; it is possible, therefore, to retain the original reading. But it appears from an oration of *Lysias* that *Nais* was the mistress of *Philonides*.

168. *Timotheus* was just now coming into notice; nothing is known of the tower here mentioned. Probably it was a house which attracted the poet's attention from its magnitude and height, so contrary to the Athenian buildings in general, for which he sneers at him, possibly to injure him in the eyes of that people, to whom he was beginning to pay court. For an instance of popular jealousy thus excited, see *Livy* 2. 7.

— ἐμπέσοι γέ σοι. The same construction occurs in an interruption of the dialogue in *Acharn.* 92. Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαργάβαν | τοῦ βασιλέως ὀφθαλμόν. Δι. ἐκκόψει γε κόραξ πατάξας τόν τε σὺν τοῦ πρέσβειος.

170. μονώτατος, 'alone,' like *ἀν-τότατος*, vs. 83.

171. εὖ ἴσθ' ὅτι, 'be well assured of that.' ὅτι (sc. τοῦτο οὕτως ἔχει.) The verb is often wanting after ὅτι. So *δηλονότι*, 'evidently.' This usage being once established, οὐκ οἶδ' ὅτι was used in negative propositions: as *περὶ μὲν οὖν τούτων, οὐκ οἶδ' ὅτι πλείω δεῖ λέγειν*, 'there is certainly no need to say any thing.'

172. γοῦν—ἐκάστοτε, 'and then they always conquer.'

ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζῃται μόνον.

ΠΛΟΥ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς ὧν ποιεῖν ;

ΧΡΕ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα· 175

ὥστ' οὐδὲ μεστὸς σοῦ γέγον' οὐδεὶς πάποτε.

τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·

ἔρωτος ΚΑ. ἄρτων ΧΡΕ. μουσικῆς ΚΑ.

τραγημάτων

ΧΡΕ. τιμῆς ΚΑ. πλακούντων ΧΡΕ. ἀνδραγαθίας

ΚΑ. ἰσχάδων

ΧΡΕ. φιλοτιμίας ΚΑ. μάξης ΧΡΕ. στρατηγίας

ΚΑ. φακῆς.

180

ΧΡΕ. σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.

173. ἐπικαθέζῃται, pr. "bears down with its weight." 'To whom he alone gives the preponderance.' Metaph. from scales. ἐπικαθέζεσθαι is said of the scale that preponderates and bears down the other. So the Romans used 'sedere.' Tibullus 4. 1. 41.

175. καὶ ναὶ μὰ, 'yes, by Jove, you are able to do far greater things than these.' The καὶ must be taken with πλ. and ναὶ destroys the negative power of μὰ. Indeed μὰ Δ. is only negative when οὐ is added, or when it is followed by ἄλλῃ. See Zeun. ad Viger. p. 450.

176. μεστὸς. Soph. Antig. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κάμει μετώσαι λέγων.

177. πλησμονή, 'satiety.' Expressed from Homer,

πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος. Il. N. 636.

178. μουσικῆς, sc. τέχνης. By music is meant that circle of polite literature and the sciences, to which the Muses were assigned as patronesses.

— τραγήματα, 'sweet-meats.' The word expresses the 'mensa secunda.'

179. πλακούντες. Boss understands ἄρτοι, upon the authority of Athenæus, xiv. 13. who says, εἰρηται δε κατ' ἑλ-λειψιν τοῦ ἄρτος, 'broad (πλατῶς) cakes,' of which there were several kinds enumerated by Athenæus, xiv. 12.

— ἀνδραγαθία, 'laus virtutis.' Hesychius.

180. μάζα, which Athenæus calls δημοτικὴ καὶ κοινὴ τροφή. Cf. Xen. Cyrop. 1. 2. 11. μάζα is differently explained. According to Athenæus it was a plain cake of wheat flour, which afterwards, being more delicately prepared, was called μαρτύη. Hesychius says it is flour mixed with water and oil. The scholiast of Aristophanes and Suidas explain it as being something like what we call frumenty, a mixture of solid wheat and milk. Xenophon uses it for sailor's bread, twice baked.

— στρ. As στρατός, signifies people as well as army, the στρατηγός was the name given to the leading orator and first minister of the republic.

— φακῇ, 'lentil,' which was cooked first, and was eaten by the poorer sort at Athens. See vs. 1004. φακός, 'raw lentil,' according to Athenæus, ix. p. 408. The Egyptian lentil was in high request. Hence Virgil;

Nec Pelusiæ curam aspernabere lentis.

Geor. 1. 37.

and Martial calls lentils Pelusia, Niliaca munera. Epigr. xiii. 9. At Rome they were made a preserve. Apicius v. 2.

181. Crescit amor nummi quantum ipse pecunia crescit. Juven. 14. 139.

ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριακαίδεκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεί λαβεῖν ἑκκαίδεκα·
κὰν ταῦτ' ἀνύσσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἣ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. 185

ΠΛΟΥ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνν'
πλὴν ἐν μόνον δέδοικα. ΧΡΕ. φράζε τοῦ,
πέρι.

ΠΛΟΥ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν ἦν ὑμεῖς φατέ
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.

ΧΡΕ. νῆ τὸν Δί· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὥς 190
δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλούτος. ΠΛΟΥ. ἥκιστ',
ἀλλά με

τοιχωρύχος τις διέβαλ'. εἰσδὺς γάρ ποτε
οὐκ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν,
εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλειμένα·

182. The Attic talent was=60 minæ =193l. 15s. See Casaubon on Persius 6. 78.

184. ἀνύσσηται. Dawes's correction of ἀνύσση, the old reading, supported by Brunck, Porson, Toup, and Dindorf. The penult of ἀνύσση is always short. Although the Ionians doubled σ at pleasure, this was a license which neither the tragic nor comic writers of Athens allowed themselves. Besides, the middle voice is necessary here to express 'acquisition.' See Misc. Crit. § 203.

185. βιωτὸν, 'to be lived,' 'tolerable.' Verbal from βιώω. So vs. 950. Euripides Hippol. κατακονᾶ μὲν οὖν ἀβιώτος βίος. 823.

187. τοῦ, i. e. τίνος.

188. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, 'I fear I shall not be master of.' Understand δέδοικα before ὅπως, which in this case is a negative, like 'ut' after a verb of fearing; and is properly followed by the future indic. τὴν δ. instead of ταύτης τῆς δυναμέως ἦν, &c. Nouns being sometimes put in the same case as the relative pronoun after them. Plautus;

'Istum quem queris, ego sum.' Epid. 3. 4. 12. Eur. Orest. 63.

191. δειλότατον. Alluding to Eurip. δειλὸν δ' ὁ πλούτος, καὶ φιλόψυχον κακόν. Phœn. 606. The neuter gender confers a stronger force on the sentiment, as

varium et mutabile semper

Fœmina.

Virgil.

Triste lupus stabulis.

Id.

'Ἀλλὰ καὶ in the former line must be thus explained—'Not only do you yourself own yourself a coward—in saying ἐν δεδ.' but also all men say.'

192. διέβαλ'—'asperged me.' The old reading is διέβαλλ'—which Kuster rightly altered upon MS. authority, to avoid a dactyle and anapest in the same dipodia. Herman de Metr. p. 153. For τοιχωρύχος, see vs. 154. n.

193. εἰσδύναι εἰς τὴν οἰκίαν, 'to break into a house.' Heysch. oik. Plautus's house; generally εἰς is not repeated after εἰσδ. see vs. 225.

194. κατακ. 'locked up.' κατακλείς, 'a lock.' Vespæ 154. Hence κατακλείω, 'to lock.'

εἴτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοϊαν δειλίαν. 195

ΧΡΕ. μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὥς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

ΠΛΟΥ. πῶς οὖν δυνήσκει τοῦτο δρᾶσαι θνητὸς ὢν;

ΧΡΕ. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἐξ ὧν εἶπέ μοι 200
ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην.

ΠΛΟΥ. κακῆϊνος οὖν σύνοιδε ταῦτα; ΧΡΕ. φήμ'
ἐγώ.

ΠΛΟΥ. ὀρᾶτε. ΧΡΕ. μὴ φρόντιζε μηδέν, ὦγαθέ.
ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δῇ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. ΚΑ. κἂν βούλῃ γ',
ἐγώ. 205

ΧΡΕ. πολλοὶ δ' ἔσονται χᾶτεροι νῶν ξύμμαχοι,
ὅσοις δίκαιοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιστα.

195. εἴτα. Elegantly used in the apodosis after a participle. See vs. 79.

196. ὥς—πρόθυμος, 'for if you will be a man of spirit yourself.'

—εἰς τὰ πράγμα, 'in the business.'

—Alluding to the promises Plutus had made to Chremylus, that he would only favour the good if he recovered his sight. But Bergler and Dindorf refer τὰ πρ. to the restoration of his sight.

198. βλέποντα—ὀξύτερον, 'I will make you more sharp-sighted.' So Xenophon, ἀποδείκνυμι βελτίους, 'to make men better.' Lynceus was one of the Argonauts, who is said to have penetrated by the sharpness of his eyesight, into the bowels of the earth. This was a fable derived (see Paleph. fab. 10.) from his recondite studies in the discovery of mines: and in this character he appears a proper companion of Jason's voyage; for the real object of which see Mitford's Hist. Gr. 1. p. 46.

200. ἐξ ὧν for ἐξ αὐτῶν, & εἶπε. Apollo had told Chremylus to follow the person he first met with and take him home. vs. 40-3.

201. δάφνην. Alluding either to the chaplet on the head of Apollo's priestess, (Virg. Æn. 5. 154.) or to the garland on the tripod itself, and other laurel branches suspended in the recesses of the temple. (Æn. 3. 90.) The first idea is the most natural, as the actions of the Pythoness were attributed to the influence of the god.

202. σύνοιδε, 'was he privy to this?'

203. ὀρᾶτε, 'beware,' (lest Jupiter hear it and be angry.)

204. κἂν δεῖ. Hemsterhusius. A solecism. κἂν always governs the subjunctive. See Ranz vs. 265. Lys. 123. and Elmsley's note on Medea, p. 146. 298.

205. Elliptical. καὶ ἐγὼ (διαπράξω ταῦτα) ἂν βούλῃ γε (πρόθυμος εἶναι εἰς τὰ πράγματα.)

207. ὅσοις—ἄλφιστα, 'to whom, though just men, provisions were wanting.' Meal was publicly distributed, at stated periods, to the poor at Athens. Demosthenes adv. Phorm. p. 544. εἴτε δὲ ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν

ΠΛΟΥ. παπαί, πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν συμμάχους.

ΧΡΕ. οὐκ, ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμὼν ΚΑ. τί δρῶ;
λέγε. 210

ΧΡΕ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὐρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθὶ παρὼν
ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.

ΚΑ. καὶ δὴ βαδίζω· τουτοδὶ κρεάδιον 215
τῶν ἔνδοθεν τις εἰσενεγκάτω λαβών.

ΧΡΕ. ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'. ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη 'στὶν ἦν δεῖ χρημάτων σε τήμερον 220

ἐν τῷ ἅσται οἰκοῦντες διεμετροῦντο
ἄλφιστα ἐν τῷ Ὠδεῖῳ. They who lived
in Piræus, he adds, received in addition,
meal in the great portico. Hence called
ἀλφίτων στοά. Hesychius. Aristophanes
calls it ἀλφιτόπωλις στοά. Eccl. 682.

209. οὐκ sc. ἔσονται πόνηροι,
'they wout be sorry allies.'

— ἐξ ἀρχῆς πάλιν, 'again, as
before.' See vs. 25. πάνν σφόδρα.

210. ἀλλ'—δραμών, 'then do you
go quickly, with all speed.' Participles
are generally added to verbs of motion
to express celerity. κάλεσον τρέχων.
Nubes 1163, 'Call quickly.' ἀπαγξαί-
μην τρέχων. Ibid. 778. Below vs.
217. ἀνύσας τρέχε.

— δρῶ. Attic future for δράσω.

212. ταλαιπωρουμένους, 'hard at
work,' 'fatigued,' as labourers are by
work. μοχθεῖν vs. 28. πονεῖν vs. 242.
are used in the same sense.

213. ἴσον agrees with μέρος. μετέ-
χαιν is often accompanied by μέρος.
Æschyl. οὐ γάρ ποτ' ἦνχουν,

Θανὼν μεθέξαι φιλτάτου τάφου
μέρος. Agam. 518.

Matthiæ, G. G. § 359. 1.

215. καὶ δὴ, 'well then.'

— τουτοδὶ κρεάδιον, 'this little
flesh here.' As Chremylus had sacrificed
to Apollo, the remnants of the victim
had been distributed among the specta-
tors. Cario is more solicitous about his
share than his master's orders.

216. οἱ ἐνδ. (Attic) 'servants.'

217. ἀνύσας τρ. 'run quickly.' The
verb ἀνύω is synonymous with σπεύδω
(vs. 588.) and ἀνύσας joined to a verb
expresses celerity: as λέγ' ἀνύσας, 'tell
quickly,' vs. 329. ἀνοιγ' ἀν. 'open
quickly.' Nub. 181. ἀνύσας κατάθου,
'set it down quickly.' Id. 635. Some-
times ἀνύσας becomes the verb; as
ἀνυσσον ὑποδυσάμενος, 'make haste to
put on,' or 'put on quickly.' Ves. 1163.
ἀνύσατε πετόμενα, 'fly quickly,' or
'make haste to fly.' Aves 242.

218. κράτιστος, 'potentissimus'—
for reasons which he assigned above,
146. sq.

220. χρήματα, 'money:' only in the
plural number. τήμερον, Attic for
σήμερον.

μεστήν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως.

ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν νῇ τοὺς θεοὺς
 εἰς οἰκίαν ἐκάστοτ' ἄλλοτρίαν πάννυ'
 ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
 ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω, 225
 εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω'
 καὶ τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος
 αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
 ἔξαρνός ἐστι μὴδ' ἰδεῖν με πώποτε.
 ἦν δ' ὥς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
 πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος 231
 γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

221. καὶ δικ. 'Whether by fair means or by foul.' Terence Andr. Quo jure quâque injuriâ. 1. 3. 9. Vide Eq. 236. 795. Acharn. 372.

222. ἄχθομαι—πάννυ. Join πάννυ to ἄχθομαι, 'I am very loath to enter.'

224. ἀπέλαυσα, 'for I never met with any good treatment from it.' αὐτοῦ sc. τοῦ εἰσερχεσθαι. Or αὐτοῦ, may mean αὐτόθι, i. e. in another man's house.

225. φειδωλός, 'prone to avarice.' Adjectives in -ωλός imply a propensity, or tendency to any thing, as ἀμαρτωλός, ψευδωλός φειδωλός, 'prone to sin, lying, &c.' Matthiæ. Kuster reads φειδωλοῦ sc. οἴκον, but the accusative in this case is quite as common as the genitive, as Bergler has shewn from Lysias Or. de bonis Aristoph. εἰσελθὼν ὡς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Æschines εἰσπλεῖν ὡς Φίλιππον. de fals. leg. and Aristophanes Aves 619.

226. κατώ. 'he immediately buries me under ground.'

—κατωρ. 'defodere solet.' So vs.

232. ἐξέπεσον, 'ejici soleo.' Both aorists express a custom or habit. See Grævius on Hesiod, ἐργ. 184. The aor. 1. is used to signify custom without reference to its being past; especially in Herodotus, who, in describing the habits of nations, &c. uses this tense; which is

for this reason called the *historic tense*.

227. φίλος, 'a friend.' These lines remind us of the "History of a Half-penny," in the Adventurer.

229. ἔξαρνός ἐστι. Attic for ἔξαρνείται. Nubes 1234. Demosth. adv. Phorm. p. 544.

230. ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον, 'is a mad man.' παραπλήξ. παραφρων, μανιώδης. Hesych. Soph. Ajax. 229. παραπλήκτω χειρί. Nicander Alex. vs. 160. παραπλήγες ἄτε Βάκχαι. φρενύπληκτος. Æschyl. Prom. 1053. where see Blomfield's Glossary. Cf. n. on vs. 2. The word is applied to those who, by striking a musical instrument unskillfully, produce harsh and discordant tones. Hence it is applied to him who makes a wrong use of his judgment and reason, the sounding board and strings of his mind.

231. παραβεβλημένος, 'being exposed.' That dice players were held in contempt at Athens, we learn from Xen. Memor. 1. 2. 57. παραβάλλειν, pr. 'to throw fodder to cattle.' Homer Od. Δ. δι δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν—παρ' δ' ἔβαλόν ξείας. 41. Il. E. 369. Hence 'to deliver to another.'

232. γυμνὸς ἐξέπεσον ἐν ἀχαρεῖ χρόνῳ, 'in a moment I am wont to be turned naked out of doors.' θύραζε, Attic for the common Greek word ἔξω,

ΧΡΕ. μετρίῳ γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πάποτε.

ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' αἰί.

χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὥς οὐδεὶς ἀνὴρ 235

πάλιν τ' ἀναλῶν, ἥνικ' ἂν τούτου δέῃ.

ἀλλ' εἰσῴμεν, ὥς ἰδεῖν σε βούλομαι

καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,

ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ. ΠΛΟΥ. πεί-

θομαι.

239

ΧΡΕ. τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθῇ λέγοι ;

'foras.' (Maeris Hesych.) ἀκαρῆς derived from *κείρεσθαι*, 'to be cut'—properly applied to a hair which is too fine to be split. (Etym. Mag.) Nubes 496. ἀκαρῇ διαλιπών. Vespæ 695. φέρεις ἀκαρῇ. For *ἐξέπ.* see vs. 226.

233. μετρίῳ γὰρ. This γὰρ is referred to a sentence understood. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν, as vs. 99. or *πείθομαι*.

— *ἐπιτυγχάνειν*, 'to light upon'—which is done by chance, implied in *τυγχάνειν*, see vs. 3.

234. πῶς—αἰί, 'nearly always,' for *αἰί ποτε*. answering to the Latin 'fere,' Bergler. —or *πῶς* may be translated *quodammodo*, 'I am always in something of this way.'

— *τρόπου*. 'this turn of mind.' sc. μετρίότητος.

235. χαίρω φειδόμενος, 'I delight in saving.'

— ὥς οὐδεὶς ἀνὴρ, 'as much as any man.' vs. 883. A form of speech which the Latins adopted from the Greek.

236. ἀναλῶν. The penult always long. Though it may appear to be the present participle in consequence of *φειδόμενος* going before, yet the future sometimes follows the present, (see Plato Phædo 58. 19. 65. 26.) and in this kind of verbs the Attics delight in the future.

— *τούτου* i. e. τοῦ ἀναλίσκειν.

239. μετὰ σέ. The gods required the first honours and observances to be paid to themselves, but Chremylus had already initiated his hearers into a sort of comic Eleusinia, by shewing Plutus to be the only god of their idolatry: and as such he might well transfer his allegiance from them to this his guest.

— *πείθομαι*. 'I believe you.' Plutus perverts Chremylus's words, and intimates that he believes he prefers wealth to his son.

240. Euripides Iph. Aul. τί γὰρ τὰ ληθές οὐκ ἂν εἴποι τις ἄν; 1395. πρὸς σέ, 'before you.'

END OF THE FIRST ACT.

ΚΑ. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταυτὸν θύμον φα-
 γόντες,
 ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πανεῖν
 ἐρασταί,
 ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ
 μέλλειν,
 ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ'
 ἀμύνειν.

244

The Chorus here make their first appearance; with the moroseness of old age they grant no more indulgence to the elated feelings of the insolent slave, than he to their years and infirmities. Amidst all his playfulness and buffoonery to please the sovereign people, Aristophanes ever shews himself a consummate philosopher, and deep observer of human nature.

241. Here follows a kind of Iambics almost peculiar to the comic writers, called Tetrameter Catalectic. It differs, according to Porson, in two respects from the Comic Senarius. 1st. That the fourth foot must be an iambus, or tribrach. 2nd. That the sixth foot even admits an anapæst. But the seventh foot must be an iambus; except in the case of a proper name, when an anapæst is allowed, which license is also conceded to the fourth foot. Elmsley remarks that, in this kind of verse, the comic poets admit anapæsts more willingly and frequently into the first, third, and fifth places, than into the second, fourth, and sixth; but that Porson is mistaken in restricting altogether to the case of proper names the use of anapæsts in the fourth place.

241. πολλὰ δὴ, 'very many times'—understand κατὰ, i.e. πολλάκις. A parody on the address of the criers in the Greek games.

—φαγόντες, 'accustomed to eat the same wild onion as my master.' δεσπότη depends on ταυτὸν. Aristophanes seems to allude to Homer's ὃν θυμὸν κατίδων. The θύμος was the common food among the poor at Athens. Hesych. v. γήφαγοι. Antiphanes Athen. iii. 108. F.

242. δημόται, 'fellow-burgthers.' Attica was divided into 10 φυλαί (tribes), each φυλή having a certain number of δῆμοι (boroughs), from which δῆμοι the Athenians took their names, as the Romans did from their tribes.

243. ἐγκονεῖτε, 'hasten.' Attic word—said of those who, in running, raise the dust (κόνις). Æschyl. Prom. ἐγκόνει πάλιν. Aristoph. Ach. 1087. So κονίει in Æschyl. Sep. v. Th. 60. Eur. Hec. 507.

244. ἀκμῆς, 'you are in the very nick of time.' Soph. Philoct. vs. 12. ἀκμή γάρ—λόγων. The verb ἀκμάζω is used in the same sense. Æschyl. Sep. Th. ἀκμάζει βρετῶν ἐχέσθαι, 'it is time to cleave to the altars,'—on which word see Blomfield's Glossary.

—ἀκμή, properly the point of a spear. Hence the chief point in any matter—as 'ripeness,' applied either to fruits or to age, as πάρθενος ἀκμαῖα, virgo matura viro; hence in reference to time it means 'season,' opportunity.

—παρόντα. When the subject of the participle is indeterminate, where in English 'one' is used, it is often put without any substantive to which it can be referred. Herod. i. 42. Matthiæ G. G. § 556. 8.

—παρόντ'. The old reading was παρόντας, which violates the metre, and was altered by Dawes Misc. Crit. p. 190. and Bos into παρόντα. In addressing the Chorus the singular is often used instead of the plural, as though the Coryphæus only was addressed. So the Chorus speak of themselves in the singular number in vs. 281.

—ἀμύνειν, 'which [opportunity of becoming rich] one ought to embrace by

ΧΟ. οὐκουν ὀρᾶς ὀρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὥς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ
φράσαι μοι

ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὺς κέκληκε δεῦρο.

ΚΑ. οὐκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ
ἀκούεις. 249

ὁ δεσπότης γάρ φησιν ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσιν ἀπαλλα-
γέντας.

ΧΟ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὃ
φησιν;

ΚΑ. ἔχων ἀφίκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὃ πονηροῖ,
ρύπωντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα,
νωδόν·

being present.' He who embraces an opportunity may be said to assist it.

245. ὀρμωμένους πάλαι. The participle is used instead of the infin. after ὀράν, 'that we long ago [have been, and are still] posting with all speed.' πάλαι, with the present tense, expresses so much. See another instance in vs. 249.

246. ὥς εἰκός ἐστιν. Ut par est—'considering,' referring to ἀσθενεῖς γ. ἤδη. As the previous words of Cario had been a parody on the address of the criers in the Greek games, so these of the Chorus are referred by some annotators to a passage from the Heracleidæ, 734. οὐκ οὖν ὀρᾶς μου κῶλον ὥς ἐπείγεται;

247. ἀξιοῖς ἴσως, 'you think it right for me to run as fast as you.' ἴσως bears the sense of ὁμοίως in Plato t. viii. p. 355. See Heindorf on Gorgias, p. 230.

— ταῦτα καί. Some take these words for καὶ ταῦτα, 'and that too,' by the figure hyperbaton; instances of which are not rare. Dorv. on Char. p. 259 and

319. Fischer on Plato Crit. viii. 1. Others join ταῦτα to ὅτου γ.—and καί to φράσαι, 'before you have even told me this,' &c. Probably this is the correct explanation.

249. οὐκουν — 'I suppose then I have not being telling you this long while?' Cario repeats the words of the Chorus in derision.

251. ψυχροῦ βίου — ἀπ. 'being freed from your cold and drudging life.' Eurip. Alcest. ψυχρὰν τέρψιν. Δύσκολος, properly 'hard to feed,'—(from δύς and κόλον, cibus). It is generally taken, metaphorically, to denote one who is morose and harsh.

252. ἔστιν δὲ δὴ τί — 'but what is it really?'—

— καὶ πόθεν τ. π. τ. 'and what is the origin of this thing?'

253. πόνηρος, with the accent on the first syllable, means 'hard working.' ἐπίπονος: with the accent on the last, κακός. So vs. 382. τοῦτ' ὀννηρον φαίνεται τὸ φορτίον.

254. ῥυσός, 'wrinkled — chopped.'

οἶμαι δὲ νῆ τὸν οὐρανὸν καὶ ψωλὸν αὐτὸν
εἶναι. 255

ΧΟ. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φής; πάλιν
φράσον μοι.

δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων
ἔχοντα.

ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα
σωρόν.

ΧΟ. μῶν ἀξιοῖς φενακίστας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

ΚΑ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ
πάντα 261
ἡγείσθ' ἐμὲ εἶναι κούδ' ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς
εἰπεῖν;

(*ρύω*, 'to draw.') Eurip. Suppl. *ρύσά* δὲ *σαρκῶν* *πολιῶν*. Spanheim quotes Æschylus Agam. 1380. *ρύσας* ἐξ ἀλός, but Blomfield has properly altered *ρύσας* to *ρύτᾶς*, for the sake of the metre.

256. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, for ἔπη χρυσᾶ. By an Attic circumlocution, a substantive is put with another in the genitive, instead of an adjective. Eur. Bacchæ 388. ὁ τῆς ἡσυχίας βίος for βίος ἡσυχος. Matthiæ G. G. § 430. 5.

257. σωρός, 'a heap.' th. σῶ i. e. σῶζω, συνάγω. σορός, 'a coffin.' The former word means, properly, a heap of seeds; a natural expression for a chorus of γωργοί. A passage in Plautus, (Merc. act. iii. sc. 4.) is similar to this in its catalogue of miseries, on the part of the narrator, and the corresponding exclamation of 'a treasure' by his auditors. The expressions of the Chorus denote their extravagant love of gain, for which Aristotile remarks on them. Rhet. B. 2.

— ἔχοντα instead of ἔχειν after δηλοῖς, 'you shew that he is come with a heap of money.'

258. ἔγωγε sc. δηλῶ. μὲν οὖν, 'immo vero,' as in vs. 275. Viger. 8.

8. 18. κακῶν σωρόν; Achilles Tatius lib. 6. ἦκω σοι φέρων σωρὸν ἀγαθῶν. Plautus 'montes mali in te irruent.' Epid. 1. 1. 78. κακῶν πλῆθος. Æschyl. Suppl. 478. θησαυρός κ. Eurip. Iph. T. 1311. Cario refers to his description of Plutus in vs. 254.

259. φενακίζειν, 'to humbug.' Attic for ἑξαπατᾶν, which is common Greek. (Mæria.) It is derived from φενάκη, 'false hair,' worn by the ladies to hide the ravages of time, for which Martial satirizes them.

— καὶ ταῦτα, 'and that too.'

261. πάντως γὰρ—ἡγείσθ' (No)—for do you really think? Heysch. πάντως. ἀληθείᾳ.

— τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα, 'altogether such a character'—i. e. deceitful, referring to the word φενακίστας. ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως. Æschyl. Agam. 609. πιστὸν ἐς τὸ πᾶν. Id. Eum. 291.

— ἀλλ' εἰ τῇ φύσει

τὸ σωφρονεῖν ἐνεστὶν εἰς τὰ πάντα αἰεί.—Eur. Bacch. 315.

δεινός εἰς τὰ πάντα.—Ranæ 993.

262. ἂν—εἰπεῖν, 'posse loqui.' Reiske badly reads αὐ.

- ΧΟ. ὥς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἱ κνήμαι δέ σου
βοῶσιν
ἰοῦ ἰοῦ, τὰς χοῖνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
- ΚΑ. ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δι-
κάζειν, 265
σὺ δ' οὐ βαδίζεις ; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον
δίδωσιν.
- ΧΟ. διαρράγειῃς. ὥς μόθων εἰ καὶ φύσει κόβαλος,

263. ὥς σ. ὁ. 'what airs the rascal gives himself!' Ranae; ὥς σεμνὸς οὐ-πίτριπτος· οὐκ οἰμώζεται; The Coryphaeus turns to the Chorus, and points to Cario as he says these words of him. ἐπιτ. properly 'worthy to be beaten,' (τρίβω.) Sophocles Ajax 104. ἐπίτριπτον κίναδος. The Attics use τρίμμα in the same sense. Aves 432. πικνύτατον κίναδος, | σόφισμα, κύρμα, τρίμμα,—and περίτριμμα δικῶν, 'well versed in law suits.' Nub. 447. περίτριμμα ἀγορᾶς. Demosth. de Cor. p. 269. Reiske.

—κνήμαι—βοῶσιν, 'your legs will cry out.' κν. crura; the front called ἀντικνήμιον, tibia; the part within γαστροκνήμιον, sura. Pollux. 2. 190. βο. future, contracted from βοήσουσιν. 264. χοῖ. 'the stocks,'—called also ξυλοπίδαί, and simply ξύλα.

—πίδ. 'fettors for the feet,'—compedes. Attic for the common Greek word περισκελίδες. (Mæris v. πέδη.)

265. ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα, 'thy letter happening by lot.' Nominative absolute. Dawes. Mis. Crit. § 124. Soph. Œd. Tyr. 101. αἶμα χεῖμαζον. Acharn. 1181. πῖλον πεσόν. for πῖλον πεσόντος. Thesm. 547. There were at Athens ten tribunals (δικαστήρια) in which judges, selected from the ten tribes of Attica, gave judgment. Each of these had inscribed on it a letter of the alphabet; and whatever letter was drawn by an Athenian citizen (who professed himself at liberty to try causes, δικάζειν) in that, and no other, he was to take his seat. The tablet on which the letter drawn by lot was marked, is

γράμμα, The judges had then a staff, (σύμβολον in next verse) given them by the Archon, or, as others say, the Prytanes, marked with the letter of his δικαστήριον, which they returned on the decision of a case, and received one obol (sometimes made three by popular leaders) as their reward. In this passage, therefore, Cario, punning on the σωρός of the old men, tells them their letter is σ, viz. ἐν σορῶ 'in the coffin.' So Demosth. περὶ στεφ. p. 138. καὶ παραλαμβάνειν γε ἅμα τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρόνημα, &c.

266. σὺ δ' οὐ βαδίζεις; 'but you don't go' (to your tribunal, the σορός)? i. e. 'you don't die?' This usage of δὲ is justified by Eurip. Hippol. 145. (Dobree.) [βαδίζειν was the term applied to the judges proceeding to their tribunals, as Hemsterhusius shews from Demosthenes c. Boeot. 1. p. 1002.]

—Χάρων. Another pleasantry of Cario. By transposing the letters of the two words, he has said Charon instead of Archon.

267. διαρράγειῃς, 'may you burst,' equivalent to 'peras.' It is an Attic malediction. See vs. 893. Vesp. 162. Aves 2. Demosth. adv. Coron. p. 694. οὐδ' ἂν Κόνων διαρράγῃ. Martial; Rumpatur quisquis rumpitur invidia.

—The μόθων was an indecent species of dance. Eurip. Bacchæ 1048. here used for σπερμόλογος, 'babbler'—according to Hesychius.

—κόβαλος, 'malicious.' Hesych. This was the name of certain fiends of a savage nature attendant on Bacchus,

ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὐπω τέτληκας
ἡμῖν

ὄτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς,
προθύμως 270

δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ρίζας διεκπε-
ρῶντες.

ΚΑ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον γάρ,
ὧνδρες, ἤκει

ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.

ΧΟ. ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν εἶναι ;

ΚΑ. νῆ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἦν ὧτ' ὄνου
λάβητε. 275

ΧΟ. ὥς ἡδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χο-
ρεῦσαι

who was himself called *κόβαλος*, as our own witches on Hecate. The *μ.* and *κ.* are joined again in Equit. 632.

268. *φρ. τερ.* Homeric periphrasis for *ἔφρασας*. The Latins use the same periphrasis.

270. *πολλὰ μοχ.* 'having worked hard.'

271. *θύμων διεκπερῶντες*, 'passing over the roots of many onions.' (See vs. 241.) i. e. they had followed him so eagerly that they omitted to satisfy their hunger. *Æsch. Persæ*; *διεκπερῶμεν Φωκίων χθόνα*. 485. *Hyps. frag. iv.*

272. *οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι*, 'I will no longer conceal it from you.' The optative serves to express even the most definite assertion with moderation and politeness, as a mere conjecture. *Matthiæ G. G. § 514. 1.*

— *ἤκω* has regularly the signification of a past action, not 'I come,' but 'I am come.' Thus *Aristoph. Plut.* 272. uses *ἤκει* for *ἀφίκεται*, vs. 272. *Matthiæ G. G. 504.*

273. *ἄγων* and *ἔχων* joined to verbs of motion, mean "with." *ἤκ. ἀγ.* "is come with."

— *ὄντως γὰρ ἔστι π.* &c. 'then shall we really be rich?' *γὰρ* expresses surprise, ergo ne? and *ἔστι* is for *ἔξεστι*.

275. *Μίδας*. The accusative plural of the first declension. See *Lysistr.* vs. 179. It is dependent on *εἶναι* in the preceding verse. The construction is, *νῆ τοὺς θεοὺς, ἔστι μὲν οὖν ὑμῖν Μίδας γίγνεσθαι, ἦν, &c.* Kuster's reading *Μίδαις*, that it may answer to *πλουσίοις*, is unnecessary. Both the Greek and Latin language admits either construction; it being equally good Latin to say, 'Nobis non licet esse tam disertos,' as 'Nobis non licet esse tam disertis?' *Thucyd.* 2. 93. *ἰδοκεῖ δὲ λάβοντα, &c.* *Herodot.* 3. 62. *νῦν ὧν μοι δοκεῖ μεταδιώξοντας — ἔξετάζειν.* For the story of Midas see *Cicero. Div.* 1. 36. *Ovid. Met.* xi. 92-179.

276. *χορεύειν*, 'to dance round hand in hand.'

ὕφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταύτ'
ἀληθῆ.

ΚΑ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττανελὸ τὸν
Κύκλωπα

μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῦν ὥδ' παρενσαλεύων
ὕμᾱς ἄγειν. ἀλλ' εἶα τέκεα, θαμὶν' ἐπανα-
βοῶντες

280

βληχόμενοι τε προβατίων

αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,

278. *Κύκλωπα*. The account of Polyphemus in the *Odyssey* is well known. In the time of Dionysius, tyrant of Syracuse, Galatea, a courtesan, lived in that city, of whom the king was enamoured; but being jealous of the attractions of Philoxenus the poet, an admirer of his mistress, he banished him to the quarries, whereupon Philoxenus revenged himself by a satirical poem, entitled, 'The Loves of the Cyclops,' which is mentioned by Aristotle in his treatise on poetry. In this he represented Dionysius under the character of Polyphemus. The word *θρεττανελό* has no meaning in itself, but was coined by Philoxenus to imitate the clumsy attempts of the Cyclops to please Galatea by his performance on the lyre. Eur. *Cyclops*; *ἄχαριν, εἰλαδον μουσιζόμενος*. Such a word is *φλαττοθραττοφλαττοθράτ*. Ran. 1312.

279. *παραενσαλεύων τοῖν π.* 'alterius pedibus quatiens terram.' Horace. 'Dancing' (indecently). *σαλεύειν* properly means 'to pitch' like a ship. Besides the cordax, or measure peculiar to comedy, the Cyclops also held a part among the dances of antiquity; Nunc Satyrum, nunc agrestem *Cyclopa* movebat. Horace.

Pastorem saltaret uti Cyclopa rogabat.

280. *ἐπαναβοῶντες*. Cario addresses the Chorus as a flock of sheep and goats, supposing himself Polyphemus. 'Then come, children,' (he calls himself their mother, vs. 295.) often crying aloud—*ἔπαν*. and *βληχ'*, the

masculine agreeing with *υἱοὶ* understood in *τέκεα*. Anacr. *βρέφος ἑσσοῦ — φέροντα*, and *φίλε τέκνον* in Homer. Il. χ. 84. of Hector. What the Grammarians call a construction *πρὸς τὸ σημαίνόμενον*. Æschylus. *βοσκομένοι λαγίαν ἐρικύμονα φέρματι γένναν, βλαβέντα*. Agam. 120. Eur. *Phœn. τέκος—ἀποσταλεῖς*. 323. Matth. G.G. § 434. 1. Probably the very words of Philoxenus, since an Athenian Chorus would have contracted the neuter plural.

281. *βλ. μέλη*, 'bleating tunes to music.' Respecting the dimeter iambics of the comic poets, Porson has said nothing. With the exception of the catalectic dipodia, they appear to admit anapaests into every place, but more frequently into the first and third, than into the second and fourth. Strictly speaking, indeed, there is no difference in this metre between the second and fourth part; as a system or set of dimeter iambics is nothing more than one long verse divided for convenience of arrangement into portions, each containing four feet. The quantity of the final syllable of each dimeter is not indifferent. [Elmsley.] In this passage Aristophanes imitates Eupolis, who says;

Ἰπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί
τινὲς
βληχητὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ
τρόπου.

Bergler, in a note on *Equit.* vs. 527. shews that Aristophanes adopted many expressions of Eupolis.

ἔπειθ' ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

ΧΟ. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν

Κύκλωπα

βληχόμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλα-
βόντες,

πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια δροσερά,
κραιπαλῶντα, 285

ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,

εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που,

μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυ-
φλῶσαι.

ΚΑ. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνα-
κυκῶσαν,

ἢ τοὺς εὔταιρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κο-
ρίνθῳ 290

ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,

μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν
αὐτοῖς,

283. *ζητήσομεν*—*ἐκτυφλῶσαι*. 'we will endeavour to blind you.'

284. *καταλαμβάνειν*, 'to take'— 'convict,' said of those who are caught in any crime.

285. *λάχανα*, 'pot-herbs.' A taunt at the ignorance of Philoxenus, who so little regards the Homeric account of Polyphemus, as to make him eat herbs instead of men. (Schol.) More probably it is an intentional alteration, to give more consistency to his picture of the giant, which Aristotle remarks to have been altogether different from Homer's. (Od. i'. 290. sq.) Poet. sect. 4.

287. *εἰκῇ*—*που*, 'carelessly asleep somewhere.' In *κραιπαλῶντα*, 'crop-sick,' the Chorus alludes to Polyphemus, who was made drunk by Ulysses, in his cave. Od. i'. 381.

288. *ἡμμένον σφηκίσκον*, 'a lighted sharp stake,' (derived from *σφήξ*, 'a wasp,' from its having a sharp-pointed sting.) Eustath. ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν καὶ σφηκίσκοι, ξύλα μικρὰ εἰς ὅξυ συνηγμένα. Homer uses a *μόχλος* to blind the Cyclops.

290. *Φιλωνίδου*. Wishing even in his lightest moments to hold up luxury and vice to contempt, Aristophanes again introduces Philonides' and his tribe of parasites as subjected to the charms of *Lais*, the Corinthian Circe. Od. κ. 136. sq. He says *Philonides* instead of *Ulysses*. *ἀνακυκᾶν*, 'to mix up and down.' Æschyl. Prom. V. 1030. vs. properly applied to one who mixes up a drink, which was itself called *κυκῆων*.

292. *μεμαγμένον σκῶρ*. (μάττω, 'to bake') instead of which Circe threw

μιμήσομαι πάντας τρόπους·
 ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
 ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι.

295

ΚΑ. ἀλλ' εἰά νυν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες
 ἤδη

ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',
 ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρα
 βουλήσομαι τοῦ δεσπότου

λαβών τιν' ἄρτον καὶ κρέας

300

μασώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖ-
 ναι.

ΧΡΕ. χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὧνδρες δημόται,
 ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
 ἀσπάζομαι δ', ὅτι ἡ προθύμως ἦκετε

acorns to Ulysses' companions, turned into pigs. γρυλ. 'to grunt.' Acharn. 746.

295. ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι. This was a proverb; and as Erasmus tells us, used to denote a great degree of ignorance and stupidity: in eos qui indocti indoctos sequebantur.

297. τρέπεσθε, 'turn yourselves into a different form,' i. e. be no longer sheep or goats, which he had supposed them to be. Others, however, interpret 'ad aliud canticum genus.'

298. λάθρα τοῦ δεσπότου, 'unknown to my master.'

300. κρέας, which he had taken from the temple of Apollo.

301. οὕτω. In the apodosi after a participle, like εἰτα and ἔπειτα. See vs. 79.

—κόπῳ ξυνεῖναι, 'to enter upon my labour'—viz. restoring Plutus to sight. [The song of the Chorus is here wanting. Probably the poet omitted the Choruses in the second representation, on account of the personalities contained in it.]

ACT II.—SCENE II.

302. χαίρειν. This has reference to the Medea of Eur. Μήδεια χαῖρε.

τοῦδε γὰρ προοίμιον, &c. vs. 661.

The Sch. says that Dionysius wrote a treatise upon the salutations men use to one another in daily intercourse and epistles. He says that Cleon was the first who used the expression χαίρειν, without any other verb, in his letter to the Athenians after he had taken the men in Sphacteria. Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Unless κελεύω is understood, we must suppose it the inf. for the imperative. The construction is this—ὧ ἄνδρες δημόται, προσαγορεύειν μὲν ὑμᾶς χ. ἀρχ. ἐστὶ καὶ σ. 'To bid you hail, my fellow-burghers, is now old-fashioned and insipid.' For their meaning of ἀρχ. see Æschyl. Prom. V. 317. ἀρχαῖ ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. (Blomfield.) Nubes 910. 1354. 974.

303. σαπρόν. Shakspeare; "The proverb is somewhat musty." Hamlet.

304. ἀσπάζομαι, 'I embrace you'—a much more familiar and a stronger expression of regard than χαίρειν. Nubes 1136. Xen. Œcon. x. 4. ἀσπάζασθαι σε ἐκ τῆς ψυχῆς. Chremylus must be supposed to embrace one of the Chorus.

—ἦκετε, 'ye are come,' force of the perfect. See vs. 272. n.

καὶ συντεταμένως κοῦ κατεβλακευμένως. 305

ὅπως δέ μοι καὶ τᾶλλα συμπαραστάται

ἔσεσθε καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

ΧΟ. θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.

δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν ὕνεκα

ὥστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τήκκλησίᾳ, 310

αὐτὸν δὲ τὸν Πλούτον παρείην τῷ λαβεῖν.

ΧΡΕ. καὶ μὴν ὀρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονί

305. *συντεταμένως κοῦ κατεβλακευμένως*. Bentley altered the old reading *συντεταμένως*, which violates the metre, leaving a dactyl in fourth foot, into the present reading, which means 'activity.' Pollux makes *σύντονος*, *συντεταμένος* explain *φιλοπονός*, and *βλάξ*, *βλακεῖν*, *βλακῶδως*, to explain *ὀκνηρός*. *βλάξ*, 'piscis inutilis'—hence *βλακεῖν* torreo. Brunck and Porson read upon MS. authority *κατεβλακευμένως*. The Attics in the perfect of most verbs beginning with two consonants do not double the first. Concio. 131. *κατεγλωττισμένον*.

— In the Aves another form of this adverb *βλακευμένως* occurs, *βλακικῶς*. 1323.

306—7. Before *ὅπως* understand *φροντίζετε*, which is expressed in Eq. 685. For the same construction see Achar. 740. *συμπ.* a military term, 'men standing in rank.' See Prom. V. 226. and Blomfield's Glossary. Here it means 'co-adjutors.' For the usage of the future after *ὅπως* in this sense see vs. 18. and Matthiæ G. G. § 520. obs. 4.

308. *ἄντικρυς βλέπειν* Ἄρην, 'to look quite like Mars.' An Attic usage of *βλέπειν*. So Æschyl. Sep. Th. φόβον *βλέπων*, 'looking terror.' (not 'looking fearful,' as is translated in Matthiæ G. G. § 417.) Eur. Ion. ἀναβλέπων *φόνιαν φλόγα*, 'with fiery blood-thirsty look.' Æschylus uses *δέρκειν* thus: Ἄρην *δεδορκότων*. Sep. Th. 53. Matthiæ G. G. § 417. 2. 329. *Δεινόν*, 'a strange thing.' Acharn. 770. Aves 1034.

— *δόξεις*, i. e. *νομίσεις*.

310. *ὥστιζόμεσθ'*. (*ὥστιζω*, 'to jostle, push,' derived from *ὠθείω*.) The Doric form. (Greg. p. 77.) used by the Attics. Mæris. Acharn. vs. 24. This word is applied to the Prytanes coming late into court, and pushing for seats. Hence the Latins derived 'ostia,' doors or entrances, *παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον*. Allusion is made to the three obols which those Athenians invested with judicial power received for coming early to the Ecclesia. Two obols had been the pay a little before. Ranæ. *φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχού τῷ δν' ὀβολῷ*. Cleon augmented the stipend. These three obols were given to 6000 judges a-year, i. e. in ten months (for two months were vacation.) See Vespæ 655. The *τριώβολον* was equivalent to half a drachma. It had the head of Jupiter on one side, and an owl on the other. "Porson on Phœn. vs. 91. says, 'Diversos modos jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant. Poterat, si metrum pateretur, dicere, ἕξεται, sed ἔλθῃ prætulit. Similiter modos variavit Aristophanes, Plut. 310. *Δεινὸν γάρ—παρείην τῷ λαβεῖν* ubi alterum (*τὸ ὥστιζέσθαι*) revera quotidie fiebat; alterum vero (*τὸ παρίεναι τὸν Π.*) ex futuri temporis eventu pendebat."

311. *παρείην τῷ λαβεῖν*, 'if I should allow any one to seize.' *τῷ*. i. e. *τινί*.

312. *καὶ μὴν—τουτονί*, 'and I declare, I see here this man, Bl.'—Cf. vs. 1018. n.—In the next vs. *δῆλος δ' ἐστίν ὅτι*—is a very unusual construction. *δῆλος* has generally the infin. after it. It is constantly used in this manner for *δῆλόν ἐστίν*. Matthiæ G. G. § 296.

προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος
ἀνῆκοέν τι τῇ βαδίσσει καὶ τῷ τάχει. 314

ΒΛΕ. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καίτοι λόγος γ' ἦν νῆ τὸν Ἡρακλέα πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὥς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως 320
χρηστὸν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμ-
πεται.

οὐκουν ἐπιχώριόν γε πρᾶγμ' ἐργάζεται.

314. τῷ β. καὶ γ. 'from his hasty walk.' Headysiad. Virgil; pateris libanus et auro.

SCENE III.

Blepsidimus soliloquizes in the hearing of Chremylus, who retires to the door of his house, and catches Blepsidimus's words.

315. τί ἂν—οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; 'what, then, can the thing mean?' πρ. viz. the report of Chremylus having become rich. For this use of ἔστι see Kypk. Obs. Sacr. on Acts Apost. x. 17. (Coll. 2. 12.)

316. οὐ πείθομαι, 'I don't understand.' see vs. 32.

317. καίτοι—γέ, 'and yet, at all events, there was a general report.'

318. κουρείον, 'a barber's shop.' Nouns in -ειον express the residence of a man or deity, as χαλκείον, 'a smithy,' ιατρείον, 'a doctor's shop,' διδασκαλείον, 'a school,' τροφεῖον, 'place for education,' So Ἀσκληπείον, Ἥφαιστρεῖον, Ποσειδεῖον, 'temple of Æsculapius, Vulcan, Neptune. Horace;

"Opinor,

"Omnibus et lippis notum et tonsoribus esse."

These resorts were called λίσχαι. Harpocr. in v. ἐπὶ here shews, what we learn from Lucian and Diogenes Laertius, that people sat on forms near these shops.

Terence, Phorm. Tonetrina erat quædam; hic solebamus fere plerumque eum operiri. 1. 2. 38. It cannot be supposed that in Athens, where all were affected with a love of novelty, and where λέγεται τί καινόν was the first question that followed the compliments of the day, so inviting a refuge for the Athenian loungers as the barber's shop, in all countries the chief depot of scandal, should have remained untenanted by the idlers. Accordingly, Blepsidimus announces that he here first heard of his friend's good fortune, which, however, he cannot believe without further proof. The Greek word κουρείον, besides the meaning in the text, is described by the Schol. on Ranae, vs. 810. as a sacrifice during the festival Apaturia, on the young men (κοῦροι) being admitted to the privileges of citizenship through their sponsors.

321. χρηστὸν τι πρ. 'being in such good circumstances.' Attic usage of πράττειν, not only with an adv. as κακῶς, εὖ πρ., but with adj. So vs. 324. and Eccles. 104. πράττει τὰ μέγιστα, 'he is got to the height of good fortune.' Pax 214. Eurip. Alces. 803. Iph. Aul. 346. πράττοντα μεγάλα, 'being very fortunate.'

—μεταπέμπομαι, 'to send for to oneself.' Kuster on Mid. Verb. 2. 20.

322. ἐπιχώριόν γε, 'at all events he does not act according to the custom of
F

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ νῆ τοὺς θεούς.

ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἰ γὰρ τῶν φίλων. 325

ΒΛΕ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;

ΧΡΕ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἣν θεὸς θέλῃ.

ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.

ΒΛΕ. ποῖός τις; ΧΡΕ. οἶος, ΒΛΕ. λέγ' ἀνύσας

ὃ τι φῆς ποτε.

ΧΡΕ. ἣν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν αἰεί 330

ἣν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τὸ παράπαν.

ΒΛΕ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,

καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν

οὕτως ὑπερπλουτεῖν τό τ' αὖ δεδοικέναι

his country.' See vs. 47. A keen remark on the exclusive and niggardly feelings of the Athenians, which may nevertheless find some excuse in that which probably gave rise to it, the utterly disproportioned exactions of a jealous populace from those who possessed aught above the common standard of their own beggary; since no one would willingly avow himself rich, when he knew he must give up the greater part of his wealth to the sovereign people, that he might keep the rest undisturbed. None but the possessor of the god of wealth himself could have hazarded this, at the time when the rich man in Athens was in much the same situation as the Jew in England during the tyranny of her earlier princes.

325. ὥστε μετέχειν.—This and vs. 410 violate Porson's canon, which is, that *τε* and *γε* never make the second syllable of a foot among the old poets.—Aristophanes uses a license which later writers indulged in. See Porson's *Præf.* ad *Hec.* p. xvi.

327. μὲν οὖν, 'so.'—αὐτίκα μάλ, 'very soon.' In vs. 432. αὐτίκάμαλα. Dawes *M. Crit.* § 381.

—ἣν θεὸς θέλῃ—the same as *ξὺν θεῷ*, vs. 114. ἣν θεοὶ θέλωσιν. vs. 405.

328. ἐνὶ Attic for *ἐνεσσι*. Æschyl. *Prom.* 294. *χαριτογλωσσέιν ἐνὶ μοι*.

Persæ. οὐκ ἐνὶ στάσις. 740. So *πάρα* is also used; and *ἐνὶ* repeated in *Lysis.* ἐνὶ φύσις, ἐνὶ χάρις, ἐνὶ τὸ σοφόν. 547.

330—1. ἣν μὲν—ἐπιτετρίφθαι, 'if we succeed, never-ending riches; but if we fail, utter ruin.' εὖ *πρ.* and *ἐπιτ.* depend on *φημί*, understood from *Blepsidemus's* last words. *κατορθοῦν* is applied particularly to generals who conduct a campaign well; here it refers to the restoring *Plutus* to his eyesight—σφάλλῃσθαι to his failing in so doing. *σφ.* a palæstric term, applied to a gladiator who was tripped up in the arena.

332. πονηρὸν φορτίον, 'a sad burden.' *φ.* *pr.* the burden of a vessel; whence *ναῦς φορτηγός* and *πλοῖον ἐμφορτον*, 'a vessel of burden.' *Chremylus's* anxiety about the issue was his *φορτίον*.

333. *με.* See vs. 79. It is Attic to place an *accus.* instead of a *dat.* after *ἀρίσκει*. *Eur.* *Heracl.* ἐμοὶ ἀρίσκει. *Med.* 621. *Dem.* *adv.* *Bæot.* 1. ἀρίσκεις ἐκείνῳ. But *Eur. Ores.* οὐ γὰρ μ' ἀρίσκει.

334. τὸ ὑπερπλουτεῖν, 'to be over rich;' τό τ' αὖ δεδοικέναι, *perf. mid.* always in the sense of the present act. 'and anon to be in fear.' The *inf.* and *article* instead of a *noun*; both of them subject to *ἔστι*.

πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγίης ἐστ' ἐργασμένον. 335

XPE. πῶς δ' οὐδὲν ὑγίης ; ΒΛΕ. εἴ τι κεκλοφῶς
νῇ Δία

ἐκεῖθεν ἦκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον

παρὰ τοῦ θεοῦ, κάπειτ' ἴσως σοὶ μεταμέλει.

XPE. Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕ. παῦσαι φλυαρῶν, ὠγάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.

XPE. σὺ μὴδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. ΒΛΕ. φεῦ·

ὥς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγίης ἐστὶν οὐδενός, 342

ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

XPE. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΒΛΕ. ὥς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.

335. πρὸς ἀνδρὸς ἐστι, 'betokens a man,' 'is characteristic of a man.' *Æsch. Agam.* ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κίαρ. 603. Cf. 1647. *Xen. An.* οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου. 1. *Matthiæ G. G.* § 372. 1.

— ὑγίης ἐξ. 'who has done no good.' See vs. 37.

336. τι κεκλοφῶς ἀργύριον ἢ χρυσίον. The temple of Apollo was full of gold and silver offerings—before the time of Herodotus its wealth was incredible. See *Clio.* 1. 14.

337. ἐκεῖθεν παρὰ τοῦ θεοῦ, 'from thence (pointing to it) from the temple of the god.' παρὰ with the genitive of the person marks the place, just as ὡς τὸν θεόν, 'to the temple of the god.'

338. κάπειτα—σοὶ μεταμέλει, 'and then you repent (of the theft.)' τῆς κλοπῆς, sc.

339. Ἀπολλὸν ἀποτ. Chremylus interrupts Blepsidemus as though shocked at the suspicion. See vs. 854. *Vesp.* 161. *Av.* 61. Sophocles addresses all the gods by this title. *Ajax* 186. We learn from Pausanias, bk. 1. p. 44. that Apollo ἀλεξικάκος had a temple at Athens. *Demos.* in *Meid.* Ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βούν θύσαι. The title is similar to the *Averruncus* of the Romans.

341. φεῦ. Pshaw!

342. οὐδὲν ὑγίης ἐστὶν οὐδενός,

'there is no honesty any where.' *Plato, Phædo*, p. 67. πάντας ἡγείται οὐδενός οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν. οὐδενός an adverb of place. See vs. 852. n.

343. κέρδους ἥττονες, 'overcome by lucre'—alaves to it. Metaphor from those who are worsted in battle. Euripides uses an expression the exact contrary of this in his *Danaïdes*, 85. κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων. *Nubes* ἥττων ἔρωτος ἐστὶ. 1080. ἥττων γαστρός. *Xen. Mem.* 1. 5. 1. οἶνου ἥττων. *Cyr.* 8.

344. Δήμητρα. There is great propriety in this oath. Ceres was supposed to deprive men of their senses. *Horace.* *Cerritus fuit?* an *commotæ crimine mentis?*

Serm. 2. 3. 278. *Plautus.*—Quæso quin tu istanc jubes pro cerritâ circumferri. *Am.* 2. 2. 144.

— ὑγιαίνειν, 'to be in one's senses.'

345. ὧν εἶχε. Attic for οὗς by attraction. The relative is put not only in the same case as the antecedent; but, when constructed with εἶχω, nearly always stands before both: as τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας, ἦν ἔχει φύσιν. *Eurip.* *Alcest.* 796. *Brunck* properly reads εἶχεν; τρ. will not lengthen the preceding vowel. *Porson* on *Hec.* 303.

— μεθέστηκε, 'how much he is changed from the manners which he had

πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγίης ἐστ' εἰργασμένον. 335

3. πῶς δ' οὐδὲν ὑγίης; ΒΛΕ. εἴ τι κεκλοφῶς
νῇ Δία

ἐκείθεν ἦκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον

παρὰ τοῦ θεοῦ, καῖπειτ' ἴσως σοὶ μεταμέλει.

3. Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

3. παῦσαι φλυαρῶν, ὦγάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.

3. σὺ μὴδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο. ΒΛΕ. φεῦ·

ὥς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγίης ἐστὶν οὐδενὸς, 342

ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

3. οὐ τοι μὰ τὴν Δῆμητρ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

3. ὥς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.

πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶ, 'betokens
'is characteristic of a man.'

Agam. ἡ κάρτα πρὸς γυναῖκας
αἰ εἶαρ. 603. Cf. 1647. Xen. An.

ἦν πρὸς τοῦ Κέρου τρόπου.
him G. G. § 372. 1.

γυῖς ἐξ. 'who has done no good.'
37.

τε κεκλοφῶς ἀργύριον ἢ χρυ-
The temple of Apollo was full of

silver offerings—before the time
lotus his wealth was incredible.

1. 14.
σεῖθεν παρὰ τοῦ θεοῦ, 'from

ointing to it) from the temple
α. παρὰ with the genitive of

marks the place, just as ὡς τὸν
the temple of the god.'

ἄπειτα—σοι μεταμίλει, 'and
repent (of the theft.)' τῆς

me.
Ἀπολλὸν ἀποτ. Chremylus

Hlepsidemus as though shocked
suspicion. See vs. 854. Vesp.

61. Sophocles addresses all
this title. Ajax 186. We

Pausanias, bk. 1. p. 44.
ἀλεξίκακος had a temple at

Demos. in Meid. 'Ἀπόλλων
ξίω βοῦν θῦσαι. The title is

the Averruncus of the Romans
Pshaw!

οὐδὲν ὑγίης ἐστὶν οὐδενὸς

'there is no honesty any' where.' Plato,

Phaedo, p. 67. πάντας ἡγείται οὐδε-
νός οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν. οὐδενὸς

an adverb of place. See vs. 852. n.
343. κέρδους ἥττονες, 'overcome by

lucre'—slaves to it. Metaphor from
those who are worsted in battle. Euripides

uses an expression the exact con-
trary of this in his Danaides, 85. κρίσ-

των γὰρ οὐδεὶς χρημάτων. Nubes
ἥττων ἔρωτος ἐστὶ. 1080. ἥττων γασ-

τρὸς. Xen. Mem. 1. 5. 1. οἶνον ἥτ-
των. Cyr. 3.

344. Δῆμητρα. There is great pro-
priety in this oath. Ceres was supposed

to deprive men of their senses. Horace,
Cerritus fuit? an commotæ crimine

mentis?
Serm. 2. 3. 278. Plautus.—Queso

quin tu istanc jubes pro cerritâ circum-
ferri. Am. 2. 2. 144.

—ὑγιαίνειν, 'to be in one's senses.'
345. ὧν ὅλας ἀφαιρῶ for οὐς by attrac-

tion. The word ὅλας is not only in the
text, but, when

always

ΚΑ. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταυτὸν θύμον φα-
γόντες,
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πανεῖν
ἐρασταί,
ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ
μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ'
ἀμύνειν.

244

The Chorus here make their first appearance; with the moroseness of old age they grant no more indulgence to the elated feelings of the insolent slave, than he to their years and infirmities. Amidst all his playfulness and buffoonery to please the sovereign people, Aristophanes ever shews himself a consummate philosopher, and deep observer of human nature.

241. Here follows a kind of Iambics almost peculiar to the comic writers, called Tetrameter Catalectic. It differs, according to Porson, in two respects from the Comic Senarius. 1st. That the fourth foot must be an iambus, or tribrach. 2nd. That the sixth foot even admits an anapaest. But the seventh foot must be an iambus; except in the case of a proper name, when an anapaest is allowed, which license is also conceded to the fourth foot. Elmsley remarks that, in this kind of verse, the comic poets admit anapaests more willingly and frequently into the first, third, and fifth places, than into the second, fourth, and sixth; but that Porson is mistaken in restricting altogether to the case of proper names the use of anapaests in the fourth place.

241. πολλὰ δὴ, 'very many times'—understand κατὰ, i.e. πολλάκις. A parody on the address of the criers in the Greek games.

—φαγόντες, 'accustomed to eat the same wild onion as my master.' δεσπότη depends on ταυτὸν. Aristophanes seems to allude to Homer's δὲ θυμὸν κατεῖδων. The θύμος was the common food among the poor at Athens. Hesych. v. γήφαγοι. Antiphanes Athen. iii. 108. F.

242. δημόται, 'fellow-burgheers.' Attica was divided into 10 φυλαί (tribes), each φυλή having a certain number of δῆμοι (boroughs), from which δῆμοι the Athenians took their names, as the Romans did from their tribes.

243. ἐγκονεῖτε, 'hasten.' Attic word—said of those who, in running, raise the dust (κόνις). Æschyl. Prom. ἐγκόνει πάλιν. Aristoph. Ach. 1087. So κονίει in Æschyl. Sep. v. Th. 60. Eur. Hec. 507.

244. ἀκμῆς, 'you are in the very nick of time.' Soph. Philoct. vs. 12. ἀκμή γάρ—λόγων. The verb ἀκμάζω is used in the same sense. Æschyl. Sep. Th. ἀκμάζει βρετρίων ἐχέσθαι, 'it is time to cleave to the altars,'—on which word see Blomfield's Glossary.

—ἀκμή, properly the point of a spear. Hence the chief point in any matter—as 'ripeness,' applied either to fruits or to age, as πάρθενος ἀκμαῖα, virgo matura viro; hence in reference to time it means 'season,' opportunity.

—παρόντα. When the subject of the participle is indeterminate, where in English 'one' is used, it is often put without any substantive to which it can be referred. Herod. 1. 42. Matthiæ G. G. § 556. 8.

—παρόντ'. The old reading was παρόντας, which violates the metre, and was altered by Dawes Misc. Crit. p. 190. and Bos into παρόντα. In addressing the Chorus the singular is often used instead of the plural, as though the Coryphæus only was addressed. So the Chorus speak of themselves in the singular number in vs. 281.

—ἀμύνειν, 'which [opportunity of becoming rich] one ought to embrace by

ΧΟ. οὐκουν ὁρᾷς ὀρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὥς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ
φράσαι μοι

ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὺς κέκληκε δεῦρο.

ΚΑ. οὐκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ
ἀκούεις. 249

ὁ δεσπότης γάρ φησιν ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλα-
γέντας.

ΧΟ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πράγμα τοῦθ' ἃ
φησιν;

ΚΑ. ἔχων ἀφίκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὃ πονηροῖ,
ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα,
νωδόν·

being present.' He who embraces an opportunity may be said to assist it.

245. ὀρμωμένους πάλαι. The participle is used instead of the infin. after ὀράν, 'that we long ago [have been, and are still] posting with all speed.' πάλαι, with the present tense, expresses so much. See another instance in vs. 249.

246. ὥς εἰκός ἐστιν. Ut par est—'considering,' referring to ἀσθενεῖς γ. ἤδη. As the previous words of Cario had been a parody on the address of the criers in the Greek games, so these of the Chorus are referred by some annotators to a passage from the Heracleidæ, 734. οὐκ οὖν ὁρᾷς μου κῶλον ὥς ἐπιγεται;

247. ἀξιοῖς ἴσως, 'you think it right for me to run as fast as you.' ἴσως bears the sense of ὁμοίως in Plato t. viii. p. 355. See Heindorf on Gorgias, p. 230.

—ταῦτα καὶ. Some take these words for καὶ ταῦτα, 'and that too,' by the figure hyperbaton; instances of which are not rare. Dorr. on Char. p. 259 and

319. Fischer on Plato Crit. viii. 1. Others join ταῦτα to ὅτου χ.—and καὶ to φράσαι, 'before you have even told me this,' &c. Probably this is the correct explanation.

249. οὐκουν — 'I suppose then I have not being telling you this long while?' Cario repeats the words of the Chorus in derision.

251. ψυχροῦ βίου — ἀπ. 'being freed from your cold and drudging life.' Eurip. Alcest. ψυχρὰν τέρψιν. Δύσκολος, properly 'hard to feed,'—(from δύς and κῶλον, cibus). It is generally taken, metaphorically, to denote one who is morose and harsh.

252. ἔστιν δὲ δὴ τί — 'but what is it really?'—

— καὶ πόθεν τ. π. τ. 'and what is the origin of this thing?'

253. πόνηρος, with the accent on the first syllable, means 'hard working.' ἐπίπονος: with the accent on the last, κακός. So vs. 382. τοῦτ' ἐπὶ πόνηρον φαίνεται τὸ φορτίον.

254. ῥυσός, 'wrinkled—chopped.'

οἶμαι δὲ νῆ τὸν οὐρανὸν καὶ ψωλὸν αὐτὸν
εἶναι. 255

ΧΟ. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῆς; πάλιν
φράσον μοι.

δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων
ἔχοντα.

ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα
σωρόν.

ΧΟ. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

ΚΑ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ
πάντα 261

ἡγείσθῃ μ' εἶναι κούδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς
εἰπεῖν;

(ρύω, 'to draw.') Eurip. Suppl. ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολίων. Spanheim quotes Æschylus Agam. 1380. ῥυσᾶς ἐξ ἀλός, but Blomfield has properly altered ῥυσᾶς to ῥυτᾶς, for the sake of the metre.

256. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, for ἔπη χρυσᾶ. By an Attic circumlocution, a substantive is put with another in the genitive, instead of an adjective. Eur. Bacchæ 388. ὁ τῆς ἡσυχίας βίος for βίος ἡσυχος. Matthiæ G. G. § 430. 5.

257. σωρὸς, 'a heap.' th. σω i. e. σώζω, συνάγω. σορὸς, 'a coffin.' The former word means, properly, a heap of seeds; a natural expression for a chorus of γεωργοί. A passage in Plautus, (Merc. act iii. sc. 4.) is similar to this in its catalogue of miseries, on the part of the narrator, and the corresponding exclamation of 'a treasure' by his auditors. The expressions of the Chorus denote their extravagant love of gain, for which Aristotle remarks on them. Rhet. B. 2.

— ἔχοντα instead of ἔχειν after δηλοῖς, 'you show that he is come with a heap of money.'

258. ἔγωγε sc. δηλῶ. μὲν οὖν, 'immo vero,' as in vs. 275. Viger. 8.

8. 18. κακῶν σωρόν; Achilles Tatius lib. 6. ἦκω σοι φέρων σωρὸν ἀγαθῶν. Plautus 'montes mali in te irruent.' Epid. 1. 1. 78. κακῶν πλήθος. Æschyl. Suppl. 478. θησαυρὸς κ. Eurip. Iph. T. 1311. Cario refers to his description of Plutus in vs. 254.

259. φενακίζειν, 'to humbug.' Attic for ἐξαπατᾶν, which is common Greek. (Mœris.) It is derived from φενάκη, 'false hair,' worn by the ladies to hide the ravages of time, for which Martial satirizes them.

— καὶ ταῦτα, 'and that too.'

261. πάντως γὰρ—ἡγείσθῃ, '(No) —for do you really think?' Heyseh. πάντως ἀληθείᾳ.

— τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα, 'altogether such a character'—i. e. deceitful, referring to the word φενακίσας. ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως. Æschyl. Agam. 609. πιστὸν ἐς τὸ πᾶν. Id. Eum. 291.

— ἀλλ' εἰ τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἐνεστίν εἰς τὰ πάντ' αἰεί.—Eur. Bacch. 315.

δεινὸς εἰς τὰ πάντα.—Ranæ 993.

262. ἂν—εἰπεῖν, 'posse loqui.' Reiske badly reads αὐ.

ΧΟ. ὥς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἱ κνήμαι δέ σου
βοῶσιν

ἰοὺ ἰοὺ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

ΚΑ. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα σου δι-
κάζειν, 265

σὺ δ' οὐ βαδίζεις ; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον
δίδωσιν.

ΧΟ. διαρράγεις. ὥς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος,

263. ὥς σ. ὁ. 'what airs the rascal gives himself!' Rane; ὥς σεμνὸς οὐ-πίτριπτος· οὐκ οἰμώζεται; The Coryphæus turns to the Chorus, and points to Cario as he says these words of him. ἐπιτ. properly 'worthy to be beaten,' (τρίβω.) Sophocles Ajax 104. ἐπίτριπτον κίναδος. The Attics use τρίμμα in the same sense. Aves 432. πυκνό-τατον κίναδος, | σόφισμα, κύρμα, τρίμμα,—and περίτριμμα δικῶν, 'well versed in law suits.' Nub. 447. περί-τριμμα ἀγορᾶς. Demosth. de Cor. p. 269. Reiske.

—κνήμαι—βοῶσιν, 'your legs will cry out.' κν. crura; the front called ἀν-τικνήμιον, tibia; the part within γαστροκνήμιον, sura. Pollux. 2. 190. βο. future, contracted from βοήσουσιν. 264. χοί. 'the stocks,'—called also ξυλοπίδαί, and simply ξύλα.

—πίδ. 'fetters for the feet,'—com-
pedes. Attic for the common Greek
word περισκελίδες. (Mæris v. πέδη.)

265. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ
γράμμα, 'thy letter happening by lot.'
Nominative absolute. Dawes. Mis. Crit.
§ 124. Soph. Œd. Tyr. 101. αἶμα
χείμαζον. Acharn. 1181. πῖλον πε-
σόν. for πῖλον πεσόντος. Thesm. 547.
There were at Athens ten tribunals (δι-
καστήρια) in which judges, selected from
the ten tribes of Attica, gave judgment.
Each of these had inscribed on it a letter
of the alphabet; and whatever letter was
drawn by an Athenian citizen (who pro-
fessed himself at liberty to try causes,
δικάζειν) in that, and no other, he was
to take his seat. The tablet on which
the letter drawn by lot was marked, is

γράμμα, The judges had then a staff,
(σύμβολον in next verse) given them
by the Archon, or, as others say, the
Prytanes, marked with the letter of his
δικαστήριον, which they returned on
the decision of a case, and received one
obol (sometimes made three by popular
leaders) as their reward. In this pas-
sage, therefore, Cario, punning on the
σωρός of the old men, tells them their
letter is σ, viz. ἐν σορῷ 'in the cof-
fin.' So Demosth. περί στεφ. p. 138.
καὶ παραλαμβάνειν γε ἅμα τῇ βακ-
τηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρόνημα,
&c.

266. σὺ δ' οὐ βαδίζεις; 'but you
don't go' (to your tribunal, the σορός)?
i. e. 'you don't die?' This usage of δέ
is justified by Eurip. Hippol. 145. (Do-
bree.) [βαδίζειν was the term applied
to the judges proceeding to their tribu-
nals, as Hemsterhusius shews from De-
mosthenes c. Boeot. 1. p. 1002.]

—Χάρων. Another pleasantry of
Cario. By transposing the letters of the
two words, he has said Charon instead of
Archon.

267. διαρράγεις, 'may you burst,'
equivalent to 'pereas.' It is an Attic
malediction. See vs. 893. Vesp. 162.
Aves 2. Demosth. adv. Coron. p. 694.
οὐδ' ἂν Κόνων διαρραγῇ. Martial;
Rumpatur quisquis rumpitur invidia.

—The μόθων was an indecent
species of dance. Eurip. Bacchæ 1048. here
used for σπερμόλογος, 'babblers'—ac-
cording to Hesychius.

—κόβαλος, 'malicious.' Hesych.
This was the name of certain fiends of a
savage nature attendant on Bacchus,

ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὐπω τέτληκας
ἡμῖν

ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς,
προθύμως 270

δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ρίζας διεκπε-
ρῶντες.

ΚΑ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλούτον γὰρ,
ὧνδρες, ἦκει

ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.

ΧΟ. ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν εἶναι ;

ΚΑ. νῆ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἦν ὧτ' ὄνου
λάβητε. 275

ΧΟ. ὡς ἦδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χο-
ρεῦσαι

who was himself called *κόβαλος*, as our own witches on Hecate. The *μ.* and *κ.* are joined again in *Equit.* 632.

268. *φρ. τετ.* Homeric periphrasis for *ἔφρασας*. The Latins use the same periphrasis.

270. *πολλὰ μοχ.* 'having worked hard.'

271. *θύμων διεκπερῶντες*, 'passing over the roots of many onions.' (See vs. 241.) i. e. they had followed him so eagerly that they omitted to satisfy their hunger. *Æsch. Persæ*; *διεκπερῶμεν Φωκίων χθόνα*. 485. *Hyps. frag. iv.*

272. *οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι*, 'I will no longer conceal it from you.' The optative serves to express even the most definite assertion with moderation and politeness, as a mere conjecture. *Matthiæ G. G.* § 514. 1.

— *ἦκω* has regularly the signification of a past action, not 'I come,' but 'I am come.' Thus *Aristoph. Plut.* 272. uses *ἦκει* for *ἀφίκεται*, vs. 272. *Matthiæ G. G.* 504.

273. *ἄγων* and *ἔχων* joined to verbs of motion, mean "with." *ἦκ. ἄγ.* "is come with."

— *ὄντως γὰρ ἔστι π.* &c. 'then shall we really be rich?' *γὰρ* expresses surprise, ergo ne? and *ἔστι* is for *ἔξεστι*.

275. *Μίδας*. The accusative plural of the first declension. See *Lysistr.* vs. 179. It is dependent on *εἶναι* in the preceding verse. The construction is, *νῆ τοὺς θεοὺς, ἔστι μὲν οὖν ὑμῖν Μίδας γίγνεσθαι, ἦν, &c.* Kuster's reading *Μίδαις*, that it may answer to *πλουσίοις*, is unnecessary. Both the Greek and Latin language admits either construction; it being equally good Latin to say, 'Nobis non licet esse tam disertos,' as 'Nobis non licet esse tam disertis?' *Thucyd.* 2. 93. *ἐδόκει δὲ λάβοντα, &c.* *Herodot.* 3. 62. *νῦν ὧν μοι δοκεῖ μεταδιώξοντας—ἐξετάζειν.* For the story of *Midas* see *Cicero. Div.* 1. 36. *Ovid. Met.* xi. 92–179.

276. *χορεύειν*, 'to dance round hand in hand.'

ὕφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταύτ'
ἀληθῆ.

ΚΑ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεπτανελὸ τὸν
Κύκλωπα

μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων
ὕμᾱς ᾄγειν. ἀλλ' εἶα τέκεα, θαμὶν' ἐπανα-
βοῶντες

280

βληχόμενοι τε προβατίων
αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,

278. Κύκλωπα. The account of Polyphemus in the *Odyssey* is well known. In the time of Dionysius, tyrant of Syracuse, Galatea, a courtesan, lived in that city, of whom the king was enamoured; but being jealous of the attractions of Philoxenus the poet, an admirer of his mistress, he banished him to the quarries, whereupon Philoxenus revenged himself by a satirical poem, entitled, 'The Loves of the Cyclops,' which is mentioned by Aristotle in his treatise on poetry. In this he represented Dionysius under the character of Polyphemus. The word *θρεπτανελὸ* has no meaning in itself, but was coined by Philoxenus to imitate the clumsy attempts of the Cyclops to please Galatea by his performance on the lyre. Eur. *Cyclops*; ἀχαριν, εἰλαδον μουσιζόμενος. Such a word is *πλαττοθραττοπλαττοθράτ*. Ran. 1312.

279. *παραενσαλεύων τοῖν π.* 'alterius pedibus quatens terram.' Horace. 'Dancing' (indecently). *σαλεύειν* properly means 'to pitch' like a ship. Besides the cordax, or measure peculiar to comedy, the Cyclops also held a part among the dances of antiquity; Nunc Satyrum, nunc agrestem *Cyclopa* movebat. Horace.

Pastorem saltaret uti Cyclopa rogabat. 280. *ἐπαναβοῶντες*. Cario addresses the Chorus as a flock of sheep and goats, supposing himself Polyphemus. 'Then come, children,' (he calls himself their mother, vs. 295.) often crying aloud—*ἐπαν.* and *βληχ'*, the

masculine agreeing with *υἱοὶ* understood in *τέκεα*. Anacr. *βρέφος ἑσσοῦ*—*φέροντα*, and *φίλε τέκνον* in Homer. Il. χ. 84. of Hector. What the Grammarians call a construction *πρὸς τὸ σημαίνόμενον*. *Æschylus*. *βοσκόμενοι λαγίαν ἐρικύμονα φέρματι γένναν, βλαβέντα*. Agam. 120. Eur. *Phœn. τέκος—ἀποσταλεῖς*. 323. Matth. G.G. § 434. 1. Probably the very words of Philoxenus, since an Athenian Chorus would have contracted the neuter plural.

281. *βλ. μέλη*, 'bleating tunes to music.' Respecting the dimeter iambics of the comic poets, Porson has said nothing. With the exception of the catalectic dipodia, they appear to admit anapaests into every place, but more frequently into the first and third, than into the second and fourth. Strictly speaking, indeed, there is no difference in this metre between the second and fourth part; as a system or set of dimeter iambics is nothing more than one long verse divided for convenience of arrangement into portions, each containing four feet. The quantity of the final syllable of each dimeter is not indifferent. [Elmsley.] In this passage Aristophanes imitates Eupolis, who says;

Ἴπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί
τινὲς
βληχητὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ
τρόπου.

Bergler, in a note on *Equit.* vs. 527. shews that Aristophanes adopted many expressions of Eupolis.

ἔπειθ' ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

ΧΟ. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν

Κύκλωπα

βληχόμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλα-
βόντες,

πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια δροσερά,

κραιπαλῶντα, 285

ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,

εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που,

μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυ-
φλῶσαι.

ΚΑ. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνα-
κυκῶσαν,

ἣ τοὺς εὔταιρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κο-
ρίνθῳ 290

ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,

μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν
αὐτοῖς,

283. *ζητήσομεν*—*ἐκτυφλῶσαι*. 'we will endeavour to blind you.'

284. *καταλαμβάνειν*, 'to take'—'convict,' said of those who are caught in any crime.

285. *λάχανα*, 'pot-herbs.' A taunt at the ignorance of Philoxenus, who so little regards the Homeric account of Polyphemus, as to make him eat herbs instead of men. (Schol.) More probably it is an intentional alteration, to give more consistency to his picture of the giant, which Aristotle remarks to have been altogether different from Homer's. (Od. i'. 290. sq.) Poet. sect. 4.

287. *εἰκῇ*—*που*, 'carelessly asleep somewhere.' In *κραιπαλῶντα*, 'crop-sick,' the Chorus alludes to Polyphemus, who was made drunk by Ulysses, in his cave. Od. i'. 381.

288. *ἡμμένον σφηκίσκον*, 'a lighted sharp stake,' (derived from *σφήξ*, 'a wasp,' from its having a sharp-pointed sting.) Eustath. *ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν καὶ σφηκίσκοι*, *ξύλα μικρὰ εἰς ὃξὺ συνηγμένα*. Homer uses a *μόχλος* to blind the Cyclops.

290. *Φιλωνίδου*. Wishing even in his lightest moments to hold up luxury and vice to contempt, Aristophanes again introduces Philonides' and his tribe of parasites as subjected to the charms of Lais, the Corinthian Circe. Od. κ. 136. sq. He says Philonides instead of Ulysses. *ἀνακκᾶν*, 'to mix up and down.' Æschyl. Prom. V. 1030. vs. properly applied to one who mixes up a drink, which was itself called *κυκεῶν*.

292. *μεμαγμένον σκῶρ*. (*μάττω*, 'to bake') instead of which Circe threw

μιμήσομαι πάντας τρόπους·
 ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
 ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι.

295

ΚΑ. ἀλλ' εἶά νυν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες
 ἦδη

ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',
 ἐγὼ δ' ἰὼν ἦδη λάθρα
 βουλήσομαι τοῦ δεσπότη
 λαβὼν τιν' ἄρτον καὶ κρέας
 μασώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖ-
 ναι.

300

ΧΡΕ. χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὧνδρες δημόται,
 ἀρχαῖον ἦδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
 ἀσπάζομαι δ', ὅτι ἡ προθύμως ἤκετε

acorns to Ulysses' companions, turned into pigs. γρυλ. 'to grunt.' Acharn. 746.

295. ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι. This was a proverb; and as Erasmus tells us, used to denote a great degree of ignorance and stupidity: in eos qui indocti indoctos sequebantur.

297. τρέπεσθε, 'turn yourselves into a different form,' i. e. be no longer sheep or goats, which he had supposed them to be. Others, however, interpret 'ad aliud canticum genus.'

298. λάθρα τοῦ δεσπότη, 'unknown to my master.'

300. κρέας, which he had taken from the temple of Apollo.

301. οὕτω. In the apodosis after a participle, like εἶτα and ἔπειτα. See vs. 79.

—κόπῳ ξυνεῖναι, 'to enter upon my labour'—viz. restoring Plutus to sight. [The song of the Chorus is here wanting. Probably the poet omitted the Choruses in the second representation, on account of the personalities contained in it.]

ACT II.—SCENE II.

302. χαίρειν. This has reference to the Medea of Eur. Μήδεια χαίρει·

τοῦδε γὰρ προοίμιον, &c. vs. 661.

The Sch. says that Dionysius wrote a treatise upon the salutations men use to one another in daily intercourse and epistles. He says that Cleon was the first who used the expression χαίρειν, without any other verb, in his letter to the Athenians after he had taken the men in Sphacteria. Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Unless κελεύω is understood, we must suppose it the inf. for the imperative. The construction is this—ὧ ἄνδρες δημόται, προσαγορεύειν μὲν ὑμᾶς χ. ἀρχ. ἐστὶ καὶ σ. 'To bid you hail, my fellow-burgers, is now old-fashioned and insipid.' For their meaning of ἀρχ. see Æschyl. Prom. V. 317. ἀρχαῖ ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. (Blomfield.) Nubes 910. 1354. 974.

303. σαπρόν. Shakspeare; "The proverb is somewhat musty." Hamlet.

304. ἀσπάζομαι, 'I embrace you'—a much more familiar and a stronger expression of regard than χαίρειν. Nubes 1136. Xen. Œcon. x. 4. ἀσπάσασθαί σε ἐκ τῆς ψυχῆς. Chremylus must be supposed to embrace one of the Chorus.

—ἤκετε, 'ye are come,' force of the perfect. See vs. 272. n.

καὶ συντεταμένως κού κατεβλακευμένως. 305
ὅπως δέ μοι καὶ τᾶλλα συμπαραστάται
ἔσσεσθε καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

ΧΟ. θάρρει βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν ὕνεκα
ὥστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇκκλησίᾳ, 310
αὐτὸν δὲ τὸν Πλούτον παρείην τῷ λαβεῖν.
ΧΡΕ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονί

305. *συντεταμένως κού κατεβλακευμένως*. Bentley altered the old reading *συντεταγμένως*, which violates the metre, leaving a dactyl in fourth foot, into the present reading, which means 'activity.' Pollux makes *σύντονος*, *συντεταμένος* explain *φιλοπονός*, and *βλάξ*, *βλακεύν*, *βλακωδώς*, to explain *ὀκνηρός*, *βλάξ*, 'piscis inutilis'—hence *βλακεύω* torreo. Brunnck and Porson read upon MS. authority *κατεβλακευμένως*. The Attics in the perfect of most verbs beginning with two consonants do not double the first. Concio. 131. *κατεγλωττισμένον*.

— In the Aves another form of this adverb *βλακευμένως* occurs, *βλακικώς*. 1323.

306—7. Before *ὅπως* understand *φροντίζετε*, which is expressed in Eq. 685. For the same construction see Achar. 740. *συμπ.* a military term, 'men standing in rank.' See Prom. V. 226. and Blomfield's Glossary. Here it means 'co-adjutors.' For the usage of the future after *ὅπως* in this sense see vs. 18. and Matthiæ G. G. § 520. obs. 4.

308. *ἄντικρυς βλέπειν* Ἄρην, 'to look quite like Mars.' An Attic usage of *βλέπειν*. So Æschyl. Sep. Th. φόβον βλέπων, 'looking terror.' (not 'looking fearful,' as is translated in Matthiæ G. G. § 417.) Eur. Ion. ἀναβλέπων φόνιαν φλόγα, 'with fiery blood-thirsty look.' Æschylus uses *δεῖκεν* thus: Ἄρην δεδορκότων. Sep. Th. 53. Matthiæ G. G. § 417. 2. 329. *Δεινόν*, 'a strange thing.' Acharn. 770. Aves 1034.

— *δόξεις*, i. e. *νομίσεις*.

310. *ὥστιζόμεσθ'*. (*ὥστιζω*, 'to jostle, push,' derived from *ὠθεῖω*.) The Doric form. (Greg. p. 77.) used by the Attics. Mæris. Acharn. vs. 24. This word is applied to the Prytanes coming late into court, and pushing for seats. Hence the Latins derived 'ostia,' doors or entrances, *παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον*. Allusion is made to the three obols which those Athenians invested with judicial power received for coming early to the Ecclesia. Two obols had been the pay a little before. Ranæ. *φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχῶν τῷ δὲ ὀβολῷ*. Cleon augmented the stipend. These three obols were given to 6000 judges a-year, i. e. in ten months (for two months were vacation.) See Vespæ 655. The *τριῶβολον* was equivalent to half a drachma. It had the head of Jupiter on one side, and an owl on the other. "Porson on Phœn. vs. 91. says, 'Diversos modos jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant. Poterat, si metrum pateretur, dicere, ἕξεσθαι, sed ἔλθῃ prætulit. Similiter modos variavit Aristophanes, Plut. 310. *Δεινὸν γάρ—παρείην τῷ λαβεῖν* ubi alterum (*τὸ ὥστιζεσθαι*) revera quotidie fiebat; alterum vero (*τὸ παρίεναι τὸν Π.*) ex futuri temporis eventu pendebat."

311. *παρείην τῷ λαβεῖν*, 'if I should allow any one to seize.' τῷ. i. e. *τινί*.

312. *καὶ μὴν—τουτονί*, 'and I declare, I see here this man, Bl.'—Cf. vs. 1018. n.—In the next vs. *δῆλος δ' ἐστίν ὅτι*—is a very unusual construction. *δῆλος* has generally the infin. after it. It is constantly used in this manner for *δῆλόν ἐστίν*. Matthiæ G. G. § 296.

προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος
ἀνήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. 314

ΒΛΕ. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καίτοι λόγος γ' ἦν νῇ τὸν Ἑρακλέα πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἐστὶν δέ μοι τοῦτ' αὐτὰ θαυμάσιον, ὅπως 320
χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμ-
πεται.

οὐκουν ἐπιχώριόν γε πρᾶγμ' ἐργάζεται.

314. τῇ β. καὶ τ. 'from his hasty walk.' Headyadis. Virgil; pateris libamus et auro.

SCENE III.

Blepidimus soliloquizes in the hearing of Chremylus, who retires to the door of his house, and catches Blepidimus's words.

315. τί ἂν—οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; 'what, then, can the thing mean?' *πρ.* viz. the report of Chremylus having become rich. For this use of *ἐστὶ* see Kypk. Obs. Sac. on Acts Apost. x. 17. (Coll. 2. 12.)

316. οὐ πείθομαι, 'I don't understand.' see vs. 32.

317. καίτοι—γέ, 'and yet, at all events, there was a general report.'

318. κουρείον, 'a barber's shop.' Nouns in -εον express the residence of a man or deity, as χαλκεῖον, 'a smithy,' ἱατρεῖον, 'a doctor's shop,' διδασκαλεῖον, 'a school,' τροφεῖον, 'place for education.' So Ἀσκληπεῖον, Ἥφαιστρεῖον, Ποσειδεῖον, 'temple of Æsculapius, Vulcan, Neptune. Horace;

"Opinor,

"Omnibus et lippis notum et tonsoribus esse."

These resorts were called λίσχαι. Harpocr. in v. ἐπὶ here shews, what we learn from Lucian and Diogenes Laertius, that people sat on forms near these shops.

Terence, Phorm. Tonstrina erat quædam; hic solebamus fere plerumque eum operiri. 1. 2. 38. It cannot be supposed that in Athens, where all were affected with a love of novelty, and where λέγεται τί καινόν was the first question that followed the compliments of the day, so inviting a refuge for the Athenian loungers as the barber's shop, in all countries the chief depot of scandal, should have remained untenanted by the idlers. Accordingly, Blepidemus announces that he here first heard of his friend's good fortune, which, however, he cannot believe without further proof. The Greek word κουρείον, besides the meaning in the text, is described by the Schol. on Ranæ, vs. 810. as a sacrifice during the festival Apaturia, on the young men (κοῦροι) being admitted to the privileges of citizenship through their sponsors.

321. χρηστόν τι *πρ.* 'being in such good circumstances.' Attic usage of πρᾶττειν, not only with an adv. as κακῶς, εὖ *πρ.*, but with adj. So vs. 324. and Eccles. 104. πρᾶττει τὰ μέγιστα, 'he is got to the height of good fortune.' Pax 214. Alces. 803. Iph. Aul. 346. πρᾶττοντα μέγала, 'being very fortunate.'

—μεταπίμπομαι, 'to send for to oneself.' Kuster on Mid. Verb. 2. 20.

322. ἐπιχώριόν γε, 'at all events he does not act according to the custom of
F

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ νῆ τοὺς θεοὺς.

ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἕξεστιν· εἰ γὰρ τῶν φίλων. 325

ΒΛΕ. γέγονας δ' ἄληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;

ΧΡΕ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἣν θεὸς θέλῃ.

ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.

ΒΛΕ. ποῖός τις; ΧΡΕ. οἶος, ΒΛΕ. λέγ' ἀνύσας

ὃ τι φῆς ποτε.

ΧΡΕ. ἣν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεὶ 330

ἣν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τὸ παράπαν.

ΒΛΕ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,

καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν

οὕτως ὑπερπλουτεῖν τό τ' αὖ δεδοικέναι

his country.' See vs. 47. A keen remark on the exclusive and niggardly feelings of the Athenians, which may nevertheless find some excuse in that which probably gave rise to it, the utterly disproportionate exactions of a jealous populace from those who possessed aught above the common standard of their own beggary; since no one would willingly avow himself rich, when he knew he must give up the greater part of his wealth to the sovereign people, that he might keep the rest undisturbed. None but the possessor of the god of wealth himself could have hazarded this, at the time when the rich man in Athens was in much the same situation as the Jew in England during the tyranny of her earlier princes.

325. ὥστε μετέχειν.—This and vs. 410 violate Porson's canon, which is, that *τε* and *γε* never make the second syllable of a foot among the old poets.—Aristophanes uses a license which later writers indulged in. See Porson's *Præf.* ad *Hec.* p. xvi.

327. μὲν οὖν, 'so.'—αὐτίκα μάλ, 'very soon.' In vs. 432. αὐτίκάμαλα. Dawes M. Crit. § 381.

—ἣν θεὸς θέλῃ—the same as *ξὺν θεῷ*, vs. 114. ἣν θεοὶ θέλωσιν. vs. 405.

328. ἐνὶ Attic for *ἐνεσσι*. Æschyl. *Prom.* 294. *χαριτογλωσσεῖν ἐνὶ μοι*.

Persæ. οὐκ ἐνὶ στάσις. 740. So *πάρα* is also used; and *ἐνὶ* repeated in *Lysis.* ἐνὶ φύσις, ἐνὶ χάρις, ἐνὶ τὸ σοφόν. 547.

330—1. ἣν μὲν—ἐπιτετρίφθαι, 'if we succeed, never-ending riches; but if we fail, utter ruin.' εὖ *πρ.* and *ἐπιτ.* depend on *φημί*, understood from *Blepesidemus's* last words. *κατορθοῦν* is applied particularly to generals who conduct a campaign well; here it refers to the restoring *Plutus* to his eyesight—σφάλλῃσθαι to his failing in so doing. *σφ.* a *palæstric* term, applied to a gladiator who was tripped up in the arena.

332. πονηρὸν φορτίον, 'a sad burden.' *φ. pr.* the burden of a vessel; whence *ναῦς φορτηγός* and *πλοῖον ἐμφορτον*, 'a vessel of burden.' *Chremylus's* anxiety about the issue was his *φορτίον*.

333. *με.* See vs. 79. It is Attic to place an *accus.* instead of a *dat.* after *ἀρέσκει*. *Eur. Heracl. ἐμοὶ ἀρέσκει.* *Med.* 621. *Dem. adv. Boët.* 1. *ἀρέσκεις ἐκείνῳ.* But *Eur. Ores.* οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει.

334. τὸ ὑπερπλουτεῖν, 'to be over rich;' τό τ' αὖ δεδοικέναι, *perf. mid.* always in the sense of the present act. 'and anon to be in fear.' The *inf.* and article instead of a noun; both of them subject to *ἔστι*.

πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένον. 335

XPE. πῶς δ' οὐδὲν ὑγιές; ΒΛΕ. εἴ τι κεκλοφῶς
νῇ Δία

ἐκεῖθεν ἦκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον

παρὰ τοῦ θεοῦ, κᾶπειτ' ἴσως σοὶ μεταμέλει.

XPE. Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕ. παῦσαι φλυαρῶν, ὠγάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.

XPE. σὺ μὴδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. ΒΛΕ. φεῦ·

ὥς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστὶν οὐδενός, 342

ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

XPE. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΒΛΕ. ὥς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.

335. πρὸς ἀνδρὸς ἔστι, 'betokens a man,' 'is characteristic of a man.' *Æsch. Agam.* ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κίαρ. 603. Cf. 1647. *Xen. An.* οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου. 1. *Matthiæ G. G.* § 372. 1.

— ὑγίης ἐξ. 'who has done no good.' See vs. 37.

336. τι κεκλοφῶς ἀργύριον ἢ χρυσίον. The temple of Apollo was full of gold and silver offerings—before the time of Herodotus its wealth was incredible. See *Clio.* 1. 14.

337. ἐκεῖθεν παρὰ τοῦ θεοῦ, 'from thence (pointing to it) from the temple of the god.' παρὰ with the genitive of the person marks the place, just as ὡς τὸν θεόν, 'to the temple of the god.'

338. κᾶπειτα—σοὶ μεταμέλει, 'and then you repent (of the theft.)' τῆς κλοπῆς, sc.

339. Ἀπολλὸν ἀποτ. Chremylus interrupts Blepsidemus as though shocked at the supposition. See vs. 854. *Vesp.* 161. *Av.* 61. Sophocles addresses all the gods by this title. *Ajax* 186. We learn from Pausanias, bk. 1. p. 44. that Apollo ἀλεξικακὸς had a temple at Athens. *Demos.* in *Meid.* Ἀπόλλωνι ἀποτρόπαιψ βοῦν θύσαι. The title is similar to the *Averruncus* of the Romans.

341. φεῦ. Pshaw!

342. οὐδὲν ὑγιές ἐστὶν οὐδενός,

'there is no honesty any where.' *Plato, Phædo*, p. 67. πάντας ἡγείται οὐδενός οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν. οὐδενός an adverb of place. See vs. 852. n.

343. κέρδους ἥττονες, 'overcome by lucre'—alludes to it. Metaphor from those who are worsted in battle. Euripides uses an expression the exact contrary of this in his *Danaïdes*, 85. κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων. *Nubes* ἥττων ἔρωτος ἐστὶ. 1080. ἥττων γαστρός. *Xen. Mem.* 1. 5. 1. οἶνον ἥττων. *Cyr.* 8.

344. Δήμητρα. There is great propriety in this oath. Ceres was supposed to deprive men of their senses. *Horace.* *Cerritus fuit?* an *commotæ crimine mentis?*

Serm. 2. 3. 278. *Plautus.*—*Queso quin tu istanc jubes pro cerritâ circumferri.* *Am.* 2. 2. 144.

— ὑγιαίνειν, 'to be in one's senses.'

345. ὧν εἶχε. Attic for οὗς by attraction. The relative is put not only in the same case as the antecedent; but, when constructed with εἶχω, nearly always stands before both: as τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας, ἦν εἶχει φύσιν. *Eurip.* *Alcest.* 796. *Brunck* properly reads εἶχεν; *tr.* will not lengthen the preceding vowel. *Porson* on *Hec.* 303.

— μεθέστηκε, 'how much he is changed from the manners which he had

ΧΡΕ. μελαγχολᾷς, ὦ ἄνθρωπε, νῆ τὸν οὐρανόν. 346

ΒΛΕ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
ἀλλ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότε.

ΧΡΕ. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώξεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλο-
φότος

ζητεῖς μεταλαβεῖν. ΒΛΕ. μεταλαβεῖν ζητῶ;
τίνος; 350

ΧΡΕ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἐτέρως ἔχου.

ΒΛΕ. μὴν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; ΧΡΕ. κα-
κοδαμονᾶς.

ΒΛΕ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;

formerly!' (aside.) So vs. 995. Vesp. οἱ μετίστη ξηρῶν τρόπων. Eq. κού μεθίστησι τοῦ χρώματος. 389.

347. βλέμμα κατὰ χώραν ἔχειν, 'to look steady.' κατὰ χώραν εἶναι, 'to remain in its place.' Xenoph. Econ. περιελθεῖν ἐπισκοπομένην ἐπὶ κατὰ χώραν ἔχει ἕκαστα. x. 10. It is a Thucydidean phrase, equivalent to ἐν πείσῃ in the Odyssey v' 23. It occurs in the Ranæ 805. Eq. 1351. See also Thucyd. 1. 28. 4. 75. 2. 58.

348. ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότε, 'it is like to one who has committed some villany.' ἐπίδηλος and δηλος are used actively, as in Plato, Crit. 3. αὐτὰ δὲ δηλατὰ παρόντα νυνὶ ὅτι, where the correction of Cornarius, δηλοῖ, is unnecessary. Since the likeness existing between two objects, makes something manifest, δηλον and ἐπίδηλον are used for ὅμοιον, and follows the same construction. πανουργεῖν. See vs. 877. 1146.

349. κρώξεις, 'I know what you are croaking about,' derived from κράζω, as κλώζω from κλάω. Aves vs. 25. The commentators generally interpret κρώζω, as referring to the idle absurdity of Blepsidemus's expressions; yet there is no reason why we should not refer it to the ill-omened and idle nature of his suspicions, thus answering to our English substantive 'croaker,' used to signify one

who torments himself and neighbours with vain fears. See Virgil. Ecl. 1. 18.

— ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος, 'as if I had stolen any thing.' For this use of ὡς see Matth. G. G. 568. 5.

351. ἐτέρως ἔχον (ἐστίν) 'it is otherwise.' ἔχον an Attic pleonasm.

352. ἥρπακας; 'have you robbed by violence?' Observe the distinction between κλέπτειν and ἀρπάζειν. Plaut. :

Th. Minus jam furtificus sum atque antehac. Quid ita?

Th. Rapio propalam.

— κακοδαμονᾶς, 'the devil is in you.' See vs. 12. Æschyl. Sep. Th. δαιμονῶντες ἅτα. Chæph. 564. δαιμονᾶ δόμος κακοῖς. As Blepsidemus advances in his charges of criminality, so Chremylus rises progressively in his of insanity. Οὐχ ὕγ. though a serious evil, might be but transitory. μελαγχολᾶν, though of a deeper cast, had its origin in the derangement of the human frame, the restoration of which might dispel the mental darkness occasioned by this disorder; but for the incurable nature of κακοδαμονᾶν we have more than human authority.

353. ἀπεστερεῖν, 'to defraud,' properly, 'to refuse to give up a deposit,' the opposite to which is ἀποδιδόναι τὰ δάνεια. Laert. 3. 83. 9. Terence, Heaut. 1. 1. 10.

ΧΡΕ. οὐ δὴτ' ἔγωγ'. ΒΛΕ. ὦ Ἡράκλεις, φέρε,
 ποῖ τις ἂν 354

τράποιτο ; τᾷληθές γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.

ΧΡΕ. κατηγορεῖς γὰρ πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.

ΒΛΕ. ὦ τᾶν, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνν

ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
 τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

ΧΡΕ. καὶ μὴν φίλως γ' ἂν μοι δοκεῖς νῆ τοὺς θεοὺς
 τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα. 361

ΒΛΕ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,

355. ἂν τράποιτο. The old reading is *οὐν*, a solecism. It is equally good to say *ποῖ τις φύγῃ*; and *ποῖ τις ἂν φύγῃ*; The opt. mood with *ποῖ*, *πόθεν*, *ποῦ*, *πῶς*, or any other interrogative particle, requires *ἂν* to be joined with it; the subj. mood never. For examples of the opt. see Plutus 355. Ranæ 1506. Nub. 689. &c. For the subj. see Aves 353. Eur. Hec. 1083. Phœn. 991. Med. 1471. (1268.) Dawes. Herman, in his note on the Ajax, vs. 904. says that *ποῖ τις τράποιτο*, has a perfect signification, *ποῖ τις ἂν τράποιτο*, a future; and that Aristophanes properly omits *ἂν* in this passage. Dobree denies the omission of *ἂν* in these expressions to be lawful, except perhaps in choral verses; certainly not in the comic writers.

— The Attics use *ἐθέλω* and the inf. instead of the future.

356. *μα.* depends on *κατηγορεῖς*; and before *γὰρ* the enuntiation *οὐδὲν* *Σαῦμα* is understood.

357. ἀπὸ σμικροῦ πάνν, 'at a very small expense' (*ἀναλώματος*) the same as ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης. Eq. 335. ὡς ἀπὸ μικρῶν εἰνους—γεγίνησαι. Æschylus, Chæph. ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἀρειας. For τᾶν see Sch. on vs. 66.

358. διαπρᾶξαι—τοῦτο, 'to make up this (crime which you have committed)'. 359. ἐπιβύσας, 'having stopped up with small coin.'—βύω "to fill." Pax.

χρυσίφ—ἰβύουν τὸ στόμα. 644.
 — *κέρμα*, "small money," (from

perf. pass. of *κείρω* "to cut.") Hence the proverb *βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ*. (Æschyl. Agam. init.) which, according to Etymol. ἀρμόζει ἐπὶ ῥητόρων τῶν λαμβανόντων νομίσματα ὑπὲρ τοῦ μὴ συναγορῆσαι κατὰ τινος, ἀλλὰ σιωπῆσαι. The venal nature of the tribe of orators at Athens, whose chief business was but a less ignominious sort of sycophancy (in the Attic sense of the term) is finely satirized in this passage. History bears too plain a testimony to it in relating the story of the Milesian ambassadors, who, the night before their final dismissal, procured a conference with Demosthenes, and administered the powerful drug, which, the ensuing morning, produced that disease so wittily named by his countrymen, "the golden quinsy."

360-1. καὶ μὴν—γε, 'yes, and I declare.' ἂν belongs to *λογίσασθαι*, giving it a future sense, as in *Vespæ* 1198. ποῖον ἂν λίξαι δοκεῖς: 'that you would in a friendly way charge me twelve.'

— ἀναλίσκειν, 'to lay out,' the same as ἐξοδιάζειν. ἀνάλωμα, is explained by *ἐξόδος* in *Hesych.*

362. *τινα*. Chremylus himself. In the *Acharnians*, Lamachus says he sees in his bright shield an old man accused of deserting his post in battle, meaning *Dicæopolis* who was present. vs. 1158.

— καθεδούμενον ἐπὶ τοῦ βήματος. The word *βῆμα* signifies 'a tribunal whence judgment was pronounced,' or 'the seat of the chief judge.' Here it

ἰκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικὸς, κοῦ διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὅτιοῦν τῶν Παμφί-
λου.

365

ΧΡΕ. οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς
μόνους

ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. ΒΛΕ. τί σὺ
λέγεις;

οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας; ΧΡΕ. οἴμοι
τῶν κακῶν,

ἀπολεῖς. ΒΛΕ. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὥς γ'
ἐμοὶ δοκεῖς.

370

ΧΡΕ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τὸν Πλούτον, ὦ μοχθηρὲ σὺ,

is the former. In St. Matthew, 27. 10. the latter. 'Will have to sit on the tribunal.' The plaintiff and defendant both sat on the tribunal, a raised place, which was ascended by steps, (βήμασι) whence the name. According to Mœris and Thomas M. (ν. καθιδεύται) the Attics used the 2d fut. mid. καθιδεύμαι, instead of the present καθίζω.

363. ἰκετηρίαν, 'the bough of the suppliant,' which was of olive bound about with wool. Æsch. (Ed. Tyr. 3. Eumen. 22. Eur. Orest. 377. Hence Statius calls the olive 'supplex oliva,' Th. 12. 492. Accused persons used to introduce their wives, children, and relatives to excite the compassion of the judges. See Vespæ 566. 976. Plato Apol. 23.

— οὐ διοίσοντ' ἄντικρυς, 'will not differ at all.' On the death of Hercules, the Heracleidæ, expelled Peloponnesus, came to Athens with Alcmena for succour. This made a subject for a tragedy by Chærephon, and of a picture by Pamphilus, which was hung up in the pæcile or public picture gallery. One Sch. says

that this was Pamphilus, son of Ægrinus, and brother to Dymas and Dorus, one of the Heracleidæ. Hence the tribes Pamphilois, Dymeneis, and Doreans, in Lacedæmon. The Dorians first lived at Pindus, one of the 4 cities of Eubœa; then they came to Doris, between Cæta and Parnassus, possessing 6 cities. From hence with the Heracleidæ, they penetrated to Lacedæmon, with Pamphilus. Pindar alludes to this;

Σέλοντι δὲ Παμφύλου
καὶ μὲν Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι.

Pyth. 1. 121.

368. δεξιοί, 'industrious.'

369. ἀπαρτὶ, 'completely.' ἄρτιος, 'even'—applied to numbers, and opposed to περισσός, 'odd.' Hence by metathesis, 'complete'—'full.' Herodotus; ἀπὸ τούτου εἰσι σταδίοι δύο ἀπαρτὶ, 2. 158. πλουτῆσαι ποιήσω, same as πλουτιῶ.

371. ἀπολεῖς, 'you will ruin.' Here Blepsidemus interrupts him, supposing he was going to say—"You will ruin yourself and family by this treatment of me, which will occasion my giving you

ἔχω. ΒΛΕ. σὺ Πλούτον; ποῖον; ΧΡΕ. αὐ-
τὸν τὸν θεόν.

ΒΛΕ. καὶ ποῦ ἔστιν; ΧΡΕ. ἔνδον. ΒΛΕ. ποῦ;
ΧΡΕ. παρ' ἐμοί. ΒΛΕ. παρὰ σοί;
ΧΡΕ. πάνν.

ΒΛΕ. οὐκ ἐς κόρακας; Πλούτος παρὰ σοί; ΧΡΕ.
νῇ τοὺς θεούς. 375

ΒΛΕ. λέγεις ἀληθῆ; ΧΡΕ. φημί. ΒΛΕ. πρὸς τῆς
Ἑστίας;

ΧΡΕ. νῇ τὸν Ποσειδῶ. ΒΛΕ. τὸν θαλάττιον
λέγεις;

ΧΡΕ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.

nothing." Horace; Occiditque legendo.
A. P. 755. Terence; Rogitando ob-
tundat, enecat. Eun. 3. 5. 6.

373. ποῖον; Dawes (Mis. § 294.)
says, ὁποῖος is never an interrogative,
and accordingly he changed ὁποῖον (the
old reading here) into ποῖον. Porson
says this canon of Dawes is so far true,
that he does not know six exceptions to
it, and reads ὁ ποῖος in Acharn. 963.

— αὐτὸν τὸν θεόν, 'the god him-
self.' The article is indispensable here:
though not in tragedy. "ἀντοῖσι θεα-
ταῖς. Comicus non est—'Ipsis spectatori-
bus'—Lege ergo, αὐ τοῖσι θ. cum edit.
Ald." Porson.

375. οὐκ ἐς κόρακας; 'will you not to
the crows?' i. e. 'be hanged on a gibbet
where ravens will devour you.' Solomon
mentions the same curse—"The eye that
mocketh at his father, and despiseth to
obey his mother, the ravens of the val-
ley shall pick it out." ch. 30. 17.
Horace; Non pasces in cruce corvos?
οὐκ ἐς κ. was a common expression in
Athens, answering to the οὐκ εἰς ὄλε-
θρον of the tragedians. The place al-
luded to was the Barathrum, (see Schol.
on vs. 412.) and was a deep well, into
which malefactors were thrown; it an-
swered, in fact, to the Gehenna of the
Jews. See Ranz vs. 167. The Attics

confer upon places the names of things
in them; as ἵπποι, κρέας, ἰχθύες, 'the
horse market, meat market, fish market.'
Vespæ 785, ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν
τοῖς ἰχθύσιν. Thesmoph. 449. ἐν ταῖς
μυρρίναις, 'in the myrtle market.'
Lysis. ἐν ταῖς χύτρας καὶ τοῖς λα-
χάνοις. 557.

376. πρὸς τῆς Ἑστίας; was a com-
mon oath among the Athenians who had
built a shrine to Vesta in the Prytaneum,
and to whom the Persians, (Xen. Cyr.
7. 20.) the Greeks, (Paus. 5. 14. 5.)
and Romans, (Cic. de Nat. Deor. 2. 27.)
used to make their first libation, and he
who neglected 'to pay her honour due,'
was accounted ἀνέστιος.

378. ἕτερον, 'aye, and t'other Nep-
tune, if there be any other.' Satire up-
on the Athenians for worshipping Nep-
tune under different names, as 'the Sea
Neptune,' 'the Horseman Neptune.'
Neptune was celebrated for strict adhe-
rence to his oaths, even to a fault. Cicero
de Off. 3. 35. The ἕτερός τις II. is like
Catullus;

Marique vasto fert uterque Neptunus.
Epigr. 32. Aristophanes takes most
particular freedom with the deities of the
time. One can scarce believe that he
wrote when Socrates suffered death for
atheism.

ΒΛΕ. εἴτ' οὐ διαπέμεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους ;

ΧΡΕ. οὐκ ἔστι πῶ τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. ΒΛΕ. τί φῆς ; 380

οὐ τῷ μεταδοῦναι ; ΧΡΕ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα ΒΛΕ. τί ;

ΧΡΕ. βλέπει ποιῆσαι νὼ ΒΛΕ. τίνα βλέπει ; φράσον.

ΧΡΕ. τὸν Πλούτον ὥσπερ πρότερον ἐνί γέ τῳ τρόπῳ.

ΒΛΕ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί ; ΧΡΕ. νῆ τὸν οὐρανόν.

ΒΛΕ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὥς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. 385

ΧΡΕ. ἀλλ' ἦν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.

ΒΛΕ. οὐκουν ἱατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά ;

ΧΡΕ. τίς δῆτ' ἱατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει ;

οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ' οὔθ' ἡ τέχνη.

379. εἴτ' οὐ διαπέμεις, 'then don't you send him?'—The Attics use compounds of διὰ instead of the simple verb.' (Fischer.)

380. οὐκ ἔστι πῶ τὰ πρ. ἐν τούτῳ, 'things are not yet (οὐπῶ) in that condition?' Sophocles Antig. εἰ τὰδ' ἐν τούτοις. 39. Equites; οὐκ, ὡ 'γαθοὶ ταῦτ' ἐστί πῶ ταῦτη.

381. τῷ μεταδ. i. e. ἐν τῷ μ. Bentley, Porson, and Hotibius read οὐ τῷ, without necessity. It is a quickness of expression very usual in familiar dialogue.

—μὰ Δία. Brunck says μὰ Δ. is a negative.—But he is wrong; as the words refer to οὐκ ἔστι πῶ τὰ π. See too, vs. 390. where the negative οὐκ ἔστιν is understood.

383. ἐνί γέ τῳ τρόπῳ, 'in one way or another.' Thesm. 430. μὲν γέ τῳ τέχνῃ.

384. γάρ, interrogative, 'then,'—and

refers to an enuntiation omitted, 'you surprise me,'—for, &c.

385. οὐκ ἐτὸς ἄρ. 'not without reason then.' ἐτὸς, adverb, same as ἀλόγως, so ἐτώσια is μάταια in Heyseh. It must not be confounded with ἐτεός, 'true,' and ἐτῶς. ὥς is Attic for πρὸς.

387. ἱατρός, 'a physician'—'an oculist' here. According to Celsus, the science of healing was divided into three departments—διατητική, a method prescribing a particular diet; φαρμακευτική, prescribing medicines; and χειρουργική, a method confined to surgery. Præf. lib. 1.

389. οὔτε — τέχνη, 'none; for as there is no pay, there is no art.' 'Honos alit artes'—Cicero. A stroke against the avarice of the physicians and of the Athenians. It does not prove that the profession was not in repute. Hippocrates, only fifty years older than Aristophanes, was voted a gold crown, mainte-

ΒΛΕ. σκοποῶμεν. ΧΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν. ΒΛΕ.

οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

390

ΧΡΕ. μὰ Δι', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμεν
ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
κράτιστόν ἐστι. ΒΛΕ. πολὺ μὲν οὖν νῆ τοὺς
θεοὺς.

μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄννε πράττων ἔν γέ τι.

ΧΡΕ. καὶ μὴν βαδίζω. ΒΛΕ. σπεῦδέ νυν. ΧΡΕ.

τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

395

ΠΕ. ὦ θερμόν ἔργον κάνόσιον καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονε,
ποῖ ποῖ; τί φεύγετ'; οὐ μενεῖτον; ΒΛΕ.
'Ηράκλεις.

nance in the Prytaneum, and initiation in the mysteries, for his services in removing the plague. The practice of the art, too, was confined to free-born citizens.

391. παρεσκευαζόμεν. π. 'I was thinking just now,' properly, 'I was preparing myself for.' It bears this sense in Xen. Cyr. 7. 2. 2.

392. κατακλίνειν, 'to make to lie down,' 'to put to bed.'

— εἰς Ἄσκ. construc. 'to take him into the temple of Æsculapius and put him to bed'—or we lose the force of εἰς. Sick persons used to sleep in this temple, till they received an answer as to how they were to be cured. They lay on pallets (whence ἐγκατακλίνειν vs. 621.) and were said then ἐγκοιμᾶσθαι, which Virgil calls 'incubare.' Æn. 7. 88. Plautus 1. 1. 61. The temple of Æsculapius stood in the way from the theatre to the citadel. Within its precincts was the fountain where Mars committed the murder, which gave rise to the court of Areopagus.

394. ἄννε πράττων ἔν γέ τι, 'at all events do quickly one thing or another.' See vs. 217. n.

men were endeavouring to restore Plutus to his sight, attempts to prevent them. This is very ingenious and well-conducted.

396. θερμόν, 'rash.' Æsch. Prom.

599. ναῦταισι θερμοῖς, 'nautis improbis.' Suidas; θερμός, θρασύς. Eumen. 563. γελᾷ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Soph. Antig. 88. θερμὴν καρδίαν, 'cor audax.' Phil. 927. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δείμα, καὶ πανουργίας | δεινῆς τέχνημ' ἐχθιστον. Eustath. ad Il. β. ρ. 201. 6. θερμόν ἔργον—ἀναιδὲς καὶ θρασύ. Θερμοῦργος ἀνὴρ—ὁ θαρσαλέος, καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον. As in Latin, Calida consilia means temeraria. Cicero de Off. 1. 24. See Blomfield's Glossary on Æsch. Sep. Th. 599. Allusion to Eur. Med. 1123. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη.

— παράνομον, 'contrary to law.'

Chr. and Bleps. were attempting to banish Poverty, by restoring Plutus to his sight; whereas laws human and divine cause the poor to be mingled with the rich.

397. ἀνθρωπάριον, 'pitiful fellow.' Diminutive in -άριον, as δοξάριον, ψυχάριον, from δόξα, ψυχή. Matthiæ G. G. § 102.

398. Ἡράκλεις, 'O Hercules!' He is invoked as being the destroyer of mon-

G

ACT II.—SCENE IV.

Poverty having learned that the old

- ΠΕ. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς·
 τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν, 400
 ἀλλ' οἶον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
 οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
 ΧΡΕ. σὺ δ' εἰ τίς; ὡχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
 ΒΛΕ. ἴσως Ἑρινύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας·
 βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγωδικόν. 405
 ΧΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας. ΒΛΕ. οὐκοῦν
 κλαύσεται.
 ΠΕ. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; ΧΡΕ. πανδοκεύ-
 τριαν,

sters, and termed ἁλεξικάκος, 'avertter of ill!' Plautus. 'Hercules, te invoco.' Mort. 2. 2. 95. Turn.

399. ἐξολῶ. Attic fut. for ἐξολέσω. Cf. vs. 65.

402. οὔτε θεός. Porson forgot this line, and vs. 819. of the Ranæ, οὔτε γὰρ Ἀθηναίους, &c. in his preface to the Hecuba, p. 17. Elmsley remarks this in a note on Eur. Suppl. 158. which should be consulted.

— ὥστ' ἀπολώλατον, 'so you have ruined yourselves.' This manner of considering future events as already past, is peculiar to the Greek and Oriental tongues.

403. δοκεῖς εἶναι. An Attic elegance for εἶ. Sophocles. (Ed. Tyr. εἰ δὲ μὴ' δόκεις γέρον εἶναι, 410. where CEd. did not think, but *knew*, Tiresias to be old.

404. Ἑρινύς, as it ought to be written, according to Blomfield. Prom V. 53. Gloss. The Furies were so called from their propensity to sow contention (ἐρις) in families. "Atque odiis versare domos." In ἐκ τραγωδίας Æschylus is alluded to, who introduced these deities into many of his plays, and chiefly in the Eumenides, where they formed a chorus of fifty, and made so frightful an appearance, that many women were terrified into fits, miscarriages, &c. in consequence of which, according to Pollux, (lib. 4. c. 15. 110.) a law was passed to reduce the number of the Chorus. The torch

(vs. 406.) was as necessary an appendage to them, as a taper is to our ghosts. Æsch. Eum. πυριδᾶπτω λαμπάδι τεκρόμεναι. 1044.

405. βλέπειν, with the accusative of substantives (vs. 308.) and adj. of the neut. gen. used as adverbs, means 'vultum habere.' γέ τοι. these particles are used when causes are brought forward as proofs of an assertion.

— Adjectives ending in -ικός signify 'belonging to any thing,' as σωματικός, ψυχικός. Matthiæ G. G. § 508. Hence μανικός—'of a maniac'—τρ. 'of a tragic actor.'

— τι 'insigniter.' Cf. vs. 328.

406. ἀλλὰ γὰρ, i. e. ἀλλ' οὐκ ἐστίν' Ἐρ. οὐ γὰρ ἔχει, &c.

— κλαύσεται, 'then she shall suffer' (for so terrifying us.) Horace;

Flebit, et insignis toto cantabitur urbe. Sat. 2. 1. 46. The Attics always use the future middle in this sense. (See vs. 553.) Since κλαίειν, (active) is 'to cause to weep'—as κατακλαίειν in Plato Phædo 66.

407. πανδοκευτρία, 'an alewife.' παρὰ τὸ πάνταρ δέχεσθαι. Ranæ 114. Vesp. 35. Æschylus applies πάνδοκος to Hades; Choeph. 660. δόμοισι πανδοκοῖς ξένων, "houses receiving all guests;" and to Charon's boat, Sep. c. Th. 865. and Charon himself is called νεκροδιγμονος. Prom. 152.

ἡ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἡδικημένην.

ΠΕ. ἄληθες ; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον, 410
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν ;

ΧΡΕ. οὐκ οὐν ὑπόλοιπον τὸ βάραθρόν σοι γίγνεται ;
ἀλλ' ἥτις εἰ λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.

ΠΕ. ἡ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην
ἀνθ' ὧν ἐμέ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι. 415

ΒΛΕ. ἄρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἡκ τῶν χειτόνων,
ἡ ταῖς κοτύλαις αἰεὶ με διαλυμαίνεται ;

ΠΕ. Πενία μὲν οὖν, ἡ σφῶν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.

ΒΛΕ. ἄναξ Ἀπολλων καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγη ;

ΧΡΕ. οὗτος τί δρᾷς ; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, 420
οὐ παραμενεῖς ; ΒΛΕ. ἥκιστα πάντων. ΧΡΕ.
οὐ μενεῖς ;

408. γὰρ, 'for (if you were not)' &c.

409. ἐνέκραγες, 'you would not have bawled at us.' See Elmsley on Acharn. 351.

410. ἄληθες ; when a pro-par-oxyton, an adverb ; when an oxyton, a noun.

412. The barathrum was a pit in the tribe Hippothoontis, into which malefactors were thrown. After the βάραθρον had ceased to exist, the name was given to all prisons indifferently. It was sometimes called ὄρυγμα, and the executioner ὁ ἐπὶ τῷ ὄρυγματι.

413. ἀνθ' ὧν, 'because.' Saint Luke uses the same expression, 1. 20. ἀνθ' ὧν οὐκ ἐπιστεύσας τοὺς λόγους μου. and Lucian, Dial. 22.

— ἀφανίσαι, 'to banish,' same as ἐκβαλεῖν, vs. 411.

416. ἄρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἡκ τῶν γ. 'pray is she the neighbouring wine-seller?' Attic diction. So Aves vs. 13. ὅκ τῶν ὀρνέων. Plato Apol. 5. p. 74. τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας, 'who perished in the sea-fight.' Matthæ G.G. § 596. καπ. derived from κακύνειν τὸν πηλόν.

417. κοτύλαις—διαλυμαίνεται, 'imposes on me in her half-pints.' He intimates that she mixed water with the wine, or sold short measure. The κοτύλη was the same as ἡμίξεστον, the Latin hemina, and contained 4 times as much as a cyathus. It was the allowance of the Lacedæmonians at Pylos, and of the Athenians in the Syracusan quarries. Thesm. 354. καὶ τις κάπηλος ἡ καπηλὶς τοῦ χοῶς ἡ τῶν κοτύλων τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται.

418. Π. μὲν οὖν, 'No, I am Poverty.' Thesm. 868. Φρυνῶνδας μὲν οὖν, 'No, I am Ph.' Aves 464.

419. ἄναξ originally signified 'a preserver,' and was then the especial title of Apollo, who is here invoked because he as well as Hercules was ἀλεξικακός. Castor and Pollux had a particular right to this name, and their temple was called anaceum.

— φύγη. See vs. 354.

420. οὗτος, 'sirrah!' vs. 908. Nubes 220. Τιμæus Gl. Plat. and Hesych. ὦ οὗτος ὦ σύ.

421. παραμενεῖς. A word commonly

- ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν ;
 ΒΛΕ. Πενία γάρ ἐστιν, ὧ πόνηρ, ἥς οὐδαμοῦ
 οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
 ΧΡΕ. στήθ', ἀντιβολῶ σε, στήθι. ΒΛΕ. μὰ Δί'
 ἐγὼ μὲν οὐ. 425
 ΧΡΕ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παρὰ πολλῶν
 ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
 ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξόμεθα,
 τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
 ΒΛΕ. ποίοις ὅπλοισιν ἡ δυνάμει πεποιθότες ; 430
 ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποῖαν ἀσπίδα
 οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μαρωτάτη ;
 ΧΡΕ. θάρρει· μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι

applied to a faithful servant, and opposed to ἀποδιδράσκειν.

— ἦκιστα πάντων. The genitive increases the negation. The Latins say, 'ubique or nusquam gentium,' 'locorum.'

424. ἐξωλεστέρον, 'more pernicious,' (ἐξώλης.) Compounds of ὅλλυμι are frequent. Demosth. ἐξώλεις γὰρ καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε. de Cor. fin.

426. παρὰ πολλῶν, 'by far the most absurd action of all actions.' Rare expression, in which the substantive is doubled. Thucyd. 1. ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παράπολιν. Matthiæ G. G. § 461.

428. φευξόμεθον is another reading ; but Elmsley has proscribed it, and reads —θα universally. See his note on Acharn. 733. and on Iph. T. 777.

429. διαμαχούμεθα, 'we shall fight it out.' μαχοῦμαι is the Attic future for μαχέσσομαι. So μαχέσσομαι in Thucyd. 5. 66. for μαγείσσομαι. (See Matthiæ § 178.) The Ionians, and particularly the Attics, contract the future in ἄσω (with a short) ἔσω, ἴσω, ὅσω, by throwing out σ, and making the vowels which meet together coalesce.

432. ἐνέχυρον τίθησιν, with a cau-

sal sense, 'makes us put in pawn.' So Homer. Il. α' 143. ἀναβήσομεν Χρυσείδα. When Blepsidemus should have said 'pierces,' or some such word, he produces a truly comic effect by this allusion to the necessities of the poor. To pawn their arms was an indelible disgrace, and scarce ever to be atoned for. Poverty had said before, that she had lived with them many years, and Chremylus gives this as an instance of the service she had done them. There is great force in the words ἀσπίς and τίθησι, it being scandalous to be without the ἀσπίς, and the present tense τίθησι indicating that poor people are constantly pawning their goods.

433. The order of the words is οἶδα γὰρ ὅτι ὁ θεὸς οὗτος.

424. ἂν στήσαιτο τῶν τ. τρ. 'will erect a trophy over the flight of this woman.' τροπαῖον was the older form, τρόπαιον the more recent. Brunnck reads ἀναστήσαιτο. But Porson on Phœnissæ vs. 581. says 'ἀναστήσαι, Euripidis ætate erat 'dejectum erigere.' In Arist. Plut. 453. ἂν στήσαιτο 'postulat syntaxis.' τρόπων is a pun. So Plautus, 'Pœni prœnas sufferant.' Cistell. 1. 3. 54.

τροπαῖον ἂν στήσαιο τῶν ταύτης τρόπων.

ΠΕ. γρύζειν δὲ καὶ τολμάτον, ὃ καθάρματα, 435
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω ;

ΧΡΕ. σὺ δ', ὃ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ
ἡμῖν προσελθοῦς' οὐδ' ὅτιοῦν ἀδικουμένη ;

ΠΕ. οὐδὲν γὰρ, ὃ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετε 439
ἀδικεῖν με τὸν Πλούτον ποεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν ; ΧΡΕ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦ-

τό σε,

εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν

ἀγαθόν ; ΠΕ. τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύ-
ροιθ' ; ΧΡΕ. ὅ τι ;

σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕ. ἔμ' ἐκβαλόντες ; καὶ τί ἂν νομίζετον 445
κακὸν ἐργάσασθαι μείζον ἀνθρώπους ; ΧΡΕ.
ὅ τι ;

435. γρύζειν, 'to open your mouth.' Thus expressed by Cicero; aut omnino *hiscere* audebis? Phil. 2. 43. Derived from γρύ, 'the grunt of a sow.' Hence γρύζειν, 'to grunt'—'to open one's mouth,' or 'mutter,' as *Vespæ* 739. *σιγᾶ κοῦδὲν γρύζει*, which is expressed by 'mutire' in Terence *An.* 3. 2. 25.

— καθάρματα, 'purgings.' An allusion to the custom at Athens of throwing the most worthless inhabitants from some promontory into the sea, on the appearance of any domestic calamity, particularly the plague. The words *περίψημα ἡμῶν γενοῦ* were pronounced over them. They were supposed to carry with them the pollution of the city, and consequently the anger of the gods. This reminds us of *Jonah*, and the fable of *Curtius*.

436. ἐπ' αὐτοφώρῳ. Forensic term, 'caught in the fact.' The primitive meaning was 'caught in the very theft.' *Eur. Ion.* ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὥς ἔ-

χονθ' ἔλοι. vs. 1214.

— εἰλημμένω for κατεἰλημμένω, 'convicted.' It is followed by the participle.

437. ὦ κ. ἀπολουμένη, 'O most cursed jade.' *Acharn.* 924. 951. This future part. expresses a wish. (*Matthiæ.*)

438. λοιδορεῖ. Fut. mid. Attic. λοιδορεῖσθαι (mid.) with a dat. 'conviciis inter se contendere,' in the active with an acc. 'conviciis incessere aliquam,' ἡμῖν belongs to λοι.

441. τοῦτο sc. κατὰ, 'in this.' ἀδικεῖν is used with two accus. in *Demosth.* πανθ' ὅσα ἡδίκησέ με in *Meid.*

442. πορίζειν ἀγ. 'to procure good for another.' πορίζεσθαι ἀγ. 'to procure good for oneself.'

443. ὅ τι ; sc. ἀγαθόν answers the interrogative τί. So in vs. 446.

446. ἐργάσασθαι ἂν. 'you will do.' Governing two accusatives in this sense.

εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.

ΠΕ. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῶν ἐθέλω δοῦναι
λόγον

τὸ πρῶτον αὐτοῦ· καν μὲν ἀποφήνω μόνην
ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμὲ 450
ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

ΧΡΕ. ταυτὶ σὺν τολμᾶς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;

ΠΕ. καὶ σύ γε διδάσκον· πάνν γὰρ οἶμαι ῥαδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ, 455
εἰ τοὺς δικαίους φῆς ποιήσιν πλουσίους.

ΒΛΕ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε;

ΠΕ. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθης.

ΒΛΕ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν ἰοῦ ἰοῦ

τοιαῦτ' ἀκούων; ΠΕ. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

ΧΡΕ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, 461

447. ἐπιλαθοίμεθα (understand δρᾶν)
'if by delaying we should drop our pro-
ject.' So Plautus:

Facis ne injuriam mihi, an non?

To which is answered

Facio, quia non pendes, maximam.

Aulul. 4. 4.

448. Δοῦναι λόγον, 'to render an
account.' Connect τούτου with αὐτοῦ, a
separation common in prose. See Plato
Phædo. 66.

451. Ζῶντας ὑμᾶς dependent on
ἀποφήνω, instead of the infin. After
these words εὖ ἔχει is understood 'it is
well.' As Thucyd. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ
πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, &c. B. 3. It is a fig-
ure of speech called σχῆμα ἀνταπόδο-
τον, sometimes ἀποσιώπησις.

454. διδάσκον, 'allow yourself to be
instructed,' "be advised." διδάσκω,
'to teach.' διδάσκομαι, (m.) 'to suffer
one's self to be taught.' Eur. Hec. 303.
'Ἐκάβη διδάσκον. μηδὲ τῷ θυμουμί-
νῳ, &c.

455. ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σε, 'that
you are altogether mistaken,' participle
dependent on ἀποδείξειν. As οὔσαν
after ἀποφήνω in vs. 469. Matthiæ
G. G. § 548. 5. and ἅπαντα, used adv.
for καθ' ἅπαντα.

457. τύμπανα καὶ κύφωνες. The
first of these (th. τύπτω, 'to beat,')
were wooden cudgels, with which male-
factors were beaten to death, and who
were hanged on a pole, called τύμπα-
νον. (Suidas v. τυμπανίζεσθαι.) This
punishment was called ξυλοκομία. The
latter were wooden collars, which con-
strained the criminal to bow his head,
(κύπτω, 'to stoop,') called also κυνάγ-
χαι, καλῖαι, κλοιοί. This punishment
was called κυφωνισμός, and hence per-
nicious fellows were called κύφωνες.
Aristotle Pol. 5. δεῖθ' ἡνᾶ ἐν ἀγορῷ ἐν
τῷ κύφωνι.

461. τίμημα, 'what fine, then, shall
I mark against you in the trial, if you
are cast?' The τίμημα was a penalty,

ἐὰν ἀλῶς; ΠΕ. ὅ τι σοι δοκεῖ. ΧΡΕ. καλῶς λέγεις.

ΠΕ. τὸ γὰρ αὐτ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.

ΒΛΕ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἵκοσιν;

ΧΡΕ. ταύτη γε· νῶν δὲ δὴ ἀποχρήσουσιν μόνω. 465

ΠΕ. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γὰρ ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

ΧΟ. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε τηνδὶ

independent of that which the judicial sentence awarded by law, agreed upon by the parties before they entered the court. So the word is used in the ridiculous trial of the two dogs in the *Vespæ* vs. 901. *δίκη*, generally 'a private action,' *γραφή*, 'a public one.'

462. *ἀλῶς*. A military term, transferred by analogy to the Forum. *ἀλῶναι*, properly 'to allow oneself to be taken,' from the present *ἄλωμι*, instead of which *ἀλίσκω* is in use. But the 2nd aorist of verbs in *μι*, had a middle force. It is equivalent to *ἡττᾶσθε* in the next verse.

465. *ταύτη γε*, 'yes, for this woman—but only two will be enough for us.' A comic pleonasm. So Shakspeare—"I will kill thee a hundred and fifty ways; therefore tremble and depart." (As you like it. 5. 1.) Plato *Apol.* *Socr.* 17. *πολλὰς τε θανάτους*. Seneca de *Clemen.* 1. 18. 'Mille mortibus dignus.' There is something very humorous in this desire of killing Poverty twenty times over, as if a single death was not a sufficient security to them.

— *δύο μόνω* sc. *θανάτω*. The verb *ἀποχρᾶν* is generally impersonal; as *Æschyl.* *Agam.* 1564.

κτεάνων τε μέρος

βαῖον ἔχουσιν πᾶν ἀπόχρη μοι.

466. The true meaning of *οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο ποιῶν*, is, 'you can't be too quick in doing this,' *φθάνειν* is

'to be sooner.' Elmsley explains this on the *Heracleidæ* vs. 721. and Monk on *Alcestes* 678. Poverty is so confident of the superiority of her cause, that she is impatient for the commencement of the altercation. *πράττειν* is here used in the Attic sense of *ἀποθάνειν*. So *Eurip.* *Orest.* 537. *Θυγάτηρ δ' ἐμὴ | θανούσ' ἐπραξεν ἑνδίκαι*. *Æschyl.* *Agam.* 1295. *ἐπεὶ τὸ πρῶτον Ἴλιον πόλιν | πράξασαν, ὥς ἐπραξε*. *Sophocles* *Œd.* Col. 1779. *ἐπραξεν οὖν, ἐπραξεν, ὅλον ἤθελε*. It has the same sense in *Eur. Ion.* 353. *Hel.* 864. 1193. More frequently the compound *διαπράττω*, or *διαπράττομαι* is so used. *Æsch.* *Choeph.* 380. *οὐχ ὥς ἀρήξαι ἀνδρὶ διαπεπραγμένω*, and vs. 1008. *στυγερώ θανάτῳ διεπράχθης*. *Persæ* 517. *διαπεπραγμένου στρατοῦ. ἐργάζομαι* is used in the same sense; and *πᾶσις* means 'calamity.' *Æsch.* *Prom.* 694. *πέφρικ' εἰσιδούσα πᾶξιν Ἴοῦς*. *Sophocles* *Trach.* 215. *τὴν αὐτοῦ σκοπῶν | πᾶξιν*. In both of which places *Hesychius* interprets *πρ.* by *δυσπραξία*.

— *ἢ τί γ' ἂν ἀντειπεῖν*, applied to a defendant replying to a plaintiff. *St. Luke*, 25. 15. *Acts Apos.* 4. 14. &c. 'can you suppose any one can have the least reason for opposing me longer.'—*ἂν* is often repeated in the same clause, but never after a subjunctive.

ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐν-
δώσετε μὴδέν.

ΧΡΕ. φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι
πᾶσιν ὁμοίως, 470

ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράτ-
τειν ἐστὶ δίκαιον,

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων
τάναντία δῆπου.

τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις εὗρομεν
ὥστε γενέσθαι

βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον
εἰς ἅπαν ἔργον.

469. μαλακὸν δ' ἐνδ. μ. 'don't ef-
feminately give in.' The future is used
for the imperative.—Π. κ'. 81. γνώσεται
'Ἀτρείδην for γινῶδι. Soph. Antig. 84.
'Ἄλλ' οὖν προμηνύσεις γε τοῦτο.
But here we may understand ὅπως im-
plied in the former clause. Matthiae
§ 511.

— Herodotus, speaking of the supe-
rior swiftness of female camels, says, τὰς
δὲ θηλέας ἀναμνησκομένας ὧν ἐλι-
πον τέκνων, ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐ-
δέν, 'yield not in the least.' Thalia 105.
For the constr. of ἐνδώσετε, see Elms-
ley on Med. 804. Eurip. Helen. ἦν δ'
ἐνδιδῶ τι μαλθακόν. 515. According
to Kuster, ἐνδιδόναι, or ἐνδοῦναι, pr.
'to give'—is elliptical when it means
'to succumb,' τι μαλθακόν being un-
derstood.

470. The order is ἔγωγε οἶμαι γινῶ-
ναι, τοῦτο φανερόν εἶναι, &c.

471. οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων,
'good men.' When a subst. is joined
with an adj. where both should be in the
same case, the Greeks consider the subst.
as the whole, and the adj. as a part of it,
and put the former in the gen. Mat-
thiae § 353. who quotes this passage, v.
Thuc. τῆς γῆς τὴν πολλήν, 'the
greatest part of the country.' 2. 57. See
also Matthiae § 442. 1.

472. τοὺς εἰ. This εἰ answers to

μὲν, understood after χρηστοὺς in the
former verse.

— ἀθεός in its first sense is an in-
fidel by profession'—whence it is applied
to those who by the commission of any
great crime virtually deny the existence
of a retributive God. Æsch. Choeph.
805. κακὴν γυναῖκα κᾶθιον κατακ-
τανῶν. Sophocles. Œd. T. 676. ἔπει
ἀθεός, ἀφιλος, 'deserted by God for his
crimes,' and is synonymous with δόσθεος.
Euripides concludes that beautiful play
the Ion in these words: ὅτω δ' ἐλαύνε-
ται συμφοραῖς οἶκος, σίβοντα δαί-
μονας θαρρύνει χρεῶν. Εἰς τέλος γὰρ
οἱ μὲν ἰσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων οἱ
κάκοι δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὐποτ' εὖ
πράξειαν ἄν.—δῆπου, 'surely,' vs. 478.
τούτων τάν. depend on πράττειν un-
derstood.

473. μόλις εὗρομεν ὥστε γενέσθαι,
'with much ado we have contrived that
an expedient be made'—or we may take
ὥστε γ. with ἀπιθ. 'wishing this to be
done,' which is better. The Sch. says
βούλημα is 'a public counsel;' βού-
λευμα 'a private counsel:' but Aves
994. Nub. 1023. contradict this, and
confirm the opinion of Spanheim, that
βούλευμα is either, βούλημα only a
private counsel.

474. ἅπαν. The Attics make long
the last syllable of this word. See Blom-

ἦν γὰρ ὁ Πλούτος νυνὶ βλέψῃ καὶ μὴ τυφλὸς
ὦν περινοστῇ, 475

ὥς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται
κούκ ἀπολείψει.

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξέεται·
κᾶτα ποιήσει

πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δῆπου τά
τε θεία σέβοντας.

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι
ποτ' ἄμεινον;

ΒΑΕ. οὐδεὶς ἄν' ἐγὼ τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην
γ' ἀνερῶτα. 480

ΧΡΕ. ὥς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις
διάκειται,

τίς ἂν οὐχ ἡγοίτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν
τ' ἔτι μᾶλλον;

πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλου-
τοῦσι πονηροὶ,

ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες
πάνυ χρηστοὶ

field in his Appendix to *Æschyl. Persæ*, vs. 42.

476. ὥς—βαδιεῖται, 'he will go to the good;' Attic future, like φευξέεται in next line. See vs. 90. ὥς for πρός.

478. τά τε θεία σέβοντας, 'those who reverence the gods.'—These words must be coupled with ποιήσει χρηστούς; and the words καὶ πλ. δ. refer to χρηστούς, but are parenthetical.

480. μηδὲν γ. γ' ἀνερῶτα, 'ask not this woman, at any rate.'

— μάρτυς. Chremylus (459. vs.) speaks as an accused person, and therefore it became him to produce his witnesses. For the cæsura here, see Elmsley, *He-*

racld. 649.

481. ὁ βίος διακέεται, 'as life is ordered.' The γὰρ refers to vs. 498.

482. τίς ἂν, 'who would not consider it madness, or rather phrensy.' A difference is here marked between μανία, 'madness,' a human evil, generated by corruption of body; and κακοδαιμονία, 'madness inflicted by the Deity.' Cf. vs. 352.

484. αὐτὰ agrees with χρήματα, 'wealth,' understood in πλουτοῦσι; for which construction see Porson on vs. 22. of the Hecuba. The middle participle ξυλλ. implies 'having collected for themselves.'

πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε
τὰ πλεῖστα σύνεισιν. 485

οὐκοῦν εἶναι φημ', εἰ παύσαι ταύτην βλέψας
ποθ' ὁ Πλούτος,
ὁδὸν ἦντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μεί-
ζω πορίσειεν.

ΠΕ. ἀλλ' ὃ πάντων ῥᾶστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ'
οὐχ ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνθιασῶτα τοῦ ληρεῖν καὶ
παραπαίειν,
εἰ τοῦτο γένοιθ' ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὗ φημ' ἂν
λυσιτελεῖν σφῶν. 490
εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψειε πάλιν διανείμειν
τ' ἴσον αὐτόν,

485. μετὰ σοῦ—σύνεισιν. This repetition of the preposition is usual in Greek. Eurip. *El.* μετὰ σκαίων ξύνον, 943. Plato de Legg. μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν. 1. p. 639. In like manner, Porson defends vs. 1058 of the *Ranæ*—εἰτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ τοῦτ'—against Brunck, who thought μετὰ tautology, quoting the *Nubes* 971. *Aves* 811. *Præf. ad Hec.* p. 51.

486. The common reading is ἦν παύσθ. These lines are commonly given to Chremylus. Porson assigned them to Blepsidemus, and Dindorf and Dobree follow him; thus: 'I say, then, that there is no way by taking which a person would effect more benefits for men.' τις being understood according to Herman, Schaefer, and Dobree. Bekker's reading is that of the text, οὐκοῦν εἶναι φημ', εἰ παύσαι, &c. 'I say, then, that if Plutus should recover his sight, and stop this woman, there is no way by taking which he would effect more good for men.'

488. ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν,

'prevailed upon to quit your right senses.' Cf. vs. 344.

489. ξυνθιασῶτα τοῦ λη. καὶ π. 'partners in trifling and folly.' The theasi were societies formed for the worship of some deity. It was their custom after sacrifices to feast together. From the excesses committed at these feasts, the word came to mean, almost exclusively, the Bacchanalian trains. *Virg.* *Ecl.* 5. 20. *Æn.* 8. 580. *Eur.* *Bacch.* 532.

— For παραπαίειν, pr. 'to strike aside'—metaphor from unskilful performers on the lyre. See vs. 2. n.

490. οὐ φημ' ἂν λ. σφ. 'I deny that it would be serviceable to you.' The expression οὐ φ. is equivalent to the Latin 'nego.' Cf. Monk on *Eur.* *Alcest.* 244.

491. Porson reads from the *Ravenna MSS.* διανείμειν τ' ἴσον αὐτόν, to avoid a dactyle before an Ionic ἀ minori at the end of the verse. (*Preface to Hec.* p. liv.)

— διανείμειν; a word applied to the leader of a colony who allots ground to his followers.

οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφί-
 αν μελετῶῃ
 οὐδεὶς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανισθέντοις
 ἐθελήσει
 τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ράπτειν ἢ τρο-
 χοποιεῖν
 ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ
 σκυλοδεψεῖν 495
 ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς
 θερίσασθαι,
 ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμε-
 λούσιν ;

ΧΡΕ. λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ' ὅσα νῦν
 δὴ κατέλεξας

οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. ΠΕ. πόθεν οὖν
 ἐξεῖς θεράποντας ;

ΧΡΕ. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου. ΠΕ. τίς δ' ἔσται
 πρῶτον ὁ πωλῶν, 500

492. οὔτε τ. ο. σ. 'neither art, nor science.' Theocritus ;

'Α πενία, Διόφαντε, μὴν τὰς τέχ-
 νας ἐγείρει. Id. 21.

Lucian has turned this whole dialogue to account in the Timon, without, however, catching the elegance of Aristophanes.

495. σκυλοδεψεῖν, 'to tan leather,' (σκύλον, 'a hide,') whence σκυλοδέψης and σκυλόδεστος.

496. καρπὸν Δηοῦς θ. 'to reap the fruit of Ceres.' δάπεδον γῆς is a periphrasis for γῆ. The Attic word for θερίζειν (act.) is ἀμᾶν, 'metere,' (Mæris.) but θερίζεσθαι, (mid.) 'suas segetes metere.' This is probably a parody of some tragic writer.

497. ἢν ἐξῇ, 'if you had it in your

power to live idle.' This line is not necessary, for it only repeats what the words, ἀμφοῖν—ἀφ. in vs. 493. express. But this repetition at the end of a sentence of what is said in the beginning is very usual. Plato Apol. 16. init. Herod. 1. 101.

498. λῆρον λ. Cf. vs. 400.

—καταλέγειν, 'to enumerate.' Hesych. in ν. ἐλεξεν.

500. ἀργυρίου δήπου, 'for money, to be sure.' ἀργ. sc. ἀντί. Such slaves were called ἀργυρώνηται and νέωνηται (Equit. 2.) by the Athenians. [ὁ πωλῶν. a conclusion drawn from the same reasoning as that which proves Plutus omnipotent. vs. 147.]

- ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν ;
 ΒΛΕ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἥς οὐδαμοῦ
 οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
 ΧΡΕ. στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι. ΒΛΕ. μὰ Δί'
 ἐγὼ μὲν οὔ. 425
 ΧΡΕ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ
 ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
 ἔρημον ἀπολιπόντες ποι φευξόμεθα,
 τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
 ΒΛΕ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες ; 430
 ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποῖαν ἀσπίδα
 οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μαρωτάτῃ ;
 ΧΡΕ. θάρρει· μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι

applied to a faithful servant, and opposed to ἀποδιδράσκειν.

— ἥκιστα πάντων. The genitive increases the negation. The Latins say, 'ubique or nusquam gentium,' 'locorum.'

424. ἐξωλεστέρον, 'more pernicious,' (ἐξώλης.) Compounds of ὄλλυμι are frequent. Demosth. ἐξώλεις γὰρ καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε. de Cor. fin.

426. παρὰ πολὺ, 'by far the most absurd action of all actions.' Rare expression, in which the substantive is doubled. Thucyd. 1. ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παράπολιν. Matthiæ G. G. § 461. 428. φευξόμεθον is another reading ; but Elmsley has proscribed it, and reads —θα universally. See his note on Acharn. 733. and on Iph. T. 777.

429. διαμαχόμεθα, 'we shall fight it out.' μαχοῦμαι is the Attic future for μαχέσσομαι. So μαχεῖσθαι in Thucyd. 5. 66. for μαχέσισθαι. (See Matthiæ § 178.) The Ionians, and particularly the Attics, contract the future in ἄσω (with α short) ἔσω, ἴσω, ὄσω, by throwing out σ, and making the vowels which meet together coalesce.

432. ἐνέχυρον τίθησιν, with a cau-

sal sense, 'makes us put in pawn.' So Homer. Il. α' 143. ἀναβήσομεν Χρυσείδα. When Blepsidemus should have said 'pierces,' or some such word, he produces a truly comic effect by this allusion to the necessities of the poor. To pawn their arms was an indelible disgrace, and scarce ever to be atoned for. Poverty had said before, that she had lived with them many years, and Chremylus gives this as an instance of the service she had done them. There is great force in the words ἀσπίς and τίθησι, it being scandalous to be without the ἀσπίς, and the present tense τίθησι indicating that poor people are constantly pawning their goods.

433. The order of the words is οἶδα γὰρ ὅτι ὁ θεὸς οἶδ' ὅτι.

424. ἀν στήσαιτο τῶν τ. τρ. 'will erect a trophy over the flight of this woman.' τροπαῖον was the older form, τρόπαιον the more recent. Brunck reads ἀναστήσαιτο. But Porson on Phœnissæ vs. 581. says 'ἀναστήσαι, Euripidis ætate erat 'dejectum erigere.' In Arist. Plut. 453. ἀν στήσαιτο 'postulat syntaxis.' τρόπων is a pun. So Plautus, 'Pœni pœnas sufferant.' Cistell. 1. 3. 54.

τροπαῖον ἂν στήσαιοι τῶν ταύτης τρόπων.

ΠΕ. γρύζειν δὲ καὶ τολμάτον, ὃ καθάρματα, 435
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;

ΧΡΕ. σὺ δ', ὃ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ
ἡμῖν προσελθοῦς οὐδ' ὅτιοῦν ἀδικουμένη;

ΠΕ. οὐδὲν γὰρ, ὃ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετε 439
ἀδικεῖν με τὸν Πλούτον ποεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν; ΧΡΕ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦ-

τό σε,

εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν

ἀγαθόν; ΠΕ. τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύ-
ροιθ'; ΧΡΕ. ὅ τι;

σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕ. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον 445
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; ΧΡΕ.
ὅ τι;

435. γρύζειν, 'to open your mouth.' Thus expressed by Cicero; aut omnino *hiscere* audebis? Phil. 2. 43. Derived from γρύ, 'the grunt of a sow.' Hence γρύζειν, 'to grunt'—'to open one's mouth,' or 'mutter,' as *Vespæ* 739. σιγᾷ κούδεν γρύζει, which is expressed by 'mutire' in Terence *An.* 3. 2. 25.

— καθάρματα, 'purgings.' An allusion to the custom at Athens of throwing the most worthless inhabitants from some promontory into the sea, on the appearance of any domestic calamity, particularly the plague. The words περίψημα ἡμῶν γενοῦ were pronounced over them. They were supposed to carry with them the pollution of the city, and consequently the anger of the gods. This reminds us of Jonah, and the fable of Curtius.

436. ἐπ' αὐτοφώρῳ. Forensic term, 'caught in the fact.' The primitive meaning was 'caught in the very theft.' Eur. *Ion.* ἐπ' αὐτοφώρῳ πρίσβυν ὥς ἔ-

χονθ' ἔλοι. vs. 1214.

— εἰλημμένω for κατελημμένω, 'convicted.' It is followed by the participle.

437. ὃ κ. ἀπολουμένη, 'O most cursed jade.' *Acharn.* 924. 951. This future part. expresses a wish. (*Matthiæ.*)

438. λοιδορεῖ. Fut. mid. Attic. λοιδορεῖσθαι (mid.) with a dat. 'conviciis inter se contendere,' in the active with an acc. 'conviciis incessere aliquam.' ἡμῖν belongs to λοι. and προσελ.

441. τοῦτο sc. κατὰ, 'in this.' ἀδικεῖν is used with two accus. in Demosth. πανθ' ὅσα ἡδίκησέ με in *Meid.*

442. πορίζειν ἀγ. 'to procure good for another.' πορίζεσθαι ἀγ. 'to procure good for oneself.'

443. ὅ τι; sc. ἀγαθόν answers the interrogative τί. So in vs. 446.

446. ἐργάσασθαι ἂν. 'you will do.' Governing two accusatives in this sense.

εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.

ΠΕ. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῶν ἐθέλω δοῦναι
λόγον

τὸ πρῶτον αὐτοῦ· καν μὲν ἀποφῆνω μόνην
ἀγαθῶν ἀπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ 450
ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

ΧΡΕ. ταυτὶ σὺ τολμᾶς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;

ΠΕ. καὶ σύ γε διδάσκου· πάνν γὰρ οἶμαι ῥαδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ, 455
εἰ τοὺς δικαίους φῆς ποιήσειν πλουσίους.

ΒΛΕ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε;

ΠΕ. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς.

ΒΛΕ. καὶ τίς δύναται ἂν μὴ βοᾶν ἰοῦ ἰοῦ

τοιαῦτ' ἀκούων; ΠΕ. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

ΧΡΕ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, 461

447. ἐπιλαθοίμεθα (understand δρᾶν)
'if by delaying we should drop our pro-
ject.' So Plautus:

Facis ne injuriam mihi, an non?

To which is answered

Facio, quia non pendes, maximam.

Aulul. 4. 4.

448. Δοῦναι λόγον, 'to render an
account.' Connect τούτου with αὐτοῦ, a
separation common in prose. See Plato
Phædo. 66.

451. ζῶντας ὑμᾶς dependent on
ἀποφῆνω, instead of the infin. After
these words εὖ ἔχει is understood. 'it is
well.' As Thucyd. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ
πίερα· εἰ δὲ μὴ, &c. B. 3. It is a fi-
gure of speech called σχῆμα ἀνταπόδο-
τον, sometimes ἀποσιώπησις.

454. διδάσκου, 'allow yourself to be
instructed,' 'be advised.' διδάσκω,
'to teach,' διδάσκομαι, (m.) 'to suffer
one's self to be taught.' Eur. Hec. 303.
'Ἐκάβη διδάσκου. μηδὲ τῷ θυμουμί-
νῳ, &c.

455. ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σε, 'that
you are altogether mistaken,' participle
dependent on ἀποδείξειν. As οὖσαν
after ἀποφῆνω in vs. 469. Matthiæ
G. G. § 548. 5. and ἅπαντα, used adv.
for καθ' ἅπαντα.

457. τύμπανα καὶ κύφωνες. The
first of these (th. τύπτω, 'to beat,')
were wooden cudgels, with which male-
factors were beaten to death, and who
were hanged on a pole, called τύμπα-
νον. (Suidas v. τυμπανίζεσθαι.) This
punishment was called ξυλοκοπία. The
latter were wooden collars, which con-
strained the criminal to bow his head,
(κύπτω, 'to stoop,') called also κυνάγ-
χαι, καλῖαι, κλοιοί. This punishment
was called κυφωνισμός, and hence per-
nicious fellows were called κύφωνες.
Aristotle Pol. 5. δεῖθ' ἡνὰ ἐν ἀγορῇ ἐν
τῷ κύφῳ.

461. τίμημα, 'what fine, then, shall
I mark against you in the trial, if you
are cast?' The τίμημα was a penalty,

ἐὰν ἀλῶς; ΠΕ. ὅ τι σοι δοκεῖ. ΧΡΕ. καλῶς λέγεις.

ΠΕ. τὸ γὰρ αὐτ', ἐὰν ἡττάσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.

ΒΛΕ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;

ΧΡΕ. ταύτη γε· νῶν δὲ δὺ ἀποχρήσουσιν μόνω. 465

ΠΕ. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γὰρ ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

ΧΟ. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε τηνδὶ

independent of that which the judicial sentence awarded by law, agreed upon by the parties before they entered the court. So the word is used in the ridiculous trial of the two dogs in the *Vespæ* vs. 901. *δίκη*, generally 'a private action,' *γραφή*, 'a public one.'

462. *ἀλῶς*. A military term, transferred by analogy to the Forum. *ἀλῶναι*, properly 'to allow oneself to be taken,' from the present *ἄλωμι*, instead of which *ἀλίσκω* is in use. But the 2nd aorist of verbs in *μι*, had a middle force. It is equivalent to *ἡττάσθε* in the next verse.

465. *ταύτη γε*, 'yes, for this woman—but only two will be enough for us.' A comic pleonasm. So Shakespeare—"I will kill thee a hundred and fifty ways; therefore tremble and depart." (As you like it. 5. 1.) Plato *Apol.* Socr. 17. *πολλάκις τεθνήσκει*. Seneca de Clemen. 1. 18. 'Mille mortibus dignus.' There is something very humorous in this desire of Poverty twenty times over, as if a single death was not a sufficient security to them.

— *δύο μόνω* sc. *θανάτω*. The verb *ἀποχρᾶν* is generally impersonal; as *Æschyl.* *Agam.* 1564.

κτεάνων τε μέρος

βαῖον ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι.

466. The true meaning of *οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο ποιῶν*, is, 'you can't be too quick in doing this.' *φθάνειν* is

'to be sooner.' Elmsley explains this on the *Heracleidæ* vs. 721. and Monk on *Alcestes* 678. Poverty is so confident of the superiority of her cause, that she is impatient for the commencement of the altercation. *πράττειν* is here used in the Attic sense of *ἀποθανεῖν*. So *Eurip.* *Orest.* 537. *ἑνγάτηρ δ' ἐμῇ | θανούσ' ἐπραξεν ἰνδίκᾳ*. *Æschyl.* *Agam.* 1295. *ἐπεὶ τὸ πρῶτον Ἴλιον πόλιν | πράξασαν, ὥς ἐπραξε*. *Sophocles* *Œd.* Col. 1779. *ἐπραξεν οὖν, ἐπραξεν, ὅλον ἤθελε*. It has the same sense in *Eur.* *Ion.* 353. *Hel.* 864. 1193. More frequently the compound *διαπράττω*, or *διαπράττομαι* is so used. *Æsch.* *Choeph.* 380. *οὐχ ὥς ἀρήξαι ἀνδρὶ διαπεπραγμένω*, and vs. 1008. *στν-γερω θανάτῳ διαπράχθης*. *Perseæ* 517. *διαπεπραγμένον στρατοῦ*. *ἐργάζομαι* is used in the same sense; and *πᾶσις* means 'calamity.' *Æsch.* *Prom.* 694. *πέφρικ' εἰσιδούσα πᾶξιν Ἴοῦς*. *Sophocles* *Trach.* 215. *τὴν αὐτοῦ σκοπῶν | πᾶξιν*. In both of which places *Hesychius* interprets *πρ.* by *δυσπραξία*.

— *ἢ τί γ' ἂν ἀντειπεῖν*, applied to a defendant replying to a plaintiff. *St. Luke*, 25. 15. *Acts Apos.* 4. 14. &c. 'can you suppose any one can have the least reason for opposing me longer.'—*ἂν* is often repeated in the same clause, but never after a subjunctive.

ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐν-
δώσετε μηδέν.

ΧΡΕ. φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι
πᾶσιν ὁμοίως, 470

ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράτ-
τειν ἐστὶ δίκαιον,

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων
τάναντία δῆπου.

τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις εὔρομεν
ὥστε γενέσθαι

βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον
εἰς ἅπαν ἔργον.

469. μαλακὸν δ' ἐνδ. μ. 'don't ef-
feminately give in.' The future is used
for the imperative.—Π. κ'. 81. γνώσεται
'Ἀτρείδην for γινῶθι. Soph. Antig. 84.
'Ἄλλ' οὖν προμηνύσεις γε τοῦτο.
But here we may understand ὅπως im-
plied in the former clause. Matthiae
§ 511.

— Herodotus, speaking of the supe-
rior swiftness of female camels, says, τὰς
δὲ θηλέας ἀναμνησκομένας ὧν ἐλι-
πον τέκνων, ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐ-
δέν, 'yield not in the least.' Thalia 105.
For the constr. of ἐνδώσετε, see Elms-
ley on Med. 804. Eurip. Helen. ἦν δ'
ἐνδιδῶ τι μαλθακόν. 515. According
to Kuster, ἐνδιδόναι, or ἐνδοῦναι, pr.
'to give'—is elliptical when it means
'to succumb,' τι μαλθακόν being un-
derstood.

470. The order is ἔγωγ' οἶμαι γινῶ-
ναι, τοῦτο φανερόν εἶναι, &c.

471. οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων,
'good men.' When a subst. is joined
with an adj. where both should be in the
same case, the Greeks consider the subst.
as the whole, and the adj. as a part of it,
and put the former in the gen. Mat-
thiae § 353. who quotes this passage, v.
Thuc. τῆς γῆς τὴν πολλήν, 'the
greatest part of the country.' 2. 57. See
also Matthiae § 442. 1.

472. τοὺς δὲ. This δὲ answers to

μὲν, understood after χρηστοὺς in the
former verse.

— ἀθεός in its first sense is an in-
fidel by profession'—whence it is applied
to those who by the commission of any
great crime virtually deny the existence
of a retributive God. Æsch. Choeph.
805. κακὴν γυναῖκα καθεὶον κατακ-
τανῶν. Sophocles. Œd. T. 676. ἐπεὶ
ἀθεός, ἀφίλος, 'deserted by God for his
crimes,' and is synonymous with δόσθεος.
Euripides concludes that beautiful play
the Ion in these words: ὅτω δ' ἐλαύνε-
ται συμφοραῖς οἶκος, σίβοντα δαι-
μονας θαρρεῖν χρεῖων. Εἰς τέλος γὰρ
οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων οἱ
κάκοι δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὐποτ' εὖ
πράξειαν ἄν.—δήπου, 'surely,' vs. 478.
τούτων τάν. depend on πράττειν un-
derstood.

473. μόλις εὔρομεν ὥστε γενέσθαι,
'with much ado we have contrived that
an expedient be made'—or we may take
ὥστε γ. with ἀπιθ. 'wishing this to be
done,' which is better. The Sch. says
βούλημα is 'a public counsel;' βού-
λευμα 'a private counsel:' but Aves
994. Nub. 1023. contradict this, and
confirm the opinion of Spanheim, that
βούλευμα is either, βούλημα only a
private counsel.

474. ἅπαν. The Attics make long
the last syllable of this word. See Blom-

ἦν γὰρ ὁ Πλούτος νυνὶ βλέψῃ καὶ μὴ τυφλὸς
ὦν περιουστῇ, 475

ὥς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται
κούκ ἀπολείψει.

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται·
κᾶτα ποιήσει

πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δῆπου τά
τε θεῖα σέβοντας.

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι
ποτ' ἄμεινον ;

ΒΛΕ. οὐδεὶς ἂν ἐγὼ τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην
γ' ἀνερῶτα. 480

ΧΡΕ. ὥς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις
διάκειται,

τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν
τ' ἔτι μᾶλλον ;

πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλου-
τοῦσι πονηροὶ,

ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες
πάνυ χρηστοὶ

field in his Appendix to *Æschyl. Persæ*, racl. 649.

vs. 42.

476. ὥς—βαδιεῖται, 'he will go to the good;' Attic future, like φευξεῖται in next line. See vs. 90. ὥς for πρὸς.

478. τὰ τε θεῖα σέβοντας, 'those who reverence the gods.'—These words must be coupled with ποιήσει χρηστούς; and the words καὶ πλ. δ. refer to χρηστοῦς, but are parenthetical.

480. μηδὲν τ. γ' ἀνερῶτα, 'ask not this woman, at any rate.'

—μάρτυς. Chremylus (459. vs.) speaks as an accused person, and therefore it became him to produce his witnesses. For the cæsura here, see Elmsley, He-

racl. 649. 481. ὁ βίος διακειται, 'as life is ordered.' The γάρ refers to vs. 498.

482. τίς ἂν, 'who would not consider it madness, or rather phrensy.' A difference is here marked between μανία, 'madness,' a human evil, generated by corruption of body; and κακοδαιμονία, 'madness inflicted by the Deity.' Cf. vs. 352.

484. αὐτὰ agrees with χρήματα, 'wealth,' understood in πλουτοῦσι; for which construction see Porson on vs. 22. of the Hecuba. The middle participle ξυλλ. implies 'having collected for themselves.'

πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε
τὰ πλεῖστα σύνεισιν. 485

οὐκοῦν εἶναι φημ', εἰ παύσαι ταύτην βλέψας
ποθ' ὁ Πλούτος,

ὁδὸν ἦντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μεί-
ζω πορίσειεν.

ΠΕ. ἀλλ' ὦ πάντων ῥᾶστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ'
οὐχ ὑγιαίνειν

δύο πρεσβύτα, ξυνθιασῶτα τοῦ ληρεῖν καὶ
παραπαίειν,

εἰ τοῦτο γένοιθ' ὁ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὗ φημ' ἂν
λυσιτελεῖν σφῶν. 490

εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψειε πάλιν διανείμειν
τ' ἴσον αὐτόν,

485. μετὰ σοῦ—σύνεισιν. This repetition of the preposition is usual in Greek. Eurip. *El.* μετὰ σκαίων ξύνον, 943. Plato de Legg. μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν. 1. p. 639. In like manner, Porson defends vs. 1058 of the *Ranæ*—εἴτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ τοῦτ'—against Brunck, who thought μετὰ tautology, quoting the *Nubes* 971. *Aves* 811. *Præf. ad Hec.* p. 51.

486. The common reading is ἦν παύσθ. These lines are commonly given to Chremylus. Porson assigned them to Blepsidemus, and Dindorf and Dobree follow him; thus: 'I say, then, that there is no way by taking which a person would effect more benefits for men.' τις being understood according to Herman, Schaefer, and Dobree. Bekker's reading is that of the text, οὐκοῦν εἶναι φημ', εἰ παύσαι, &c. 'I say, then, that if Plutus should recover his sight, and stop this woman, there is no way by taking which he would effect more good for men.'

488. ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν,

'prevailed upon to quit your right senses.' Cf. vs. 344.

489. ξυνθιασῶτα τοῦ λη. καὶ π. 'partners in trifling and folly.' The theasi were societies formed for the worship of some deity. It was their custom after sacrifices to feast together. From the excesses committed at these feasts, the word came to mean, almost exclusively, the Bacchanalian trains. *Virg.* *Ecl.* 5. 20. *Æn.* 8. 580. *Eur.* *Bacch.* 532.

— For παραπαίειν, pr. 'to strike aside'—metaphor from unskilful performers on the lyre. See vs. 2. n.

490. οὐ φημ' ἂν λ. σφ. 'I deny that it would be serviceable to you.' The expression οὐ φ. is equivalent to the Latin 'nego.' Cf. Monk on *Eur.* *Alcest.* 244.

491. Porson reads from the *Ravenna MSS.* διανείμειν τ' ἴσον αὐτόν, to avoid a dactyle before an Ionic ἀ minori at the end of the verse. (*Preface to Hec.* p. liv.)

— διανείμειν; a word applied to the leader of a colony who allots ground to his followers.

οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφί-
 αν μελετῶη
 οὔδεις· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανισθέντοις
 ἐβελήσει
 τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ράπτειν ἢ τρο-
 χοποιεῖν
 ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ
 σκυλοδεψεῖν 495
 ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Διοῦς
 θερίσασθαι,
 ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμε-
 λούσιν;

XPE. λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ' ὅσα νῦν
 δὴ κατέλεξας

οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. ΠΕ. πόθεν οὖν
 ἔξεις θεράποντας;

XPE. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου. ΠΕ. τίς δ' ἔσται
 πρῶτον ὁ πωλῶν, 500

492. οὔτε τ. ο. σ. 'neither art, nor science.' Theocritus;

'Α πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχ-
 νας ἐγείρει. Id. 21.

Lucian has turned this whole dialogue to account in the Timon, without, however, catching the elegance of Aristophanes.

495. σκυλοδεψεῖν, 'to tan leather,' (σκύλον, 'a hide,') whence σκυλοδέψης and σκυλόδεψος.

496. καρπὸν Διοῦς θ. 'to reap the fruit of Ceres.' δάπεδον γῆς is a periphrasis for γῆ. The Attic word for θερίζειν (act.) is ἀμᾶν, 'metere,' (Mæris.) but θερίζεσθαι, (mid.) 'suas segetes metere.' This is probably a parody of some tragic writer.

497. ἢν ἐξῇ, 'if you had it in your

power to live idle.' This line is not necessary, for it only repeats what the words, ἀμφοῖν—ἀφ. in vs. 493, express. But this repetition at the end of a sentence of what is said in the beginning is very usual. Plato Apol. 16. init. Herod. 1. 101.

498. λῆρον λ. Cf. vs. 400.

— καταλέγειν, 'to enumerate.' Hesych. in ν. ἐλεξεν.

500. ἀργυρίου δήπου, 'for money, to be sure.' ἀργ. sc. ἀντί. Such slaves were called ἀργυρώνητοι and νεώνητοι (Equit. 2.) by the Athenians. [ὁ πωλῶν, a conclusion drawn from the same reasoning as that which proves Plutus omnipotent. vs. 147.]

ὅταν ἀργύριον ἀκεῖνος ἔξῃ ; ΧΡΕ. κερδαί-
νειν βουλόμενός τις
ἔμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων
ἀνδραποδιστῶν.

ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ'
ἀνδραποδιστῆς
κατὰ τὸν λόγον ὃν σὺ λέγεις δήπου. τίς γὰρ
πλουτῶν ἐβελήσκει
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο
ποιῆσαι ; 505

ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς καὶ σκάπτειν
τᾶλλα τε μοχθεῖν

ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοντον πολὺ τοῦ νῦν.

ΧΡΕ. ἐς κεφαλὴν σοί.

ΠΕ. ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ
γὰρ ἔσονται
οὐτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐβελήσκει
χρυσίου ὄντος ;

502. From this passage it would appear that the Thessalians ranked among the greatest slave dealers of antiquity. The reading, however, of ἀπίστων for πλείστων, which Hare ingeniously elicited from the Scholiast, has since been silently adopted by Porson in his edition of the Plutus. The Thessalians were proverbially treacherous. Eurip. πολλοὶ παρήσαν, ἀλλ' ἀπιστοὶ Θετταλοί. Phœn. 1416. and Demosthenes says, (Olyn. 1.) 'they are perfidious by nature, and have behaved so to all mankind.'

— ἔμπορος ἦκων, must be taken together. ἔμ. is used for a slave seller by Eubulus in Athen. 3. p. 108. E.

504. κατὰ τ. λ. ο. σ. λ. 'according to your statement,'—for κατὰ τὸν σὸν λ.

505. τοῦτο π. σ. ἀνδραποδίζεσθαι, understood in the words οὐδ' ἔσται ἀν-

δρ. From this we learn that to sell free-men, fraudulently, for slaves, was a capital offence.

506. ἀροῦν. Attic. ἀροτριᾶν, common Greek. Terence; 'In fundo arare aut fodere.' Heaut. 1. 1. 17.

507. τρίβειν β. 'to draw out a life.' Soph. El. δυστυχῇ τρίβει βίον. 602.

— ἐς κ. σοί, sc. ἐμπεισοί, 'may it fall on thy head,' 'a curse.' The notion of which was derived from the Egyptian rite of showering imprecations upon the heads of oxen, which they had sacrificed; then cutting these off, and selling them to strangers, or throwing them into the Nile. Herod. 2. 39. Virg. Æn. 2. 291. 8. 484.

508. ἔσονται refers to κλίνῃ, which is collective in its signification; and, therefore, the verb may be used plural. ‡

509. δάπισιν, 'caroets.' Very an-

οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμ-
φην ἀγάγησθον· 510

οὐθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμηῆσαι ποι-
κιλομόρφων.

καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστὶν πάντων τού-
των ἀποροῦντας ;

παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὑμῖν
ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ

τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιν' ἐπαναγκά-
ζουσα κάθημαι

διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν
βίον ἔξει. 515

ΧΡΕ. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναί' ἀγαθὸν, πλὴν
φῶδων ἐκ βαλανείου

ciently in use among the Greeks. *Æsch. Agam.* 391. and now carried to great perfection in Athens, under the superintendence of *Acees* and *Helicon* from Cyprus. *Anacreon* speaks of 'sea-purple tapestry.'

— *χρυσίου*. The chief license in the Aristophanic anapest is that by which a long vowel or diphthong is made short before a vowel. [Porson.]

510. *οὔτε μ.* 'nor to perfume [the bride] with dropping odours.' From *Catullus* (*Epithal.* *Jul. et Mar.* 61. 142.) we learn that it was the custom to perfume both the bride and bridegroom; and *Suidas* (in *ν. βαπτῶν*) says, their garments were dyed various colours.

— *νύμφην ἀγ.* 'whenever you lead to your house (mid.) [or marry] a bride.' Porson shews that the singular *νύμφην* is properly joined to the plural verb. Add. ad *Eur. Med.* 1022.

511. *ἱμ. δαπ.* 'expensive cloths'—as *χρύσον ἀγγελίας ἐπών.* vs. 256.

512. *τί πλέον ἴστιν*, 'what advantage is it to be rich?' For instances of this phrase, see *Œd. Tyr.* 919. *Eur. Phœn.*

563. It is usually followed by the dative, as, *Eur. Helen.* 329. *τί σοι πλ. γίνοιτ' ἂν*.—Before *πλουτεῖν* understand *ὑμᾶς*, with which *ἀπορ.* agrees. For this construction see *Hoog.* ad *Viger.* S. 10. 7.

514. *χειρ.* *Soph. Trach.* 1018. *τίς ὁ χειροτέχνης ἰατρίας.* *Vespæ* 1233. *ἐφντεύσας ἔτι χειροτεχνικωτάτους.*

516. *φῶδων ἐκ β.* 'chilblains—pustules.' (*φῶζω*, 'to burn.') These did not attack those who used the bath, but the poorer class, who might as a favour, obtain a place by the fire under the bath, when shivering with the cold; of which these *φῶδες* would be the consequence. See vs. 934. sq. The *γὰρ* is referred to a sentence omitted ('you speak foolishly,') "for," &c. *φῶδων, παιδ. γραιδ.* according to the Schol. *Hemsterhuys* and *Fischer* depend on *κολοσυρτόν*. If we suppose with *Bergler*, that *φῶδ.* depends on *πλὴν*, then *κολοσ.* is an anacoluthon, and must be taken thus, *τί ἂν δυν. πλὴν κολοσ. πορίσαι παιδ.* which is unnecessary.

καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραιδίῳ κο-
λοσυρτόν;

φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνόπων καὶ ψυλλῶν
οὐδὲ λέγω σοι

ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κε-
φαλὴν ἀνιῶσιν,

ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι, πεινήσεις, ἀλλ'
ἐπανίστω. 520

πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν
ράκος· ἀντὶ δὲ κλίνης

στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἣ τοὺς εὖ-
δοντας ἐγείρει·

καὶ φορμόν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ
δὲ προσκεφαλαίου,

λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ'
ἀντὶ μὲν ἄρτων

μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάξης φυλλεῖ'
ισχνῶν ραφανίδων, 525

517. κολ. 'the noise of twigs being dragged on the ground.' Hence applied to any noise. Vesp. 664. 'Ἀθηναίων κολόσυρτον. 671. σύρφακα. Lysistr. 170. 'Ἀσαναίων ῥυγχαχέτον.

— σὺς οὐρεσιν ἀλκι πεποιθὼς ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Il. μ. 147.

519. βομβοῦσαι, can refer only to κωνόπων. Allusion is made to Æschylus;

ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμενην ῥικαῖσι θωύσσοντος. Agam. 900.

— ἀνιῶσιν, 'disturb one with their buzzing' (th. *ania*, sorrow.) Horace;

— mali culices ranæque palustres Avertunt somnos. Serm. 1. 5. 14.

520. ἐπανίστω. ἀνίστω, Attic; the

common Greek ἀνίστασο.

521. ἔχειν, depends upon πορίσαι in vs. 516.

522. στιβ. σχοι. 'a pallet made of rushes.' (στείβω, 'to tread upon'). For this use of the gen. see Matthiæ.

523. φορμόν — σαπρόν, 'a rotten mat instead of a carpet.'

— ξυδ. Eurip. ap. Athen. 3. p. 468. τοιόνδε ταῶν ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

525. μαλ. πτ. depend on σιτεῖσθαι, 'to eat stalks of mallows.'

— ραφανίς, Attic, 'a radish.' ῥάφανον, common Greek: or 'cabbage,' brassica, which, according to the commentators, answered to the raphanus here spoken of.

ἀντὶ δὲ θράνουσ στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος,
 ἀντὶ δὲ μάκτρας
 πιθάκης πλευρὰν ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην. ἄρα
 γε πολλῶν
 ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ'
 αἴτιον οὖσαν;

ΠΕ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν
 πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.

ΧΡΕ. οὐκοῦν δῆπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶ-
 ναι ἀδελφὴν. 530

ΠΕ. ὑμεῖς γ' οὔπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον
 εἶναι ὅμοιον.

ἄλλ' οὐχ οὐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος οὐ μὰ
 Δί', οὐδέ γε μέλλει.

526. θράνος. The Homeric form is *θρήνυς*, 'a chair.' (*θῆσαι*, 'to sit.') — κ. σταμ. κατε. 'the head of a broken jar.' σταμ. 'a wine-vessel,' the 'diota' of Horace, used, as fem. by the Attics, masc. by the common Greeks; yet here it is masc. See the Sch. Matthis G. G. § 125. κατεαγότος has always the force of the passive. Lysias has the augment on the participle also, κατεαγείς, p. 156. κατεάξαντες, p. 159. which otherwise is used only by later writers, as Epictetus and Ælian, and the writers of the New Testament. The verb *άγω*, 'to break,' takes the syllabic instead of the temporal augment.

527. πιθ. πλ. &c. 'the side of a cask, and that too leaky.' In the Equites, vs. 789. the people of Athens are said *οἰκεῖν ἐν ταῖσι πιθάκναισιν*. Πιθ. diminutive of *πίθος*.

— ἐρρ. has a passive force like κατεαγότος. It is derived from *έρρω*, perf. m. *ἐρρωγα*, which is intransitive.

— καὶ ταύτην. Rarely so placed. Diod. Stobæi. lxx. p. 429. 53. *τῇν ἰσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου*. Plato, *νῦν γοῦν ἐφη, ἐπιχειρήσας, οὐδὲν ὦν καὶ ταῦτα*. Rep. 1. p. 341. c. See vs. 259.

529. ὑπεκρούσω, 'you have harped upon that of beggars.' ὑποκρ. 'to strike the lyre.' The distinction between poverty and beggary is as apparent from their Greek as their English derivations. πτωχός, however, does not always mean 'a beggar.'

530. ἀδελφὴν. See Ruhnkenius on Timæus, Lex. p. 2. and Blomfield's Glossary on vs. 343. of the Septem c. Th. and as a parallel passage, Dr. Johnson's Rambler, No. 57.

531. ὑμεῖς γε, 'yes, you do, who say that Dionysius is like Thrasylbulus.' After οὔπερ understand *φατέ*, from the former verse. Dionysius, tyrant of Syracuse, was banished his city for exercising oppression, and retired to Corinth, where he opened a school. Thrasylbulus relieved Athens from the oppression of the thirty tyrants imposed on it by Sparta. A most absurd comparison, surely, between an Athenian who delivered his country from thirty tyrants, and a Syracusan who committed more cruelties than the thirty together. Commentators, however, suppose the comparison to have been really made, in the work of some Damocles of the day.

532. τοῦτο πέπονθε βίος. An ele-

καὶ παιδαρίων ὑποπεινόντων καὶ γραϊδίῳ κο-
λοσυρτόν;

φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνόπων καὶ ψυλλῶν
οὐδὲ λέγω σοι

ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κε-
φαλὴν ἀνιῶσιν,

ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι, πεινήσεις, ἀλλ'
ἐπανίστω. 520

πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν
ράκος· ἀντὶ δὲ κλίνης

στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἣ τοὺς εὖ-
δοντας ἐγείρει·

καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ
δὲ προσκεφαλαίου,

λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ'
ἀντὶ μὲν ἄρτων

μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάξης φυλλεῖ'
ισχνῶν ραφανίδων, 525

517. κολ. 'the noise of twigs being dragged on the ground.' Hence applied to any noise. Vesp. 664. 'Ἀθηναίων κολόσυρτον. 671. σύρφακα. Lysistr. 170. 'Ἀσσαναίων ῥυγχάχετον.

— σὺς οὖρεσιν ἀλεῖ πεποιθὼς ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὸν ἀνδρῶν. Il. μ. 147.

519. βομβοῦσαι, can refer only to κωνόπων. Allusion is made to *Æchylus*;

ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγιόμην ῥιπαῖσι θωύσσοντος. Agam. 900.

— ἀνιῶσιν, 'disturb one with their buzzing' (th. *ανία*, sorrow.) Horace;

— mali culices ranaeque palustres Avertunt somnos. Serm. 1. 5. 14.

520. ἐπανίστω. ἀνίστω, Attic; the

common Greek ἀνίστασο.

521. ἔχειν, depends upon *παρίσαι* in vs. 516.

522. στιβ. σχοι. 'a pallet made of rushes.' (σιτεῖω, 'to tread upon'). For this use of the gen. see *Matthiae*.

523. φορμὸν — σαπρόν, 'a rotten mat instead of a carpet.'

— ἐνδ. Eurip. ap. Athen. 3. p. 460. τοιόνδε ταῶν ὅς τοὺς εὐδόντας ἐγείρει.

525. μαλ. πτ. depend on σιτεῖν 'to eat stalks of mallows.'

— ραφανίς, Attic, 'a φανον, common Greek brassica, which, according to commentators, answers here spoken of.

πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐσ-
τιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔρ-
γοις προσέχοντα,
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ'
ἐπιλείπειν. 535

ΧΡΕ. ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ
κατέλεξας,
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ
ταφῆναι.

ΠΕ. σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμωδεῖν τοῦ σπουδά-
ζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελ-
τίονας ἄνδρας

gant Atticism. 'My life is not of this nature.' So Nubes 234. τοῦτο πάσχει τὰ κάρδαμα, 'this is the nature of nasturtium.' So the Romans; 'Passus idem Tydeus, et idem Pegaseus Jason.'

533. μηδὲν ἔχειν, 'to be in want.' vs. 1180. 1 Ep. Cor. xi. 22. ἔχειν τι, 'to be rich.' Æsch. Socr. ii. 32. Thuc. i. 120. For the construction of the accus. here, see Matthiæ G. G. § 535.

535. περιγίγνεσθαι, 'to be superfluous.'—It generally means 'to overcome.'—ἐπιλείπειν, 'to be wanting'—understand μηδὲν before it.

536. μακαρίτης, 'blessed.' Applied properly to dead persons; as Æschyl. Persæ 635. of Darius. The humour here consists in applying the word to the life of the poor, as if it was no life.

537. καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, 'he shall leave behind him not even where-withal to be buried.' The Chorus in the Acharn. mention it as a sign of the most extreme poverty that they had been amerod in the money with which they meant to buy their coffin. vs. 691. So

Eccles. 587. in a proverb. Cicero pro Rosc. ix. p. 130. L. Grævius. p. 206.

538. The province of comedy is to move laughter by facetious expressions, and hence the word κωμωδεῖν; but it is also to move ridicule by biting remarks, and hence is introduced σκώπτειν. For the derivation of κωμ. see Blomfield's remarks on the Greek Drama in the Museum Criticum.

— τοῦ σπ. ἀμ. 'unwilling to be serious.' As Xenophon Mem. 1. 3. 7. ἀμ. is constructed with a gen. c.

539. τοῦ Πλούτου. The genitive is sometimes used when, in the resolution with ἤ, a word after the particle would stand in a different light from that in which that word stands which has the comparative as an epithet, and which properly is compared with another. Sophocles Antig. 75. ἔπει πλείων χρόνος, ὃν δέ μ' ἀρίσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε—for τοῖς ἐνθάδε, where the genitive is remarkable. Aristophanes Plutus. τοῦ Πλούτου παρέχω βελτιόνας ἄνδρας—for ἡ ὁ Πλούτος, not ἡ τὸν Πλούτον. Matthiæ G. G. § 455.

καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ιδέαν. παρὰ τῷ μὲν
 γὰρ ποδαγρῶντες 540
 καὶ γαστρῶδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πiónες
 εἰσιν ἀσελγῶς,
 παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυνοὶ καὶ σφηκῶδεις καὶ τοῖς
 ἐχθροῖς ἀνιαιοί.

ΧΡΕ. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες
 σὺ πορίζεις.

ΠΕ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν
 κἀναδιδάξω
 ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου
 δ' ἐστὶν ὑβρίζειν. 545

ΧΡΕ. πάνν γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς
 τοίχους διορύττειν.

ΠΕ. σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας,
 ὥς ὅποτε μὲν

540. γνώμ. καὶ τὴν ιδ. 'both in understanding and person.' ιδ. derived from *ιδεῖν*. See Nubes 289. Pindar Ol. 10. 122. (Herman.)

— παρὰ τῷ—ποδ. 'for with him they are gouty.' Hence Juvenal, 'locuples podagra.' Sat. xiii. The article used for the demonstr. pronoun. ποδ. compounded of ποῦς and ἄγρα, capture.

541. ἀσελγῶς, 'immoderately.' ἀσελγής is said to be derived from Σέλγη, a town in Pisidia, famous for its temperance. Strabo xii. p. 570. Cas.

543. σφηκῶδης, 'wasp-like.' Adjectives ending in -ώδης imply resemblance. Matthiæ. but γαστρῶδης is compounded of οἰδέω, to swell, and means 'big-bellied.'

544. περανεῖν, properly 'to finish,' hence 'to conclude,' or infer, and in vs. 629. 'to explain.'

545. κοσμιότης, 'the good order of the mind.' So used by Plato. Hence it means the behaviour arising from such

a disposition, and may be translated 'good manners,' in the genuine sense of those words.

546. εἴ γε-δεῖ, 'at least, if one is obliged to hide himself for it,' or rather, 'if he can but conceal himself.' Bentley thinks this line an interpolation. Allusion to the custom of the Spartans, and ancient Greeks generally, who connived at theft in their children, just as piracy was considered creditable, according to Thucyd. 1. 5.

547. Aristophanes loses no opportunity of lashing the demagogues and the ten Rhetors appointed by Solon to advocate the people in the general assembly, whose counsels directed the politics of Athens; or of exposing the philosophers, whose tenets had so pernicious an effect upon the mind and morals of the Athenians. Demosth. in Orat. c. Timocr. (t. 1. p. 739. Reiske) throws light upon this passage. οὕτω δὲ καὶ οὗτοί οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων

πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε
τὰ πλεῖστα σύνεισιν. 485

οὐκοῦν εἶναι φημ', εἰ παύσαι ταύτην βλέψας
ποθ' ὁ Πλούτος,
ὁδὸν ἦντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μεί-
ζω πορίσειεν.

ΠΕ. ἀλλ' ὃ πάντων ῥᾶστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ'
οὐχ ὑγιαίνειν

δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ
παραπαίειν,

εἰ τοῦτο γένοιθ' ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὗ φημ' ἂν
λυσιτελεῖν σφῶν. 490

εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψειε πάλιν διανείμειέν
τ' ἴσον αὐτὸν,

485. μετὰ σοῦ—σύνεισιν. This repetition of the preposition is usual in Greek. Eurip. *El. μετὰ σκαίων ξύνον*, 943. Plato de Legg. *μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνούσαν*. 1. p. 639. In like manner, Porson defends vs. 1058 of the *Ranæ*—*εἰτα διδάξας τοῦς Πέρσας μετὰ τοῦτ'*—against Brunck, who thought μετὰ tautology, quoting the *Nubes* 971. Aves 811. Præf. ad Hec. p. 51.

486. The common reading is ἦν παύσῃ. These lines are commonly given to Chremylus. Porson assigned them to Blepsidemus, and Dindorf and Dobree follow him; thus: 'I say, then, that there is no way by taking which a person would effect more benefits for men.' τις being understood according to Herman, Schaefer, and Dobree. Bekker's reading is that of the text, οὐκοῦν εἰναί φημ', εἰ παύσαι, &c. 'I say, then, that if Plutus should recover his sight, and stop this woman, there is no way by taking which he would effect more good for men.'

488. ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν,

'prevailed upon to quit your right senses.' Cf. vs. 344.

489. ξυνθιασώτα τοῦ λη. καὶ π. 'partners in trifling and folly.' The theasi were societies formed for the worship of some deity. It was their custom after sacrifices to feast together. From the excesses committed at these feasts, the word came to mean, almost exclusively, the Bacchanalian trains. Virg. *Ecl.* 5. 20. *Æn.* 8. 580. Eur. *Bacch.* 532.

— For παραπαίειν, pr. 'to strike aside'—metaphor from unskilful performers on the lyre. See vs. 2. n.

490. οὗ φημ' ἂν λ. σφ. 'I deny that it would be serviceable to you.' The expression οὗ φ. is equivalent to the Latin 'nego.' Cf. Monk on Eur. *Alcest.* 244.

491. Porson reads from the Ravenna MSS. διανείμειέν τ' ἴσον αὐτὸν, to avoid a dactyle before an Ionic *ἀ* minori at the end of the verse. (Preface to Hec. p. liv.)

— διανείμειν; a word applied to the leader of a colony who allots ground to his followers.

οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφί-
 αν μελετῶῃ
 οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανισθέντοις
 ἐθελήσει
 τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ράπτειν ἢ τρο-
 χοποιεῖν
 ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ
 σκυλοδεψεῖν 495
 ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Διῶς
 θερίσασθαι,
 ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμε-
 λούσιν;

XPE. λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ' ὅσα νῦν
 δὴ κατέλεξας

οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. ΠΕ. πόθεν οὖν
 ἔξεις θεράποντας;

XPE. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου. ΠΕ. τίς δ' ἔσται
 πρῶτον ὁ πωλῶν, 500

492. οὔτε τ. ο. σ. 'neither art, nor science.' Theocritus;

'Α πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχ-
 νας ἐγείρει. Id. 21.

Lucian has turned this whole dialogue to account in the Timon, without, however, catching the elegance of Aristophanes.

495. σκυλοδεψεῖν, 'to tan leather,' (σκύλον, 'a hide,') whence σκυλοδέψης and σκυλόδεψος.

496. καρπὸν Διῶς θ. 'to reap the fruit of Ceres.' δάπεδον γῆς is a periphrasis for γῆ. The Attic word for θε-
 ρίζειν (act.) is ἀμᾶν, 'metere,' (Mæris,) but θερίζεσθαι, (mid.) 'suas segetes me-
 tere.' This is probably a parody of some tragic writer.

497. ἢν ἐξῇ, 'if you had it in your

power to live idle.' This line is not necessary, for it only repeats what the words, ἀμφοῖν—ἀφ. in vs. 493, express. But this repetition at the end of a sentence of what is said in the beginning is very usual. Plato Apol. 16. init. Herod. 1. 101.

498. λῆρον λ. Cf. vs. 400.

— καταλέγειν, 'to enumerate.' Hesych. in ν. ἐλεξεν.

500. ἀργυρίου δήπου, 'for money, to be sure.' ἀργ. sc. ἀντί. Such slaves were called ἀργυρώνητοι and νεώνη-
 τοι (Equit. 2.) by the Athenians. [ὁ πωλῶν, a conclusion drawn from the same reasoning as that which proves Plutus omnipotent. vs. 147.]

ὅταν ἀργύριον κάκεινος ἔξῃ ; ΧΡΕ. κερδαί-
νειν βουλόμενός τις

ἔμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων
ἀνδραποδιστῶν.

ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ'
ἀνδραποδιστῆς

κατὰ τὸν λόγον ὃν σὺ λέγεις δήπου. τίς γὰρ
πλουτῶν ἐβελήσει

κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο
ποιῆσαι ; 505

ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς καὶ σκάπτειν
τᾶλλα τε μοχθεῖν

ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοντον πολὺ τοῦ νῦν.

ΧΡΕ. ἐς κεφαλὴν σοί.

ΠΕ. ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ
γὰρ ἔσονται·

οὐτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐβελήσει
χρυσίου ὄντος ;

502. From this passage it would appear that the Thessalians ranked among the greatest slave dealers of antiquity. The reading, however, of ἀπίστων for πλείστων, which Hare ingeniously elicited from the Scholiast, has since been silently adopted by Porson in his edition of the Plutus. The Thessalians were proverbially treacherous. Eurip. πολλοὶ παρήσαν, ἀλλ' ἀπίστοι Θετταλοί. Phœn. 1416. and Demosthenes says, (Olyn. 1.) 'they are perfidious by nature, and have behaved so to all mankind.'

— ἔμπορος ἦκων, must be taken together. ἔμ. is used for a slave seller by Eubulus in Athen. 3. p. 108. E.

504. κατὰ τ. λ. ο. σ. λ. 'according to your statement,'—for κατὰ τὸν σὸν λ.

505. τοῦτο π. σ. ἀνδραποδιζεσθαι, understood in the words οὐδ' ἔσται ἀν-

δρ. From this we learn that to sell freemen, fraudulently, for slaves, was a capital offence.

506. ἀροῦν. Attic. ἀροτριᾶν, common Greek. Terence; 'In fundo arare aut fodere.' Heaut. 1. 1. 17.

507. τρίβειν β. 'to draw out a life.' Soph. El. δυστυχῇ τρίβει βίον. 602.

— ἐς κ. σοί, sc. ἐμπεισοί, 'may it fall on thy head,' 'a curse.' The notion of which was derived from the Egyptian rite of showering imprecations upon the heads of oxen, which they had sacrificed; then cutting these off, and selling them to strangers, or throwing them into the Nile. Herod. 2. 39. Virg. Æn. 2. 291. 8. 484.

508. ἔσονται refers to κλίνῃ, which is collective in its signification; and, therefore, the verb may be used plural. j

509. δάπισιν, 'carrots.' Very an-

οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅπότεν νύμ-
φην ἀγάγησθον· 510

οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμήσαι ποι-
κιλομόρφων.

καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστὶν πάντων τού-
των ἀποροῦντας ;

παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὑμῖν
ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γάρ

τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιν' ἐπαναγκά-
ζουσα κάθημαι

διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν
βίον ἔξει. 515

ΧΡΕ. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναί' ἀγαθὸν, πλὴν
φῶδων ἐκ βαλανείου

ciently in use among the Greeks. *Æsch.* *Agam.* 591. and now carried to great perfection in Athens, under the superintendence of *Acees* and *Helicon* from Cyprus. *Anacreon* speaks of 'sea-purpled tapestry.'

— *χρυσίου*. The chief license in the Aristophanic anapest is that by which a long vowel or diphthong is made short before a vowel. [*Porson*.]

510. *οὔτε μ*. 'nor to perfume [the bride] with dropping odours.' From *Catullus* (*Epithal.* *Jul.* et *Mar.* 61. 142.) we learn that it was the custom to perfume both the bride and bridegroom; and *Suidas* (in *v. βαπτῶ*) says, their garments were dyed various colours.

— *νύμφην ἀγ*. 'whenever you lead to your house (mid.) [or marry] a bride.' *Porson* shews that the singular *νύμφην* is properly joined to the plural verb. *Add.* ad *Eur. Med.* 1022.

511. *ἱμ. δαπ*. 'expensive cloths'—as *χρύσον ἀγγείλας ἐπών. vs.* 256.

512. *τί πλέον ἴσιν*, 'what advantage is it to be rich?' For instances of this phrase, see *Æd. Tyr.* 919. *Eur. Phœn.*

563. It is usually followed by the dative, as, *Eur. Helen.* 329. *τί σοι πλ. γένοιτ' ἂν*.—Before *πλουτεῖν* understand *ὑμᾶς*, with which *ἀπορ.* agrees. For this construction see *Hoog.* ad *Viger.* 3. 10. 7.

514. *χειρ*. *Soph. Trach.* 1018. *τίς ὁ χειροτέχνης ἰατρίας*. *Vespæ* 1233. *ἐφντεύσας ἐτι χειροτεχνικωτάτους*.

516. *φῶδων ἐκ β*. 'chilblains—pustules.' (*φῶζω*, 'to burn.') These did not attack those who used the bath, but the poorer class, who might as a favour, obtain a place by the fire under the bath, when shivering with the cold; of which these *φῶδες* would be the consequence. See *vs.* 934. sq. The *γάρ* is referred to a sentence omitted ('you speak foolishly,') "for," &c. *φῶδων, παιδ. γραιδ*. according to the Schol. *Hemsterhuys* and *Fischer* depend on *κολοσυρτόν*. If we suppose with *Bergler*, that *φῶδ.* depends on *πλὴν*, then *κολοσ.* is an *anacolonthon*, and must be taken thus, *τί ἂν δύν. πλὴν κολοσ. πορίσαι παιδ.* which is unnecessary.

καὶ παιδαρίων ὑποπεινόντων καὶ γραιῖδιών κο-
λοσυρτόν;

φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνόπων καὶ ψυλλῶν
οὐδὲ λέγω σοι

ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κε-
φαλὴν ἀνιῶσιν,

ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι, πεινήσεις, ἀλλ'
ἐπανίστω. 520

πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν
ράκος· ἀντὶ δὲ κλίνης

στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἣ τοὺς εὖ-
δοντας ἐγείρει·

καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ
δὲ προσκεφαλαίου,

λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ'
ἀντὶ μὲν ἄρτων

μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάξης φυλλεῖ'
ισχνῶν ραφανίδων, 525

517. κολ. 'the noise of twigs being dragged on the ground.' Hence applied to any noise. Vesp. 664. Ἀθηναίων κολόσυρτον. 671. σύρφακα. Lysistr. 170. Ἀσαναίων ῥυγχαχέτον.

— σὺς οὐρεσιν ἀλκι πεποιθὼς ὅστε μένει κολοσυρτόν ἐπερχόμενον πολλὸν ἀνδρῶν. Il. μ. 147.

519. βομβοῦσαι, can refer only to κωνόπων. Allusion is made to Æschylus;

ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγιρόμην ῥιπαῖσι θωύσσοντος. Agam. 900.

— ἀνιῶσιν, 'disturb one with their buzzing' (th. *ania*, sorrow.) Horace;

— mali culices ranæque palustres Avertunt somnos. Serm. 1. 5. 14.

520. ἐπανίστω. ἀνίστω, Attic; the

common Greek ἀνίστασο.

521. ἔχειν, depends upon πορίσαι in vs. 516.

522. στιβ. σχοι. 'a pallet made of rushes.' (στείβω, 'to tread upon'). For this use of the gen. see Matthiæ.

523. φορμόν — σαπρόν, 'a rotten mat instead of a carpet.'

— ἐνδ. Eurip. ap. Athen. 3. p. 468. τοιόνδε ταῶν ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

525. μαλ. πτ. depend on σιτεῖσθαι, 'to eat stalks of mallows.'

— ραφανίς, Attic, 'a radish.' ῥάφανον, common Greek: or 'cabbage,' brassica, which, according to the commentators, answered to the raphanus here spoken of.

ἀντὶ δὲ θράνουσ στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος,
 ἀντὶ δὲ μάκτρας
 πιθάκης πλεურὰν ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην. ἄρα
 γε πολλῶν
 ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ'
 αἴτιον οὔσαν;

ΠΕ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν
 πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.

ΧΡΕ. οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶ-
 ναι ἀδελφὴν. 530

ΠΕ. ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον
 εἶναι ὅμοιον.

ἄλλ' οὐχ οὐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος οὐ μὰ
 Δί', οὐδέ γε μέλλει.

526. θράνος. The Homeric form is θρήνυς, 'a chair.' (θῆσαι, 'to sit.')
 — κ. σταμ. κατε. 'the head of a broken jar.' σταμ. 'a wine-vessel,' the 'diota' of Horace, used as fem. by the Attics, masc. by the common Greeks; yet here it is masc. See the Sch. Matthæi G. G. § 125. κατεαγότος has always the force of the passive. Lysias has the augment on the participle also, κατεαγείς, p. 156. κατεάξαντες, p. 159. which otherwise is used only by later writers, as Epictetus and Ælian, and the writers of the New Testament. The verb ἄγω, 'to break,' takes the syllabic instead of the temporal augment.

527. πιθ. πλ. &c. 'the side of a cask, and that too leaky.' In the Equites, vs. 789. the people of Athens are said οἰκεῖν ἐν ταῖσι πιθάκναισιν. Πιθ. diminutive of πίθος.

— ἐρρ. has a passive force like κατεαγότος. It is derived from ῥήγω, perf. m. ἐρρωγα, which is intransitive.

— καὶ ταύτην. Rarely so placed. Diod. Stobæi. lxx. p. 429. 53. τὴν ἰσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου. Plato, νῦν γοῦν ἐφη, ἐπιχειρήσας, οὐδὲν ὦν καὶ ταῦτα. Rep. 1. p. 341. c. See vs. 259.

529. ὑπεκρούσω, 'you have harped upon that of beggars.' ὑποκρ. 'to strike the lyre.' The distinction between poverty and beggary is as apparent from their Greek as their English derivations. πτωχός, however, does not always mean 'a beggar.'

530. ἀδελφὴν. See Ruhnkenius on Timæus, Lex. p. 2. and Blomfield's Glossary on vs. 343. of the Septem c. Th. and as a parallel passage, Dr. Johnson's Rambler, No. 57.

531. ὑμεῖς γε, 'yes, you do, who say that Dionysius is like Thrasylbulus.' After οἵπερ understand φάτι, from the former verse. Dionysius, tyrant of Syracuse, was banished his city for exercising oppression, and retired to Corinth, where he opened a school. Thrasylbulus relieved Athens from the oppression of the thirty tyrants imposed on it by Sparta. A most absurd comparison, surely, between an Athenian who delivered his country from thirty tyrants, and a Syracusan who committed more cruelties than the thirty together. Commentators, however, suppose the comparison to have been really made, in the work of some Damocles of the day.

532. τοῦτο πέπονθε βίος. An ele-

πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐσ-
 τιν μὴδὲν ἔχοντα·
 τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔρ-
 γοις προσέχοντα,
 περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μὴδὲν, μὴ μέντοι μὴδ'
 ἐπιλείπειν. 535

ΧΡΕ. ὥς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ
 κατέλεξας,
 εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μὴδὲ
 ταφῆναι.

ΠΕ. σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμωδεῖν τοῦ σπουδά-
 ζειν ἀμελήσας,
 οὐ γινώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελ-
 τίονας ἀνδρας

gant Atticism. 'My life is not of this nature.' So Nubes 234. τοῦτο πάσχει τὰ κάρδαμα, 'this is the nature of nasturtium.' So the Romans; 'Passus idem Tydeus, et idem Pegasus Jason.'

533. μὴδὲν ἔχειν, 'to be in want.' vs. 1180. 1 Ep. Cor. xi. 22. ἔχειν τι, 'to be rich.' Æsch. Socr. ii. 32. Thuc. i. 120. For the construction of the accus. here, see Matthiæ G. G. § 535.

535. περιγίγνεσθαι, 'to be superfluous.'—It generally means 'to overcome.'—ἐπιλείπειν, 'to be wanting'—understand μὴδὲν before it.

536. μακαρίτης, 'blessed.' Applied properly to dead persons; as Æschyl. Persæ 635. of Darius. The humour here consists in applying the word to the life of the poor, as if it was no life.

537. καταλείψει μὴδὲ ταφῆναι, 'he shall leave behind him not even where-withal to be buried.' The Chorus in the Acharn. mention it as a sign of the most extreme poverty that they had been amerced in the money with which they meant to buy their coffin. vs. 691. So

Eccles. 587. in a proverb. Cicero pro Rosc. ix. p. 130. L. Grævius. p. 206.

538. The province of comedy is to move laughter by facetious expressions, and hence the word κωμωδεῖν; but it is also to move ridicule by biting remarks, and hence is introduced σκώπτειν. For the derivation of κωμ. see Blomfield's remarks on the Greek Drama in the Museum Criticum.

— τοῦ σπ. ἀμ. 'unwilling to be serious.' As Xenophon Mem. 1. 3. 7. ἀμ. is constructed with a gen. c.

539. τοῦ Πλούτου. The genitive is sometimes used when, in the resolution with ἦ, a word after the particle would stand in a different light from that in which that word stands which has the comparative as an epithet, and which properly is compared with another. Sophocles Antig. 75. ἔπει πλείων χρόνος, δν δέ μ' ἀρίσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε—for τοῖς ἐνθάδε, where the genitive is remarkable. Aristophanes Plutus. τοῦ Πλούτου παρέχω βελτιόνας ἀνδρας—for ἦ ὁ Πλούτος, not ἦ τὸν Πλούτον. Matthiæ G. G. § 455.

καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ιδέαν. παρὰ τῷ μὲν
 γὰρ ποδαγρῶντες 540
 καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πiónές
 εἰσιν ἀσελγῶς,
 παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ καὶ σφηκῶδεις καὶ τοῖς
 ἐχθροῖς ἀνιστοί.

XPE. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες
 σὺ πορίζεις.

ΠΕ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν
 ἀναδιδάξω
 ὅτι κοσμιότης οἰκεί μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου
 δ' ἐστὶν ὑβρίζειν. 545

XPE. πάνν γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς
 τοίχους διορύττειν.

ΠΕ. σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας,
 ὡς ὁπόταν μὲν

540. γνώμ. καὶ τὴν ιδ. 'both in understanding and person.' ιδ. derived from *ιδεῖν*. See Nubes 289. Pindar Ol. 10. 122. (Herman.)

— παρὰ τῷ—ποδ. 'for with him they are gouty.' Hence Juvenal, 'locuples podagra.' Sat. xiii. The article used for the demonstr. pronoun. ποδ. compounded of ποῦς and ἄγρα, capture.

541. ἀσελγῶς, 'immoderately.' ἀσελγής is said to be derived from Σέλγη, a town in Pisidia, famous for its temperance. Strabo xii. p. 570. Cas.

543. σφηκῶδης, 'wasp-like.' Adjectives ending in -ώδης imply resemblance. Matthiæ. but γαστρώδης is compounded of οἰδέω, to swell, and means 'big-bellied.'

544. περανεῖν, properly 'to finish,' hence 'to conclude,' or infer, and in vs. 629. 'to explain.'

545. κοσμιότης, 'the good order of the mind.' So used by Plato. Hence it means the behaviour arising from such

a disposition, and may be translated 'good manners,' in the genuine sense of those words.

546. εἰ γε-δεῖ, 'at least, if one is obliged to hide himself for it,' or rather, 'if he can but conceal himself.' Bentley thinks this line an interpolation. Allusion to the custom of the Spartans, and ancient Greeks generally, who connived at theft in their children, just as piracy was considered creditable, according to Thucyd. 1. 5.

547. Aristophanes loses no opportunity of lashing the demagogues and the ten Rhetors appointed by Solon to advocate the people in the general assembly, whose counsels directed the politics of Athens; or of exposing the philosophers, whose tenets had so pernicious an effect upon the mind and morals of the Athenians. Demosth. in Orat. c. Timocr. (t. 1. p. 739. Reiske) throws light upon this passage. οὕτω δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πνήτων

ᾧσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν
εἰσὶ δίκαιοι,
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρήμ'
ἄδικοι γεγένηται,
ἐπιβουλευούσιν τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ
πολεμοῦσιν. 550

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφό-
δρα βάσκανος οὔσα.
ἀτὰρ οὐχ ἡττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ
γε κομήσῃς,
ὅτιν' ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὥς ἔστιν
ἀμείνων

πενία πλούτου. ΠΕ. καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ'
οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις. ΧΡΕ. καὶ
πῶς φεύγουσιν σ' ἅπαντες; 555

ΠΕ. ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι
μάλιστα

πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμε-
νοι, ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ
πλῆθος.

549. ἀπὸ τῶν κοινῶν, 'at the public
cost.' So ἀπὸ τῶν ἑμῶν, vs. 891.
χρημάτων seems understood.

551. ψεύδει, (m.) 'you tell me no
lie in this.' For a most luminous expo-
sition of the Greek of this passage, see
Hoogveen on the particle γε.

— βάσκανος. The verb βασκάνειν
means, 1st. 'to fascinate,' 'to cause
death by a power in the eyes (quasi
φαίσει καίνειν) or in words.' 2. 'to
envy.' 3. 'to calumniate.' Hence po-
verty is called βάσκανος, 'slandorous,'
from the propensity of the poor to speak
ill of their more fortunate neighbours.

552. μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,
don't plume yourself, at all events, on
this account.' See vs. 158. n.

— κλα. 'you shall not suffer the less
for it.' vs. 62. n. and 162.

553. ζητεῖς ἀναπείσειν, 'you think
that you will persuade us of this.' In
Ranæ 963. ζητῶν bears the same sense.

554. ἔλεγ, 'you cannot yet convince
me of this, at any rate.' The verb is
derived from ἐλεῖν and ἔγχος, because
the arbitration of the sword was so often
submitted to.

555. πτερυγίζειν, 'to make a vain
attempt.' μηδὲν ἀνύειν. Hesych. Some
derive it from the ineffectual attempts at
flying made by half-fledged birds; while
others refer it to the ἀπτα πτερόεντα
of Homer. It is applied in the Birds to
Magnes, a comic poet. Euripides uses
πέτεσθαι thus. Bacch. πέτρῃ, 'you are
flighty.' 332.

556. σκέψασθαι ἔστι. 'one may learn
this.'

ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι,
 φρονοῦντας ἄριστα
 αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ'
 ἐστὶ δίκαιον.

ΧΡΕ. τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν
 τὸ κράτιστον· 560
 κακέϊνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει. ΒΛΕ. ταύ-
 την δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

ΠΕ. ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς
 φρένας ἄμφω,
 ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερώς
 σε διδάξω.
 εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπι-
 κὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
 ἵνα τοὺς Ἑλλήνας ἅπαντας αἰεὶ δι' ἔτους πέμπ-
 του ξυναγείρει, 565

558. φρονοῦντας ἄρ. 'wishing the best for them.' As ἀγαθὰ φρ. in Odyss. A. 43.

— διαγιγ. δικ. 'to discern what is just.' Horace;

Scilicet ut possim curvo dignoscere rectum,

Atque inter sylvas Academi quaerere verum. Ep. 2. 2. 44.

561. ἔχει, 'retains.' It is opposed to ἀποπέμπει, 'sends away'—which verb is peculiarly applied by the Attic to husbands repudiating their wives. (Herod. 6. 63.) whence ἀποπομπή, 'a divorce.' Valcknaer. ad Herod. 3. 148.

— ταύτην. sc πενίαν. This pronoun in the 3rd person, as Bentley well observes, adds a politeness to the original.

562. λήμη, 'bleariness,' whence λημῶ, 'to be blear-eyed.' λημ. κρ. 'with the rheum of old Time'—is similar to Nubes 1060. σὺ δ' εἰ Κρόνιππος, 'but you are a stupid old fellow.' Vespaë 1458. καὶ τοὺς τραγωδούς, φήσιν ἀποδεί-

ξιν Κρόνους, where the Schol. says κρ. μωρούς, λήρους. Plato Euthyd. οὕτως εἰ Κρόνος. Here κρονικαῖς means 'foolish,' and Poverty adopts the language of the Porch.

563. Ζεὺς δ. π. 'Jupiter, I imagine, is poor.'

564. ποιῶν, 'celebrating,' (not 'instituting.') See F. Gronovius on Livy, 1. ix.

565. διὰ. In general διὰ expresses an interval, as διαστᾶσθαι, 'to stand at certain distances'—διαβαίνειν, 'to stand with the legs asunder.' διὰ πάντων Σεη-ρίος, in Herodotus, 'longo intervallo spectatu dignissimus.' Hence διὰ πέμπ-του ἔτους, 'at intervals of every 5th year.'

The Olympic games are said first to have been dedicated to Pelops. They owe their origin to Hercules, according to Diodorus, Solinus, and others. But Jupiter was always considered their patron, of whom there was a prophetic altar upon the spot. Pindar;

ἀνεκήρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας στε-
φανώσας
κοτινῶ στεφάνῳ; καίτοι χρυσῶ μᾶλλον ἐχρῆν,
εἴπερ ἐπλούτει.

ΧΡΕ. οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλου-
τον ἐκεῖνος·
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν
δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας τὸν πλουτὸν ἐᾷ
παρ' ἐαυτῷ. 570

ΠΕ. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἰσχίον ζητεῖς αὐτῷ
περιάψαι,
εἰ πλούσιος ὦν ἀνελεύθερός ἐσθ' οὕτωςι καὶ
φιλοκερδής.

Ζηνὸς ἐπ' ἀκροάτῃ βώμῳ τοτ' αὐτῷ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν ('Ἡρα-
κλῆς.) Ol. 6. 113.

566. ἀσκητῶν. Synonymous with
ἀθλητῶν, according to Suidas, 'com-
batants.'

567. κοτινῶ στεφάνῳ. These words
have perplexed many of the commenta-
tors, from their not knowing that κοτ. is
an adj. from κοτίνεος -οῦς. It is deriv-
ed from κότινος, as χρυσοῦς from χρυ-
σός. Respecting adjectives in -οῦς, see
Blomfield on Æsch. Persæ, vs. 83. and
Elmsley on Eur. Medea, 1129. These
adjectives express the material, as χρύ-
σεος -οῦς, 'made of gold,' ἐρίνεος,
'woollen.' The wild olive was abundant
in Elis, and was more durable than the
cultivated olive. This passage does not
refute the χρυσοστεφάνων ἀέθλων of
Pindar. (Ol. 8. 1.) At Athens, 500
drachmæ, besides their public mainte-
nance in the Prytaneum, was the reward
to Olympic victors. Some commentators
suppose στεφανώσας to be an allusion to
the proverb, 'may you die of thirst with
a dry chaplet on.' See Schol. Equit. 531.
The object of Aristophanes is said to

have been to detach the Athenians from
the Olympic games, on which they threw
away so much time.

— εἴπερ ἐπλούτει. For another in-
stance of εἰ repeated with the verb, see
Thesmoph. 796.;

εἰ κακὸν ἐσμέν, τί γαμεῖθ' ὑμεῖς,
εἴπερ ἀληθῶς κακὸν ἐσμέν;
Ranæ, 499.

568. ἔκεινος δηλοῖ τιμῶν, 'he shews
that he honours.' So after εἰκνυμι the
participle is used for the infinitive. Mat-
thiæ G.G. § 548.

570. ἀναδῶν, (δῆω) 'binding the
victors with trifles.' λήροις is a parody
for λείριοις. Eusth. Δ. p. 94. Aristo-
phanes often ridicules the Olympic prize;
as in the Equites, ὥσπερ Κορινθῆς, στέ-
φανον μὲν ἔχων αὖτον δῖψη δ' ἀπολω-
λώς. vs. 531.

— ἐᾷν, 'to keep to himself.' The
Schol. on Aves 1283. so uses this word.
Stephens, in his Thesaurus, has not no-
ticed this meaning.

571. περιάπτειν, 'to fasten upon
him a much greater scandal than Pover-
ty.' Homer uses ἀνάπτειν in this sense.
Od. B. 86.

ΧΡΕ. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν κοτινῶ στε-
φάνῳ στεφανώσας.

ΠΕ. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὥς οὐ πάντ'
ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν

διὰ τὴν Πενίαν. ΧΠΕ. παρὰ τῆς Ἑκάτης
ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι, 575

εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ
γὰρ αὕτη

τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον
κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,

τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν
πρὶν καταθεῖναι.

ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύξης

ἔτι μηδ' ὀτιοῦν. 580

οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης.

ΠΕ. ὦ πόλις Ἀργους, κλύεθ' οἷα λέγει.

ΧΡΕ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.

574. τὸ γὰρ ἀντ. The γὰρ refers to a sentence understood, as οὐκ ἀνάσχειτον ἐστίν. The article belongs to τολμᾶν ὑμᾶς, 'that you should dare to assert in opposition to me.'

575. Hecate, from her three-fold divinity, (tria virginis ora Dianæ) was worshipped in places where three roads met, and where she had a supper prepared every month at the new moon. This was usually so mean, that 'Hecate's supper' became a common by-word to express a meagre entertainment. Herodotus gives an account of the Sun's table in Ethiopia, a custom somewhat similar to this. Thalia, 18.

— πυθέσθαι. μαθεῖν. Suidas.

577. ἔχοντας, 'the wealthy,' as Eur. Alcest. 58. (πεινῆν Attic for πεινᾶν.)

578. καταθεῖναι (act.) τινα is understood. 'Before one has set it down.'

In Ranæ vs. 166. πρὶν καταθεῖσθαι, passive.

579. φθείρου. (mid. v.) 'go hang yourself.' A cognate imprecation was ἐς φθόρον as Æschyl. Sep. Th. 258. οὐκ ἐς φθόρον. For γρύξ. see vs. 435. n.

581. οὐδ' ἦν π. "For you shall not persuade me, not even if you should convince me."

582. ὦ π. A. This line is partly taken from the Telephus, (Frag. Tel. N. 5. Ed. Musgr.) and partly from the Medea (vs. 169.) of Euripides, and is supposed to allude to the poverty of Argos and its citizens. They occur again in Equites, vs. 810.

583. Pauson is mentioned more than once by Aristophanes, and always in terms of ridicule, (vide Theam. 78. Acharn. 854.) which his poverty alone would hardly justify, though his profession (the painting of indecent pictures)

- ΠΕ. τί πάθω τλήμων ;
 ΧΡΕ. ἔρρ' ἐς κόρακας θάπτον ἀφ' ἡμῶν. 585
 ΠΕ. εἴμι δὲ ποῖ γῆς ;
 ΧΡΕ. ἐς τὸν κύφωv· ἀλλ' οὐ μέλλειν
 χρὴ σ', ἀλλ' ἀνύειν.
 ΠΕ. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ
 μεταπέμψεσθον. 590
 ΧΡΕ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου.
 κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστίν,
 σὲ δ' εἴαν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν.
 ΒΛΕ. νῆ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
 εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων 595
 τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος
 λιπαρὸς χωρὼν ἐκ βαλανείου

might. His penury gave rise to the proverb Παύσωνος πτωχότερος, used to express extreme want.

584. τί πάθω, 'what must I do?' Homer uses the same expression. Od. ε'. 465. πάσχειν Attic for πράττειν. So Horace uses perpeti for facere:

"Audax omnia perpeti

Gens humana ruit," &c. Od. 1. 3.

585. θάπτον. This form of the comparative is Attic. (Mæris, p. 364.) and has the force of the positive. (Hesych. v. θάπτον.)

586. γῆς is genitive after ποῖ, which expresses motion to a place, ποῦ in a place. 'To what part of the world.' Herod. 2. 43. οὐδαμῇ Ἀιγύπτου.

587. κύφωv, 'the pillory.' See vs. 457.

588. ἀνύτειν, 'to hasten.' Attic. Sophocles Antig. τοιαῦθ' ἐλίσσων ἡνυτον σχολῇ βραδύς. 231. ἀνύειν common Greek.

589. ἦ μὴν—ἔτι, 'truly you will send for me again here.' Here Poverty quits the stage. ἦ μὴν. Blomfield on Prom. V. 174. Monk on Eur. Alcest. render these particles 'nihilominus,' a sense which can hardly belong to the

words. These words express a confirmation, and are used especially in oaths. The γε cannot here be rendered by any equivalent particle; but the word with which it is connected is distinguished by the emphasis. Soph. Phil. 593. διώμοτοι πλείουσιν ἢ μὴν ἢ λόγῳ πείσαν· τέ γ' ἄξιον, ἢ, &c. where πείθειν is emphatic. Matthiæ § 602.

—ἔτι. i. e. πάλιν. Hesych.

593. εἴαν—κεφαλὴν, 'and let you weep aloud, beating your own head.' Various ellipses are suggested to complete the sense of this passage. Girardus supposes ξνούσαν 'scratching,' others τυπτούσαν, to be understood. Probably the best meaning will be found in Girardus's second conjecture, that 'thy head' means no more than 'thyself.' See Vespæ 501. Eccles. 426.

595. εὐωχεῖσθαι, mid. 'to feast,' properly to take that kind of meat and drink which is beneficial to the body and mind, and is easily procured. Xenoph. Mem. 3. 14. 7.

596. λουσ. The ancients usually bathed before they supped, (and not after supper, as one commentator observes.)

597. λιπ. 'shining,' in allusion to the

τῶν χειροτεχνῶν
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

ΧΡΕ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ πίτριπτος οἶχεται. 600

ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὥς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινούντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.

ΒΛΕ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

ΚΡΕ. παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρήν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλούτον, ὥς νομίζεται, 606
καὶ τᾶλλ' ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ἡντρεπισμένα.

oil commonly used after bathing, to prevent the bad effects of cold on the pores of the body, now opened by the warm bath.

598. *χειροτ.* and *πεν.* depend on *καταπαρδεῖν*. Horace. Sat. 1. 9. 69.

— *χειρ.* Because Poverty had previously declared herself mistress of these, he joins them in his contemptuous treatment with her.

600. *ἡμῖν* the dative of advantage. 'The cursed woman is gone to our advantage.'

602. *ἐγκ.* 'to lie down in it.' (future participle. See vs. 391. *εἰς* 'Ασ. In the Piræus.

604. *τι τῶν προὔργου*, 'any of the things necessary for our undertaking.'

τὰ προὔργου, properly, 'the things to be done before a matter is undertaken'—as a marriage is τὸ ἔργον, but τὰ προὔργου the necessary preparations for it. (Hesych.) See Eccles. 782. Here the ἔργον is the restoring Plutus to sight, the *προυργ.* taking him to the temple of Esculapius.

605. *παῖ*, 'servant'—equivalent to the French 'garçon.' Attic.

— *στρώματα*, 'blankets,' in which sick persons lay in the temples.

607. *τᾶλλα*, depends on *ἀγειν*, which will be here applied to inanimate objects, contrary to the law of grammarians; but Homer so uses the word. The things here meant are the cakes, &c. mentioned in vs. 611. *ἡντ.* Attic for *εὐτρεπ.*

ΚΑΡ. Ὡ πλείστα Θησείοις μεμυστιλημένοι
 γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
 ὥς εὐτυχεῖθ', ὥς μακαρίως πεπράγατε, 610
 ἄλλοι θ' ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.

ΧΟΡ. τί δ' ἔστιν ὃ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
 φαίνει γὰρ ἦκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.

ΚΑΡ. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
 μάλλον δ' ὁ Πλούτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυ-
 φλοῦ 615

ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται κόρας,
 Ἄσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.

ΧΟΡ. λέγεις μοι χαρὰν, λέγεις μοι βοάν.

ΚΑΡ. πάρεστι χαίρειν, ἣν τε βούλησθ' ἣν τε μή.

ACT III.—SCENE 1.

608. Θησείοις μεμ. 'who have so often drawn (broth) in bread spoons, at the feasts of Theseus.' *μυστίλη* (*Æl. Dionys. in Eustath. ad Odys. γ'. 62.*) 'a piece of bread scooped into a spoon.' *Equites 1165. 824.* This feast was held on the 8th day of every month; for Theseus returned from Argolis on July 8th, and on the 16th was held the *Synæcea*, or commemoration of his uniting Attica in one town, for an account of which see *Thucyd. 2. 15.* But this latter festival was in honour of Minerva. Theseus's festival was celebrated with sports and banquets—and such as were poor and unable to contribute to them were entertained gratis at the public tables.

609. ἐπ' ὀλ. ἀλ. 'with fewest meal-cakes.' *Xenoph. Mem. ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον. Eur. Iph. Aul. 541.* *Athenæus (iv. p. 137.)* shews from Alexis how frugal the suppers of the ancient Athenians were.

611. χρ. τρ. understand τι. 'an honest character.' χρ. τι (vs. 613.) 'some good news.'

612. τῶν. σ. φ. Supply *περὶ* before these words. See *Porson on Phœn. 1360.*

613. φαί. ἦκειν. φαίνεσθαι, 'to seem' takes the inf. but in the sense of 'to be apparent,' the participle. *Wolf on Demosth. Leptin. p. 259.*

615. μάλλον δέ. immo vero—'or rather Plutus himself.'

616. ἐξωμ. *Æschylus Prom. V. καὶ φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα, vs. 508.* "I made clear the omens to be observed in fire." The simple verb occurs in *Suppl. vs. 476.* The Sch. on *Eur. Ph. 61.* says ἐξωμ. in *Eur.* bears the sense of 'oculos effodio.' Here it means 'hath been restored to sight.' This line is a parody on a verse in the *Phœneus* of *Sophocles.*

617. παιῶν. 'a physician.' *Æschyl. Agam. παιῶν τε γένου τῆσδε μερίμνης. 99. Soph. Philoc. παιῶνα κακῶν.* *Virgil 'Pæoniis revocatum herbis.'* We learn from *Homer* that *Pæon* and *Apollo* were originally distinct deities. (*Il. 5. 401. Heyne on Il. i. 473.*) The Sch. is right in deriving this epithet from *παίειν* i. e. *ἑραπεύειν*, and *Girardus* wrong in deriving it from *Apollo's* striking dead the serpent *Pytho.*

618. βοάν, 'subject of a shout.'

619. πάρεστι χ. 'now is the time for rejoicing.'

- ΧΟΡ. ἀναβοάσομαι τὸν εὐπαιδα καὶ 620
 μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν.
 ΓΥ. τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἄρ' ἀγγέλλεται
 χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦς' ἐγὼ πάλαι
 ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί. 624
 ΚΑ. ταχέως ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποινα,
 καὶ τὴν πίης· φιλεῖς δὲ δρῶς' αὐτὸ σφόδρα
 ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
 ΓΥ. καὶ ποῦ 'στιν; ΚΑ. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει
 τάχα.
 ΓΥ. πέβαινε τοῖνυν ὅ τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.
 ΚΑ. ἄκουε τοῖνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα 630
 ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ.

620. ἀναβοάσ. τ. εὑπ. 'I will cry aloud Æsculapius who has fine children.' 'pulcrâ prole parentem.' Brunck translates εὐπ. 'son of a noble father.' But the poet would have expressed this sense by εὐπατὴρα. See Eurip. Hipp. 68. Apoll. Rh. 1. 570. Machaon, Iaso, Hygeia, Panacea, Podalirius, were children of Æsculapius; Hippocrates his descendant in the 18th degree. This interpretation is confirmed by Vespæ 1503. μακάριε τῆς εὐπαιδιάς, "blessed, on account of thy noble offspring." If the expression be understood as Brunck would have it, it is an instance of the μακάρισμος of Aristotle, Rhet. 1. 9. since he makes εὐτίχνηα a distinguished portion of εὐδαιμόνια. Rhet. 1. 5.

621. φέγγος. The oracle concerning Glyco in Lucian, (Pseudom.) says—
 εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διός,
 φάος ἀνθρώποισι.

This term was constantly applied to persons by the tragedians.

SCENE II.

622. Cario and the Chorus were standing in front of Chremylus's house, and speaking in a loud voice, as is natural for those who are the narrators or hearers of

some fortunate event. (Henry IV. Part 2. act 4. scene 4.) The wife of Chremylus then hearing a noise, (probably the last words of the Chorus were sung) comes out to inquire the news.

— Others read ἀγγελεῖ τι; sc. ἡ βοή, 'what? will it tell us any good news?'

623. τοῦτο, 'this news'—viz. that Plutus had recovered his sight.

624. τουτονί. Cario. καθῆσθαι, applied to women sitting at the loom. Homer β. 137. 'Sedere' was the equivalent term in Latin. Burman on Ovid. Her. 17. 16.

626. φιλεῖς δρῶσα, 'you like doing it.' Aristoph. again notices the propensity of the Athenian women to drink, in Thesm. 742. sq.

627. συλλήβδην, 'in a lump.'

628. ἐν τ. λεγ. more usually ἐκ τῶν λεγομένων. εἴσει, 2nd fut. m. from εἶδω. Matth. § 230. 1.

631. ἐκ τῶν π. The words here are so placed as to form a common imprecation, (ἐς τὴν-κεφαλὴν σοι) and hence the mistress's answer. Cario makes no scruple of commencing his Saturnalia by insulting his mistress in every way. Out of mere wantonness also he reverses the common expression, 'from head to

ΓΥ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλὴν. ΚΑ. μὴ
τάγαθὰ
ἀ νῦν γεγένηται; ΓΥ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγ-
ματα.

ΚΑ. ὥς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν
ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον, 635
νῦν δ' εἴ τιν' ἄλλον μακάριον κευδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἦγομεν,
ἔπειτ' ἐλούμεν. ΓΥ. νῆ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.

ΚΑ. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ. 640
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,

foot.' Thus Plautus, Epid. act 5. sc. 1.

'Contempla Epidica. Usque ab unguiculo ad capillum summum festivissima est.' Aristophanes here rallies the superstition of the Athenians, who were afraid of hearing even good news, when told in an ominous manner. The collocation of the words here is very apt.

633. μὴ μὲν οὖν τὰ π. 'no, not troubles,' a pun.

634. ὥς τάχ. ἀφικ. In the expressions ὥς τ. ὅτι τ. ὅσον or ὅπως τ., ὥς, ὅτι, &c. are not particles but pronouns—'quicquid celerrime fieri potest.'—*ικόμεθα*. aor. 2. m. from *ἴκω* obsolete;—but *ικνέομαι* and *ικάνω* are derived from it.

—πρὸς τ. θ. 'to the temple of the god.' Æsculapius, who was worshipped in Athens and in the Peiræus; Aristophanes speaks of the temple in Athens. Meursius Ath. Att. 2. 7.) The place is implied in the prep. as vs. 32.

636. εἴ ἂν' ἄλλον, 'if there be any such.' εἴ τις ἄλλος is equally good. Eurip. Phœn. 1536.

637. θάλατταν. The Ægean. When Plato went to Egypt to gain information from the priests, he took Euripides for his companion, who being

subject to epilepsy, was ordered by the priests to be immersed in the sea to purify himself. Having felt the beneficial effects of it in Egypt, he praises its power in Iph. T. 1193. The belief in the virtues of sea water in effecting cures is very ancient. Cicero pro Rosc. 26. It was also considered to be of efficacy in expiation from crime. Il. i. 314.

638. From the radical form *λόω* in Attic, is chiefly found the præ. p. *λούμαι*, part. *λούμενος* vs. 658. and the imperf. pl. *λούμεν*. (Matthiæ.) *ἐλούμεν* is Attic for *ἐλούομεν*. Pearson on Mæris. p. 248. Thom. Mag. p. 584.

640. ἤμεν. i. e. *ῥέμεν*, from *ῥω* obsolete; whence *εἰμι*, 'I go'—the 2nd person of which is *εἰς*, but *εἴ* is more Attic. e. g. Soph. Œd. C. 872. Arist. Av. 991. Homer has *εἰσθα*. Il. κ'. 450. Od. τ'. 69. The plusq. perf. is *ῥειν*, whence 1 plur. *ῥέμεν*, by syncope *ῥμεν*.

641.-2. πόπανον, 'a round thin cake.' (*πέπτω*) probably the *οὐλοχύται* of Homer, offered to Ceres and Proserpine in Thesm. 292. *προθ.* offering before the victim. Hence *πρόθυμα* is applied to Iphigenia, who was to be sacrificed before the Greeks besieged Troy; Eurip. Iph. Aul. 1311. *πρόθυμά σ' ἔλαβεν Ἀρτεμις πρὸς Ἴλιον*. The

κατεκλίναμεν τὸν Πλούτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
 ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

ΓΥ. ἦσαν δέ τινες καῖλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ ; 645

ΚΑ. εἰς μὲν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός,
 κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντικεν·
 ἕτεροί τε πολλοὶ παντοδαπὰ νοσήματα
 ἔχοντες· ὥς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
 ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ 650
 ὁ πρόπολος, εἰπὼν, ἦν τις αἰσθηται ψόφου,
 σιγᾶν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
 καγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλὰ με
 ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη
 ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γραδίου, 655
 ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

προθ. is a generic term, of which ποτ. is a species.

— *πέλανος*, in opposition to *προθ.* *Æsch.* Persæ 530. 'a cake,' which was always thrown upon the fire. *Eurip.* *Ion.* καλλιφλόγα πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας. 707. See Blomfield on vs. 821. of the Persæ. The πόπανα were laid on the altar. [These two lines are taken from some tragedy.]

646. *παρακαττύετο*, 'was patching up for himself.' (mid.) *καττύειν*· *συρράπτειν*, *Hezych.* This denoted the suppliant's extreme poverty. *Equites* 315. *Plato Euthyd.* p. 294.

646. *εἰς μὲν γε Ν.* 'Yes, there was one *Neocleides*'—an orator and one of the ten ministers of state, vs. 725, and of course obnoxious to our poet, who attacks him again in *Eccles.* 254. 401. where he is not called 'blind,' but 'blear-eyed,' *γλάμων*. He had embezzled the public money. *Blind Tiresias* is similarly accused in *Sophocles*;

ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
 μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἐφυ
 τυφλός. *Cæd. Tyr.* 396.

647. *κλέπτων*—*ὑπερ*. 'but in thiev-

ing outshoots those who see.' The aorist expresses habit, and the metaphor is taken from archers. *Aves* 363. *Eq.* 655. *Æsch.* Suppl. 482. *μιάσμι' ἐλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον*.

651. *πρόπολος*, 'a servant who walks before.' (*πολίω* to turn.) He was the *Ædituus* of the Romans, and was an attendant appointed to keep the temple clean, like our vergers—hence called *νεωχόρος*.

— *ψόφου*, 'if any one heard a noise to be silent'—probably alluding to the noise of the priest himself filching the presents. This reminds us of the conduct of *Bel's* priests exposed by *Daniel*.

652. *σιγᾶν*. It was the office of the *ἱεροκήρυξ* to bid the people keep silence during the performance of the sacred rites. *Cicero de Divin.* "Rebus divinis, quæ publice fierent, ut faverent linguis imperabatur inque feriis imperandis, ut litibus et jurgis abstinere." 1. 45. *Virgil* 5. 71.

654. *ἀθάρη*, 'pap,' 'farinaceous food,' which was fittest food for the old woman who was toothless.

ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
 τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
 ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
 περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, 660
 εἷ που πόπανον εἶη τι καταλελειμμένον·
 ἔπειτα ταῦθ' ἤγιζεν εἰς σάκταν τινά.
 καὶ γὰρ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος
 ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
 ΓΥ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν ;
 ΚΑ. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε μὴ φθάσειέ με 666
 ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν ἔχων τὰ στέμματα.
 ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προῦνιδάξατο.
 τὸ γράδιον δ' ὡς ἡσθάνετό μου τὸν ψόφον,
 τὴν χεῖρ' ὑφῆρει· κᾶτα συρίζας ἐγὼ 670

656i. δαιμονίως, 'very much.' Attic. So δαιμόνια ἄχη. Æschyl. Pers. 583.

658. τοὺς φθοῖς. The contracted form in the plural of nouns in ις is frequent in Homer; as οἷς for οῖας. Odys. i. 244. Theocritus has ἀκοίτις for ἀκοίτιας. 9. 17. So πόλις for πόλιας. Herod. 2, 41. 7, 109. Σάρδις 1, 15. &c. This contraction was regular in Attic, in the words οἷς and φθοῖς. αἱ οἷς, τὰς οἷς. So τοὺς φθοῖς for φθοῖδας. We find also ὄρνις for ὄρνιθας in Sophocles (Ed. Tyr. 966. ὄρνεις Athenæus ix. p. 373. D. E. For φθοῖς see Suidas in v. The word means 'a cake.' Callimachus uses the accus. φθοῖας, i. e. according to the Schol. πλακοῦντας.

662. ἤγιζεν, 'consecrated.' When the priest consecrated the πόπανα (ταῦτα) which he found on the altar, he was said ἀγίζ. εἰς βωμόν. Hence Cario says εἰς σ. instead of εἰς β. Menander ;
 Ἐγὼ μὲν οὖν ὦν γε θεὸς οὐκ εἶσα
 τῇν

· Ὅσφον ἂν ἐπὶ τὸν βωμόν ἐπιθεῖ-
 ναί ποτε,

Εἰ μὴ καθῆγιζεν τις ἅμα τὴν ἐγ-
 χέλυν. p. 40. ap. Bent.

Vide Lysistr. 238. Av. 566.

663. ὁσίαν τοῦ πρ. 'supposing there was great piety in the thing'—(because he saw the priests do the same.) There is no need with Spanheim to interpret ὁσία by Σέμις, though the word bears that sense, as in Eur. Herc. F. 1282.

665. ταλάντατος, 'most daring.' (ταλάω to dare.)

666. ἔγωγε μὴ φθ—ἐλ. 'yes, I did fear, lest he should prevent me in coming.'

667. ἔχ. στέμματα, 'wearing the crown.' There are medals extant, struck by the people of Smyrna, in honour of certain physicians, in which the god is crowned. This subject is illustrated by the learned Dr. Richard Mead, in a work published in 1724. (London.)

670. ὑφῆρει, 'secretly stretched out.' Beck reads from the Borgian MSS. τῇ χεῖρ' ὑφ. which Brunck and Reisig adopt. This reading involves the much disputed point about the elision of the ε in the dative sing., for there is no doubt the dative plural is elided. Wakefield opposes it; Herman, Porson, and Burney defend it. See Lubeck on Ajax vs. 801. Elmsley on Heracl. 698.

ὁδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὦν ὄφεις.
ἢ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότε ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων
ἔπειτ' ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. 676

- ΓΥ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν; ΚΑ. οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάννυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.
ΓΥ. ἦ πού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. 681
ΚΑ. οὐκ, ἀλλ' Ἰασὼ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἄμα
ὑπηρυθρίασε χῆ Πανάκει' ἀπεστράφη
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ
βδέω.

671. ὁδὰξ ἐλαβόμην, 'I took hold of it with my teeth'—viz. τῆς χεῖρος. Plautus. 'Manum mordicus arripuisse.' Curc. 5. 1. 7.

— ὡς π. ὦ. ὄφ. 'as if I had been a wide-jawed serpent.' (παρεία, 'a jaw.') Demosthen. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων. De Cor. p. 151. and Lucan. 9. vs. 721. This serpent was harmless, and therefore consecrated to Æsculapius. In this place, then, Cario may either mean that his bite was not hard enough to make the old woman cry out, which would have ruined his plan, or that it was of such a nature as she would suppose that of the god's attendant snake to be.

675. τῆς ἀθάρης πολλήν. An elegant Atticism for ἀθάγην πολλήν. Par. τῆς γῆς πολλήν. 166. Acharn. τῆς μαριῶς συχνήν. 349. Xenoph. Cyrop. πολλή τῆς ὁδοῦ. 6. 2. 10.

— φλᾶν· συντρίβειν. Hesych. Here 'to swallow down,' as in the Pax, vs. 1307. in which sense we must understand τροφὴν after it. The grammarians say that φλᾶν and θλᾶν, 'to break,' are the same,

as φῆρ and θῆρ, whence the Latin 'fera.'

677. προσήειν. Attic form; ᾗδειν. Pax, 1182. and Homer. ἥσκειν εἰρία καλά for ἥσκει. So ἤμεν for ἤειμεν. vs. 640.

678. γελοῖον δῆτά τι, 'some thing truly ridiculous.' Cf. Athenæus, Schweig. Tom. 3. p. 511.

680. ἐπεφύσ. not from ἐπιφυσῶμαι, but the plusq. perf. pass. of φυσᾶσθαι, 'to be inflated.'

681. βδελύττομαι, 'to abhor.' Nubes 1136. ἤπον, 'surely.'

682. Æsculapius had 3 daughters, Iaso, Hygeia, and Panacea. There is more satire in this than the translators or commentators have observed. Aristophanes would here insinuate that the priests brought courtezans by night into the temples, to feast with them on the consecrated offerings. This could not have been touched in a more fine and delicate manner. Iaso, one of the daughters of Æsculapius, deriving her name from ἰᾶσθαι, 'to cure.'

683. ὑπηρυθρ. 'to blush slightly.'

ΓΥ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; ΚΑ. οὐ μὰ Δί' οὐδ'
ἐφρόντισεν. 685

ΓΥ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.

ΚΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον. ΓΥ.
αἱ τάλαν.

ΚΑ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην
δείσας, ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιήει πάντα κοσμίως πάνν. 690
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεΐδιον
παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον.

ΓΥ. λίθινον; ΚΑ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχὶ τό γε
κιβώτιον.

ΓΥ. σὺ δὲ πῶς ἐώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῆς; ΚΑ. διὰ τοῦ τρι-
βωνίου. 695

ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον

ὑπὸ has the same force here as in ὑπο-
μειδιᾶν, 'to smile alightly.'

684. λιβανωτός, 'frankincense.' λί-
βανος, 'the frankincense tree.' Hesych.
vs. λίβανος.

685. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος, sc. τῆς ρίνος
οὐκ ἐπελάβετο.

686. ἄγροικος, 'a clown.' σκατοφά-
γος alludes to the practice of the physi-
cians of those times, who occasionally
tasted the σκῶρ of their patients. Porson
Advs. p. 68. Athen. 3. p. 107.

688. συνεκαλυψάμην is the reading
of one MS. but this leaves a dactyl in
the 4th seat, which is unlawful. ἐνεκ.
is adopted by Bentley, Dawes, and Por-
son.

691. θυεΐδιον. This diminutive has
the force of the primitive θυεΐα. vs. 719.

692. παρέθ. 'placed by his side.' The
κιβ. contained surgical instruments, lint,
and plasters, &c. &c.

— δοι. καὶ κι. 'pestle and a casket.'

693. λίθινον; a very paltry witti-
cism, and, as Mons. Poinssinet observes,
quite unworthy the author, but inserted
to please those spectators, for whom the
tragic poets themselves were obliged to
spoil their plays. Aristotle, Poet. § 18.

696. ὀπή, 'a hole'—of the same root
as ὄπτομαι 'to see.' A comic writer in
Athenæus uses the word for a window.
μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι
λάθρα, μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδύ-
ναι στήγης. The μὰ τ. Δ. is negative,
referring to οὐκ ολ.

697. φάρ. καταπ. 'a drug to be
plastered on'—'a plaster.' There were
4 kinds of φάρμακα mentioned in the
Greek writers. φαρμ. πιστά, χρυστά,
πλαστά, παστά. A 5th φαρ. βρώσι-
μα, and a 6th ἐπωδαί is added by some.
Blomfield on vs. 488. of Prom. Vincit.

καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
 σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
 ἐν τῇ θυεῖα συμπαραμιγνύων ὁπὸν 700
 καὶ σχίνον· εἴτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ,
 κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας,
 ἵνα

ὀδυνῶτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν
 ἔφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
 ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος, 705
 ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.

ΓΥ. ὥς φιλόπολις τίς ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.

ΚΑ. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρεκαθέζετο,

699. Dobree would read Τηνίας. Eq. 353. ἀκρατον οἶνου χάα. Herod. 1. 194. βίκους φοινικηίους κατὰγονσι οἶνον πλίους. Timocles ap. Athen. 3. p. 109. c. καταμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην | Φερμὴν ἰπνιτῶν ἥσθιον.

700. συμπαραμιγνύων ὁ. καὶ σχ. 'mixing along with them juice of fig-tree and juice of sea-onions.' Some commentators take σχ. for the 'scilla' of the Latins, on which see Pliny N. H. 19. 5.

701. διέμενος, participle mid. from διέμαι, 'to sprinkle.' Eustath. on Il. γ. p. 1312. says διαίνω and δῆμι are formed from δῖω—and that διέμενος is the mid. part. like τιθίμενος. Anaphlystus and Sphettus, sons of Træzene, and consequently grandsons of Pelops, emigrated from the city their father had founded, and called by his name, to Attica, where they gave names to two of the Attic boroughs. The inhabitants were remarkable for sharpness and calumny, which the poet here glances at. Hesych. in v. ὄξος Σφέττιον. Athenæus 2. p. 67.

702. κατέπλ.—βλ. ἐκστ. Some MSS. read κατέπλασσιν, but κατέπλαττεν is the imperfect. (Porson.) The βλ. refers to κατ. and ἐκστ. ἐκστρέφειν βλ. 'to turn the eyelids inside out'—as ἐκστ. ἱμάτιον, 'to turn a coat inside out.' Casaubon on Theoph. Char. 22.

704. ἀνάξας. Verbs derived from αἰσσεῖν denote rapidity, as 714. ἐξαισσεῖν. ἔφευγε here means 'wished to fly'—as κάθησο shews in next vs.

705. Æsch. Prom. ἐνταῦθα νῦν ἔβριζε 82. Theom. 1030. ἐνταῦθα νῦν οἰμῶζει, said to a crucified Scythian.

706. ἵν' ἐπομ. 'that I may stop you from the assembly, abiding by your oath.' Brunck and Porson read ὑπομνύμενον, which word is idiomatically applied to those who excused themselves from attendance in public matters, on pretence of illness or distant journeys. Harpocr. ὑπωμοσία. τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημίας ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησιῶν, μεθ' ὅρκου οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνησθαι. This Neocles was an informer, and being much distempered, used to frequent the temple of Æsculapius; where to enforce his prayers he would swear to renounce his former course of life—viz. accusing citizens in a court of justice, and enriching himself by their spoil.

707. τις, when added to an adjective, as στιβαρά τις. Theom. 616, denotes greatness or excellency.

708. Πλούτων is a diminutive of Πλούτος, as δειλακρίων of δειλάκρος

καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
 ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν 710
 τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
 κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
 καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἴθ' ὁ θεὸς ἐπόπυσεν.
 ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ 714
 ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί.

ΚΑ. τούτῳ δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ
 τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμουδόκει·
 καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιδῆν οἴνου δέκα
 ὁ Πλούτος, ὃ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
 ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς, 720
 τὸν δεσπότην τ' ἡγεῖρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
 ἡφάνισεν αὐτὸν οἱ τ' ὄφεις εἰς τὸν νεῶν.
 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς

and γλίσχρων of γλίσχρος. But πλούτων means 'Pluto' as well. Æsch. S. c. Th. 957. and Girardus thinks this a pleasantry of the poet.

709. ἐφάπτειν, 'to join one thing to another'—'ἐφάπτεσθαι' 'to join oneself to another,' i. e. 'to touch another.'

710. ἡμιτύβιον, 'a towel.' Hesych. ἡμι. μανδύλιον.

713. ποππύζειν, 'to whistle,' also to soothe infants or animals with the voice.

714. δράκοντε. Many reasons are given why the ancients consecrated the serpent to Æsculapius. 1st. That it in a manner renews its youth by casting its skin every spring and autumn, so beautifully described by Virgil; Cum positus novus exuvius, &c. 2nd. From the quick-sightedness of this creature; whence the eye of a serpent was proverbially applied to every quick-sighted person. So Horace;

Cur in amicorum vitis tam cernis acutum,

Quam aut aquilo, aut serpens Epidaurius.

Lastly, they were sacred to the god, as they afforded remedies to many diseases. A huge serpent was brought from Epidaurus to Rome, which the Romans worshipped, believing it to be Æsculapius himself. (Pliny.)

716. ὑποδύμι, 'cause another to go under.' ἐπέδυν, 'I have caused myself to go under, i. e. I go under.'

717. In the temple of Apollo, Helenus and Cassandra were said to have received their prophetic spirit from serpents licking their ears: much rather, therefore, would these be applied in a case of ophthalmia, being remarkable for their own sharpness of sight, (from which, indeed, their Greek name,) and moreover the attendants of the god.

718. κοτύλη. 'a measure,' = three-fourths of a pint.

720. τῷ χ. Observe, τῷ in the dual is of all genders.

722. ἡφα. αὐ. 'disappeared.' ἀφαν. 'to remove out of sight.'

723. πῶς δ. 'you can't imagine how.' Eur. Iph. Aul. κἄν τῷδε κάλγας, πῶς

τὸν Πλούτον ἡσπάζοντο καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα. 725
ἐγὼ δ' ἐπήνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλούτον ταχὺ,
τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

ΓΥ. ὅσπην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλούτος; ΚΑ.
ἔρχεται. 730
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυῆς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἡσπάζοντο καὶ
ἐδεξιούνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, 736
ὀφρὺς συνήγον ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.

δοκεῖς, χαίρων, ἔφη. Hec. kār' ἐκ Xenophon Anab. iv. 6, 22. ὀλίγον β.
γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμά- ἔχειν, 'to be poor.' Homer Od. a. 160.
των. Hippol. τοῦτον λαβοῦσα, πῶς 377. Here βίος means 'livelihood.'
δοκεῖς, καθύβρισε. Rane; ἐξαίφνης πό- 735. οὐσ. συχνήν, 'large substance.'
θος | τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶει, συχ. is generally referred to time.
σφόδρα. Acharn. 12, 23. Eccl. 399. 736. ἐκ δικ. 'according to justice.'

725. ἐγρη. 'were up the live-long night.' Plusq. perf. m. ἐγρήγορα for ἐγήγορα from ἐγείρεσθαι. There is a particular beauty in the tenses used in this speech.

731. ὑπερφυῆς ὅσος, 'such an exceeding great.' Plato Hipp. M. χρήματα ἔλαβε θαυμαστά ὅσα. This phrase seems originally formed from two propositions referring to each other, as θαυμαστὸν ἐστίν, ὅσα χρήματα ἔλαβε. By usage, however, ὅσος has been referred to the adj. and put in the same case—as Plato Rep. ix. p. 273. εἰ τοσοῦτον ἡδονὴν νικᾷ ὁ ἀγαθός τε καὶ δίκαιος τὸν κακὸν τε καὶ ἀδικον, ἀμνηστὴν δὴ ὅσῳ πλείον νικῇσει, &c. Plato Alcib. 2. p. 137. οὐράνιον ὅσον an author in Suidas in v. ἀπῆλγυσαν. As in Latin, 'Immane quantum.'

733. See vs. 304. n. and compare

πόνου is understood.

737. ἐσκυθ. 'looked sulky.' The derivation of σκυθρωπός is disputed. The most probable opinion is that it comes from σκυθρός, 'stern-faced,' (from σκύζω, 'to growl.') and ὤψ. 'appearance.' Aristænetus has a similar passage, μὴ σκυθρώπαζε καλὴ γε οὐσα, μηδὲ τὰς ὀφρὺς ἀναγε. εἰ γὰρ φοβερά γένοιτο ἦττον ἔση καλὴ. i. 17. p. 44. Horace Epod. 13. 5. Carm. 3. 29. 16. Scapula derives it with Heysch. from σκυδμαίνω. Girardus thinks it a word coined to express 'sternness,' from the well known ferocity of the Scythians. Antiphanes ap. Athen. lib. 6. οὐ δεινὸν ἐστὶ πρόσφατους μὲν ἀν τύχῃ | πωλῶν τις ἰχθύς, συναρόντα τὰς ὀφρὺς | τοῦτο σκυθρῶπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν.

καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
 ἔπειτα καθαρὸν ἡμτύβιον λαβὼν 71
 τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
 κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
 καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσαι
 ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ 71
 ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί.
 ΚΑ. τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ
 τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμουδόκει·
 καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα
 ὁ Πλούτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
 ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς, 72
 τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
 ἠφάνισεν αὐτὸν οἷ τ' ὄφεις εἰς τὸν νεῶν.
 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς

and γλίσχρων of γλίσχρος. But πλούτων means 'Pluto' as well. *Æsch.* S. c. Th. 957. and Girardus thinks this a plesantry of the poet.

709. ἐφάπτειν, 'to join one thing to another'—ἐφάπτεσθαι 'to join oneself to another,' i. e. 'to touch another.'

710. ἡμτύβιον, 'a towel.' Hesych. ἡμ. μανδύλιον.

713. πομπύζειν, 'to whistle,' also to soothe infants or animals with the voice.

714. δράκοντε. Many reasons are given why the ancients consecrated the serpent to *Æsculapius*. 1st. That it in a manner renews its youth by casting its skin every spring and autumn, so beautifully described by Virgil; Cum positus novus exuviis, &c. 2nd. From the quick-sightedness of this creature; whence the eye of a serpent was proverbially applied to every quick-sighted person. So Horace;

Cur in amicorum vitis tam cernis acutum,

Quam aut aquilo, aut serpens Epi-
 daurius.

Lastly, they were sacred to the god; they afforded remedies to many diseases. A huge serpent was brought from *daurus* to Rome, which the Romans shipped, believing it to be *Æsculapius* himself. (Pliny.)

716. ὑποδύμι, 'cause another to go under.' ὑπιδύμι, 'I have caused to go under, i. e. I go under.'

717. In the temple of *Apollo*, and *Cassandra* were said to have their prophetic spirit from serpents; their ears: much rather, would these be applied in a metaphorical sense, *thymia*, being remarkable for sharpness of sight, (from which their Greek name), and their attendants of the god.

718. κοτύλη, 'a measure of fourths of a pint.'

720. τῷ χ. Observed by all genders.

722. ἡφα. αὐτῶν. 'to remove out of them.'

723. πῶς. Eur. Iph. A.

אשר יצאנו ממצרים ונעלה אל הרי סיני
ויהי כשנעלה אל ההר כי באה ענן וסמך את
אלהינו ויעל הענן ויסתור אותנו ויאמר
אלהינו יהוה

1. The first part of the document is a list of names and dates, which appears to be a record of some kind. The names are written in a cursive script, and the dates are in a more formal, printed style. The list is organized into columns, with names in the first column and dates in the second column.

1. *Phragmites australis* (Cav.) Trin. ex Steud.
 2. *Scirpus americanus* (L.) Link.
 3. *Scirpus setaceus* (L.) Link.
 4. *Scirpus torreyana* (L.) Link.
 5. *Scirpus americanus* (L.) Link.
 6. *Scirpus americanus* (L.) Link.
 7. *Scirpus americanus* (L.) Link.
 8. *Scirpus americanus* (L.) Link.
 9. *Scirpus americanus* (L.) Link.
 10. *Scirpus americanus* (L.) Link.

οἱ δ' ἡκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
 γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
 ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν. 740
 ἀλλ' εἰ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἐνὸς λόγου
 ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε·
 οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εισιῶσιν ἀγγελεῖ
 ὥς ἀλφειτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥ. νῆ τὴν Ἑκάτην, κἀγὼ δ' ἀναδῆσαι βούλομαι
 εὐαγγελία σε κριβανωτῶν ὄρμαθῶ, 746
 τοιαυτ' ἀπαγγειλαντα. ΚΑ. μή νυν μέλλ' ἔτι,
 ὥς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

739. εὐφημεῖν, properly 'to use words of good omen.' Also as opposed to βλασφημεῖν, 'to speak good of a person,'— 'to celebrate,' as here.

— ἐκτυπεῖσθαι. Very rarely used in mid. 'to resound.' Eur. Med. 1081. στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν. Elec. 802. πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.

740. Parody of some tragic verse. ἐμβάς, 'a high shoe worn by old men.' Hence in Eccl. 296. ἐμβάς means 'one that wears an ἐμβάς,' i. e. "an elderly man." It was borrowed from the Thracians. Lucian (in Gallo 181. t. ii. Necyom. 336. t. i.) uses it as synonymous with the cothurnus of tragedy; but it was smaller than the buskin. See Vespæ 1149. Shakspeare. "The sixth age shifts into the lean and slippered pantaloons."

741. ἐξ ἐνός λ. 'with one consent.' Expressed by ἀπὸ μιᾶς in St. Luke 14. 18. So ἐξ ἐνός κειεύσματος, ἐξ ἐνός συνθήματος.

742. ὀρχεῖσθαι, 'to dance according to fixed measure and the rules of art.' σκιρτᾶν, 'to bound and skip about at random.' χορεύειν, 'to dance in a ring with hands joined' ('to figure in.') See Theom. 963. 977. Eur. Iph. A. 676. Callim. Hymn ad Dian. 241. Virgil Æn. x. 224. 'lustrantq. choreis'—where Servius rightly explains 'lustrant' by 'circumdant et circumdeunt.' Georgic 4,

518. Arvaque—lustrabat, i. e. circumibat.

744. θυλάκος, 'a bag to hold bread.' Suidas explains it by ἀροθῆκη. See too Casaubon on Theophr. Char. c. 16. ἀλφ. οὐκ. ἐνε. ἐν. τ. θ. Girardus thinks a proverb expressing extreme poverty.

745. κἀγωγε—ὄρμαθῶ, 'and I, for my part, would entwine thee in a chain of baked loaves for thy good news.' A suitable oath for a needy woman who had so often been benefited by Hecate's supper.

— ἀναδῆσαι. Messengers of good news wore chaplets. Æschyl. Agam. 508. Soph. Tra. vs. 179. and the messenger of Nero's death in Lucian de Ner. c. 18. p. 643. t. 3.

— εὐαγ. ἀναδ. is like εὐαγγέλια στεφανοῦν, 'to crown one for good news.' Equites vs. 644. So θύειν εὐαγ. θύειν γάμους, where the preposition διὰ is understood.

— κρ. Elmsley on Acharn. 1123. writes κριβανιτῶν. but MSS. agree in κριβανωτός occurring in Athenæus iii. p. 114. F. The Attics wrote κρίζανος, the common Greeks κλίζανος. (Phryn. p. 76. Thom. M. p. 554.) Heysch. explains it by ὁ βούνος τῶν κριθῶν, 'an oven.'

747. νυν enclitic, has the force of δὴ. μέλλειν, 'to delay,' as vs. 587. After μέλλ. understand ἀναδῆσαι με ὀρ. κρ.

ΓΥ φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ. 750

ΚΑ. ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ΠΛΟΥ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἣ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαντοῦ συμφορὰς, 755
οἷοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον,
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὀμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν· ὦ τλήμων ἐγώ.

749. κομίσω—κ. 'let me go in and fetch some sweetmeats and shower them on his (Plutus's) eyes, as it were newly purchased.' καταχ. were sweatmeats poured on the head of a slave to welcome him to his new service, for the benefit of his fellow-slaves. *Vespæ* vs. 58. The master and mistress of a family performed this ceremony upon the head of intimate friends also, at the hearth, upon their first entrance into the house, for the sake of good omen. Demosthenes mentions this custom in *Orat. in Coron.* ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχει τόθ' ἥνικα ἐωνηθῇ ταύτῃ συνοικεῖν. p. 631. This was performed on the occasion of a marriage also. See vs. 770.

750. ὀφθαλμοῖς. She says ὅφ. instead of Πλούτῳ and νεων. because Plutus had been restored to sight.

751. ἐγὼ—γε—βούλ. 'I for my part will go and meet them.' βούλομαι an auxiliary verb, as θέλω is used in Plato.

ACT III.—SCENE III.

752. καὶ—Ἥλιον. Though καὶ is placed at the beginning of a sentence without the copulative power, we may suppose Plutus to have said something before he appears on the stage. πρ. τ. 'H. 'I salute the sun,' &c. *Equit.* 156. τὴν γῆν πρόσκυσσον. Generally πρ. signifies 'to adore.' Many verbs have an accus. c. which does not mark the

passive object of the action, but the object to which an action has only, generally, an immediate reference. *Herod.* 2. 121. καὶ τὸν μὲν καλίουσι θείος, τοῦτον μὲν προσκυνέουσι. (*Matthiæ.*) Plutus salutes the sun, 1st. for the restoration of his sight; 2ndly. in gratitude for the oracle which that deity had given Chremylas.

753. σεμνῆς—κλεινόν. How charming these epithets were to the Athenians may be seen at *Acharn.* vs. 639.

—πέδον. i. e. the Acropolis; and πᾶσα χ. Κέκ. means Athens. Or πέδον may mean Athens, as *Eur. Andr.* τὸ κλεινὸν ἦλθονεν Φοῖβον πέδον. 1086. *Iph. T.* 972. *Æschyl.* *Choeph.* 1035-7. But χώραν, and χθόνα, and γῆν, are all applied to cities. *Eur. Hec.* 16. *Arist. Thesm.* 115. Φοίνισσα γῆ. 'Tyre.' *Eur. Phœn.* 287. ἐπ' ἀπύλῳ γῆ, 'Thebes.' *ib.* vs. 252. χθών. *ib.* vs. 6. Crecrops was the first of the ἐπώνυμοι, or those who gave their name to the tribes, and the whole country of Attica.

756. οἷοις ἄρ—ἐλάν. 'Because forsooth I knew not that I kept company with such people.' οἷοις instead of ὅτι τοιούτοις. *Matth. G. G.* § 680.

757. τοὺς ἀξ.—ὀμιλίας, 'those worthy of my intimacy.' viz. the good. ὀμιλεῖν is applied to the intimacy between scholars and their master, by Xenophon, who calls the former ὀμιληταί, and the pay of the latter ὀμιλίας τὸ μισθός.

οἱ δ' ἡκολούθουν κατόπιν ἔστεφανωμένοι,
 γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
 ἔμβας γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
 ἀλλ' εἰ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἐνὸς λόγου
 ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε·
 οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιούσιν ἀγγελεῖ
 ὥς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥ. νῆ τὴν Ἑκάτην, κἀγὼ δ' ἀναδῆσαι βούλο
 εὐαγγελία σε κριβανωτῶν ὀρμαθῶ,
 τοιαῦτ' ἀπαγγειλαντα. ΚΑ. μή νυν μέλλ'
 ὥς ἄνδρες ἐγγὺς εἰσιν ἥδη τῶν θυρῶν.

739. εὐφημεῖν, properly 'to use words of good omen.' Also as opposed to βλασφημεῖν, 'to speak good of a person,'— 'to celebrate,' as here.

— ἐκτυπεῖσθαι. Very rarely used in mid. 'to resound.' Eur. Med. 1081. στήγιν πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν. Elec. 802. πᾶσα δ' ἐκτύπει στήγιν.

740. Parody of some tragic verse. ἔμβας, 'a high shoe worn by old men.' Hence in Eccl. 296. ἔμβας means 'one that wears an ἔμβ.' i. e. "an elderly man." It was borrowed from the Thracians. Lucian (in Gallo 181. t. ii. Nescym. 336. t. i.) uses it as synonymous with the cothurnus of tragedy; but it was smaller than the buskin. See Vespa 1149. Shakespeare. "The sixth age shifts into the lean and slippered pantaloons."

741. ἐξ ἐνὸς λ. 'with one consent.' Expressed by ἀπὸ μιᾶς in St. Luke 14. 18. So ἐξ ἐνὸς κελεύσματος, ἐξ ἐνὸς συνθήματος.

742. ὀρχεῖσθαι, 'to dance according to fixed measure and the rules of art.' σκιρτᾶν, 'to bound and skip about at random.' χορεύειν, 'to dance in a ring with hands joined' ('to figure in.') See Thesm. 963. 977. Eur. Iph. A. 676. Callim. Hymn ad Dian. 241. Virgil Aen. x. 224. 'lustrantq. choreis'—where Servius rightly explains 'lustrant' by 'circumdat et circumeunt.' Georgic 4,

518. Arvaque—lustrabat, i. e. circum 744. θυλάκος, 'a bag to hold.' Suidas explains it by ἀροθθηκη too Casaubon on Theophr. Char.

ἀλφ, οὐκ. ἐν. ἐν. τ. θ. Girardus a proverb expressing extreme πον 745. κἀγωγε—ὀρμαθῶ, 'as my part, would entwine thee in of baked loaves for thy good new suitable oath for a needy was had so often been benefited by supper.

— ἀναδῆσαι. Messengers news wore chaplets. Aeschyl. Soph. Tra. vs. 179. and the of Nero's death in Lucian de p. 643. t. 3.

— εὐαγ. ἀναδ. is ἑὸς στεφανοῦν, 'to crown news. Equites vs. 644. θύειν γάμους, where διά is understood.

— κρ. Elmsley on writes κριβανωτῶν. but κριβανωτῶς occurring 114. P. The Attica the common Greeks c. p. 76. Thom. M. p. plain it by ὁ βουναῖος oven.

747. νυν ἐπείτις δὴ μέλλαντες, 'to do later μέλλ., understood κρ.

ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
 τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
 ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
 περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, 660
 εἴ που πόπανον εἶη τι καταλελειμμένον·
 ἔπειτα ταυθ' ἤγιζεν εἰς σάκταν τινά.
 καὶ γὰρ νομίσας πολλὴν ὅσιαν τοῦ πράγματος
 ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
 ΓΥ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἔδεδοίκεις τὸν θεόν;
 ΚΑ. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε μὴ φθάσειέ με 666
 ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν ἔχων τὰ στέμματα.
 ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὔδιδάξατο.
 τὸ γράδιον δ' ὥς ἡσθάνετό μου τὸν ψόφον,
 τὴν χεῖρ' ὑψήρει· κᾶτα συρίξας ἐγὼ 670

656. δαιμονίως, 'very much.' Attic. So δαιμόνια ἄχη. Æschyl. Pers. 583.

658. τοὺς φθοῖς. The contracted form in the plural of nouns in ις is frequent in Homer; as οἷς for οἷας. Odys. i. 244. Theocritus has ἀκοίτις for ἀκοίτιας. 9. 17. So πόλις for πόλιας. Herod. 2, 41. 7, 109. Σάρδις 1, 15. &c. This contraction was regular in Attic, in the words οἷς and φθοῖς. αἱ οἷς, τὰς οἷς. So τοὺς φθοῖς for φθοῖδας. We find also ὄρνις for ὄρνιθας in Sophocles Œd. Tyr. 966. ὄρνεις Athenæus ix. p. 373. D. E. For φθοῖς see Suidas in v. The word means 'a cake.' Callimachus uses the accus. φθοῖας, i. e. according to the Schol. πλακοῦντας.

662. ἤγιζεν, 'consecrated.' When the priest consecrated the πόπανα (ταῦτα) which he found on the altar, he was said ἄγιζ. εἰς βωμόν. Hence Cario says εἰς σ. instead of εἰς β. Menander;

Ἐγὼ μὲν οὖν ὧν γε θεὸς οὐκ εἶσα τῇν

· Ὅσφον ἂν ἐπὶ τὸν βωμόν ἐπιθεῖναι ποτε,

Εἰ μὴ καθήγιζεν τις ἄμα τὴν ἐγχειλυν.

p. 40. ap. Bent.

Vide Lysistr. 238. Av. 566.

663. ὅσιαν τοῦ πρ. 'supposing there was great piety in the thing—(because he saw the priests do the same.) There is no need with Spanheim to interpret ὅσια by θέμις, though the word bears that sense, as in Eur. Herc. F. 1282.

665. ταλάντατος, 'most daring.' (ταλάω to dare.)

666. ἔγωγε μὴ φθ—ἐλ. 'yes, I did fear, lest he should prevent me in coming.'

667. ἔχ. στέμματα, 'wearing the crown.' There are medals extant, struck by the people of Smyrna, in honour of certain physicians, in which the god is crowned. This subject is illustrated by the learned Dr. Richard Mead, in a work published in 1724. (London.)

670. ὑψήρει, 'secretly stretched out.' Beck reads from the Borgian MSS. τῇ χεῖρ' ὑψ. which Brunck and Reisig adopt. This reading involves the much disputed point about the elision of the ι in the dative sing., for there is no doubt the dative plural is elided. Wakefield opposes it; Herman, Porson, and Burney defend it. See Lubeck on Ajax vs. 801. Elmsley on Heracl. 698.

ὁδὰξ ἐλαβόμεν, ὡς παρείας ὦν ὄφεις.
 ἢ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
 κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξας ἥσυχῃ,
 ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
 κὰγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
 ἔπειτ' ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμεν. 676

ΓΥ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν; ΚΑ. οὐδέπω.
 μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
 ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάνν
 ἀπέπαρδον· ἢ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

ΓΥ. ἦ πού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. 681

ΚΑ. οὐκ, ἀλλ' Ἰασὼ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἄμα
 ὑπηρυθρίασε χῆ Πανάκει' ἀπεστράφη
 τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ
 βδέω.

671. ὁδὰξ ἐλαβόμεν, 'I took hold of it with my teeth'—viz. τῆς χεῖρος. Plautus. 'Manum mordicus arripuisse.' Curc. 5. 1. 7.

— ὡς π. ὦ. ὄφ. 'as if I had been a wide-jawed serpent.' (παρεία, 'a jaw.') Demosthen. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων. De Cor. p. 151. and Lucan. 9. vs. 721. This serpent was harmless, and therefore consecrated to Æsculapius. In this place, then, Cario may either mean that his bite was not hard enough to make the old woman cry out, which would have ruined his plan, or that it was of such a nature as she would suppose that of the god's attendant snake to be.

675. τῆς ἀθάρης πολλήν. An elegant Atticism for ἀθάγην πολλήν. Par. τῆς γῆς πολλήν. 166. Acharn. τῆς μαρίλης συχνήν. 349. Xenoph. Cyrop. πολλή τῆς ὁδοῦ. 6. 2. 10.

— φλᾶν συντρίβειν. Hesych. Here 'to swallow down,' as in the Pax, vs. 1307. in which sense we must understand τροφίην after it. The grammarians say that φλᾶν and θλᾶν, 'to break,' are the same,

as φῆρ and θῆρ, whence the Latin 'fera.'

677. προσήειν. Attic form; ᾗδειν. Pax, 1182. and Homer. ἥσκειν εἰρία καλά for ἥσκει. So ἤμεν for ἡιμεν. vs. 640.

678. γελοῖον δῆτά τι, 'some thing truly ridiculous.' Cf. Athenæus, Schweig. Tom. 3. p. 511.

680. ἐπεφύσ. not from ἐπιφυσῶμαι, but the plusq. perf. pass. of φυσᾶσθαι, 'to be inflated.'

681. βδελύττομαι, 'to abhor.' Nubes 1136. ἦπου, 'surely.'

682. Æsculapius had 3 daughters, Iaso, Hygeia, and Panacea. There is more satire in this than the translators or commentators have observed. Aristophanes would here insinuate that the priests brought courtezans by night into the temples, to feast with them on the consecrated offerings. This could not have been touched in a more fine and delicate manner. Iaso, one of the daughters of Æsculapius, deriving her name from ἰᾶσθαι, 'to cure.'

683. ὑπηρυθρ. 'to blush slightly.'

- ΓΥ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; ΚΑ. οὐ μὰ Δί' οὐδ'
ἐφρόντισεν. 685
- ΓΥ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.
ΚΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον. ΓΥ.
αἰ τάλαν.
- ΚΑ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην
δείσας, ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιήει πάντα κοσμίως πάνν. 690
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεῖδιον
παρέθηκε καὶ δοῖδυκα καὶ κιβώτιον.
- ΓΥ. λίθινον; ΚΑ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχὶ τό γε
κιβώτιον.
- ΓΥ. σὺ δὲ πῶς ἐώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῆς; ΚΑ. διὰ τοῦ τρι-
βωνίου. 695
ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον

ὑπὸ has the same force here as in ὑπο-
μειδῶν, 'to smile slightly.'

684. λιβανωτός, 'frankincense.' λί-
βανος, 'the frankincense tree.' Hesych.
vs. λίβανος.

685. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος, sc. τῆς ῥινός
οὐκ ἐπελάβετο.

686. ἄγροικος, 'a clown.' σκατοφά-
γος alludes to the practice of the physi-
cians of those times, who occasionally
tasted the σκῶρ of their patients. Porson
Adv. p. 68. Athen. 3. p. 107.

688. συνεκαλυψάμην is the reading
of one MS. but this leaves a dactyl in
the 4th seat, which is unlawful. ἐνεκ.
is adopted by Bentley, Dawes, and Por-
son.

691. θυεῖδιον. This diminutive has
the force of the primitive θυεῖα. vs. 719.

692. παρῆθ. 'placed by his side.' The
κιβ. contained surgical instruments, lint,
and plasters, &c. &c.

—δοι. καὶ κι. 'pestle and a casket.'

693. λίθινον; a very paltry witti-
cism, and, as Mons. Poinset observes,
quite unworthy the author, but inserted
to please those spectators, for whom the
tragic poets themselves were obliged to
spoil their plays. Aristotle, Poet. § 18.

696. ὀπή, 'a hole'—of the same root
as ὄπτομαι 'to see.' A comic writer in
Athenæus uses the word for a window.
μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι
λάθρα, μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδύ-
ναι στέγης. The μὰ τ. Δ. is negative,
referring to οὐκ ὀλ.

697. φάρ. καταπ. 'a drug to be
plastered on'—'a plaster.' There were
4 kinds of φάρμακα mentioned in the
Greek writers. φαρμ. πιστά, χριστά,
πλαστά, παστά. A 5th φαρ. βρώσι-
μα, and a 6th ἐπωδαί is added by some.
Blomfield on vs. 488. of Prom. Vincit.

καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυεῖα συμπαραμινύων ὁπὸν 700
καὶ σχῖνον· εἴτ' ὄξει διέμενος Σφηττίφ,
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας,
ἵνα

ὀδυνῶτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν
ἔφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος, 705
ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.

ΓΥ. ὡς φιλόπολις τίς ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.

ΚΑ. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρεκαθέζετο,

699. Dobree would read Τηνίας. Eq. 353. ἄκρατον οἶνον χάα. Herod. 1. 194. βίκους φοινικηίους κατὰγονσι οἶνον πλίους. Timocles ap. Athen. 3. p. 109. c. καταμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην | Σερμὴν ἰπνιτῶν ἥσθιον.

700. συμπαραμινύων ὁ. καὶ σχ. 'mixing along with them juice of fig-tree and juice of sea-onions.' Some commentators take σχ. for the 'scilla' of the Latins, on which see Pliny N. H. 19. 5.

701. διέμενος, participle mid. from δέμαι, 'to sprinkle.' Eustath. on Il. Y. p. 1312. says δαίνω and δίημι are formed from δίω—and that διέμενος is the mid. part. like τιθίμενος. Anaphlystus and Sphettus, sons of Træzene, and consequently grandsons of Pelops, emigrated from the city their father had founded, and called by his name, to Attica, where they gave names to two of the Attic boroughs. The inhabitants were remarkable for sharpness and calumny, which the poet here glances at. Hesych. in v. ὄξος Σφέττιον. Athenæus 2. p. 67.

702. κετεπλ.—βλ. ἐκστ. Some MSS. read κατέπλασεν, but κατέπλαττεν is the imperfect. (Porson.) The βλ. refers to κατ. and ἐκστ. ἐκστρέφειν βλ. 'to turn the eyelids inside out'—as ἐκστ. ἱμάτιον, 'to turn a coat inside out.' Cassaubon on Theoph. Char. 22.

704. ἀνάξας. Verbs derived from αἰσσεῖν denote rapidity, as 714. ἐξαισσεῖν. ἔφευγε here means 'wished to fly'—as κάθησο shews in next vs.

705. Ἄεθ. Prom. ἐνταῦθα νῦν ἔβριζε 82. Thesm. 1030. ἐνταῦθα νῦν οἰμῶζει, said to a crucified Seythian.

706. ἵν' ἐπομ. 'that I may stop you from the assembly, abiding by your oath.' Brunck and Porson read ὑπομνύμενον, which word is idiomatically applied to those who excused themselves from attendance in public matters, on pretence of illness or distant journeys. Harpocr. ὑπωμοσία. τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημίας ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησιῶν, μεθ' ὅρκου οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνησθαι. This Neocles was an informer, and being much distempered, used to frequent the temple of Æsculapius; where to enforce his prayers he would swear to renounce his former course of life—viz. accusing citizens in a court of justice, and enriching himself by their spoil.

707. τις, when added to an adjective, as στιβαρά τις. Thesm. 616, denotes greatness or excellency.

708. Πλούτων is a diminutive of Πλούτος, as δειλακρίων of δειλάκρος

καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
 ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν 710
 τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
 κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
 καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἴθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.
 ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ 714
 ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί.

ΚΑ. τούτῳ δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ
 τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμουδόκει·
 καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα
 ὁ Πλούττος, ὃ δέσποιν', ἀνεστηκεῖ βλέπων·
 ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς, 720
 τὸν δεσπότην τ' ἡγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
 ἡφάνισεν αὐτὸν οἱ τ' ὄφεις εἰς τὸν νεών.
 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς

and γλίσχρων of γλίσχρος. But πλούτων means 'Pluto' as well. Æsch. S. c. Th. 957. and Girardus thinks this a plesantry of the poet.

709. ἐφάπτειν, 'to join one thing to another'—'ἐφάπτεισθαι' 'to join oneself to another,' i. e. 'to touch another.'

710. ἡμιτύβιον, 'a towel.' Hesych. ἡμι. μανδύλιον.

713. ποππύζειν, 'to whistle,' also to soothe infants or animals with the voice.

714. δράκοντε. Many reasons are given why the ancients consecrated the serpent to Æsculapius. 1st. That it in a manner renews its youth by casting its skin every spring and autumn, so beautifully described by Virgil; Cum positus novus exuviis, &c. 2nd. From the quick-sightedness of this creature; whence the eye of a serpent was proverbially applied to every quick-sighted person. So Horace;

Cur in amicorum vitis tam cernis acutum,

Quam aut aquilo, aut serpens Epidaurius.

Lastly, they were sacred to the god, as they afforded remedies to many diseases. A huge serpent was brought from Epidaurus to Rome, which the Romans worshipped, believing it to be Æsculapius himself. (Pliny.)

716. ὑποδύμι, 'cause another to go under.' ἐπέδυν, 'I have caused myself to go under, i. e. I go under.'

717. In the temple of Apollo, Helenus and Cassandra were said to have received their prophetic spirit from serpents licking their ears: much rather, therefore, would these be applied in a case of ophthalmia, being remarkable for their own sharpness of sight, (from which, indeed, their Greek name,) and moreover the attendants of the god.

718. κοτύλη, 'a measure,' = three-fourths of a pint.

720. τῷ χ. Observe, τῷ in the dual is of all genders.

722. ἤφα. αὐ. 'disappeared.' ἔφαν. 'to remove out of sight.'

723. πῶς δ. 'you can't imagine how.' Eur. Iph. Aul. κἄν τῷδε κάλγας, πῶς

τὸν Πλούτον ἡσπάζοντο καὶ τὴν νύχθ' ὄλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα. 725
ἐγὼ δ' ἐπήνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλούτον ταχὺ,
τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

ΓΥ. ὅσῃν ἔχεις τὴν δύναμιν, ὧναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλούτος; ΚΑ.
ἔρχεται. 730
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυῆς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἡσπάζοντο καὶ
ἐδεξιούνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, 736
ὀφρῦς συνῆγον ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.

δοκεῖς, χαίρων, ἔφη. Hec. kât' ἐκ Xenophon Anab. iv. 6, 22. ὀλίγον β. ἔχειν, 'to be poor.' Homer Od. a. 160. γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων. Hippol. τοῦτον λαβοῦσα, πῶς 377. Here βίος means 'livelihood.' δοκεῖς, καθύβρισε. Rane; ἐξαιφνης πό- 735. οὐσ. συχνήν, 'large substance.' θος | τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶει, συχ. is generally referred to time. σφόδρα. Acharn. 12, 23. Eccl. 399. 736. ἐκ δικ. 'according to justice.' πόνου is understood.

725. ἐγρη. 'were up the live-long night.' Plusq. perf. m. ἐγρήγορα for ἐγήγορα from ἐγείρεσθαι. There is a particular beauty in the tenses used in this speech.

731. ὑπερφυῆς ὅσος, 'such an exceeding great.' Plato Hipp. M. χρήματα ἔλαβε θαναστά ὅσα. This phrase seems originally formed from two propositions referring to each other, as θαναστόν ἐστιν, ὅσα χρήματα ἔλαβε. By usage, however, ὅσος has been referred to the adj. and put in the same case—as Plato Rep. ix. p. 273. εἰ τοσοῦτον ἡδονῇ νικᾷ ὁ ἀγαθός τε καὶ δίκαιος τὸν κακὸν τε καὶ ἀδικον, ἀμυχανῶν δὴ ὅσῳ πλείον νικῆσει, &c. Plato Alcib. 2. p. 137. οὐράνιον ὅσον an author in Suidas in v. ἀπήλγησαν. As in Latin, 'Immane quantum.'

733. See vs. 504. n. and compare

737. ἐσκυθ. 'looked sulky.' The derivation of σκυθρωπός is disputed. The most probable opinion is that it comes from σκυθρός, 'stern-faced,' (from σκύζω, 'to growl.') and ὤψ. 'appearance.' Aristænetus has a similar passage, μὴ σκυθρῶπαζε καλὴ γε οὐσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἀναγε. εἰ γὰρ φοβερά γένοιτο ἔττον ἔση καλὴ. i. 17. p. 44. Horace Epod. 13. 5. Carm. 3. 29. 16. Scapula derives it with Heysch. from σκυδμαίνω. Girardus thinks it a word coined to express 'sternness,' from the well known ferocity of the Scythians. Antiphanes ap. Athen. lib. 6. οὐ δεινὸν ἐστὶ πρόσφατους μὲν ἀν τύχῃ | πωλῶν τις ἰχθύς, συνάγοντα τὰς ὀφρῦς | τοῦτο σκυθρῶπαζόντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν.

οἱ δ' ἡκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
 γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
 ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν. 740
 ἀλλ' εἰ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἐνὸς λόγου
 ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε·
 οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιούσιν ἀγγελεῖ
 ὥς ἀλφίτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥ. νῆ τὴν Ἑκάτην, καὶ γὰρ δ' ἀναδῆσαι βούλομαι
 εὐαγγελία σε κριβανωτῶν ὄρμαθῶ, 746
 τοιαῦτ' ἀπαγγειλαντα. ΚΑ. μὴ νυν μέλλ' ἔτι,
 ὥς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

739. *εὐφημεῖν*, properly 'to use words of good omen.' Also as opposed to *βλασφημεῖν*, 'to speak good of a person,'— 'to celebrate,' as here.

— *ἐκτυπεῖσθαι*. Very rarely used in mid. 'to resound.' Eur. Med. 1081. *στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν*. Elec. 802. *πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη*.

740. Parody of some tragic verse. *ἐμβάς*, 'a high shoe worn by old men.' Hence in Eccl. 296. *ἐμβάς* means 'one that wears an *ἐμβάς*.' i. e. "an elderly man." It was borrowed from the Thracians. Lucian (in Gallo 181. t. ii. Necyom. 336. t. i.) uses it as synonymous with the cothurnus of tragedy; but it was smaller than the buskin. See Vespæ 1149. Shakespeare. "The sixth age shifts into the lean and *slipper'd* pantaloons."

741. *ἐξ ἐνός* λ. 'with one consent.' Expressed by *ἀπὸ μιᾶς* in St. Luke 14. 18. So *ἐξ ἐνός κελεύσματος*, *ἐξ ἐνός συνθήματος*.

742. *ὀρχεῖσθαι*, 'to dance according to fixed measure and the rules of art.' *σκιρτᾶν*, 'to bound and skip about at random.' *χορεύειν*, 'to dance in a ring with hands joined' ('to figure in.') See Thesm. 963. 977. Eur. Iph. A. 676. Callim. Hymn ad Dian. 241. Virgil Æn. x. 224. 'lustrantq. choreis'—where Servius rightly explains 'lustrant' by 'circumdant et circumseunt.' Georgic 4,

519. Arvaque—lustrabat, i.e. circumibat.

744. *θυλάκος*, 'a bag to hold bread.' Suidas explains it by *ἀροτοθήκη*. See too Casaubon on Theophr. Char. c. 16. *ἀλφ*, *οὐκ*. *ἐνε*. *ἐν*. *τ*. *θ*. Girardus thinks a proverb expressing extreme poverty.

745. *κἀγωγε*—*ὄρμαθῶ*, 'and I, for my part, would entwine thee in a chain of baked loaves for thy good news.' A suitable oath for a needy woman who had so often been benefited by Hecate's supper.

— *ἀναδῆσαι*. Messengers of good news wore chaplets. Æschyl. Agam. 508. Soph. Tra. vs. 179. and the messenger of Nero's death in Lucian de Ner. c. 18. p. 643. t. 3.

— *εὐαγ*. *ἀναδ*. is like *εὐαγγέλια στεφανοῦν*, 'to crown one for good news.' Equites vs. 644. *Θοῦειν εὐαγ*. *θῦειν γάμους*, where the preposition *διά* is understood.

— *κρ*. Elmsley on Acharn. 1123. writes *κριβανιτῶν*. but MSS. agree in *κριβανωτῶς* occurring in Athenæus iii. p. 114. F. The Attics wrote *κρίβανος*, the common Greeks *κλίβανος*. (Phryn. p. 76. Thom. M. p. 554.) Heysch. explains it by *ὁ βούνος τῶν κριθῶν*, 'an oven.'

747. *νυν* enclitic, has the force of *δή*. *μέλλειν*, 'to delay,' as vs. 587. After *μέλλ*. understand *ἀναδῆσαι με ὀρ*. *κρ*.

- ΓΥ φέρε νυν ἰοῦς' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ. 750
- ΚΑ. ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.
- ΠΛΟΥ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἣ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς, 755
οἷοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον,
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὀμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν' ὧ τλήμων ἐγώ.

749. κομίσω—κ. 'let me go in and fetch some sweetmeats and shower them on his (Plutus's) eyes, as it were newly purchased.' καταχ. were sweatmeats poured on the head of a slave to welcome him to his new service, for the benefit of his fellow-slaves. *Vespæ* vs. 58. The master and mistress of a family performed this ceremony upon the head of intimate friends also, at the hearth, upon their first entrance into the house, for the sake of good omen. Demosthenes mentions this custom in *Orat. in Coron.* ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχει τόθ' ἡνίκα ἐωνήθη ταύτῃ συνοικεῖν. p. 631. This was performed on the occasion of a marriage also. See vs. 770.

750. ὀφθαλμοῖς. She says ὀφ. instead of Πλούτῳ and νεων. because Plutus had been restored to sight.

751. ἐγώ—γε—βούλ. 'I for my part will go and meet them.' βούλομαι an auxiliary verb, as θέλω is used in Plato.

ACT III.—SCENE III.

752. καὶ—Ἥλιον. Though καὶ is placed at the beginning of a sentence without the copulative power, we may suppose Plutus to have said something before he appears on the stage. πρ. τ. 'H. 'I salute the sun,' &c. *Equit.* 156. τὴν γῆν πρόσκυσον. Generally πρ. signifies 'to adore.' Many verbs have an accus. c. which does not mark the

passive object of the action, but the object to which an action has only, generally, an immediate reference. *Herod.* 2. 121. καὶ τὸν μὲν καλῶνσι θεός, τοῦτον μὲν προσκυνέουσι. (*Matthiæ.*) Plutus salutes the sun, 1st. for the restoration of his sight; 2ndly, in gratitude for the oracle which that deity had given Chremylus.

753. σεμνῆς—κλεινόν. How charming these epithets were to the Athenians may be seen at *Acharn.* vs. 639.

—πέδον. i. e. the Acropolis; and πᾶσα χ. Κέκ. means Athens. Or πέδον may mean Athens, as *Eur. Andr.* τὸ κλεινὸν ἦλθονεν Φοῖβον πέδον. 1086. *Iph. T.* 972. *Æschy. Choeph.* 1035-7. But χώραν, and χθόνα, and γῆν, are all applied to cities. *Eur. Hec.* 16. *Arist. Thesm.* 115. Φοίνισσα γῆ. 'Tyre.' *Eur. Phœn.* 287. ἐπ' ἀπύλῳ γῆ, 'Thebes.' *ib.* vs. 252. χθών. *ib.* vs. 6. Crecrops was the first of the ἐπώνυμοι, or those who gave their name to the tribes, and the whole country of Attica.

756. οἷοις ἄρ—ἐλάν. 'Because forsooth I knew not that I kept company with such people.' οἷοις instead of ὅτι τοιούτοις. *Matth. G. G.* § 680.

757. τοὺς ἀξ.—ὀμιλίας, 'those worthy of my intimacy.' viz. the good. ὀμιλεῖν is applied to the intimacy between scholars and their master, by Xenophon, who calls the former ὀμιληταί, and the pay of the latter ὀμιλίας τὸ μισθός.

ὥς οὐτ' ἐκεῖν' ἄρ' οὔτε ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων'
 ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ 760
 δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι
 ἄκων ἐμαντὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.

ΧΡΕ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὥς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι
 οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ.
 νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τάντικνῆμα, 765
 ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὐνοϊάν τινα.

ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε ; ποῖος οὐκ ὄχλος
 περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός ;

ΓΥ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ καὶ σὺ χαίρετον.
 φερε νυν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
 ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. ΠΛΟΥ. μη-
 δαμῶς. 771

ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
 πρῶτιστα καὶ βλέψαντος οὐδὲν ἐκφέρειν

759. ἐκεῖνα, viz. associating with the bad. ταῦτα, avoiding the good.

760. ἀλλ' αὐτ.—ἀναστ. 'but having anew made a complete change.'

763. After βάλλε understand σανατόν.

—ὥς χ. 'what a nuisance.' Eur. Phoen. δεινὸν γυναιξίν ὠδίνων γοναί. 358. Plato Parmen. ταῦτα ἀδύνατον. Virgil, 'Triste lupus stabulis,' χρῆμα is understood. Ovid, 'miser omnis res timida est.' ex. P. 2. 7. 57.

765. νύττουσι—ἕκαστος. A transition from the plur. to the sing. Matth. G. G. § 301.

—φλῶσι τάν. 'and rub the calves of my legs.' In the Equites, Cleon and Agoracritus, striving for the palm of flattery, the former promises a box of ointment to cure the swellings and ulcers in the legs. vs. 906. sq. So Plautus; Asin. 3. 3. 80. Chremylus had before complained of the sores inflicted by poverty, and here he notices the officious-

ness of his new-found friends in trying to heal them. Heyseh. φλᾶν. μαλάσσειν. 'leviter tractare.' [Casaubon.] Others interpret the words thus—'they push me and break my shins.'

766. εὖν. τ. 'some civility.' ἀγάπην. Schol.

768. περιεστ. 'surrounded.' As 'Corona,' a crowd of people standing round any place or person.

—ὄχλος πρεσ. 'a crowd of old men.' Since 'Pares cum paribus facillime congregantur.' Adj. in -ικός express 'belonging to, consisting of.'

771. καταχέω. Subjunctive, dependent on φέρε, agreeably to Elmsley's canon. 'Come now, let me pour these sweetmeats on you.' See above vs. 749. n. Virgil,

—'tibi ducitur uxor ;
 Sparge, marite, nuces.'—Ecl. 8. 29.

773. καὶ, 'et quidem.' Plin. Ep. 3. 74. Salutabatur, colebatur, multumque in lectulo jactans.

πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

ΓΥ. εἴτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα; 775

ΠΛΟΥ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὥσπερ νόμος·
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις εἴτ' ἀναγκάζειν γε-
λᾶν. 780

ΓΥ. εὖ πάννυ λέγεις· ὡς Δεξίνικος οὔτοσιν
ἀνίσταθ' ὡς ἀρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

776. ἔνδον, 'in the hall.'

777. φόρτον ἐκφ. 'we shall avoid raillery.' Suidas explains φόρτον by χλεύην, for introducing such a thing to excite laughter, which his contemporary comic writers did. These words are spoken in the person of Aristophanes.

778. διδασκάλῳ, 'the teacher.' A word applied to the comic, tragic, and lyric writers of Greece, from their immediate superintendence, (and sometimes performance. See Mitchell's Pref. to the Knights) in the representations of their own productions. It appears from the fragment of Æl. Donatus, that the word 'doctor' was so used by the Latins. This reminds us of Agamemnon's diffidence in accepting the honours paid him on his return. (Æschyl. Agamemnon.) The precept οὐ γὰρ πρ. ἐστι, &c. alludes to the custom of some contemporary authors, which is also alluded to in the Vespe, vs. 68. Yet Aristophanes transgresses his own rule in the Pax, vs. 1033.

— Here Aristophanes speaks in his own person, and in the Acharnians he personally addresses Marilides, not in a parabasis. Bentley forgot these passages, when he says, (in his Dissertation upon the authenticity of the Epistles of Pha-

laris,) that Aristophanes never speaks in his own person out of a parabasis.

779. τρωγάλια, 'sweatmeats.' Pax

774. A Laconic word meaning the same as τραγήματα. (Hesych. in v. τρωγά-
λια.) Valcknaer has enumerated several Laconic words in p. 271. sq. of Theocr. ad Adon. Clem. Alex. uses the singular to signify 'sweetmeats.' καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφάπτεται φιλοσοφίας, οἷα τρωγάλι-
όν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος.

— τοῖς θεωμένοις, i. e. τοῖς θεα-
ταῖς. The Greeks, as well as Hebrews, use participles for nouns. Xenoph. Mem. 3. 5. 19. οἱ ἐφεστῶτες for οἱ ἐπι-
στάται.

780. προβαλόντα, accus. before ἀ-
ναγκάζειν.

781. Δεξίνικος—ἀρπασόμενος. 'De-
xinicus has arisen for the purpose of seiz-
ing.' A character not elsewhere men-
tioned in Aristophanes, and it is not de-
termined to be the correct reading. The
old reading ὡς δὲ Ξένικος, Girardus
supposes to allude to some stranger un-
known to the wife.

782. Suidas reads τῶν ἰσχάδων. MS.
in v. A specious reading. Acharn. vs.
805. ἐνεγκάτω τις ἐνδόθεν τῶν ἰσχά-
δων | τοῖς χοιριδίσιον. Pax. 1033.
τᾷσι θεαταῖσι ρίπτει τῶν κριθῶν.

- ΚΑ. ὥς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν 785
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδικηκόσιν.
ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἶνον μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου 789
τὰ σκευάρια πλήρη 'στίν, ὥστε θαυμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῶον ἰσχάδων.

ACT IV.—SCENE I.

783. πρ. εὐδ. i. e. εὐ πρ. 'to be rich.' vs. 764.

784. καὶ ταῦτα—οἴκοθεν, 'and that too (vs. 17.) carrying out nothing from the house,' i. e. 'being at no expense.' ἔξεν. (acc. c. before πράττειν. as προβαλάντα. vs. 780. So ἐξοδιάζειν, 'to spend.' εἰσοδιάζειν, 'to receive.'

786. ἐπεισπέπαικεν, 'has rushed in upon.' Athenæus 1. 7. p. 7. ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντας εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. It was a military term, in keeping with σωρὸς, "a body of men." So Virgil,

Ingruit Æneas Italīs, et praelia miscet.

Æn. 12. 628.

— In ἡδίκ. there is an elegant equivoque—it both means 'who have done Plutus no injury,'—and 'though we have done no wrong,' which last sense Aristophanes intended the words to bear, and they contain a severe sarcasm on the usual methods of acquiring wealth at Athens.

788 σιπύη, 'a bread-bin.' From the Inachus of Sophocles. σιτηρὸν ἀγγεῖον was a common expression for σιπύη in Eupolis and the old comedians. (Harpocrat.) In an epigram quoted by Suidas, ἐσιπίπυοι means 'rich,' ὀλιγοσίπυοι, 'poor.'

789. ἀμφορῆς. The ἀμφορεὺς was a vessel with two ears, containing 72 Attic sextarii. It is an Attic word, μετρητής the common Greek word. The nomin. pl. according to Matthiæ §. 48. not a

contraction from ἀμφορέες, but from the Ionic ἀμφορῆες.

— μελ. ἀνθ. Ranæ 1182. Διόνυνσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμῖαν, Phœrecr. in Athenæus vi. p. 269. πλήρεις κύλικας οἶνον μέλανος ἀνθοσμίου.

Virgil; Odorato radice incoque. Baccho. Geor. 4. 279.

Literally, 'with dark flower-smelling wine.' This is the αἶθοπα οἶνον of Homer, said to be produced chiefly from the vines of his native island, (Chios) and to have been imported into Attica in its pure state; being, however, too strong and racy for the Athenian palate, it was commonly scented and mitigated with the juice of flowers. ἀνθ. is Attic; εὐπνους common Greek.

790. ἀρ. καὶ χρ. 'silver and gold coins.' See vs. 131.

791. σκεύαρια, 'chests,' 'every kind of vessels.' Before θανμ. understand ἔξεστι.

792. φρέαρ, pr. 'a well'—differs from λάκκος, 'a cistern.' We should rather have expected λάκκος here. As φρέαρ evidently means 'locus olearius,'—yet St. Luke uses φρ. for λάκκος, ch. 14. vs. 6. So 'cisterna vini' is 'lucus vini' in Ulpian. D. 47.

— λήκυθοι, 'cruises.' λήκ. ἐλαιηραί, (Pollux 10. 62.) 'oil cruises' used at baths, and in the palestra. Hom. Od. Z. 79. λήκ. μυρρηραί, (Poll. 6. 105.) 'cruises of ointment,' as here, which were used at banquets.

ὅξϊς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα
χαλκῇ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς
σαπρούς 795

τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροὺς πάρεσθ' ὄραν.
ὁ δ' ἱπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάν-
τινος.

στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσαῖς, ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε. 800
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ

793. ὑπερῶν. Bos and Fischer think this word an adj. derived from ὑπερός, 'superus.' It agrees with οἰκημα, and means—1. the upper story of a house,—2. a cupboard in the upper part of a house: called 'cenacula' by the Latins. Here it has the last sense, 'a store-room.' Homer uses it to signify the apartment for women. II. β. 514. Od. π. 449.

794. ὄξις, 'vinegar cruet.' The Attics called vinegar itself μέλι for the sake of euphemism. The λοπάδιον was 'a small platter,' diminutive of λοπάς, 'a dessert plate,' according to Hesych. and Pollux. 6. 88. We learn from Theophrastus, (10. 2.) Pollux, (10. 122.) that the Athenians commonly used earthen plates and cruets: but we gather from this passage that the rich had them of brass.

795. χαλχῇ from χαλχοῦς. πινακίσκος—ἰχθ. 'a dish for holding fish,' or other meats. Od. α'. 141. Adj. ending in -ηρος denote not only multitude but fitness; as σιτηρός, οἰνηρός, μελιτηρός.

—σαπρούς, 'rotten.' In this sense σαθρόν is more usual: but Aristophanes has σαπρὸς φορμὸς, σαπρὸν σχοιρίον.

797. ἱπνός, 'a kitchen,' in which every thing made of wood was turned to ivory. ἱπν. ἐλεφ. is analogous to λύρα ἐλε. σκιαδίσκη ἐλ. στέφανος χρυσοῦς. Dobree is persuaded that this is the

sense. Others interpret it 'a mouse-trap,' from Pollux 10. 34. μνάγρα, who reads, however, εἰπον, which sense Bentley approves, but reads ἱπον.

798. στατ. The silver stater of Attica, of the value of four drachmæ, was about half-a-crown value, rather more. The golden stater of the value of 20, others say 25, drachmæ, was about the worth of our sovereign.

—Derived from ἀρτιος, 'even,' as opposed to περιττός, 'odd.' ἀρτιάζομεν, 'we play at odds and evens.' Meursius de ludis Gr. 'ludere par impar.' Horace Sat. 2. 3. 248. 'Micare.' Cicero Off. 3. 19. The game was called also ζυγὰ καὶ ἀζυγα. Suetonius, in his life of Augustus, says, that the emperor's daughter and the guests at his table played at this game with money.

801. βουθυτεῖν, pr. 'to sacrifice an ox.' Here it is a general expression 'to sacrifice,'—as βουκόλοι means 'shepherds.' Hesych. We need not suppose with the old Schol. and Dorville, the particle βου to express magnificence. Chremylus sacrifices three victims to the three gods to whom he was so much indebted, Apollo, Æsculapius, and Plutus. The Athenians called a sacrifice, consisting of a goat, a pig, and a ram, as here τριττός, or τριττύα. Suidas. The Romans had a sacrifice consisting of a pig, a sheep, and a bull, called suove-taurilia.

ὕν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος,
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός· οὐχ οἴος τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ΔΙ. ἔπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ῥωμεν. ΧΡΕ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὕτοσί;

ΔΙ. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

ΧΡΕ. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὥς ἔοικας, εἶ.

ΔΙ. μάλιστ'. ΧΡΕ. ἔπειτα τοῦ δέει; ΔΙ. πρὸς
τὸν θεὸν

809

ἦκω· μεγάλων γὰρ μούστιν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

ΧΡΕ. ἦ πού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.

802. ἐστεφ. Persons offering up a sacrifice wore crowns, not of gold, but of the leaves of trees.

803. καπνός. The delicacy of Cario is admirable. He cannot bear what his master supports very well.

804. ἔδακνε. Hence Virgil's exquisite epithet, *amarus*.

Inclusas ut cum latebroso in pumice pastor
Vestigavit apes, fumboque implevit amaro

Æn. 12. 588.

— ACT IV.—SCENE II.

805. ἔπου μετ' ἐμοῦ. Some commentators refer this to a slave following the just man, others to a child of his. Girardus adopts the latter, on account of the words μετ' ἐμοῦ, which would have been ἔμοι had it been a slave. Lex. SG Bekker. ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ. οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λύσιας οὕτω κέχρηται καὶ Πλάτων. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ “ἔπου, φησι, μετ' ἐμοῦ, παιδάριον.” καὶ Μένανδρος “νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενής ἔποιτ' αἰεῖ.” κἀν τῇ Παρακαταθήκῃ. “συνακολουθεῖν μεθ' ἡμῶν” φησίν.

Conf. 485. Plato Menex. καὶ οἶα δὴ τὰ πολλὰ αἰεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινες ἔπονται καὶ ξυνακροῶνται. Thucyd. 7.

57. Porson assigns this to Chremylus. — παιδάριον. Diminutive of παῖς, but having the same force, viz. ‘a servant.’

806. ἔα, ‘hey-day!’ properly the imperative of ἱᾶν, ‘to let.’

808. χρ. The genitive depends on τις. Generally ἱκ is used, or εἰς. See Matth. G. G. § 355.

811. ἱκανὴν οὐσ. ‘handsome property.’ ἱκ. like idoneus, means ‘quicquid suo nomine dignum est.’ So ἱκ. οὐ. is the same as οὐ. συγχρὴν in vs. 735. And ἱκανὸν χρόνον, ‘a long time.’ vs. 1071.

812. ἐπήρκουν. Hecuba. 970. τε χρὴ τὸν εὐ πράσσοντα, μὴ πράσσουσιν εὐ

φίλοις ἐπαρκεῖν;

Both Aristophanes and Euripides allude to the proverb κοινὰ τὰ τῶν φίλων.

813. χρήσιμον π. τ. β. Terence, Id arbitror apprimere esse in vitâ utile. Aud. 1. 1. 31.

814. ἐπέλιπεν, ‘failed.’ Some MS. read ἀπέλ. which means ‘deserted,’—a

κομιδῇ μὲν οὖν. ΧΡΕ. οὐκοῦν μετὰ ταύτ'
ἦσθ' ἄθλιος. 815

ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾧμην οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους ἔξιν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ
οἱ δ' ἐξετρέποντο κοῦκ ἐδόκουν ὀρᾶν μ' ἔτι.

ΧΡΕ. καὶ κατεγέλων δ', εὖ οἶδ' ὅτι. ΔΙ. κομιδῇ
μὲν οὖν. 820

αὐχμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ΔΙ. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν
θεὸν

προσευζόμενος ἦκω δικαίως ἐνθάδε.

ΧΡΕ. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φρά-
σον. 825

meaning foreign to the sense of this passage.

815. κομιδῇ μὲν οὖν, 'yes, entirely.' Dative case of κομιδῇ, 'care,' used adverbially, as σπουδῇ, ὀρῳ. Thucyd. 8. 94. κόσμῳ. Herod. 8. 67.

816. τέως. τηνικαῦτα. Heysch. Interea dum dives fui. Before ἔξιν understand ἔμε.

819. ἔξερ. 'turned themselves out of the way.' Lucian in Timone, οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες ἐτέραν ἐκτρέπονται, οὐσάντην καὶ ἀποτροπαῖον θέαμα ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

— κοῦκ ἐδόκουν, 'and pretended not to see me.' According to Valcknaer's interpretation, on Hippol. p. 217. So in the Pax vs. 1051. μὴ νῦν ὀρᾶν δοκῶμεν αὐτόν, 'let us pretend now not to see him.' Plautus Epid. 2. 2. 54. Dissimulaban me harum sermoni operam dare. Eur. Med. πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος. 561.

821. αὐχμὸς—ὦν. Here ὦν is abundant. This passage has been variously understood. According to some, the dryness alluded to (αὐχμὸς) means that the vessels were no longer filled and served up as before: others refer it to the dry and mouldy nature of the provisions placed in them. But the metaphor is taken from the drought which shrivels corn in the ear. Hence some have applied it to rust eating out the vessels themselves.

822. ἀνθ' ὧν, 'wherefore.' Soph. Elec. 587. δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῶν αἰσχιστα πάντων ἔργα ὀρώσα τυγχάνεις. Cf. Acharn. 285.

824. τὸ τριβ.—τί δ. understand κατὰ, 'but this thread-bare cloak, what does it mean?' So Thucyd. 6. 36. αὐται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύναται. Antiatt. Bekk. p. 89. δύναται οἶον, τί δύναται ἢ δὲ ἡ λείξις; ὁ στατήρ πῶσους ὀβολοὺς δύναται;

825. μετὰ, here means 'behind,' ὀπισθεν, as 805.

ΔΙ. και τοῦτ' ἀναθήσων [✓] ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

ΧΡΕ. μὼν ἐνεμνήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

ΔΙ. οὐκ, ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα.

ΧΡΕ. τὰ δ' ἐμβάδια; ΔΙ. καὶ ταῦτα συνεχι-
μάζετο.

ΧΡΕ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερεις οὖν; ΔΙ. νῆ
τὸν Δία 830

ΧΡΕ. χαριέντά γ' ἦκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

ΣΥ. οἴμοι κακοδαίμων, ὥς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ πρὶς κακοδαίμων καὶ τετράκισ καὶ πεν-
τάκισ

καὶ δωδεκάκισ καὶ μυριάκισ· ἰοὶ ἰοῦ.

οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. 835

826. ἀναθήσων, 'to consecrate.' Fut. part. having the sense of the infin.

827. ἐνεμνήθης—μεγάλα, 'were you initiated in the great mysteries in that cloak?' The mysteries were divided into greater and lesser. The latter were instituted by Hercules, consecrated to Proserpine, and celebrated at Agræ, close by Athens. These were themselves but a prelude to the Eleusinian or Greater Mysteries, on which Meursius has written at some length. The allusion in this passage is to the custom prevalent in Greece of wearing the garments in which they had been initiated, until they became too ragged for common use, and then dedicating them to Ceres herself, or some other deity. μεγάλα agrees with μυστήρια, which is expressed in vs. 996.

828. ἐνερ. 'I shivered in it.' ῥιγῶω, 'to shiver,' applied to the body. ῥιγῶν, 'to quake,' to the mind.

829. συνεχ. 'have wintered with (the cloak).' (m. voice.)

831. γε, expresses irony, 'at any rate you are come with acceptable presents to the god.'

ACT IV.—SCENE III.

832. Συκοφάντης. The common in-

formers at Athens are fully treated of by Mitford, vol. 5. p. 27. It will there be seen how the sycophant was enabled to support himself, and that no man at Athens could deem himself master of his own property through their inquiries. The word used to express this odious class is taken from a law promulgated by some demagogue to prevent the exportation of figs from Attica, and from the many vexatious informations this law gave rise to, it was used to indicate any sort of malicious and slanderous accusation.

— δειλαιος. The penult is short.

834. Ovid A. A. O quater, et quoties numero comprehendere non est Felicem! 2. 447.

835. πολυφόρῳ, (pr. applied to wine, bearing much water, i. e. strong), 'most troublesome.'

— συγκ. The metaphor is continued, viz. from wine that is quite dispirited from too great an infusion of water. Sophocles Antig. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δῶα. Ajax 395. ὀρῶ Τέκμησσαν, οἴκῳ τῷδε συγκεκραμένην. Cf. Æschyl. Choeph. vs. 732. Blomf. Glossary. Some conclude this to be a slight hint of the comedian at the too

ΧΡΕ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν ὃ τι πέπονθεν ἄνθρωπος
κακόν;

ΣΥ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἥνπερ μὴ ἄλλίπωσιν αἱ δίκαι;

ΔΙ. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γινώσκειν δοκῶ. 842
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνὴρ,
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

ΧΡΕ. νῆ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται. 845

ΣΥ. ποῦ ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλου-
σίους

ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσιν εὐθέως,
εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς; ὁ δὲ

daring liberties taken by his tragic con-
temporaries.

837. τί ποτ' ἐστὶν ὃ τι, 'what in the
world misfortune is it which has befallen
the man?' See vs. 86. 479. In next
vs. πέπονθα πρ. mid. has the force of
the present πάσχω.

839. τὰκ τῆς οἰκίας, 'all my money
out of my house.'

841. πάλιν αὖθις. See vs. 25 n.

— αἱ δίκαι. These are not of the
kind so eloquently described by Sopho-
cles in the *Antigone*, 'whose father is
Olympus:' but the corrupt proceedings
in the Athenian courts where nothing
was easier than 'to make the worse ap-
pear the better reason,' and where, not by
the accusation of Xenophon only, but by
the confession of Lysias, the great advoca-
te for democracy, we are assured, that
protection for iniquity might, and justice
must, be bought.

844. κόμ. Aristophanes often uses the
expression, τοῦ πονηροῦ κόματος, to
express a vile worthless fellow. It is a
metaphor taken from their money, (κόμ-

μα, from κόπτω 'a stamp upon a coin.')

Ranæ 735. νόμισμα 'κοπέν. Hence
παράκοπος, 'beside oneself,' metaphor
from false coin. (see n. on vs. 2.) So
Acharn. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ πα-
ρακεκομμένα. This idea is expanded in
Ranæ vs. 718, sq. ἔοικε. Dicaeus judges
of the sycophant's character by his phy-
siognomy. So Eurip.

γνοίη δ' ἂν ὥς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώ-
πων πέρι
τὸ σχῆμ' ἰδὼν τις, εἰ πείφειεν εὐγέ-
νης. Ion. 239.

845. καλῶς π. irony, 'suffering his
deserts.'

847. ὑποσχ. from ὑποσχομαι, i. q.
ὑπέχομαι, 'to take upon oneself,' i. e.
'to promise.'

— οὗτος. The nominative before the
inf. ποιήσιν, since it refers to the ar-
ticle preceding, which joined to the partic-
iple, supplies the place of the indicative.

848. π. ἐξ ἀρχῆς, 'again, as before,'
Soph. *Ced. T.* 133. ἀλλ. ἐξ ὑπαρχῆς
αὖθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ. *Athenæus*, 6.
αὖθις ἐξ ἀρχῆς. p. 269.

πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.

ΧΡΕ. καὶ τίνα δέδρακε δῆτα τοῦτ' ; ΣΥ. ἐμὲ
τουτονί. 850

ΧΡΕ. ἡ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων ;

ΣΥ. μὰ Δι' οὐ μὲν οὖν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός,
κούκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.

ΚΑ. ὥς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμαῖ. 855

ΣΥ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθά-
νοις ;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλού-
μενον

849. ἐστὶν ἐξολωλεκώς. Attic. Demosthenes Olynth. 1. ἐγνωνκότες ἦσαν. Xenoph. Cyrop. οὓς ἦτε ἐκπεπομ-
φότες.

850. ἐμὲ τουτονί, 'me, this person here.'

851. εἰς, or τίς, is understood before πον, and τοιχω. See Matthiae § 355. and ἦσθα, Attic, for ἦς.

852. οὐ μὲν οὖν—οὐδενός, 'there is not then any honesty anywhere among you.' ὑγ. is used substantively, and οὐδενός adverbially, upon which ὑμῶν depends: as in vs. 342. (n.) οὐδενός is an adv. in Plato Phædo 39. τελευτῶν δὴ θάμὰ προσκρούων, μισεῖ τε καὶ παντὰς ἡγείται οὐδενός οὐδὲν εἶναι τοπάραν.

853. οὐκ—'and it is impossible that you have not got my money,' i. e. 'you certainly have my money—' χρ. has this sense only in the plural.

854. σοβαρός, derived from σοβεῖν, which means—1. to drive away, as σ. μυίας, Theophr. Char. 25. 3.—2. to hasten.—3. to walk in such a hurry as to push aside every impediment, whence σ. τοὺς τοιοῦτους λόγους, 'incedentem jactare ejusmodi voces.' Hence σοβαρός means 'fierce, insolent,' as H. Stephens interprets it.

—Δάματερ, though Doric in its form is usual in the comic writers, ac-

cording to Eustathius on Od. p. 1385. 53. It occurs in vs. 536.

855. βουλιμαῖν, 'to be very hungry.' βον in composition signifies μέγα, πολύ, Hesych. The verb is derived from βούλιμος, which Hesychius and Alex. Trallian. 8. 6. interpret, by μέγας λιμός; a disease attended with intolerable hunger. Gell. 16. 3. Foës. Lex. Hippocr. h. v.

856. φθάνοις. See n. on vs. 485. The Schol. there explains φθάνειν by ἀναβάλλεσθαι, 'to put off.' Buttman (G. Gr. p. 536) 'to escape.' Herman on Viger p. 746. 'to cease.' Blomfield 'to be sooner.' The interpretation of Dr. Blomfield seems the most satisfactory.

— This is one of those strokes of nature, which, though they are instances of the greatest penetration in the writer, are sure to escape all readers, but those of accurate judgment and strict attention. This informer who has been deprived of all his wealth, as a punishment for having procured it by informations on penal laws against his fellow-citizens, still preserves his old disposition, and is for hauling into court every man he sees.

857. τρ.—στρ. 'being racked upon the wheel.' At Athens this was inflicted only on slaves, and was a torture rather to extort confession, than to punish

εἰπεῖν ᾧ πεπανούργηκας. ΚΑ. οἰμῶξ' ἄρα σύ.

ΔΙ. νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασιν τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ 860
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

ΣΥ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾶς;
ἐπεὶ πόθεν θοιμάτιον εἵληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἰδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.

ΔΙ. οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ πριάμενος 865
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδήμου δραχμῆς.

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος,

crime. It is mentioned in the Pax vs. 451. *Lys.* 846.

858. οἰμῶζει, 'you shall be hanged,'—the opposite to χαίρει, and equivalent to the 'jubeo plorare' of Horace. *Sat.* 1. 10, 91. A crasis like κλαῦσ' ἄρα, ἀγοράσ' ἀγένοιος.

859. Ζεὺς Σωτήρ. *Ranæ* 750; below vs. 1152, 1163. worshipped at Athens by this title. In their feasts, the Greeks dedicated the third cup to Jupiter Soter, because they thought their potations thus far within the bounds of temperance; hence this cup was called τέλειον. An oath reminding the sycophant of the feasts he had formerly attended, but from which he was for the future to be excluded, would be of course very galling to him.

—πολλοῦ γ' ἄξιος ἅπασιν, 'at all events much to be esteemed by all the Greeks,' i. e. Athenians.

862. οἴμοι τάλας, 'woe to me! wretched.' See vs. 832. οἴμοι, *κακοδαίμων*, when we should have expected the dative of the adjective.

—μετέχων, 'being an accomplice in his theft,'—by which means the sycophant supposed Chremylus had become rich.

864. ἐχθὲς. The proper Attic word is χθὲς, which occurs in vs. 324. ἐχθὲς was common Greek. (*Mæris* and *Thom. Mag.*) ἔχοντα, i. e. φοροῦντα. *θοίμ*, by crasis for τὸ ἱμάτιον, as θάτερον for τὸ ἔτερον.

865. προτιμῶ, prop. to 'prefer,' same

as προαιεῖσθαι. Here simply 'to care for,'—πρό, in many compound verbs, loses its force.

866. δακτ. π. τ. λ. 'this ring here from Eudemus.' Antiphanes in *Athenæus* 3. 34. p. 123. παρὰ Φερράτου δακτύλιός ἐστι μοι δραχμῆς; where a magic ring is spoken of, as in this passage. δραχμῆς depends on *πριαμ*, 'having bought it for a drachma,'—the genitive of the price.

—The ancients superstitiously placed great virtue in rings. The story of Gyges is well known. Eudemus was a professor of the magic art, and pretended to make rings which should be preservatives against the bites of serpents. Chremylus, in the next verse, intimates that this sycophant is more venomous than a serpent.

867. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι σ. δ. These words have greatly perplexed the commentators. Hemsterh. reads οὐκ ἂν ἐστι, a solecism as Porson shews; Dawes ἀλλ' οὐ περίεσται—which is too violent an alteration; Dobree thinks something is lost, and Porson says, 'Frustra emendare Toup., explicare, Reisk. sategunt.' The sense is, 'you can find no remedy against a sycophant's bite.' Euripides *Androm.* 268. δεινὸν δ' ἐρπετῶν μὲν ἀγρίων | ἅκῃ βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστήσαι τινα | ἃ δ' ἐστ' ἐχιδνῆς καὶ πυρὸς περαιτέρω | οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέω κακῆς τοιοῦτον ἐσμὲν ἀνθρώποις κακόν. *Laert.* 6. 51. *Diog. Cyn.* ἐρωτηθεὶς τί τῶν

ΣΥ. ἄρ' οὐχ ὕβρις ταύτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὃ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ' οὐκ εἰρήκατον.

οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί. 870

ΧΡΕ. μὰ τὸν Δί' οὐκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.

ΣΥ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσεται.

ΧΡΕ. ὥς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαρράγεις, μηδενός γ' ἐμπλήμενος.

ΣΥ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστίν, ὃ μιαρωτάτω, 875
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτημένων.
ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ.

ΧΡΕ. κακὸ δαίμων, ὁ σφραίνει τι; ΔΙ. τοῦ ψύχους
γ' ἴσως,

θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, τῶν μὲν
ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων
κόλας. Thesm. 577. ὑπὸ λίθῳ γὰρ |
παντὶ που χρή, | μὴ δάκνῃ ῥήτωρ,
ἀθρεῖν.

868. ὕβρις. The Attic law enumerated four degrees of the ὕβρις mentioned by the sycophant. The 1st included all abuse by words, and in which the defendant, if cast, paid 500 drachmæ. This answered to our 'defamation.' The 2nd. answered to an English indictment of battery. In the 3rd. the premeditated intention of assault was required to be specified. The 4th. included all cases in which insult had been offered by the defendant without serious injury to the plaintiff.

871. οὐκουν τῷ γε σῷ, 'No, by Jove, not for your good at least.'

872. ἀπὸ τῶν ἐμ. 'at my cost.' sc. χρημάτων. So ἀπὸ τῶν κοινῶν, 'at the public cost.'

— δειπνήσεται γὰρ, '(No) for you are going to sup,'—Chremylus (in vs. 569.) had offered the sacrifice, and agreeably to the custom of the ancients, the remnants of the victims were eaten.

873. ὥς δὴ, 'Utinam.' Viger 8. 10. 4. Homer; ὥς δὴ ὄφελον, ὥς ὄφελον.

— Some take ἐπ' ἀλη. to mean 'upon condition of the truth of your assertion,' ἐπὶ with a dative implying

a condition. Matth. G. G. § 585.

— ἐπ' ἀληθείᾳ, i. e. ἀληθῶς. Æschyl. Suppl. Ζεὺς δ' ἐφορεύει ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ, 635. The witness here mentioned was some profligate fellow, whom informers used to carry about to support their informations by his evidence.

874. Porson interprets this line 'may you burst, but not with eating,' διαρρ. is an instance of hyperbole, as in Eq. 698. κάπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρράγῳ. Alexis Athen. 6. p. 258. E. F. εὐδαίμων ἐγώ· μὰ τὸν Δία | τὸν 'Ολύμπιον καὶ τὴν 'Αθηνᾶν οὐχ ὅτι | ἐν τοῖς γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχῆσομαι, | ἀλλ' ὅτι διαρράγῃσιν· ἂν θεὸς θέλῃ· | τοῦτον δὲ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν. Phœnicides 10. p. 415. E. ἰσθίει | μέχρις ἂν δίδῃ τις ἡ λάβῃ διαρραγείς. Anaxilas p. 416. E. διαρραγῆτω χάτερος δειπνῶν τις εὖ | μὴ Κτησίας μόνος.

875. ἀρνεῖσθον. Attic future. Plato Phædo 7. 5. and 40. 17.

876. χρ. τεμ. 'a quantity of sliced fish.'—Nub. 2. χρῆμα νυκτῶν. Ranæ 1312. and Herodot. Clío. σὺδς χρῆμα, 'a huge boar.' Xenoph. Cyrop. σφενδονήτων χρ. 'a quantity of slingers.'

878. ὁσφραίνονται governs both an accus. and genitive.

ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον. 879

ΣΥ. ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἑμ' ; οἴμ' ὡς ἄχθομαι
ὅτι χρηστός ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς.

ΧΡΕ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός ; ΣΥ. ὥς οὐδεὶς
γ' ἀνὴρ.

ΧΡΕ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναι μοι, ΣΥ. τὸ
τί ;

ΧΡΕ. γεωργὸς εἶ ; ΣΥ. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἶει ;

ΧΡΕ. ἀλλ' ἔμπορος ; ΣΥ. ναί, σκῆπτομαί γ', ὅταν
τύχω. 886

ΧΡΕ. τί δαί ; τέχνην τιν' ἔμαθες ; ΣΥ. οὐ μὰ τὸν
Δία.

ΧΡΕ. πῶς οὖν διέζης ἢ πόθεν μὴδὲν ποιῶν ;

ΣΥ. τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων
καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΧΡΕ. σύ ; τί μαθὼν ;

ΣΥ. βούλομαι

890

879. ἀμπέχειν, 'to clothe.' ἀμπέ-
χεσθαι, (m.) 'to clothe oneself.' Hence
τριβ. ἀμπεχ. 'he has such a thread-
bare cloak.'

880. Acharn. ταῦτα δῆτ' ἀνασχε-
τα. The same as ἀνεκτά. Sophocles ;
ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτά ; Ed. T. 439.

881. ὑβρίζειν εἰς τινά, is said to be
distinguished from ὑβρίζειν τινά in
this, that ὑβ. τινά relates to oneself,
e. g. to any maltreatment of the person ;
but ὑβ. εἰς τινά, 'to insult any person
connected with one.' This distinction,
however, is not always observed.

882. ὦν, 'though I am,' is here added
to mark the cause.

883. See vs. 235. n.

885. See n. on vs. 12. τὸ τί ; 'quid-
nam.' As Aves 1039. Nubes 773. In
vs. 1076, it means 'quare ?'

886. ἀλλ' ἔμ. 'a merchant then ? S.
Yes, at least I pretend to be one, when-
ever I have occasion.' Athenian mer-

chants were exempted from going to war,
and from paying taxes. Hence, there
were always some, who, to avoid paying
taxes, pretended to be merchants. De-

mosthenes c. Apatur. init. πολλοὶ τῶν
φευγόντων ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις
—ἐξήλεξαν τοὺς δικάζομένους ἀδικῶς
ἐγκαλοῦντας καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ
ἐμπορεύεσθαι συκοφαντοῦντας. See
Elmsley on Acharn. 392.

— σκ. i. e. προφασίζομαι. Eccles.
1019. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι.

888. The Attics said ἐζήν for ἐζον,
(Mœris in v.) and the compound διαζ.
is the same as the simple verb ζῆν. Eu-
ripides Phœn. πόθεν δ' ἐβόσκου ; 357.

— μὴδὲν ποιῶν, i. e. ἀργός, in vs.
923. Petit quotes these lines to shew
that no Athenian was allowed to live
without an occupation. Comment. ad
Leg. Att. p. 425.

890. ἰδίων π. 'private matters of
individuals.' The word in this sense is

ΧΡΕ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστός, ὃ τοιχωρύχε,
εἴ σοι προσήκον μηδὲν εἴτ' ἀπεχθάνει;

ΣΥ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἑμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετῆιν, ὃ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;

ΧΡΕ. εὐεργετῆιν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν; 895

ΣΥ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμέ-
νοισιν

καὶ μὴ 'πιτρέπειν εἰάν τις ἐξαμαρτάνῃ.

ΧΡΕ. οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν; ΣΥ. κατηγορεῖ δὲ τίς;

frequent in the Attic writers. Timæus. Pl. Lex. v. ἴδιον. Ruhnk.

— τί μάθων, 'for what reason?' An Attic form of words expressing reproach. See Nubes vs. 1507, and Bisetius's note there. Brunck and Porson read πάθων, without necessity, though that form occurs in Acharn. 826. 912. Nub. 340. 402.

— βούλομαι, 'I choose it.' At Athens any person (ὁ βουλόμενος) might prefer a public charge against another: as we know from the usual form of the law so often occurring in the orators: as ἀπογραφέτω δὲ τὸν μὴ ποιοῦντα ταῦτα ὁ βουλόμενος. Δοκιμασίαν μὲν ἐπαγγελλάτω 'Αθηναίων ὁ βουλόμενος. Hence the joke which follows.

891. τοιχ. Plaut. Pseud. 4. 2. 23. Parietum perforess.

892. εἴ σοι προσήκον μ. ε. ἀπ. 'If you make yourself odious by interfering,' σ. προσήκον μ. the nom. absolute, 'nothing concerning you.' For the use of εἴτα, after a participle, see vs. 79. 207. 321.

894. εὐεργ. με. (Obs. εὐερ. like κακουργεῖν govern an acc. of the object. Matth. § 409.) με is repeated here as in Sophocles (Ed. T. εἴ με χρὴ φυγεῖν | καὶ μοι φυγόντι μήτε τοὺς ἑμοὺς ἰδεῖν—μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος. vs. 823. Eurip. Iph. Tau. τᾶμα δεῖ φέγειν ἐμέ. 687. Vespæ; οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἑμαυτοῦ χρημάτων. 1341.

— κέπφος, 'a gull.' Pax vs. 1071. The verb κεπφοῦμαι, 'to be gulled,' is formed from this word, and occurs in Ci-

cero, (ad Att. 13. 40.) and in Iren. adv. Hæc. 1. 9.

895. τὸ πολυπ. i. e. τὰλλοτρία πράττειν. vs. 931. It is the subject of ἐστὶ. See Monk on Eur. Hippol. p. 90.

896. κειμ. The usual word for 'enacted.' Xenoph. Men. 4. 4. 16.

897. ἐπιτρέπειν understand ἐξαμαρτάνειν, 'and never to allow a person to do wrong.' Eur. Hec.

ἰσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπή-
ρετεῖν

καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κα-
κῶς αἰεῖ.—832.

898. Hemsterhuys joins οὐκοῦν το ἐξεπ. 'to no purpose, then, does the state appoint judges to bear the magistracy,' and the Schol. says ἐξεπ. μάτην οὕτως γὰρ οἱ 'Αττικοί.

— ἐξεπ. 'on purpose.' The Attics also said ἐπίτηδες. (Thom. Mag.)

899. ἀρχειν. A word applied to the senate, not to the judges, according to Plutarch Solon. p. 88. Α. θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετείχον τῆς πολιτείας. Dobree suggests ἀρχήν, an adverb, and quotes Thucyd. 5. 27. ἀποδείξαι δὲ ἀνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους εἶναι. But he does not attribute much to this alteration. Indeed ἀρχειν is supported by a passage in the Vespæ vs. 585. καὶ ταῦτ' ἀνπεύθυντοι δρώμεν, τῶν δ' ἄλ-
λων οὐδεμί' ἀρχή.

ΧΡΕ. ὁ βουλόμενος. ΣΥ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.

ὥστ' εἰς ἔμ' ἦκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

ΧΡΕ. νῆ Δία, ποιηρόν τάρρα προστάτην ἔχει. 902

ἐχεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἂν, ἡσυχίαν ἔχων

ζῆν ἀργός; ΣΥ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέ-

γεις,

εἰ μὴ φανείται διατριβή τις τῷ βίῳ. 905

ΧΡΕ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. οὐδ' ἂν εἰ δοίης

γέ μοι

τὸν Πλούτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάπτου σίλφιον.

ΧΡΕ. κατάθου ταχέως θοιμάτιον. ΚΑ. οὗτος, σοὶ

λέγει.

902. προστάτης, 'a patron.' All strangers and foreigners were to choose a patron (προστάτης), a citizen of Athens, upon their settling in Attica. Hesych. Harpocr. Hence this term was applied to the governor of a province.

904. προβ. The inertness and stupidity of the sheep is largely treated on by Aristotle in his history of animals. ix. 3. Hence Diogenes, the Cynic, called a rich but stupid man, πρόβατον χρυσόμαλλον. Diog. Laert. 6. 47. Suidas in v. πρ.

905. διατριβή, 'occupation.' The calumniator's arguments to defend his occupation bear that same stamp of genuine wit, which renders the inimitable reasonings of Hudibras and his servant, on the expediency and propriety of breaking his oath, impossible to be read too often. The similarity between the two writers is observable in more than one turn of thought in this play. See vs. 546.

906. μεταμ. 'and you will not learn another course of life?' for μετὰ in composition implies change.

— οὐδ' ἂν (μεταμάθοις sc.) εἰ δ. δοίης is Attic for δῶς. Mæris. Cf. Nub. vs. 108. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, ἦν δοίης γέ μοι | τοὺς φασιάνους, οὓς τρέφει Λεωγόρας. Acharn. 965. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γέ μοι τὴν

ἀσπίδα.

907. τὸ Β. σ. 'the benjamin of Battas.' Battus founded Cyrene in Africa, and was its first king. (Herodot. 4. 154. sq.) As the silphium, or gum, here mentioned, made a great article of their commerce, in his honour the inhabitants coined money, on which he was represented receiving from them this plant. Catullus;

Quam magnus numerus Libyssæ arenæ
Laserpiciferis jacet Cyrenis,
Oraculum Jovis inter æstuosi,
Et Batti veteris sacrum sepulcrum.

Carm. vii.

It passed in time into a proverb signifying any present of rarity and value. (Aristotle de Cyrenæorum Repub.)

908. κατάθου. 'Down with your cloak immediately.'

— οὗτος, 'he speaks to you, sir.' It was customary to strip slaves when they were going to whip them. For which reason, the speech of Chremylus seemed to be directed to Cario, to whom the informer, by motion of the hand, directed it. Cario, therefore, answers in triumph, 'It is not to me, sir, but to you he speaks.' To heighten the insult he meant to inflict, Cario uses the very words of the calumniator just before.

ΧΡΕ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι. ΚΑ. πάντα ταῦτα σοὶ
λέγει. 909

ΣΥ. καὶ μὴν προσελθετω πρὸς ἐμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος. ΚΑ. οὐκοῦν ἐκείνός εἰμ' ἐγώ.

ΣΥ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

ΚΑ. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὰλλότρια πράττων ἐσθίειν.

ΣΥ. ὅρᾳς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΧΡΕ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν εἶχες μάρτυρα. 915

ΣΥ. οἴμοι περιέλημμαι μόνος. ΚΑ. νυνὶ βοᾷς;

ΣΥ. οἴμοι μάλ' αὖθις. ΚΑ. δὸς σύ μοι τὸ τρι-
βώνιον,

ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.

ΔΙ. μὴ δῆθ' ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.

ΚΑ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται 920
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;

909. ὑπόλυσαι, 'take your shoes off,'—properly so used; being referred to ὑποδείσθαι. Xen. Mem. 1. 6. 6. Anab. 4. 5. 11.

910. The Sycophant in these words challenges Chremylus and Cario to the attempt.

912. μεθ' ἡμέραν, 'by day.' Spanheim on Callim. Dian. 208. Demos. in Steph. Or. 1. (p. 1125. t. ii. Reisk.) μεθ' ἡμέραν εἰ σὺ σώφρων. This usage of μετὰ was derived from the East. (Fischer Proluss. de vers. Græc. Litt. Hebr. magistris p. 98. et ad Will. 3. ii. p. 201.)

— If this appear a paltry way of raising a laugh, it may well be excused for the moral lesson it conveys. The disgrace is also heightened by its being done in the open day, since by night it was nothing uncommon. See Ranæ 715. Plutus 165.

913. ἐσθίειν, 'to get a livelihood.' ἀξιοῖς. προαιρῶ. Hesych.

914. ὅρᾳς ἃ ποιεῖς. Hemsterhuys.

'You see what he is doing?' The Sycophant addresses these words to Chremylus, whom he thought was present.

— μαρτ. 'I call you to witness this.' In Nubes vs. 1300. ταῦτ' ἐγὼ μ. 'I am a witness of these things.'

915. οἴχ. φ. frequently instead of a single verb, in the sense of 'to go away,' its participle is joined with οἴχομαι, e.g. ὄχεται ἀποπτάμενος, for ἀπέπτατο. Homer II. β. 71. ὄχετο φεύγων, 'he escaped.'

916. περιείλ. 'I am held fast.' Hesych. ἀπείλημμαι has the same force, and is more usual. Ælian V. H. v. 6. ὁ δὲ περιληφθεὶς τῆς φλογός.

917. μάλ' αὖθις, 'again and again.' Av. 1415. Ranæ 372.

918. ἀμφιέσω, (1 fut. act.) applied to clothes covering the whole body. The mid. ἀμφιέσθαι means 'to clothe oneself.'

919. μὴ δῆτα. μηδαμῶς. Hesych.

920. ἔπειτα ποῦ κ. 'then where will it be better consecrated,' &c.

Πλούτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.

- ΔΙ. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεται τις; εἰπέ μοι.
 ΚΑ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
 ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτφί. 925
 ΣΥ. ἄπειμι· γινώσκω γὰρ ἥττων ὧν πολὺ
 ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινα
 καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
 ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
 ὅτι ἡ καταλύει περιφανῶς εἰς ὧν μόνος 930
 τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθὼν

922. κοσμ. ἱμ. Æschyl. Agam. 93. Eumen. 55.

923. τί χρ. τις, 'what shall we do with the shoes'—not the Sycophant's but Diceus's, which his servant was carrying. vs. 951. For the different meanings of χρῆσθαι consult Hemsterhuys on Callim. h. in Dian. 69.

925. κοτίνῳ, 'I will nail them to his forehead, as to a wild olive tree.' The custom of devoting spoils to the gods has been mentioned before. See Homer Il. δ. 289. Virgil;

Figurę dona solebant

Laurenti Divo. Æn. 12. 768. See Horace Carm. 1. 613. These garments were fastened to posts.

926. ἦ. ὦν, 'I perceive that I am much inferior to you.' Participle instead of the infin. after a verb of sense.

927. σύζυγον. Iph. T. τοῦ συζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοῦνομ' ἦν;

928. καὶ σύκινον, 'even a wooden one'—literally 'of fig-tree wood.' A pun upon συκοφάντης, difficult, if not impossible, to preserve in a translation. Brunck, however, denies this, and would have it simply opposed to ἰσχυρὸν, as the wood of the fig is weak and useless. No doubt this was the sense in which the informer meant it; but, being in a violent rage, he did not pause to select his words, and so has made use of one, the palpable application of which to his (the Sycophant's) own trade, Aristophanes' good taste left to the audience. Theocritus Id. 1.

σφίγγει' ἀμαλλοῦται τὰ δράγματα μὴ παριῶν τις
 εἶπῃ, σύκινον ἀνδρες, ἀπόλετο χ'
 οὗτος ὁ μισθός. vs. 45.

930. καταλύει—δημ. 'overturns the democracy.' Vespæ 461. ἀρα δὴτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα τοῖς πείνησιν ἡ τῶ-
 ραννίς ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπί-
 ουσά με, εἰ σύγε—τῶν νόμων ἡμᾶς
 ἀπείργεις ὧν ἐθηκεν ἡ πόλις, οὔτε
 τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐ-
 τράπελον αὐτὸς ἀρχων μόνος. It is a Thucydidean expression.

931. βουλὴ. This was the βουλὴ ἀπὸ κυάμων of Thucydides, and consisted of 500 members, 50 from each tribe, though at the original institution by Solon there were only 400; the tribes being then only four. They were elected from the tribes by black and white beans; of the latter of which 100 were drawn with the names of the persons elected. The βουλὴ was divided into ten sets of fifty each. Fifty ruled by rotation for an Attic month of thirty-six days, ten of which months made a lunar year. These fifty were called προτά-
 νεις, and were divided into five δεκυ-
 ριαι, who were called πρόεδροι; and who presided for a week. Out of the πρόε-
 δροι one was chosen each day by lot, called ἐπιστάτης, who was a sort of speaker, and gave the signal for debate. He kept the keys of the city and treasury, and the public seal. The informer, therefore, assuming that Plutus, by means of his wealth, would establish himself as

τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.

- ΔΙ. καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκὼς θέρου. 935
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
ΧΡΕ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἔλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γινώσεται
ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
νὼ δ' εἰσιώμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν. 940
ΓΡ. ἄρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,

tyrant of Athens, threatens to impeach him before the senate and people.

933. *πανοπ.*, 'a full suit of armour.' Here Dicaeus so denominates his own cloak and shoes, which had protected him against the cold, as his arms had against the enemy.

934. *βαλαν.* see vs. 535 n.

935. *κορυφαῖος*, 'standing as Coryphaeus, warm yourself.' The baths of Athens appear to have been the daily (as the glass-houses in some of our large towns are the nightly) resort of the very lowest class of beggars, which Chremylus here compares, as they encircled the furnace, to a dramatic chorus, and so bids the Sycophant haste to take the place of Coryphaeus (once his own) to which he would be entitled by his pre-eminence in misery and rags.

— *θέρου.* Alciph. Ep. 1. 23. *δραμὼν ἐπὶ τὸ βαλανεῖον, ἐθερόμην.*

936. *στάσιν.* In a military sense, with reference to *πανοπλίαν*.

937. *βαλανεὺς* ἔλ. *θύρ.* 'the bath-keeper will drag him out of doors.' The β. who took charge of the public baths, and waited on those who frequented them, was also called *λουτροχόος* and *περιχύτης*. Theophr. Char. ix. 3.

— ἔλ. is Attic for *ἐλκύσει*, the common Greek. *θύραζε*. See vs. 244.

— The public baths were the common haunt of thieves, who stole the

clothes of those who were taking the bath. Plautus Rudens 2. 3.

— Sciu tu etiam? qui it *lavatum* In balneas, cum ibi sedulo sua vestimenta servat,

Tamen subripiuntur: quippe qui, quem illorum observet, falsu' est:

Fur facile, quem observet, videt: custos qui fur sit, nescit.

939. *κόμ.* See vs. 862. n.

940. *προσεύχεσθαι*, in Attic Greek governs an accusative; in common Greek a dative. (Suidas in v. *προσεύξ.*)

ACT IV.—SCENE IV.

[This act is from the first Plutus, in which the Chorus had its full part.]

941. *ἄρ' ὦ φίλοι γ.* Sophocles El. 1104. *ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, &c.* Œd. Tyr. *ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου | τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου.*

942. *νέος.* Plutus is so called in reference to his recovering his sight, and therefore of enriching whom he pleased. See vs. 769. Æsch. Prom. *γίνωσκεσαντὸν καὶ μεθάρμοσαι τρόπους | νέους· νέος γάρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.* 309. of Jupiter. Eumen. *οἱ νεώτεροι θεοὶ.* 162. And *φιλ.* shews that she came with a retinue, and was of some consequence.

ἢ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήκαμεν ;

XOP. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,

ὧ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς. 945

ΓΡ. φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

XPE. μὴ δῆτ' ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.

ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν.

ΓΡ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὧ φίλτατε·

ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἥρξατο βλέπειν, 950

ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίθηκε τὸν βίον.

XPE. τί δ' ἔστιν ; ἦ που καὶ σὺ συκοφάντρια

943. ἀμαρτάνειν, 'to miss,' is the opposite to τυγχάνειν, 'to hit the mark,' and governs a genitive. Matthiæ § 368.

944. ἀλλ' ἴσθι—ἀφιγμένη, 'know then that you are come.' Ranæ; ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένης. Matthiæ § 547.

945. μειρ. 'my little girl.' This is said to ridicule her appearance with her false hair and wrinkles filled with paint. A girl was μειρ. from 14 years to 21. Pollux 2. 4.

—πυνθ. γ. ὦ. 'for you inquire seasonably.' Since had she gone further she would have been put to more trouble in returning. It may mean, 'for you have a neat way of asking,' i. e. like a young girl, who was called ὠρικῆ. Acharn. 271. See vs. 256. And the commentators observe a facetious ambiguity in the expression for this reason.

946. φέρε—καλέσω, 'come now, let me call.' καλ. is the subjunctive aorist: so is καταχέω in vs. 790, and κομίσω in vs. 768, after φέρε. The subjunctive present is also used. Vespæ 901. φέρε νυν ἡμα τήνδ' ἐγγεγάμενος κἀγὼ ῥοφῶ. 984. φέρε νυν σε τῇδ' ἐπὶ τὴν ταχίστην περιάγω. 1438. φέρε νυν ἀνείπω, κἀνταγώνιστάς καλῶ. See Elmsley on Heracleidæ 559. and Medea 1242.

—ἐνδ. Some read ἐνδοθι, which is not Attic. [Porson.] Above vs. 228. τῶν ἐνδοθεν τις ἐνεγκάτω λαβών.

Aves 1168. τις τῶν ἔκειθεν ἀγγελος.

947. αὐτὸς, i. e. δεσπότης, according to Casaubon on Theophr. Char. Eth. c. 2. Theocritus; 'Ἀνστατε δμῶες ταλασιφρόνες· αὐτὸς αὐτεῖ. Id. 24. 50. Ranæ; αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. 523. Pollux 3. 74. 'Ἀριστοφάνης μὲν τοι κατὰ τὴν πολλὴν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν, εἰπὼν ἐν δράμασιν ἢ Κενταύρῳ, 'Ἀνοιγέτω τις δώματ', αὐτὸς ἐρχέται.

Horace; Nomentanus erat super ipsam. Catullus; Nam mellitus erat suamq. nōrat

Ipsam tam bene quàm puella matrem. 948. ὅ τι, i. e. δι' ὅτι, 'why.'

951. ἀβίωτον—βίον. The 'vita non vitalis' of Cicero, (Orat. 2. 6.) and it is an expression in common use among the Greek poets and orators. Æschines de fal. legat. p. 28. ἀβίωτον εἶναί μοι τὸν βίον νομίζω. Œdipus Col. 1688. ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός,

Sometimes it is neuter, as Eurip. Ion. εἰ μὴ γὰρ ἦτις μ' ἔτεκεν, εὐρήσω, πάτερ, ἀβίωτον ἡμῖν. Herc. Fur. 1257. Another form is βιώσιμον, Soph. Elec. τί γὰρ μόνη μοι τῇσδ' ἀτερ βιώσιμον. Eur. Hercul. χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος οὐ βιώσιμον.

952. ἦ που, 'I suppose you, too, were a she-sycophant (or false accuser) among women.' συκοφ. seems to have been invented by Aristophanes, as σοφίστρια by Plato in Euthydemus, p. 297.

ἐν ταῖς γυναιξίν ἦσθα; ΓΡ. μὰ Δί' ἐγὼ
μὲν οὐ.

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;

ΓΡ. σκάπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

ΧΡΕ. οὐκουν ἐρεῖς ἀνύσσασα τὸν κνισμὸν τίνα; 956

ΓΡ. ἄκουέ νυν. ἦν μοί τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον καὶ
καλὸν

καὶ χρηστόν· εἰ γάρ του δεηθείην ἐγὼ,
ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς· 960
ἐγὼ δ' ἐκείνῳ ταῦτά πάνθ' ὑπηρέτουν.

ΧΡΕ. τί δ' ἦν ὃ τι σου μάλιστ' ἐδεῖθ' ἐκάστοτε;

ΓΡ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἦσχύνετο.

954. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ', 'but did you not drink, having been chosen in the letter?' i. e. 'did you not drink, a letter entitling you to drink?' Eccles. 681. ἐν τῷ γράμματι δειπνεῖν, instead of using the word κρίνειν he has used πίνειν, a joke against the Athenian ladies from their fondness to the bottle. Here she may be supposed to have drawn the letter π, as the old man the letter σ. In the opening of the *Lysistrata*, there is a similar allusion to the courts of justice. The ancients used to cast lots who should preside at their computations. The prize lot had a letter on it, a custom borrowed from their mode of electing judges (see above vs. 277.) Among the Romans the prize lot had *Venus* inscribed on it. Horace;

Quem Venus arbitrum
Dicit bibendi?

And again;

Nec regna vini sortiēre talis.

Chremylus pleasantly supposes that her complaint against this new deity was, that she could not have the good fortune to obtain this lot: of which the ancients were extremely vain.

955. κατακέκν. 'I am dying with love,' (κνίζειν, 'to pluck.') Herod. 6. 62. τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἐκνίζει ἄρα τῆς

γυναῖκος ταύτης ὁ ἔρωσ. Appian bello Hisp. 37. Σύφακα ἄρα τὸν δυνάστην ἔρωσ ἐκνίζει τῆς παιδος. Punic: 10. Σύφαξ κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδί. Pindar Pyth. 4. 94. ἔρωσ ἐκνίζει τὰς φρένας. — δειλάκρα. Eustath. ἀκρως δειλαία.

— So the Latins use 'uro.' Virgil; Me tamen urit amor.'

Terence; Scin', si quando illa mentio- dem Phædriæ facit, aut si laudat, te ut male urat.' Eun. 3. 1. 48. Hence as κνίδη, i. e. urtica, is derived from κνί- ζω, so urtica is from uro.

956. κν. τίνα, understand κατακεκ- νίσαι. The accus. after its cognate verb, 'what love are you dying for?' derived from perf. pass. of κνίζω. ἀνυσ. See vs. 349.

957. μεῖρ. from the age of 14 to 21. φίλον μοι, 'beloved by me.'

960. ἐποίει κοσμίως, 'he was in the habit of doing all things neatly and well.' The imperfect has the same force in ὑπηρέτουν.

961. ταῦτά, i. e. κατὰ τὰ αὐτά.

963. ἐκνομ, 'he had an uncommon respect for me. Suidas. Etymol. ἐκνο- μίως ἀντὶ τοῦ μεγάλως. ὑπερφνώς.

ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾗτησ' εἴκοσιν
 εἰς ἱμάτιον, ὅκτῳ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα· 965
 καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον
 ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρί θ' ἱματίδιον·
 πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.

· ΧΡΕ. οὐ πολλὰ τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω ταυτὰ γε
 εἶρηκας, ἀλλὰ δῆλον ὅτι σ' ᾗσχύνετο. 970

ΓΡ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἔνεκεν μισητίας
 αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐνεκα,
 ἵνα τοῦμόν ἱμάτιον φορῶν μεμνήτό μου.

ΧΡΕ. λέγεις ἐρῶντ' ἀνθρωπον ἐκνομιώτατα.

ΓΡ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει
 τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάννυ. 976
 ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ
 καὶ τᾶλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα

964. *ἂν ᾗτησε*, 'he used to ask,' or 'it might be he asked.' Hoogeveen. Doctr. Partic. 4. 2. 6.

965. *ὑποδήματα*. Usually bought for two drachmæ. (Lucian.) γε is found in the Aldine edit. inserted by some librarian, who did not know that the first syllable in *ἱμάτιον* is always long.

966. *χιτῶνιον*, 'a gown reaching to the feet.' Eustath. p. 1166. 50. *χιτῶν*, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικείος· *χιτῶνιον δὲ καὶ χιτωνάριον*, λεπτὸν ἐνδυμα γυναικείον πολυτελές. 'Ἀριστοφάνης' ἐνδύς τὸ γυναικείον τοδὶ χιτῶνιον.

967. *κελεύειν*, 'to beg,' as Thucyd. 3. 105. *κελεύοντες σφίσιν βοήθειν* πανδῆμει.

— *ἱμ*. The antepenult is long. For as from *γνώμη*, *νόος*, *Σωκράτης*, &c. are derived *γνωμίδιον*, *νοίδιον*, *Σωκρατίδιον*, &c. So from *ἱμάτιον* ἀργύριον are derived the diminutives *ἱματιδίων*, ἀργυρίδιον, which by an Attic crasis become *ἱματίδιον* ἀργυρίδιον. So in Latin, from *tuba*, *tubicen*; from *tibia*, *tibicen*, instead of *tibiicen*. Ac-

cording to Girardus, the diminutives are used to express the slight nature of the favours asked: according to Fischer, they characterise a lover speaking of her love.

968. An Attic *medimnus* was equivalent to six modii, or bushels.

971. *μισητία*, 'insatiable lust.' Aves 1621. *μισητίαν ἀναπράξομεν*.

973. *μεμνήτό μου*. In his perfect picture of the strength of love, Virgil has not omitted this circumstance:

Dulces exuviae, dum fata Deusque sinebant,

Accipite hanc animam, meque his exsolvite curis. Æn. 4. 651.

Anacreon; ἐγὼ χιτῶν γενοίμην

ὅπως αἰεὶ φορῆς με. xx. 8.

— *τούμόν*, 'bought with my money.'

976. *πολὺ μεθ*. πάννυ, 'he is very much changed.' vs. 345.

978. See vs. 180 and 181. *πίναξ*. a dish in which meats were either served up, (Homer Od. α. 141.) or eaten. (Thom. Mag. p. 714.)

ἐπόντα πεμφάσης ὑπειπούσης θ' ὅτι
εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι, ΧΡΕ. τί σ' ἔδρασ';
εἰπέ μοι. 980

ΓΡ. ἄμμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκέισε μηδέποτε μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων ὅτι
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

ΧΡΕ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἦδεται φακῇ 986

979. ὑπειπούσης, 'and sending word,' the same as προειπούσης—the preposition ὑπὸ having the same sense here as in ὑπάδειν. Ranæ 874. Thucyd. 1. 35. πολλὰ δὲ, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν, &c. Or it may be interpreted 'whispering,' viz. to the maid who carried the message; for ὑπὸ generally implies secrecy; and so Suidas, ἡρέμα φθεγμαίνης.

980. εἰς ἐσ. Xen. Cyr. 1. 4. 16. εἰς τοῦτον τὸν χρόνον.

— ἤξοιμι. The optative future is subjoined to the perfect. Dawes Misc. Crit. p. 105.

981. ἄμης. —ητος· ἡ, 'a cake made of milk.' The old lady had before purchased his dinner from him, and then sends him a dessert. The τραγήματα were all kinds of delicacies, comprehended by the Romans under the denomination of 'mense secundæ,' and were brought on the stage probably by some of her attendants. The ἄμης was probably sent to shew, that the youth could better afford her gifts, than she him, since the recovery of Plutus. τουτονί, 'this here,' shewing it.

982. ἐφ' ὥτε, 'upon condition.' Sometimes ἐπὶ τούτῳ precedes it, as Plato Apol. 17. and sometimes τε is omitted. Hoogveen ad Vig. ix. 4. 11. It is equivalent to ὥστε. Ach. 722. ἀγοράζειν—ἔξεστιν—ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν. Thesm. 1193. σπονδὰς ποιήσασθαι—πάρᾳ ἐφ' ᾧ τ' ἀκούσαι.

983. καὶ πρὸς, 'and besides.'

984. M. As long as the Milesians preserved their temperance and hardy

mode of life, they were at the head of affairs in Ionia, having founded many celebrated and flourishing cities on the Hellespont, and repelled the Scythians' attacks; but afterwards from the prevalence of luxury and sedition, they forfeited their former fame, and gave occasion to this proverb. Commentators refer this allusion both to the vanquished opulence and faded charms of the old lady. For further particulars on Miletus, see Thucyd. bk. 8, and Herodot. bk. 5. 28. Their downfall took place in the reign of Darius Hytaspes. Miletus was situate on the confines of Ionia and Caria, about a mile southward of the Mæander's exit to the sea. Some say, Polycrates entering upon a war, and being desirous to call in the assistance of the Milesians, sent to consult the oracle on that affair, and the god answered πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. 'The Milesians were formerly stout fellows.' Vespæ 1063. ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις.

985. τοὺς τ. τ. οὐ μ. ἦν, 'he was not an ill-mannered man.' Toup in his emendations of Suidas (2. p. 328.) translates it, 'the young man was very obliging.' But it rather means, 'he had not a depraved taste,' as Fielding translates it, and adds, 'whilst he was poor, the taking up of this old woman must have been imputed to his necessity, now it would be referred to his choice.'

986. Suidas (in ν. φακῇ.) says this is a proverb, ἐπὶ τῶν πλουσίων γεγονότων ἀπὸ πεινήτων. Erasmus fol-

πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιεν.

ΓΡ. καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι νῆ τῶ θεῷ
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

ΧΡΕ. ἐπ' ἐκφοράν; ΓΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς
μόνον 990

ἐρῶν ἀκοῦσαι. ΧΡΕ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν
χάριν.

ΓΡ. καὶ νῆ Δί' εἰ λυπουμένην αἰσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.

ΧΡΕ. ἔπειτ' ἴσως ἦτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα.

ΓΡ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην 995

lows him, who inserts in his Adagia, "Dives factus jam desiit gaudere lente." The order of the words is πλουτῶν ἔπειτα οὐκ ε. η. π. ἔπειτα, is elegantly placed after a participle. vs. 79. 207.
— φακῆ. Lentils were food for the poor.

987. ἐπήσθιεν. Athenæus (4. c. 21. p. 170.) quotes this passage, to shew the use of ἐπισθίειν. The preposition ἐπὶ is elegantly used with verbs and nouns, expressive of eating. See above 628. μεμυστιλήμενοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. It here exerts the same force in the compound verb ἐπισθίειν.

988. ὁσημέραι. Attic for καθ' ἡμέραν. (Morris p. 285.)

— νῆ τῶ θεῷ, 'by the twin gods,' 'Castor and Pollux.' An oath used by our vulgar, 'by Gemini.' The women accustomed themselves peculiarly to swear by these gods.

990. ἐπ' ἐκ. 'to carry you out to burial.' The word occurs in this sense in Eccles. 921. Æschylus and Euripides use it in the same sense. Eurip. Alcest. 442. Lucian Demonax p. 1017. ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾶν. Æschyl. Sep. Th. 1032. The Latins use 'effero' in the same sense. The Attics used ἐκκομῆν also in this sense; and the verb ἐκκομίζειν.

991. μὲν οὖν, 'no, for the sake of getting something.' As vs. 437. τι is understood.

993. ν. καὶ φ. 'he would fondly call me little duck and little dove.' These expressions were in use also among the Romans. Plautus;

Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum, Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.

Apuleius Metam. "Teneo te, meum pambululam, meum passerem." x. p. 249. Of the constant use of diminutives, to express the tender passion, Catullus supplies instances sufficient. ὑποκορίζεσθαι is properly 'to prattle as a nurse to a child.' Xen. Mem. 2. 1. ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσιν με κακίαν. κορίζομαι, 'to fondle,' from κόρη. Bentley and Faber, on Lucret. 4. 1164. have altered the original here: the old reading being Νιτάριον and βᾶτιον. Herman (Doctr. Metr. p. 128.) says, "Certissime est Bentlei emendatio."

994. εἰς. Herodot. 2. 98. "Ἀνθυλλα — εἰς ὑποδήματα ἐξαιρετος δίδοται τῇ γυναικί. See Valckn. and also Elmsley on Medea, p. 150. Dawes, Porson, Gaisford, and Elmsley lay it down for a rule that an anapæst cannot stand after a dactyl or tribrach. Dobree has enumerated several exceptions to this canon. As Acharn. 733. 851. Eq. 134. Av. 108. Eccles. 364. Lys. 20. 922. 1001.

995. ὄχ. 'riding.' In the time of Aristophanes, the women of Athens were

ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις,
 ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.
 οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.

ΧΡΕ. μόνος γὰρ ἦδεθ', ὥς ἔοικεν, ἐσθίων.

ΓΡ. καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη.

ΧΡΕ. ὁπότε προτείνουιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν. 1001

ΓΡ. ὅζειν τε τῆς χροᾶς ἔφασκεν ἡδύ μου,

ΧΡΕ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νῇ Δία.

permitted to ride to the mysteries (see vs. 845. n.) at Eleusis in carriages. This permission was revoked by a sumptuary law of the actor Lycurgus, pupil of Plato and Socrates, and we consequently find it one of the charges made by Demosthenes against Midias, that he took his wife to this festival in a car, drawn by white mules of Sicyonian breed, which was the manner of the tyrants of Sicily.

996. ἐπὶ τῆς ἀμάξης, 'in my carriage. It was usual for lovers to conduct their mistresses to these ceremonies, and furnish the expense. Demosthenes says of Lysias the lover of Metauara, ἡβουλήθη πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναλώμασιν, οἷς ἀνάλισκεν εἰς αὐτήν, καὶ μνηῆσαι. (In Neeseram.)

998. ζηλ. 'jealous.' Cf. Cicero Tus. Disp. 4. 8. ζηλωτής and ζηλὼν are also found. Hesych. v. ζηλότυπος. Ζηλοῦν is Attic, ζηλοτυπεῖν is common Greek and Attic. Mœris.

999. μόνος, 'he wished to spend your property alone,' i. e. he was afraid of another sharing his prey with him. Stobæus. x. p. 132, 22. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, ταύτην οὐ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν δόδοντα ἐπιβέβληκε.

— Mœris interprets ἐσθίων by ἀναλίσκων τὰ σά. In which sense the Latins use 'comedere, comesse.' Cicero. Epp. ix. 20. p. Flacco 36.

1001. δραχμὰς. The first syllable long, which is unusual in Attic poetry. But Elmsley adduces Vesp. 689. Pax 1200. Philippides, (Athen. vi. p. 230.) Antiphanes, (Athen. vii. p. 299.) and

Dr. Maltby adds Plato (Athenæus xii. p. 442.) as similar instances.

1002. ὀζειν, 'to smell,' and πνέειν, 'to breathe,' govern a genitive of that of which any thing smells, or of which it breathes: and the quality of the smell is expressed by a neuter adj. in the accus. ἡδύ, κακόν: Aristoph. Lysis. 616. ἡδὴ γὰρ ὀζειν γε ταδί μειζόνων καὶ πλειόνων πραγμάτων μοι δοκεῖ. Theocrit. 7. 143. πάντ' ὥσδεν θέρους μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπωρῆς. The part also which emits the smell is at the same time in the genitive. Acharn. 852. Ἀρτέμων δζων κακὸν τῶν μασχάλων πατρὸς τραγασαίου. Eccles. 524. τῆς κεφαλῆς ὀζω μύρου. This verb is also used impersonally. Vespæ 1058. ὕμιν δι' ἔτους τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιότητος, 'there will be a smell of dexterity from your clothes.' Elmsley on Acharn. 193. p. 121. has shewn that good writers never say ἡδέα, ἡδέως, ἡδίστα ὀζω for ἡδύ, or ἡδιστον. Schweighæuser joins μου with χρ. Dobree with ὀζειν.

1003 εἰ Θ. ἐν, 'yes, reasonably so, if you poured Thasian wine into his glass.' Thasus, an island off Thrace, was famous for its wine, which derived its superior flavour from a paste made of honey and flour, which was inserted in the bottom of the cask, previous to exportation. Athenæus, 1. p. 132. says of it, τὴν μὲν ὁσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, τὴν δὲ γλυκύτητα ἀπὸ τοῦ σταυτός (offa) λαμβάνειν τὸν οἶνον. Virgil Georg. 2. 91.

Sunt Thasiæ vites, etc.

Anacreon so uses ἐγγχεῖν; δέκ' ἐγγχει ὕδατος, πέντε δ' οἶνου κυάθους.

ΓΡ. τὸ βλέμμα θ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.

ΧΡΕ. οὐ σκαῖος ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἠπίστατο 1005
γραὸς καπρώσης τὰφόδια κατεσθίειν.

ΓΡ. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς
ποιεῖ,

φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰέ.

ΧΡΕ. τί γὰρ ποιήσει; φράζε, καὶ πεπράζεται.

ΓΡ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι νῆ Δία 1010
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντεν-
ποιεῖν

ἢ μὴδ' ὅτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιός ἐστ' ἔχειν.

ΧΡΕ. οὐκουν καθ' ἐκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα
σοι;

1004. ὡς ἔχ. depend on ἔφασκεν, though an infinitive depends on it in vs. 1002.

— Aeschylus Agam. μαλθακὸν ὀμμάτων βίλος. vs. 752. For σκαῖος see vs. 46. n.

1006. ἐφόδια, 'viatica,' properly 'provisions for a journey,' here 'substance.' γραῦς is Attic; the same as γραιά, the common Greek word; whence γραιδίων. 674. Etym. and Moeris.

1007. ἄνερ. Suidas quotes this passage in v. ἄνερ, and says that ἄνερ never means 'husband' in the vocative case.

1008. τ. ἀδ. αἰέ, 'those who happen to be wronged.' Dobree ingeniously conjectures this verse to be a sneer at the flattery in which the Athenian poets and orators indulged, and to which the Athenians so readily listened. Isocrates, Paneg. p. 51. διετέλεσαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις αἰέ τῶν ἑλλήνων ἐπαμύνοσαν. Demosthenes pro Rhod. p. 115. οὐ γὰρ ἂν ὑμᾶς βουλοίμην, δόξαν ἔχοντας τοῦ σώζειν τοὺς ἀτυχοῦντας αἰέ, χεῖρους Ἀργείων ἐν ταύτῃ τῇ πράξει φανῆναι. Pro Megalop. p. 121. Λακεδαι-

μόνους ἔσωσεν ἡ πόλις—ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ αἰέ βουλομένη πράττειν. ἔστι δὲ τοῦτο τί; τοὺς ἀδικουμένους σώζειν. Cf. Eurip. Suppl. 389. Allusion is probably here to the Egyptian war. See vs. 178. in which case this verse would belong to the 2nd Plutus.

1009. τί ποιήσει—καὶ πεπ. 'why say what he is to do, and it shall be done.' The paulo post futurum expresses the rapidity of an action, by taking not the beginning of it, but its completion, and the situation resulting from it. (Matthiæ)

1010. ἀναγκάζομαι, applied to living objects; βιάζομαι to objects without life.

1011. ἀντενποιεῖν, a rather unusual compound. But Plato uses it in Gorg. ὅτι μόνῃ αὐτῇ τῶν ἐνέργειῶν τὸν εὖ παθόντα ἐπιθυμεῖν ποιεῖν ἀντενποιεῖν. The more common word is ἀντιδρᾶν or ἀντιδίδοναι. Eur. Hec. 272. and below vs. 1013.

1012. δίκαιός ἐστι, 'he deserves.' Nubes 1283. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰργύριον δίκαιος εἶ; 1434. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Eur. Suppl. 188. Heracl. 143.

- ΓΡ. ἀλλ' οὐδέποτε με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
 ΧΡΕ. ὀρθῶς γε· νυνδί σ' οὐκέτι ζῆν οἶεται. 1015
 ΓΡ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὃ φίλτατε.
 ΧΡΕ. οὐκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
 ΓΡ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἔμεγ' ἂν διελκύσαις.
 ΧΡΕ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὦν τηλία.
 ΓΡ. καὶ μὴν τὸ μεираάκιον τοδὶ προσέρχεται, 1020
 οὐπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
 ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. ΧΡΕ. φαίνεται.
 στεφάνους γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται.
 ΝΕ. ἀσπάζομαι. ΓΡ. τί φησιν; ΝΕ. ἀρχαία
 φίλη, 1024

1014. ἀπολ. 'to desert.' ἀπόλειψις, repudium. (Heysch.) but ἀποπέμπειν and ἐκπέμπειν are applied to a husband divorcing himself from his wife; and ἀπόπεμψις and ἐκπομπή, mean 'a divorce.' Valckn. on Herod. 3. 48.

1015. ζῆν, referring to the βίος ἀβίωτος in vs. 951, or to the youth's expectation, that so decrepid as she was she could not last much longer.

1016. κατατετ. literally 'I am wasted away,' metaphor from wax. Eur. El. λύπαις τε συντέτηκας. vs. 240.

1018. δακτυλίου, 'you might draw me through a ring.' Proverb, quoted by Erasmus in his Adagia. It reminds us of Falstaff, who makes a similar declaration.

1019. τηλία. Various meanings are given to this word, but most commentators have adopted that of Suidas, 'the hoop of a sieve.' Thus Aristotle in Rhetor. 3. 19. τηλία is Attic; σηλία common Greek. The old reading is εἰ τυγχάνει, which Bruncck calls a solecism. It is not that, however, though it would be wrong here. εἰ τυγχάνει means 'si annulus sit,'—εἰ τυγχάνοι, 'si fieri possit ut annulus sit.' See Matthiæ G. G. § 523. Herman on Viger p. 791.

1020. καὶ μὴν. These particles are constantly used in announcing the en-

trance of a new character: particularly in connexion with the remarks of the preceding speaker. They are generally in the mouth of the Chorus. Eur. Hec. 216. 665. Or. 342. 450. Soph. Ant. 526. 1181. 1257.

1021. οὐπ. πάλαι—τυγ. 'whom but now I have been accusing.' vs. 257. n.

1022. Comus was a companion of Bacchus, described by Philostratus (Icon. 733.) The attendants of Bacchus are so called generally. Eur. Cycl. 28. ᾧ τε Βακχίῳ κῶμοι συνασπίζοντες, and Bacchus himself is called κωμαστής, Nubes 604. The κῶμος was also a feast in honour of Bacchus, and hence denoted any riotous entertainment.

1023. στεφ. The chaplet and torch accompanied the Greeks to their entertainments. Antiphanes in Athen. 6. ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, ἴωμεν, ὥσπερ ἔχομεν. Οὐκοῦν καὶ δᾶδα καὶ στεφάνους λαβόντες. They also went perfumed. Apollodorus (in Athen. 7. p. 481.) ἐξίεναι ἐπὶ κῶμον—στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον. Synes Ep. 32. ἰδὼν τὸν πορνότριβα σοβούντα διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐν στεφάνῳ καὶ μύροις, μεθύνοντα καὶ κωμάζοντα, &c.

ACT IV.—SCENE V.

1024. ἀσπ. literally 'I embrace

πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε νῆ τὸν οὐρανόν.

ΓΡ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἥς ὑβρίζομαι.

ΧΡΕ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑορακεῖναι.

ΓΡ. ποίου χρόνου, ταλάνταθ', ὅς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;

ΧΡΕ. τοῦναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα· 1029
μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.

ΓΡ. οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαστος ἐστὶν αἰ τοὺς τρόπους.

ΝΕ. ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,

you.' See vs. 342. n. Irony: in allusion to the wish of the old woman that he would really confer that salutation on her.

— τί φησιν;

Talia dicentem jamdudum aversa tuetur. Virgil Æn. 4. 362.

1026. *τάλαινα*—τῆς ὕβ. 'wretched woman that I am on account of the insult,'—like οἱμοὶ τῶν κακῶν v. 389. understand *ἐνεκα*. According to the old grammarians, the form πόλις, πόλιος, πόλι, is the common dialect; but πόλειος, πόλει, Ionic. The form -εως occurs in Homer; e. g. πόλειος. Il. λ. 178. v'. 52; and in the Attic writers the form -εος is found, though seldom: as ὕβρεος, Arist. Plut. 1026. πόλειος. Eur. Hec. 860. ὄφειος. Suppl. 703. 1329. Matthiæ.

— ἦς, by Attic attraction, instead of ἦν. ὑβρίζομαι has the thing in the accus. dependent on *κατά*, and the person in the genitive with *πρός*. Eur. El. τ'αὐτ' ἄπων ὑβρίζεται. Med. 257. ὑβρίσομαι *πρός* ἀνδρὸς. Bacchæ, *πρός* ὕμων ὑβριζόμεν. vs. 1345.

1027. *διὰ π. χ.* 'after a long interval of time.' [πολλοῦ is often admitted in this expression.] Vespæ 1474. Æsch. Persæ 743. Lysias de cæde Eratosth. (p. 14. t. 5.) ἀσμένη με ἑωρακῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνον.

1028. ὅς παρ' ἐμ. 'one who was at my house yesterday.' ὅς is never equivalent to ὅ.

1029. *πέπ. τ. π.* 'it is otherwise with him than with most men.' π. is the dat. dependent on *τοῦν*, which means

'secus.' Chremylus intimates that the young man saw when drunk what he had not seen when sober, viz. that the woman was old and grey-headed.

1030. ὄξ. β. Horace;

Cur in amicorum vitis tam cernis acutum? Ser. 1. 3.

1031. ἀκόλ. 'rude.' Etymol. p. 50. v. 57. ἀκόλαστος κυρίως ὁ ἀπαίδευτος παρά τὸ μὴ κολάσεως τετυχηκῆναι, τουτέστι, παιδείας. Suidas in v. says the same.

1032. Ποντοπ. This adjunct to the name of Neptune is used to denote the rule of the sea, in opposition to other titles, as ἵππιος, ἐλάτης, &c.; and not, as Suidas supposes, to indicate the mightiness of the deity. Æschylus calls Neptune ποντομέδων ἀναξ. S. c. T. 132. Pindar *δέσποτα* Ποντόμεδον. Ol. 6.

176. Neptune is considered the son of Pontus by Sanchoniatho in Eusebius (Præp. Ev. 1. 10.) Homer calls him *πρεσβύτατον καὶ ἄριστον*. Od. v'. 142. but makes Jupiter the oldest in Il. v'. Ζεὺς πρότερος γέγονει. 355. Hipponax in Athenæus (xv. p. 698. c.) *μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν*. Phrynichus Bekkeri p. 58. Ποντοφάρυξ· εἰ τις βούλοιο σκώπειν τινὰ ἀπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν.

— *πρεσ.* The gods were distinguished as elder and younger deities. Æschylus; ἀλλ' ἐν τε τοῖς νέοις καὶ παλαιτέροις | θεοῖς ἀγχιμος εἰ σύ. Eum. 724. Æschylus mentions the *νέωτεροι* Θεοὶ in Eumen. 167. Prom. V. 153. 991. The elder gods are appealed to as

ἐν τῇ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.

ΓΡ. ᾧ ᾧ, τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερ'. ΧΡΕ. εὖ μέντοι λέγει.

ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθὴρ λάβῃ, 1035 ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

ΝΕ. βούλει διὰ χρόνου πρὸς με παίσαι; ΓΡ. ποῖ, τάλαν;

ΝΕ. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρνα. ΓΡ. παιδιὰν τίνα;

ΝΕ. πόσους ἔχεις ὀδόντας. ΧΡΕ. ἀλλὰ γινώσμαι καῶγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας. 1040

ΝΕ. ἀπότισον· ἓνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.

ΓΡ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.

an insult to the old woman, at whom, even in his oaths, he cannot help sneering.

1033. ῥυτ. ὅσας, for ῥυτίδας ὅσας. It is an Atticism, like τῆς ἀθάρης πολλήν in vs. 675. where see n.

1036. εἰρεσιώνη. This, at Athens, was a bough loaded with all kinds of fruits, and bound with wool. It was fixed in front of the houses to commemorate some public thanksgiving for the removal of a plague, or other public calamity. These were changed yearly. Clemens Alexand. says that the Athenians used to repeat these lines upon them;

εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πiónας ἄρτους,
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι.

Josephus mentions this as being used by the Jews in the feast of Tabernacles. (Arch. 3. 10. p. 92.) It was also used at the feast of Pyanepsia, or boiled pulse. Potter 1. 428.

— καύσ. 'it will burn her.' The Attics adopt the future middle of many verbs instead of the act. as ἀζομαι, ᾄσομαι instead of ἄξω, ᾄσω. (Mæris p. 38.) See vs. 18. n.

1037. διὰ χρ. 'after an interval of

time.' Lysistr. 905. κατακλίθῃτι μετ' ἡμοῦ διὰ χρόνου. Vesp. 1251. ἵνα καὶ μεθυσοῦμεν διὰ χρόνου. Eur. El. μὴν τὰμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησαν κακά;

— πρὸς με π. 'to play with me.' Acharn. 391.

1038. αὐτοῦ, λ. κ. 'here, having taken some nuts,' as if to play at odd and even. ἀρτιάζειν, vs. 798. n. The players took nuts, sometimes money, or beans, in their hands, and asked each other ἄρτια ἢ περιττά;

1039. Plato Euthydemus p. 61. 5. (ed. Routh) οἶσθα σὺ (as Dobree reads) Εὐθύδημον ὀπόσους ὀδόντας ἔχει; καὶ ὁ Εὐθύδημος, ὀπόσους σὺ; The young man ought to have asked πόσα ἔχεις κάρνα;

1040. ἀποτ. 'pay the forfeit.' Eccles. 45. The law of the game was that if a person did not guess the number of nuts he was to forfeit as many as the other held in his hand.

— The Attics called the molar teeth γομφίους, the common Greeks μυλίους. Xen. Mem. 1. 4. 6.

1043. πλ. 'making me your wash-pot.' Demosth. adv. Boeot. (Reiske T. 11. p. 997.) ἀλλήλους δὲ πλυνοῦμεν.

1037. διὰ χρ. 'after an interval of Chrysost. Sermon. xvii. μυρίαὶ πλύνον-

NE. ὄναιο μέντ'αν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.

XPE. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει, 1045
εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὅψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ράκη.

GP. γέρων ἀνὴρ ὦν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

NE. πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεται σου λανθάνειν δοκῶν ἐμέ. 1050

GP. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ
σύ.

XPE. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἂν.
ἀλλ', ὦ νεανίσκ' οὐκ ἐὼ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην. NE. ἀλλ' ἐγὼ γ' ὑπερ-
φιλῶ.

τες λοιδορίαῖς. Acharn. 279. It was a common expression among the eastern nations to denote the extreme contempt to which a person so used was exposed.

1044. ὄναιο, 'you would be benefited.' Aor. 1. mid. from ὀνημι, which has the force of a passive verb. (Kuster on mid. ver. extr.) So ἐκπλυνεῖται, vs. 1046. has a passive force.

1045. κατ. ἔχ. 'she wears false colours;' literally 'is like a vintner.' κά. πηλος, strictly 'a dealer in wine,' is applied to various retail trades, and the present allusion is to the practice of selling second-hand goods as new, by dyeing, painting, or otherwise refreshing them. Ælian V. H. 12. 1. γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλλει κρωμένων. Hence καπηλεύειν, in Attic Greek, 'fraudulenter aliquid agere.' Æschyl. Sep. Th. 551. ἔλθων δ' ἵοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, where see Blomfield. ψιμ. properly 'white lead.' Aristot. Eth. 1. 6.

1047. τὰ ῥ. The lengthening of a short syllable before ῥ is not confined to the Attics. Theocr. Id. 15. 138. τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος Ἀδωνις. Id. 27. 48. Epig. 1. vs. 1. Callimachus Epigr. 12. ῥάκος, 'a rag.'

Hence elegantly applied to wrinkles, which make the countenance appear as it were ragged.

1048. γέρων ὦν, 'quia senex es,'—'quum senex sis.' See vs. 11. 25. This is like what was said against Claudius, καὶ σὺ γέρων εἰ καὶ μωρός. Sueton. c. 15.

1050. λανθάνειν δ. ἐμέ, 'fancying I don't see him.' The time was night, and it was therefore dark, though the young man had a torch. See vs. 1034.

1052. As the old woman had previously appealed to the goddess of love, Chremylus reproves her by addressing himself to the goddess of chastity: and as she had assumed to herself the protection of a deity who looked favourably on the young alone, he directs her oath to a power more suited and propitious to the old.

1053. ἐὼ τὴν μ. Attic future for ἐάσω μείραξ, only applied to women. μείρακιον, applied to men. Thom. Mag. p. 604.

1054. ὑπ. There is an elegant ambiguity in this reply, the object of the youth's affections not being expressed. Chremylus, however, applies it to the old woman; and this, as the young man

ΧΡΕ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου. ΝΕ. τί κατηγορεῖ;
1055

ΧΡΕ. εἶναι σ' ὑβριστήν φησι καὶ λέγειν ὅτι
πάλαί ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

ΝΕ. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι. ΧΡΕ.
τὸ τί;

ΝΕ. αἰσχυρόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
οὐκ ἂν ποτ' ἄλλω τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβῶν τὴν μείρακα.

ΧΡΕ. οἶδ' οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως 1062
εἶναι μετ' αὐτῆς. ΓΡ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ
τίς;

ΧΡΕ. ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡξίους
πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τρύγα. 1065

ΝΕ. ἀλλ' ἔστι κομιδὴ τρυῆ παλαιὰ καὶ σαπρά.

ΧΡΕ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἴασεται.

wished, enabled him to throw the imputation of particular interest taken in the dame upon the worthy farmer.

1058. Cf. vs. 983. For τὸ τί, see vs. 884, where the article is also joined to the interrogative pronoun, διὰ being understood.

1060. τοῦτό γ' ἐπέτρεπον, Brunck's reading adopted by Dindorf. The old reading, retained by Bekker, is τοῦτ' ἐπέτρεπον. But the second syllable of ἐπέτρεπον is not long, at least according to the usage of Aristophanes.

1061. σὺλ. τήν μ. Thomas M. v. μείραξ. Eccles. 1132. ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ ἀψινυσε. Soph. Trach. 1051. παίδων δὲ τοῦς μὲν συλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει. Philoct. 279. ἐκπλεῖσαντὸν συλλαβῶν, ἐκ τῆς δὲ γῆς.

1062. The word οἶδα, repeated twice in this passage denotes the gradual development of the youth's intention by

Chremylus.

1065. συνεκποτία, 'you ought to drink along with her the dregs also.' When an adjective is put with an auxiliary verb, as predicate, without referring to a proper subject, consisting of one word, it is properly in the neuter singular: the Greeks, however, often put the neut. plural. This is particularly the case with verbals, and is Attic, as Corinthus observes (de Dial. Att. § 63) *Ly-sis. 411. ἐμοὶ μὲν οὖν ἐστ' ἐς Σαλαμίνα πλευστία. Acharn. 394. κάμοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην. Thucyd. 1. 86. ἡμῖν εἰσι ξύμμαχοι ἀγαθοί, οὓς οὐ παραδοτία τοῖς Ἀθηναίοις ἐστίν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα—ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Matthiae G. G. § 443. 1.*

1066. κομιδῇ. Cf. vs. 815.

1067. τρύγοιπος, 'a strainer,' from ἱπύσθαι τὴν τρύγα, 'to squeeze the dregs.'

NE. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
 ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τοῦσδ' οὗς
 ἔχω.

ΓΡ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι. 1070

NE. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι. ΧΡΕ. θάρρει, μὴ
 φοβοῦ.

οὐ γὰρ βιάσεται. NE. πάννυ καλῶς τοίνυν
 λέγεις.

ΓΡ. βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.

ΧΡΕ. ὥς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γράδιον
 ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται. 1075

1074. ὦ Ζ. β. Xenophon (Anab. 6. 1. 14.) relates that he was instructed by the Delphic oracle to consult Jupiter under this title in matters of importance and difficulty. The worship of Jupiter in this character was not confined to the Athenians, since Pausanias informs us that the Boeotians at Lebadia honoured 'Jove the king.' (9. 602.)

the oyster kind. Hesych. λεπὰς τὸ τῇ πέτρᾳ προσισχόμενον καγχύλιον. Vespa 105. ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῇ κίονι. In the Agamemnon of Æschylus vs. 29. and in the Ion of Euripides (Stob. Flor. tit. 41.) the word λεπὰς means a promontory or ridge of mountains. προσισχ. is Attic for the common Greek word προσέχσθαι.

1075. λεπὰς, 'a limpet,'—a fish of

ΚΑ. τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδείς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾶ. ΕΡ. σέ τοι
λέγω,
ὦ Καρίων, ἀνάμεινον. ΚΑ. οὗτος, εἴπέ μοι,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτως; σφόδρα; 1080
ΕΡ. μὰ Δι', ἀλλ' ἔμελλον· εἴτ' ἀνέφξάς με
φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
ἔπειτα τὴν γυναικα καὶ τὰ παιδία,

ACT V.—SCENE I.

The other personages having retired within, Mercury comes and knocks at the door, a circumstance, as the Oxford commentator observes, rather too often resorted to for comic effect, both in Plautus and Aristophanes, Cario hastens out and the dialogue commences between the two servants. As the doors of Athenian houses opened into the street, this practice of knocking was observed by those who were coming out of the house also, lest they should strike those without. To knock from the inside was *ψόφειν*; from without the word was *κόπτω*. Ranæ 38. *τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν ὡς κενταυρικῶς* | *ἐνῆλατ' ὅστις, εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν*; Eumæris in *dictionibus*: *κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δὲ ὁ ἐνδοθεν*. *κόπτειν* is Attic; *κρούειν* common Greek.

1077. *θύριον*. Dactyls as diminutives take the accent on the penult; *ψωμίον, ὠτίον, κλειδίον, παιδίον, κηρίον, δαδίον*: tribrachs on the antepenult; *θρόνιον, πτύχιον, φλέβιον, τόπιον, κ. τ. λ.*

1078 *ἄλλως*, 'when it might have done otherwise.' Ælian V.H. 2. 13. *παρῆν οὐκ ἄλλως*.

— *κλαυσιᾶ*, 'to creak,' formed from *κλάω*, 'to weep.' The Latins use *gemo* in this sense. This whole scene is as delicate, and at the same time as severe a ridicule on the religion of the Greeks as it is possible to be invented. Mer-

cury, having knocked at Chremylus's door, hides himself, that it may be apprehended that the door, at the approach of the deity, had made this noise of its own accord. As in Homer; *Ἀυτομάται δὲ πύλαι μύκον οὐράνου—ἔβραχε καλὰ θύρετρα* | *πληγέντα κληίδι*. A religious poet would have made Cario come out in a fright; but our's, by the pleasantry of Cario, seems to insinuate that the god miscarried in his design.

— *σέ τοι*. Cf. vs. 29. n. Soph. *Ajax*. *σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω*. Eur. *Ion* 219. *σέ τοι τὸν παρά ναόν, ἀδῶ*. Aves 407. *ὦ ἐποψ, σέ τοι καλῶ*. Probably the Prometheus Vinetus of Æschylus is here imitated, vs. 942. where Mercury says, *σέ τὸν σοφιστήν—τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω, πατὴρ ἄνωγέ σε*.

1081. *ἔμελλον*, scil. *κόψειν*. *μέλλω* is generally followed by a fut. infin. But other tenses follow it, chiefly in the imperfect: as Homer; *Π. σ'. Αὐτίκα τεθναῖν, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρω* | *Κτεινομένω ἐπαμῦναι*. 99. Eurip. *Hec.* 1186. *ἡ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα*. Elmsley, with his usual accuracy, has shewn that *μέλλειν*, in the sense of 'to delay,' is never joined to a fut. infin., much less to an aorist. See his note on Eur. *Medea* 1209.

1082. *τρέχων*. Theocritus *Id.* ια'. 73. and Cf. Gramm. August. Herman. p. 378.

ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα, 1084
ἔπειτα σαντὸν, εἶτα τὴν ὕν. ΚΑ. εἰπέ μοι,
τί δ' ἔστιν; ΕΡ. ὁ Ζεὺς, ὃ πονηρὲς βούλεται
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκῆσας τρυβλίον
ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΑ ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν 1090
ἡμᾶς; ΕΡ. ὅτι δεινότατα πάντων πραγ-
μάτων
εἶργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέ-
πειν

ὁ Πλούτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδεὶν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς. ΚΑ. μὰ Δί',
οὐδέ γε 1095

θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

ΕΡ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦττον μέλει,
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κάποτετριμμαι. ΚΑ. σω-
φρονεῖς.

ΕΡ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπη-
λίσιν

1085. Commentators have observed on the ingenuity of placing Cario between the dog and the sow.

1089. γλῶττα. A humorous ambiguity; as it may be understood by Mercury, either to allude to the custom of offering the tongues of victims to Mercury, as interpreter of the gods (Schol. here and on *Apoll. Rhod.* 1. 517.)² or to insinuate that, as a reward for his ill news, he deserved to have his own tongue cut out. The tongue of the victim, says Girardus, was given to all public heralds at sacrifices, because they enjoined the spectators 'favere linguis.'

1090. ἐπιβουλεύει. Cf. Porson on *Hecuba*, vs. 1161.

1093. λιβανωτὸν, i. e. neither perfumes for the temple, garlands for the gods, nor provisions for their priests. The δάφνη is included among the Latin 'verbenæ.' Cf. vs. 138.

1097. This is in unison with the Latin proverb, 'Proximus sum egomet mihi.' See too Terence *And.* 2. 2. 15.

1098. ἀποτ. Concion. 771. Ζεὺς σ' ἐπιτρίψει. The common ed. have ἐπιτέτριμμαι.

1099. καπ. Mercury presided over all sorts of roguery. The tavern-keepers,

πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι,
 ισχάδας, ὅς' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν
 νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι. 1102

ΚΑ. οὐκουν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
 ἐνίστε τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων; ΕΡ. οἶμοι τάλας,
 οἶμοι πλακοῦντος τοῦ 'ν τετράδι πεπεμ-
 μένου. 1105

ΚΑ. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.
 ΕΡ. οἶμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον
 ΚΑ. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
 ΕΡ. σπλάγχνων τε θερμῶν ὧν ἐγὼ κατήσθιον.
 ΚΑ. ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέ-
 φειν. 1110

therefore, who understand the use of bad wine and scanty measures, were wont to sacrifice every morning to this god to obtain success.

1100. οἶν. 'a cake made of wine and honey.' It signifies also a plant. Athenæus 10. 429. Ælian V. Hist. 2. 40. οἰνοῦττα is contracted from οἰνόεσσα, as μελιτοῦττα from μελιτόεσσα. Cf. Lysist. 601. Nub. 507.

1102. ἀναβάδην ἀναπ. 'to go to rest up stairs.' See Elmsley on Acharn. vs. 399. Fischer translates ἀναβάδην, 'throwing one leg over the other,'—but this is very doubtful.

1103. ζημία, 'fines.' Girardus. Spanheim translates it in the general sense of 'loss.' Eurip. Ion 1308. σὺ δ' οὐχ ὑφέξεις ζημίαν; Cario intimates very pleasantly that, notwithstanding their dexterity in their craft, they were often detected and punished for their roguery.

1105. πλακ. For the genitive standing alone in exclamations, with and without an interjection, see Matthiæ G. G. § 348.

— τετράδι π. 'baked on the fourth day of every month.' The eighth day of every month was sacred to Theseus (vs. 608.); the seventh to Apollo, hence called Ἐβδομαγέτης, Æschyl. Sep. c.

Th. 806.; the sixth to Diana; the fourth to Mercury and Hercules, who were both said to have been born on that day. Hence the fourth day of every week is called Mercurii dies.

1106. A proverb supposed to have been uttered by an aerial voice to Hercules in his search for Hylas. To this Virgil alludes;

His adjungit Hylas nautæ quo fonte relictum

Clamassent; ut littus Hyla, Hyla omnesonaret. Ecl. 6. 43.

1101. ἀσκωλ. 'leap upon the leathern bottles.' The ἀσκώλια was a feast of Bacchus, wherein it was customary to leap upon swelled leathern bags, with one foot only; which feat whoever was skilful enough to perform, received the bottle, and the wine it contained, as a reward. To this Virgil alludes;

— atque inter pocula læti

Mollibus in pratis unctos saluere per utres. Georg. 2. 380.

Cario attempts a pun upon the κωλῆς in the former line, which means 'a gammon of bacon.'

— Thesm. 1010. ἐνταῦθα νῦν οἰμωζε πρὸς τὴν αἰθρίαν, 'in the air.' Attic.

1110. ὀδύνη. Thesm. 491. στροφήος μ' ἔχει τὴν γαστήρ, ὦνερ, κώδυνη.

- ΕΡ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσφ κεκραμένης.
 ΚΑ. ταύτην ἐπιπιὼν ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις ;
 ΕΡ. ἄρ' ὠφελήσαις ἂν τι τὸν σαντοῦ φίλον ;
 ΚΑ. εἴ του δέει γ' ὦν δυνατός εἰμί σ' ὠφελεῖν.
 ΕΡ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον 1115
 δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν
 ὦν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον. ΚΑ. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.
 ΕΡ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
 ὑφέλοι', ἐγὼ σε λανθάνειν ἐποίουν αἰί.
 ΚΑ. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὶ τὸς, ᾧ τοιχωρύχε. 1120

1111. ἴσον. 'mixed equally of wine and water.' Athenæus ix. fragm. Stratitidis. οἱ δ' ἐκ καθίσκου ἴσον ἴσφ κεκραμένον. Aristoph. ap. Athen. ix. τῶν Θηρικλείων ἐν κύκλωτον ἀσπίδα | ὑπεραωρίζουσιν τρυφῶσαν, ἴσον ἴσφ κεκραμένην. Athenæus ascribes the invention of the mixture of wine and water to Melampus, Pliny to Staphylus, son of Silenus. In the Eq. 1184, a cup of this is said to be properly made when there are two parts wine and three water. Hesiod advises a more temperate mixture, Athen. 10. 426. Anacreon calls untempered wine 'Scythian tipples.' Od. 14. 9.

1112. ταύτην. This passage has perplexed the learned. Probably the old scholiast points at the true meaning. Cario says, 'you shall not run away till you have drunk this cup also,' i. e. 'you have not yet come to the end of your misfortunes.' The suffering misfortunes was often expressed by the phrase of 'drinking a cup.' So Æschylus and Plautus, and in the Old and New Testament. It may be interpreted 'having drunk this you cannot make too much haste to be gone,' giving Mercury a cup of wine, such as he had mentioned. Cf. Eur. Iph. Tau. 245. Heracl. 722. and vs. 466. n.

1113. Eur. Phæn. 359. φίλοι δὲ πατρός καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν ;

1116. νεαν. An elegant metaphor from the strength and vigour of youth. Athenæus iv. Λόπας νεανίκη. Eur. Hipp. 1199. παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος

νεανικός. Pollux 3. 20. δυνάμεις νεανικός, ποταμούς ν.

1117. ἔκφορα, 'there is no bringing it out.' Hesych. 'Ἐστία θυόμεναι ἥσαν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἶδον τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενέγκειν.

1119. ὑφέλοι'. The old reading is ὑφέλου, which violates the laws of grammar as well as metre. Dawes very properly corrected it. The sense of *stealing* does not belong to the active. ὑφαιρεῖν is *subtrahere, subtrahere*. So ἀφαιρεῖν is *eximere, demere*, without any respect to the advantage of the agent. In Lysistr. 1023. an old man begging a woman to take a gnat out of his eye, says ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾶτα δειῖξον ἀφελούσά μοι. In the Ræne 657. Xanthias says, τὴν ἀπανθαν ἔξελε. In these passages, ἀφελουμένη and ἐξελοῦ would not have been good Greek. In a verse of Philemon (ap. Stobæum p. 453.) Grotius edited τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει. Bentley very properly altered it to τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τὰγαθὸν δὲ λ. For when a person takes any thing to his own advantage, the middle form is used. Cf. Thesm. 761. 812. 844. 935. Soph. Phil. 376. Nub. 179. 1199. The error in this place is similar to the Aldine reading αἰροῖς in Ræne 437. instead of αἰροί', both owing to the ignorance of transcribers. Mercury here asserts his gratitude to Cario, and shews that the latter had not been so strict in his notions of obedience and honesty.

1120. ἐφ' ᾧ τε μ. 'on condition you should have a share yourself.' The con-

ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εἰς πεπεμμένος

EP. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.

KA. οὐ γὰρ μετείχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί,
ὁπότε τι ληφθείην πανούργησας ἐγώ.

EP. μὴ μνησικακήσης, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
ἀλλὰ ξύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με. 1126

KA. ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς ;

EP. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολὺ.

KA. τί δέ ; ταῦτο μολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ ;

EP. πατρὶς γὰρ ἐστὶ πᾶς ἵν' ἂν πρᾶττη τις εἶ.

KA. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὦν ; 1131

EP. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἰδρύσασθέ με.

struction is *ἐποίεις* (ὥστε) *καὶ* τὸς *μετείχεν*. When a pronoun adjective refers to the subject of another verb, it is put in the same case, though *ὥστε* precedes. Demosth. π. στεφ. τί οὖν, εἰ-
ποι τις ἂν, σὺ τοσοῦτον ὑπερήρας
ῥώμῃ καὶ τόλμῃ τοὺς ἄλλους, ὥστε
πάντα ποιεῖν αὐτὸς ;

1121. ναστὸς, 'a cake made of honey, grapes,' &c. The *nastus* was amongst the bread offered to the gods in sacrifice. Tzetzes on Lycophron 640. remarks that it is there used for 'bread.' See too Aves vs. 570.

1123. *μετείχεν* is found with the accusative of the thing in which one participates. Soph. Œd. Col. 1482. 'Ἐναι-
σίων δὲ συντύχοιμι, μὴδ' ἄλαστον
ἄνδρ', ἰδὼν, ἀχερδῇ χάριν μετᾶσχοι-
μί πως. Aristoph. Plut. 1121. Thucyd.
2. 16. τῇ οὖν ἐπιπολὺ κατὰ τὴν χώ-
ραν αὐτονόμῳ οἰκῆσει μετείχον οἱ
Ἀθηνοῖοι. with *μετείχον*, it seems, the
gen. τῆς χώρας or τῶν ἀγρῶν is to be
understood. (Matthiæ.)

1125. *εἰ-κατ*. 'now that you have got possession of Phyle.' This was a fortified post, lying to the north of Athens, near the confines of Attica and Boeotia. Thrasylbulus took Phyle, in the time of the thirty tyrants, in the first (not as Brunck, upon the authority of Diodorus, has asserted, the fourth) year of the

94th Olympiad. These lines could not have been in the first play, which was acted Ol. 92. 4. Aristophanes alludes to the general amnesty passed by Thrasylbulus upon the re-establishment of the commonwealth at Athens. Xenophon Hellen. 2. 4. 43. ὁμόσαντες ὅρκους, ἡ μὴν μὴ μνησικακήσειν, ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ τε πολιτεύονται, κοὶ τοῖς ὅρ-
κοις ἐμμένει ὁ δῆμος.

1128. τὰ γὰρ, 'for it is much better living with you.' A satire upon the greediness of the Athenians for riches, and their vast estimation of them.

1130. *πατρὶς*. Supposed to be a verse from some tragedian, probably Euripides. Similarly Socrates, when asked to what place he belonged, replied that he was "a citizen of the world." Thus the proverb τοῖς γὰρ καλῶς πρᾶττον-
σι πᾶσα γῆ πατρὶς, and that of Teu-
cer, quoted by Cicero Tusc. Disp. 5. 37. "Patria est, ubicunque est bene." And Ovid,

'Omne solum forti patri est, ut piscibus
æquor.' Fast. 1. 493.

1132. *στρ*. Mercurius Strophæus was placed before the doors of houses, whence this title as presiding over the hinge. It was set up for various purposes, such as the hanging festal garlands on, &c. but principally to avert the insidious practices of any thief who might be near.

ΚΑ. στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν
στροφῶν.

ΕΡ. ἀλλ' ἐμπολαῖον. ΚΑ. ἀλλὰ πλουτοῦμεν.
τί οὖν 1134

Ἑρμῇν παλικάρηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;

ΕΡ. ἀλλὰ δόλιον τοίνυν. ΚΑ. δόλιον; ἥκισ-
τά γε
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἀπλῶν τρώ-
πων.

ΕΡ. ἀλλ' ἡγεμόνιον. ΚΑ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἥδη βλέ-
πει,

ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι. 1139

ΕΡ. ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;

Πυλαῖος would have been an equally correct title, but in *στρ.* which means *versutus*, there is a double meaning.

1133. Eccles. vs. 1026. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.—ἔργον, 'need,' as vs. 1135.

1134. ἐμ. Acharn. vs. 816. Ἑρμᾶ ἡμπολαῖε. Hence the Romans called him Mercurius, so from the influence and patronage he was supposed to have in the commercial intercourse of men. Hence, in old inscriptions, Mercurius Negotiator, Mercurius Lucrorum potens et Conservator. There were five sorts of dealers in Greece. αὐτοπώλης, who sold the produce of his lands in the country where they lay. κάπηλος, who purchased from the former, and sold again the goods in the country where they were bought. ἔμπορος, who purchased from either of the former and carried his goods to other markets. παλικάρηλος, who bought and sold from the ἔμπορος. μεταβόλεως, the lowest retail dealer, who, as the Scholiast expresses it, 'sold by the half-pint.' Demosth. in Aristog. 1. κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλικάρηλος. adv. Dionysod. p. 700. παλικαρπηλεύων καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου καὶ αὐτὸς καὶ οὗτοι μετ' αὐτοῦ.

1136. δόλιον. Soph. Philoc. 134. Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος. Thes-moph. 1213. Ἑρμῇ δόλιε. Athenæus vi. ὁ θεὸς ἐχρησε θύειν Ἑρμῇ δολίῳ. Horace; Od. 1. 10. 5.

Te canam magni Jovis et Deorum
Nuntium, curvæque lytræ parentem
Callidum, quicquid placuit, jocosum
Condere furto.

Pausanias says Mercurius Dolius had a statue at Pellene in Arcadia. (7. 27.)

1138. ἡγ. The province of Mercurius Hegemonius was, to point out the road to travellers, and to conduct the souls of the dead to Hades. In both these senses he is termed πομπαῖος by the tragedians. Soph. Œd. C. 1544. Æschyl. Eum. 90. Eur. Med. 760. Soph. Aj. 838.

1139. Probably a political allusion is made here to the Lacedæmonians as leaders of Greece.

1140. Εν. Pindar. 2. 18. ὅτ' Ἐναγώνιος Ἑρμᾶς. Isth. 1. 85. ἀγώνιος Ἑρμᾶς. Simon. ap. Athen. ix. Ἑρμᾶς Ἐναγώνιας Μαίαις εὐπλοκάμοιο παῖς. Mercury is styled inventor of the games by Oppian. (Cyneg. 2. 27.) This honour, however, he shares with Hercules, as he does the title with Apollo (Æs-

Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς.

ΚΑ. ὥς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ 1145
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμ-
μασιν.

ΕΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσῶ; ΚΑ. καὶ πλὴ-
νέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοι-
λίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

chyl. Agam. 521.) and Jupiter. (Soph. Trach. 26. 1.) Pausanias (v. p. 314.) says there was an altar dedicated to Mercurius Enagonias at the entrance of the Olympic stadium.

1142. μουσ. 'musical contests.' As the term 'musical' had, among the ancients, a much wider signification than has been assigned to it by the moderns, (Mitchel's Prelim. Disc. p. 36. n.) the addition of the Agones Equestres completes the whole system of public amusement, both in Athens and Greece, in which competition was introduced. Upon this point of the καλὸν Theophrastus and Cicero are at variance. The former agrees with this sentiment of Mercury. (Cf. Theoph. de Op. and Cicero de Off. 2. 56.) Spanhemius and Hemsterhusius here read μουσικῆς, sc. τέχνης, which is the usual form of expression in Plato and Isocrates, and is Ἀττικώτατον. But this does not justify our departing from the old reading. Plato de Cyg. 2. p. 658. A=209. 4. εἰποσὶ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θείη ὄντινόν· —μηδ' ἐπικόν, μήτε μουσικόν. viii. prop. init. χοροὺς τε καὶ ἀγῶνας μουσικοὺς. Thucyd. 3. 104. ἀγῶν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός.

1143. ἔπων. Callim. Dian.

Δὸς μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,

καὶ πολωνομήν.

Id. Hym. Apoll.

πάντῃ δέ τοι οὐνομα πολὺ. vs. 70.

1146. The manner of conducting trials has been mentioned before. Cf. vs. 265. n. Cario, therefore, sneers at the avarice of some of the judges, whose aim it was to have their name put down on as many juries as possible during the day, which of course would induce them to slur over the business they might be engaged in.

1147. ἐπὶ τούτοις, 'upon these terms.'

1148. τὰς κοιλίας, 'the insides [of the victims].' Equit. 160. τί μ' ὦ γαθ', οὐ πλύνειν ἔξ τὰς κοιλίας;.

1149. διακ. 'that you may appear at once to be fit for duty.' Eur. Ion. Ἐρμῆν μεγίστῳ Ζῆνι δαιμόνων λάτρην. 4. Æschyl. Prom. Vinc. τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. 941. Cario implies that he is now entitled to another surname, Mercury the Scullion. Spanheim mentions an old inscription in this form—"Mercurio Menestratori sacrum." The second syllable of διάκονος is long: the Ionic form being διήκονος.

ΙΕ. τίς ἂν φράσειε ποῦ ὅστι Χρεμύλος μοι
σαφῶς; 1150

ΧΡΕ. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε; ΙΕ. τί γάρ ἄλλ' ἢ
κακῶς;

ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ
ἔχω,

καὶ ταῦτα τοῦ σωτῆρος ἱερεὺς ὦν Διός.

ΧΡΕ. ἢ δ' αἰτία τίς ἐστίν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν; 1155

ΙΕ. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιόι. ΧΡΕ. τίνος οὐνεκα;

ΙΕ. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὁ μὲν ἂν ἦκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερείῳ τι σωθεὶς, ὁ δέ τις ἂν 1159
δίκην ἀποφυγών· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,

ACT V.—SCENE II.

1150. *Lystr.* 1091. τίς ἂν φράσειε ποῦ ὅστιν ἡ Λυσιστράτη; *Iph. Aul.* 809. τίς ἂν φράσειε προσπῶλων τὸν Πηλέως | ζητοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέας; *Soph. El.* 662. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, | εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Ἀγίσθου τάδε;

1151. *Lysippus* apud *Athen.* 3. p. 124. (Casaub. Ed.) Ἐρμῶν, τί ἐστι; πῶς ἔχομεν; *Herman* replies τί δ' ἄλλο γ' ἢ ὁ πατήρ—δοκεῖ; *Eccles.* 769. τί γάρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι | τὰ χρήματ' εἰσι; *Nubes* 1498. ὅτι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ διαλεπτο-λογοῦμαι; In the next verse *καίρου* is subaudited with οὐ; *Dorville* absurdly explains ἀφ' by διὰ.

1154. καὶ ταῦτα τ. σ. 'and that too, being the priest of Jupiter the Saviour.' There were at Athens six temples of Jupiter; that of Jupiter the Saviour was in the Πιεῖος. Jupiter Σωτήρ is here introduced, because if Jupiter the Protector had not enough to feed his priest, the priests who served Jupiter

under other names could expect nothing. For the title Ζεὺς Σωτήρ τρίτος in *Æschyl. Suppl.* 27. and τρίτος Σωτήρ in *Choeeph.* 1073. *Eum.* 762. See vs. 859. n.

1156. *Aves* 1515. θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι. θυεῖν ἀξιοί. is the same as θύει, as ἡξιόους πίνειν vs. 1062. for ἔπινες.

1160. δίκην ἀποφυγών, 'having been acquitted in a suit.' So δίκην διώκων, 'a plaintiff.' δ. φεύγων, 'a defendant.' *Schæfer* in his preface to *Julian Or.* in *Coqst.* p. 18. shews that ἂν joined to the aor. 1. ind. signifies 'solere.'

— ἐκαλλ. 'to make the gods propitious by a splendid sacrifice.' *Theophrastus* expresses this by θύειν τὰ καλὰ ἱερά. *Char.* 21. 1. ind. signifies applied to domestic sacrifices offered to the *Lares* of the family. So *Suidas* explaining δεκάτην ἐστιάσαι, applied to the sacrifice offered on the tenth day after the birth of a child, says καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας.

κάμει γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἰς
 θύει τὸ παράπαν οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται.

ΧΡΕ. οὐκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις ;

ΙΕ. τὸν οὖν Δία τὸν σωτήρα καὐτός μοι δοκῶ
 χαίρειν ἔασας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν. 1165

ΧΡΕ. θάρρει· καλῶς ἔσται γὰρ, ἣν θεὸς θέλῃ.
 ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
 αὐτόματος ἦκων. ΙΕ. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν
 λέγεις.

ΧΡΕ. ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
 τὸν Πλοῦτον, οὐπερ πρότερον ἦν ἰδρυμένος,
 τὸν ὀπισθόδομον αἰὲ φυλάττων τῆς θεοῦ.
 ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δαδας ἡμέμενας, 1172

1161. ἐκάλει. Aves 849. ἐγὼ δ' ἵνα
 θύσω τοῖσι καινοῖσι θεοῖς | τὸν ἱερέα
 πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ. Some
 read μετακάλει, where the middle voice
 was to have been expected, as in vs. 590.
 And Thucydides uses μετέπεμψε for
 μετεπέμψατο, 6. 88. Cf. Morris and
 Thom. Mag. in v. Munter has shewn
 that after a private sacrifice a supper was
 prepared, to which the friends of the
 sacrificer were invited.

— ἱερέα. Bishop Monk on Hippol.
 1148. observes that the last syllable of
 the accusative in -εία from nouns in -εύς
 are generally long in Attic Greek, fol-
 lowing the analogy of the genitive in
 -έως, but not always, as Clarke and
 Heath assert. It is short in φονεία. Eur.
 Hec. 876. El. 599. 763. Sometimes
 the last two syllables of these cases are
 contracted into one. Hipp. 10. 522.
 Phoen. 927. 1181. But if we regard
 analogy then syllables ought always to
 be long, which Porson on Hec. 870.
 shews they are not. Probably we should
 refer it to the ictus metricus on the last
 syllable of the Iambic foot, which in
 ἱερέα, Ὀρφεία, Θησεία, &c. generally fall
 on the last. Unless the last syllable
 occupies this place, it cannot be made
 long.

— According to Porson, the Attics
 began to use οὐδὲ εἰς, μηδὲ εἰς, towards
 the latter days of Aristophanes in imi-
 tation of Epicharmus.

1163. νομ. Such as the skins, &c. of
 the victims. See Schol. and Cf. Thesm.
 758.

1165. χ. ε. 'having bid farewell'
 Thesm. 69. ὦ δαίμονι τοῦτον μὲν
 εἰα χαίρειν.

— ἐνθάδ' αὐτοῦ, 'here in this place,'
 as πάλιν αὐθις, ἐξαρχῆς πάλιν. Cf.
 Vespæ 762. Soph. (Ed. C. 78.

1167. Chremylus alludes to Plutus,
 whom he considers more worthy of the
 title, on account of the benefits he had
 received, than its present possessor. The
 priest applies it to Jupiter himself, and
 is perfectly satisfied with his own con-
 duct, on the same principle as Cario in
 the temple of Æsculapius.

1171. ὀπισθόδομον, 'the back-side
 of the temple of Minerva Polias in the
 Acropolis.' The public treasury was be-
 hind the Pantheon. But Meursius is
 mistaken in supposing a statue of Plu-
 tus, with eyes and wings, to have stood
 in this ὀπισθόδομος. It was at Rhodes,
 according to the authority he himself
 quotes to support his error. Vid. Phi-
 lostr. Icon. ii. p. 823. Demosth. de

ἴν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ. ΙΕ. πάννυ μὲν οὖν

δραῖν ταῦτα χρή. ΧΡΕ. τὸν Πλούτον ἔξω
τις κάλει.

ΓΡ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; ΧΡΕ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν
θεὸν

1175

ἰδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

ΓΡ. ὦν δ' οὐνεκ' ἦλθον; ΧΡΕ. πάντα σοι πε-
πράξεται.

ἦξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὧς σ' εἰς ἐσπέραν.

ΓΡ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι νῆ Δί' ἐγγυᾶ σύ μοι 1180
ἦξειν ἐκείνον ὡς ἔμ', οἶσω τὰς χύτρας.

ΧΡΕ. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τάναντία

Syntax. (t. i. p. 170.) ἀνέφξάν τινες πρῶην δῆπου τὸν ὀπισθόμον. Lucian Tim. c. 53. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόμον διορύξας. So at Rome in the temples of Castor and Saturn. If Aristophanes had a political allusion in view, as some suppose, he could not have fixed upon a better omen for his countrymen after their late distresses, than the solemn establishment of Plutus in the treasury.

1173. Ranæ 895. ἴδε νῦν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω. Antiphanes apud Athen. x. ἔξω τις δότω | ἱμαντα ταχέως. It was a form of speech used when the actors asked for any thing to be brought on the stage.

ACT V.—SCENE III.

1175. In questions of indecision or doubt, when a person asks himself or another, what he is to do, without ἀν, and indeed with or without an interrogative particle, the conjunctive is used. Il. κ. 62. αὐθι μὲν μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκειν ἔλθης, ἢ ἢ θέω μετὰ σ' αὐτίς; 'must I remain? or must I run?' Eur. Ion. 758. εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν; ἢ τί

δράσομεν; 'are we to speak, or be silent?' Herc. Fur. 1111. γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; 'am I to approach?' Aristoph. Plut. 1198. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; 'what am I to do?' (Matthiæ.) Chremylus takes her words to allude to the busy preparations she sees, and her expected part in them, so tells her to 'take up the pots.'

— Horace Sat. 1. 3. 10. Allusion to the custom at Athens of women carrying jars full of pulse in consecrating the deities, as in the Pax vs. 926.

Γρ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταύτην χύτρας ἰδρυνέον;

Χο. Χύτραισιν, ὥσπερ μεμψόμενον Ἑρμίδιον.

The Scythians also offered boiled pulse to their deities. There was a feast called the Χύτραι mentioned in the Ranæ vs. 220.

1176. ἔχουσα ποικίλα, 'dressed in a flowered dress'—which was customary on sacred occasions. Æsch. Agam. 966. εἰμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύραις πατῶν. The old woman had dressed thus from a principle of vanity.

116 ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

αὐται ποιοῦσι· ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις
ἢ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτῳ, ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι. 1185

ΧΟΡ. οὐκ ἔτι τοῖνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ'
ἀναχωρεῖν.

εἰς τοῦπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἄδον-
τας ἔπεσθαι.

1183. γραῦς, 'the scum.' Nicander *θην ἐπιπολῆς τοῦ σήματος.* Mæris Alex. *φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνου* p. 163. *ἐπιπολῆς τὸ ἐπάνω,* 'Ατ-
γρῆν. 91. A pun on the word γραῦς, to which Shakspeare's pun on the word
gravity is not unlike. (Henry IV. part ii. Act i. 2.)

1184. *ἐπιπολῆς,* 'on the top of,'—
'above.' Concion. 1100. *καὶ τῶν ἀνω-*
in a note on vs. 855.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ.

Ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἀρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἐξῆς ἐξ ἀμοιβαίων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ὧν τελευταῖος “τί γάρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθῇ λέγῃ.” ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς τούτων τὸ χοροῦ. ὤφειλε γάρ χορὸν δεῖναι, καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Κариών συμμίξῃ τοῖς γέρονσιν. Ὅρων ὁ Κариών τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Χρεμύλον μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοῦ μαντείου τυφλῷ ἀνδρὶ ἐπόμενον, σχετλιάζων καὶ δυσφορῶν φησὶν τὸ ὡς ἀργαλέον ἦτοι τὴν ἀρχήν. Σχόλιον τοῦ λογιστάτου μαγίστρου. ex cod. Patisino.

ΩΣ ΑΡΓΑΛΕΟΝ] ὁ Θεράπων δυσφορεῖ τοῦ δεσπότην ἐπομένου τυφλῷ ἀνδρὶ. τοῦ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ· τὸ γὰρ ὡς ἐπὶ ῥῆμα ἐπαμφοτερίζει. ἡ ἐν ταῦθα εἰληπταὶ ἐπιτάσεως δηλωτικόν. ἀπανδρῆ δὲ οὐ διὰ τὴν τύχην, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπαχθὲς τῶν δεσποτῶν. τὸ δὲ ἀργαλέον χαλεπὸν, δύσκολον, δυσχερές. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος, ἀλγᾶλεον, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον, ὡς ποδᾶλγία ποδαργία· ἡ ἔργον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές· ἐκ τούτου παραγωγίον ἀργαλέον ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀπύω *ΩΣ ΑΡΓΑΛΕΟΝ] ἀργαλέον τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον καὶ λυπηρόν. ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀργαλέον, ὡς ποδᾶλγία, ποδαργία· ἡ ἐκ τοῦ ἔργου τὸ δύσκολον, ἀφ’ οὗ καὶ τὸ ἐργῶδες, κατὰ παραγωγὴν ἐργαλέον καὶ ἀργαλέον. ἀργαλέον τὸ μετέχον ἄλγους, ὥσπερ καὶ θαρσαλέον τὸ μετέχον θράσους. Δουτ. ΩΣ ΑΡΓΑΛΕΟΝ] λίαν δύσκολον καὶ βαρὺ. ΕΞΤΙΝ] ὑπάρχει. ΘΕΟΙ] ὦ. Cod. in catal. codd. Naniusor. p. 477.

Ω ΖΕΥ] τὸν Δία παρέλαβε κατ’ ἐξοχὴν τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς τὸ “Ζεὺς

δ’ ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε.” κάκει γάρ τὸν Ἑκτορα ὀνομάζων κατ’ ἐξοχὴν παρεῖληφε.

2. ΔΟΥΛΟΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ] χαλεποῦ ὄντος φύσει τοῦ δουλεῖν, χαλεπώτερον γίνεται, ἰάν καὶ ἀνοήτῃ τις δεσπότην ὑπηρετῇ. *ΔΟΥΛΟΝ] τινὰ ἀνδρῶπον ὑπάρξει. ΠΑΡΑΦΟΝΟΥΝΤΟΣ] μαινομένου. ΔΕΣΠΟΤΟΥ] αὐθέντου. Cod. in catal. codd. Naniusor. p. 477.

ΠΑΡΑΦΟΝΟΥΝΤΟΣ] ἦγον μαινομένου, οὐκ εἰδότος τί δεῖ ποιεῖν, ἦτοι ἀνοηταίνοντος καὶ μωροῦ, παρὰ τὸ εἰκὸς φρονούντος. ἡ γὰρ παρὰ ἐν ταῦθα τὴν ἐξω σχέσιν δηλοῖ. Junt.

3. ΛΕΞΑΣ ΤΥΧΗ] περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ λέξῃ. Junt.

4. ΜΗ ΔΡΑΝ ΤΑΥΤΑ] οἱ γράφοντες ταῦτα οὐ καλῶς γράφουσιν· εὐρηται γὰρ ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων τὸ ταῦτα, καὶ ἐστὶ κρείττον ἐκείνου. *ΤΑΥΤΑ] ὅμοια τῷ ἔχοντι αὐτόν. Gl. A. B. D. ΤΑΥΤΑ] καὶ τὰ ὅμοια. Gl. Harl. 6.

5. ΜΕΤΕΧΕΙΝ ΑΝΑΓΚΗ] πρὸς τὸ ποιητικὸν “ἤμισυ γάρ τ’ ἀρετῆς ἀποαίνυνται εὐρύνοπα Ζεὺς ἀνέρος, εὐτ’ ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶρ ἔλγῃ.”^α τί γὰρ κακώτερον τοῦ τὰ ἐναντία ἑαυτῷ διαπράττεσθαι τινα ἐν τῷ μὴ ποιεῖν ἢ βούλεται, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἀφροσύνης ἀνέχεσθαι;

ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ] τῶν ἀφροσυνῶν ὧν ὁ δεσπότης ἔχει· ἦγον τῶν πληγῶν, αἱ τοῖς ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπότηταις ὀφείλονται. εἰῶθαι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἀρᾶρα πλεονάζειν. ὥσπερ οὖν ἐν τῷ τὰ βέλτιστα περισσὸν ἦν Ἀττικῶς τὸ ἄρῃον, οὕτω κἀν ταῦτα τὸ τῶν. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ τὸ, ὡς ἐν τῷ τὸ ποιόν. τὸ δὲ ταῦτα τὸ δεύτερον οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ταύτη, ὡς οἰοῦνται τινες, ἀλλ’ ἀντὶ τοῦ ταῦτα πάλιν Ἀττικῶς.

6. ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΓΑΡ] οἷον αὐ-

^α Codex Ravennas ἀποτίεται et ἄγῃσι.

τὸν ἑαυτοῦ τὸν δούλον οὐκ ἐφ' κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτοῦ.

7. ΚΡΑΤΕΙΝ] ἑξουσιάζειν. Junt.

Ο ΔΑΙΜΩΝ] ἡ τύχη. Junt. Δουρ. ΤΟΝ ΕΩΝΗΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον, ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι· λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι. διὸ μεταβαλόντες αὐτὸ ἐπὶ ἐτέραν φωνὴν πριάμενοι λέγουσιν Ἀττικοί. *ΑΛΛΩΣ. διχῶς εὑρεται τὸ ἐώνημαι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγορακότος καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγορασμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ μὲν ἡγορακότος ὡς ἐνταῦθα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἡγορασμένου ὡς παρὰ Συνεσίφ. "ἡ γὰρ Δαῖς ἀνδράποδον ἦν Ἑκαρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον." Junt.

8. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΔΗ ΤΑΥΤΑ] καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας.

ΤΩΙ ΔΕ ΔΟΞΙΑΙ] τῷ Ἀπόλλωνι, ἥτοι τῷ λοξῇν ἴαν πέμποντι (λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός), ἡ τῷ λοξῇν πορείαν ποιουμένῳ· οὗτος γὰρ ἔστι τῷ ἡλίῳ. *ἡ τῷ Ἀπόλλωνι λοξὰ μαντευομένῳ· ἡ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται, Δοξίαν τοῦτον εἶποις, ὡς λοξῇν τὴν πορείαν ποιούμενον. Douv.

9. ΟΣ ΘΕΣΠΙΩΔΕΙ] ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμοῦδι. καλεῖται δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ κάθηται, δῆμος. ΑΛΛΩΣ. τρίποδι χρῆται ὁ Ἀπόλλων μαντευνόμενος διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς τῶν πραγμάτων, ὡς τὸ "ὅστ' ᾗδει τὰ τ' ἰόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἰόντα." τινὲς δὲ οὕτω φασὶ κτήσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. ἄλλοις ἐν Μιλήτῳ τινὲς μισθῷ βόλον ἐῤῥιπτον, ἵνα τὸ ἀναφερόμενον εἴη τοῦ ἀγοράσαντος τὸν βόλον. συμβέβηκε γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλαβεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. ἐφίλονέκουν οὖν περὶ αὐτοῦ, οἱ μὲν ἄλλοις, ὡς ἰχθύς πεπράκασιν, οὐ τρίποδα· οἱ δὲ ἀγοράσαντες ἔλεγον ὡς πᾶν τὸ ἀνιδὸν καὶ πᾶν ὃ τι τύχοι ὠνήσαντο. οὕτως οὖν αὐτῶν φιλονεικούντων ἔδοξεν ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα. ὃ δὲ ἀνείλεν αὐτοῖς ταῦτα "ἔγχευε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς" ὃς σοφίᾳ πάντων πρῶτος, τοῦτου τρίποδ' αὐδῶ· προσήγαγον οὖν αὐτὸν τοῖς ἐπὶ τὰ σοφοῖς· ἕκαστος δὲ τούτων παρηγεῖτο σοφὸς εἶναι. διόπερ ἰγνώκασιν, ὡς σοφωτέρῳ πάντων, ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι· ὅθεν φασὶν ἰσχη-

κίνει αὐτὸν τὸν τρίποδα. ἡ δὲ λέξις ἡτυμολογῆται ἢ παρὰ τὸ θεοπετώδειν, ἢ παρὰ τὸ τὴν θεύμαντιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἀγειν. χρυσοῦς δὲ ἔστιν ὁ τρίπους, ὅτι τιμία ἡ ὕλη· καὶ οἱ ἀδόκοιμοι χρησμοὶ τίμιοι. καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται. δν δὲ τρόπον τὸ ἐν Δελφοῖς εὐρέθη μαντεῖον, Διόδωρος ἐν τῷ ἐκκαίδεκάτῳ τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκης οὕτω πως φησίν. "ὄντος γὰρ χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, καθ' ὃν ἦν τὸ ἄδυτον, καὶ περὶ τούτου γενομένων αἰγῶν διὰ τὸ μήπω κατοικεῖσθαι τοὺς Δελφοὺς, αἰεὶ τῷ χάσματι τὴν προσιούσαν καὶ προσβλέψασαν αὐτῷ σκιρτῇ θυμαστώως καὶ προέσθαι φωνὴν διάφορον· τὸν δὲ ποιμένα θανμάσαι, καὶ προσελθόντα τῷ χάσματι ταῦτ' ἀπαθεῖν ταῖς αἰεῖ, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. τῆς δὲ φήμης διαδοθείσης πλείους ἀπαντῶν ἐπὶ τούτῳ τὸν τόπον, καὶ τοὺς πλησιάζοντας ἐνθουσιάζειν· δι' ἧς αἰτίας νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον. καὶ πολλῶν ἀφανιζομένων διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν προφητὴν μίαν καταστήσαι, ταύτῃ δὲ κατασκευασθῆναι μηχανὴν, ἐφ' ἣν ἀναβαίνουσιν ἀσφαλῶς μαντεύεσθαι, ἔχουσιν τρεῖς βάσεις, ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι. θεσπιμῶδιν δὲ τὸ ἀρχαῖον παρβέρον λέγεται διὰ τὸ ἀγνόν. ὕστερον δὲ Ἐχεκράτη τῆς χρησμολογοῦσης ἐρασθῆναι διὰ τὸ κάλλος, καὶ συναρτάσαντα βιάσασθαι· διὸ νομοθετῆσαι τοὺς Δελφοὺς γυναῖκα πεντήκοντα ἔτων παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν, καθάπερ ὑπόμνημά τι τῆς παλαιᾶς προφῆτιδος."

οὕτω φασὶν ἰσχηκέναι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. ἄλλοις μισθῷ δέκτυον ἐν τῷ θαλάττῃ ἐριπτον, ἵνα τὸ ἀγρευθῆν ἐἴη τοῦ τὸν μισθὸν δίδόντος αὐτοῖς. συμβέβηκε γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλαβεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. φιλονεικούντων οὖν τῶν τε ἁλίων καὶ τοῦ μισθώσαντος, καὶ τῶν μὲν λεγόντων ὡς οὐ τρίποδα πεπράκασιν ἀλλ' ἰχθύς, τοῦ δὲ ὡς πᾶν ὃ τι τύχοι, ἔχρησεν οὖν ὁ Ἀπόλλων, τῷ σοφῷ τούτῳ ἀνενεγκεῖν. ἀγαθόν οὖν τοῦτον ἐπὶ τοὺς ἐπὶ τὰ φιλοσόφους, ἐπεὶ ἀπηνεῖτο εἰς ἕκαστος μὴ εἶναι σοφός, ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰκότως· μάντις γὰρ ὢν τοὺς τρεῖς χρόνους εἶδε, τὰ τ' ἰόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἰόντα. Paris.

11. ΟΤΙ ΙΑΤΡΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ] τῶν δυοῖν ἀρετῶν τοῦ θεοῦ μέμ-

νῆται κατὰ τὸ παρόν, θεσπεσίας τε καὶ τῆς κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμης. εὐκαίρως δὲ τούτων τὴν μνήμην ἐποίησας, ἱατρικῆς μὲν, ὅτι ἀνίατον ἀπέμπευ τὸν δεσπότην καὶ τὴν μὴ προσοῦσαν περὶ ἡμετέρας μελαγχολίας, θεσπεσίας δὲ διὰ τὸ προσεχὲς τῆς ἐκείθεν ἐξόδου. τριῶν δὲ οὐσῶν τεχνῶν ὧν μετεῖχεν ὁ θεός, νῦν μέμνηται μαντείας καὶ ἱατρικῆς, παρήκε δὲ τὴν μουσικὴν ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος μὴ χρειᾶν αὐτῆς ἔχων· ἡ δὲ διὰ τοῦ σοφός τινος μουσικὴν αἰνιττεται. πρὸς τὸ χάριεν οὖν διαβάλλει τὸν θεόν, ὅτι τῶν ἄλλων ἱατρός ὧν οὐκ ἴατρειυσεν αὐτόν, ἐξέπεμψε δὲ πρὸς τοῦτο, καὶ τῆς προσοῦσας αὐτῷ συνίστως τε καὶ σοφίας ἀπεστέρησεν, ἑκταράξας διὰ τῆς μαντείας. τοῦτο οὖν εἰκε λέγειν, ὅτι διὰ τῶν αὐτοῦ ἀρετῶν μᾶλλον ἐβλάψεν τὸν δεσπότην ἢ παρήκατο, καὶ διὰ μὲν τῆς μαντείας ἐτάραξεν, διὰ δὲ τῆς ἱατρικῆς μελαγχολίαν ἐποίησεν, διὰ δὲ τῆς σοφίας, ὅ ἐστι τῆς φρονήσεως, καὶ τὸ φρονεῖν αὐτὸν ἀφείλετο. τοῦ δὲ ποιεῖν ἡ παραλήγουσα κοινὴ, καὶ οὐ χρὴ ποιεῖν γράφειν.

ΙΑΤΡΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ] οὐ μόνον ἱατρὸν καὶ μάντιν φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ μουσικόν. τὸ μὲν μουσικὸν παρήκε, διὰ τὸ μὴ χρειᾶν ἔχειν· τῆς δὲ ἱατρικῆς καὶ μαντικῆς ἐμνήσθη, τῆς μὲν, ὅτι εἶδε ὡς ἱατρὸν νοσοῦντα τὸν αὐτοῦ δεσπότην θεραπεῦσαι, ἀλλὰ μὴ εἰς μανίαν μᾶλλον κινήσας, τῆς δὲ μαντικῆς, ὅτι οὐκ ἔχρησεν αὐτῷ ἃ ἐβούλετο, ἀλλὰ μάντις ἀπέπεμψε. Δοτῶ.

12. ΜΕΛΑΓΧΟΛΩΝΤΑ] χολᾶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαινέσθαι, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς δὲ θυμοῦσθαι. Junt.

15. ΟΙ ΓΑΡ ΒΑΕΠΟΝΤΕΣ] τὸ εὐθες καὶ μανικὸν κατηγορεῖ τοῦ δεσπότην ἐκ τοῦ παράπαν ἐναντίου ἡγείσθαι γὰρ προσήκει, οὐχ ἔπεςθαι τυφλῷ.

ΗΓΟΥΜΕΘΑ] ἡγοῦμαι τὸ προδοποιῶ πρὸς δοτικὴν ἀποδιδόμενον δοκίμην κατὰ τὴν σύνταξιν ἑλλειπῶς ἔχειν· εἰ γὰρ κατὰ τὸ πλήρες λεχθεῖν, γενικῶς ἂν καὶ αὐτὸ συνταχθεῖν, ὅλον ἡγοῦμαι σοὶ τῆς ὁδοῦ. Junt.

16. ΚΑΜΕ ΠΡΟΣΒΙΑΖΕΤΑΙ] ἡγουν σὺν τῷ ἀκολουθεῖν αὐτόν τῷ τυφλῷ κάμει τοῦτο ποιεῖν ἀναγκάσει. Junt.

17. ΑΠΟΚΡΙΝΟΜΕΝΟΥ] τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ Χρεμύλου. Gl. D. τοῦ τυφλοῦ ἀποκρίσιν διδόντος. Borg. ΟΥΔΕ ΓΡΥ] βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥύπος· τινὲς δὲ παρὰ τὸν γρυλισμὸν, τρυτέ-

τι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἡ εἶδος μικροῦ νομίσματος· γρὺ γὰρ τὸ μικρόν καὶ βραχύτατον. ὅθεν καὶ γρυττὴ τὰ λεπτὰ σκέυη καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἰρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥυτοπώλης καὶ γρυτάρης. κέχρηται ἔτι τῇ λέξει ἐπιτείνων τὸ στεγανὸν τῆς ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας ῥύπου, ὃς μικρὸς καὶ εὐτελής. ὅταν δὲ θέλωμεν ἐφαναλίσαι τινά, φάμεν οὐδὲ γρὺ θβέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον δοκεῖ τι. εἰρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τοῦτο ἔχόντων. τὸ δὲ σχῆμα παρ' ὑπόνοισιν. * ΟΥΔΕ ΓΡΥ] οὐδ' ὅτι οὖν. γρὺ ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος, καὶ τὰ μικρὰ τῶν γρυλίων, ἦτοι τῶν χοίρων. ἀπὸ τούτου δὲ λέγεται ἐπὶ οὐδαμινού πράγματος· ὅταν οὖν θέλωμεν φανλίσαι τι, λέγομεν ὅτι οὐδὲ γρὺ θβέγγεται, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον. Δοτῶ.

18. ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ] τὸ ὅπως μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὅτι· ἔστι μὲν γὰρ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὡς, τὸ δὲ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς σιωπῆσω, κατὰ περιφρασιν Ἀττικῇ. Junt.

20. ΠΡΑΓΜΑΤΑ] τὰς ὀχλήσεις φησὶ ἐκ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τούτων ἔχόντων. Junt. ὁσῶν ὀχλήσεις. Gl. Δοτῶ.

20. ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ ΤΥΠΤΗΣΕΙΣ] ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπίωντα στεφανοῦσθαι καὶ ἀνεύθυνον εἶναι. πρὸς τὸ ἔθος οὖν ἀνακομιζόμενοι ἐκ τοῦ μαντείου ἱστεφανηφόρου. * ἔθος ἦν εἰς τὸν Ἀπόλλω ἀπίωντας μετὰ στεφάνων ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖν. ὡς οὖν στέφανον ἔχων ὁ Καρίων, παρῆρησιάζεται πρὸς τὸν δεσπότην καὶ τοῦτο φησὶν. Paris. ΑΛΛΩΣ. ἡ στεφανοφορία τοῖς εἰς θεὸν ἀπιοῦσι δούλοις τε καὶ ἐλευθέροις ἰσοτίμως ἐδίδото, οὐδὲν πλεονεκτήματος τεκμήριον ἐλευθέρους δωρουμένη, οὐδὲ μὴν δούλοις δυνεῖδουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδείξει. ἔπαιξε δὲ ἅμα χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Καρίων· καὶ ὡς στέφανον ἔχων παρῆρησιάζεται καὶ τοῦτο φησὶ. * τὸ δὲ τυπτήσεις Ἀττικὸν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ τυπτεῖν ἀχρήστου θέματος. Junt.

23. ΛΗΡΟΣ, ΟΥ ΓΑΡ ΠΑΥΣΟΜΑΙ] εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος πρὸς τὸν δεσπότην ἔλεπε, ἀντὶ τοῦ περιτολογία εἶπεν· εἰ δὲ τὸ “οὐ γὰρ παύ-

σομαι, πρὶν ἂν φράσῃς μοι" εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπε, τὸ δὲ λῆρος καθ' ἐαυτὸν, οὕτως εἰποῖς" λῆρος καὶ φλύαρος εἰ ταῦτα λέγων. * τινὲς δὲ φασιν ἰσχηματισμένως εἰρησάκειν ἀντὶ τοῦ λῆρος ἵγουν μαντικός. Junt.

25. ΠΑΝΥ ΣΦΟΔΡΑ] ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τίθεναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἔν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχόν ἰσως. * ΑΛΛΩΣ. εἶπεν ἀμφότερα, καὶ τὸ πᾶν καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. τὸ δὲ ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ τὸ ἐρωτᾷ καὶ τὸ ἀκούω, ὧν τὸ μὲν πρὸς γενικὴν συντάσσεται, τὸ δὲ ἀκούω πρὸς ἀπαρέμφατον ἢ πρὸς αἰτιατικὴν. Junt.

27. ΚΛΕΠΤΙΣΤΑΤΟΝ] τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον, παίζων κωμικῶς ἕμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμωδίας μειδιαστικόν. ἕμα δὲ καὶ τὸν οἰκίτην ποιεῖ ἀποδοχῆς τε τυγχάνοντα καὶ χλεύης ἐκ τοῦ δεσποτῶν ἦν γὰρ ἐλπίς συμφώνως τῷ πρώτῳ λεχθήσεσθαι τὸ δεύτερον. ἢ ἀντὶ τοῦ κερδαλέον καὶ συνετόν. Ὁμηρος "κλέπτε νόψ" ἀντὶ τοῦ παραλογίζου. εἰώθαμεν δὲ καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ κλέπτειν τὸν φρόνιμον λέγειν. ἢ μυστηριακώτατον· τὰ γὰρ μυστήρια κρυφίως γίνονται. * ΑΛΛΩΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, πιστότατον ἡγοῦμαι σε καὶ εὐνούστατον, ὃ δὲ παρ' ὑπόνοιαν κλεπτίστατον εἶπεν· αἰεὶ γὰρ οὐ δούλοις τὰ τῶν δεσποτῶν ὑφαίρουσιν. Junt.

ΚΛΕΠΤΙΣΤΑΤΟΝ] ἢ ὅτι τὸν φρόνιμον οἱ Ἀττικοὶ κλέπτειν ἐκάλουν, ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κλεπτῶν τοῦτο φησί· φρονιμώτεροι γὰρ οἱ κλέπτοντες ἑαυτῶν γίνονται, ὅταν κλέπτωσιν, ἀναγκαζόμενοι παντὶ τρόπῳ συγκαλύπτειν ὅπερ ἔδρασαν. ὥς καὶ ἡ ἐτυμολογία δείκνυσιν τοῦ ὀνόματος· κλέπτει γὰρ ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Schol. cod. B. φρονιμώτατον. Gl. D.

28. ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ ΩΝ ΑΝΗΡ] ἔγεται τῷ Θεοσεβεῖ τὸ δίκαιον εἶναι· γνώρισμα γὰρ αὐτοῦ τοῦτο. ὃ γὰρ Θεοσεβής, ἃ τῷ Θεῷ ἰστί φίλα, ταῦτα πράττει. Junt.

30. ΙΕΡΟΣΥΛΟΙ, ΡΗΤΟΡΕΣ] τινὲς οὐ στίζουσιν εἰς τὸ ἱερόσυλοι. καὶ ῥήτορες γὰρ ὥς φαῦλοι διεβάλλοντο, διὸ εἶπεν ἱερόσυλοι ῥήτορες.

31. ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ] λιμοῦ γενομένου ἐν τῇ Ἀττικῇ τινὲς λάθρα τὰς συκάς τὰς ἀφιερωμένας τοῖς Θεοῖς ἑκαρποῦντο· μετὰ δὲ ταῦτα εὐθηνίας γενομένης κατηγόρουσι τούτων τινὲς,

καὶ ἐκείθεν συκοφάνται λέγονται. ΑΛΛΩΣ. ἀπείρητο Ἀθήνησι μὴ ἐξάγειν ἐντεύθεν ἄλλοσε· που σῦκα· βουλομένων οὖν τινῶν ἐξεργεῖν, ἰστάμενοι ἐν ταῖς τῶν πυλῶν ἐξόδοις ἄνδρες πανοῦργοι τὸ τούτων ἐξήλεγχον τεχνασμα, ὃ περὶ τὴν ἐξαγωγὴν ἱποῖον. ἱκαλοῦντο οὖν οὗτοι συκοφάνται, ὥς τὰ σῦκα φαίνοντες. ἐπεκράτησεν οὖν ἐξ ἐκείνου τὸννομα πρὸς πάντας τοὺς πανούργους. * ἔρρηται δὲ περὶ τούτου καὶ ἑτέρα ἱστορία πᾶν ψυχρά. Paris. ΠΕΙΘΟΜΑΙ] πιστεύω. Gl. Dorr.

32. ΕΠΕΡΗΣΟΜΕΝΟΣ ΟΥΝ] ἐπερωτήσων τὸν Ἀπόλλωνα. ΩΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ δὲ, πρὸς τὸν Θεόν. τὸ δὲ ἐξῆς, ψόχημον οὖν πρὸς τὸν Ζεὺν ἐπερησόμενος, καὶ ἐρωτήσων, νομίζων τὸν βίον μὲν ἐμοῦ αὐτοῦ τοῦ ταραλιώρου σχεδὸν ἀντικρυς ἐκτετοξεῦσθαι καὶ κεκνωθῆναι, πευσόμενος δὲ καὶ ἐρωτήσων εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους τὸν νίον, ὃς μόνος μοι τυγχάνει, εἶναι πανοῦργον καὶ ἀδικον, μηδεὶν ὕγιες (ὃ γὰρ ἀδικος καὶ ἄρπαξ οὐχ ὕγιαίνει τῇ ψυχῇ), ὥς νομίσας τοῦτο αὐτὸ συμφέρειν ἐν τῷ παρόντι βίῳ. εἶπε δὲ τὸ πευσόμενος κατ' ἐπαναλήψιν, ἐπειδὴ ἐπερησόμενος προεῖπεν ἔθηκε διὰ μέσου ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΜΕΝ μέχρι τοῦ ΒΙΟΝ. * ΩΣ] εἰς Gl. Cant. 1. 2.

33. ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΜΕΝ ΑΥΤΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ Ἀττικῶς. Junt.

33. ΤΤΟΥ ΑΛΛΗΠΡΟΥ] τοῦ τληγικοῦ ἢ τοῦ τετληγκότος. ταραλίπυρος δὲ παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῦρον, ὃ ἰστί πένθος. ὅτι δὲ πῦρος πένθος ἰστί, καὶ Ἀντίμαχος φησι· "πῶρος τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκίεσιν ἑκαστος."

34. ΕΚΤΕΤΟΞΕΥΣΘΑΙ] τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων, ὅταν τὴν φαρέτραν κενώσωσιν. Junt. ἐκεκενωσῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοξείᾳ ἀναλίσκόντων τὰ βέλη. Rav. ὑπολαμβάνων κατηναλῶσθαι, ἠφανίσθαι τὴν περιουσίαν. Gl. in codd. Brunek. ἐκ μεταφορᾶς εἰρηται τοῦτο τῶν τοξευόντων, ὅταν τοξεύοντες πάντας τοὺς ἑαυτῶν οἰστοὺς ἀφήσωσιν. Schol. cod. B.

36. ΠΕΥΣΟΜΕΝΟΣ] ἐρωτήσων. Gl. Dorr.

39. ΕΛΑΚΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΕΜΜΑΤΩΝ] τραγικώτερον ἀπεφάνητο προσδιασῶρην, ὥς φασιν, Εὐριπίδην. ὃ δὲ νοῦς, τί ἐφθίγετο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφήτιδος; ἐστεφανηφόροι γὰρ ἡ Πυθία. ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνη ἴσαν, ἐστεμμένοι. τὸ δὲ ἐκ τῶν στεμμάτων,

ἐπεὶ οἱ μαντευόμενοι ἐγγράφῃ ἀνακοι-
νώσει πρὸς τὸν θεὸν τὰς πεύσεις ἐποι-
οῦντο, γράφοντες ἐν πυκτίῳ τὸ κατὰ
προαίρεσιν αὐτοῖς κείμενον, στεφάνῳ
τε ἀμφιστάντες ἄβρῳ, τῇ μαντιπύλῳ
ἐχειροτόνουν· ὁ δὲ ἐντυχὼν σύμφωνον
τὴν ἀκόκρισιν τοῖς προτεινομένοις
ἐποιεῖτο. οἱ δὲ, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν στε-
φάνου καθήμενῃ ἔλεγεν ἡ Πυθία. ἡ
ὅτι στεφάνῳν ἔσπετο ὁ τρίπους, ἐφ'
οὗ καθήστω ἡ Πυθία· καὶ ἀλλαχοῦ
“ἔαχεν ἀστοῖσι διὰ τριπόδων ἐριτί-
μων. *ΑΛΛΩΣ. στέφανοι ἐπὶ τοῦ
τρίποδος ἔκειντο, οὗς ἡ Πυθία ἐν τῇ
κεφαλῇ φοροῦσα ἔμαντεύετο. [ἡ τὸν
τρίποδα λέγει διὰ τὸ ευκολοτέρως αὐ-
τοῦ. Dorn.] ἦν δὲ ἡ Πυθία γυνὴ ἡτις,
ὡς φασιν, ἐπικαθήμενῃ τῷ τρίποδι
τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διαιροῦσα τὰ
σκῆλη πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον
πνεῦμα διὰ τῶν γεννητικῶν ἰδέχετο
μορίων, καὶ οὕτω μανίας πληρουμένη
καὶ τὰς τρίχας λουσα καὶ ἄφρον ἐκ
τοῦ στόματος ἀποπέμποσα, καὶ τάλ-
λα πάντα ποιοῦσα ὅσα οἱ μαινόμενοι
ποιεῖν εἰσώθαισι, τὰ τῆς μαντείας ἡ
μᾶλλον μανίας ἐφθίγγετο ῥήματα. ἡ
καὶ δαίμων τις ἦν οὕτω καλούμενος
πύθων, ἀφ' οὗ ἡ Πυθία παρωνομάζε-
το. ἡ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων Πύθιος
ὀνομαζόμενος, διὰ τὸ τοῖς πυνθανο-
μένοις χρησμοῖς διδόναι περὶ ὧν ἂν
βούλονται. Junt.

40. ΠΕΥΣΕΙ] οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν
παθητικῶν χρόνων δεύτερα πρόσωπα
αἰ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὥς καὶ
ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὐρήσεις· οὗ-
τος γὰρ, εἴπερ τις, τῇ Ἀττικῇ διαλέκ-
τῳ χρήται. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος μό-
νον τοῦ βούλει καὶ ὄψει καὶ οἶει τὰ
ἐνεργητικά μὴ ἐν χρήσει εὐροῦσα, τῇ
Ἀττικῇ ἐπομένη συνθηθεῖ αἰ διὰ διφ-
θόγγου τὰ τρία ταῦτα ἐκφέρει. ἀπαγο-
ρευτικὸς δὲ ἡ αἰτιολογικὸς μορίου τε-
θέντος, οἱ Ἀττικοὶ οὐχ οὕτω τὰ δεύ-
τερα πρόσωπα ἐκφέρουσιν, ὥς εἰρηται,
ἀλλ' ὑποτακτικῶς.

42. ΜΗ ΜΕΘΙΕΣΘΑΙ Μ' ΕΤΙ] τὸ
μεθίμῃ ἐνεργητικῶς πρὸς αἰτιατικὴν
συντάσσεται, ὥς Συνέσιος· “μεθῆκε τὸ
πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν.” παθητικῶς
δὲ πρὸς γενικήν, ὥς ἐνταῦθα. Junt.

43. ΠΕΙΘΕΙΝ] ἐκείνων· πείθειν δ'
ἐκείνων μοι ἐνακολουθεῖν ἕως εἰς τὸν
οἶκον. Dorn. ΤΥΝΑΚΟΛΟΥΘΕΙΝ] σὺν
αὐτῷ πορεύεσθαι. Gl. Cant. 2.

44. ΤΩΙ ΞΥΝΑΝΤΑΣ] τούτῳ συν-
αντίσας. Gl. Dorn. ΤΩΙ] τίνι. Gl. E.

46. ΣΚΑΙΟΤΑΤΕ] ἀπαίδευτε. Gl.
codd. Brunck.

47. ΤΟΝ ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ]

κατὰ τὴν ἐπικώριον πολιτείαν τῶν
Ἀθηναίων. αἰνίττεται δὲ τὸ τῆς πο-
λιτείας ἱταμόν τε καὶ δυσκίνητον δι-
δάσκειν.

48. ΚΑΙ ΤΥΦΛΩ] ἦτο πρὸς τὸν
Πλούτον αἰνιττόμενος, ἡ τὸν πηρὸν
τῷ νῷ· νοῦς γὰρ ὄρα καὶ νοῦς ἀκούει.
καὶ καθάπερ ὁ τυφλὸς τὴν πορείαν
εὐθείαν οὐ ποιεῖται. πρὸς τὸ Ὀμηρι-
κὸν δὲ, “καὶ κ' ἀλαός τοι ξεῖνε δια-
κρίνειε τὸ σῆμα.” τυφλῷ δὲ οὐχὶ ὀφ-
θαλμοῦς ἀλλὰ τὴν καρδίαν, ταυτέστιν
ἀνοήτῳ. παροιμία δ' ἐστὶ, τυφλῷ ὄηλα
τὰ μαρτύρια. τὸ δὲ ἐξῆς, ὅτι σφόδρα
ἐστὶ τοῦτο συμφέρον, τὸ μὴδὲν ὑγιές
ἀσκεῖν. *ΑΛΛΩΣ. παροιμία ἐστὶ, τῷ
τυφλῷ ὄηλον, ἐπὶ τῶν πάντων σαφιστα-
των λεγομένη· τὰ γὰρ τοῖς τυφλοῖς
ὄηλα τοῖς βλέπονσι σαφέστατα σφό-
δρα. λέγει δὲ ὡς ὁ κελύσεας σε τυφλῷ
ἀνδρὶ ἐπακολουθεῖν ὀηλὸν σοι ἐνταῦ-
θεν καθίστησιν, ὥς καὶ τυφλὸς ἂν
γνοίῃ τοῦτο, ὡς δ' πάντες μετέρχον-
ται, τοῦτο δεῖ καὶ τὸν σὸν νῖον μετελ-
θεῖν. ἡ ὅτι πεπιδὴ πάντες τὴν ἀδικον
πολιτείαν μετέρχονται, εἰπέ σοι ὁ
Ἀπόλλων ὡς ᾧ ἂν ἐντύχοις, πάντως
τοιούτος ἔσται· καὶ ἀκολουθεῖ αὐτῷ,
ἦγουν τὴν αὐτὴν αὐτῷ καὶ σὺ μετέρ-
χου ὁδόν. Junt. ΔΗΛΟΝΟΤΙΗ] φανε-
ρὸν γὰρ ὅτι. ΓΝΩΝΑΙ] νοῆσαι. Gl.
Dorn. φανερόν ἐστιν ὅτι καὶ τυφλῷ
νοῆσαι δοκεῖ τοῦτο. Gl. codd. Brunck.

51. ΠΕΠΕΙ] φέρεται, ἀποβλέπει, ἐκ
μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ. Junt.

55. ΤΟΝ ΧΡΗΣΜΟΝ ΗΜΩΝ, Ο
ΤΙ ΝΟΕΙ] καὶ Πλάτων Νόμων ἡ
“τὸν δὲ νόμον ἡμῶν ὃ τιν νοεῖ περὶ
τὰ τοιαῦτα οὐδὲν με ἐξετάζειν δεῖ.”
Junt.

57. Η ΤΑΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] τὰ ἐπὶ τῇ
ἀπειλῇ· καὶ γὰρ ἡ πεύσεις ἄνω ἀπει-
λητική. λέγει οὖν, βέλτιόν σοι ἐστὶν
ἐξεπτεῖν λόγῳ πεισθέντα ἢ βιασθέντα·
ἡ ὡς μὴ λέγοντός σου βιαίον τι δια-
πράξομαι. ΑΛΛΩΣ. Η ΤΑΠΙ ΤΟΥ-
ΤΟΙΣ] ἦγουν τὰ ἀκόλουθα τοῖς μὴ
ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς ἐκφαίνειν. τὰ δὲ
ἐστὶ πληγαὶ καὶ τραύματα.

ΛΕΓΕΙΝ ΧΡΗ] τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ
προφορικῷ λόγῳ λέγεται, καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπὶ τὸ ὀνομάζειν καὶ ἐπὶ τοῦ
φράζειν. Junt.

58. ΟΙΜΩΖΕΙΝ] οἰμῶζω τὸ θρηνῶ,
ἀφ' οὗ οἰμωγὴ ὁ θρῆνος, καὶ οἰμωγμα
οὐδετέρως παρ' Αἰσχύλῳ “οἰμώγμα-
σιν θ' ὧν Ζεὺς ἀλεξήτηριος.” ἐκ τού-
του δοκεῖ καὶ οἰμοὶ θρηνητικὸν ἐπὶ ῥή-
μα γίνεσθαι. Schol. Ms. ap. Brunck.

62. ΚΛΑΕΙΝ] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ
κλαίειν. Borg.

63. ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ] τὴν κληδὸνα, τὴν μαντείαν, καὶ τὸ σύμβολον. οὕτως ὁ Ῥόδιος Ἀπολλώνιος “μὴ δ’ ὄρνις αἰκελίῃ πέλε νηϊ.” κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφρακτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν καλοῦσιν. ὄρνις ἐπιφώνησις, παρμὸς καὶ τὰ ὅμοια, ὡς αὐτὸς ἐν Ὀρνισι δεδήλωκεν. ΑΛΛΩΣ. τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄρνιν λέγει, ἐπειδὴ περὶ οἱ παλαιοὶ οὐ μόνον διὰ τῶν ἄλλων ἀλλὰ καὶ δι’ ὄρνιθων ἱμαντεύοντο. *καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ πᾶν τὸ ἐπὶ σημείῳ καὶ τεκμηρίῳ τινὶ παραλαμβάνον ὄρνιν ἐκάλουν, ἀπὸ μεταφορᾶς καὶ τοῦ μάντευμα καὶ τὸ σύμβολον. *Junl.*

64. ΜΑ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] εἰκότως ταύτην εἰς ὄρκον λαμβάνει ὡς γεωργός· ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἐφορος.

65. ΗΝ ΜΗ ΦΡΑΣΗΣ] ἐὰν μὴ εἴπῃς. *Gl. in 2 codd. Brunck.*

66. Ο ΤΑΝ] ὦ ἐταίρε. ὅτι οὐ πρὸς ἓνα μόνον τὸ ὧ τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος “ἀρὰ γε ὧ τᾶν ἐθέλησετε.” ΑΛΛΩΣ. ὧ τᾶν, ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοητιόν. ἡ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, ἢ τὸ μὲν ὧ τᾶν πρὸς μόνον τὸν Χρεμύλον (οὗτος γὰρ αὐτῷ ἠπέλει), τὸ δὲ ἀπαλλάχθητον πρὸς ἀμφοτέρους, ἐπειδὴ καὶ ἀμφω τούτῳ ἠνώχλουν. ὁ καὶ κριττον εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἔστιν ὅτε τοὺς λόγους οὕτω ποιέσθαι.

ΠΩΜΑΛΑ] οὐδαμῶς, ἔστι δὲ Ἀττικόν· ἔστι γὰρ ἐπιφύρα ἀρνήσεως.

67. ΚΑΙ ΜΗΝ Ο ΛΕΓΩ] τινὲς ἐν πρόσωπον αὐτὸ εἶναι λέγουσι τοῦ δούλου ἀπὸ τοῦ ΠΩΜΑΛΑ ἕως τοῦ ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗΙ ΠΕΣΩΝ.

69. ΕΠΙ ΚΡΗΜΝΟΝ ΤΙΝΑ] οὕτω τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς. καὶ ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης “εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν,” καὶ Σοφοκλῆς “οὐ γὰρ μ’ ἀρέσκει γλώσσά σου τεθηγμένη,” ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ με. τὸ δ’ ΑΝΑΘΕΙΣ ὡς ἐπὶ ἀψύχου, ἢ διὰ τὸ τυφλὸν αὐτὸν εἶναι.

70. ΕΧΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗΙ] τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσπονδυλισθῇ. *Junl.*

74. ΕΑΝ ΒΟΥΛΗ ΓΕ ΣΥ] τοῦτο διττῶς νοητιόν. νῆ τοὺς θεοὺς ἀφήσομαι σε, ἂν βούλῃ γε σὺ εἰπεῖν ὅστις εἶ, ἢ οὐκ ἀφήσομαι, ἐὰν βούλῃ σὺ μὴ εἰπεῖν ὅστις εἶ.

75. ΗΝΙ] ἰδοῦ. *Gl. Dorv. et codd. Brunck.* μέθεσθε ἀντὶ τοῦ ἀπολείφθητε καὶ πόρρω γίνεσθε. κανόνισον. ἱήμι τὸ καταλείπω, ὁ μέλλων ἦσω, ὁ δευτερος

ἀόριστος ἦν, ὁ μέσος ἱμην ἔσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔσο, καὶ ἐκβολὴ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς οὐ διφθογγον οὐ, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως καὶ συγκοπῆς καὶ τροπῆς τοῦ νηλοῦ εἰς δασὺ μεθοῦ, μεθίσθω, μέθεσθον, μεθέσθων, μέθεσθε, μεθέσθωσαν. *Paris.*

77. Η] τὸ ἢ ἀνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἡμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἡ φασιν, οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατακτικὸς εἰν διὰ διφθογγον [ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδημι ᾗδεν *Paris.*] καὶ διαλόσει Ἰωνικῇ τῆς εἰ διφθογγον εἰς ε καὶ α γίνεται εα, ὡς καὶ τὸ ᾗδεα καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν. ἡ χρῆσις δὲ παρ’ Ὀμήρῳ, ὡς τὸ “οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἐα.” εἰτα κινῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἡ φασίν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐρήσεις.

79. ΑΝΔΡΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ] πεφυλαγμένως ποιεῖται τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπέρθεσιν. ἵνα μὴ θεῶν ὑπερτιθεῖς κάκεινους πάθει ὑποτάξῃ. ἡ ὅτι ἐν σχήματι ἀνδρὸς φεράν ὁ Πλούτος. δεῖ δὲ ἐννοεῖν τὸν Πλούτον ρυπῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τὸ σχῆμα,

79. ΕΙΤ’ ΕΞΙΓΑΣ] εἰ μὲν οὕτω τὴν σύνταξιν τρέψεις, τὸ εἰτα ἀργὸν ἔρεις, καθὼς ἐν ταῖς ἀποδόσει τῶν μετοχῶν ποιεῖν εἰώθαμεν, “ὡ μαρώτατε ἀνδρῶν ἀπάντων, ὦν Πλούτος εἰτα ἐσίγας.” εἰ δὲ τὸ εἰτα ἐν ἀρχῇ θέσεις, οὐκ ἀργὸν νοήσεις· εἰώθαμεν γὰρ ἐν τοῖς τῆς βαρύτητος σχήμασιν ἐν ἀρχαῖς πολλάκις τιθεῖναι τὸ εἰτα, οὕτως “εἰτα ὡ μαρώτατε ἀνδρῶν ἀπάντων ὦν Πλούτος ἐσίγας;”

83. ΑΥΤΟΤΑΤΟΣ] ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. ΑΛΛΩΣ. ἐπαίξεν αὐτότατος υπερθετικῶς ἐπὶ πῶν, ἵνα δείξῃ ὡς ἀληθὺς αὐτὸς ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἐσιέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὐρητὰ ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὐ.

84. ΕΚ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ] εἰς ἡν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιος τις καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκηνφὸς κωμωδεῖται, ὡς ἐν Πелаργοῖς εἰρηται περὶ τούτου, ὅστις ἔνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσέσθαι εἰς φυλακῆς ἔνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. *ΕΚ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ] ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. *Gl. Br.*

86. ΤΟΥΤΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΚΟΝ] ἡγουν τὴν τῷφλωσιν. *Gl. Br.*

87. ΦΘΟΝΩΝ] φθόνος παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἢ ἐπ' ἀλλοτρίους ἀγαθοὺς λῦπη, ἥτοι ἡ ζηλοτυπία, ὡς ἐνταῦθα· παρὰ δὲ τοῖς ῥητορσιν ἡ μέμψις, ὡς Εὐριπίδης “ἀποκτείνειν φθόνος γυναικάς.” Junt.

88. ΕΓΩ ΓΑΡ ΩΝ ΜΕΙΡΑΚΙΩΝ] τοῦτό φησιν, ἵνα τὸ προπετὲς τῆς ῥήσεως ἐπὶ τὴν ἡλικίαν ἀνενέγκῃ καὶ ἐπὶ τὸ ἐξημμένον, καὶ δόξῃ συγγνώμην ἔχειν ἡ ἀμαρτία, ὅτι μειράκιον ἡπέλιψε. καὶ μὴν οὐκ ἔστιν ἀμάρτημα τὸ τοὺς μὲν φαύλους καταλείπειν ὁμολογῆσαι, καταλαβεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς. πῶς οὖν νοούμενος ὁ Ζεὺς εἰς τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ μᾶλλον βουλόμενος τοὺς ἀγαθοὺς εὐ πράττειν, ἐτύφλωσε τὸν Πλούτων ἐπὶ οὐτα τοῦτο; λέγομεν οὖν ὅτι εἰ πάντως ἀγαθοὺς καὶ τοῖς ἀρετῇν ἀσχοῦσι παρείπετο τὸ πλουτεῖν, πάντες ἂν διὰ τὸ πλουτεῖν μετέσταν τὴν ἀρετὴν. ὁ δὲ Ζεὺς βουλόμενος τοὺς ἀνθρώπους οὐ διὰ τι χρησίμους καὶ ἐπωφελῆς τὴν ἀρετὴν μετιέναι, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, τοῖς ταύτην ἀσχοῦσι καὶ ἀποτυχίαν χρημάτων ἐσθ' ὅτε δίδωσιν ἐν τῷ βίῳ, ἵνα ἕκαστος ἐφίηται τῆς ἀρετῆς δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, οὐ μὴν διὰ τὸ ἐλπίζειν ὅτι πάντας διὰ τῆς ἀρετῆς εὐπορήσει χρημάτων.

90. Ο ΔΕ Μ' ΕΠΟΙΗΣΕ ΤΥΦΛΩΝ] παρῳδῆται ἐκ τῶν Ἡσιόδου “κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποις.” ἢ ὅτι ἀνόσιος ὁ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλούτου φόρτος τοῖς δικαίοις, εἰ χαννωθεῖεν ἐκ περιουσίας.

93. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΓΕ] ἰστέον ὅτι ἡ διὰ πρόθεσις οὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς ἐνταῦθα· εὐρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν. καὶ μὴν ὅταν δηλοῖ αἰτίαν, αἰτιατικῇ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εὐρητὰ σπανίως.

94. ΟΜΟΛΟΓΩ ΣΟΙ] συμφωνῶ σοι, ὅμοιά σοι λέγω ἐν τούτῳ. εὐρίσκειται δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν. Junt.

98. ΠΟΛΛΟΥ ΓΑΡ ΑΥΤΟΥΣ] διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀποσκώπτων αὐτοὺς ὡς πονηροὺς.

99. ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ Γ' ΟΥΔΕΝ] οὐδὲν φησὶ παράδοξον, εἰ τυφλὸς ὢν οὐχ ἰώρακε.

103. ΑΝΤΙΒΟΛΩ] πεποιήται παρὰ τὸ ἀντομα καὶ βάλλω. ἔχει δὲ τὴν ὁρμὴν πρὸς τὸ “ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεθα σου.” τὸ δὲ ΟΥΚ ΗΓΟΡΕΥΩΝ ὥσπερ διὰ μέσου. τὸ δὲ ΠΙΘΟΥ

περισπᾶται· ἔστι γὰρ δευτέρως ἀόριστος, τοῦτον δὲ οἱ Ἀττικοὶ περισπᾶσι, καὶ ἡ χρῆσις ἠκολούθησε τῇ διαλέκτῳ. ἡ γὰρ ἀναλογία βαρύνει, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος.

106. τὸ ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΑ ἡ πρὸς τὸ δπισθεῖν σύναπτε, ἡ μόνον λέγε, ἔν' ᾧ βεβαιωτικὸν τοῦ οὐχ εὐφῆσεις. ἡ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον σύναπτε. Junt. Paris.

109. ΑΤΕΧΝΩΣ] ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ, ὅ ἐστιν ἐνὶ λόγῳ, ἀληθῶς· τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές. ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαυνόμενον, τὴν τε τῆς τέχνης στέρησιν, καὶ τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως. ἀτεχνῶς οἰοῦναι ἀτεχνῶς μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. ΑΛΛΩΣ. ἀπλῶς, ἀνευ τέχνης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν μὴ τέχνην νικούντων ἀλλὰ δυνάμει. ἡ καθάπαξ, ἡ ἀδόλως, ἐὰν δὲ τις παρὰ τὴν τέχνην λέγῃ τι ἡ μή, οὐκ ἔστι περισπωμένως ἀλλὰ βαρυτόνως· ἀτέχνως ποιεῖς, ἀτέχνως λέγεις. ὁ δὲ νοῦς, κἀν φύσει τις ᾗ χρηστός, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθίσταται ὑπὸ τῶν χρημάτων.

ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΙ] ὑπερβάλλω καὶ ὑπερβάλλομαι τὸ αὐτό, ὡς ποιῶ καὶ ποιούμαι· καὶ συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, ὅσον ὑπερβάλλω τὸν δαίνα λόγῳ. ὑποβάλλω δὲ λόγους ἀντὶ τοῦ υποτίθηναι, ὅθεν καὶ τὸ υποβλήδην παρ' Ὀμήρῳ· καὶ υποβάλλω βρέφος, ὅθεν καὶ τὸ υποβολιμαῖος· καὶ υποβάλλομαι παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπόκειμαι· καὶ υποβάλλεται ἡ θεμέλι τῷ τοίχῳ ἀντὶ τοῦ υποτίθεται· καὶ υποβάλλεται ὁ χόρτος τῇ στρωμνῇ. προβάλλω τὸ εἰς τοῦμυροσθεν τίθημι, ἀφ' οὗ πρόβολον προβάλλομαι δὲ μάγυρα. Junt.

ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΙ ΤΗΙ ΜΟΧΘΗΡΙΑΙ] τῇ κακίᾳ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθίστανται ὑπὸ τῶν χρημάτων. Junt.

111. ΑΛΛ' ΑΠΑΞΑΠΑΝΤΕΣ] δύο μέρη τοῦ λόγου τὸ ἀπαξᾶπαντες· οὐ φησὶ πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες· τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσσεως λαμβάνεται. ὅφ' ἐν δὲ ταῦτα τάττει, καὶ προφέρονται ὡς δηλαδὴ, ἀπαξαπλῶς.

115. ΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΣ] τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πηρωσὶν φησὶ διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταποιεῖται, “τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἥς ἔχεις.” *ΑΛΛΩΣ. ὀφθαλμία κυρίως ἡ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ νοσήματός τινος γινομένη βλάβη, ἥτις καὶ ἰασιμὸς ἐστίν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς τυφλώσεως παρελήφθη·

τύφλωσις γάρ ἐστιν ἡ παντελὴς τῆς ὁράσεως στέρησις. Junt.

119. Ο ΖΕΥΣ ΜΕΝ ΟΥΝ ΕΙΔΩΣ] τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδώς, ἐπεὶ οὐδὲν λανθάνει. μεταπείποιται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. τὸ δὲ μῶρα μεταξὺ. * ΑΛΛΩΣ. εἰ μὲν γράφεται μῶρ' ἐμ' εἰ, οὕτω συνταχθήσεται, ὁ Ζεὺς μὲν εἰδώς τὰ τούτων μῶρα ἔπη, εἰ πύθοιο ἱεὶ ἀναβλέψαντα, ἐπιτρίψεται μοι. εἰ δὲ μῶρ' ἔπη, τὸ πύθοι' ἂν διὰ μέσου ἴσται· τουτέστι, γνοίῃ ἂν ταῦτα καὶ οὐδὲν αὐτὸν λήσεται. Junt.

121. ΠΕΡΙΝΟΣΤΕΙΝ] νόστος κυρίως μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἰκαδὲς ἀφίξις, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασις καὶ πορεία. ΠΕΡΙΝΟΣΤΕΙΝ ΕΑΙ] περιέρχεσθαι ἀφίησιν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνειν. ἡ περὶ ἐνταῦθα τὸ κύκλιον δηλοῖ· τυφλὸν γὰρ ὄντα εἰκὸς μὴ ὁρῶς βαδίζειν αὐτόν. ὑπονοστεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῆσαι. Doru.

122. ΟΡΡΩΔΩ ΠΑΝΥ] φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὁρῶν, ὅ ἐστι μεσοπύγιον τῆς περιστέρως· ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος. καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους, πεποίηται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος. ἡ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τούτῳ τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν. ἡ ὅτι τῶν φοβουμένων εἰσθεν ὁ ὁρῶς ἔχουν ὁ πωκτὸς ἰδρῶν. * ὁρῶδω λέγεται τὸ φοβοῦμαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν διὰ τῆς οὐρᾶς δεικνύντων τὸ δέος. εἰσθε γὰρ ταῦτα φοβηθέντα συναγεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τὸς τῶν μηρῶν. ἡ ὅτι τῶν φοβουμένων εἰσθεν ὁ ὁρῶς πρῶτος ἰδρῶν. Paris. ὁρῶς δὲ ἔστι τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὅσπου, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. [δ καὶ ὁρροπύγιον λέγεται. Paris.] Junt. Paris.

123. ΑΛΗΘΕΣ] ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρῶτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπὶ ῥήμα θανμαστικόν καὶ προπαροξύτονον Ἀττικῶς.

125. ΤΟΥΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ] τὰ μέγιστα ἀμυντήρια τοῦ Διὸς. ἐκ δὲ τούτων τὴν δύναμιν αὐτοῦ λέγει.

126. ΚΑΝ] τὸ κἂν δηλοῖ τὸ καὶ ἴαν· οὐν δὲ ἐπὶ τῆς συνθηκῆς, ὃ σπανίως εὔρηται.

127. Α] ἐπὶ ῥήμα ἐπιτιμητικόν. [ἐπὶ ῥήμα τοῦτο ἐκκληκτικόν. Doru.] ΠΟΝΗΡΕ δὲ, ἦγον γεωργεῖ, ἡ ἀθλιεῖ· εὔρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου Ἀττικῶς. * Ω ΠΟΝΗΡΕ] ὅτι πόνηρος ὁ γεωργὸς ἀπὸ τοῦ πο- Arist. Plut.

νῆν. πόνηρος ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τοῦ αἵρειν πόνους. πόνηρος ὁ κακώτερος ἀπὸ τοῦ εἶρειν ἢ πλέκειν πόνους. Borg.

133. ΘΟΥΥΣΙ Δ' ΑΥΤΩ] ἔπερ ἐπὶ τῶν δυναστεύοντων ἀνθρώπων συμβαίνει, ταῦτα ἐπὶ τοῦ Διὸς μετήγαγεν. * Θῶω σφαγιάζω, ὥς τὸ Θῶω βούν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῶς. Θῶω δὲ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ποιῶ, καὶ συντάττεται δοτικῶς. Paris.

134. ΑΝΤΙΚΡΥΣ] δι' ἐναντίας, φανερώς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει διχα τοῦ σ, ἀντικρύ δηλονότι.

136. ΟΤΙ ΤΙ ΔΗ] ἦγον, πῶς ἂν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν παύσω; ἦγον πῶς ἄρα, ἡ διὰ τίνα τρόπον τούτ' ἔλεξας. Junt. ἦγον τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν πῶς οὖν παύσει, ἀντὶ τοῦ διὰ τί ἡ πῶς ἄρα. Paris. ΟΤΙ ΤΙ ΔΗ.] διατί. Gl. Br.

137. ΘΥΣΕΙΕΝ] ὅτι ἐπὶ τοῦ θυμᾶσαι τὸ θύειν, ἐπὶ μέντοι τοῦ βοδὸς σφάζειν, ἐπὶ δὲ τοῦ ψαιστοῦ θυμᾶσιεν. κυρίως δὲ ψαιστὸν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον.

138. ΨΑΙΣΤΟΝ] ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον. ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλᾷκιον. Paris.

140. ΔΗΠΟΥΘΕΝ] ἀπὸ τινος πόρου. Gl. C.

141. ΤΑΡΙΥΡΙΟΝ] ἀργυρος ἡ οὐσία τοῦ ἀργύρου, ὥσπερ καὶ χρυσὸς ἡ οὐσία τοῦ χρυσοῦ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτων κέρμα ἀργύριον καὶ χρυσίον. Paris.

142. ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ] καταλύω τὸ ἀφανίζω, καὶ διαλύω, ὃ καὶ μεταβάλλει συντασσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς, ὥς κἀνταῦθα. καὶ ὁ Φάλαρις "εἰ βούλεσθε τὸν πρὸς ὑμᾶς καταλύσαι πόλεμον." καταλύω καὶ τὸ ἀναπαύσασθαι ἀμεταβάτως, ἀφ' οὗ καὶ κατάνυμα ἢ ἀνάπαυσις. Junt. ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ—ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ] τὴν βασιλείαν ἀφανίσεις, ἣν ἐκείνός σε λυγρῶ. Paris.

143. ΦΗΜ' ΕΓΩ] ὅτε ἀναβιβάζεται ὀξεῖα, πάλιν ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι, οὐ μὴν περισπωμένην· ἄτοπον γὰρ, ὥσπερ ἐνταῦθα τὸ φήμ' ἐγὼ καὶ τὸ χρηστ' ἔδρασε καὶ τὸ δέιν' ἄττα καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἐν τινι λέξει κῆται μονοσυλλαβῶς, εἰ μὲν πρὸ δύο συλλαβῶν ἐστὶ τόνος, ἐγκλινέσθω, οἷον "οὔτοι που σπουδὴν ποιεῖς, οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ"· εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐστὶν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν, ὥς ἐν τῷ "ἔνεκα σοῦ μύθους C

λέγει' και τοις τοιούτοις' χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν περιπωμένην, καὶ μὴ διὰ τὸν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κρότον ἀποπὰ τινα καὶ ἀνάρμοστα πᾶνυ καινοτομεῖν' ἐνθα δὲ ἀνάγκη τίς ἐστι καὶ οὐκ ἂν ἄλλως ἐχγ ῥηθῆναι, οὐ καινὸν ἐστι καινοτομησαί τι, ὅλον ἐπὶ τοῦ μέμνηταί μου, καὶ τῶν τοιούτων. ἄνευ δ' ἀνάγκης τοιαῦτα καινοτομεῖν οὐ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν.

144. τὸ καλὸν ἐπὶ τοῦ ἔραστος λέγεται, τὸ χάριεν ἐπὶ ἡδονῆς, τὸ δὲ λαμπρὸν ἐπὶ ὀψεως. Paris.

146. ΤΩΙ ΠΛΟΥΤΕΙΝ] τῷ πλούτῳ. Gl. Paris.

147. ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΝ ΑΡΤΥΤΙΔΙΟΝ] καλῶς τὸ μικρὸν οὔτε γὰρ πολυτίμητον οὔτε ἀξιόπιστον οἱ δοῦλοι. ἐξητέλισε δὲ ἑαυτὸν πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ. διαφέρει δὲ ἡ ἔγωγε τῆς ἐγὼ τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τιθεσθαι, καὶ ἐστὶν Ἀττικῇ, τὴν δὲ ἐγὼ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ μεταξὺ, καὶ ἐστὶ κοινῇ. τὸ δὲ ἸΣΩΣ ἡ διστακτικόν, ἡ ἐπ' ἴσης τοῖς ἄλλοις. * τὸ δὲ γέ τοι ἡ ἀντὶ τοῦ δέ, ἡ ἀντὶ τοῦ γάρ, ὃ καὶ κρεῖττον. εὐρήται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐκετάζων εὐρήσεις. Λιβάνιος γάρ φησι "σὺ δὲ οὕτω μικρὸς ὥστε καιροῦ παραπεσόντος ἐπιμυρῶσω. Ἰουλίος γέ τοι τῶν μὲν ἄλλων γράμματα ἐκόμισε, παρὰ σοῦ δὲ σιγῆς αἰτία." Junt.

149. ΤΕΧΝΑΙ] ὅλον μηχαναί, πλοίων κατασκευαί. τέχναι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων σοφίσματα, ὅλον χαλκευτική, τεκτονική καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται. τέχνη λέγεται καὶ ἡ μηχανὴ καὶ ὁ δόλος, ἀφ' ἧς καὶ τεχνάζομαι ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχανῶμαι. σοφίσματα δὲ τὰ διὰ λόγων μαθήματα πάντα. Junt. * τέχναι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα, χαλκευτική, χρυσοχοϊκή καὶ ὅσα τὰ τοιαῦτα. τέχνη λέγ. καὶ ἡ μ. κ. ὁ δ. ἀφ' ἧς τεχνάζομαι λέγεται ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχανῶ. σοφίσματα τὰ διὰ λόγων μαθήματα.—σοφίσματα ἐφευρέσεις τεχνῶν ἢ εἰδῶν μὴ προὔπαρχόντων οὐ γὰρ πάντα ἦν εὐρημένα. Paris. ΤΕΧΝΑΙ] ἐπιστήμαι. ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ] ὕπο σοφίας μηχανήματα. Gl. Paris.

150. ΕΣΘ' ΕΥΡΗΜΕΝΑ] τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ οὐδὲτερον τελευταῖον ἀπέδωκε, λέγω δὴ, τὸ εὐρημένα πρὸς τὸ σοφίσματα. * εἰσὶν ἐπινενοημένα, ἔνεκα τοῦ λαβεῖν τι δηλονότι. Gl. Paris.

151. ΣΚΥΤΟΤΟΜΕΙ] ἀντὶ τοῦ σκυτοτόμος ἐστὶ, ὁ τέμνων τὰ σκύτη. Gl. Paris.

152. ΧΑΛΚΕΥΕΙ] χαλκεύς ἐστι. ΤΕΚΤΑΙΝΕΤΑΙ] τέκτων ἐστὶ. Gl. Paris.

153. ΧΡΥΣΟΧΟΕΙ] χρυσοχόος ἐστὶ, χρ. ἀπὸ σοῦ δεξάμενος. Gl. Paris.

154. ΛΩΠΟΔΥΤΕΙ] κλεπτής ἐστὶ συλῶν τὰ ἱμάτια. ΤΩΧΩΡΥΧΕΙ] τοίχους οἰκῶν διορύττει, τὰ ἐντὸς τούτων ὑφαίρεσθαι σπουδάζων. Gl. Paris. τρυπᾷ τοίχον. Gl. Doru.

155. ΚΝΑΦΕΥΕΙ] Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. οἱ παλαιοὶ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ παρὰ τὸ κνάφος. ἐστὶ δὲ ἀκανθῶδες τι, ὃ ζύουσι τὰ ἱμάτια. οἱ δὲ νῦν τοῦ γ παρὰ τὴν γνάφιν. κναφεὺς μὲν παρὰ τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω. Ὁμήρος "ἐπὶ δ' αἰγιον κνῆ τυρὸν κνήστη χαλκεῖν." γναφεὺς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάφιν, ἧτις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν. * ΚΝΑΦΕΥΕΙ] γναφεύω τὸ τὰ δέρματα ξίω. γναφεῖον ὁ τόπος, ὥσπερ κουρεῖον. γνάφαλλα τὰ ἀποξέσματα. καὶ γναφεὺς ὁ γνάφων, ἀπὸ τοῦ γνάφω γναφεύω, ἄρδω ἄρδεύω. πάντα οἱ Ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ γράφουσι.—τὸ κναφεύει Ἀττικῶς διὰ τὸ κ, κοινῶς διὰ τὸ γ. κνάφος ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ὃ ζύουσι τὰ ἱμάτια. τὸ διὰ τοῦ γ παρὰ τὴν γνάφιν, τὸ δὲ διὰ τοῦ κ ἀπὸ τοῦ κνῶ, τὸ ξύω, γίνονται. Schol. cod. C. Ἀττικὸν ἐστὶ τὸ κναφεύειν, ἦγον πλύνειν, παρὰ τὸ καινὰ φαίνειν τὰ λευκανθέντα. οἱ δὲ νῦν τοῦ γ γναφεύειν γράφουσι, παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν. Cant. 2. 3. 4. κναφεὺς μὲν ἐπὶ ἱματίων λέγεται, γναφεὺς δὲ ἐπὶ δερμάτων. Taur. ΚΝΑΦΕΥΕΙ] διὰ τοῦ κνάφου τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἐστὶ δὲ κνάφος εἶδος ἀκάνθη. Gl. Paris. βάπτει ἢ λευκαίνει. Gl. Doru. ΚΝΔΙΑ] δέρματα. Gl. Paris.

156. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ἔψιψε. λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν. Gl. Paris.

158. ΜΕΓΑΣ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ] τὸν τῶν Περσῶν λέγει. οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρησθαι Περσικῇ. ΚΟΜΑΙ δὲ εἶπεν, τουτέστι σεμνύνεται τῇ περυσία τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῳ.

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ] τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, ὡς πάσης τῆς Ἀσίας ἄρχοντα, μέγαν ἐκάλουν. Paris.

ΚΟΜΑΙ] ἐπαίρεται, θάλλει. Gl. Paris. κομᾷ τις ἀντὶ τοῦ κόμην ἔχει. καὶ κομᾷ τις τῷ πλούτῳ, καὶ κομᾷ τις διὰ τὸν πλοῦτον. Paris.

171. ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕ] ἵνα πόρον εὖρη χρημάτων' ἐκκλησιάζομεν γὰρ ἡ

των ιδίων τι σῶσαι βουλόμενοι ἢ τῶν ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλονεικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ] ἡ συνέλευσις κριτῶν. Gl. Dorv. ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΙΓΝΕΤΑΙ] συνάθροισις ἴσταται. Gl. Paris. ἐλάμβανον γὰρ οἱ δικάζοντες καθ' ἐσπέραν τριώβολον. Paris.

160. ΤΑΣ ΤΡΙΗΡΕΙΣ] οἱ γὰρ εὐποροὶ τῶν τριηραρχῶν πλείονας ναύτας ἔτρεφον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπλήρουν τὰς ναῦς οἱ δὲ πέντηες οὐδαμοῦ.

ΤΡΙΗΡΕΙΣ] τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας τρεῖς κώπας. Gl. Paris.

ΠΑΗΡΟΙΣ] πεπληρωμένους ναυτῶν δευκνέει. Gl. Paris. ὁ γὰρ τῶν ναυτῶν μισθὸς καὶ τὰ τούτων ἐφόδια ἐκ πλοῦτου γίνεται. Paris.

161. ΤΟ Δ' ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ] ὡς τῶν Ἀθηναίων δι' ἐαυτῶν μὴ βουλομένων πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν κίνδυνον, μισθοιμένων δὲ ξένους εἰς τὸν πόλεμον καὶ τρεφόντων αὐτούς. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν πολέμων διεπράττοντο. ΑΛΛΩΣ. ὡς αἰ ξενικὸν τι ἔχοντων Κορινθίων, καὶ οὐχ ὡς ἰδίως κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ἐν δευτέρῳ φέρεσθαι, ὅς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοσθῆναι ἥτις ὑστερον, εἰ μὴ, ὑπερ εἰκός, ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦτο μεταίνεται. ἐκεῖ γὰρ ὀρθῶς ἔχει· ἡδὴ γὰρ ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος συνέστη τρισὶν ἢ τέττασιν ἔτεσι πρότερον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐφ' οὗ ἐδιδάχθη, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἐπ' ἀνῆλθοιστο ἐν Κορίνθῳ, τὸ δὲ Λακεδαιμονικὸν ἐν Σικυῶνι. ΑΛΛΩΣ. μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων ἐκρότησαν πόλεμον· κατ' αὐτῶν συνέβαλον δὲ αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἔσχον τὴν Κόρινθον ὀρητῆριον, εἰς ἣν ἐπεμψαν ξενικὸν στρατεύμα, καὶ αὐτοὶ ἔτρεφον αὐτό. τοῦ δὲ στρατεύματος ἡρχεν Ἰφικράτης ὁ στρατηγός. τινὲς δὲ φασὶ Κορινθίους ἀδικουμένους ὑπὸ Λακεδαιμονίων συμμαχοῦς πέμψαι Ἀθηναίους, καὶ ἔτρεφον Κορινθίους. [φασὶ δὲ αὐτοὺς ὑφορμμένους Ἀθηναίους ξενικὸν τρέφειν συμμαχίας χάριν. ἣν δὲ καταστήσας τοὺς ξένους ἐν Κορίνθῳ Κόνων ὁ Ἀθηναίων στρατηγὸς καθελὼν Λακεδαιμονίους, ὅπως φυλάττοι τὴν ἐφοδὸν αὐτῶν. ΑΛΛΩΣ. διπλῶς ἄδεται ἡ ἱστορία, ἡ ὅτι Κορινθιοὶ Λακεδαιμονίους ὑφορμμένους ἐμφοσύντὸ τινὰς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν αὐτῶν φυλακὴν, ἡ Ἀθηναίους ἐφοβοῦντο, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν δουλαγωγηθεῖεν, καὶ διὰ τοῦτο

ξένους τινὰς ἐν Κορίνθῳ ἔτρεφον ἀσφαλείας ἕνεκα. * ΞΕΝΙΚΟΝ] τὸ ἀπὸ ξένης ἐλθὼν, στρατεύμα δηλονότι. Gl. Paris.

162. ὁ ΠΑΜΦΙΛΟΣ οὗτος καὶ ὁ ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ ἀμφότεροι δανεισται Ἀθήνησιν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πλουτοῦσιν εἰπεν οὐχὶ κλαύουσιναι; ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν οἰοῖν πολυτενέμενος, καὶ ἐκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιάρῳ· “καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλον γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκοφάντην.” οὗτος οὖν ἄλοὺς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀθρόως ἐξέπισε δημευθεὶς, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην παράσιτον φασὶ τοῦ Παμφίλου· δυστυχοῦντος οὖν τοῦ Παμφίλου ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν αὐτῷ. * ΠΑΜΦΙΛΟΣ] κλέπτης. ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ] κλαύσει καὶ τιμωρηθήσεται. Gl. Paris.

ὁ Πάμφιλος δημαγωγὸς ἦν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐνοσφίζετό τινα τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ οὖν ἔμελλε φωραθῆσεσθαι καὶ δώσειν δίκην ὡς κεκλοφώς τὰ δημόσια, κωμῶδε αὐτόν. εἶχε οὗτος ὁ Πάμφιλος καὶ τινα κόλακα παράσιτον βελονοπώλην καλούμενον, ὃς ἔμελλε παραπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν. Paris.

163. ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ] παράσιτος τοῦ Παμφίλου. Gl. Paris.

164. ΑἶΓΥΡΡΙΟΣ] Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται ὡς καὶ πορδὰς ἀφάνειαι. καὶ εἰς θρασυτήτα δὲ τὸν Ἀγύρριον κωμῶδοῦσι. ΠΕΡΔΕΤΑΙ δὲ στρηναῖα πλουτῶν. * Ἀγύρριος πένης ὢν καὶ μὴ ἔχων ὕθεν τὸν βίον πορίζεσθαι, ἐκερδάκιζέ τε καὶ ἐπερδε καὶ ἔτερα αἰσχρὰ ἐποίει, ἵνα λάβοι ἀργύριον. ἡ τοῦτο λέγει, ὅτι πορνεύμενος τοῦτο ἐποίει. Paris. ΠΕΡΔΕΤΑΙ] κλάνει. Gl. Dorv.

165. ΦΙΛΕΨΙΟΣ] οὗτος πένης ὢν λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τερατώδης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς ὁ Πλάτων ὁ κωμικός. * ΜΥΘΟΥΣ ΛΕΓΕΙ] ἱστορίας πλάττει, μυθοπλαστεῖ. Gl. Paris. καὶ οὗτος πένης ἦν. συντιθεῖς οὖν μύθους χαρίεντας, ἔβαλε τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὕτω τὴν τροφήν αὐτῷ ἐπορίζετο. Paris.

[166. Η ΞΥΜΜΑΧΙΑ] ἐπὶ Ἀμάσιδος Αἰγυπτίων βασιλέως ἐν σιτοδείᾳ δυντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν πρὸς αὐτὸν αἰτούντες σίτον· καὶ ἐπεμψεν αὐτοῖς ἱκανόν. ἐκ τούτου Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τοῖς Αἰγυπτίοις συμμαχίαν εἰς τὸν τῶν Περσῶν πόλεμον, καὶ εἶχον φιλίαν καὶ συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους.

ὑστερον μέντοι ἐλόθη, καὶ συνενάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἰφικράτους ἡγούμενον. ἦσαν γὰρ ἀμφω αὐτοῖς φίλοι· διὸ καὶ Ψαμμίτιχος λέγεται πύμψαι πυρῶν μυριάδας τρεῖς. ΑΛΛΩΣ. Ψαμμίτιχος χαλεπὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαϊότατος, Βούσιριν ὑπερηκοντικῶς, οὐ καταψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι πρεσβέουσιν πρὸς Ἀθηναίους, διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, καὶ ἀμείλικτον ἀρχοντα τοῦτον ἐκβαλόντες. ΑΛΛΩΣ. ὅτε Ξέρξης ἐπ' Αἰγυπτίους ἐστρατεύετο, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν αὐτοῖς ἀπέστειλαν. ΑΛΛΩΣ. Ἰνάρως ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἀπέστησε τοῦ βασιλέως Ξέρσου μοῖράν τινα τῆς Αἰγύπτου, καὶ χρήματα πέμψας [τοῖς Ἀθηναίοις ἔλαβε συμμαχίους Junt.], οἵτινες καὶ διαπεράσαντες εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐν τινι τῶν τοῦ Νείλου στομάτων ἀναπλῦσαντες προσέσχον τοῖς ἔξαισι. Μεγάβαζος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως Περσῶν στρατηγὸς τὸν ποταμὸν διακόντας καὶ ἀλλαχόσε τρέψας εἰλεν ἐκείνους ἐπὶ ἑρῆας καὶ ἀπέκτεινεν. * ΔΙΑ ΣΕ] ἐγένετο δηλ. Gl. Paris.

167. ΕΡΑΙ ΔΕ ΛΑΙΣ] ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους· ληφθῆναι γὰρ φασιν αὐτὴν ἐν Σικελίᾳ πολυχίνιον τινὸς ἀλόντος ὑπὸ Νικίου ἐπτείν, ὠνηθῆναι δὲ ὑπὸ Κορινθίου τινὸς καὶ πεμφθῆναι δῶρον τῇ γυναικὶ ἐκ Κόρινθου. ἵνα δὴ ἐπὶ Χαβρίου τις ταῦτα γενέσθαι δῶ, ὅτε εὐ ἔπραττον Ἀθηναῖοι ἐν Σικελίᾳ. ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη ιδ', ὥστε ἄλογον διὰ ὀνόματος αὐτὴν ἐπαῖρειν. ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ ἑπτακαίδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδασθῆναι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς οὕσης. δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι. Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητὴν φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγγεγραμμένον δράμασιν, ὡς οἱ περὶ Καλλίστρατον ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ πλανηθέντες, ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκεν τὸν αἰσχιστον καὶ ἀπαίδευτον. κωμωδεῖται δὲ ὡς ἐπιτορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἡλίθιος. Νικοχάρης Γαλατεῖα "ἡδὲ τ' ἀπαίδευτότερος ἐὼ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτίως." περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλύλλιδος φησιν "ἦτις κάμῃλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην," καὶ Πλάτων δὲ Λαῖψ φησιν, "οὐχ ὅρας ὅτι Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ δνον τὸν Μελιτία κούε ἔπαθεν οὐδέν;" καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίους "ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνί-

δης· ὄνψ μείγισσος μητρὸς ἐβλαστε τῇ πόλει." δόξει δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαίδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν· οὐ γὰρ ἐκείνου ἠράσθη Λαῖς, ᾗ Διογένης ὁ φιλόσοφος ἐπιγράφει τῆς Ἑλληνικῆς ἀκрасίας τὸ τρόπαιον. Φιλωνίδης δὲ πλούσιος ἐν Κορίνθῳ. τοῦτου δὲ προσεποιεῖτο ἐρᾶν διὰ τὸν πλοῦτον Λαῖς. αὕτη δὲ θυγάτηρ ἦν Τιμάνδρας, ἥτις ἐξ Ὑκεάρων τῆς Σικελίας ἦν. ταύτην δὲ Φιλοξένῳ τῷ διθυραμβοποιῷ δέδωκε Διονύσιος ὁ ἐν Σικελίᾳ τύραννος. εἰς Κόρινθον οὖν ἦλθεν ἅμα Φιλοξένῳ, καὶ ἐπίσημος ἐκεῖ ἐγένετο, καὶ ἐφιλήθη ὑπὸ πάντων, καὶ περιβόητος ἦν ἐταίρις. λέγουσι δὲ ὅτι ἅμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου. ἡ δὲ Λαῖς ἐπισημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ. ὕστερον δὲ καὶ αὕτη ἀπεδήμησεν εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα Εὐρύλοχον τινὸς ἡ Ἀριστονίκου ἠράσθη, παρ' ᾧ καὶ ἐβίωσε τὸν λοιπὸν χρόνον. αὐτῆς δὲ πολλοὶ τῶν Θετταλῶν ἠράσθησαν, καὶ τῷ ἔρωτι τὰ πρόθυρα αὐτῆς ὡν ἑρραῖνον. καὶ φασιν ὅτι ζηλοτυποῦσαι αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες ἐφόνευσαν αὐτὴν ξυλίναις χελώνας τύπουσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης, πανηγύρεως οὕσης ἐν τῇ ἀνδρὲς οὐ παρεγίνοντο. διὸ τοῦτου ἕνεκα λοιμὸς κατέλαβε τὴν Θετταλίαν, ἕως ὕστερον ἱερὸν ἐποίησαν ἀνοσίας Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες ἐν τῷ ἱερῷ ἀνόσιον τετολήκασι φόνον.

ΕΡΑΙ] ἔρωτα ἔχει. Gl. Paris.

ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ] Φιλωνίδης ἀνὴρ τις ἦν πλούσιος, οὐ τινὸς ἀμόρφου ὄντος διὰ τὰ χρήματα ἐρᾶ Λαῖς αὐτοῦ, ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀδομένη πόρνη. Paris.

168. ΤΙΜΟΘΕΟΥ] οὗτος εἰς τοσοῦτον ἤρθη τῆς τύχης, ὥστε καὶ ἐν ὄψει τοῦτου τὴν δαίμονα φαίνεσθαι. κατασκευάσας δὲ πύργον οὐκ ἀπὸ τύχης ἐφῆ κατεσκευακέναι, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρείας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ τύχη πένητα ἐποίησεν. οὐκ εἶπας δὲ εἰπεῖν διὰ τὸν πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ' ἐπήγαγε παρ' ὑπόνοιαν. ΑΛΛΩΣ. ὁ Τιμόθεος πλούσιος, ἅμα δὲ καὶ ὁλβιος ἀνὴρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων, τεῖχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἤρθη τῆς τύχης, ὥς τὴν δαίμονα ὄψει φαίνεσθαι τοῦτω. καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν ἐκίστῳ ἵπσιον αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ εἰς δίκτυα πόλεις καὶ πορθοῦντα αὐτάς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ἀλαζονεύομενος δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμόθεος ἐφῆ μᾶλλον αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ πραττόμενα. διὸ καὶ ἡτύχη-

κεν ὕστερον, νημεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης· πολλοὶ δὲ Τιμόθεοι κωμῶδονται· νῦν δὲ τοῦ στρατηγοῦ μέμνηται, ὃς ὑψηλὸν πάνν πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος.

Ο ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΔΕ ΠΥΡΓΟΣ] οὐκ ἐγένετο διὰ σέ; Gl. Dorv. Paris. ὁ Τιμόθεος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, ὃς εἰς τοσοῦτον ἦλθε τῆς τύχης, ὥστε οἱ ζωγράφοι, αἰνιττόμενοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐν δικτύῳ ἐζωγράφησαν φέρειν αὐτὸν τὰς πόλεις· ἀλαζονευσάμενος δὲ ὕστερον ἠτύχησε. ἐποίησε δὲ πύργον πολυτελέστατον ἐν Ἀθήναις. Paris.

ΕΜΠΕΣΟΙ ΓΕ ΣΟΙ] παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο φησι, δέον εἰπεῖν θάυμαστον καὶ μέγα. *ΕΜΠΕΣΟΙ] τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν. Gl. Dorv. ἀντὶ τοῦ· εἴθε ἐπάνω σοῦ πεσεῖται. σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. Paris.

169. αἱ πράξεις πᾶσαι—ἐνεργούνται. Gl. Paris.

170. ΜΟΝΩΤΑΤΟΣ ΓΑΡ ΕΙ ΣΥ] Λυκούργος κατὰ Λεωκράτους “ τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσι.” Junt. μονώτατος ὡς αὐτότατος πέπαικται. Rav. ΑΙΤΙΟΣ] πρόξενος, πάροχος. Gl. Paris.

171. διὰ σέ ἡ κλοπή καὶ τὰ λοιπά· διὰ σέ καὶ τὰ κάλλιστα ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Dorv. ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ] καλὸς ἐπὶ τῷ σώματι, ἀγαθὸς ἐπὶ ψυχῇ. Borg.

172. ΚΡΑΤΟΥΣΙ ΓΟΥΝ] χρήμασι γὰρ ἐπικτιώνται σύμπαχους καὶ περιγίνονται. *ἄρχουσι. Gl. Dorv. νικῶσι. Gl. Paris.

173. ΕΠΙΚΑΘΕΖΗΤΑΙ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγεται. * ἐνυπάρχει. Gl. Paris.

174. ΤΟΣΑΥΤΑ] ὅσα λέγεται. Gl. Paris.

175. ΝΑΙ ΜΑ ΔΙΑ] ὅτι καὶ ἐπὶ κατωμοτικῷ τὸ μὰ Δία, ὅταν αὐτοῦ προτάσσηται τὸ ναί.

176. ΜΕΣΤΟΣ] κεχορτασμένος. Gl. Dorv. πεπληρωμένος. Gl. Paris.

177. ΤΩΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΛΛΩΝ ΕΞΕΤΙ] παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν “ πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος.” ΑΛΛΩΝ] πραγμάτων ὑπάρχει πλήρωσις, κόρος. Gl. Paris. ΠΛΗΣΜΟΝΗ] χορτάσια. Gl. Dorv.

178. ΕΡΩΤΟΣ] ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστήρα, πρὸς τὸ θυμῆρες τῆς κομφιδίας ταῦτα τοῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότην λεγομένοις σπουδαίοις παρὰ πλέξας. * ὅρα πῶς ὁ δεσπότης τὰ

πρίποντα αὐτῷ λέγει, ὁ δοῦλος τὰ συμφέροντα αὐτῷ. Dorv.

ΤΡΑΓΗΜΑΤΩΝ] τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ τιθέμενα καλοῦσι τραγήματα· ὅθεν καὶ παροιμία, ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττώων τὰ μείζω θαυμαζόντων. Junt. τρωγαλίων. Gl. Paris.

179. ΠΛΑΚΟΥΝΤΩΝ] χλανιδίων. Gl. Paris. ΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑΣ] τροπαίουσυχίας. Gl. Paris.

180. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ] δόξης, ἐπιδείξεως. ΜΑΖΗΣ] ἄρτου μὴ ὄντος ἄζου. ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ] ἡγεμονίας στρατοῦ. Gl. Paris.

ΦΑΚΗΣ] φακὸς ἐστὶν ὁ ἀνέφητος, φακὴ δὲ ἡ ἐψημένη· περισπάται δὲ ὥσπερ συκὴ ἀμυγδαλὴ καὶ τὰ τοιαῦτα. Θεόκριτος “ κάλλιον, ὦ πικμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἐψείν.”

182. ΤΑΛΑΝΤΑ] ἰστέον ὅτι ἡ δραχμὴ ἐξ ὀβολοῦ εἰσιν, ἡ δὲ μνᾶ ἑκατὸν δραχμαί, τὸ δὲ τάλαντον ὀγδοήκοντα μναί. καὶ ὁ στατήρ τὶ νόμισμα. Dorv. τάλαντον λέγεται τὸ ἀπὸ θεοῦ δωρηθὲν τινι δῶρον, ἦγουν ἡ σοφία ἡ πλοῦτος ἡ ἄλλο τι τοιοῦτον. λέγεται τάλαντον καὶ τὸ νόμισμα. λέγεται τάλαντον καὶ σταθμὸς χρυσοῦ πεπωμένος. Paris.

183. ΕΚΚΑΙΔΕΚΑ] οἱ γράφοντες ἐξκαίδεκα, καὶ φάσκοντες οὕτω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ οὐκ ἐστὶν ἐξ πρῶθεις, ἵνα συμφώνον ἐπαγομένον ἐκ γένηται, οὐ καλῶς οἶμαι λέγουσι· καὶ ὄντων ἀπὸ τε τοῦ ἑκτου καὶ τοῦ ἐκτὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκτικοῦ λεγομένου πυρετοῦ· οὐ γὰρ μόνον ἐν τῇ προθέσει τὸ ξ τρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις, ὡς δηλοῖ τὰ εἰρημένα· τὸ γὰρ ἐκτικὸν ἐκ τῆς ἕξεως γέγονε, καὶ τὸ ἐκτὸς ἐκ τοῦ ἕξ, καὶ τὸ ἑκτον ἀπὸ τοῦ ἕξ.

184. ΑΝΥΣΗ] ἀναπληρώσῃ. Gl. Dorv. εἰς τέλος ἀγάγῃ ἡ λάβη. Gl. Paris. ΒΟΥΛΕΤΑΙ] λαβεῖν. Gl. Paris.

185. Η ΦΗΣΙΝ] εἰ μὴ λάβοι. Gl. Paris. ΒΙΩΤΟΝ] βιώσιμον τὴν ζωὴν. Paris. οὐκ εἶναι βιώσιμον, ἄξιον ζωῆς. Dorv.

186. ΦΑΙΝΕΣΘΟΝ] δοκεῖτε. ΠΑΝΥ] σύναπτε τοῦτο πρὸς τὸ εὖ. Gl. Paris.

187. ΠΑΗΝ ΕΝ ΜΟΝΟΝ ΔΕΔΟΙΚΑ] τυφλὸς γὰρ ὢν οὐ δύναμαι ἐπελθεῖν, εἰ καὶ μοι τοσαύτη δύναμις ἐστί. δέον οὖν ἐστὶν ἀναβλεῖναι. * καὶ δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίδτω δὲ ἔτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμε-

νον. *Junt.* ΤΟΥ ΠΕΡΙ] ἀντὶ τοῦ ἔνεκεν τίνος δίδοικα; *Gl. Paris.*

188. ΟΠΩΣ] ἀντὶ τοῦ πῶς. ΔΥΝΑΜΙΝ] ἰσχύιν. *Gl. Paris.* δίδοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατέ ἔχειν με, πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος. μεγάλη γάρ τις ἴσθι καὶ δυσκόλως ἂν τις κτήσαιο ταύτην ἔξουσιαστικῶς. τοῦτο δίδοικα, ὅπως, ἡγουν πῶς, γενήσομαι δεσπότης τῆς δυνάμεως ταύτης ἣν ὑμεῖς φατέ. *Schol. Br.*

189. ΔΕΣΠΟΤΗΣ] κύριος. *Gl. Paris.*

190. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙ', ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΕΓΟΥΣΙΝ] οὐ σὺ μόνος λέγεις σαυτὸν δειλόν, ἀλλὰ καὶ πάντες. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πλούτος εἶπεν ἔν μόνον δίδοικα. τὸ δὲ νῆ Δία κατωμοτικῶς ἀντὶ τοῦ ἔσθ κύριος τῆς δυνάμεως. *οὐ μόνον σὺ λέγεις δῆλον ὅτι δειλὸς εἶ, ἀλλὰ πάντες. *Gl. Paris.*

191. ΔΕΙΛΟΤΑΤΟΝ ΕΣΘ' Ο ΠΛΟΥΤΟΣ] λέγεται περὶ τῶν πλουσίων ὅτι δειλοὶ διὰ τὸ ἀγωνιᾶν περὶ τῶν χρημάτων. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐριπίδην· ἐκείνος γάρ φησιν “δειλὸν δ' ὁ πλούτος καὶ φιλοψυχὸν κακόν.” ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεὸν ἢ τῶν χρωμένων κατηγορία.

192. ΤΟΙΧΩΡΥΧΟΣ] περὶ πολλοὺ ποιοῦνται τὴν ἀσφάλειαν οἱ πλούσιοι· καὶ τις τῶν κωμικῶν φησὶ “τί ποτ' ἔστι χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων αἰέ.” οἱ γὰρ εὐποροὶ τῷ φόβῳ τοῦ μὴ ληφθῆναι τὰ χρήματα δειλότεροι γίνονται. τὸ ἐπ' ἐκείνων οὖν μετήνεγκεν ἐπὶ τὸν Πλούτον.

ΔΙΕΒΑΑ'] ἐσυκοφάντησεν. *Gl. Dorv.* διέστρεψεν, διέσυρεν. *Gl. Paris.* ΕΙΣΔΥΣ] εἰσελθὼν. *Gl. Paris.*

194. ΑΠΑΨΑΠΑΝΤΑ] ἀντὶ τοῦ τέλεον. τὸ δὲ ἐξῆς, εἰτα εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.

195. ΠΡΟΝΟΙΑΝ] τὴν πρόγνωσην, τὴν περὶ τῶν ἐμῶν προμήθειαν. *Gl. Paris.* τύχη λέγεται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν, μηδενὸς βουλευομένου περὶ αὐτῶν· πρόνοια δὲ ἐπὶ θεοῦ, ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι. *Paris.*

196. ΜΕΛΕΤΩ] φροντίς ἔστω σοι. ΩΣ] ὅτι. *Gl. Paris.*

197. ΑΝΗΡ ΠΡΟΘΥΜΟΣ] ἂν προθυμῆς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὥς τοῖς μὲν δίκαιους συνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς. *ΠΡΟΘΥΜΟΣ] σπουδαῖος. ΠΡΑΓΜΑΤΑ] ἃ ἡμεῖς βουλευόμεθα ποιῆσαι. *Gl. Paris.*

198. ΑΗΟΔΕΙΞΩ] ἀποφανῶ. *Gl. Paris.*

ΔΥΓΚΕΥΣ, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναΐσι

φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. τοσοῦτον δὲ ὀξυνώσιςτος ἦν, ὥς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφόν, ὥς φησι Πίνδαρος. Ἀπολλώνιος δὲ φησὶ περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικαῖς “εἰ ἐτεόν γε πᾶλει κλέος, ἀνέρα κείνον ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἀνγάζεσθαι.” γεγόνاسι δὲ Δυγκεῖς διάφοροι, εἰς παῖς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλος Ἀφαρέως παῖς, ὁ Λάκων, λέγεται Δυγκεύς, οὐ μὲνηται καὶ θεόκριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ἔμνῳ· “τῷ μὲν ἀναπαύξαντε δύω φερέτην Διὸς νύχθαις Δευκίπποιο κόρας· δοῖω δ' ἄρα τῷγε ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῷ υἱ' Ἀφαρῆος γαμβρῷ μελλογάμῳ, Δυγκεῖς καὶ ὁ καρτερὸς Ἰδας.” δὲ ἐλέγετο εἶναι πάντῳ ὀξυνώσιςτος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρᾳ. οὕτω μὲν μυθολογοῦσιν πρὸς δὲ τὸ πιθανόν τοῦ λόγου ἐκινενοῖται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὔρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων, ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τῇ γῇ τοὺς μὲν κατέλειπεν ἐκείσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὰ λοιπὰ· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι ὅτι Δυγκεῖς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρᾳ καὶ καταδύνων ἀργύριον ἀναφέρει.

199. ΘΝΗΤΟΣ ΩΝ] θεοῦ γὰρ δεῖται τὸ τοιοῦτον ἔργον. *Gl. Paris.*

200. καλῶς ἐλπίζω. *Gl. Paris.*

201. ΠΥΘΙΚΗΝ ΣΕΙΣΑΣ ΔΑΦΝΗΝ] φασὶν ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἴστατο, ἣν ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμοῦδει, ἔσειεν. *Junt.*

202. ΞΥΝΟΙΔΕ] συγγινώσκει. ΦΗΜ' ΕΓΩ] ναί. *Gl. Paris.*

203. ΟΡΑΤΕ] μήπως ὁ Ζεὺς ἀκούσας χαλεπήνῃ. ΜΗ ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ ΜΗΔΕΝ] μηδενὸς ἔχετε φροντίδα. *Gl. Paris.*

207. ΟΥΚ ΗΝ ΑΛΦΙΤΑ] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἦν χρήματα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· ἀπὸ γὰρ τῶν ἀλφίτων τὴν περιουσίαν δηλοῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τὸ ἐπόμενον. *Junt.*

208. τὸ ΠΑΠΑΙ σχελιαστικὸν ἐν ταῦθα. ΠΟΝΗΡΟΥΣ δὲ ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους· ἢ τοῦ πόνου φροντίζοντας. ἴσον τῷ ἀσθενεῖς, ἀπράκτους, ὥς φαμεν “πονήρως ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν.” στικτεῖον δὲ εἰς τὸ πονήρως σημαίνει γὰρ νῦν τὸ ἐπιπόνους. *ΠΟΝΗΡΟΥΣ] γεωργοὺς ἀσθενεῖς. *Gl. Paris.* ΠΟΝΗΡΟΝ] γεωργόν. *Gl. Dorv.* ΞΥΜΜΟΧΟΥΣ] βοηθούς. *Gl. Paris.*

210. ΟΥΚ, ΗΝ ΓΕ ΠΛΑΟΥΤΗΣΩ-

ΣΙΝ] οὐκ ἔσονται, φησί, πόνηροι καὶ ἐπίκονοι ἀπαξ πλουτήσαντες. *πλουτῶ μεταβάτως, ἀντὶ τοῦ πλούτου ἔχω καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς αἰτιατικὴν, ὅλον πλουτῶ ἀρετὴν καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς γενικὴν, ὡς παρὰ Λιβανίῳ “πλουτῶ ῥημάτων” ἡγουν ἔνεκα τῶν ῥημάτων. Junt. ΟΥΚ] οὐκ ἀσθενεῖς ἔσονται. Gl. Paris. ΠΛΟΥΤΗΣΕΙΝ] πλούτον σχῶσι. Gl. Paris.

ΠΑΛΙΝ] ὡς καὶ πρῶην. Junt.

210. ΑΛΛ' ἸΘΙ] τὸ ἰθὶ ῥῆμα μὲν δὲν μετὰ μέλλοντος μετοχικοῦ συντάσσεται, ὅλον ἰθὶ ποιήσαν τότε, ἐπὶ ῥήμα δὲ παρακλειςματικὸν ὥσπερ τὸ ἀγε, μετὰ προστακτικοῦ, ὅλον ἰθὶ ποιήσον τότε. Junt. ἀπὶ πρὸς τὸν θεράποντα φησίν. Gl. Paris.

211. ΤΟΥΣ ΞΥΓΓΕΩΡΓΟΥΣ] ξυγέωργος βαρυνόντως σύνθετον γάρ, ὡς πάγκαλος, πάνσοφος. τὰ γὰρ εἰς οὐ δξύτονα συντιθέμενα βαρύνεται. Junt.

212. ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΥΜΕΝΟΥΣ] κοπιῶντας, ταλαιπώρους. Gl. Paris.

213. ΟΠΩΣ] ἵνα. ΙΣΟΝ] κατὰ, ἡγουν ἐπίσης. ΠΑΡΩΝ] παραγενόμενος. Gl. Paris.

214. ΗΜΙΝ ΜΕΤΑΣΧΗ] ὥσπερ μεταλαμβάνω τούτου καὶ τοῦτο φάμεν, οὕτω καὶ τὸ μετέχω διπλῶς συντάσσεται καὶ ὅτε μὲν ἐστὶ γενικὴ, τὸ μετὰ ἔχει τὴν δύναμιν. ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, τὸ ἔχω ἢ τὸ λαμβάνω. Junt. ΜΕΤΑΣΧΗ] κοινωνίᾳ. Gl. Paris.

215. ΚΑΙ ΔΗ] ἡδὴ. Gl. Paris. ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΚΡΕΑΔΙΟΝ] ὃ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων τῶν Δελφῶν οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες ἔφερον ἐξ αὐτῆς τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινά. ΑΛΛΩΣ. ὅπερ ἦκον ἄγοντες λειψθέν ἀπὸ τῆς [θυσίας. ἔνιοι δὲ, τὸ λειβήτιον. *ΚΡΕΑΔΙΟΝ] τὴν χύτραν. Gl. Dorv. codd. Br. Paris. κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ κρέα ἐδονται καὶ κατεσθίονται καὶ δαπανῶνται ἐνόμενα, ἦν ἐν τῇ ὁδῷ ἔφερον χρείας ἔνεκα. Paris.

216. τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰσαγάντω. Gl. Paris.

217. ΕΜΟΙ ΜΕΛΗΣΕΙ] τοῦ εἰσενέγκαι, φησί, τὸ κρεάδιον. τὸ δὲ ΑΝΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ ἀνυσοῦ. *ΜΕΛΗΣΕΙ] διὰ φροντίδος ἔσται. ΑΝΥΣΑΣ] σπεύσας. Gl. Paris.

218. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΕ] τὸ κράτιστε ἥτοι ἐγκωμιάζων φησίν, ἢ ὅτι προεδίδεν ὡς καὶ θεὸς τὸ Ζεὺς δι' αὐτὸν βασιλεύει. ΑΛΛΩΣ. παρεπιγραφή, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ἔφθασαν. τοὺς δὲ

λόγους πάντας ἐκείνους ἐρχόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ ἔλεγον. Junt.

220. ΔΕΙ] ἐνδέχεται. Gl. Paris.

221. ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ΚΑΔΙΚΩΣ] τὸ ἀδικῶς ἀπλῶς ἔρριπται, ὅλον ἀπάσῃ τέχνῃ οὐ γὰρ ὑπόκειται αὐτῷ ἀδικος οὗτος. οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ μειλικτικῶς προσαγγέλλει. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ οὕτως Ἀττικοί. *παντὶ τρόπῳ. Gl. Paris. Victor.

222. ΑΧΘΟΜΑΙ] βαρύνομαι. ΕΙΣΙΩΝ] εἰσερχόμενος. Gl. Paris.

223. ΑΛΛΟΤΡΙΑΝ] ξένην. ΠΑΝΥ] τοῦτο πρὸς τὸ ἀχθομαι συναπτόεν. Gl. Paris.

224. ΑΥΤΟΥ] εἰσερχέσθαι. Gl. Dorv. εἰσελθεῖν. Gl. Paris. ὥσπερ κατηγοροῦ σου τότε φάμεν, οὕτω καὶ ἀπολαύσου τότε. ἰστίον δὲ ὅτι τὸ ΠΩΠΩΤΕ ποτὲ μὲν τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ποτὲ, ποτὲ δὲ τοῦ πῶς. Paris.

225. ΦΕΙΔΩΛΟΝ] φειδωλός τις ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι, φειδωλός τις ὢν, καὶ τροπὴ τοῦ ὃ εἰς λ φειδωλός. *ΦΕΙΔΩΛΟΝ] φειδόμενος ἐνθα οὐ δεῖ. Gl. Paris. φειδωλός τις ὢν ὁ φεύγων τοῦ δοῦναι. τινὲς δὲ παρὰ τοῦ φείδομαι καὶ τοῦ δοῦναι. Paris. ΕΙΣΕΛΘΩΝ ΤΥΧΩ] εἰσέλθω. Gl. Victor.

226. ΚΑΤΩΡΥΞΕΝ] κατορύξας ἐκρύψεν ἐμέ. Gl. Paris. κατέχρωσε. Gl. Dorv. κατορύττω τι τὸ φανερόν κρύπτω. ἀνορύττω δὲ τὸ κρυπτόμενον εἰς φῶς ἔλκω. Paris.

227. ΚΑΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΕΛΘΗ ΧΡΗΣΤΟΣ] ἵνα τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλαργυρίας σημάξῃ προκεκριμένης καὶ τῶν χρηστῶν φίλων.

228. ΑΙΤΩΝ] ζητῶν. ΑΡΙΓΥΡΙΑΔΙΟΝ] ἡ δανείου χάριν ἢ δωρεὰν ἀπλῶς. Gl. Paris.

229. ΕΞΑΡΝΟΣ ΕΣΤΙ] ἀπαρνέεται. Gl. Paris. ΙΔΕΙΝ] βλεῖν. Gl. Victor.

230. ΠΑΡΑΠΑΗΓΑ] ἄφροντα, μωρόν, ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία παραπεπληγμένη ἐστὶ διάνοια. *μανικόν. Gl. Dorv. παραπλήξ ὁ παρακαίων ἦτοι ὁ μαινόμενος, ὁ παρακεκομμένος τὴν φρόνησιν. καταπλήξ δὲ ὁ ψοφοδής, ὁ δεοικῶς τὰ πάντα. Paris.

231. ΠΑΡΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΣ] ἐκδοζόμενος. Gl. Paris.

232. ΘΥΡΑΖ' ἐκτὸς τῆς θύρας. ΕΝ ΑΚΑΡΕΙ] ὀλίγῳ. Gl. Paris. ΕΝ ΑΚΑΡΕΙ] πεποιήται παρὰ τὸ ἀτμητον τοῦ χρόνου. ὡς καὶ τὸ κείρομαι

τριχός. ἀκαρὲς τὸ ἄτμητον. ΑΛΛΩΣ. τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐχ ὁλόν τε διακόψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. ΑΛΛΩΣ. ἐπιρρήμα τὸ ἀκαρῶς, ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιρρήματικὸν ὄνομα. ὕπερ δὲ ἀσχύουσιν ἐκείνοι δι' ἀσωτίαν γυμνούμενοι, τοῦτο εἰς ἐαυτὸν ἐπήγαγε.

233. ΜΕΤΡΙΟΥ] ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ. Gl. Paris. ΜΕΤΡΙΟΥ ΓΑΡ ΑΝΔΡΟΣ] τουτέστι, ταῦτα πάσχεις, ἐπεὶ οὐδέποτε μετρίου ἀνδρὸς ἐτυχές.

234. ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ] τῆς μετριότητος δηλονότι. ΠΩΣ ΕΙΜ' ΑΕΙ] εἰμὶ καταπολύ. Gl. Paris. τὸ ΠΩΣ θαυμαστικὸν ἐστὶ· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὥς αἰ ποτε σύμμετρον ὄντα. ΜΕΤΡΙΟΥ δὲ λέγει ΑΝΔΡΟΣ τοῦ διαμετροῦντος ἐαυτὸν τῷ ζῆν.

235. ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΣ] ἀρετῆς γὰρ ἐπὶ τῷ δέοντι καιρῷ ἁρμοζομένως καὶ φεῖσθαι καὶ δαπανᾶν. * ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΣ] ἀκριβολογούμενος τῶν χρημάτων. ΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΑΝΗΡ] χαίρει. Gl. Paris.

236. ΑΝΑΛΩΝ] χαίρω, ἥνικ' ἂν τοῦ φεῖσθαι χρεία ἦν. Gl. Paris. τὸ ΗΝΙΚ' ΑΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΕΗΙ κοινῶς λάμβανε, καὶ πρὸς τὸ ἀναλῶν καὶ τὸ φειδόμενος. Junt.

237. ΩΣ ΙΔΕΙΝ ΣΕ ΒΟΥΛΟΜΑΙ] οὐχ ἵνα ὁ Πλοῦτος ἴδῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνοι τὸν Πλοῦτον ἴδωσιν· οὕτω γὰρ πρέπει. Ἀττικὸν δὲ τὸ πλεονάζειν τοῖς ἄρθροις. * δεῦρο εἰσέλθωμεν. ΩΣ] ὅτι. Gl. Paris.

238. ΜΟΝΟΝ] μονογενῆ. Gl. Paris.

239. ΟΝ ΕΓΩ] δέικνυσιν ὥς καὶ τῶν παίδων αὐτῶν πλεον τὸν πλοῦτον φιλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Paris. Victor. ΠΕΙΘΟΜΑΙ] χαριέντως τοῦτο οἶδα γάρ, φησὶν, ὅτι καὶ τέκνων προτιμᾶς τὸν πλοῦτον.

240. * ἡ κατασκευὴ αὕτη, ἡ ΤΙ ΓΑΡ ΑΝ ΤΙΣ, κατὰ τὸ δν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ· τὸ δὲ ΠΕΙΘΟΜΑΙ διὰ μέσου τῷ Πλούτῳ εἴρηται. Junt. ΤΙ ΓΑΡ ΑΝ] διατί. Gl. Paris.

241. Ω ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΤΩΙ ΔΕΣΠΟΤΗΙ] εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἱαμβικῶν ἐννέα πρὸς τοῖς τεσσάρων, ἄχρι τοῦ “ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην,” ὧν οἱ μὲν μέτετρα μετροῖ εἰσι καταληκτικοί, οἱ δὲ “βληχῶμενοι τε προβατίων,” καὶ “αἰγῶν τε κινάβρωντων μέλη,” εἰ καὶ ἐφ' ἐκάστου κώλου

τοῖς προβατίους” καὶ “ἐκγ' δὲ καταδαρθέντα πον,” τέσσαρες ὄντες, διμετροὶ εἰσιν ἀκατάληκτοι. καὶ τὸ μὲν τετραμέτρον Ἰππωνάκτειον καλεῖται, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τοῦτ' ἰσχυρῶς εἶναι, ὁλόν ἐστι καὶ τὸ “εἰ μοι γένοιτο παρθένος καλὴ σε καὶ τέρευνα” τὸ δὲ διμέτρον Ἀνακρεόντειον, ὁλόν τὸ “καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.” ἐφ' ἐκάστῳ συστήματι παράγραφος; ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῇ ἔξω νευκυῖα. ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλὰ τινὰ μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρον ὄντα ἢ καὶ ἑτέρου (ἐνῆρται γὰρ καὶ οὕτως,) ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῇ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς ὅπερ τριγώνου πλαγίον σχήματι ἔοικεν τῆς βάσεως μόνης λιπούσης· μεθ' ἣν οὐδὲ χοροῦ πάροδος αἰετὶ γίνεται, ἀλλὰ σπανίως. ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι, ὅπερ γραμμὴ τίς ἐστὶ βραχεῖα, καμπὴν τινα ὑποκάτω ἔχουσα· ἥς ἐξῆς αἰετὶ τίθεται κορωνίς ἑτέρα χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα ὁλον τὰ ῥηθέντα. ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς καὶ τῇ μεταξὺ τούτων τῶν ὑποκριτῶν περιόδῳ παράγραφος τίθεται, ὥς Ἡφαιστίων φησὶν, ἥς τὸ σχῆμα γραμμὴ τίς ἐστὶ βραχεῖα, ὥστερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα. δηλὰ δὲ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα σχήματα καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ κείμενα· μεθ' ὧν ἐστὶ καὶ ὁ ἀστερίσκος, οὗ τὸ σχῆμα ἀστέρι εἰκεν. Ἡφαιστίων δὲ φησὶν ὅτι κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἐκδοσὶν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνως. χρώμεθα δὲ, φησὶ, τῇ κορωνίδι ἐν τοῖς δράμασιν κατὰ τρόπους τρεῖς, ἥτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων καταλείπηται ὁ χορὸς, ἢ ἐμπαλιν, ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ ἥτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαία, ἐν τε τοῖς ἱαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς. ἐὰν μὲντοι ἡ στροφή ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφή ἢ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς, ἐπὶ καὶ ἐφ' ἐκάστου κώλου

οὐδὲν ἤττον τίθεται· ἀλλὰ κῆται καὶ ἡ ἔσω νενευκία διπλῇ. τοῦτο δὲ, ἰὰν ἀντιστροφος ἐπιφέρηται, ὥς, ἰάν γε μεταβολὴ μόνον ἢ στροφῶν, ἢ ἔξω βλέπουσα τίθεται.

ΠΟΛΛΑ] πολλάκις. ΤΑΥΤΟΝ.] ὁμοιον. Gl. Paris. Θύμος ἰστί τὸ ἀγριοκρόμυον, ψ' δι' ἄκραν ἀπορίαν χρώνται οἱ πένητες. ἔχει δὲ τὸ υ βραχύ, τὸ δὲ θυμός, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν, μας κρόν. Paris. ΤΑΥΤΟΝ ΘΥΜΟΝ] ἀντί τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· Θύμον γάρ ἴστιν εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς. τινὲς δὲ φασιν ὅτι παρῳδῆται 'ἐκ τῶν 'Ἡσιόδου "οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ." ἀντι τοῦ ὧ δίκαια καὶ εὐτελῇ θείοντες ἰσθιὲν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. οὐδετέρως δὲ τὸ Θύμον λέγεται καὶ βραχυπαρὰληκτως καὶ βαρυτόνως· ἐκτενόμενον γάρ καὶ δυνόμενον καὶ ἀρσενικῶς κινούμενον δηλοῖ τὴν ψυχὴν.

242. ΔΗΜΟΤΑΙ] ἦτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. ΤΟΥ ΠΟΝΕΙΝ ΕΡΑΣΤΑΙ] τοῦ κοπιᾶν ἐπιθυμηταί. Gl. Paris.

243. ΙΤ', ΕΓΚΟΝΕΙΤΕ] ἀντί τοῦ ἐνεργεῖτε, ταχύνατε, ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἡ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. ἡ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἄφασθαι γινώσκουσιν. *πρόσιτε, κόνιν ἐγείρετε, ὅτι ὁ καιρὸς οὐχὶ βραδύνειν ἰστί. Gl. Paris.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΧΙ ΜΕΛΛΕΙΝ] οὐ τοῦ μέλλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι καιρὸς ἴστιν, ἀλλὰ τοῦ σπεύδειν καὶ κόνιν πῆμπειν.

244. ΗΙ ΔΕΙ ΠΑΡΟΝΤ'] καθ' ἣν ἀκμὴν δεῖ παρόντας βοηθεῖν. Gl. Paris.

245. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΟΡΜΩΜΕΝΟΥΣ] κινουμένους. ΠΑΛΑΙ] πρὸ ὥρας. Gl. Paris. ΠΡΟΘΥΜΩΣ] συντόνως, δεικτικῶς, τὸ δὲ ΠΑΛΑΙ οὐ μόνον βραδυτῆτος ἐπιρρήμα, ἀλλὰ καὶ ταχυτῆτος.

246. ΩΣ ΕΙΚΟΣ ΕΣΤΙΝ] ὁρμᾶν. ΑΣΘΕΝΕΙΣ] ἀδυνάτους. ΗΔΗ] ἀπὸ τοῦ νῦν. Gl. Paris.

247. ΑΞΙΟΙΣ] ἀξίον κρίνεις. ΙΣΩΣ] ὁμοίως. Gl. Paris. ΙΣΩΣ ΜΕ ΘΕΙΝ] ἐξ ἴσου με τρέχειν. τὸ δὲ λοιπόν ἐν ὑπερβατῷ· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν "καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι."

248. ΟΤΟΥ.] οὐ τινός. Gl. Paris.

249. ΟΥΚΟΥΝ] σύνδεσμος ἀποδεικτικός. τοὺς γέροντας δὲ παίζει μηδὲν εἰπών, καὶ ὑποκρίνεται εἰρηκέναι διὰ Arist. Plut.

τὸ αὐτῶν τὰ ὅλα γῆρα πεπηρῶσθαι. ἐπεγγελᾷ οὖν τῷ ἀμυδρῷ τῶν αἰσθήσεων διὰ τὸ γῆρας. * ΑΛΛΩΣ. δέον ἔλεξα εἰπεῖν πρὸς τὸ πάλαι, ὃ δὲ λέγω εἶπε δεικνὺς ὡς οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ πάλαι καὶ νῦν λέγει. παίζων δὲ ὁ Θεράπων τοῦτό φησιν· οὐ γὰρ προεῖπεν αὐτοῖς τίνος χάριν αὐτοὺς καλεῖ. Junt. ΔΗΠΟΥ ΔΕΓΩ] θέλων ὡς κωφὸς διαβαλεῖν τοῦτο φησίν. ΑΚΟΥΕΙΣ] ἰμοῦ. Gl. Paris.

250. ΦΗΣΙΝ] ὑπισχνεῖται. Gl. Paris.

251. ΨΥΧΡΟΥ ΒΙΟΥ] ἡγουν ταλαιπώρου. ἡ ἐπιμεμφόμενος τῷ γῆρα ταῦτά φησιν, ἀντι τοῦ εὐτελοῦς. τὸ δὲ ἐξῆς, ὑμᾶς ἅπαντας ἀπαλλαγέντας ψυχροῦ καὶ δυσκόλου βίου ἤζειν. *ΨΥΧΡΟΥ] νεκροποιοῦ· τοιοῦτος γάρ ὁ τῶν πενήτων. ΔΥΣΚΟΛΟΥ] δυσπορίστου. ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΑΣ] ἐλευθερωθέντας. Gl. Paris.

252. ΤΙ ΔΕ ΕΣΤΙΝ—. Ο ΦΗΣΙΝ] ὅπερ ὑπισχνεῖται. Gl. Paris.

253. φέρον ἦλθεν ἐνταῦθα. Gl. Paris. ΑΦΙΚΤΑΙ] παραγίγνετο. Gl. Victor. ΠΟΝΗΡΟΙ] γεωργοί. Gl. Dorn. Paris.

254. ΡΥΠΩΝΤΑ] αὐχμοῦ μεστόν. ἔστι καὶ ρυπῶν ὧ, καὶ ρυπάω, ὡς ἐνταῦθα, καὶ ρυπαίνω. Junt.

ΚΥΦΟΝ κυρτόν, ΡΥΣΟΝ δὲ ρυτίδας ἔχοντα, ΝΩΔΟΝ δὲ δόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας (οὐ γάρ δὴ ἄφωνον αὐτῷ γάρ ὁ Πλούτος), ΨΩΔΟΝ δὲ ἀσχήμονα κατὰ παρίετασιν τοῦ μορίου, ΜΑΔΩΝΤΑ δὲ φαλακρόν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα. γράφεται καὶ μυδῶντα καὶ μαδῶντα, καὶ μυδῶντα μὲν ἀντι τοῦ δυσώδη ἀποπέμποντα, μαδῶντα δὲ ἀντι τοῦ κόμην μὴ ἔχοντα. Junt.

ΡΥΠΩΝΤΑ] ρερυπωμένον. Gl. Paris. ΚΥΦΟΝ] κυρτόν. Gl. Paris. κεκυμμένον. Gl. Victor. ΑΘΑΙΟΝ] δυστυχῇ. ΡΥΣΟΝ] ρυτίδας ἔχοντα. ΜΑΔΩΝΤΑ] φαλακρόν. ΝΩΔΟΝ] ἐσπερημένον οδοῦ. Gl. Paris.

255. ΨΩΔΟΝ] κηλήτην. Gl. B. Paris. ἀσχημόνως κηλήτην. Gl. C. ἐσπασμένον. Gl. D. ὡς μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν καὶ τὸ τῆς κήλης πάθος ἔχει τὸ γῆρας, χαυνωθέντος τῷ χρόνῳ τοῦ σώματος.—διαβάλλει ὁ ποιητὴς αὐτῶν τὴν κωφότητα· ἕτερα γὰρ εἰπόντος ἕτερα ἀκούειν ἔδοξαν. μὴ λάβρης δὲ ἐξῶθεν τὴν διὰ εἰς τὸ ἐπών, ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ χρυσόν, ὡς φαμεν σωρὸν χρημάτων. τὸ γὰρ χρυσὸν ἀγγεῖλας ἐπών, ἀντι τοῦ γῆρ λέξας χρυσὸν παριστῶντα. Paris.

256. Ω ΧΡΥΣΟΝ ΑΓΓΕΙΛΑΣ Ε-
ΠΩΝ] Ἀττική ἢ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ
ὦ πλούτων ἐκ τῶν ἐπὶ ῥων ἀγγελίας, ἢ
ἀντὶ τοῦ ὦ τιμωμένω ἐπὶ ῥων λόγῳ.

ΑΓΓΕΙΛΑΣ] εἰπών, μηνύσας. Ε-
ΠΩΝ] διὰ τῶν. Gl. Paris.

257. ΔΗΛΟΙΣ ΓΑΡ ΑΥΤΟΝ ΣΩ-
ΡΟΝ ΗΚΕΙΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΕΧΟΝ-
ΤΑ] ὡς πολυπύροι συνήκαν τὴν τοῦ
Πλούτου ἐν μύθοις οὕτως ἔχουσιν
ἀπογραφὴν. κυρίως δὲ σωρὸς τὸ ἐκ μι-
κρῶν σπερμάτων συναγόμενον πλη-
θος, παρὰ τὸ σῶ, ὅ ἐστι σῶζω, συνά-
γω. σωρὸς δὲ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τάφου
καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐπὶ δὲ τῶν καρ-
πῶν ἀρσενικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου.
καλῶς οὖν ἀπὸ τῶν καρπῶν φαίνου-
ται εἰρηκότες· οἱ γὰρ εὐθηνούντες καὶ
πλούσιοι εἰσιν. ἢ ὡς γεωργοὶ ταύτη
ἐκχρηται τῇ παραβολῇ. *ΔΗΛΟΙΣ]
παριστάς. ΑΥΤΟΝ] τὸν σὸν δεσπό-
την. ΣΩΡΟΝ] πλήθος ἐλθεῖν χρημά-
των φέροντα. Gl. Paris.

258. ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΩΝ ΜΕΝ ΟΥΝ]
διὰ τὸ τῷ γῆρα ἔπασθαι ταῦτα τὰ
συμπτώματα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δηλῶ.
*ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΩΝ] μᾶλλον μὲν οὖν
—. Gl. Paris.

259. ΦΕΝΑΚΙΣΑΣ] φενάκη τὸ προ-
κόμιον, ὅλον τοῦ φαυνομένου κρανίου
τὸ ἄκος, καὶ σκέπη. ἄλλως δὲ κεφαλῆς
τριχῶν πενομένης ἄκος. φενάκη δὲ
κυρίως ἢ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ
κόμη, ἀπὸ τῶν κατεργηκυῶν γυναι-
κῶν καὶ οὕτως ἀπατωσῶν διὰ τὸ ἐπεί-
σακτον τῆς κομῆς. *ΜΩΝ ΑΞΙΟΙΣ]
ἀρα ἄξιον κρίνεις—. ΦΕΝΑΚΙΣΑΣ]
ἀπατήσας. ΑΠΑΛΛΑΓΗΝΑΙ] ἐλευ-
θερωθῆναι. Gl. Paris.

260. ΑΖΗΜΙΟΣ] ἀβλαβής· κυρίως
δὲ ζημία ἢ τῆς ζωῆς μείωσις. ΒΑΚ-
ΤΗΡΙΑ δὲ ἥτοι ἢ τὴν βάσιν ποιοῦσα
ἐβραϊαν, ἢ βακτηρία τίς ἐστίν, οἷον
βάσειως αἰτία, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ
κ. πάντες γὰρ οἱ γέροντες ἐν ταῖς
Ἀθήναις δύο βακτηρίας ἐβάσταζον.
ἦν δὲ προειρηκῶς ἀσθενεῖς γέροντας
ἤδη· εἶχον δὲ ἢ διὰ τὸ ἐπεριδεσθαι
αὐτῇ, ἢ διὰ τὸ ἀμύνεσθαι ταύτῃ μὴ
δυναμένους χερσὶ. *ΑΖΗΜΙΟΣ] ἀ-
θῶρος. ΕΧΟΝΤΟΣ] φέροντος, βαστά-
ζοντος. Gl. Paris.

261. ΠΑΝΤΩΣ ΓΑΡ] ἀληθῶς γὰρ
νομίζετέ με τοιοῦτον ἄνθρωπον φύσει
εἰς ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς εἰπεῖν.
*ΠΑΝΤΩΣ] κακῶς κρίνετε. Gl. Pa-
ris. ΤΟΙΟΥΤΟΝ] ἀπατεῶνα. Gl. Dorv.

262. ΥΓΙΕΣ] οὐδὲν πρᾶγμα ὑπο-
λαμβάνετε ἀληθὲς ἐμὲ εἰπεῖν. Gl.
Paris.

263. ΩΣ ΣΕΜΝΟΣ] κατ' εἰρωνεῖαν.

οὐπίτριπτος ὁ ἄξιος ἐπιτρέφω, τῆς
ἀπωλείας. Gl. Paris. ἐπιτριβῆναι
ἄξιος. Gl. Victor. ΑΙ ΚΝΗΜΑΙ] οἱ
ἀντῆρες. Gl. Dorv.

264. ΤΑΣ ΧΟΙΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ
ΠΕΔΑΣ] ἐν τῷ εἰδικῷ καὶ τὸ γενικὸν
ἐπήγαγεν· αἱ γὰρ χοινικίδες πέδα τι-
νὲς εἰσιν. χοῖνις δὲ πᾶν τὸ περιφερές·
διὰ καὶ τὸ μέτρον χοῖνις καλεῖται.
*ΧΟΙΝΙΚΑΣ] τὰ δεσμά καὶ τὰς λε-
γομένας κλάπας. ΠΟΘΟΥΣΑΙ] ὀνει-
οῖζει αὐτὸν ὡς δούλον. Gl. Paris.

265. ΣΟΡΩΙ] τάφῳ. ΛΑΧΟΝ] κλη-
ρωθέντος τοῦ γράμματός σου, Ἀττι-
κῶς. Gl. Paris. λαχόντος. Gl. D. ΕΝ
ΤΗΙ ΣΟΡΩΙ ΝΥΝΙ ΛΑΧΟΝ] παρὰ
τοῖς Ἀθηναίοις δέκα ἦσαν φυλαί. ἕθες
οὖν ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς
καθίζευν· εἴτα ἀπὸ μιᾶς ἐκάστης ἐ-
λάμβανον ἄνδρας πέντε τοὺς ἐπιση-
μοτέρους, καὶ πάλιν ἐκ τῶν πέντε
ἓνα τὸν κλῆρῳ λαχόντα ποιοῦν δε-
κάζειν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὖν ἐν τῷ
δικαστηρίῳ κληρωθῆναι τὸ γράμμα καὶ
τὸ ψήφισμα, ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος, δικά-
ζειν σε καὶ δικαστὴν καθέζεσθαι, ὡς
πρὸς γέροντα παρ' ὑπόνοιαν παύει.
ΑΛΛΩΣ. ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν
δικαστήρια, καὶ ἐν τισὶ μὲν ἰδίαιον
περὶ φονικῶν πραγμάτων, ἐν τισὶ δὲ
περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τού-
των εἶχεν ἓν τι τῶν στοιχείων εἰδικὸν
ὄνομα. ὅσον ἦν τι τῶν δικαστηρίων
λεγόμενον ἄλφα, ὁμοίως ἄλλο λεγό-
μενον βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἐξῆς τὸ
δ καὶ τὸ ε καὶ ἔως τοῦ κ· δέκα γὰρ ἦν
τὰ δικαστήρια τὰ πάντα ἐν Ἀθήναις.
καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἕκαστον δικαστη-
ρίου ἐγγραπτο πυρρῷ βάμματι τὸ
στοιχείον, ᾧ τινὶ τὸ δικαστήριον ὠνο-
μάζετο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀ-
θήναις, ἕκαστος κατ' ἕκαστον δικασ-
τήριον εἶχε δέλτον, τοῦτέστι πινακί-
διον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ
ὄνομα αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶ-
χε δὲ καὶ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ·
καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ῥάβδῳ ἦν τὸ ὄνομα
τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον. ὅτε
οὖν συνέβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν,
ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν
ἀγοράν, κακεῖ κλήρους ἐβαλλόν· καὶ
ὅστις ἂν ἐκληροῦτο κλῆρον ἔχοντα
τὸ α, ἀπῆρχετο εἰς τὸ α δικαστή-
ριον· ὁμοίως εἰς τὸ β καὶ τὰ ἐφεξῆς
ἀπῆρχοντο. καὶ πρῶτον μὲν εἰδεκνυε
τῷ κήρυκι τοῦ δικαστηρίου τὸν κλῆ-
ρον τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κῆρυξ λοιπὸν
εἰδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ
τὴν ῥάβδον, εἴτα οὕτως ἰδούκαζεν. εἰ
δὲ τις δικαστὴς εἰσῆγε μὴ κληρωθεὶς
εἰς τὸ δικαστήριον, διαφόρως ἐζημιού-

το. ΑΛΛΩΣ. ἔρχεται ἕκαστος εἰς τὸ πινάκιον ἔχων ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ παρῶθεν καὶ τοῦ δήμου, καὶ γράμμα ἔν τι μέχρι τοῦ κ, διὰ τὸ πάλαι δέκα φυλάς εἶναι Ἀθήνησιν διήρητον γὰρ κατὰ φυλάς. εἴτα οἱ δεσμοθεταὶ κατὰ φυλὴν ἕκαστος, καὶ ἐνδέκατος ὁ γραμματεὺς ἐκλήρουν τὰ γράμματα μέχρι τοῦ κ. καὶ τὰ λαχόντα ἴσα τὸν ἀριθμὸν τοῖς μέλλουσι κληροῦσθαι δικαστηρίους ὑπηρέτης φέρων ἐτίθει καθ' ἕκαστον δικαστήριον ἓν εἴτα πάλιν ἀπεκληροῦντο οἱ τὰ εἰληχότα γράμματα ἔχοντες, τίνες δικάσουσι καὶ τίνες οὐ. τοῦτο οὖν ἐστὶν ὃ λέγει, ἀμείψας τοῦ γελίου χάριν. ἀνθυπηλάλαξε γὰρ εἴων ἐκ τῆ σοφῆ, δέον ἐν τῇ ἡλαιοῖ. ἐγράφοντο δὲ, ὅτι, ἐπεὶ ἦν πέντε δικαστήρια, ἐκληροῦντο πέντε γραμματεῖς ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ ε. εἴτα τὸ πρῶτον ἀνενεχθὲν ἐπὶ τοῦ α προετίθετο δικαστήριον, ὡς ἂν ἔτυχεν, καὶ οἱ δικάζοντες ἐκληροῦντο εἰς οἷον ἕκαστος λάχῃ δικάσαι. τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα μὴ διαφθείρῃ τις τὸ δικαστήριον, ἀκρίτως ἐρχομένων τινῶν χωρὶς κλήρου εἰς τὸ δικαστήριον δικάσαι. τὸ δὲ “ὃ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι” τοιοῦτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι εἰσελθοῦσιν ἐκάστῃ σύμβολα δίδοται δημόσια παρὰ τῆς ἐπὶ τούτων εἰληχναίας ἀρχῆς, ἵνα ἐξιόντες καὶ τοῦτο προσφέροντες λαμβάνουσι τὸν δικαστικὸν μισθόν. εἰπὼν οὖν σορὸν ἐπήγαγε Χάρων. δέον δὲ εἰπεῖν ὃ ἄρχων τὸ σύμβολον δίδωσιν, ὅς ἐστιν ὁ μισθὸς ὁ δικαστικὸς, εἶπεν ὁ Χάρων, ὡς γερόντων αὐτῶν καὶ μελοθανάτων. * ΑΛΛΩΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι καιρὸς ἦλθεν ὑμᾶς πλουσίους γενέσθαι, ὑμεῖς δὲ μέλλετε, ὁ δὲ οὐχ οὕτως εἶπεν, ἀλλ' ἠθέλησεν αὐτοὺς σκῶψαι ὡς γέροντας ὄντας καὶ ἱγγὺς τοῦ θανάτου. σκῶπτει δὲ οὐ κατὰ ῥῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔθους ὃ Ἀθηναῖοι εἶχον περὶ τὰς δίκας ἦν δὲ τοιοῦτο. δέκα δικαστήρια ἦσαν παρ' Ἀθηναίους, τὸ μὲν φόνου, τὸ δὲ μοιχείας, τὸ δὲ ἐτέρου τινός. οὐσῶν δὲ καὶ ἰ φυλῶν, ἐξελέγοντο ἐξ ἐκάστης φυλῆς ἓνα ἄνδρα, καὶ ἑταῖον αὐτοῦς εἰς τὰ τοιαῦτα δικαστήρια κριτὰς εἶναι πλὴν ἑξαφον πρότερον τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα, καὶ κλήρου γινομένου ὁ μὲν εἰς τοῦτο ὁ δὲ εἰς ἐκεῖνο δικάζειν ἐλάμβανεν. ἐδίδου δὲ ὁ κῆρυξ αὐτοῖς ῥάβδον, ἥτις ἦν σύμβολον τοῦ δικάζειν, ἵνα ἕκαστος καθ' ἐσπέραν ἀποδίδους τῷ πρυτάνει τὴν ῥάβδον τριῶβολον λαμβάνῃ μισθὸν τῆς δικάσεως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δι-

καστηρίῳ τὸ γράμμα σου λαχὼν δικάζειν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ κῆρυξ δίδωσίν σοι τὸ σύμβολον, ὃ δὲ σκῶπτων αὐτοὺς ὡς γέροντας καὶ ἱγγὺς θανάτου ὄντας φησὶν ἐν τῇ σοφῇ καὶ ὁ Χάρων. ἐστὶ δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λάχόντος γὰρ τοῦ γράμματός σου ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ εὐθείαν ἔθηκεν ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικῆς ἔθει χρησάμενος· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων μετοχῶν. ἐστὶν οὖν ἡ σύνταξις καὶ ἡ διάνοια τούτου αὕτη· λαχόντος τοῦ γράμματός σου δικάζειν σε ἐν τῇ σοφῇ (ἦγουν ἐν τῇ δικαστηρίῳ) σὺ οὐ βαδίσεις, ὃ δὲ Χάρων (ἦγουν ὁ κῆρυξ) δίδωσί σοι τὸ σύμβολον τοῦ κριτὴν εἶναι, τουτέστι τὴν ῥάβδον. πάντῃ δὲ ἀστείως καὶ τὸν κήρυκα Χάρων ὠνόμασεν· ὁ γὰρ Χάρων κατὰ ἀναγραμματισμὸν ἀρχων λέγεται. Junt.

266. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ] περὶ τοῦ παραδιδόμενου τοῖς εἰσιούσιν εἰς τὸ δικαστήριον συμβόλου Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτω γράφει· “τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρώμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἐκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου, ὃ δὲ λαβὼν τὴν βακτηρίαν βαδίζει εἰς δικαστήριον τὸ ὁμόχρουν μὲν τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα ὅπερ ἐν τῇ βαλάνῳ. ἐπειδὰν δὲ εἰσέλθῃ, παραλαμβάνει σύμβολον δημοσίᾳ παρὰ τοῦ εἰληχότος ταύτην τὴν ἀρχήν.” ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ὁ κῆρυξ ἡ ὁ δῆμος, ἀπήνητσε πρὸς τὴν σορὸν.

267. ΔΙΑΡΡΑΓΕΙΗΣ] διασχισθείης. ΜΟΘΩΝ] λιαν αἰσχροῦς, ἀνόητος. ΚΟΒΑΛΟΣ] φλύαρος. Gl. Paris. ΜΟΘΩΝ] φλύαρος. ΚΟΒΑΛΟΣ] ὑβριστής. Gl. Doru. ΜΟΘΩΝ] λιαν ὑβριστής. Gl. Br. ΜΟΘΩΝ] φλύαρος, αἰσχροῦς, ἄτιμος, φορτικός, δουλοπρεπής, ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιου. Schol. Br. ΜΟΘΩΝ] εἶδος αἰσχροῦς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς παρατεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας μύθωνας καλοῦσιν. ΑΛΛΩΣ. ΜΟΘΩΝ φλύαρος, φορτικός, ἄτιμος, αἰσχροῦς. λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χειρωσαμένους τοὺς Μόθωνας δουλικῇ καὶ ἀγέραστῳ περισησὶ τὴν τύχῃ, ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ μόθωνες. ἡ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιούτος καὶ αἰεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου. ἡ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. ἄλλοι δὲ λέγουσι, δουλοπρεπεῖς, σπερμολόγους.

ΚΟΒΑΛΟΣ] κόβαλοι δαίμονες εἰσὶ τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον, * ἀπατεῶνες. Junt. ἀπατεῶν. Gl. Victor.

268. ΤΕΤΑΗΚΑΣ] ὑπέμεινας. Gl. Paris.

269. ΚΕΚΑΗΚΕ ΔΕΥΡΟ] ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐνταῦθα. Gl. Harl. 5.

270. ΟΙ] οἵτινες, ἡμεῖς δηλ. Gl. Paris. ΜΟΧΘΗΣΑΝΤΕΣ] κοπιᾶσαντες. Gl. Dorv. Paris. ΣΧΟΛΗΣ] ἀναπαύσεως. Gl. Paris.

271. τὸ ΠΟΛΛΩΝ ΘΥΜΩΝ ΡΙΖΑΣ ΕΚΠΕΡΟΝΤΕΣ τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν. οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες, ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφάς (ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν, κατάξηρος ὢν), ἥσθιον θύμους, οὗς οἱ κοινοὶ βολβούς ἢ ἀγριοκρόμυμνά φασιν. λέγει γοῦν ὁ χορδὸς τῶν πενήτων ὅτι ἡμεῖς πολλὰ κοπιᾶσαντες, καὶ ταῦτα οὐκ οὐσης ἀδείας ἡμῖν ἤλθομεν μετὰ προσυμίας ὦδε. Junt. ΘΥΜΩΝ] ἀγριοκρομμύων. Gl. Dorv. σκυλοκρομμύων Gl. Paris.

ΔΙΕΚΠΕΡΟΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς, καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ρίζας πολλὰν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἰχομεν συλλέγειν. Junt. ἀνασπῶντες. Gl. Dorv. διασπῶντες. Gl. Paris.

272. ΟΥΚΕΤ'] οὐδαμῶς. ΠΛΟΥΤΟΝ] τὸν θεόν. Gl. Paris.

273. ΑΓΩΝ Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ] ἄγω τὸ φέρω, τὸ δὴνγω· ἄγω τὸ νομίζω· ἄγω τὸ τιμῶ· καὶ ἄγω τὸ συντρίβω, ἀφ' οὗ τὸ κατῆξαν, ἀντὶ τοῦ συνέτριψαν. Junt. ΠΟΙΗΣΕΙ] καταστήσει. Gl. Paris.

274. ΟΝΤΩΣ] ἔστι πλουτήσαι ἡμᾶς. Gl. Paris. ΗΜΙΝ ΕΙΝΑΙ] ἐν Σοφοκλεῖ εἰρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχύ ἔστι, διὸ καὶ ὀξύνεται.^a Paris.

275. ΜΙΔΑΣ βασιλεὺς ὢν Φρυγίας πλουσιώτατος ὡς τὰ ὄνου εἶσχε. τοῦτο οὖν παροιμιωδῶς ἐλέγετο ἐπὶ τούτου, ἥτοι ὅτι πολλοὺς ὠτακουστάς εἶχεν, ἢ ὅτι κώμην Φρυγίας κατέσχευ ἥτις ὡς τὰ ὄνου ἐλέγετο. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν Πακτωλὸν χρυσὸν ρεῦσαι. λέγεται δὲ αὐτὸν πάλιν εὐξασθαι ὥστε πάντα γενέσθαι χρυσόν, ὡν ἂν ᾔφαιτο. ἢ ἐπεὶ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν μυῶ· καὶ Μίδας δὲ πολλοὺς ὠτακουστάς εἶχεν. οἱ δὲ φασιν ὅτι ψέξας ποτὲ τὸν Διόνυσον ὁ Μίδας μετεβλήθη εἰς ὄνον, ἢ ὅτι ὄνους τοῦ Διόνυσου παρῶν ἠδίκησε· διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ὡς ὄνον αὐτῷ

περιῆψεν. οἱ δὲ ὅτι ὡς μεγάλη φύσει εἶχεν. ΑΛΛΩΣ. οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν ᾗτησε γὰρ, ὥς φασι, τοὺς θεοῦς, ὅ τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ χρυσὸν γίνεσθαι. καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς λιμαγχονθεὶς ἀπέθανεν ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν [εἰς τροφήν Junt.] εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο. μυθεύονται δὲ αὐτὸν καὶ ὡς τὰ ὄνου εἶχεν, ὅτι τὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήρια μέγιστα εἶχεν, οἷον περ ὄνος. τὸ δ' ἀληθές, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ὠτακουστάς, ὥς πάντ' εἶχεν γινώσκων τὰ ἐν τῇ ὑπ' αὐτῷ χώρᾳ λεγόμενά τε καὶ πραττόμενα. τὸ δὲ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐμφαίνει δὲ ἐντεῦθεν ὥς οὐκ ἀπλῶς πλουσιόους ποιήσει, Μίδας δὲ, οἷονεὶ ὑπερβολικῶς πλουσιόους, οἷος ὁ Μίδας. * ΜΙΔΑΣ] ὥς — γενήσεσθαι δηλ. Gl. Paris.

276. ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ] λίαν εὐφραίνομαι. Gl. Paris.

278. ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΩΠΑ] ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δὴλη, ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ ὕραν κατέχων ἠγεῖτο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν. ὥσπερ οὖν ἐκείνος, οὕτω καὶ οὗτος ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ᾄδων καὶ πορευόμενος μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα, καὶ οὐ συνάπτεται πρὸς τὴν συνταξιν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ᾄδε, τούτου χάριν ἐνέθηκεν. οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελὸν Κύκλωπα, ἡγούν τὸν ᾄδοντα τὸ θρεττανελῶ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ λω μεγεθύνοντες, ἀμαθεῖς. τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστὶ· πεποιήκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα καθαρίζοντα. ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν θέλει τὴν λοσυλλαβήν. διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν “καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων” εἰδείξεν ὅτι πρὸς τὴν πυγὴν αὐτοὺς τῷ ποδὶ ἐτυψεν. τὸ δὲ ἐξῆς “καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν.” διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε καθρίζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελὸ μέλος καὶ κρουματόν ἐστι. τὸ δὲ “ἄλλ' εἰα τίεκα θαμίμ' ἐπαυαβῶντες” ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστὶ.

ΘΡΕΠΤΑΕΛΟ] τὸν κιθαρωδόν· ἢ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτο μέλος ποιεῖ, θρεττανελὸ θρεττανελὸ. ΑΛΛΩΣ. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν ἢ τραγωδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἐρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ, εἰτα κιθάρας ἤχον μι-

^a βαρύνεται Ms. Cantabr.

μούμενος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦτο φησι τὸ ῥῆμα Ἐρεττανεῶδ. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα τὴν Γαλατείαν. ἐπεὶ οὖν ἐφη ὁ χορὸς "ἡ-δομαι καὶ βούλομαι χορεύσαι," ὁ οἰκίτης φησὶ "καὶ ἐγὼ βουλήσομαι χορεύειν" καὶ ἔμα ἀναφωνεῖ τὸ μέλος ἐκεῖνο. Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατεῖα τινὶ παλλακίδι Διονυσίῳ προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλατείαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἱρῶντα τῆς Γαλατείας τοῦτο δὲ ἀνιπτόμενος εἰς Διονύσιον ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὤξυνδῳρκει.

279. ΩΔΙ] οὕτως. Gl. Paris. ΠΑΡΑΣΑΛΕΥΩΝ] μετρίως κινῶν ἔτψε γὰρ αὐτοὺς πρὸς τὴν πύγην. Gl. Paris. ΠΑΡΕΝΣΑΛΕΥΩΝ] παρακινῶν. Gl. Victor.

280. ΑΓΕΙΝ] ὀδηγεῖν. ΑΛΛ' ΕΙΑ] ἀγε. ΘΑΜΙΝ] συχνῶς, πολλάκις λέγοντες. Gl. Paris.

281. ΒΑΗΧΩΜΕΝΟΙ] ποιᾷ φωνῇ χρῶσθαι βληχᾶσθαι γὰρ τὸ τὰ πρόβατα ποιᾷ φωνῇ χρησθαι. τὸ δὲ ἐξῆς βληχῶμενοι μέλη. κινάβρα δὲ ἡ δυσσώδια τῶν μασχαλῶν ἢ τῶν αἰγῶν ΚΙΝΑΒΡΩΝΤΩΝ οὖν κακὴν δυσωδίαν ἔχοντων, ἢ τῶν δυσσομίαν ποιούντων ἐκ τῶν μασχαλῶν. κινάβρα δὲ κινῶρις ἢ τῶν κυνῶν βρώσις, κυνοβορά τις οὖσα. ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν, ἔγραφετ' ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. * ΒΑΗΧΩΜΕΝΟΙ] βοῶντες, ᾄδοντες, λέγοντες. τὸ βληχᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. συνάπτεται πρὸς τὸ προβατίων. Gl. Paris.

282. ΚΙΝΑΒΡΩΝΤΩΝ] ὁσμὴν ἀποπεμπόντων. ΜΕΛΗ] ἄσματα. Gl. Paris.

283. ΕΠΕΣΘ'] ἀκολουθεῖτε τὰ αἰδοῖα δεικνύντες. Gl. Paris. ΤΡΑΓΟΙ Δ' ΑΚΡΑΤΙΕΙΣΘΕ] τὸ ἐξῆς, τράγοι δ' ἀπεψωληγμένοι ἀκρατεῖσθε. λείπει τὸ ὡς, ὡς τράγοι. τὸ δὲ ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ φάγουτε ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν. ἢ ἀκρατῇ πράσσετε, ἐπεὶ μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὰ ἐαυτῶν αἰδοῖα. ἢ λείχετε τὸ ἀκρον τοῦ αἰδοίου. * ἡ-γουν δίκην τράγων τοὺς ὄρχεις λείχετε. Gl. Paris. λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. Gl. Br.

284. ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ ΤΟΝ ΕΥΚΛΩΠΑ] ᾧ σαντὸν παρείκασας. Gl. Paris.

285. ΒΑΗΧΩΜΕΝΟΙ] ἀναβοῶντες.

ΚΑΤΑΛΑΒΟΝΤΕΣ] ὥσπερ ἐκείνον ὁ Ὀδυσσεὺς, κρατήσαντες. Gl. Paris.

286. ΠΗΡΑΝ ΕΧΟΝΤΑ] καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ πῆραν ἔχων εἰσῆλθε. ταῦτα δὲ φησι καὶ τὰ ἐξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ ἐν ποιήματι οὔσης. * ΑΛΛΩΣ. ἐνταῦθα ὁ ποιητῆς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πῆραν βασταάζειν τὸν Κύκλωπα καὶ λαχάνα ἐσθίειν. οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος υποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως ὡς οὔσης ἐν τῷ ποιήματι. ταῦτα δὲ πάντα διασφύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν ὡς μὴ ἀληθεύοντα ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὡς φησιν Ὀμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λαχάνα. ἂ τοίνυν ἐφησέν ἐκεῖ ὁ Φιλόξενος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρει. Junt.

ΠΗΡΑΝ] σακούλιον, ὥσπερ ἐκείνου. ΛΑΧΑΝΑ] ἂ συνῆγεν ἐκείνος εἰς τροφήν. ἐμίθυσε γὰρ ἐκείνον Ὀδυσσεὺς. ΔΡΟΣΕΡΑ] τρυφερά. ΚΡΑΙ-ΠΑΛΩΝΤΑ] μεθύοντα. Gl. Paris.

ΚΑΙ ΚΡΑΙΠΑΛΩΝΤΑ] ἀντὶ τοῦ ἐκ μέθης ἀτακτοῦντα, μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τῶν καιρίων σφάλλῃσθαι.

287. ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ] προσδοκοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπείκάζεις. Gl. Paris.

288. ΕΙΚΗ] μάτην καὶ ὡς ἔτψεν, ἢ ἀκαίρως ὅθεν καὶ εἰκαῖος ὁ μάταιος. Junt.

ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΝΤΑ] ὡς ἔοικε κατακοιμηθέντα που, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμεῖται. τοῦ δὲ οἰκίτου μνησθέντος τοῦ Κύκλωπος οἱ γέροντες ἐπάγουσιν ἂ ἐπαθε παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς ὁ Κύκλωψ. * ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΝΤΑ] καὶ ὑπνώσαντα καταπεσόντα. Gl. Paris.

289. ΗΜΜΕΝΟΝ ΣΦΗΚΙΣΚΟΝ] ἐπιτεγῆδευται ἢ λέξις παρὰ τὸν σφήκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς δξδ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχυροὶ ὄντες ὀπισθεν. καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων καὶ μὴ προκοιλίους σφηκώδεις φασιν. ΑΛΛΩΣ. ΣΦΗΚΙΣΚΟΝ ὡξυμμένον ξύλον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφήξ δξδς ἐκ τῶν ὀπισθεν. ἐκτυφλώσαι σέ φησιν, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμῶ. * ΗΜΜΕΝΟΝ] κεκαυμένον. ΣΦΗΚΙΣΚΟΝ] πάλον. Gl. Dorv. Paris. δαλόν. Gl. Br.

290. ΕΓΩ ΔΕ ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ] ἐκ-θεῖσις τῆς διπλῆς συστηματικῆς στί-χων καὶ κώλων εἰκοσι. εἰσὶ δὲ τοῦ πρώτου συστήματος στίχων καὶ κώλων ἑπτὰ. τούτων ὁ πρῶτος τετρά-

μετρος ἀκατάληκτος, ὅλον τὸ τοῦ Ἀλκαίου “δῖξαι με κωμάζοντα, δῖξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.” ὁ δεύτερος τετράμετρος καταληκτικός, ὡς τὰ πρὸ τούτων· ὁ δὲ τρίτος διμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ τέταρτος τετράμετρος καταληκτικός ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ πέμπτος ὁμοίως τῷ τρίτῳ· ὁ ἕκτος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ ἑβδομος διμετρος καταληκτικός, ὡς ἐκείνα τοῦ Ἀνακρέοντος “ὁ μὲν Σέλων μάχεσθαι, πάρεστι γάρ, μαχέσθω.” ἐβή-μερῇ δὲ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, ὡς τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβήν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. * ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ] τὴν Λαῖδα. Gl. Paris. ΑΝΑΚΥΚΩΣΑΝ] ταράττουσαν. Gl. Doru. ταράττουσαν, μιγνύουσιν. Gl. Paris.

291. ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ] δῖον εἰπεῖν Ὀδυσσεύς, ὁ δὲ Φιλωνίδου εἶπε. κωμῶ-δεῖ δὲ αὐτὸν ὡς πλούσιον καὶ παρὰ-στους ἔχοντα καὶ διὰ τὸν Λαῖδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῶ-δεῖται δὲ καὶ ὡς συνῶδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κἄπου εἶπε. τὴν δὲ Λαῖδα Κίρκην εἶπεν, ἐπεὶ τοὺς ἑρασ-τάς ἐφαρμάκευεν. ΑΛΛΩΣ. ὥσπερ καὶ Κίρκην, φησὶ παίζων τὴν Λαῖδα φαρμάκωσαν τοὺς ἑρώνας· τροπικῶς δὲ παίζει εἰς ταύτην ἐκείθεν ἄγων τὴν ιστορίαν· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ περὶ Φιλω-νίδου διεληφέναι. κἄπου δὲ φησι τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου τῷ ὄλῳ ἤθει. καὶ ταῦτα δὲ εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτιά, ὡς οὐ μόνον μέγαν ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆ καὶ ὕδην. καὶ ΝΙΚΟΧΑ-ΡΗΣ^α ἐν Γαλατείᾳ “ἡδὲ τ’^β ἀπαι-δευτότερος εἰ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτί-ως.” ΑΛΛΩΣ. ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαι-στρυγόνων ἡ Κίρκη ἦν, πάσας γυναι-κας παρελθούσα μαγείαις προσέσχευεν οὖν Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ νήσῳ μετὰ τὸ φυγεῖν τὸν Κύκλωπα, καὶ πέμψας τι-νάς τῶν αὐτοῦ ἰδεῖν τίς ἂν εἴη ἐνταῦ-θα (ἐξήκουσεν γὰρ ἦν ὁ χώρος), ἐπεὶ ἀπελθόντες οὗτοι καὶ τὴν Κίρκην εὐ-ρόντες χοῖροι ὑπ’ αὐτῆς διὰ τινος πο-τοῦ γεγόνασιν, αὐτὸς εἰς τὴν τούτων ἀφίκετο ζήτησιν. ἐντυχῶν οὖν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῷ Ἑρμῇ, καὶ παρ’ αὐτοῦ μαθὼν τὰ περὶ τῶν ἑταίρων, καὶ λαβὼν παρ’ αὐτοῦ τὸ μῶλον, ἦτις ἐστὶν ἀντιφάρμακος βοτάνη, τὸν τῆς Κίρκης οἶκον κατέλαβεν. ἐπιχειρησά-σης οὖν καὶ αὐτὸν τὰ ὅμοια δρᾶσαι, τὸ ξίφος κατ’ αὐτῆς ἀνέτεινεν· ὕθεν αὐτὴ φοβηθεῖσα τοὺς τε ἑταίρους αὐ-τοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν μορφήν ἀπο-

κατίστησε, καὶ πρὸς μῆξιν αὐτῷ συ-νελθεῖν ἐπεθύμησεν. ὁ δὲ καὶ ἐμίγη καὶ παῖδα ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Τηλέγονον, ὑφ’ οὗ καὶ ὕστερον κατ’ ἀγνοίαν ἀνγ-ρήθη κέντρῳ τρυγόνος. Σέλων οὖν ὁ ποιητὴς σκῶψαι τὸν Φιλωνίδην, ὅτι αὐτοῦ ἦρα Λαῖς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσεύς Φιλωνίδου εἶ-πεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων, ἐν Κορίνθῳ εἰρη-κεν, ὡς ἐκεῖ τῆς Λαίδος οἰκοσύνη. * ἔδει δὲ ἄρα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα θανά-τω περιπείσειν—μένονται [τῆς] ἰστο-ρίας καὶ ὁ Ὀππιδανὸς ἐν ἀλιευτικῶν β^ω. Cant. 1. Η ΤΟΥΣ ΕΤΑΙΡΟΥΣ]

τοῦ Ὀδυσσεύς ὥφειλεν εἰπεῖν. σκώπ-των δὲ τὸν Φιλωνίδην, οὗ ἦρα Λαῖς τις ἐν Κορίνθῳ πόρνη, τοῦτό φησιν. Paris. ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ] Ὀδυσσεύς. Gl. Doru.

292. ΕΠΕΙΣΕΝ] κατέπεισεν. ΟΝ-ΤΑΣ ΚΑΠΡΟΥΣ] ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. Gl. Paris.

293. ΜΕΜΑΓΜΕΝΟΝ] μεμαλαγμέ-νον καὶ ἐξημωμένον. Gl. Paris. Μ. ΣΚΩΡ] μεμαλαγμένον κόπρον. Gl. Doru. ΣΚΩΡ] κόπρον, σκάτον τρώ-γειν ΑΥΤΗ] ἡ Κίρκη δὲ ἐμάλαττε τοῖς ἑταίροις. Gl. Paris. ΕΜΑΤΤΕΝ] ἐμάλαττεν. Gl. Doru.

294. ΠΑΝΤΑΣ ΤΡΟΠΟΥΣ] τῆς Κίρκης τοὺς τρόπους μιμήσομαι φησι. Gl. Paris.

295. ΓΡΥΛΛΙΖΟΝΤΕΣ] ὁμοίως χοί-ροις βοῶντες. Gl. Doru. χοῖρων φωνὴν ἀφίεντες. Gl. Paris. Victo. ΦΙΑΗ-ΔΙΑΣ] φιληδονίας. Gl. Doru. ΦΙΑΗ-ΔΙΑΣ] φιληδονίας, ἀνοίας. Gl. Paris.

296. ΕΠΕΣΘΕ] παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν λεγομένη. ΜΗΤΡΙ] ἡμοί. Gl. Paris.

297. ΑΛΛ’ ΕΙΑ] τῆς τρίτης περιό-δου στίχοι καὶ κῶλα ἔξ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ μεταξὺ δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενεκυῖαι, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κῶ-λου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. * ΣΚΟΜΑ-ΤΩΝ] ὕβρεων. Gl. Doru. ὕβρεων ἔλευ-θερωθέντες. Gl. Paris. ΑΠΑΛΛΑΓΕΝ-ΤΕΣ] ἀποστάντες. Gl. Victor.

298. ΕΠ’ ΑΛΛ’ ΕΙΔΟΣ] εἰς ἄλλην ὁδὸν τινα. Gl. Paris.

299. ΕΓΩ Δ’ ΙΩΝ] δέκνυνσιν ἐν-τεῦθεν ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν. Junt. Victor. ΙΩΝ] πορευ-θεῖς. ΛΑΘΡΑ] κρυφίως τοῦ δεσπότου. δηλ. Gl. Paris.

^α νικόχαρις Ald.

^β τί δῆτ’ Rav.

300. ΤΟΥ ΔΕΣΗΠΟΤΟΥ] δείκνυσιν ἐνταῦθα, ὡς τοιαῦτα οἱ δούλοι ποιεῖν εἰώθασιν. Paris.

302. ΤΩΙ ΚΟΠΩΙ] τῇ περὶ τὸν πλοῦτον ἐπιμελείᾳ. ἀπὸ θέματος δὲ τοῦ μασσῶ δευτέρως συζυγίας τὸ μασσόμενος, ὡς κλόμενος. * ΜΑΣΣ. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΟΥΤΩ] εἰς τὸ ἐξῆς. Gl. Paris. ΚΟΠΩΙ] τῇ ταλαιπωρίᾳ συννέμειν—τῷ ὑστέρω, εἰ ἄρα τούτου δεήσεται. Paris.

303. ΧΑΙΡΕΙΝ ΜΕΝ ΥΜΑΣ] κορωνίς, ὅτι εἰσίσιν οἱ ὑποκριταί. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἔγ, ὧν ὁ τελευταῖος “καὶ δὴ βαδίζω. σπεῦδε νῦν” τοῦτ’ αὐτὸ δρῶ.” ὁ δὲ Χρემύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινότεραν προσσηγορίαν ἐπινοεῖ· τὸ γὰρ χαίρειν παλαιὸν ἔστι. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν, τοῦ τε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον περὶ αὐτοῦ καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ τετάχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους, ὡς ἔλοι τούτῳ ἐν Σφακτηρίᾳ, “Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν,” λέγει δὲ αὐτὸ εἰσθαῖ περὶ τὸν καὶ περὶ τὴν σύνταξιν ἀνύστατον. ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φασὶν ἀνύστατον, εἰ μὴ τις αὐτὸ λάβοι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ “πειρᾶν δ’, ὡς ἐν Τρώεσσι ὑπερκύναντες Ἀχαιοὺς.” * ἐμφαίνεται ἐντεῦθεν ὡς οἱ ἐξαίφνης καὶ παρ’ ἐλπίδα εὐτυχήσαντες ἕτεροι τοῖς πρόποις γίνονται, καὶ πρὸς ὑπεροψίαν χωροῦσι· καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν κακόν· ἀλλὰ διότι πένης ὧν πρῶην πρὸς τοὺς συνηθείς τούτῳ ἐχρήτο, διὰ τοῦτο ἀτιμάζει αὐτὸ, θέλων μετὰ τοῦ βίου καὶ τὰ προσήματα μεταβαλεῖν. συναπτε δὲ τὸ ἔστι πρὸς τὸ ἀρχαῖον. Junt. Ω ΝΑΡΕΣ ΔΗΜΟΤΑΙ] ὡ ἀνδρες οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. Gl. Paris.

304. ΑΡΧΑΙΟΝ] τὸ ἔστι λέγει ἐνταῦθα. Dorv. ἐνταῦθα τὸ ἔστι λε καὶ χαίρεται. Paris. ΣΑΙΠΟΝ] σεσηπόμενον. Gl. Paris.

305. ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] ἀσπάζομαι φησιν, ἅτε καινότερον, παρὰ τὴν ὑπόνοιαν δὲ· εἰπὼν γὰρ μὴ ἐρεῖν χαίρειν, ἀσπάζομαι φησιν. * ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] καταφιῶ καὶ περιπλέκομαι. Gl. Dorv. Paris.

306. ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΣ] καθωπλισμένως μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ συγκροτήματος τινος. ΚΑΤΑΒΕΒΛΑΚΕΥΜΕΝΩΣ] δὲ ἀντὶ τοῦ βραδέως, καὶ

τροφυερῶς· βλάξ γάρ ἔστιν ὁ μαλθακεύμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ σῶμα, καὶ βλακεία ἡ μεθ’ ὑπεροψίας ὁμιλία. * ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΣ] σπουδαίως. Gl. Dorv. μετὰ τάξεως. Gl. C. ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΣ] μετὰ τάξεως. Gl. Paris. σπουδαίως. Gl. D. ΚΑΤΑΒΕΒΛΑΚΕΥΜΕΝΩΣ] ραθύμως ὡς οἱ τρυφῶντες. Gl. Dorv. ραθύμως. Gl. D. ΚΑΤΕΒΛΑΚΕΥΜΕΝΩΣ] βλακεία ἡ ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἀνεσις, ἡ ραθύμως. Gl. Paris. ἀντὶ τοῦ βραδέως καὶ τρυφερῶς. Gl. C.

307. ΟΠΩΣ] ὁρᾷτε καὶ σκοπεῖτε. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ] σύμμαχοι, βοηθοί. Gl. Paris.

308. ΕΞΕΣΘΕ] γενήσεσθε. ΣΩΤΗΡΕΣ] φύλακες. ΤΟΥ ΘΕΟΥ] τοῦ Πλοῦτον. Gl. Paris. ΟΝΤΩΣ] κατ’ ἀλήθειαν. Gl. C.

309. ΔΟΞΕΙΣ Μ’ ΑΡΗ] ὡς αὐτὸν τὸν Ἄρεα τὸν Θεὸν ἐξείς σύμμαχον. δόξεις με, φησί, τὸν Ἄρεα ὁρᾶν, ἀντὶ τοῦ κατορθωτικῶν καὶ πρακτικῶν. ἀκρως καὶ ἀπειλητικῶς, φησὶ, βλέψω πρὸς τοὺς βιαζομένους. * ΑΛΛΩΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοήθειαν. Junt. ΘΑΡΡΕΙ] ἔχει θάρρος. ΑΝΤΙΚΡΥΣ] φανερῶς. ΔΟΞΕΙΣ] νομίσεις, ἡμᾶς τὸν χορὸν δηλ. Μ’ ΑΡΗΝ] πολεμικώτατον. Gl. Paris. ἀνδρεῖον ἤδη καὶ σπουδαιώτατον καὶ πᾶν ὑπὲρ τούτου, εἰ δεοί, παθεῖν ἔτοιμον. Paris.

310. ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ] ὅτι οὐχ ἴστατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθός, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τινων ἐκ τούτων δικαστῶν ὄντων. * ΔΕΙΝΟΝ] χαλεπόν. ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ] ἔνεκα τριῶν ὀβολῶν. Gl. Paris.

311. ΩΣΤΙΣΟΜΕΘ’] ὥσθούμεθα· καὶ Ῥωμαῖοι ὥστια τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ οὐδεὶς ἐδίκαιεν, εἰ μὴ ἐπιβαίνει τῶν ἐνῖαντών· ὅσοι δὲ τελείας ἡλικίας ἦσαν, εἰσῆρχοντο μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐκ ἐδίκαιον δὲ. τοὺτους οὖν τοὺς ἐκκλησιαστάς ἐποίησαν φανερόν τι λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοὶ πείσαντες τὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ὁ Κλέων ἐποίησεν αὐτὸ τριώβολον. ἀφῆλξε δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὐκ εἰσῆρχετο. * ΩΣΤΙΖΟΜΕΘ’] εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὥσθουντες πάντοτε. Gl. Dorv. Paris. ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ὥστια τὰς θύρας φασὶ καὶ τὸν θυρωρὸν ὥστιάριον. ἀπὸ τούτου οὖν ὥστίζω τὸ εἰσερχομαι γίνεται. ἔστιν δὲ ὥστίζειν τὸ εἰσερχεσθαι τινὰς ἀλλήλους ὥσθουντας ἐπὶ τῆς θύ-

ρας. *Paris.* ΕΚΚΑΗΣΙΑΙ] τῇ συναγωγῇ. *Gl. Paris.*

312. ΠΑΡΕΙΗΝ] καταλείψαιμι ἢ παραχωρήσαιμι τινι. *Gl. Paris.*

313. ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΝ] βλεψίδημος ὁ πρὸς τὸν δῆμον βλέπων κάε τούτου τὰ πρὸς ζῶνι ποριζόμενος ὑπέρτης γὰρ ἦν τῶν τὰ δημόσια ἐνεργούντων. *Junt. Doru.*

314. ΠΡΟΣΙΟΝΤΑ] προσερχόμενον. *Gl. Paris.*

315. ΒΑΔΙΣΕΙ] περιπατήσει. ΤΑΧΕΙ] συντομία. *Gl. Paris.*

316. ΠΟΘΕΝ] ἀπὸ ποίας αἰτίας. ΤΡΟΠΩ] σκοπῇ. *Gl. Paris.*

317. ΕΞΑΠΙΝΗΣ] καὶ ἐξάπινα, γίνεται παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφίνα καὶ ὅπινα. *Junt. ΟΥ ΠΕΙΘΟΜΑΙ*] οὐ πιστεύω. *Gl. Paris.*

318. ΛΟΓΟΣ] φήμη. ΗΡΑΚΛΕΑ] ὡς ἀποτρόπαιον τῶν κακῶν. *Gl. Paris.*

319. ΕΠΙ ΤΟΙΣΙ ΚΟΥΡΕΙΟΙΣΙ] διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς διημερεύοντες ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς καὶ ἐν τοῖς ἱατροῖς ποιουμένους τὰς συντυχίας. *κουρεία δὲ ἦσαν ἐργαστήρια, ἐν οἷς οἱ βουλομένοι [κείρειν *Junt.*] τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος [ἀπιδόντες *Junt.*] ἐκείροντο, ὅποτε ἐκβαίεν τοῦ μέτρου. *Junt. Paris.* κουρεία τὰ κοινῶς μπαρμπερεία. *Gl. Paris.* ΚΟΥΡΙΟΙΣ] νέους. *Gl. Doru.*

320. ὅτι ἐξαίφνης ὁ ἀνὴρ ἐγένετο. *Gl. Paris.*

321. ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ] ἐκπληκτικόν. *Gl. Paris.* ἄξιον θαύματος. *Gl. Doru.*

322. ἀγαθόν τι ποίω—μετακαλεῖται. *Gl. Paris.*

323. ΟΥΚΟΥΝ ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ ΤΙ] σκώπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἐπιφθόνους. οὐκ ἄκολουθεῖ, φησί, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. καὶ ἀλλαχού "ἐπὶ τοῦ προσώπου γὰρ ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος." *ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ] ἐντόπιον, σύνθηες. *Gl. Doru.* οὐδαμῶς σύνθηες τῇ χώρᾳ τὸ πρᾶγμα ποιῇ. *Gl. Paris.* διαβάλλει ἐντεῦθεν Ἀθηναίους ὡς φθονεροὺς καὶ κακογνώμονας καὶ μὴ μεταδιδόντας τοῖς φίλοις χρηστοῦ τι νόος. *Paris.*

324. ἄλλ' οὐδὲν σε ἐγκαλύψας λέξω. *Gl. Paris.*

325. ΑΜΕΙΝΟΝ] κρεῖττον ποιούμεν. *Gl. Doru.* κρεῖττον ἢ πρὸ ποιῶμεν, διαγώμεν. *Gl. Paris.*

326. τὴν εὐπραγίαν σοι. ΕΙ ΓΑΡ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ] ὑπάρχεις γὰρ ἀπὸ τῶν φίλων. *Gl. Paris.*

327. ΑΛΗΘΩΣ] ὁμολογουμένως. *Gl. Paris.*

328. ΕΣΟΜΑΙ] γενήσομαι ΑΥΤΙΚΑ] ταχέως πάνυ. *Gl. Paris.*

329. ΕΝΙ] ἐνεστι. ΚΙΝΔΥΝΟΣ] φόβος. *Gl. Paris.*

330. ΑΕΙ' ΑΝΥΣΑΣ] οἱ λέγοντες τὸ ἀνύσας ἀντὶ τοῦ ἀνυσσον καὶ τὸ λέξας ἀντὶ τοῦ λίξον οὐ καλῶς λέγουσιν. ἔχει δὲ οὕτως. λέγε ὅτι φῆς ποτε ἀνύσας καὶ τελέσας τούτο, τούτστιν εἰς τέλος καὶ διασάφειν ἀγαγὼν τὸν σὸν λόγον. *Junt. ΟΙΟΣ] μέγας. ΑΝΥΣΑΣ] σπεύσας. σύναπτε τὸ ποτέ πρὸς τὸ ἀνύσας. Gl. Paris.*

331. ΚΑΤΟΡΘΩΣΩΜΕΝ] ἃ βουλεύομαι. *Gl. Paris.*

332. ΣΦΑΛΩΜΕΝ] ἀστοχῆσωμεν, ἀποτύχωμεν τούτου. *Gl. Paris.* ΕΠΙΤΕΤΡΙΦΘΑΙ] τούτο εἶπε φοβούμενος μὴ ἀποτυχῶν ἐγείρη τὸν Δία πρὸς ὀργήν, καὶ ἐπιτρίβῃ αὐτούς. *Junt. Paris.* ἀφανισθῆναι παντελῶς. *Gl. Paris.* ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝ] ἀντὶ τοῦ παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου. Ἀττικὸν δὲ τὸ καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προεῖρηται.

333. ΦΟΡΤΙΟΝ] τὸ βάρος, πρὸς ᾧ δυσχεραίνειαι καὶ δειλιάς. *Gl. Paris.* τὸ πρᾶγμα. *Gl. Br.* τὸ φορτίον διχῶς λέγεται. τὸ βάρος. φορτίον καὶ ἡ μέμψις. *Paris.*

334. ΑΡΕΣΚΕΙ] ἀρεστὸν ἐμοὶ δοκεῖ. ΕΞΑΙΦΝΗΣ ΑΓΑΝ] παραντίκα λίαν. *Gl. Paris.* ΚΑΙ Μ' ΟΥΚ ΑΡ.] ἐμοὶ. *Gl. codd. Br.*

335. ΟΥΤΩΣ] ὡς ἄδεται καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις. *Gl. Doru. Paris.* ΑΥ ΔΕΔΟΙΚΕΝΑΙ] πάλιν δειλιάξ, φοβέσθαι. *Gl. Paris.*

336. ΠΡΟΣ] περισσόν. *Gl. codd. Br.* ἀργόν. *Gl. Paris.* ἢ πρὸς περισσῇ Ἀττικῶς. ἔστι ἴδιον δηλ. κακοῦ. *Paris.* ΑΝΔΡΟΣ] ἴδιον ἔστι. *Gl. Doru. Paris.* ΥΓΙΕΣ] ἀληθές. *Gl. Doru.* ὀρθόν. *Gl. Paris.* ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΥ] πράξαντος. *Gl. Paris.* ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ] ἢ πρὸς ἐνταῦθα οὔτε περισσῇ ἐστίν, ὡς οἶονταί τινες, οὔτε ἀντὶ τῆς ὑπὸ κείναι, ἀλλὰ τὸ καθήκον σημαίνει, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ "οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπ' ὁδός."

337. ΠΩΣ κ. τ. λ.] ἴδιον ἀνδρὸς εἰργασμένου. *Gl. Paris.*

338. ΗΚΕΙΣ] ἤλθε. *Gl. Paris.* ΑΡΓΥΡΙΟΝ Η ΧΡΥΣΙΟΝ] ἀ ἀνατιθᾶσιν ἀνθρωποι τῷ θεῷ. *Gl. Doru. Paris.*

339. ΙΣΩΣ] τάχα. ΜΕΤΑΜΕΛΕΙ] μεταμέλεια γίνεται τῆς κλοπῆς. *Gl. Paris.*

340. ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΕ] ὡς ἐν ἀρνήσει εἶληφε τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπικλήσιν. *ἀποσοβητὰ τῶν κακῶν. *Gl. Doru.*

Paris. ΔΙ' ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥ] οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησα. Gl. Paris.

340. ΦΛΥΑΡΩΝ] περισσεολογῶν. ΟΙΔΑ] γινώσκω φανερώς, ὅτι ἐπαυούργησας. Gl. Paris.

341. ΥΠΟΝΟΕΙ] ὑπόπτενε. Gl. Paris. ΦΕΥ] ἀποδυσπετεῖ ὡς ἡρνημένου Χρεμόλουν τὸ κακούργημα.

342. ΥΓΙΕΣ ΕΣΤΙΝ ΟΥΔΕΝΟΣ] ὅτι οὐδεὶς, ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὅπως ἔχει. * Πλάτων Φαίδωνι τελευταίων δὴ θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε καὶ πάντας ἡγείται οὐδενὸς οὐδὲν εἶναι τὸ παράπαν. Junt. ΑΤΕΧΝΩΣ ΥΓΙΕΣ] φανερώς ἀληθές. ΟΥΔΕΝΟΣ] ἀνθρώπου. Gl. Paris.

343. ΚΕΡΔΟΥΣ—ΗΤΤΟΝΕΣ] νικῶμενοι ὑπὸ τοῦ κέρους, ὥσπερ οὗτος ἡττᾶται καὶ τὸ ἀληθές οὐκ ἐθέλει λέγειν. Gl. Paris.

344. ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙΣ] ἐπεί τοιαῦτα κατ' ἐμοῦ ὑποπτεύεις. Junt. ΟΥΤΟΙ] οὐδαμῶς. ΔΟΚΕΙΣ] φαίνει. Gl. Paris.

345. ΜΘΕΕΣΤΗΧ' ΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ] πρόην γὰρ χρηστός ὢν νῦν πανούργος γέγονεν. Junt. Δορ. ΩΣ ΠΟΛΥ] λίαν καταπολύ. ΜΘΕΕΣΤΗΧ' μετεβλήθη. ΕΙΚΕ] ἐκέκτο. Gl. Paris.

346. ΜΕΛΑΓΧΟΛΑΣ] μάλινγ. Gl. Paris.

347. ΤΟ ΒΑΕΜΜ' ΑΥΤΟΥ] αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Gl. Paris. ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΕΧΕΙ] κατὰ τὸ καθεστηκὸς καὶ ὡς δεῖ. Gl. Δορ. κατὰ τὰξιν. Gl. Paris.

348. ΕΠΙΔΗΑΟΝ ΤΙ] ἀλλ' ἔστι τὸ βλέμμα αὐτοῦ ὅμοιον πεπανουργηκὸτι βλέμματι. * ΕΠΙΔΗΑΟΝ] φανερόν. Gl. Δορ. ΠΕΠΑΝΟΥΡΓΗΚΟΤΙ] αὐτῷ πανουργίαν ἐργασαμένῳ. Gl. Paris. ΠΕΠΑΝΟΥΡΓΕΥΚΟΤΙ] ἀντὶ τοῦ πεπανουργηκότη. Rav.

349. ΟΙΔ' Ο ΚΡΩΖΕΙΣ] παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορῶναι· ἀντὶ τοῦ σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ κεκλοφέναι μοι διαλέγῃ. * γινώσκω διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθέγγῃ καὶ ὅχλεις ἡμᾶς ὡς κορώνη. Gl. Δορ. Paris.

350. ΖΗΤΕΙΣ ΜΕΤΑΛΛΑΒΕΙΝ] τῆς κλοπῆς. Gl. Δορ. χρῆζεις κοινωνήσας, μετασχεῖν. ΜΕΤΑΛΛΑΒΕΙΝ] τοῦτο διὰ μέσου εἰρήται. ΤΙΝΟΣ] πράγματος. Gl. Paris.

351. ΟΥ ΤΟΙΟΥΤΟΝ] ὃ σὺ ὑπονοεῖς. Gl. Paris.

352. ΜΠΑΚΑΣ] κατεδυνάστευσας. ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΑΙΣ] μάλινγ, ἀθλιος εἰ καὶ κακοδαίμων. Gl. Paris. Arist. Plut.

ΩΣ ΕΜΟΥ ΤΙ ΚΕΚΛΟΦΟΤΟΣ] τὸ ὡς οὐκ ἴστιν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς οἰοῦνται τινες· οὐ γὰρ ἔστι πρὸς τὸ ζητεῖς ἀλλὰ πρὸς τὸ κεκλοφότης, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ καθά. στίζων οὖν πρὸς τὸ κρῶζεις, τὸ λοιπὸν λέγε κομματικῶς. Junt.

353. ΑΠΕΣΤΕΡΗΚΑΣ] ἀποστερῶ ἔστιν, ὅταν παρακαταθήκη τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσῃ, καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ἃ ἔλαβον. Junt. Δορ. ΑΠΕΣΤΕΡΗΚΑΣ] τινὸς οὐδὲνα ἀνθρώπου. Gl. Paris.

354. ΟΥ ΔΗΤ' οὐδαμῶς, ἐποίησα δηλ. Ω ΗΡΑΚΛΕΙΣ] φῶ. Gl. Paris. ΦΕΡΕ] τί ἂν τις εἴποι ἕτερον; Gl. Δορ. Paris.

355. ΦΡΑΣΑΙ] εἰπεῖν. Gl. Paris.

356. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΣ] ναι οὐ θέλω δηλ. ΠΡΙΝ ΜΑΘΕΙΝ] πρὸ τοῦ γνωρίσαι. ΜΟΥ] σύναπτε πρὸς τὸ κατηγορεῖς. Gl. Paris.

357. ΕΓΩ ΣΟΙ ΤΟΥΤ' ΑΠΟ ΣΜΙΚΡΟΥ] ὡς πρὸς εὐρηκότα ἢ διὰλέξεις. χρῆται δὲ τῇ πληκτικῇ ἀντὶ ποσότητος. * Ω ΤΑΝ] ὦ φίλε. ΣΜΙΚΡΟΥ] ὀλίγου. Gl. Paris. ΤΟΥΤ' ὃ πεπανούργηκας. ΣΜΙΚΡΟΥ] ἀναλώματος. Gl. Δορ.

358. ΕΘΕΛΩ] χρῶζω. Gl. Paris. ΔΙ-ΑΠΡΑΞΑΙ] οἰκονομήσαι. ΠΥΘΕΣΘΑΙ] μαθεῖν, ἀκοῦσαι. Gl. Δορ.

359. ΤΟ ΣΤΟΜ' ΕΠΙΒΥΣΑΣ] τείνεται πρὸς τοὺς ῥήτορας, ἐπειδὴ εἰώθασιν τοῖς ἑρμῶν κεκληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι. * ΕΠΙΒΥΣΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσας, ὡς "Ὀμηρος "νῆματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον." Rav. κλείσας. Gl. Δορ. Paris. ΚΕΡΜΑΣΙ] νομίσμασι. Gl. Δορ. δωρήμασι, νομίσμασι, ἐν' ὅταν καταστῇ εἰς κρίσιν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. Gl. Δορ. Paris.

360. εἰρωνεκὸν τοῦτο. Gl. Δορ. Paris. ΦΙΛΟΣ] προσφιλῶς. Gl. C. Paris.

361. ΜΝΑΣ] λίτρας. ΑΝΑΛΩΣΑΣ] ἐξοδίσας. ΛΟΓΙΣΑΣΘΑΙ] λογαριάσαι ἡμῖν. Gl. Δορ. Paris.

362. ΚΑΘΕΔΟΥΜΕΝΟΝ] καθίζοντα. Gl. Paris.

363. ΙΚΕΤΗΡΙΑΝ ΕΧΟΝΤΑ] ἱκετηρία ἔστι κλάδος ἐλαίας ἐρίψι πεπλεγμένος· οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατέχον κλάδον. * ΙΚΕΤΗΡΙΑΝ] κλάδον ἱκετικὴν κρατοῦντα. Gl. Paris.

364. ΔΙΟΙΣΟΝΤ' διαφορὰν ἔχοντα. Gl. Paris.

365. ΤΩΝ ΠΑΜΦΙΛΟΥ] ὁ Πάμφι-

λος οὗτος ἔγραφε ἦν, ἔγραφε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἔκρινοντας μετὰ κλάδων ἑλαίνων, ὅτε αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου ἀπήλασαν. ἱκετηρία δὲ ἐστὶ κλάδος ἑλαίας ἐρίψι λευκῷ περιειλημένος, ὡς Πλούταρχος ἐν Παραλλήλοις φησὶ καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσαι κείσσια. ἐχρῶντο δὲ ἑλαῖνι κλαίδῳ ἵνα διὰ τούτου πρὸς ἔλεον τοὺς δικαστὰς ἔλκουσι. *Don.*

ΠΑΜΦΙΛΟΣ Ζωγράφος ἦν, ὅστις τοὺς Ἡρακλείδας ἔγραψεν ἱκετεύοντας τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον· μετὰ γὰρ θάνατον Ἡρακλέους Εὐρυσθεὺς διώκει τοὺς Ἡρακλείδας διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐκείνων πατέρα ἐμφύλιον μῖσος. ταύτην τὴν ἱστορίαν ἔγραψε Πάμφιλος τραγικός· κατὰ δὲ τινὰς ζωγράφος ἦν, ὃς τὴν τῶν Ἡρακλείδων τύχην χαρακτηρὶ ὑπηγήσατο. Καλλιστρατος δὲ καὶ Εὐφρόνιος τραγιδῶν ποιητὴν φασί, καὶ διδάξαι Ἡρακλείδας. τὰ δὲ λιαν ἐπιτετηδευμένα ὑπομνήματα διατάζει πότερον τραγικός ποιητὴς ἢ ζωγράφος, ὃν καθηγῆσασθαι φασιν Ἀπελλοῦ περικλυτὸς δὲ ζωγράφος ὁ Ἀπελλῆς. ἐν μέντοι ταῖς Διδασκαλίαις πρὸ τούτων τῶν χρόνων Πάμφιλος οὐδὲς φέρεται τραγικός. γραφὴ μέντοι ἐστὶν οἱ Ἡρακλείδαι καὶ Ἀλκμήνη καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ Ἀθηναίους ἱκετεύοντες, Εὐρυσθεῖα δεδιότες, ἥτις Παμφίλου οὐκ ἐστίν, ὡς φασιν, ἀλλ' Ἀπολλοδώρου. ὁ δὲ Πάμφιλος, ὡς εἰκοι, καὶ νεώτερος ἢ Ἀριστοφάνους. * ἈΛΛΩΣ. οὗτος τραγωδοποιὸς ἔγραψε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἱκετηρίαν ἔχοντας, ὅταν Εὐρυσθεὺς μετὰ θάνατον Ἡρακλέους τοὺς Ἡρακλείδας εἰώξε, καὶ οὗτοι μετὰ τῆς Ἀλκμήνης παρεκάλεσαν τοὺς Ἀθηναίους βοηθῆσαι αὐτοῖς, ὅπερ καὶ ἐγένετο. τὰ οὖν συμβάντα αὐτοῖς ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθηναῖος εἰς τὴν στοάν τῶν Ἀθηναίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι οἱ καταδικαζόμενοι μετὰ τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν παρακολουθοῦσιν λόγον ὑπεῖχον τῷ ἐκκληματι. * ἈΛΛΩΣ. ὁ Πάμφιλος οὗτος εἰς ἣν τῶν Ἡρακλείδων, υἱὸς μὲν Αἰγυμῖου, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δῶρου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι Παμφίλεις καὶ Δυμενεῖς καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἰτῆς καὶ Παρνασσοῦ Δωριῶν ἐξάπολιν οὖσαν· ἐστὶ δὲ Ἐρινεὸν, Κύντινον, Βοιόν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τού-

των σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαίμονα, ὡς Πίνδαρος φησὶ “ἔλονται δὲ Παμφίλου.” *Jun.*

366. ΟΥΚ, Ω ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝ] εἰ γάρ, ὡς φῆς, ἐκεκλόφειν, φαῦλος ἦν ἂν τὸν τρόπον· φαῦλος δὲ ἂν οὐκ ἂν. παρίσχον ἂν ἄλλῃ τινί. νῦν δὲ τοῖς χρηστοῖς προσηρημένος δοῦναι δῆλον ὅτι ἀγαθὸς εἰμ'· εἰ δὲ ἀγαθός, οὐ κέκλοφα. * ΟΥΚ] ὅφει ἐμὲ οὕτως ἔχοντα, δυστυχίστατα. *Gl. Doru. Paris.* ΧΡΗΣΤΟΥΣ] ἀγαθοῦς. *Gl. Paris.*

367. ΣΩΦΡΟΝΑΣ] εὐτάκτους. *Gl. Paris.* σώφρων λέγεται κυρίως ὁ εὐλάβης ἄνθρωπος. λέγεται σώφρων καὶ ὁ σῶαν ἔχων τὴν φρόνησιν, ἐξ οὗ καὶ σωφροσύνη ἢ τῶν φρενῶν ἀκραϊότης. *Paris.*

368. ΑΠΑΡΤΙ] ἀπηρτισμένως ἐπὶ ῥῆμα δὲ ἐστίν, ὡς ἀμογητί, παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλήρες, κέχρηται αὐτῷ Ἡρόδοτος λέγων “ἀπὸ τούτου εἰσι στάδια δύο ἀπαρτί,” καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις “φράσον μοι ἀπαρτί δὴ πού προλαβεῖν,” συνωνυμεί δὲ ἡ λέξις· ἐσθ' ὅτε γάρ καὶ χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλιμαχος. * ἀπηρτισμένως, τελείως. *Gl. Doru. Paris.* ἀπὸ τοῦ νῦν. *Gl. D. Cant.* 2. νεωστί. *Gl. C.*

369. ὡς κοινωνεῖν πάντας ποιῆσαι. *Gl. Doru. Paris.*

370. ΑΠΟΛΕΙΣ] φθερεῖς· οἰήσονται γάρ τινες ὡς ἀληθῆ λέγειν. ἀπολείς, οὐκ ἐθέλων τάληθες εἰπεῖν. ΣΕΛΑΥΤΟΝ] μᾶλλον ἀπολείς. *Gl. Paris.*

371. ΜΟΧΘΗΡΕ] κακῇ. *Gl. Paris.*

372. ΕΧΩ] κέκτημαι. ΟΠΟΙΟΝ] Ἀττικόν. *Gl. Paris.* ἐρωτηματικὸν αὐτὶ τοῦ ποῖον. *Gl. C.*

375. ΟΥΚ ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακες καλούμενος διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγῶγιον, εἰς δὲ τοὺς κακούργους ἐρύκτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ [ἐρρ'] *Par.*] ἐς κόρακες. [ἀντὶ τοῦ ἀπελθῶν φάνηθι. *Paris.*] *Doru. Paris.* ΟΥΚ ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἀπέλθης καὶ ἀπελεύσθ'. ΝΗ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ] ναί. *Gl. Paris.*

376. ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ] ἡ Ἑστία θυγάτηρ ἦν Κρόνου, καταρχὰς τὴν οἰκίαν εὐροῦσα, ἣν ἐντὸς τῶν οἰκῶν ἔγραφον, ἵνα τούτους συνέχῃ καὶ τῶν οἰκούντων εἴη φύλαξ. οὕτω καὶ ἐφέστιον Δία καλοῦσιν, ὃν εἰς φυλακὴν τῶν οἰκῶν γράφουσιν. *Jun.* ἔνεκεν αὐτῆς τῆς Ἑστίας τῆς Θεᾶς. *Gl. Paris.* ΕΣΤΙΑΣ] περιττὸν ἦν ἐν-

ταῦθα τὸ λέγω, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἑμοῦ. ὀφείλει δὲ ἄνω κείσθαι· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ λέγεις.

·Paris.

377. ΘΑΛΑΤΤΙΟΝ] παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα. Gl. Dorv. Paris.

378. διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τὸν Βλεψίδημον ἀκοῦσαι λόγον ὀλέκληρον παρὰ Χρεμύλону, ἀλλὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπεριπίπτειν αὐτὸν, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς τὴν γνώμην τῶν ἐπιθυμούντων τίθεσθαι τι παρὰ του. Paris.

379. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ] ὅτι οὐ μετέστηλαν τὸν Βλεψίδημον, ἀκηκῶς δὲ ἦλθε. *ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ] τὸν Πλούτον δηλ. Gl. Paris.

380. ΤΟΥΤΩΙ] τῷ διαπέμπειν. Gl. Dorv. Paris.

381. ΟΥ ΤΩΙ ΜΕΤΑΔΟΥΝΑΙ] κατέστη τὰ πράγματα δηλ. ΔΕΙ] ἐνδέχεται. ΤΙ] ἐνδέχεται, Gl. Paris.

382. ΒΑΕΨΑΙ ΠΟΙΗΣΑΙ ΝΩ] ὅτι τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ αὐτόν· ἢ ἀντὶ τοῦ δεῖ

X

ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλεψαί. *ΝΩ] τὸ χ κείται, ὅτι τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ αὐτόν ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλεψαί εἰρηται. Paris.

383. ΩΣΠΕΡ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ] ἐπρεπε δηλ. Gl. Paris. ΕΝΙ ΓΕ ΤΩ ΤΡΟΠΩ] μὰ τινὶ μηχανῇ. Gl. Dorv.

384. ΝΗ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ] διὰ τὸ λαμπρῶδες τοῦ οὐρανοῦ τοῦτον ὁμνυσι πρὸς τὸ τυφλός. Gl. Dorv.

385. ΟΥΚ ΕΤΟΣ] οὐκ ἀλόγως ἀλλὰ δικαίως. ἢ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀληθῶς ἐπιφρηματικὸν γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐγῶς, ἀπὸ τοῦ ἐπεὶ συνηρημένου. *ΕΤΟΣ] μάτην, οὐκ ἀλόγως. Gl. Paris. ΩΣ ΕΜ'] εἰς ἐμέ. Gl. Dorv.

387. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΕΙΣΑΓΑΓΕΙΝ] εἰσκαλίσασθαι χρή. Gl. Paris. ΕΧΡΗΝ] πολλάκις οἱ Ἀττικοὶ λαμβάνουσιν τὸν παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστώτος, ὡς τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστίν καὶ τὸ ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ χρή. Paris.

388. ΤΙΣ ΔΗΤ' ΙΑΤΡΟΣ ΕΣΤΙ] διασῦρει καὶ διαβάλλει τοὺς ἰατροὺς ὡς ἁμαρτῆς καὶ τοὺς διδόντας ὡς μικρολόγους. *ΤΙΣ ΔΗΤ'] οὐδεὶς. ΕΝ ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ] ἐντελής δηλ. Gl. Paris.

389. ΜΙΣΘΟΣ] οὐ κατ' ἀξίαν δίδοται. Gl. Paris.

390. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ] ἰατρὸς δηλ. Gl. Paris.

391. ΜΑ ΔΙ' ΑΛΛ' ΟΠΕΡ ΠΑΛΑΙ] τὸ ἐξῆς, ἀλλ' οὐκ ἐστι μὰ Δία, ἀλλ' ἐκείνο κράτιστόν ἐστιν, ὕπερ πάσαι παρεσκευάζομεν, κατακλίνει αὐτόν. *ΜΑ ΔΙ'] οὐκ ἐστιν δηλ. ΗΑΡΕΣ-

ΚΕΥΑΖΟΜΗΝ] ἡντρεπίζομεν. Gl. Paris. φκονόμουν. Gl. Dorv.

392. ΚΑΤΑΚΛΙΝΕΙΝ] καταθῆσιν. Gl. Dorv. Paris. ΕΙΣ ΑΣΚΑΗΠΙΟΥ] τὸν νυόν. Gl. Dorv. τὸν οἶκον δηλ. Gl. Paris.

393. ΠΟΛΥ ΜΕΝ ΟΥΝ] κράτιστόν ἐστι. Gl. Paris.

394. ΜΗ ΔΙΑΤΡΙΒΕ] μὴ βράδυνε. Gl. Dorv. ΝΥΝ ΔΙΑΤΡΙΒ'] δὴ βράδυνε, χρόνιζε. ΑΝΥΕ] σπεύδε. ΕΝ ΓΕ ΤΙ] πράγμα. Gl. Paris.

395. ΣΠΕΥΔΕ ΝΥΝ] τοῦτο τὸ νῦν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον, ἢν εἴη ἀντὶ τοῦ δὴ. ἐγκλίνας γὰρ αἶε, καὶ βραχύ ἐστι φωνηέντος ἐπιφερομένου, ὡς τὸ "σίγα νυν ἐστῶς, καὶ μὲν" ὡς κυρεῖς ἔχων" παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ δὲ γε νῦν τὸ περισπώμενον ἐπὶ ῥῆμά ἐστι χρονικόν, καὶ μακρὸν αἶε εὐρίσκειται, διὸ καὶ περισπάται. *ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ] τὸ σπεύδειν. Gl. Paris.

396. Ω ΘΕΡΜΟΝ ΕΡΓΟΝ] κορωνίς ἐτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι, ὡς οἱ προφθάντες, ἱαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ογ', ὧν τελευταῖος "ἔχοι τις ἀν δίκαιον ἀντεπίκειν ἐτι." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΘΕΡΜΟΝ ΕΡΓΟΝ] παράδοξον, ἢ τολμηρὸν, ἢ εὐκίνητον. ἢ Πενία δὲ ἐντεῦθεν παρελθοῦσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον. *ΘΕΡΜΟΝ ΕΡΓΟΝ] σπουδαῖον καὶ τολμηρὸν. Gl. Dorv. τολμηρὸν πρᾶγμα. Gl. Paris. ἀνόσιον ἄδικον. Gl. Paris.

397. ΑΝΘΡΩΠΑΡΙΩ ΚΑΚΟΔ.] ὧ ἄνθρωποι δυστυχεῖς. Gl. Paris.

398. ΠΟΙ, ΠΟΙ] ποῦ ποῦ πορεύεσθε. ΤΙ] διὰ τί; ΜΕΝΕΙΤΟΝ] προσκαρτερήσετε ἐμέ. Gl. Paris. προσκαρτερεῖτε. Gl. Dorv.

399. αὕτη ἡ κατασκευὴ τὸ ἐγὼ γὰρ πρὸς τὸ οὐ μενείτον ἔχει τὴν δύναμιν. Paris. ΕΞΘΛΩ] ἐξολοθρεύσω. Gl. Dorv. ἀφανίσω, φθερῶ, ὄντας κακοῦς. Gl. Paris.

400. ΑΝΑΣΧΕΤΟΝ] ὑπομονητόν. Gl. Dorv.

401. ἀλλὰ τοιοῦτον οἶον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησε οὐδεπώποτε. Gl. Paris.

402. ΑΠΟΛΩΛΑΤΟΝ] ἐφθάρητε. Gl. Dorv.

403. ΩΧΡΑ] κίτρινος. Gl. Paris. τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες. Gl. Dorv.

404. ΙΣΩΣ ΕΡΙΝΝΥΣ] ἐπισώπτει τὴν διὰ τῶν Ἑριννύων Αἰσχύλον ὑπόθεσιν· παρειαίνονται δὲ μετὰ λαμπάδων δεινοπαθεῖν, ὡς Εὐρύπιδης "Γοργῶπες νερέων λίρεια δειναὶ θεαί." ἢ ἄλλως. εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἑριννύας εἰσφέρειν μετὰ

λαμπάδων· καὶ γὰρ τὰ ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων τραγωδοῖς μᾶλλον ἀρμόττει. * ΕΚ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ] ὡς οἱ ποιηταὶ ποιοῦσιν οἱ τραγικοί. *Gl. Paris.*

405. τὸ γέ τοι ἡ ἀντί τοῦ δέ, ἡ ἀντί τοῦ γάρ· ὃ καὶ κρείττον. εὐρηται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις.

ΤΡΑΓΩΔΙΚΟΝ] ῥηνῶδες καὶ οἷον ἐν ταῖς τραγωδίαις οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι. * ΒΑΕΠΕΙΣ] ὁρθῶς ἔφησ' δηλ. *Gl. Paris.* ΓΕΤΟΙ] γάρ. *Gl. Dorv.* ΜΑΝΙΚΟΝ] ἄγριον. *Gl. Dorv.* ἀσυμπαθές. *Gl. Paris.* ΤΡΑΓΩΔΙΚΟΝ] δαιμονικόν. *Gl. Dorv.* ῥηνῶδες. *Gl. Paris.*

406. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΓΑΡ ΔΑΔΑΣ] ἐπειδὴ παρὰ τὸ σχῆμα ἤλθε· καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγωδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσέγοντο αἱ Ἑρινύες. τὸ δὲ γὰρ ἀγρόν, ὡς ὑποτασσόμενον τοῦ ἀλλά. * ΕΧΕΙ] κρατεῖ. *Gl. Paris.* μετὰ δῶδων εἰσέγαγον τὰς Ἑρινύας, δεικνύντες τὸ θερμὸν καὶ διάπυρον τῶν καταρῶν. *Paris.*

ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ οἰμώξεται, ὡς μὴ οὐσα κατὰ φύσιν φοβερά, ἀλλὰ μάτην ἀπατώσα ἡμάς.

407. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ κάπηλιν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι πάντας. εἴρηται δὲ κάπηλις παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν· πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὅθεν καὶ ἄμπελος, οἶνονεῖ ξμπηλος οὐσα, ἡ ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν πηλόν. * ΟΙΕΣΘΕ] νομίζετε. *Gl. Paris.* ΠΑΝΔΟΧΕΥΤΡΙΑΝ] ξενοδόχον. *Gl. Dorv.* ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΝ] καπήλισαν. *Gl. Paris.*

408. ΛΕΚΙΘΟΠΩΔΙΝ] ἀπὸ τοῦ χροσιζοντος τοῦ ὠοῦ, ὥπωλιν. λέκιθος δὲ κυρίως τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, διὰ τὸ τῷ λέπει κεύθεσθαι. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον, ὅτι ἐν Πίσσῃ τῆς Ἡλίδος κατακόρως φύεται, διὰ τὸ εἰκέναι τὴν χοιρὰν λεκίθω ὠοῦ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπρίωλιν δηλοῖ. καὶ ἐν Δυσιστράτῃ “νῆ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππῳ εἰς τὸν χάλκον ἐμβαλλόμενον πῖλον. λέκιθον παρὰ γραδός.”

ΛΕΚΥΘΟΠΩΔΙΝ] ὀσπρίωλιν. *Gl. Dorv.* ὀσπρίωλιν μετὰ ὠοῦ πωλοῦσαν. *Gl. Paris.* λεκυθόπωλις λέγεται ἡ τὰ ὑέλινά ἀγγεῖα κυρίως πωλώσα. *Paris.* ΤΟΣΟΥΤΟΝΙ] μέγα. *Gl. Dorv.*

409. ΕΝΕΚΡΑΓΕΣ] ἰλοιδόρεις, ὡσπερ αἱ κύνες ποιοῦσι. *Gl. Dorv.* ΑΝΕΚΡΑΓΕΣ] ἡπίλεις. *HMN*] παρ' ἡμῶν. *Gl. Dorv.*

410. ΑΛΗΘΕΣ] ἀληθῶς τοῦτο λέγεις· ἐστὶ δὲ τοῦτο εἰρωνικόν. *Gl. Dorv.* τοῦτο λέγεται, ὅπερ οὐκ ἠδικήσατε ἐμὲ μεγάλως. *Gl. Paris.* τὸ μὲν παραποξυτόνον ἀληθές ἀντὶ ἐπιφρόνηματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα· τὸ δὲ ὀξύτονον τὸ ἀληθές, οἷον τάλῃθες γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι, ὄνομά ἐστι. *Paris.*

411. ΧΩΡΑΣ ΕΚΒΑΛΕΙΝ] τῶν Ἀθηναίων ἀποδιῶξαι. *Gl. Paris.*

ΕΚΒΑΛΕΙΝ ἀποδιῶξαι. *Gl. Dorv.*

412. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἐβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τοῦτ' ὑπῆρχον ὀγκίνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλλον ὡς μεμνηνότα, ἐπειδὴ πρόελεγεν ὅτι ἐρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίας ἐπεμψε τῇ χόρῃ· καὶ γόνοντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμῶν τὸ μὲν χάσμα κατέχρυσαν, τὴν δὲ θεὸν ἱλεων ταῖς θυσίαις ἐποίησαν. * ΥΠΟΛΟΠΙΟΝ] περιλελειμμένον. *Gl. Paris.* ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] ὁ φῶς. *Gl. Dorv.* ὁ κρημνός. *Gl. Paris.*

413. ΑΥΤΙΚΑ ΜΑΛΑ] ἡγουν λίαν συντόμως. *Gl. Dorv.*

414. ἐκείνη εἰμί δηλ. ἡ κ. τ. λ. ΣΦΩ] ὑμῖν. ΔΙΚΗΝ] τιμωρίαν. *Gl. Paris.*

415. ΕΝΘΕΝΔ'] ἀπ' ἐντεῦθεν. *Gl. Paris.*

416. ΚΑΠΗΛΙΣ] κάπηλις προκαροξυτόνως ἡ τὸν οἶνον πιπράσκουσα γυνή, ἀπὸ τοῦ κακύνειν, ὃ ἐστὶ δολοῦν, τὸν πηλὸν ἥτοι τὸν οἶνον. [ὡς καὶ ἄμπελος ἡ ἐμπηλος οὐσα. *Paris.*] καπήλις δὲ ὀξυτόνως ὑποκοριστικῶς ἡ ταύτης ὑπηρετὶς τῆς καπήλεως. *Junl.* Η ΚΑΠΗΛΙΣ] ἡ οἶνοπῶλις. *Gl. Dorv.* Η 'Κ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ] ἥτοι ἡ πλησίον οὐσα. *Gl. Paris.*

417. Η ΤΑΙΣ ΚΟΤΥΛΑΙΣ] ἀντὶ τοῦ παρακλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις, ἥτις, φησί, μικρομετροῦσά με βλάπτει. οἷον ταῖς μεταφοραῖς τῶν μέτρων ἀπατώσά με, ἡ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσιν ὡς τοῦ βλεψιδήμου πεπωκός καὶ δευκότος ἀργύριον. κοτύλη δὲ ἐστὶν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμίς ἡμίεστον. * τοῖς μέτροις ἐν οἷς πιπράσκει τὸν οἶνον ζημιοί. *Gl. Dorv.* ΚΟΤΥΛΑΙΣ] καρτελούρας. ΔΙΑΔΥΜΑΙΝΕΤΑΙ] ἀφανίζει. *Gl. Paris.* λυμáινεται με, φησί, ταῖς κοτύλαις, ἐπεὶ οὐ πληρεῖς αὐτάς μοι δίδωσιν, ἡ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσι. κοτύλη δὲ οὐ μόνον τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ἀλλὰ καὶ εἶδος

μίτρου, ὃ ἡμεῖς ἡμίξεστον λέγομεν. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ πολυπόδος, καὶ τὸ ἰσχίον τοῦ μηροῦ. Paris.

418. ΠΕΝΙΑ ΜΕΝ ΟΥΝ] οὐκ εἰμί ἢν λέγετε. Gl. Dorv. ΜΕΝ ΟΥΝ] εἰμί. ΨΥΝΟΙΚΩ] συνυπάρχω. Gl. Paris.

419. ΑΠΟΔΑΔΟΝ] ἰδίως τὸν Ἀπόδλωνα ἦτο ὡς ἀλεξίκακον καὶ χρησμούς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἡ δὲ πατρῶιον Διόν. *παρεπιγραφή· ὅτι ἡ πενία ἴσθιν, ἀκούσας ὁ Βλεψίδημος ἐφευγε. Gl. Dorv. ΠΟΙ] ποῦ. Gl. Paris.

420. ΤΙ ΔΡΑΣ] παρεπιγραφὴ ὁρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. Gl. Paris.

ΔΕΙΔΟΤΑΤΟΝ μὲν αὐτὸν λέγει διὰ τὴν παρούσαν φυγὴν, ΘΗΡΙΟΝ δὲ διὰ τὸ θηριωδῶς πρὸς Χρεμύλον πρῶην διατεθῆναι καὶ ἐλιγχῆν αὐτόν. Paris.

421. ΗΚΙΣΤΑ ΠΑΝΤΩΝ] ὥσπερ φαμέν μάλιστα πάντων, καὶ ἴσθι τὸ μάλιστα ἐπίτασις ὑπερθετική. οὕτω καὶ ἡκιστα πάντων, καὶ ἴσθιν ἀπαγόρευσις ὑπερθετική. *οὐδαμῶς, ἀργόν. Gl. Paris.

423. ΠΟΝΗΡ'] γεωργί. Gl. Dorv. τάλαιπωρε. ΟΥΔΑΜΟΥ] ἐν τινι τρόπῳ. Gl. Paris.

424. ΕΞΩΛΕΣΤΕΡΟΝ] ἀπολέσθαι ὀφείλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ μάλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. *ΕΞΩΛΕΣΤΕΡΟΝ] ὀλεθριώτερον. Gl. Dorv. φθαρτικώτερον, μάλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. Gl. Paris.

425. ΑΝΤΙΘΟΔΩ] παρακαλῶ. ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥ] στήσομαι. Gl. Paris.

426. ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ] κατὰ πολὺ, σφόδρα, ὡς κατὰ Θουκυδίδην ἐν πρώτῳ "καὶ ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παρά πολὺ." *ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ] κατὰ. Gl. Dorv. ΠΑΡΑΠΟΛΥ] ἀντὶ τοῦ πάνυ πολὺ, καὶ Θουκυδίδης· ὅτι ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παρά πολὺ. Rav.

428. ΕΡΗΜΟΝ] ἔρημος κυρίως ἢ μονωθεῖσα τῶν ἐνοικοῦντων γῆ, παρά τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν.

τὸ ΠΟΙ ἐνταῦθα οὐκ ἴσθιν ἐρωτηματικόν, ἀλλ' ἀόριστον. ἐπὶ μὲν γὰρ κινήσεως μόνον τὸ ποῖ διὰ τῆς ο καὶ διὰ διθόγγου γράφεται. διὰ δὲ τοῦ ἡ γραφόμενον καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως τίθεται· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; παρ' Εὐριπίδην. εἰ δὲ πού καὶ διὰ διθόγγου εὐρηται ἐπὶ στάσεως, κατὰ παράκλησιν ἴσθιν. *ΠΟΥ ΦΕΥΞΟΜΕΘΑ] ἐν τινι τόπῳ ἀπαδράσμεν. Gl. Paris.

429. ΤΗΝΔΙ] τὴν πενίαν. ΔΙΑΜΑΧΟΥΜΕΘΑ] ἐναντιωθῶμεν. Gl.

Dorv. μαχεσόμεθα. Gl. LB· ἦτοι μὴ θελήσομεν προμαχίσασθαι. Gl. Paris.

430. μαχοῦμεθ' αὐτῇ· ἀσθενεῖς γὰρ ἴσμεν πρὸς μάχην ὑπὸ τῆς ἀδύκίας. Dorv. ἡ ποῖα δυνάμει θαρρόντες. Gl. Paris.

431. ΘΩΡΑΚΑ] ὅπλον. Gl. Dorv. λουρίκην. Gl. Paris. ΑΣΠΙΔΑ] σκουτάριον. Gl. Dorv.

432. ΟΥΚ ΕΝΕΧΥΡΟΝ] δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐνέχυρά φασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. φαίνεται δὲ καὶ ἀπγορευόμενον εἶναι μὴ ξεῖναι τὰ ὅπλα ἐνέχυρα. λέγει οὖν ὅτι αὕτη τῇ ἑαυτῆς βίᾳ ἀναγκάζει καὶ τοὺς νόμους παραβαίνειν τοὺς θεωπίσαντας ὅπλα ἐνέχυρα μὴ τιθέναι. διόν γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὐ τιρώσκει, ὡς ἐπὶ τῶν δυντῶν ἐν πολέμοις εἶπεν ἐνέχυρον τίθουσιν. εἰκότως δὲ ΤΙΘΗΣΙ καὶ οὐ τίθεικε, δεικνύς τὸ ἀεὶ οὕτω ταῦτα γίνεσθαι ἐν τοῖς πένησιν· ἀεὶ γὰρ ἀποροῦντες ἐνέχυρα τιθίσαι. *ΕΝΕΧΥΡΟΝ] σημάδιον. Gl. Dorv.

434. ΤΡΟΠΑΙΟΝ] οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ περισπῶσιν, οἱ δὲ νεώτεροι προροξύνουσιν, ὡς παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ ἐν Θεσμοφοριαζούσαι· "γυναικες οὐκ ἀρήξερ'· οὐ πολλὴν βοήν στήσεσθε καὶ τροπαῖον;" καὶ οἱ μαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο μάλλον παρά σφίσιν ἢ τοῦτο προφέρεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτου τὸ τροπαῖον καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρά τὸ οὐραῖον. ἴσθι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἱποῖον, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱσταντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. *ΤΡΟΠΑΙΟΝ] νίκην. Gl. Dorv. ΑΝΑΣΤΗΣΑΙΤΟ] ἔγειρεῖ. Gl. Paris. ΤΩΝ ΑΥΤΗΣ ΤΡΟΠΩΝ] τῶν κακῶν ἐθῶν, ἃ εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὴν ἐργάζεται. Gl. Dorv.

435. Ω ΚΑΘΑΡΜΑΤΕ] καθάρματα ἔλεγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λοιμοῦ τινὸς ἢ τινος ἐτέρας νόσου θνύμενοι τοῖς θεοῖς. τούτῳ δὲ τὸ ἔθος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπεκράτησε. λέγεται δὲ καὶ καθαρισμός. *ΓΡΥΖΕΙΝ] ποσὺς φθίγγεσθαι. Gl. Dorv. Paris. ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ] βδελύγματα. Gl. Dorv. Paris.

436. ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ ΕΙΑΗΜΕΝΩ] φανερώς ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψία κρατηθέντες. *ΓΡΥΖΕΙΝ] ποσὺς φθίγγεσθαι. Gl. Dorv. Paris. ΕΠ' ΑΥΤΩ Τῷ κλέμματι. ΕΙΑΗΜΕΝΩ] κεκρατημένοι. Gl. Paris.

437. ΤΙ ΛΟΙΔΟΡΕΙ] τὸ τοιοῦτον παθητικῶς δοτικῇ συντάσσεται, ἐνεργητικῶς αἰτιατικῇ· ὃ καὶ ἀγνοοῦντες τινες λειδορεῖς ἐνταῦθα γρά-

φουσι, τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ προσελθούσα συναπτοντες. *ΚΑΚΙΣΤ' ΑΠΟΔΟΥΜΕΝΗ] μέλλουσα κακίστως ἀφανισθῆναι. Gl. Paris. ΔΟΙΔΟΡΗ] ὑβρίσεις. Gl. Doru.

438. ΟΥΔ' ΟΤΙΟΥΝ] οὐδόλως. Gl. Paris.

439. Ω] ἄνδρες. Gl. Doru.

440. ΠΕΙΡΩΜΕΝΩ] βουλόμενοι ποιεῖν ἀναβλέψαι. Gl. Paris.

441. ΤΟΥΤΟ ΣΕ] κατὰ τοῦτό σε. Gl. Paris.

442. ΕΚΠΟΡΙΖΟΜΕΝ] παρέχομεν. Gl. Paris.

443. Ο ΤΙ] ἀγαθὸν ἐξέουριμι. Gl. Paris.

444. ΕΚΒΑΛΟΝΤΕΣ] ἀποδιώξαντες. Gl. Doru. ἐκδιώξαντες. Gl. Paris.

446. ΚΑΚΟΝ] ἄλλο. Gl. Paris.

447. ΔΡΑΝ ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ εἰ μέλλοντες ἐκβαλεῖν σε ἐπιλαθόμεθα. μέγα κακὸν πράττομεν τότε, εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες, τὸ ἐκβαλεῖν σε, ἐπιλαθόμεθα. ΑΛΛΩΣ. ἐκ παραδόξου εἴρηκεν. ὥς φησι, δράσασθαι κακὸν ἀντὶ καλόν. ἢ εἰς ἢ ἀποκρισῇς. *ΕΠΙΔΑΘΟΙΜΕΘΑ] κακὸν μέγιστον ἐργασόμενοι ἀπὸ κοινοῦ. Gl. Paris.

448. ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ] τοῦ ἐκβαλεῖν με. ΣΦΩΙΝ] ὑμῖν. Gl. Paris. ΣΦΩΙΝ] ὑμῖν. συνίζησις. Gl. Doru. ΔΟΥΝΑΙ ΔΟΥΟΝ] ἤγουν διαλεχθῆναι. Gl. Doru. Paris.

449. ΑΥΤΟΥ] τὸ αὐτοῦ ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα· ἢ σύναπτε τῷ τούτου, ἢ τῷ, περὶ αὐτοῦ τούτου. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτοῦ. Junit. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ] κατὰ. Gl. Paris. ΑΥΤΟΥ] τοπικόν, ἢ μᾶλλον χρονικόν. Gl. C. ἐνταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραλλήλου. Gl. E. ΑΠΟΦΗΝΩ] ἀποδείξω. Gl. Paris.

450. ΟΥΣΑΝ ΑΙΤΙΑΝ ΕΜΕ] ἰστέον ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἦτοί ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὥς τὸ ὅπως μὴ ποιήσης τόδε, νοουμένου ἐξωθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τέλει, ὥς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις “τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἔλθειν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἐχόντα”· κακεῖ γὰρ νοεῖται ἐξωθεν τὸ οὐ σκαῖον· ἢ ἐν τῇ μέσῃ, ὥς τὸ παρ' Ὀμήρῳ “ἀλλ' εἰ μὲν δώσωσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί”· λείπει γὰρ τὸ παύσμαι ἢ ἡσυχάσω. καὶ Θουκυδίδῃ κατ' ἀρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· “καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πείρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναῖοις εἰπὲν ναῦς τε παραδίδουσι καὶ τείχη καθελεῖν.” τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, ὧ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο· οὐ γὰρ ἀποδίδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα· εἶδε γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφῆναι μό-

νην ἐμὲ ἀγαθὴν οὖσαν αἰτίαν, ἔασατε, εἰ δὲ μὴ, ποιείτεον ὃ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. *ΟΥΣΑΝ ΑΙΤΙΑΝ] ὑπάρχουσαν πρόξενον—πρότερον. Gl. Paris.

451. ΥΜΙΝ ΔΙ' ΕΜΕ ΤΕ ΖΩΝΤΑΣ] λείπει καταγνώσεσθε ἑαυτῶν καὶ ἔασατε παρ' ὑμῖν. ὅμοιον δὲ τὸ σχῆμα τὸ Ὀμηρικόν “ἀλλ' εἰ μὲν δώσωσι γέρας· εἰ δὲ κε μὴ δώσωιν.” Rav. παύσασθε τῆς ἐπιχειρήσεως. Gl. Doru. D. ἔασατε δηλονότι. Gl. C. ΥΜΙΝ] καὶ ἀποδείξω. ΥΜΑΣ] παύσασθε τοῦ ἐγχειρήματος. Εἰ ΔΕ ΜΗ] ἀποφῆναι. εἰ δὲ ἀδυνατήσω ἀποδείξαι τοῦτο ὑμῖν. Gl. Paris.

453. ΤΟΥΤΙ] τὸ εἶναι σε αἰτίαν πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἢ ὅτι ἡμεῖς διὰ σὲ ζῶμεν. Gl. Paris.

454. ΔΙΔΑΣΚΟΥ] μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ. Gl. Paris.

455. ΑΜΑΡΤ.] ἔξω τῆς ἀληθείας λήγοντας. Gl. Paris. ἀμαρτάνω σημαίνει δύο· ἀμαρτάνω λέγεται τὸ ἀμαρτῆαν ποιῶ, ἀμαρτάνω λέγεται καὶ τὸ ἐκπίπτω. Paris.

456. Εἰ] ἐπεὶ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις κ. τ. λ. Gl. Paris.

457. Ω ΤΥΜΠΑΝΑ] τοῦτ' οὖν φησιν ὡς τῆς Πενίας τῶν τοιούτων ἀξίας οὐσης. τύμπανα, ξύλα, ἐφ' οἷς ἐτυμπάνιζον (ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ), ἢ βάελα, παρὰ τὸ τύπτεν, ἤγουν ξύλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν δὲ νομαζόνουσιν, οἱ δὲ καλιόν· ἐνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων. τάσσεται δὲ κάπῃ πάντων τῶν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων, καὶ κυφωτισμός ἐπὶ τῶν τιμωρίων. Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. εἴρηται δὲ κύφων παρὰ τὸ τοὺς δεσμίους ἀναγκάζεσθαι κύφειν, διπλῶς ἅμα κολαζόμενους, τῇ τε τοῦ τραχήλου πίεσει καὶ τῇ μηδὲ μὴ ἀνανεῖν δύνασθαι. ἢ ἄλλως ξύλα ἐστὶν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ ἐβρωσιν ἀνακύψαι· καὶ γὰρ τὸν κρινόμενον ποιοῦσι κύφειν. *ταῦτόν εἰπὲν ἀντὶ τοῦ ὄργανα τιμωρητικά, βοηθήσετε. Gl. Paris. ΑΡΗΞΑΤΕ] βοηθήσατε. Gl. Doru. κολαστήρια ὄργανα ἀμώτερα τὰ τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες· τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι τούτων ἀξία ἡ Πενία. Doru. κολαστήρια ὄργανα τὰ τε τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες. τοῦτο δὲ λέγει δεικνὺς ὅτι τῶν τοιούτων ἀξία αὕτῃ ἐστίν. τὰ δὲ τύμπανα, ὥς μὲν τινες φασίν, ξύλα, δι' ὧν τοὺς καταδικούς ἐτυπτον. κύφων δὲ ἐστὶ ξύλον ὅμοιον ζυγῷ, ὃν τιθέασιν ἐπὶ κατὰ τῶν τραχέ-

λων τῶν δικαζομένων, κύπτειν αὐτοὺς παρασκευάζων, ἵνα διπλῶς αὐτοὺς πολάζῃ, καὶ μὴ ἰὼν αὐτοὺς ἀνανεύειν οὐδ' ὅλως. *Paris.*

458. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν καὶ κραυγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς. *Gl. Paris.*

459. BOAN] κράζειν. IOY IOY] ἐπιβόημα θρηνητικόν. *Gl. Paris.*

461. ΤΙ ΔΗΤΑ ΣΟΙ ΤΙΜΗΜΑ] ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίοτε ζημίαν τοῖς ἀλοῦσιν ἢ χρήματα καταθέσθαι ἢ τι τοιοῦτον. ΤΗΙ ΔΙΚΗΙ δέ, τῇ τιμωρίᾳ. εἰθιστο γὰρ τὸ τῆς ἡττης ἡδὴ πρόστιμον, ὀριούμενον ὑπὸ τῶν κρινομένων. *ΤΙΜΗΜ' εἰδος τιμωρίας. *Gl. Dorv. Paris. ΤΙΜΗΜ' ΕΠΙΓΡΑΨΩ*] πρόστιμα ἐπιθῶ τῇ κρίσει. *Gl. Paris. ΤΗΙ ΔΙΚΗΙ*] τῇ ὀφειλομένῃ σοι τιμωρίᾳ. *Gl. Dorv.*

ΤΗΙ ΔΙΚΗΙ] ἡγουν τῇ κρίσει ἢ τῇ ὀφειλομένῃ σοι τιμωρίᾳ ἡγουν, ἐπειδὴ ὀφειλόμενόν ἐστι δίκην δοῦναι σε, ἰὰν ἡττηθῇς, τίνα κόλασιν ὑπόσχῃς. ἔθος δὲ ἦν πάλαι τοῖς δικαζομένοις γράφειν πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τιμωρίαν ἡττηθεὶς δοῖν, εἴτα δὲ ἐπιγράφειν, τουτέστιν ἐπὶ τῇ προτέρᾳ γραφῇ καὶ τοῦτο γράφειν, ὡς καὶ τοιάνδε τιμωρίαν, ἢ βίου τυχὸν ἀφαίρεσιν ἢ κεφαλῆς. *Junf.*

462. ΑΛΩΣ] κρατηθῇς. *Gl. Dorv.*

463. ΤΟ ΓΑΡ ΑΥΤΟ] ἀντὶ τοῦ τὴν αὐτὴν προστιμίαν. τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ὕπερ ὀρίσθητε πρόστιμον, ἰὰν ἡττηθῶ, τοῦτο ὀριστίον ὑμῶν ἡττημένων. *ΤΟ ΓΑΡΑΥΤΟ] τίμημα. ΗΤ-ΤΑΣΘΕ] νικᾶσθε. ΣΦΩ] ὑμᾶς. *Gl. Paris.*

464. ΙΚΑΝΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦν-τας ὁ γὰρ ἰκάνων, ὃ ἐστὶ παραγινόμενος, ἤρκεσε πρὸς τὴν ὁδόν. *ΙΚΑ-ΝΟΥΣ] ἀρκετούς. *Gl. Dorv. ΝΟΜΙ-ΖΕΙΣ*] ὧ Χρεμύλε. *Gl. Dorv. Paris.*

465. ΑΠΟΧΡΗΣΟΥΣΙ] ἀπόχρη ἐπὶ ἐνεστώτος ἀντὶ τοῦ ἀρκετόν ἐστι, καὶ ἀποχρῶσα δίκη ἐπὶ θηλυκοῦ ἀντὶ τοῦ ἀρκετῇ ὑπάρχει, καὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀποχρήσει ἀντὶ τοῦ ἀρκετόν γενήσεται. *Junf. ΤΑΥΤΗ ΓΕ*] ἡγ. τῇ Πενίᾳ νομίζ. ἰκανοὺς θαν. εἴκοσι. *Gl. Paris. ΝΩΙΝ*] ἡμῖν συνήζησης. *Gl. Dorv. ΑΠΟΧΡΗΣΟΥΣΙ*] ἀρκέσουσι. *Gl. Dorv.* ἀρκετοὶ γενήσονται. *Gl. Paris.*

466. ΤΟΥΤΟ ΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντες, οὐκ ἂν, φησὶν, ἀναβάλοιθε ἀποθανόντες. ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε. εἰ γὰρ νικήσετε, οὐκέτι δίκαιόν ἐστιν. ΑΛΩΣ. οὐκ ἂν με, φησί, νικήσετε· ἰὰν δὲ νικήσητε, οὐχ ὑπάρχει δίκαιον.

*ΟΥΚ ΑΝ ΦΘ.] ἀντὶ τοῦ ταχέως τοῦτο πάθοιτε. *Gl. Paris.* τοῦτο διπλοῦν ἢ ταχέως πείσεσθε τοῦτο, ἡττηθέντες ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἡττηθείσαν. πράττω γὰρ καὶ τὸ ποῶ καὶ τὸ πάσχω. *Gl. Dorv. Brunck.*

467. ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ] ἐναντιωθῆναι, ἡνίκα ἡττηθῇ. *Gl. Paris.*

468. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΧΡΗΝ ΤΙ ΛΕΓΕΙΝ] κομμάτιόν ἐστι δύο στίχων ἢ τριῶν· οὐδέποτε δὲ υπερβάλλει εἰς τὸ τέταρτον. τὸ δὲ ἐξῆς, χρή λέγειν ὑμᾶς ἀντιλέγοντας. τὸ δὲ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετραμέτρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον, σπονδαῖον, καὶ δάκτυλον παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν. ΑΛΩΣ. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΧΡΗΝ ΤΙ ΛΕΓΕΙΝ] εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος “ τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.” καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τοῦτω χρησασθαι, οὐ μὴν εὐρηκῆναι πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ καὶ πρὸ τούτου παρ' Ἐπὶχάρμῳ καὶ Ἀριστοξένῳ τῷ Σελινουντίῳ Ἐπὶχάρμου πρεσβυτέρῳ, ὡς Ἡφαιστίων φησί, τοῦτω τινὰ τῷ μέτρῳ μνημονεύεται γεγραμμένα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῇ ἔξω νενευκία. *Ω] δι' οὗ. *Gl. Paris.*

469. ΜΑΛΑΚΟΝ Δ' ΕΝΔΩΣΕΤΕ ΜΗΔΕΝ] Ἡρόδοτος ἐν Θάλειᾳ “ τὰς δὲ ἑλλείας ἀναμυμνησκομένους ὧν ἔλιπον τέκνων, ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν.” *Junf. ΤΟΙΣΙ*] ἡμετέροις. ΑΝΤΙΑΕΓΟΝΤΕΣ] ἐναντιούμενοι. ΜΑΛΑΚΟΝ] χαλνόν. ΕΝΔΩΣΕΤΕ] υποχαλάσατε. *Gl. Paris.* υποχαλάσατε. *Gl. Dorv.*

470. ΦΑΝΕΡΟΝ] ἐγνωσμένον. *Gl. Paris. ΟΜΟΩΣ*] ἐπίσης. *Gl. Victor.*

471. ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ] εὐτυχεῖν. *Gl. Paris.*

472. ΠΟΝΗΡΟΥΣ] κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς. ΤΟΥΤΩΝ] τῶν χρηστῶν. ΔΗΠΟΥ] ἐστὶ δίκαιον πράττειν ἡγουν δυσπραγεῖν. *Gl. Paris.*

473. ΤΟΥΤ' ΟΥΝ] τὸ πλουτεῖν μὲν τοὺς χρηστοὺς, δυστυχεῖν δὲ τοὺς κακοὺς. *Gl. Paris. ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ*] ποιῆσαι δηλονότι. *Gl. Victor.*

474. ΒΟΥΛΗΜΑ ΚΛΑΟΝ] βούλημα μὲν τὸ ἴδιον, βούλημα δὲ τὸ δημοσίου ἢ γνῶμη· καίτοι ἐν τοῖς παλαιῶς τῶν Σοφοκλείων ἀντιγράφων

“ ἡ καὶ τὸ βούλημ’ ὥς ἐπ’ Ἀργείοις τὸδ’ ἦν” εὐρηται, οὐχὶ βούλευμα. ἐν δὲ τῷ ὥστε γενέσθαι παραπληρωματικὸν κείται τὸ τε, ὥς καὶ ἐν τῷ ὁλόν τε. τὸ δὲ ΒΑΕΨΗ· ΚΑΙ ΜΗ ΤΥΦΛΟΣ ΩΝ ΠΕΡΙΝΟΣΤΗ· δηλοῖ ἐκ παραλλήλου ταῦτόν σημαίνειν. τὸ δὲ ΒΑΔΙΕΙΤΑΙ καὶ ΦΕΥΞΕΙΤΑΙ οὐ μόνον Αἰολικὰ εἶτε Δωρικὰ, ἀλλ’ ἤδη καὶ Ἀττικὰ. τὸ δὲ ΔΗΠΟΥ βεβαιωτικόν. τὸ δὲ ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΟΝΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΘΕΟΥΣ δις ἐνταῦθα εἴρηται διὰ τὸ καίριον, εἴται δὲ καὶ μετ’ ὀλίγα. τὸ δὲ ΤΟΥΤΩΝ, εἰ μὲν ἀρσενικόν, τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων, εἰ δὲ οὐδέτερον, ὡν εὐ πάσχουσιν οἱ χρηστοί. τοὺς δὲ ΤΑ ΘΕΙΑ ΣΕΒΟΝΤΑΣ ὥς ἐναντίους τοῖς ἀθέοις ἔθετο· ἐνταῦθα δὲ ὅρα τὸ σέβοντας νῦν μὲν λεχθὲν ἐνεργητικῶς, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον τὰ πλείω παθητικῶς. τὸ δὲ ΠΑΝΤΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥΣ, ὅτι οἱ ποιηροὶ τοὺς ἀγαθὸς ἰδόντες διὰ τοῦτο εὐ πράττοντας, ἐπελήσουσι τὸν πρότερον ἀφέντες βίον μεταπέσειν ἐπὶ τὰ ἀμείνων, ἵνα αὐτὸ τοῦτο εὐ πράττουντες. τὸ δὲ ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΙΣ ΑΝ ΕΨΕΥΟΙ ΠΟΤ’ ΑΜΕΙΝΟΝ ἐπικριτικόν ἐστὶ σχῆμα δι’ ἐρωτήσεως ἀναντιρρήτως βεβαιούμενον, ἐν ᾗ τὸ τίς ταῦτόν ἐστι τῷ οὐδεὶς, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις μυριαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ΑΝΕΡΩΤΑ ἡ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ἡ δηλωτικὸν ἐστὶ τοῦ πολλάκις ἐρωτᾶν. ἐνταῦθα δὲ σημαίνει ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, καθ’ ἃς οἰεταὶ τις ἀντιλογίαν εὐρεῖν ποθέν, παράγειν πρόσωπον φιλικόν ἀποκρινόμενον τὸ ἀρέσκον τῷ ἐρωτῶντι, ὥς καὶ ἐνταῦθα ὁ Βλεψιδήμος ποιεῖ· διειδὼς γὰρ μὴ ποτε ἡ Πενία πρὸς τὴν τοῦ Χρεμύλου ἀπαντήσῃ ἐρώτησιν, ἀποκρίνεται αὐτὸς τὸ δοκοῦν τῷ Χρεμύλῳ. ἐν δὲ τῷ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑΝ Τ’ ΕΤΙ ΜΑΛΑΟΝ δοκεῖ χεῖρον μανίας ἢ κακοδαιμονία εἶναι· ὥς δὲ καὶ ἐπιδιορθωτικῶς αὐτὸ εἴρηται, ὥς τῶν κατὰ βίον ἀταξιῶν μανία μὲν οὐκ ἂν ἱουικίων, δυσδαιμονία δὲ μάλιστα.

ΒΟΥΛΕΥΜΑ] σκέμμα. ΧΡΗΣΙΜΟΝ] ἐπωφελὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν. Gl. Paris.

475. ΝΥΝΙ ΒΑΕΨΗ· — ΠΕΡΙΝΟΣΤΗ] ἐκ παραλλήλου περιφέρηται ἄνω καὶ κάτω. Gl. Dorv. Victor. πλανῶται. Gl. Paris.

476. ΩΣ] εἰς. ΒΑΔΙΕΙΤΑΙ] βαδίζει. ΑΠΟΔΕΙΨΕΙ] ἐδείξει. Gl. Paris.

477. ΠΟΝΗΡΟΥΣ] κακοτρόπους καὶ ἀσεβεῖς φυγεῖ. Gl. Paris.

478. ΣΕΒΟΝΤΑΣ] τιμῶντας. Gl. Paris.

479. ΕΨΕΥΟΙ] ἐπινοήσαιο. Gl. Paris.

480. ΟΥΤΙΣ] οὐδεὶς ἐπινοήσει δηλ. ΤΑΥΤΗΝ] τὴν Πενίαν δηλ. Gl. Paris.

481. ΩΣ] καθά. ΗΜΙΝ] ἐν ἡμῖν. Gl. Paris.

482. ΜΑΝΙΑΝ] διὰ τὸ ἀτάκτως φέρεσθαι. Gl. Dorv.

483. ΠΛΟΥΤΟΥΣΙ] χρήματα ἔχουσι. Gl. Paris.

484. ΑΥΤΑ ΞΥΛΛΕΞΑΜΕΝΟΣ] ἂν ἔχουσι συναγαγόντες. Gl. Dorv. ΑΥΤΑ] ἂν ἔχουσι. Gl. Paris.

485. ΠΡΑΤΤΟΥΣΙ ΚΑΚΩΣ] πάσχουσι, δυστυχοῦσι. Gl. Dorv. δυστυχούσιν. Gl. Paris. ΤΑ ΠΑΕΙΣΤΑ ΣΥΝΕΙΣΙΝ] περισσώτερα ὑπάρχουσιν. Gl. Paris.

486. ΟΥΚΟΥΝ ΕΙΝΑΙ ΦΗΜΙ] ὁ νοῦς, οὐκοῦν ἐπιλύσει ταῦτα ὁ Πλοῦτος, ἦν ποτε βλέψῃ, φημὶ εἶναι ὁδόν, ἦντιν’ ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἂν μείζω πορίσει. κακόμετρος δὲ οὗτος· ἐν ἐνίοις δὲ καὶ ἄμετρος, ὁ δὲ νοῦς δηλοῦς· οὐκοῦν εἶναι φημὶ ὁδὸν ἐτέρα, ἦν βαδίσας τις ἀγαθὸν τι τοῖς ἀνθρώποις ἐργάσεται. λέγει δὲ ὅτι δεῖ τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαι ποιῆσαι. ἴαν δὲ τις προσθεῖη τὸ καὶ, ἴσταται ἡ φράσις· οὐκοῦν ἦν βλέψῃ ποτὲ ὁ Πλοῦτος, φημὶ εἶναι ὁδὸν ἦντινα ἰὼν παύσει ταῦτα καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ μείζω πορίσειεν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ΟΥΚΟΥΝ ἀποφατικόν ἐστίν, ἴαν βλέψῃ ὁ Πλοῦτος καὶ παύσῃ τὴν Πενίαν, οὐκ ἐτι κακοδαιμονία εἴη. τὸ δὲ ἐξῆς, οὐκοῦν εἶναι φημὶ ὁδὸν ἦντινα ἰὼν ὁ Πλοῦτος βλάψῃ ταύτην, καὶ τὰ ἀγαθὰ μείζω πορίσει τοῖς ἀνθρώποις. ΑΛΛΩΣ. οἱ γράφοντες ΦΗΜΙ, δίχα τοῦ ἀρθρου τοῦ ἦ, στοχάζεσθαι τῶν μέτρων δοκοῦσιν οὐ μάλα ἀκριβῶς· τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως ἔχει, οὐκοῦν εἶναι φημὶ ὁδὸν ἦτις παύσει ταῦτα, ἦν βαδίσας τις ἀγαθὸν τις ἀνθρώποις πορίσειεν ἢ δὲ ἐστίν, ἦν βλέψῃ πόθ’ ὁ Πλοῦτος. οἱ πολλοὶ δὲ λαμβάνουσιν ἔξωθεν γὰρ πρὸς τὸ φημί· οὐκοῦν παύσει ταῦτα ποτε ὁ Πλοῦτος, ἦν βλέψῃ φημὶ γὰρ εἶναι ὁδὸν, ἦντινα ἰὼν πορίσει τοῖς ἀνθρώποις μείζω ἀγαθὰ.

487. ΟΔΟΝ ΗΝΤΙΝ’ ΙΩΝ] μέθοδον ἦντιν’ ἔλθων ὁ Πλοῦτος Gl. C. μέθοδον. Gl. Paris. ΙΩΝ] ὁ Πλοῦτος. Gl. Paris. ΠΟΡΙΣΕΙΕΝ] δώσει. Gl. Borg. παράσχοι. Gl. Paris.

488. ΡΑΣΤ’] εὐχερῶς. ΑΝΑΠΕΙΣΘΕΝΤ’] οἱ καταπεσθέντες τὰς φρένας. Gl. Paris.

489. ΨΥΝΘΙΑΣΩΤΑ] συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί. Gl. Dorv.

490. ΕΙ ΤΟΥΤΟ ΓΕΝΟΙΘ'] εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν, διανέμει τ' ἴσον ἑαυτὸν, πᾶσι δηλονότι. οὐκ οἶδεν ἡ Πενία τὴν Χρεμύλου γνώμην, καὶ τὴν τοῦ Πλούτου, ὅτι πρὸς μόνους τοὺς δικαίους ἤξει * ΑΥΣΙΤΕΛΕΙΝ] οὐδαμῶς λέγω χρησιμεύειν καὶ ὠφελεῖν ὑμῖν. Gl. Paris.

491. ΔΙΑΝΕΙΜΕΙΕ] διαμερίσειε πᾶσιν ἐπίσης. Gl. Paris.

492. ΣΟΦΙΑΝ] ἐνταῦθα καλεῖ τὴν περὶ τὰς τέχνας πανουργίαν καὶ μηχανήν, τέχνην δὲ τὴν μεταχειρῆσιν αὐτὴν καὶ ἐνέργειαν. Junt. Dorv. Victor. ΣΟΦΙΑΝ] μάθημα. Gl. Paris.

493. ΟΥΔΕΙΣ] ἰδελήσῃσι δηλ. ΑΜΦΟΙΝ] ἡγουν τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης. Gl. Paris.

494. ΧΑΛΚΕΥΕΙΝ — ΝΑΥΠΗΓΕΙΝ] χαλκεῖν, ναυπηγὸς εἶναι. ΤΡΟΧΟΠΟΙΕΙΝ] τροχούς ποιεῖν ἀμάξης. Gl. Paris. ἀμάξας ποιεῖν. Gl. Dorv.

495. ΣΚΥΤΟΤΟΜΕΙΝ — ΠΑΙΝΘΟΥΡΓΕΙΝ] σκυτοτόμος εἶναι, πλίνθας ποιεῖν. Gl. Paris.

496. ΔΗΟΥΣ ΘΕΡΙΣΑΣΘΑΙ] ἀντὶ τοῦ γεωργίας ἐπιμελεῖσθαι. ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὀζει. * ΑΡΟΤΡΟΙΣ ΡΗΞΑΣ] δι' ἀρότρου σχίσας, τεμὼν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Gl. Dorv. Paris. ΔΑΠΕΔΟΝ] τὸ ἔδαφος. Gl. Dorv. ΔΗΟΥΣ] τῆς γῆς. Gl. Dorv. Victor.

497. ΕΞΗ ΖΗΝ ΑΡΓΟΙΣ] πρὸς τὸ ἀνώτερον· τίς ἰθελήσει τέχνην μετελθεῖν, ἰὰν ἔξιστιν ὑμῖν ἀργοῖς ζῆν τούτων ἀμελοῦσιν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ΕΞΗ ΖΗΝ πρὸς τὸ ΘΕΕΛΗΣΕΙ ΤΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν, διότι δὲ μετὰ ταῦτα μὲν τίθεται, τὴν δὲ τῶν τεχνῶν ἀπαρίθμῃσιν προέταξε, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ τούτων. οἱ δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὸ ΗΝ ΕΞΗΝ λέγοντες, καὶ ΣΚΟΠΕΙΤΕ ἔξωθεν λαμβάνοντες οὐκ ὀρθῶς οἰοῦνται. * ΕΞΗ] ἄδεια ὑπάρχει. ΠΑΝΤΩΝ] ὧν ἔφην. Gl. Paris.

498. ΑΗΡΟΝ ΑΗΡΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ κατὰ λήρον. Ἀττικὴ ἡ φράσις, καὶ τὸ σχῆμα, ὥς τὸ μανιαν μαῖνῃ, καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὥς τὸ ὕβριν ὑβρίσεις καὶ φυγὴν φεύγεις. * ΑΗΡΟΝ ΑΗΡΕΙΣ] φλυαρεῖς. Gl. Paris. Ἀττικὴ παρήχησις. Gl. Dorv. ΚΑΤΕΛΕΞΑΣ] ἀπηρίθμῃσας. Gl. Dorv.

499. ΜΟΧΘΗΣΟΥΣΙΝ] οἱ δούλοι μετὰ μόχθον ἐργάζονται. ΕΞΕΙΣ] κτήσι δούλους. Gl. Paris. λάβες. Gl. Dorv.

Arist. Plut.

500. ΑΡΓΥΡΙΟΥ] διά. Gl. Paris.

502. ΕΜΠΟΡΟΣ ΗΚΩΝ] ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἄνθρωπος, κυρίως δὲ ὁ πλείων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος· πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ εἴπορος ὁ ἐχων αἶε τὸν ἐπιφύροντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἀπιστοὶ· αἶε γὰρ τὰ Θετταλῶν ἀπιστα, ἡ παροιμία φησὶν. Εὐρίπιδης “πολλοὶ παρήσαν, ἀλλ' ἀπιστοὶ Θετταλοί.” ὦλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, δερ ἡνδραπόδισε τὴν Μηδεῖαν. ἀνδράποδον δὲ εἶρηται ὁ πόνος ὁ ἐν ἀνδράσιν, ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ· ὑπόκειται γὰρ ὁ οἰκείης τῷ δεσπότη καθάπερ ὁ πόνος τῷ ὅλῳ σώματι.

ΠΑΡΑ ΠΑΕΙΣΤΩΝ ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΤΩΝ] καὶ αὐτοὺς παρὰ ἀνδραποδιστῶν λαβῶν. εἶρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἀνδρας ἀποδιδόσθαι, τουτίστι πωλεῖν. * ΑΛΛΩΣ. ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ καὶ διαπωλῆσαι. διεβάλλοντο γοῦν οἱ Θετταλοὶ ὡς οὐ μόνον τούτοις χαίροντες, ἀλλὰ καὶ ληστεῖαις. Junt. εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπήγαγε παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν, δεκνὺς ὅτι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος ληστεῖαις ἐχρήτο καὶ ἀνδραποδισμοῖς· ἀφ' ὧν οἱ ἔμποροι ἀνδράποδα ὠνούμενοι εἰς τὰς ἐτέρας ἐπώλουν ἡπίρους. Schol. C. ΕΜΠΟΡΟΣ] κατὰ θάλατταν πραγματευόμενος. ΠΑΡΑ ΠΑΕΙΣΤΩΝ] ὠνήσεται δηλ. Gl. Paris. ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΤΩΝ] ληστῶν, τῶν τοὺς ἀνθρώπους δεισμοῦντων. Gl. Dorv. Paris.

503. ΠΡΩΤΟΝ] προηγουμένως. Gl. Paris.

505. ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ] ψυχὴ ἡ λογικὴ, καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὥς παρ' Εὐριπίδῃ “ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,” ἡγουν τῆς ἐμῆς φύσεως. ψυχὴ καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς, καὶ ἀπλῶς ἡ ζωὴ. Junt. ΚΙΝΔΥΝΕΥΩΝ] κίνδυνον ὑφιστάμενος. ΤΟΥΤΟ ΠΟΙΗΣΑΙ] ἐξανδραποδίζειν. Gl. Paris. τὸ ληστεῦσαι. Gl. Dorv.

506. ΩΣΤ'] καὶ σὺ—ἀροτρίων. Gl. Paris.

507. ΤΡΙΨΕΙΣ ΒΙΟΤΟΝ] διαβιβάσεις ζῶν. ΤΟΥ ΝΥΝ] ἡγουν τοῦ πένητος. Gl. Paris. ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΙ] ὃ λέγεις. Gl. Dorv. ΕΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΥ] εἴθε ἐπάνω σου πέσοι. Gl.

Puris, τὸ ἐς κεφαλὴν σου εἶπεν, ἐπειδὴ ἤκουσεν παρ' αὐτῆς, ὡς ὀδυνηρότερον μοχθήσει καὶ βιώσει. *Paris*.

508. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] κατακοιμηθῆναι, κυρίως δὲ καταδαρθεῖν τὸ ἐν ἔρμασι κοιμηθῆναι. *ΕΤΙ] πρὸς τοῖς εἰρημένοις. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] ὑπνώσαι. *Gl. Paris*.

509. ΤΑΠΗΣΙΝ] τάπητες λέγεται τὰ πέλκεια. εἰσι δὲ τάπητες μὲν οἱ ἐξ ἐνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφετάπητες δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς δάπης, δάπιδες. *Doru*. τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύχια. εὐρηται δὲ καὶ τάπης τάπιδος καὶ δάπης δάπητος· ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ τάπητες γράφουσιν. *Paris*. τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύχια, εἰσι δὲ τάπητες μὲν οἱ ἐξ ἐνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφετάπητες οἱ ἐξ ἀμφοτέρων· εἰρηται δὲ καὶ τάπης ητος, καὶ τάπης, τάπιδος, καὶ δάπης, δάπιδος, καὶ δάπης, δάπητος· οἱ μὲν Ἀττικοὶ τάπης τάπητος γράφουσιν. *Victor*. ΥΦΑΙΝΕΙΝ] ὑφαντῆς εἶναι. *Gl. Paris*.

510. ΣΤΑΚΤΟΙΣ] τοῖς ὕγρασι καὶ χροῖμοις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ξηρῶν. * ΜΥΡΟΙΣΙΝ ΣΤΑΚΤΟΙΣ] ἦγον ῥοδιστάγμασιν. *Gl. Doru. Paris*. ΑΓΑΓΗΣΘΩΝ] ἐν τῷ οἴκῳ. *Gl. Doru*. ἀγάγετε ἐν τῷ οἴκῳ. *Gl. Paris*.

511. ΙΜΑΤΙΩΝ ΒΑΠΤΩΝ] βαπτὰ γὰρ ἱμάτια φοροῦσιν οἱ νυμφίοι, πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον, οἶμαι, τῆς φθορᾶς· οὐκ ἔσται οὖν σοι, φησί, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοιμηθῆναι τὴν νύμφην. *ΔΑΠΑΝΑΙΣ] ἀναλώμασιν. *Gl. Doru*. ἐν ἀναλώμασιν. *Gl. Paris*. ΚΟΣΜΗΣΑΙ] καλλωπίσαι. *Gl. Doru*. καλλύναι. *Gl. Paris*. ΠΟΙΚΙΛΟΜΟΡΦΩΝ] ἐνχρωμάτων. *Gl. Doru*. ἐχόντων μορφὰς ποικίλας. *Gl. Paris*.

512. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΙ ΠΛΕΟΝ ΠΛΟΥΤΕΙΝ] τίς χρεια ἐστὶ τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖτε ὧν χρῆζετε. *ΤΙ ΠΛΕΟΝ] οὐδὲν ἐστὶ τὸ πλεόν. *Gl. Paris*.

513. ΕΥΠΟΡΑ] εὐπόριστα. ΔΕΙΣΘΩΝ] χρεῖαν ἔχετε. *Gl. Paris*.

514. ΤΟΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΝ] ἐπὶ τ. χ., τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον. *Gl. Paris*. τὸν πτωχόν. *Gl. Doru*.

515. ΒΙΟΝ ΕΞΕΙ] ζωὴν λάβῃ. *Gl. Doru*. ζωὴν λήψεται. *Gl. Paris*.

516. ΦΩΔΩΝ] φλυκταινῶν. ΕΚ ΒΑΛΑΝΕΙΟΥ δὲ διὰ τὸ τοῦς πένητας ἀποροῦντας ἐνδυμάτων διὰ τὸ ψύχος ἐν βαλανείοις καθεύδειν, καὶ ἐκ θέρμης ἢ αἵρος αὐτοῦς ἐξιόντας παρα-

χρῆμα προσβάλλοντος φλυκταίνας ποιεῖν. Ἀπολλέδωρος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους, καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτοურγεῖν τοῦτο πασχόντων. τὸ δὲ ΠΑΗΝ οὐκ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ. πρὸς τὸ ΚΟΔΟΣΥΡΤΟΝ, ἧς ἐστὶν ἡχος φρυγάνων συρομένων. *οὐδὲν, ὧν λέγεις, παρέχους τοῖς ἀνθρώποις. *Gl. Doru*. ΠΑΗΝ] εἰ μὴ. *Gl. Paris*. ΦΩΔΩΝ] φούσκα. *Gl. Doru*. τὰς κοινῶς λεγομένας στιβιλίδας. *Gl. Paris*. ἀναστρέφοντες οἱ πένητες ἐκ βαλανείου ὀκάδε, ἢ λουόμενοι, ἢ ἐν τῇ ἐκεῖ καμίνῳ διὰ τὸ ψύχος θερόμενοι, αἶρος αὐτοῖς παραχρῆμα προσβάλλοντος φλυκταίνας ἀνθοῦσι τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρκοῦν ἐπικάλυμμα. *Paris*. ΒΑΛΑΝΕΙΟΥ] λουτροῦ. *Gl. Doru. Paris*.

517. ΥΠΟΠΕΙΝΩΝΤΩΝ] μετρίως πεινώντων. *Gl. Victor*. ΓΡΑΙΔΙΩΝ] ὅτε πεινώσαι αἱ γραιῖαι βοῶσιν ὡς τὰ παιδία. *Victor*. κολδοσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἡχος, ὃν ποιοῦσι συρόμενα· καὶ αἱ εἰσὶν ἡτοὶ ἐξέλα συρόμενα. *Paris. Victor*.

518. ΣΥΝΑΠΤΕ Τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σου—ἡ ψύλλα θηλυκῶς. *Gl. Paris*.

519. Αἱ ΒΟΜΒΟΥΣΑΙ] ἰδίως τὰς ψύλλας ἀφώνους οὕτως βομβεῖν φησὶ κωνώπων γὰρ μάλλον τοῦτο ἴδιον. ἐντεῦθεν παραπλησθηθέντες τινὲς θηλυκῶς εἰρησθαι ψήθησαν τὰς κώνωπας· ληροῦσι δὲ ἀρσενικῶς γὰρ λέγονται· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ψύλλον. θηλυκῶς δὲ τινες τὴν κώνωπα κατὰ τοὺς Ἀττικούς· ἡχοῦσαι, φησὶν, αἱ κώνωπες· καὶ γὰρ ἡχοῦσα περιπαταται. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ πρὸς τὰς ψύλλας ἀποδίδωκεν. ἰδίως δὲ εἶπε τὴν ψύλλαν βομβεῖν· οὐ γὰρ προῖαι φωνήν. κώνωπας δὲ λέγει τὰς ἐμπίδας. *ΒΟΜΒΟΥΣΑΙ] βοῶσαι. *Gl. Doru*. ἡχοῦσαι. ΚΕΦΑΛΗΝ] τοῦ πένητος. ΑΝΙΩΣΙΝ] λυποῦσιν. *Gl. Paris*.

520. ΕΠΕΓΕΙΡΟΥΣΑΙ] διανιστῶσιν καὶ λέγουσι, πεινάσεις, ἔάν καθέδῃ. ΕΠΑΝΙΣΤΩ] ἐγείρου. *Gl. Paris*.

521. ΤΟΥΤΟΙΣ] τοῖς εἰρημένοις. *Gl. Paris*. ΡΑΚΟΣ] διεβήγγεινον χιτῶνα. *Gl. Doru. Paris*.

522. ΣΤΙΒΑΔΑ] συναγωγὴν. *Gl. Doru*. στρωμνὴν. ΣΧΟΙΝΩΝ] σπάρτων πεποιημένην. ΜΕΣΤΗΝ] πεπληρωμένην, ἢ τοῦς κοιμωμένους ἀνιστῇ. *Gl. Paris. Victor*.

523. ΦΟΡΜΟΝ] φορμὸς πᾶν πλεκτόν, ἰνταῦθα δὲ τὸ ψάθιον. *Just. ΦΟΡΜΟΝ*] ψάθιον. *Gl. Dorv. Paris.* φορμὸς πᾶν πλέγμα, εἴτε ψάθιον εἴτε ἄλλο τι. *Paris. ΤΑΠΗΤΟΣ*] πευχίου. *Gl. Dorv. Paris.*

524. ΑΝΤΙ ΜΕΝ ΑΡΤΩΝ] διενήνοχεν ἄρτος καὶ μᾶζα, ὅτι ὁ μὲν ἄρτος σῶσαι μεμάλακται, ἡ δὲ μᾶζα νῦν. ΜΑΚΤΡΑ δὲ θυνία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττονται τὰ ἄλευρα. **ΣΙΤΕΙΘΑΙ*] ἰσθίειν. *Gl. Paris.*

525. ἈΤΤΙΚῶς ΡΑΦΑΝΙΑΔΑ, ἣν ἡμεῖς ράφανον· πάλιν δὲ ράφανον, ἣν ἡμεῖς κράμβην. εἰρήται δὲ ραφανίς παρὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι· λόγος γὰρ ὡς σπειρομένη θάττον ἀνέκισιν. **ΜΑΔΑΚΗΣ ΠΤΟΡΘΟΥΣ*] μολόχης κλάδους. *Gl. Dorv. Paris. ΜΑΖΗΣ*] ἄρτου. *Gl. Paris.* ἄρτου ξηροῦ. *Gl. Dorv. ΦΥΛΛ' ΙΣΧΝΩΝ ΡΑΦΑΝΙΩΝ*] λεπτὸν κράμβον. *Gl. Paris.* εὐτελῶν, λεπτῶν. *Gl. Victor.*

526. ΘΡΑΝΟΣ ὑποπόδιον, ὃ καὶ θρήνυς ἴσως παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ νηὸς θράνος, ἐνθεν καὶ θρανίτης. ἐνυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω, ἡ παρὰ τὸ θρήσαι, ὃ ἴσθι καθίσαι. τὸ δὲ ΣΤΑΜΝΟΥ δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ καταγότος, οὗ τὸ θέμα ἄγω τὸ κλῶ, παρακείμενος ἥχα, ὁ μέσος ἥγα καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα· ὅθεν μετοχὴ ὁ ἱαγὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. θρα δὲ ὅτι στάμνου κεφαλὴν λέγει μεταφορικῶς τὸ ἄνω πρὸς τῷ στόματι· οὕτως δὲ καὶ πύθκνης πλευρὰ τὸ ταύτης πλάγιον. εἰ δὲ στάμνου κεφαλὴν λέγει, εἴη ἂν αὐτὸ σύμφωνον τῷ πύθου κρήδεμνον παρὰ τῷ ποιητῇ· κεφαλῆς γὰρ φόρημα τὸ κρήδεμνον. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στάμνου ἡ τοῦ στάμνου καὶ Ζεὺς λέγεται Στάμνιος, δηλώσει πού καὶ ὁ κωμικός. τινὰ δὲ τῶν ἀντεγράφων ἀντὶ στάμνου κεραμίον γράφεται.

ΜΑΚΤΡΑ κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυνία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττονται τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται παρὰ τὸ μᾶσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προεφάνται, καὶ ἡ μᾶζα γίνεται. Πενίας δὲ πάντως ὥρων καὶ ἡ τοιαύτη μάκτρα ἢ ἐκ πύθκνης, καὶ οὐδὲ αὐτῆς διόλου συνεχοῦς, ἀλλὰ διεφρωγυίας τὴν πλευράν, ἐν ᾗ τὸ μάγμα γίνεται. ὑποκοριστικῶς δὲ λέγεται ἡ πύθκνη κατὰ τὸ πολέχην. θρα δ' ἐν τοῖς προεκτεθειμένοις καὶ σχῆμα κάλλους ἐπαναφορικόν διὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως τοιοῦτον γάρ τὸ ἀνθ' ἱματίου, ἀντὶ τάπητος, ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀντὶ ἄρτου, ἀντὶ μάζης, ἀντὶ θράνου, ἀντὶ μάκτρας· ἔχει δὲ τι καὶ ἐπιμονῆς τὸ τοιοῦτον

σχῆμα. ἀστείως δὲ ὁ Χρεμύλος καὶ πρὸς τὴν ἐλίην, ἣν ἡ Πενία εἶπε, καὶ τοὺς τάπητας καὶ τὰ μύρα καὶ τα νυμφικὰ ἱμάτια τὴν ῥηθείαν σιβάδα καὶ τὸν φορμὸν ἀντίθετο καὶ τοὺς κακῶς ὀδωδότης κόρεις καὶ τὸ ῥάκος, προσθεῖς τὰ λοιπὰ ἐπέκαινα εἰς ἐπαύξεισιν τῶν τῆς πενίας κακῶν. **ΘΡΑΝΟΥΣ*] ἦτοι ὑποποδίου ἥγουν θρόνου. *Gl. Paris. θρόνου. Gl. D.* ὑποποδίου. *Gl. Dorv. C.* ΣΤΑΜΝΟΥ[κεράμου. *Gl. Paris. ΚΑΤΕΑΓΟΤΟΣ*] τεθραυσμένου. *Gl. Dorv.* συντεθλασμένου. *Gl. Paris.* κλασθέντος. ἄγω τὸ συντρίβω. ὁ μέλλων ἄξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἥγα καὶ Ἀττικῶς ἔαγα· ῥήσσω, ὁ μέλλων ῥήξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἐρήγα, καὶ τροπὴ τοῦ ἡ εἰς ὡ μέγα ἐφρωγα. *Victor. ΜΑΚΤΡΑΣ*] σκάφης. *Gl. Dorv. Paris.*

527. ΠΥΘΑΚΝΗΣ] ὑποκοριστικῶς μικροῦ πύθου ἐσχισμένου. *Gl. Dorv.* πύθου μικροῦ. *Gl. Paris. ΕΡΡΩΓΥΙΑΝ*] συντετριμμένην. *ΑΡΑ ΓΕ*] συμπίεσμα ἐιρωνικόν. *Gl. Paris.*

528. ΑΠΟΦΑΙΝΩ Σ' ΑΙΤΙΑΝ] ἀποδεικνύουσαι. *Gl. Dorv.* ἀποδεικνύοντες πρόξενον. *Gl. Paris. ΑΙΤΙΑΝ*] πρόξενον· συνίζησις. *Gl. Dorv.*

529. ΥΠΕΚΡΟΥΣΩ] ἐφθίγξω, ἀνεκρούσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθαρῶν ἡ τινος ἄλλου τοιοῦτου ὄργανου. διενήνοχε δὲ πτωχεία πενίας, ὅτι ἡ μὲν πενία μεμετρημένη ἴσθιν ἐνδεα, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, ἡ δὲ πτωχεία παντελὲς τῆς κτήσεως ἐκπτώσις· καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι (ὃ ἴσθιν ἐνεργεῖν) εἰρήται, καὶ ἐκ τοῦτου πορίζεν τὰ χρειώδη, ὃ δὲ πτωχὸς παρὰ τὸ πτώσσειν πάντα. **ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΒΙΟΝ*] τὴν ἐμὴν διαγωγὴν. *ΥΠΕΚΡΟΥΣΩ*] ἰδὴλῶσας. *Gl. Paris.* αἰνιγματωδῶς ἀπήχηςας. *Gl. C.* ὠνεΐδισας. *Gl. D.*

531. ΟΙΠΕΡ ΚΑΙ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩ] τὰ μὴ ὁμοίᾳ φησιν, ὡς εἰ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξὼλ τύραννον εἰκέναι Θρασυβούλῳ τῷ Δέκῳ, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγῳ διὰ τε τὰς ἐπιφανείας αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων νίκας, καὶ διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα. εὐπορος γὰρ ὢν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπεσών, μετὰ ταῦτα Φυλὴν καταλαβών, καθέλειν αὐτοῦς. *ΑΔΑΩΣ*· μήποτε ὁ ἀξίωματικός καὶ αὐθάδης, ὡς Σγράττις ἐν τῷ Κινησίᾳ. Διονύσιος δὲ ὁ μὲν τις φαίνεται μαινόμενος, ὁ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἰχθυοπώλης· μήποτε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν ὕψιν περισκώπται, ὡς ὁμοιούντων σφόδρα ἀνομοίους· μάλλον δὲ ἂν τις ὑπονοήσειεν ἕτερον

Διονύσιον θρασυβούλου τοῦ Κολυτ-
τίως ἀδελφὸν ἐγγιστά συγγενείας εἶ-
ναι. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν
ἡ κατὰ Δίδυμον. ὥς εἰ τις λέγοι Διονύ-
σιον τὸν ἐξώλη τυράννον εἰκέναι
Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπό-
λιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγου, διότι
κατέλυσε τὴν τῶν Ἰ τυραννίδα. ΑΛ-
ΛΩΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι κρατήσαντες
τῶν Ἀθηναίων ἐταξαν Ἰ τυράννους
ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν Ἀθήναις διατρί-
βειν. ὁ οὖν Θρασύβουλος ἐραστής ὢν
τῆς δημοκρατίας κατέλαβε Φυλὴν τῆς
Ἀττικῆς μετὰ τινων ἄλλων, μεθ' ὧν
κατέλυσε τοὺς Ἰ. Διονύσιος δὲ τυράν-
νος ὥμος ἐν Σικελίᾳ. ΑΛΛΩΣ. ὁ μὲν
Διονύσιος ἐμμανής, ὁ δὲ Θρασύβουλος
ἄνους. ἡ Διονύσιος τυράννος, ὁ δὲ
Θρασύβουλος ἀτελής καὶ πίνης, πλὴν
Θρασύς. ΑΛΛΩΣ. ἡ Πενία φησὶν ἐν
τῷ πρὸς τὸν Χρυσίλον, ὅτι τὰ μὴ
ὅμοια ὅμοια λέγεσθαι εἶναι, ὥσπερ ἂν εἰ
τὸν Σικελίας τυράννον Διονύσιον
ὅμοιον εἶναι τῷ Θρασυβούλῳ ἀνδρὶ
χρηστῷ καὶ κοσμίῳ. Junt.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ] ὁ μὲν Διονύσιος ἦν
Σικελίας τυράννος, ὁ δὲ Θρασύβουλος
ἀνὴρ χρηστὸς Ἀθηναῖος ὁρῶν οὖν
τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ὑπὸ τῶν τριάκοντα
τυράννων, οὗς ἔστησαν οἱ Λακεδαιμό-
νιοι, τυραννουμένην, φίλην μίαν κα-
ταλαβὼν τοὺς τυράννους λάθρᾳ ἀ-
πέκτεινεν ᾗδετο οὖν παρὰ πάντων,
ὡς Ἀθηναῖον ἐνεργέτης. Dorv. ΥΜΕΙΣ]
φατὶ δηλ. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩ] τῷ ἀγαθῷ
δηλ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ] τυράννον. Gl.
Paris.

532. ΜΕΛΑΞΙ] πέσεισθαι. Gl. Paris.

534. ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΝ] ἀκριβολογού-
μενον. Gl. Dorv. Paris. ΠΡΟΣΕΧΟΝ-
ΤΑ] προσκείμενον. Gl. Paris.

535. ΠΕΡΙΓΙΝΕΣΘΑΙ Δ' ΑΥΤΩ] περι-
γίγνεσθαι σημαίνει μὲν καὶ τὸ νι-
κᾶν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ περιττεύειν,
ὡς ἐν ταῦθα. Junt. Victor. ΠΕΡΙΓΙ-
ΝΕΣΘΑΙ] περιττεύειν. Gl. Dorv. πε-
ριττὸν γίγνεσθαι. ΕΠΙΑΕΠΙΕΙΝ]
στερεῖσθαι. Gl. Paris.

536. ΜΑΚΑΡΙΤΗΝ] ὅτι ἀπλῶς καὶ
ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μα-
κάριον, εἰ μὴ ἄρα παίζει, ὅλον νεκρό-
βιον. ΑΛΛΩΣ. ὥσπερ εἰώθασιν οἱ
Ἕλληες, ἐπειδὴν τι παράδοξον ἀκού-
σῃ, α^α σχετλιάζειν καὶ βοᾶν Ἡράκλεις
ἢ Ἀπολλών ἢ Ὁ Ζεῦ, οὕτω, καὶ οὗτος,
ἀκούσας τῆς Πενίας τοιαῦτα λεγού-
σης, ὥσπερ σχετλιάζων βοᾷ Ὁ Δάμα-
τερ. εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται
τὸν λόγον, ὡς γεωργός. * ΜΑΚΑΡΙ-

ΤΗΝ] μακαριστόν. Gl. Dorv. εὐδαί-
μονα. Gl. Paris. τὸ μάκαρ ἐπὶ τῶν
ἀγίων λέγεται μόνον. τὸ μακάριος καὶ
μακαριστὸς ἐπὶ ζώντων καὶ ἀποθα-
νόντων. μακαρίτης δὲ ἐπὶ τῶν ἀπο-
θανόντων μόνον. Paris. Ω ΔΑΜΑ-
ΤΕΡ] διὰ μέσου. Gl. Dorv. ΚΑΤΕ-
ΛΕΞΑΣ] κατηριθμήσω. Gl. Paris.

537. ΜΟΧΘΗΣΑΣ] κοπιάσας. ΤΑ-
ΦΗΝΑΙ] ὥστε. Gl. Paris.

538. ΣΚΩΠΤΕΙΝ] διασύρειν. Gl.
Paris. εἰρωνεύεσθαι. Gl. Dorv. ΚΩΜΩ-
ΔΕΙΝ] ὑβρίζειν. Gl. Dorv. ἐπὶ γέλω-
τος. Gl. Paris. ΣΠΟΥΔΑΖΕΙΝ] σπου-
δαίως λέγειν. Gl. Paris. σπ. λ., ἐπισ-
τημόνως ἀποδεικνύειν ὅτι κρείττων ὁ
πλοῦτος τῆς πενίας. Gl. Victor.

539. ΓΙΝΩΣΚΩΝ] ἐπιστάμενος.
Gl. Paris.

540. ΠΟΔΑΓΡΩΝΤΕΣ] τοιοῦτοι
γὰρ οἱ πλοῦστοι γίνονται ὑπὸ τῆς
τρυφῆς, ὅπερ ἀσελείας καὶ φανδότη-
τος βίου δηλωτικόν ἐστι. γράφεται δὲ
καὶ ποδαγρῶντες καὶ ποδαγρῶνται,
ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πάθος καὶ ποδάγρα
λέγεται καὶ ποδαλγία. Junt. THN
ΓΙΝΩΜΗΝ] τὴν φρόνησιν. Gl. Dorv.
ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ] τὴν μορφήν. Gl. Dorv.
et Br. κατὰ τὸ εἶδος. Gl. Paris. ΠΑΡ'
ΑΥΤΩ] τῷ Πλούτῳ. ΠΟΔΑΓΡΩ-
ΝΤΕΣ] ποδαγροί. Gl. Paris.

541. ΠΑΧ. ΚΑΙ ΠΙΟΝΕΣ] παχεῖς
ταῖς σαρκί, ἀσωφρόνεις λιπαροί. Α-
ΣΕΑΓΩΣ] αἰσχροῦς. Gl. Dorv. ἀντὶ
τοῦ εἰπεῖν λίαν πίνους. Gl. C. λιπα-
ροὶ ἀτόπως. Gl. D.

542. ΣΦΗΚΩΔΕΙΣ] λεπτοὶ κατὰ
τὸ μέσον, ὡς σφήκες, ἢ πικροὶ, ἐπεὶ
καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα. ἅμα
μὲν, ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ, ὅτι
καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμνῶντων-
τες, ὡς σφήκες. ΑΛΛΩΣ. σκληροὶ, ἢ
λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέ-
ρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον
τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφήκες τὸ μέσον.

ΤΟΙΣ ΕΧΘΡΟΙΣ ΑΝΙΑΡΟΙ] ὁ γὰρ
ταῖς σαρκὶ μὴ βαρυνόμενος, ἀλλὰ
κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾶσ' ἂν
καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντιπαράταξ-
ται. τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ
εὐσαρκεῖν ἀπορία τροφῶν. * ΙΣΧΝΟΙ
ΚΑΙ ΣΦ.] λεπτοὶ ὥσπερ οἱ σφήκες.
ΑΝΙΑΡΟΙ] λυπηροί. Gl. Dorv. λέ-
πην ἐπάγοντες τοῖς ἐχθροῖς. Gl. Par.

543. ΣΦΗΚΩΔΕΣ] τὸ λέπτυν. Gl.
Paris.

544. ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ ΗΔΗ]
καταλέξασα τὰ ἀγαθὰ ἃ δι' αὐτὴν ἀν-
θρώποις γίνονται, νῦν βούλεται ἀπο-

^α ἰδωσι Ms. Paris.

δείξει ὅτι καὶ σωφροσύνης αἰτία ἐστίν, ὥσπερ ὁ Πλούτος αὐτὸνναντίον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἀναδιδάξω καὶ γὰρ ὅτε γαστρούβεις ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ πλούτου γίνεσθαι, καὶ ἀσελγεῖς ἔλεγεν· οἱ γὰρ πλείστα ἐσθίοντες καὶ πρὸς τοῦτο καταφοροὶ εἰσιν. *συμπεραίνω τὸ συλλογίζομαι, ἀφ' οὗ καὶ συμπεράσμα παρὰ φιλοσόφους τὸ ἐκ τῶν προτάσεων συναγόμενον· τὸ γὰρ κύριον μέρος τοῦ συλλογισμοῦ οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἄλλο ἢ τὸ συμπεράσμα. σύγκειται γὰρ ὁ συλλογισμὸς ἐκ δύο προτάσεων καὶ συμπεράσματος, καὶ ἐστὶ τὸ συμπεράσμα ἀποδείξις τοῦ ζητούμενου ἀναντιρρήτως. Junt. HΔH TOINYN ΠΕΡΑΝΩ] ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. Gl. Dorv. συλλογίζομαι ὑμῖν. Gl. Paris.

545. ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ] εὐταξία, συμνότης. Gl. Dorv. ΥΒΡΙΖΕΙΝ] αἰσχρὰ πράττειν. Gl. Dorv. τὸ ἀσελγαίνειν. Gl. Paris.

546. ΠΑΝΥ ΓΟΥΝ] ἐν εἰρωνείᾳ, ἐπεὶ οἱ πένητες κλέπτουσι διὰ ἀπορίαν. *εἰρωνικῶς. Gl. Dorv. ΚΟΣΜΙΟΝ] ὀφίλιμον. Gl. Dorv. εὐτακτον. Gl. Paris.

547. ΠΩΣ ΟΥΧΙ ΚΟΣΜΙΟΝ] τὸ πειρασθῆναι λαθεῖν. τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτερος λέγει πειράζων καὶ χλευάζων. ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπή, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτης ὑπῆρχεν. ΑΛΛΩΣ. εἰ γε ὁ κλέπτης λαυθάνει. ψυχρὸν δὲ τὸ ἐνθύμημα. *ΕΙΓΕ ΔΕΙ ΑΛΘΕΙΝ] ἀπόκειται μὴ γνωσθῆναι. Gl. Paris.

548. ΣΚΕΨΑΙ] λογιζέτω. Gl. Dorv. ἐξέτασον. Gl. Paris. ΤΟΥΣ ΡΗΤΟΡΑΣ] τοὺς κριτάς. ΩΣ] ὅτι. Gl. Dorv.

549. ΠΕΡΙ ΤΟΝ] εἰς τόν. Gl. Dorv.

550. ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ] ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. Gl. Dorv. πραγμάτων. Gl. Paris.

551. ΕΠΙΒΟΥΛΕΟΥΣΙ ΤΕ] διαβάλλει τοὺς ῥήτορας ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλευούσιν, οὐκ ἔωντες αὐτὴν τοῦτους ἀμύνασθαι. *ΕΠΙΒΟΥΛΕΟΥΣΙ] ἡγουν κακῶς βουλεύουσιν. Gl. Dorv. ἐπίβουλοι γίνονται. ΠΟΛΕΜΟΥΣΙΝ] μάχονται. Gl. Paris.

552. ΚΑΙΠΕΡ ΣΦΟΔΡΑ] συναινέει δισχυριζόμενος τὸ κατὰ τῶν ῥητόρων πρᾶγμα διασύρειν. τὸ δὲ ΒΑΣΚΑΝΟΣ ἀπλὸς ἐπὶ λουδορίᾳ τιθέασιν. *ΨΕΥΔΕΙ] ψευδὲς λέγεις. Gl. Paris. ΤΟΥΤΩΝ] ὧν περὶ τῶν ῥητόρων λέγεις. Gl. Dorv. ὧν εἶπας. Gl. Paris. ΒΑΣΚΑΝΟΣ] ἐχθρῇ. Gl. Paris.

553. ΑΤΑΡ ΟΥΚ ΗΤΤΟΝ] ὅμως, φησὶν, εἰ καὶ ἀληθεύεις, μὴ μέγα φρονήσῃς· οὐδὲν γὰρ ἥττον ταῦτά πείσῃ. ΚΟΜΗΣΗΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερηφανήσῃς, παρὰ τοὺς κομῶντας, ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δένδρων, ἃ τὴν κόμην ὑψοῦ ἔχουσι· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ὑπερφρονες, ὑψοῦ τὴν γνώμην αἰρόντες. *τοῦτο δὲ διὰ μέσου εἰρηται, καὶ ἐστὶ τὸ ΟΤΙ ΖΗΤΕΙΣ πρὸς τὸ κλαύσει. Junt. διὰ τῶν λόγων ὧν εἶπας ἀλλὰ ἐπίσης τιμωρηθῆσθαι δηλ. Gl. Paris. ΤΑΥΤΗΓΕ ΚΟΜΙΣΗΣ] ἀπὸ τούτου ἐπαρθῇς. Gl. Dorv. ἐπαρθῇς. Gl. Paris.

554. ΟΤΙ ΖΗΤΕΙΣ] ἐπεὶ ἐξετάζεις. Gl. Paris.

555. ΕΛΕΓΞΑΙ Μ'] ἐμὲ ψευδόμενον. Gl. Paris.

556. ΚΑΙ ΠΤΕΡΥΓΙΖΕΙΣ] κοῦφα καὶ μάταια διαλέγῃς, ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ σὺ δέλεις μὲν ἀντεπίνειν καὶ πειράζεις, οὐδὲν δὲ ἀνύεις. ΑΛΛΩΣ. ἀλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων· τὸ γὰρ πτερόν ἡχώδες καὶ θορυβητικόν. ἢ κοῦφα λαλεῖς. ἢ ματαιοπονεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν μὴ δυναμένων πέτεσθαι διὰ τὸ βραχὺ τῆς ηλικίας. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ πειράζεις πολλὰς ἀνηνύτους ὁρμάς, καθάπερ καὶ οἱ νεοτοὶ πειράζοντες τὴν πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες ἀπρακτὸν ἔχουσι τὴν ἰσὴς πτήσεως φορὰν. *ΦΛΥΑΡΕΙΣ] πολυλογίζεις. Gl. Paris. ΠΤΕΡΥΓΙΖΕΙΣ] ματαιάζεις. Gl. Dorv. ἀδύνατα λέγεις. Gl. Paris. ΑΠΑΝΤΕΣ] ὅλοι. Gl. Paris.

557. ΒΕΑΤΙΟΥΣ] καλοὺς. ΣΚΕΨΑΣΘΑΙ] μαθεῖν. Gl. Dorv.

558. ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ] δυσχερές ἐστὶ μαθεῖν τὸ δίκαιον, εἶγε καὶ οἱ παῖδες διὰ τοῦτο μισοῦσι τοὺς πατέρας. *ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ ΑΡΙΣΤΑ] ποιοῦντας καλῶς. Gl. Dorv. ΑΡΙΣΤΑ] ὀφέλιμα. Gl. Paris.

559. ΔΙΑΓΙΝΣΚΕΙΝ] διακρίνειν. Gl. Paris. σύναπτε τὸ δίκαιον ἐνταῦθα. Gl. Dorv. ΧΑΛΕΠΟΝ] δυσχερές. Gl. Paris. ΔΙΚΑΙΟΝ] τὸ νὰ εὖρῃ τις τὸ δίκαιον, δύσκολόν ἐστὶ πρᾶγμα. Gl. Paris.

560. ΦΗΣΕΙΣ] τὸ μὲν ΦΗΣΕΙΣ λέγεται πρὸς τὴν Πενίαν, τὸ δὲ ΤΑΥΤΗΝ Δ' ΗΜΙΝ ΑΠΟΠΕΜΠΕΙ πρὸς τὸν Βλεψίδημον. ἢ καὶ τὸ ΦΗΣΕΙΣ πρὸς τὸν Βλεψίδημον, ἡγουν ἐπικοῖς κατὰ τὸν αὐτῆς λόγον. *ΟΡΘΩΣ] ἀπταιστως. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ] λυσιτελές. Gl. Paris.

562. ΚΑΚΕΙΝΟΣ] ὁ Ζεύς. Gl. Paris.

561. ΚΡΟΝΙΚΑΙΣ ΓΝΩΜΑΙΣ] ἡ-
γουν ἀρχαίαις μωρίαις ἰσχυοισμένοι τὸ
φρονεῖν. παροιμία δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν
ἀμβλυωπόντων, ἥτις εἰρηται καὶ ἐν
Νεφέλαις. ἀντὶ δὲ τοῦ γνῶμαις γρά-
φεται λήμμαι. λήμη δὲ ἐστὶ τὸ πεπη-
γὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον
βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ γὰρ τῶν
γερόντων δάκρυον παχὺ ἐν λήμας με-
γάλας ποιεῖ. σημαίνει οὖν τὸ τετυ-
φλωμένοι τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς
λήμμαις ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἱμπο-
δίζονται τὰς ὄψεις. *ΚΡΟΝΙΚΑΙΣ]
παλαιαῖς καὶ μωραῖς. Gl. Dorv. πα-
λαιαῖς καὶ μεγάλας. Gl. Paris. ΑΗ-
ΜΑΙΣ] τζιμβλαῖς. Gl. D. ΑΗΜΩΝ-
ΤΕΣ] τυφλώττοντες. Gl. Dorv. τυ-
φλώττοντες, βεβλαμμένοι. Gl. Victor.
ΑΗΜΩΝΤΕ] οἱ τζιμβλώττοντες. Gl.
Paris.

563. ΠΕΝΕΤΑΙ] πένης ἰστί. ΦΑ-
ΝΕΡΩΣ] καθαρῶς νουδιήσω. Gl.
Paris.

565. ΔΙ' ΕΤΟΥΣ ΠΕΜΠΤΟΥ] κατὰ
πεντήκοντον ἐγένετο εἰς τὰ Ὀλύμπια
συνάθροισις. Dorv.

566. ΑΝΕΚΗΡΥΤΤΕΝ] ἀνηγόρευ-
εν. Gl. Dorv.

567. κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας
ἀνεκέρυττε τοὺς νικῶντας. οὐ κοτίνῳ
δὲ ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστε-
φάνου ἐλαίας κλάδῳ ἐστεφανοῦντο·
οὐκ ἀκριβῶς οὖν. καλλιστέφανος γὰρ
ἢ ἐλαία λέγεται. ταύτης δὲ τὰ φύλλα
ἐκπαλιν ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις· ἔξω
γὰρ ἅλ' οὐκ ἐντός ἔχει τὰ λευκά.
τούτῳ δὲ ἡρμοττεν ἐκφαυλίζοντι λέ-
γειν κοτίνου. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ οὗ-
τω φησὶ κατὰ λέξιν περὶ αὐτῆς· “ἐν
τῷ Πανθείῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ
καλλιστέφανος· ταύτης δὲ ἐκπαλιν τὰ
φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν,
ἀφίησι τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ
μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέ-
τρους. ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς
ἐφύτευεν Ὀλυμπίαισιν, ἀφ' ἧς οἱ
στεφάνοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἐστὶ
δὲ αὕτη περὶ τὸν Ἰλισὸν ποταμόν,
σταδίους ξ' τοῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα·
περικυκλόμηται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη
τῷ θιγόντι αὐτῆς ἐστίν. ἀπὸ ταύτης
ἔφερον λαβόντες Ἥλαιοι τῶν ἀθλητῶν
ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους.” τῷ δὲ
κωμικῷ, φασίν, ἡρμοττεν ἐκφαυλίζον-
τι τὸ πρᾶγμα λέγειν ὡς ἐκ κοτίνου
ἐστεφανοῦντο, ὃ δηλοῖ τὴν ἀγρί-
λαιον, καὶ ἅμα διότι καὶ χρήσιμος
αὐτῷ ἡ λέξις ἐν τοῖς ἐξῆς· καταβή-
τορεύσει γὰρ ὁ Χρεμύλος καὶ ἡττηθεὶς
ἔρει “ἀλλὰ σ' ὁ Ζεὺς ἐξόλεσε κορί-
νου στεφάνῳ στεφανώσας,” τοῦτέστι

κότον σοι δόμενος περὶ τὴν κεφαλὴν·
παρήχεται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι'
οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή. ἀπὸ δὲ
τοῦ τοιοῦτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δη-
λαδῆ, καὶ νῆσος Κοτίνουσα τὰ Γάδι-
ρα, διὰ το τοιοῦτοις ἐνευθενῆσθαι φυ-
τοῖς, ὡς καὶ ὁ Περικηγῆτης δηλοῖ. ὡς
δὲ καὶ ἕτεροι τόποι ἀπὸ φυτῶν τὴν
κλήσιν ἔσχον, τιθερέλλεται καὶ αὐτὸ
Μορρίνοὺς γούν δημος ἐν Ἀττικῇ
μυρρίνας ἔχων, ὅθεν αὐτὸς Μυρρί-
νόεις καὶ κατὰ συναίρεσιν Μυρρίνοὺς,
ὥσπερ ἕτερος Ῥαμνοὺς ἀπὸ τῶν ἐκεῖ
φωμένων Ῥάμων, ὧν οἱ δημόται
Μυρρίνοῦσι καὶ Ῥαμνοῦσι. καὶ ἡ
Ἑρεκούσα λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ
ἐρείκας καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασσοῦς
ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κερᾶσων ἐκείλη-
ται· καὶ Πιτυοῦσα ἡ Μίλητός ποτε
διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτνας ἐκλήθη.
οὕτω καὶ τῆς Πιτυοῦσις ἀπὸ τούτου
ἑτέρου πολλὰς ἔχοντος πίτνας, ἐξ ὧν
ἐκείνος καὶ παρωνόμασται· τὸ δ' αὐτὸ
καὶ ἄλλοι τόποι πεπόνθασιν. ἰστέον δὲ
εἶ, εἰ καὶ βρατεῖ παρὰ τοῖς ἀπειρο-
τέροις κότινον στέφανον εἶναι, ἀλλ'
αὐτὸς μὲν φυτοῦ, ὡς ἱρήθη, κλήσις
ἐστίν, ὃ δὲ κωμικὸς ἐδήλωσεν ἐντελὲς
καὶ σαφές εἶναι τὸ μὴ κότινον τὸν
τοιοῦτον λέγεσθαι στέφανον, ἀλλ' ἐκ
κοτίνου στέφανον. οὕτω δὲ καὶ ταινία
οὐχ ἀπλῶς οὕτως στέφανος, ἀλλ' ἡ
ἐκ ταινίας περιειληγὴς ἐν τῇ κεφαλῇ·
ταινία δὲ στενὴν τι καὶ ἐπίμηκες ὀ-
φασμα, κοινότερον δὲ εἰπεῖν, φασκία.

*ΚΟΤΙΝΩ] ἐλαίνῳ. Gl. Dorv. Ε.
ΚΟΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩ] ἐξ ἀγρίας
ἐλαίας ἡγουν ἀπὸ κοτίνου πεποιήμε-
νον. — διὰ χρυσοῦ στεφανοῦν δηλ.
Gl. Paris. οὐ κοτ. ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ
τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ. ἐκ-
φαυλίζων δὲ κοτίνῳ λέγει, καὶ Ἀρι-
στοτέλης περὶ τῆς καλλιστεφάνου ἐ-
λαίας ταῦτα φησίν· “ἐν δὲ τῷ παν-
σταθίῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ καλ-
λιστέφανος. ταύτῃ δὲ ἐκπαλιν τὰ φύλ-
λα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, ἀ-
φίησι τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ μύρ-
τος, εἰς τοὺς στεφάνους. ἀπὸ ταύτης
λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευεν Ὀλυμπία-
σιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς
πλίκονται· ἔξω δὲ, οὐκ ἐντὸς τῶν φύλ-
λων ἔχει τὸ λευκόν. Paris. ΕΚΡΗΝ]
ἐπρεπεν. Gl. Dorv.

568. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΤΟΥ-
ΤΩ] τῷ τρόπῳ. Gl. Dorv. ΟΥΚΟΥΝ
ΤΟΥΤΩ] διὰ τὸ κοτίνῳ στεφάνῳ στε-
φανοῦν τοὺς ἀθλητάς. ΕΚΕΙΝΟΣ] ὁ
Ζεὺς. Gl. Paris.

569. ΦΕΙΔΑΜΕΝΟΣ] ἀκριβοῦς
γούμενος. ΜΗΔΕΝ] μέρος ἀναλώσ-

θαι. Gl. Paris. ΔΑΠΑΝΑΣΘΑΙ] ἀναλίσκεσθαι. Gl. Doru.

570. ΛΗΡΟΙΣ ΑΝΑΔΩΝ] εὐτελίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον, ὡς μὴ σπουδαῖον, λήρον δὲ πῶς ὄντα, καὶ οἶον ἐκφλαυρίζεσθαι,* καθά τις ἐφητῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ παίζειν φασὶ τὸν κωμικὸν πρὸς ὁμοιότητα ἤχου τοῦ κατὰ τε τὸν λήρον, τὸν διὰ τοῦ ἡ γραφόμενον, καὶ τοῦ παρὰ τὸ λείριον, ὃ γράφεται *μὲν διὰ διφθόγγου κατὰ τὴν ἀρχουσαν, σημαίνει δὲ τι ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ φωνὴ λειριόεσσα ἡ ἀνθηρὰ καὶ κύριον Ποδαλείριος οἰονεῖ ἀνθηρόπους ἡ διατριβὴν ἱατρικῶς περὶ τὰ λείρια· περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι· ἵνα ἐν τῇ λέγειν ΛΗΡΟΙΣ ΑΝΑΔΩΝ ΤΟΥΣ ΝΙΚΩΝΤΑΣ δοκῇ διχῶς νοεῖν, ἢ ὅτι ἀνθηρῷ στεφάνῳ στεφανοῖ, ὡς οἶον λειριόεντι, ἢ ὅτι λήρῳ τῷ κατὰ φλυαρίαν. τοιοῦτόν τι παίζει καὶ περὶ κερύλλον ἐν Ὀρυσί, ἐνθα καὶ διὰ τοῦ ἡ νοῖται ἡ λέξις, ὡς ἐπὶ ὀρνιθοῦς οὕτω λεγομένου, καὶ διὰ διφθόγγου δὲ διὰ τινος κουρίας, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω. τὸ δὲ ἀναδεῖν ταῦτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ στεφανοῦν, ἐξ οὗ καὶ ἀνάδετος γυναικίως κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. ἔχει δὲ ἀπεναντίον πρὸς τὸ ἀναδεῖν τὸ ὑποδεῖν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπόδημα. τὸ μέντοι διάδημα ἐπὶ κόσμον βασιλικοῦ τοῦ περιδουμένου δι' ὅλου σώματος. * ΛΗΡΟΙΣ] φαύλοις πράγμασι. Gl. Doru. παιγνίοις. Gl. D. ΛΕΙΡΟΙΣ] ἄνθουσιν. Gl. C. ΛΗΡΟΙΣ ΑΝΑΔΩΝ] φλυαρίας στεφανῶν. ΕΑΙ] ἀφίσι. ΠΑΡ' ΑΥΤΩΙ] κείσθαι. Gl. Paris.

571. ΠΕΡΙΑΨΑΙ] Ἰσὸν ἐστὶ τῷ προσάψαι· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνάψαι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ “ἐθέλεις δὲ κε μῶμον ἀνάψαι.” ἐστὶ δὲ τι καὶ ἄλλο σημαίνον ἐκ τῶν περιήπτω, ἐξ οὗ τὰ γοητευτικὰ περιήπτα. δηλοῖ δὲ ἀπαιώρησιν τινὰ ἢ λέξις, ὅθεν καὶ τὰ ῥηθέντα περιήπτα, ὡν ἀπαιωρουμένων τοῦ σώματος δοκοῦσιν, οἱ φαῦλοι εὐ ἔχουν τοῦ ζῆν δι' αὐτὰ, ὡς εἶναι μᾶλλον αὐτοὺς ἀπαιωρουμένους τῶν τοιοῦτων, οἷς ἐλπίζουσιν ἐπ' αὐτὰ. ὃ δὲ ἀνελεύθερος κακία παρωνόμασται τῇ ἀνελευθερίῳ. ἐστὶ δὲ κατ' ἀρετὴν μὲν ἀνθρωπος ὁ ἰλεύθερος, ὃς ἀντιθέτως τῷ φειδωλῷ δαπανᾷ δέοντως ἀνελεύθερος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς κίμβικας καὶ σκιφούς διακείμενος. ὁ δὲ φιλοκοδῆς εἰς ταύ-

τὸν ἦκει τῷ ἀνελευθέρῳ· εἰκὸς γὰρ τὸν φιλοκοδῆ καὶ μικρολόγον εἶναι εἶτ' οὖν ἀνελεύθερον. τὸ δὲ ΚΟΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩΙ ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΣ παγνῶδως διττολογεῖται· κείται γὰρ καὶ ἀνωτέρω. ἔθος δὲ τῷ κωμικῷ πολλὰ χεὺ διττολογεῖν ἐπὶ γέλῳ. * ΠΕΡΙΑΨΑΙ] περιβαίνειν. Gl. Doru. Paris.

572. ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΣ] φειδωλός. ΟΥΤΩΣΙ] καθὼς αὐτὸς λέγει. Gl. Doru. Paris.

573. ΑΛΛΑ ΣΕ Γ' Ο ΖΕΥΣ] τοῦτο εἶρηκεν ὁ Χρεμύλος ἐπιστομηθεὶς παρὰ τῆς Πενίας, καὶ μὴ δυνάμενος ἀντιλέγειν εἰς κατάραν τὸν λόγον ἔτρεψε. Junt. τοῦτο παίζων ὁ Χρεμύλος λέγει. Gl. Doru. ΑΛΛΑ ΣΕ Ο ΖΕΥΣ] εἶθε. ΕΞΟΛΕΞΕΙΕΝ] πανταλὶ φθορᾷ δοίη. Gl. Paris.

574. ΤΟ ΓΑΡ ΑΝΤΙΑΓΕΙΝ] ὅτι σχῆμα κείται καινὸν ἑλληπτικὸν ἐνταῦθα τόδε· τὸ γὰρ λέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἐστὶ τάγαθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· λείπει γὰρ φανερώς ἐνταῦθα ἐννοία τις ἀκεραία τοιαύτη, τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο, ἢ πῶς οὐκ εἴη φορτικόν, ἢ πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο, ἢ τοιοῦτόν τι, ἵνα λέγῃ ἡ Πενία ὅτι “τὸ γὰρ τολμᾶν ὑμᾶς λέγειν ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορτικὸν ἀκούεσθαι,” καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως ἰνδικτικὸν ἐν θυμικοῦ ἥθους, καὶ ἑκκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς. * ΑΛΛΩΣ. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸν τοῦ Χρεμύλου λόγον ἐστίν, ὥσπερ τῆς Πενίας αὐτῷ λεγομένης ὅτι οὐ δεῖ δυσχεραίνειν πρὸς τοὺς ἱμοὺς λόγους· δεῖν γὰρ τὸ τολμᾶν ὑμᾶς ἀνταλέγειν ἐμοὶ ὡς οὐ πάντ' ἐστὶ τάγαθὰ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· ἢ γὰρ ἀντιλογία ὑμῶν εἰς τοῦτους ὑμᾶς τοὺς ἀσεβεῖς λόγους καὶ ἀκοντας ὥθησεν· ἀσεβεῖς γὰρ ἐστὶ τὸ λέγειν τὸν Δία φειδωλόν, καὶ τὰ τούτῳ ἐπόμενα. Junt. Doru. ΑΝΤΙΑΓΕΙΝ] ἐμοί. ΩΣ] ὅτι. ΥΜΙΝ] ἐν. Gl. Paris.

575. ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΚΑΤΗΣ] τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριώδοις ἐτίμων τὸ παλαιόν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην καὶ Ἀρτέμιδα καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νομνηνίαν οἱ πλούσιοι ἐπεμνον δειπνον ἐσπέρας ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριώδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἡσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑκάτη ἐφαγεν αὐτά· λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης τῆς καλῆς, πενία ἢ

* ἐκφλαυρίζεσθαι. Ald.

πλούτος· αὐτὴ γὰρ ἐπίσταται τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δέπνα. ΑΛΛΩΣ. ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθεῖναι τῇ Ἐκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν. *ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΙΑΝ] οὐ μωρὸν ἐστὶ; Gl. Dorv. οὐ κακὸν ἐστὶ δηλ. Gl. Paris. ΕΚΑΤΗΣ] σελίνης. Gl. Dorv. ΕΞΕΣΤΙΝ] δυνατὸν ὑπάρχει μαθεῖν. Gl. Paris. ΠΥΘΕΣΘΑΙ] μαθεῖν. Gl. Dorv.

576. BEATON] λυσitelis. Gl. Paris.

577. ΔΕΙΠΝΟΝ] ἐξ ὧν καὶ τυροῦ τετηγανισμένον. Gl. Dorv. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΠΕΜΠΕΙΝ] εἰς τὴν γέννησιν, προπ. εἰς τὰς τριόδους. Gl. Paris.

578. ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΕΝΗΤΑΣ] ἐκ τῶν ἱερῶν οἱ πτωχοὶ ἔχον. Gl. Dorv. ΑΡΠΑΖΕΙΝ] ἐτοιμῶς λαμβάνειν. Gl. Paris. ΠΡΙΝ] προτοῦ. Gl. Dorv. ΚΑΤΑΘΕΙΝΑΙ] κάτω θεῖναι. Gl. Paris.

579. ΑΛΛΑ ΦΘΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΜΗ ΓΡΥΖΗΣ] ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κα', ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὸ γ' ὅμοιον τῷ πρῶτῳ, τὸ δ' καὶ τὸ πέμπτον ὅμοια, τὸ στ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἕβδομον ὅμοιον τῷ α', τὸ η' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἔνατον ὅμοιον τῷ α', τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ια' ὅμοιον τῷ πρῶτῳ. τὸ ιβ' ὅμοιον τῷ β', τὸ ιγ', τὸ ιδ', τὸ ιε', τὸ ιστ', τὸ ιζ', τὸ ιη', τὸ ιθ' ὅμοια τῷ πρῶτῳ ἤτοι δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ κ' ὅμοιον τῷ β', ἀναπαιστικὴ βᾶσις ἤτοι μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλειτον ὀνομάζεται· τὸ κα' "καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν" δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν ἤτοι ἐφθήμερες, ὅμοιον τῷ Κρατίνου ἐν Ὀδυσσεύειν· "σιγὰν νυν ἄπας ἔχει, σιγὰν, καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσῃ. ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστὶ, πλείομεν δ' ἂμ' Ὀδυσσεὶ θέω." καλεῖται δὲ παροιμακὸν, ὡς Ἡφαιστίων φησί, διὰ τὸ παροιμίας τινας ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· οὐκ εἰκότως δὲ· εἰσι γὰρ παροιμίαι ἐπικαὶ καὶ λαμβανικαί, καὶ οὐ τούτου μόνου τοῦ μέτρου. εἶτα δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἐξω νεονευκίαι.

ΚΑΙ ΜΗ ΓΡΥΖΗΣ] μὴ φθέγγῃ. κυρίως δὲ γρύζειν ἐστὶ τὸ τοὺς μικροὺς χοίρους φωνὴν προΐσθαι. *ΦΘΕΙΡΟΥ] ἀφανίσθητι. Gl. Dorv. ἡγουν

μετὰ φθορᾶς ἀπέρχον. Gl. Paris. ΚΑΙ ΜΗ ΓΡΥΖΕΙΝ] καὶ μὴ φθέγγεσθαι δίκην χοίρου ποσῶς. Gl. Dorv. ΜΗ ΓΡΥΖΗΣ] μὴ τὸ τυχόν λέγει, εἰς τὸ ἐξῆς μηδὲν τι. Gl. Paris.

580. ΜΗΔ' ΟΤΙΟΥΝ] μὴδ' ὅλως. Gl. Paris.

581. ΟΥΔ' ἮΝ ΠΕΙΣΗΣ] ἐν ὑπερβολῇ λέγει ὅτι, καὶν πείσης, οὐχ ἔξεις ἡμᾶς πειθομένους σοι. οὐδὲ ἰὰν πιθανῶς διαλεχθείης, πείσεις ἡμᾶς συνθέσθαι σοι καὶ τὸν Πλούτην καταλιπεῖν.

582. Ω ΠΟΛΙΣ] ταῦτα, φασίν, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεῖνται. μετέληπται δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου, Πολυνείκους λέγοντος· οὐδὲ γὰρ ἀκολούθως καλεῖ ἐν Ἀθήναις οὐσα. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀργείους ὡς πίνητας. *ΚΑΛΕΘ' ὧ Ἀργεῖοι. Gl. Paris.

583. ΨΥΣΣΙΤΟΝ] σύντροφον καὶ διαιτητὴν. ὁ ΠΑΥΣΩΝ δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμωδεῖται ζωγράφος ὢν. *μετακαλὸν σύντροφον τὸν Παύσωνα. κωμωδεῖται δὲ ἐπὶ πενίᾳ ὁ Παύσων ζωγράφος ὢν. Gl. Paris. ΠΑΥΣΩΝΑ] οὗτος πάνυ πτωχὸς ἦν. ΤΟΝ ΨΥΣΣΙΤΟΝ] τὸν σύντροφον. Gl. Dorv.

584. ΤΙ] ἵνα. ΤΑΗΜΩΝ] ἀθλία, ἡγουν ἡ δυστυχής. Gl. Paris. ἡ ἀθλία. Gl. Dorv.

585. ΕΡΡ' ἀπελθε εἰς τοὺς ἐόρκας ταχίως. Gl. Paris. ΘΑΤΤΟΝ] ταχίως. Gl. Dorv.

586. ΕΙΜΙ] ποῦ πορεύσομαι. Gl. Dorv. ἐλεύσομαι. ΠΟΙ ΓΗΣ] εἰς ποῖον μέρος. Gl. Paris.

587. ΕΣ ΤΟΝ ΚΥΦΩΝΑ] κύφων ὁ ξύλινος δεσμός, ἐν ᾧ δεσμεύονται οἱ ἐν τῇ φρουρᾷ, ὃν καὶ κυφῶνα περιπωμένως λέγουσι. τινὲς δὲ κύριον φασιν ὄνομα τὸν Κύφωνα πτωχοῦ τινός· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον. *ΕΣ ΤΟΝ] ἀπελθε δηλ. Gl. Paris. οἱ μὲν τὸν κύφωνα τιμωρητικὸν δογανὸν φασιν, ὃν καὶ κυφῶνα περιπωμένως λέγουσιν· οἱ δὲ ἄνδρα καθ' ὑπερβολὴν πίνητα· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον. Paris.

ΑΛΛ' ΟΥ ΜΕΛΛΕΙΝ] ἀλλ' οὐ χρήσε, φασί, βραδύνειν, ἀλλ' ἐπείγεσθαι εἰς ὄλεθρον. *ΜΕΛΛΕΙΝ] βραδύναι. Gl. Dorv. βραδύνειν. Gl. Paris.

588. ΑΛΛ' ΑΝΥΕΙΝ] ἀνῶ τὸ τελειῶ· καὶ ἀνῶ τὴν ὁδὸν, ἥτοι σπουδαίως βαδίζω. Junt. Paris. Victot. ΧΡΗ] πρέπει. Gl. Dorv. ΑΝΥΕΙΝ] σπεύδειν. Gl. codd. Br. συντόμως ἐρχεσθαι. Gl. Paris. ΑΝΥΤΤΕΙΝ] σπεύδειν τῆς πορείας. Gl. Dorv.

589. Η ΜΗΝ] ὄντως δέ. *Gl. Dorv.* ὀκωμοτικὸν ἐπὶ ῥήρημα ἀντὶ τοῦ ναὶ μὴν. *Gl. Paris.*

590. ΜΕΤΑΠΕΜΨΕΣΘΟΝ] μετακαλέσετε. *Gl. Dorv. Paris.* μετακαλέσασθε. *Borg.*

591. ΤΟΤΕ ΝΟΣΤΗΣΕΙΣ] ὅτε μεταμειψόμεθα. ἐν ἤθει δὲ καὶ τοῦτο. * ὅτε μεταμειψόμεθά σε, ὑποστρέψεις· νῦν δὲ μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. τοῦτο ἐν ἤθει. *Gl. Paris.* ΝΟΣΤΗΣΕΙΣ] ἐπαναστρέψεις. *Gl. Dorv.*

592. ΚΡΕΙΤΤΟΝ] κάλλιον. *Gl. Paris.*

593. ΚΛΑΕΙΝ ΜΑΚΡΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ] λείπει τύπτουσιν· ἡ οὐθὲν λέγειν, ἀλλὰ κατακλαίειν ὅλον τὸ σῶμα καὶ σεαυτήν. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. * ΕΑΝ] καταλιμπάνειν. *Gl. Dorv.* ἡ τὴν κεφαλὴν τύπτουσα δηλ. λέγει. αἱ γὰρ γυναῖκες, ὅταν κλάωσι, τὰς ἐαυτῶν κεφαλὰς τύπτουσιν. ἡ τὸ κεφαλὴν πρὸς τὸ κλᾶν συνάπτει, καὶ μηδὲν ἐξωθεν λάμβανε. *Paris. Victor.* ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ] τύπτουσιν δηλαδὴ. *Gl. Dorv.*

595. ΕΥΧΧΕΙΣΘΑΙ] εὐφραίνεσθαι ὁμοῦ. *Gl. Dorv.* τρέφεσθαι. *Gl. Paris.*

597. ΑἰΠΑΡΟΣ] ἡ ἀντὶ τοῦ τρυφῆλος νοητόν, ἡ διότι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς μετὰ τὸ λελοῦσθαι ἐλαῖρ δι' ὅλον τοῦ σώματος ἀλείφεσθαι, ἵνα οἱ πόροι ὑπὸ θερμῆς ἀνερχθέντες κλεισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἐπιποματικῷ ὄντος, καὶ μὴ δέξωνται αἶρα ἔκτοθεν. *Junt. Dorv. Victor.* ΑἰΠΑΡΟΣ] φαιδρός. *Gl. Paris.* ΧΩΡΩΝ] ἐρχόμενος. *Gl. Dorv.* βαδίζων, κινούμενος. *Gl. Paris.* ΒΑΛΑΝΕΙΟΥ] λοετροῦ. *Gl. Dorv.*

598. ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΩΝ] τῶν πτωχῶν. *Gl. Dorv.*

599. ΚΑΤΑΠΑΡΔΕΙΝ] καταφρονεῖν· παίζει δέ. *Gl. Dorv.* ΚΑΤΑΠΟΠΑΡΔΕΙΝ] καταφρονῆσαι. *Gl. Paris.*

600. ΑΥΤΗ ΜΕΝ ΗΜΙΝ] σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἱαμβικῶν τρίμετρων ἀκατάληκτων ὀκτώ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ. κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὥφειλε θείναι καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψει τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν. * Η' ΠΙΤΡΙΠΤΟΣ] ἡ ἀξία ἐπιτεριφθῆναι. *Gl. Dorv.* ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτριβῆναι, ἡ ἡ μεγάλη φθεγγόμενη. *Gl. Paris.* ΟΙΧΕΤΑΙ] ἀπήλθεν. *Gl. Dorv.* ἀφανὴς γέγονε. *Gl. Paris.*

Arist. Plut.

601. ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] λίαν ταχέως. ΘΕΟΝ] Πλούτον. *Gl. Paris.*

602. ΑΓΩΜΕΝ ΕΙΣ] ἄγειν τὸ διαξάγειν στράτευμα· ὕθεν καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμών. καὶ τοσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἥτοι διευθετεῖ. ἄγειν τὸ νομίζειν καὶ ἡγείσθαι, ὡς παρὰ Συνεσίφ· ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἦντινα ἄγουσι Ἰουδαῖοι παρασκευήν. ἄγειν καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχων, ὡς τὸ ἄγει τὸν νῆον εἰς τὸ διδασκαλεῖον. ἄγειν καὶ τὸ συντρίβειν, ἀφ' οὗ τὸ κατέαγε καὶ κατεαγώς, καὶ παρ' ἱατροῖς κάταγμα τὸ τῶν ὀστέων συντρυμμα. *Junt.* ΕΓΚΑΤΑΚΑΙΝΟΥΝΤ] ἐγκαταθίσουσιν. ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] τὸν ναὸν δηλαδὴ. *Gl. Dorv. Paris.*

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] τὸν ἐν ἄστει λέγει Ἀσκληπιὸν· δύο γὰρ εἰσιν, ὁ μὲν ἐν ἄστει, ὁ δὲ ἐν Πειραιεῖ ἡ ἐν Ἀχάρναις, ὡς φασί.

603. ΚΑΙ ΜΗ] ὅρα μὴ ἀργῶμεν. *Gl. Paris.* ΜΗ] ἵνα. ΠΑΛΙΝ ΤΙΣ ΑΥ] ἐκ παραλλήλου. *Gl. Dorv.* ΤΙΣ] τῶν φίλων. *Gl. Paris.*

604. ΔΙΑΚΩΔΥΣΗ] ἐμποδίσθ. ΤΩΝ ΠΡΟΥΡΓΟΥ] τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων. *Gl. Paris.* τῶν ἀναγκαίων. *Gl. Dorv.*

605. ΠΑΙ] δοῦλε. ΕΚΦΕΡΕΙΝ] ἐξάγειν. *Gl. Paris.*

606. ΑΥΤΟΝ Τ' ΑΓΕΙΝ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ] τοῦτο ὥσπερ διὰ μέσου εἰρηκεν οὐ γὰρ τὸν Πλούτον ἐμελλεν ὁ Καρίων ἀγαγεῖν, ἀλλὰ τὰ σπώματα καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα αὐτοῖς εἰς τὴν χρεῖαν παρεσκεύαστο. τὸ δὲ ΩΣ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ ἡ πρὸς τὸ ἐκφέρειν συναπτε, ἵν' ᾗ, ὡς νομίζεται καὶ νόμιμόν ἐστι τοῖς δούλοις ποιεῖν· ἡ πρὸς τὸ ἄγειν, ἵν' ᾗ, ὡς νομίζεται ποιεῖν τοὺς ἄγοντας ἀσθενῇ εἰς Ἀσκληπιοῦ. ἡ καὶ τὸ ἄγειν αὐτὸν τὸν Πλούτον πρὸς τὸν Καρίωνα, ἡγουν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτον ἐξένεγκε. *Junt.* ΩΣ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ] ὡς νόμιμόν ἐστιν ὁδηγεῖν τὸν τυφλόν. *Gl. Paris.*

607. ΕΝΔΟΝ] τῆς οἰκίας. ΗΥΤΡΕΠΙΣΜΕΝΑ] ἠκονομημένα. *Gl. Paris.* ΕΥΤΡΕΠΙΣΜΕΝΑ] τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *Rau.*

608. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΘΗΣΕΙΟΙΣ] ἔτερον σύστημα ἀμοιβαίων τῶν ὑποκριτῶν. εἰσι δὲ οἱ πρῶτοι ἑ' στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ὁ ἐνδέκατος ἀντισπαστικός τρίμετρος βραχυκατάληκτος, ἐπιμεμιγμένος ἐπιτρίτῳ β'. ὁ δωδέκατος ἱαμβικός τρίμετρος· οἱ ἐξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεν-

τασυλλάβου, τουτίστι διτροχαίου (αἱ γὰρ βραχεῖαι κατ' ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντι μίας μακρᾶς λογιζέσθωσαν), τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιτρίτου δευτέρου. ἐπὶ τῇ τέλει παράγραφος. σημειῶσαι ἐνταῦθα ὅτι διόν χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἀν ἐκείνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλίψαιεν τὸν Πλούτον, ὃ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρονσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλίψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμωδίας συνθεῖα, ἐν ᾗ αἱ παρὰ βᾶσεις ἐπαύσαντο, ὡς προεῖρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος ὡς ἄρα τάχιστα πάνν ὁ Πλούτος ἀνέβλεψεν.

Ω ΠΑΕΙΣΤΑ ΘΗΣΕΙΟΙΣ] ὁ θεράπων ἔρχεται ἀπαγγέλλων τὸν Πλούτον ἀναβλέψαντα. Θησεῖα ἑορτὴ τελούμενη παρ' Ἀθηναίους. μετὰ γὰρ τῷ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησεῖα, Ἀλκυος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἔξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα· ὃ δὲ παραγενόμενος εἰς Σκύρον διῆγεν παρὰ Λυκομήδῃ τῷ δυνάστῃ τῆς νήσου, ὃς Ζηλοτυπήσας ἀναίρει αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες* καὶ κελυσθεῖντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ τὸν μὲν Λυκομήδῃ ἀνέκλινον, τῷ δὲ δοτὰ μεταστευλάμενοι καὶ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες ἰσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμονται. διανομαὶ δὲ καὶ εὐνοχίαι τοῖς Θησεῖοις γίνονται. ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην.

MEMYΣΤΙΑΗΜΕΝΟΙ] ἤγουν εὐωχημένοι, ζῶνδ ἀνυσάμενοι ἄρτοις κοίλοις καὶ μυστρία μμουμένοις. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστρίοις, οἰονεὶ μυστλίον τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ πάντες προῖκα ἥσθιον ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά. ΑΛΛΩΣ. ὁ κοῖλος ἄρτος μυστὶλ καλεῖται. ἤγουν ἀθάρα· ἐν γὰρ τοῖς Θησεῖοις ἀθάραν ἥσθιον. ὃ δὲ νοῦς, ὃ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες καὶ εἰς οὐδὲν ἑστιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχῆσαντες. * ΑΛΛΩΣ. τὸ Θησεῖοις εἰ μὲν διὰ τῆς οἱ διφθόγγου γράψεις, τὴν ἑορτὴν τοῦ Θησεῖος ἱρεῖς· εἰ δὲ η, ἀντὶ τοῦ μισθαρνίας νοήσεις. τὸ δὲ μεμυστυλλημένοι ἀντὶ τοῦ τετραμμένοι καὶ ζῶνδ ροφήσαντες· μιστυλλᾶν γὰρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ διὰ μιστύλλης (ᾧ ἔστιν ἄρτον κοῖλον, οἷα δοῖνυκος) ζῶνδ ἀρθεσθαι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ μῆιστον, ὃ ἔστι τὸ σμικρότατον. ἀλ-

λά τὸ μὲν μῆιστον διὰ διφθόγγον γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μῆιον γενόμενον (καὶ γὰρ ἐκεῖνο διὰ διφθόγγον), τὸ δὲ μιστύλλα διὰ τοῦ ι. οὐδὲν οὖν καινόν, εἰ τὸ μὲν μῆιστον διὰ διφθόγγου γράφεται, τοῦτο δὲ διὰ τοῦ ι, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τοῦ χερείων χερίστος, ἀρείων ἀριστος τοῦτο γέγονε. Junt. MEMYΣΤΥΛΛΗΜΕΝΟΙ] εὐωχηθέντες. Gl. Paris. τετραμμένοι, καὶ ζωμοῦ ροφήσαντες ἐν τμήματι ἄρτου κοίλασθέντος ὥσπερ δοῖνυκος. Gl. Doru.

609. ΕΠ' ΟΛΙΓΙΣΤΟΙΣ ΑΛΦΙΤΟΙΣ] οἱ τοῖς κοίλοις τοὺς ζωμοὺς ἀρυσάμενοι ταχέως κορέννυνται δι' ἐνδειαν ἄρτων. ὁγδόη δὲ τὰ Θησεῖα ἤγον, καὶ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐκπανηγύριζον εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. πεποιήται δὲ ἡ λέξις, λέγω δὲ ἡ μυστίλ, παρὰ τὴν μάσησιν. ΑΛΛΩΣ. ἡ διὰ τὸ πλεῖθος τῶν ὄψων ὀλίγον ἄρτον ἀνήλικον, ἡ τῷ ζωμῷ σχολάζοντες καὶ ὑπὸ τούτου κορεννύμενοι. * ΟΛΙΓΙΣΤΟΙΣ ΑΛΦΙΤΟΙΣ] ἄρτοις, βρώμασιν. Gl. Paris.

610. ΩΣ] λίαν. Gl. Paris. λίαν, ὄντως. Gl. Doru. ΩΣ] ὅτι. ΠΕΠΡΑΓΑΤΕ] εὐτυχῆσατε. Gl. Paris.

611. ΜΕΤΕΣΤΙ] μετουσία ἔστι. Gl. Paris.

612. ΤΩΝ ΣΑΥΤΟΥ ΦΙΑΩΝ] ἀντὶ τοῦ περὶ τοὺς σαυτοῦ φίλων. οἶον τῶν ὁμομαστίγων. οἰονεὶ οὐκ ἄλλων τινῶν, ἀλλὰ τῶν ὁμοίων σοι μαστιγῶν. ἡ τρόπος, οὕτως· ὃ βέλτιστε, τί τῶν σαυτοῦ πρώτων ἐστίν; ἀντὶ τοῦ τί ἀγαθὸν ἡμῖν ἀγγέλλεις; εἰκός γὰρ σε καλλίστοις χρώμενον τρόποις πρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀγγελίας ποιῆσθαι. * ΤΩΝ] ἕνεκα. Gl. Paris.

613. ΑΓΓΕΛΟΣ] μηνυτής. Gl. Paris.

614. ΠΕΠΡΑΓΕΝ ΕΥΤΥΧΕΣΤΑΤΑ] εὐτυχῆς γέγονε. Gl. Paris. εὐδαίμονεστάτα. Gl. Doru.

616. ΕΞΩΜΜΑΤΩΤΑΙ] ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. ὅρα δὲ πῶς τοῖς σπουδαίοις γελοιῶδῃ καταμίξας λανθάνει, εἰρηκῶς ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται. ἡ δὲ λέξις ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ὀρεῖ· ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἐκ θυμοῦ φίλεον. ἡ μᾶλλον παλῶν ἐπὶ στερήσεως λέγει. * ΑΛΛΩΣ. διὸν εἰπεῖν ἀνέβλεψε καὶ καθαρὸς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξωμμάτῳ καὶ εἶπε καὶ λελάμπρυνται· παίζων γὰρ ἐπαμφοτερίζουσας λέξεις ἔθηκεν· ἐξωμμάτῳ γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκείκοπται τοὺς ὀφθαλμοὺς δύναται νοεῖσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν

* λιμώξαντες Ald.

ἀφῆρήθη τὸ κάλυμμα. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λελάμπρυνται καὶ ἀντὶ τοῦ καθαρὸς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀντὶ τοῦ λεύκωμα ἐν αὐτοῖς ἔσχε. ἔχει δὲ τὸ λελάμπρυνται τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν ὁμόφωνων τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ ἐξήρανται καὶ κατῆσχυνται καὶ ὅσα τοιαῦτα. Junt. ΕΞΩΜΜΑΤΩΤΑΙ] ὠμματώθη, ἀνεωγμένους ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. Gl. Doru. ὀμματα ἔλαβεν. Gl. Paris. ΑΕΛΑΜΠΡΥΝΤΑΙ ΚΟΡΑΣ] λαμπρὰς τὰς ὄψεις ἔσχε. Gl. Paris.

617. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΠΑΙΩΝΟΣ] παιᾶν μὲν ὕμνος ἐστὶν εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ φθόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, πολλάκις δὲ καὶ προσδοκώμενον δεινοῦ καὶ παιανίζειν ῥῆμα ἀπὸ τούτου, τὸ παιᾶνα φθεῖν καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παύω, πανάν καὶ παιᾶν. παιῶν δὲ ὁ καὶ παιήων, ὁ ἱατρός καὶ θεραπευτὴς τῶν νοσημάτων καὶ γίνεται ἐκ τοῦ παῖω, τὸ θεραπεύω, παῖων καὶ παιᾶν, ὡς Μαχᾶων, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α ἔς η παιήων, καὶ αὐθις κατὰ συγκοπὴν παιῶν. Junt. Victor. ΠΑΙΩΝΟΣ] ἱατροῦ. Gl. Doru. EYMENOUS] συμπαθοῦς. Gl. Paris.

618. ΔΕΓΕΙΣ ΜΟΙ ΧΑΡΑΝ] τινὰ γελᾷ τῶν τραγικῶν. ἀπαγγέλλεις μοι, φησί, χαρὰς ἄξιον, ὥστε καὶ βοᾷν χαρὰ νικώμενον.

ΔΕΓΕΙΣ ΜΟΙ ΧΑΡΑΝ] τὸ συστηματικὸν τοῦτο κῶλον ἐστὶ δ. τὸ α' τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτον δευτέρου καὶ δύο συλλαβῶν, ἡμίσεως ποδὸς οὐσῶν. τὸ β' ἱαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τρίμετρα καταληκτικά ἐκ παιῶνων δύο καὶ συλλαβῶν τριῶν λειπουσῶν μιᾷ συλλαβῇ εἰς ἀναπλήρωσιν τελείου ποδός. Junt. λέγεις μοι χαίρειν. BOAN] ὑφ' ἡδονῆς. Gl. Paris.

619. ΧΑΙΡΕΙΝ] εὐφραίνεσθαι. Gl. Doru.

620. ΑΝΑΒΟΑΣΟΜΑΙ] ἐξ Ἠλέκτρας Εὐρύπιδου. ἀνυμνήσω, φησί, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. πολλοὶ δὲ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ποδαλείριος, Μαχᾶων, Ἰασώ, Πανάκεια, Ὑγεία. ἀνατίπλασται δὲ τὰ ὀνόματα παρὰ τὸ ἰᾶσθαι καὶ πάντα ἀκέισθαι καὶ παρὰ τὸ ὑγίαν παρίχειν. ΕΥΠΑΙΔΑ δὲ ὅλον καλοῦς ἔχοντα παῖδας ἢ τὸν καλὸν παῖδα· ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπὶ τε τοῦ καλοῦ παιδὸς καὶ τοῦ καλοῦς παῖδας ἔχοντος. ἢ τὸν καλοῦ πατρὸς παῖδα. ὁ δὲ νοῦς πίπαικται εἰς τραγωδίαν· ὁ γὰρ χαρακτήρ τραγικός, ὡς ἐν

Ὅριστη “ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ.”

ΑΝΑΒΟΑΣΟΜΑΙ] ἀνυμνήσω. Gl. Doru. ἀνευφημῶ. Gl. Paris. ΤΟΝ ΕΥΠΑΙΔΑ] τὸν καλοῦς παῖδας ἔχοντα. Gl. Paris. εὐπαιδα λέγει τὸν Ἀσκληπιὸν ὡς καλλίστους ἔχοντα παῖδας, Μαχᾶωνα, Ποδαλείριον, Ἰασώ, καὶ Πανάκειαν. Doru. Paris.

621. ΦΕΓΓΟΣ] σωτηρίαν. Gl. Paris. Victor.

622. ΤΙΣ Η ΒΟΗ ΠΟΤ' ΕΣΤΙ] κορωνίς εἰσιόντων ὑποκριτῶν οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ρκθ', ὡν τελευταῖος “ἐγὼ δ' ἀπαντήσαι γ' ἐκείνοις βούλομαι.” ἐπὶ τέλει ἐκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ κομμάτιον τοῦ χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χοροῦ τι μέρος ὠφελεθῆναι καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Κερίων ἐκείνοις συμμίξειν. * ΔΙΓΓΕΑΕΙ] μηνύει. Gl. Doru.

623. ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ] εὐτυχές τι. ΤΟΥΤΟ] τὸ ἀκούσαι ἀγγελίαν ἀγαθὴν. Gl. Paris. ΠΟΘΟΥΣ] ἀγαπούσα. ΠΑΛΛΙ] πρὸ πολλοῦ. Gl. Doru.

624. ΕΝΔΟΝ] ἐντὸς τῆς οἰκίας. ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΣΑ] ἐκδεχόμενην τούτων τὸν θεράποντα. Gl. Paris.

625. ΦΕΡ' ΟΙΝΟΝ] ἡνίκα ἦν ἀπαγγελία, ἔθος ἦν πίνειν οἶνον. * ΤΑΧΕΟΣ] συντόμως. Gl. Doru.

626. ΚΑΥΤΗ ΠΙΗΣ] καὶ ἐγώ. Gl. Doru. διαβάλλει ὡς μεθύσων. Gl. Paris. ΦΙΑΕΙΣ] ἀγαπᾷς ποιοῦσα. Gl. Doru.

627. ΩΣ] ὅτι. ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ] ὁμοῦ συλλαβῶν. Gl. Doru. ΩΣ ΑΓΑΘΑ] ἴσθι ὅτι. ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ] ὁμοῦ. Gl. Paris.

628. ΠΟΥ 'ΣΤΙΝ] τὰ ἀγαθὰ δηλ. Gl. Doru. Paris. ΕΝ ΤΟΙΣ—] ἐν τοῖς ἡμοῖς λόγοις γνώσῃ ἴσως. Gl. Paris. ΕΙΣΕΙ ΤΑΧΑ] γνωρίσει ταχέως. Gl. Doru.

629. ΠΕΡΑΙΝΕ] εἰς τέλος λέγει. Gl. Doru. τελειοῦ, πληροῦ. Gl. Paris. ΑΝΥΣΑΣ] σπεύσας, τελειώσας. Gl. Doru.

630. ΩΣ ΕΓΩ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΙ] τὸ μὲν φαινόμενόν ἐστι τοῦτο τὸ ἐξ ἀρχῆς μέχρις τέλους ἐρῶ τὰ πράγματα νοεῖται δὲ καὶ ἕτερον τι πάναν αἰσχροὺν καὶ ἀξιόν τῆς τῶν δούλων ἀσελγείας καὶ μοχθηρίας. ἢ γυνὴ δὲ πράγματα τὰς ὀχλήσεις ἐνόησε, καὶ διὰ τοῦτο λέγει “μὴ δῆτ' ἐμοιγ' ἐς τὴν κεφαλὴν.”

ΤΟΙΝΥΝ] τὸ λοιπόν. Gl. Paris.

631. ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ] ἀπ' ἀρχῆς

ἀχρι τέλους. Gl. Dorv. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἰμμαντικόν. Gl. Paris.

632. τὰ ἀγαθὰ εἰπέ, μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα ἱρίεις. Gl. Dorv. ΕΜΟΙ] ἔμου. ΕΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ] τὰ πράγματα ἱρίεις δηλ. Gl. Paris. ΜΗ ΤΑΓΑΘΑ] οὐκ ἔρω. Gl. Dorv.

633. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ] ὅτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, ἰδοὺ διεσάφησεν. καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ "ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις." ἐν ᾗθει δὲ ἀναγνωστέον. *ΝΥΝ] πρὸ ὀλίγου. ΠΡΑΓΜΑΤΑ] τὰς ὁχλήσεις. Gl. Paris.

634. ΩΣ] ἐπειδὴ. Gl. Paris. ΑΦΙ-ΚΟΜΕΘΑ] ἐπορεύθημεν. Gl. Dorv.

635. ΑΘΑΙΩΤΑΤΟΝ] διὰ τὴν τύφλωσιν. Gl. Dorv. διὰ τὴν πῆρωσιν. Gl. Paris.

636. ΝΥΝ Δ', ΕΙ ΤΙΝ' ΑΛΛΟΝ] δέον, εἴπερ τις ἄλλος, εἰπεῖν, εἴπερ τιν' ἄλλον εἶπε πρὸς τὴν ὀπισθεν αἰτιατικὴν. Junt. ΕΙ ΤΙΝ' ΑΛΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ ὥς οὐδένα ἄλλον. Gl. Paris. ΜΑΚΑΡΙΟΝ] διὰ τὴν ἀνάβλεψιν. Gl. Dorv. ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ] εὐτυχῇ. Gl. Dorv. διὰ τὸ ἀναβλέψαι. Gl. Paris.

637. ΕΠΙΘΑΛΑΤΤΑΝ] εἰθιστο γὰρ τοῖς ἀρχαίοις ἐκεῖ καθαίρειν τοὺς ἀφωσιμένους. "Ὀμηρος "καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἐβαλλον."

638. ΕΠΕΙΤ' ΕΛΟΥΜΕΝ] ἀπὸ τοῦ λούω. ἡ ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν κατὰ συγκοπὴν. *ΑΤΤΙΚὸν τὸ ἐλούομεν ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλούμεν. Schol. Ms. Br.

ΕΥΔΑΙΜΩΝ] ἐν εἰρηνείᾳ, ἀντὶ τοῦ κακοδαίμων τὸ γὰρ εὖ ἀντὶ τοῦ δυς μορίου. τὸ δὲ ΨΥΧΡΑΙ ΘΑΛΑΤΤΗ, διὰ τὸ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γερόντων. τὸ δὲ ΗΜΕΝ ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμεθα διὸ μετὰ τοῦ εἰ, ἀπὸ τοῦ εἰω.

640. ΗΜΕΝ] ὑπῆρχομεν. Gl. Dorv. ΗΜΕΝ] ἐπορευόμεθα. Gl. Paris. et C.

641. ΕΠΕΙ ΔΕ ΒΩΜΩ] ἀντὶ τοῦ ὁσιωθείσης τῆς θυσίας καὶ τῶν ἀπαργμάτων ἐπὶ τῶν βωμῶν τεθέντων, ἅπτονται τοῦ βωμοῦ ἢ τοῦ κανοῦ, καὶ ἐπιφθέγγονται ὅσα, καὶ τότε ἔξεσται τοῖς ἀπὸ τῆς θυσίας ἀδεῶς χρῆσθαι.

ΠΡΟΘΥΜΑΤΑ] γράφεται καὶ θυήματα. σημαίνει δὲ τὰ προκατάργματα, ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα θυμιάματα, ἢ πλακοῦντια.

ΠΟΠΑΝΑ] γλυκύσματα. Gl. Dorv. Paris. ΠΡΟΧΥΜΑΤΑ] τὰ καταχύματα. Gl. Dorv. τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα. Gl. Paris. ἀπὸ τῆς θυσίας ποιεῖν ἔθος. Gl. Victor.

642. ΚΑΘΩΣΙΩΘΗ] τοῖς καθήκουσι

νόμοις ἀνερῶθη, καθηγνίσθη, ἡ ὁσίως ἀνείθη. ἐπειδὴ δὲ ὁ πέλανος τῇ Ἥφαιστου φλογὶ καθωσιώθη καὶ τὰ πόπανα καὶ τὰ προθύματα. προθύματα δὲ, τουτέστιν ἡ τὰς ὀλύρας, παρὰ τὸ προθύεσθαι τῶν ἱερῶν ἢ κριθὰς ἢ λιβανωτῶν. τὸ δὲ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ βωμῶν προθύματα καθωσιώθη Ἥφαιστου φλογὶ καὶ πόπανα καὶ πέλανος. ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν καὶ πέλανος, ὃ δὲ ἀσυνδέτως πέλανος εἶπεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν μὲν πέλανον ἐν τῷ πυρὶ ἐρρίπττον, τὰ δὲ πόπανα καὶ τοὺς πλακοῦντας καὶ τὰλλα ἐν μέρει τοῦ βωμοῦ ἐτίθεισαν. ἡ τὸ πέλανος ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα, οὕτως, ἐπεὶ δὲ τῷ βωμῷ καθωσιώθη τὰ πόπανα, καὶ τὰ προθύματα καθωσιώθη τῇ φλογὶ τοῦ Ἥφαιστου, ὁ πέλανος λέγω' ὃ καὶ κρείττον. *ΚΑΘΩΣΙΩΘΗ] καθιέρωθη. Gl. Dorv. ἀνείθη, ἀφιέρωθη. Gl. Paris. Victor. ΠΕΛΑΝΟΣ] εἶδος δσπρίου. Gl. Dorv. Paris. ΗΦΑΙΣΤΟΥ] πυρός. Gl. Dorv.

643. ΕΙΚΟΣ] πρέπον. Gl. Paris.

644. ΠΑΡΕΚΑΤΤΥΕΤΟ] ἐκ συλλογῆς εὐτρεπίζεται, ἀπὸ τῶν κατνυμάτων. κατνύματα δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ἱμάντες οἱ ἐπὶ τοῦ κόπρου ἐρρίμμενοι. λέγει οὖν ἐκ πολλῶν καὶ μικρῶν τὴν στιβάδα νῦτρεπίζομεν.

ΣΤΙΒΑΔΑ] τὴν ἐκ χόρτων στρωμνὴν. Gl. Victor. στιβάς ἡ ἐκ χόρτων στρωμνὴ ἢ τοιοῦτό τι. καὶ γίνεται παρὰ τὸ στείβειν, ὅ ἐστι τὸ περιπατεῖν· στιβάς γὰρ κυρίως ἡ πεπιλημένη καὶ οἷον καταπεπατημένη. Victor. τὸ παρεκαττέτο ἀντὶ τοῦ συνῆγε καὶ συνετίθη σχοινία, ἀ ἰδιωτικῶς φασὶ βροῦλα, ποιῆσαι εἰς στιβάδα στρωμνὴν. Dorv. συνετίθει. Gl. Br. Paris. ἐσωρεύετο. Gl. Dorv.

645. ΔΕΟΜΕΝΟΙ] χρήζοντες. Gl. Dorv.

646. ΝΕΟΚΛΕΙΔΗΣ] εἰς πολλὰ κεκωμῶδεται, εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα καὶ ξένον καὶ τὰς ὄψεις λελβημένον. εἰρηται δὲ καὶ ἐν Πηλεργόις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. *ΤΥΦΛΟΣ] ἀνόητος. Gl. Dorv.

647. ΚΛΕΙΠΤΩΝ] δωροδοκῶν. ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ] τοὺς φρονίμους. Gl. Dorv. ΥΠΕΡΗΚΟΝΤΙΣΕΝ] ὑπερέβαλεν. Gl. Dorv. ὑπερέβη. Gl. Paris. ὑπερέβηκεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀκόντια ῥεπτοῦντων. Victor. Borg.

650. ΚΑΘΕΥΔΕΙΝ] κοιμᾶσθαι. Gl. Paris.

651. ΠΡΟΣΠΟΛΟΣ] ὁ νεοκόρος, δοῦλος. Gl. Dorv. ὁ ΠΡΩΣΠΟΛΟΣ] ὁ

ιερέας. Gl. Paris. ΑΙΣΘΗΤΑΙ] εἰς αἰσθησιν ἦσθον. Gl. Dorv. νοήσῃ κτύ-
που. Gl. Paris.

652. ΚΟΣΜΙΩΣ] εὐτάκτως. Gl. Dorv. ἐντάκτως καὶ ἡσύχως. Gl. Paris. Victor.

654. ἀθάρα μόνῃ ἡ σεμίδαλις. Ἀτ-
τικοὶ δὲ διὰ τοῦ ἡ ἀθάρης, Αἰολεῖς
ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας.

ΑΘΑΡΑΣ] ἦγον κουργούτης. ἀθά-
ρα λέγεται ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουργ-
κούτῃ. ἤγαγε δὲ αὐτὴν γραυς τις τῷ
Ἀσκληπιῷ, εἰκότως· αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς
δόνοντας ἀποβαλοῦσαι οὐκ ἄλλο τι ἢ
ἀθάραν ἐσιόουσιν· τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ
δῶρον αὐτὰς προσφέρειν τῷ Σεῷ. Dorv.

C. D. ἀθάρα — εἰκότως. καὶ γὰρ αἱ
γραῖαι τοὺς δόνοντας ἀποβάλλουσαι ὡς
ἐπὶ τὸ πλείστον τῇ ἀθάρᾳ χρῶνται εἰς
βρῶσιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ Ἀσκλη-
πιῷ τὴν ἀθάραν δῶρον ἀνέτιθουν.
Victor. ΑΘΑΡΗΣ] σμιδάλεως. Gl. Pa-
ris. Ἀττικοὶ ἀθάρας, Αἰολεῖς ἀθήρας.
λέγει δὲ τὴν σεμίδαλιν. Ruv. ΕΞΕ-
ΠΑΗΤΤΕ] ἐνάρπτεν. Gl. Dorv. ἐνέ-
βαλεν. Gl. Paris. εἰς ἐκπληξιν καὶ
θάμβος ἔφερεν. Gl. Victor.

656. ΕΦ' ἩΝ ΕΠΕΘΥΜΟΥΝ ΔΑΙ-
ΜΟΝΙΩΣ ΕΦΕΡΗΥΣΑΙ] περισσὴ ἡ
μία ἐπὶ. ὡς εἰς τῶν ἱερῶν ὄφειν δηλο-
νύτι. φερπύσαι δὲ βαδίσαι, ἀπὸ μετα-
φοράς τῶν ἑρπετῶν· ἐκ τούτου δὲ τὴν
ἡσυχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν
δηλοῖ. * ΔΑΙΜΟΝΙΩΣ] ἐπιτηδείως.
Gl. Dorv. δεξιῶς, ἐπιτηδείως. ΕΦΕΡ-
ΗΥΣΑΙ] βαδίσαι. Gl. Paris.

658. ΤΟΥΣ ΦΘΟΙΣ] Ἀττικοὶ μὲν
μονοσυλλάβους οἱ φθοῖς, ὁ δὲ Καλλι-
μαχος φθοῖας. ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας,
πέμματα. * ΤΟΥΣ ΦΘΟΙΣ] τοὺς πλα-
κοῦντας. Gl. Dorv. πλακοῦντας, ἡ λα-
λάγγα. Gl. Paris. ΤΑΣ ΞΕΧΑΔΑΣ]
τὰ σῦκα. Gl. Dorv.

659. ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ] εἰσι
γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν αἷς τι-
θεῖσαι τὰ ἐπιφερόμενα.

660. ΠΕΡΙΗΘΕ] περιέδραμε. ΕΝ
ΚΥΚΛΩ] ψηλαφῶν δηλ. καὶ ἔρευνῶν
Gl. Paris.

661. ΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ] ἐγ-
καταλειφθέν. Gl. Dorv. ἐναπολειφθέν.
Gl. Paris.

662. ΕΙΣ ΣΑΚΤΑΝ] γράφεται εἰς
σάκκον, ὃ ἐστὶν εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ
σάκτεσθαι. δέον εἶπεν εἰς τὸν βωμὸν
ἡγίζε, φησιν εἰς τὸν σάκκον. ἡγίζε δὲ
ἀντὶ τοῦ ἐβαλεν εἰς δέρματος σακ-
κον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. τινὲς δὲ
ἀντὶ τοῦ ἀγίως ἀπετίθεσθαι. παίζει δὲ
τοῦτο ὡς ἐπὶ ἱερῶν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ
σάκτας, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσιν.

* ΗΓΙΖΕΝ] τὸ ἡγίζε γελοιοῦδως εἴρηκεν
ἀπὸ τοῦ ἡγίαζε κατὰ συκοπῆν. ση-
μαίνει δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς
μὴ μόνον τὸ καθαίρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ
μιαίνειν καὶ τὸ ἄγιος δ' ὡσαύτως οὐ
μόνον τὸν καθαρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν μια-
ρὸν καὶ ἐναγὴ καὶ ἐξάγιστον καὶ ἀγι-
στεία ὡσαύτως. λέγεται οὖν ἐνταῦθα
τῷ μὲν δοκεῖν, ὅτι εἰς σάκκον τινὰ ἱε-
ρῶς ἐτίθει, τῷ δὲ ἀληθείᾳ, ὅτι εἰς ἄγγος
τι ἔβενον αὐτὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλάμβαν-
εν. Victor. ΗΓΙΖΕΝ] σεβασμῶς ἦγεν.
Gl. Dorv. ἐτίθει, ὡς ἄγια ἐνέβαλεν. Gl.
C. ἱερῶς ἐπετίθει. Gl. Paris. ΣΑΚΤΑΝ]
σάκον κατ' ἐιρωνίαν. Gl. Dorv. σάκ-
κον. Gl. Paris.

663. ΠΟΛΛΗΝ ΟΣΙΑΝ] ὅσια μὲν
τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεστι διγεῖν,
δόξας, φησὶν, ὅσιον εἶναι τὸ λαμβά-
νειν τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἔπει καὶ ὁ
ιερεὺς ἐλάμβανεν. * ΝΟΜΙΣΑΣ] ὑπο-
λαβῶν, ὅσιον τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τῶν
ἐν τῷ ἱερῷ, καθότι καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμ-
βανεν. Gl. Paris. ΟΣΙΑΝ] ἀγίοτητα.
Gl. Dorv. ΠΟΛΛΗΝ ΟΣΙΑΝ ΤΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ] κατὰ πολλὸ ὅσιον, δη-
λαδή τὸ λαμβάνειν τι τῶν ἱερῶν. Gl.
Br.

664. ΧΥΤΡΑΝ] τὸ τζυκάλιον. Gl.
Dorv. ΑΝΙΣΤΑΜΑΙ] διεγείρομαι. Gl.
Paris.

665. ΟΥΚ ΕΔΕΔΟΙΚΕΙΣ] οὐκ ἐφο-
βήθης. Gl. Paris.

666. ΜΗ ΦΘΑΣΕΙΕ ΜΕ] βαδίσας
ἐπὶ τὸν βωμὸν δηλονότι. διαβάλλει δὲ
τὸν Σεδὸν ὡς κλέπτην καὶ λαιμαργον·
ἐφοβήθη οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλθὼν κλέ-
ψαι τὴν χύτραν φθάσει με. ΑΛΛΩΣ.
πάνν καλὸν καὶ σεβάσμιον τὸ πρᾶγμα,
ὃ ἐκεῖνος ἐποίει, ἡγησάμενος καὶ οὐκ
ἀσεβὲς κρίνας ἀνέστην καὶ αὐτὸς ἐπὶ
τὴν χύτραν τῆς ἀθάρης. ἐν τούτῳ δὲ
δεικνύει ὡς αἰεὶ οἱ δούλοι περὶ τὸ φα-
γεῖν τὸν νοῦν ἔχουσιν. τὸ δὲ ΕΧΩΝ
ΤΑ ΣΤΕΜΜΑΤΑ λέγει διὰ τὸ γράφειν
τὸν Ἀσκληπιῶν ἀεὶ στεφανηφοροῦντα
ὡς ὑγείας αἷτιον [καὶ ἄθλον τούτῳ
παρέχειν τὴν ὑγίειαν λαβόντα τοὺς
στεφάνους. Dorv. Paris.] * ΕΓΩΓΕ]
ἐδεδοίκειν δηλαδή. Gl. Dorv. Paris. τὸ
ἐγωγε καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ
τοῦ ναι λαμβάνουσιν. Paris. ΦΘΑ-
ΣΕΙΣ] προλάβῃ. Gl. Paris.

667. ΕΛΘΩΝ] ὁ Ἀσκληπιὸς φορῶν.
Gl. Paris. ΕΧΩΝ] φορῶν. Gl. Dorv.
ΣΤΕΜΜΑΤΑ] ὡς ὑγείας ἐφορος στε-
φανηφόρος. Gl. Paris.

668. ΠΡΟΥΔΙΔΑΣΑΤΟ] ἦγον τὸ
προφθάσαι δηλ. καὶ λαβεῖν τὰ πώ-
ματα. Gl. Paris.

669. ΗΣΘΕΤΟ] ἔγνω. Gl. Paris. τὸ

αισθάνεσθαι πρότερον πρὸς γενικὴν συντάξας, νῦν πρὸς αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. *Gl. Victor. ΨΟΦΟΝ*] κτύπον. *Gl. Doru.*

670. ΤΗΝ ΧΕΙΡ' ΥΦΗΡΕΙ] ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ. ἡ ἐξέτεινε. καὶ Μένανδρος “ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.”

ΣΥΡΙΞΑΣ] ὁμοίον φασιν Ἀττικοὶ καὶ συρικτός καὶ σύριγμα. ἀκόλουθον δὲ τῷ ἐφερπύσαι τὸ συρίζαι· ἕκαστον γὰρ τῶν ζώων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς αἰεὶ τὸ μεκάζειν, βούς τὸ μεκάσθαι, κορώνη τὸ κρώζειν καὶ τάλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ ὄφεις τὸ συρίζουν. *ΤΗΝ ΧΕΙΡ' ΥΦΗΡΕΙ] ἐν ᾗ τὴν χεῖρα κατεῖχεν λάθρα. *Gl. Doru.* ΤΗ ΧΕΙΡ' ΥΦΗΡΕΙ] κατεῖχε λάθρα. *Gl. D.* ΤΗΝ ΧΕΙΡ' ΑΦΗΡΕΙ] λάθρα ἐκίνει. *Gl. C.* ΥΦΗΡΕΙ] ἐκτείνει. *Rav.* λαθραίως ἐξέτεινε. *Gl. Paris.* ΣΥΡΙΞΑΣ] συριγμόν τινα ποιήσας. *Gl. Paris.*

671. ΟΔΑΞ ΕΛΑΒΟΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ τοῖς ὁδοῦσιν αὐτὴν ἔλαβον. ἀντὶ τοῦ ἔδωκαν αὐτήν.

εἶδος δὲ ὅπως ὁ ΠΑΡΕΙΑΣ, παρὰ τὸ ἐπὴρσθαι τὰς παριάς· φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης, “τοὺς ὄφεις τοὺς παριάς” φάσκων, καὶ Λυκούργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. *ΟΔΑΞ] ἦτοι τοῖς ὁδοῦσιν. *Gl. Paris.* ΕΛΑΒΟΜΗΝ] ἠψάμην. *Gl. Doru.* τῆς χειρὸς τῆς γραιας. *Gl. Paris.* ΠΑΡΕΙΑΣ] μέγας. *Gl. Doru.* εἶδος ὅπως ἀπὸ τοῦ ἐπαίρειν. *Gl. Paris.*

*672. Η Δ'] ἡ γραῦς. ΑΝΕΣΠΑΞΕΝ] εἰς αὐτὴν συνέσπειλεν. *Gl. Doru.* συνέσπειλεν εἰς αὐτὴν ἀφείσα τὴν χεῖρα. *Gl. Paris. Victor.*

674. ΔΕΟΥΣ] φόβου. *Gl. Doru. Paris.* ΒΔΕΟΥΣΑ] πέρδουσα. *Gl. Doru.* πέρδουσα. ὅθεν καὶ τὸ βδελυρός καὶ τὸ βδελύττομαι. *Gl. Paris.* ΓΑΛΗΣ] κάττας. *Gl. Doru.* γαλῆ. ἡ κάτω μυγᾶ ἢ νόμφος. *Gl. Paris.* πᾶν γὰρ δύσσομός ἐστιν ἡ τῆς γαλῆς ποδῆ. *Gl. Victor.*

675. ΕΦΛΩΝ] ἥσιον· λείπει δὲ τροφήν. φλῶν δὲ νῦν τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν καὶ γὰρ φλῶν τὸ ἑλᾶν, ὡς “φῆρσιν ὀρεσκόωσιν.”

ΠΟΛΛΗΝ] μερίδα δηλ. *Gl. Paris.* ΕΦΛΩΝ] ἀνήλκεον, συνέτριβον. *Gl. Doru. Paris. Victor.*

676. ΜΕΣΤΟΣ] πλήρης τῆς ἀθάρας. *Gl. Doru.* ἐμπλεὺς ἡ κεκορεσμένος. *Gl. Paris.*

677. ΠΡΟΣΗΕΙΝ] Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ “ἥσκειν εἶρια καλά” ἀντὶ τοῦ ἥσκει· τρίτου γὰρ ἐστὶ προσώπου. *ΟΥ ΠΡΟΣΗΕΙΝ] οὐκ ἔγνων. *Gl. Doru.* οὐ προσῆλθεν. *Gl. Paris.* τὸ προσῆεν ἐνταῦθα τρίτου προσώπου, διὰ τὴν χασμωδίαν προσλαβὼν τὸ ν, ὡς κᾶν τοῖς ἄλλοις ἔθος ἔχουσι ποιεῖν οἱ Ἀττικοί. *Gl. Victor.* ΟΥΔΕΠΩ] οὕτω ἦν ἐλθών. *Gl. Paris.*

678. ΤΟΥΤΟ] τὸ φαγείν. *Gl. Paris.* ΓΕΛΟΙΟΝ] ἀστείον. *Gl. Doru.*

679. ΠΡΟΣΙΟΝΤΟΣ] προσερχομένου. *Gl. Doru.*

680. ΑΠΕΠΑΡΔΟΝ] διὰ τὴν ἀθρόαν τῶν πνευμάτων ἐκπήδησιν. ὅθεν καὶ πάρδος· ὀρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΕΠΕΦΥΣΗΤΟ] ὑπὸ τῆς ἀθάρης δηλονότι ποιεῖ γὰρ αὕτη πνεύματα τῇ γαστρὶ. *ἦγον ἐξώγκωτο [πνευματώθη add. *Victor.*] *Gl. Doru.* δυσώδη γὰρ τὰ ὄσπρια, ὑπὸ τῆς ἀθάρης. *Gl. Paris.*

681. ΕΒΔΕΛΥΤΤΕΤΟ] ἐμίσει σε. χαρίεντως τὸ ἐβδελύττετο πρὸς τὸ ἀπέπαρδον, παρὰ τὸ βδένειν. *ἔπειτα γὰρ τὸ βδένειν τὸ βδελύττεσθαι. *Paris.* ΗΠΟΥ] ὄντως. *Gl. Paris.* ΕΒΔΕΛΥΤΤΕΤΟ.] *Gl. Doru. Paris.*

682. ΑΛΛ' ΙΑΣΩ ΜΕΝ ΤΙΣ] οὐκ ἔσκει. διότι προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασώ παρὰ τὴν ἰασιν ὠνομασμένην. ἀλλὰ καὶ θυματέρα τοῦ Ἀμφιράδου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις· “ἀλλ' ὦ θύγατερ ἔλεξά σοι πρηνεμένης.” εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασώ Ἀσκληπιοῦ θυματέρα, ὥσπερ Ἀμφιράδου, ἄξιον ἀπορεῖν, ἐπεὶ καὶ Ἑρμῆπος ἐν τῷ πρώτῳ ἱάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Δαμπετίας τῆς Ἥλιου λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ Ἰασώ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἰγλήν νεωτάτην. ἄλλοι δὲ προσιθίσαιον Ἰανίσκον καὶ Ἀλεξήνορα. ἔστι δὲ καὶ Ἀμφιράδου θυματέρη Ἰασώ. *ΟΥΚ] ἐβδελύττετο. *Gl. Paris.*

683. ΥΠΗΡΥΘΡΙΑΣΕ] μετρίως πῶς ἐτράπη. ᾗδέσθη. *Gl. Paris.* ΑΠΕΣΤΡΑΦΗ] εἰς τοῦπίσω. *Gl. Doru.*

684. ΛΙΒΑΝΩΤΟΝ] ἄλλο λίβανος καὶ ἄλλο λιβανωτός· λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, λιβανωτός δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. ἔστι δὲ καὶ ὁσος Λίβανος καλούμενον. *ΕΠΙΛΑΒΟΥΣ'] κρατήσασα. *Gl. Paris.* ΛΙΒΑΝΩΤΟΝ] εὐώδες ὥσπερ ὁ λίβανος. *Gl. Doru.* ἦτοι μεμυρισμένον πέρδω. *Gl. Paris.*

685. ΑΥΤΟΣ Δ' ΕΚΕΙΝΟΣ] τῆς ῥινὸς οὐκ ἐπελάβετο δηλ. ΟΥΔ' ΕΦΡΟΝΤΙΣΕΝ] οὐκ ᾔσθετο. *Gl. Paris.*

686. ΑΓΡΟΙΚΟΝ] ἀναίσθητον. Gl. Doru. ἀπαιδευτον. Gl. Paris. ΤΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν Ἀσκληπιόν. Gl. Doru.

687. ΑΛΛΑ ΣΚΑΤΟΦΑΓΟΝ] ἀναίσθητον· εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βῶων, οἱ διὰ πολλὴν ἀναίσθησίαν σκατὰ ἤσθιον. ἐπερόκλητος δὲ ἔστιν ἡ σκατὸς γενικῇ, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκῶρ. * ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ] οὐ λέγω ἐκείνον ἀναίσθητον. ΣΚΑΤΟΦΑΓΟΝ] ἀναίσθητον. Gl. Paris. ΑΙ ΤΑΛΑΝ] διότι τοιαῦτα λέγεις. Gl. Doru. ἐπίρρημα σχετλιαστικόν. Gl. Paris. τὸ σκατοφάγον λέγει, ἡ διότι οἱ ἱατροὶ ἐκ τοῦ τὰ τῶν σωμάτων κενώματα βλέπειν καὶ οὐρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἡ ὅτι ὁ τῆς ἱατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπων, ὥς φασιν, ἐγεύσατο, βουλόμενος περὶ τίνος νοσοῦντος μαθεῖν, εἰ ἄρα ζήσεται ἡ τεθνήσκει. Paris. τὸ σκατοφάγον λέγει ἡ διότι οἱ ἱατροὶ ἐκ τοῦ σκοπεῖν τὰ τῶν ἀσθενούντων οὐρα καὶ σκύβαλα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἡ ὅτι ὁ τῆς ἱατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπων ἐγεύετο, ὥς φασι, βουλόμενος μαθάνειν περὶ τῶν νοσοούντων, εἰ ἄρα ζήσονται ἡ τεθνήσκονται. Victor.

688. ΣΥΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ] ἐκρύβην ἔσω τῶν ἱματίων. Gl. Paris.

689. ΔΕΙΞΑΣ] φοβηθεῖς. Gl. Doru. Paris.

690. ΣΚΟΠΩΝ] ἐπιτηρῶν. Gl. Paris. ΠΕΡΙΗΕΙΝ [El. Paris,] περιήρχειτο. Gl. Doru. Paris.

691. ΠΑΙΣ] δοῦλος τις. Gl. Paris. Doru. ΘΥΓΑΙΟΝ] ἱγδιον. Gl. Doru. ΘΥΕΙΔΙΟΝ] ἥτοι ἱγδύν. Gl. Paris. ἱγδιον. παῖς ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ παῖς τὸ αἰδοῖον καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. παῖς δὲ ὁ δοῦλος ἀπὸ τοῦ παῖω τὸ τύπτω. Borg.

692. ΠΑΡΕΘΗΚΕ] πλησίον αὐτοῦ ἔθηκε. Gl. Paris. ΔΟΙΔΥΚΑ] κοχλιάριον. Gl. Doru. κοχλύαριον. Gl. Paris. ΚΙΒΩΤΙΟΝ] σενδόυκι, ὃ λέγουσιν οἱ ἱατροὶ παντέκτην. Gl. Doru. σενδόυκην. Gl. Paris.

693. ΟΥ ΔΗΤ' ΟΥΧΙ ΤΟ ΓΕ ΚΙΒΩΤΙΟΝ] παίζων πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντησεν, οὐχὶ δὲ κιβώτιον· εἰπὼν γάρ ὅτι κιβώτιον λίθινον ἦν, ὥσπερ αὐτοῦ λήθην ἐπανορθούμενός φησι, καὶ Δί' οὐκ ἦν λίθινον τὸ κιβώτιον. * ΜΑ ΔΙ' ΟΥ ΔΗΤ' λίθινον ἦν, ἀλλ' ἡ θυσία. Gl. Paris.

694. ΕΩΡΑΣ] ἔβλεπες. Gl. Paris.

695. ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΒΩΝΙΟΥ] νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου ἱματίου· τὸ γὰρ τρίβακον ἱμάτιον οὕτω καλοῦ-

σιν Ἀττικοί. ΟΠΑΣ δὲ τὰς τρώγλας ἔθεν καὶ ὥπερ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγματα γάρ ἐστι. * τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεβρόκως ἱμάτιον. τριβώνιον καὶ τὸ τῶν φιλοσόφων ἱμάτιον. ὥς εὐτελείας ἀντιποιοιμένων. ὅθεν καὶ τὸ περίβλημα αὐτῶν εὐτελές. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον τριβώνιον μέχρι τῶν ποδῶν διήκον, καὶ χειρῖδας ἔχον πλατείας, καὶ κεκολλημένον. Paris. καὶ κεκαλυμμένος εἶναι λέγεις. Gl. Doru. ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ] ἐγκεκρύφθαι. ΤΡΙΒΩΝΙΟΥ] ἔβλεπον ὅηλ. Gl. Paris.

696. ΟΠΑΣ] τρύπα. Gl. Doru. Paris. ΟΥΚ ΟΛΙΓΑΣ] ἀλλὰ πολλὰς ὅηλ. Gl. Paris.

697. ΝΕΟΚΛΕΙΔΗ] οὗτος ἄρπαξ τῶν δημοσίων. Gl. Paris.

698. ΚΑΤΑΠΛΑΣΤΟΝ] τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐστὶ καταπλαστά, τὰ δὲ χρυστά, τὰ δὲ ποτά. τινὲς δὲ προπαροξύνουσι, κατὰπλαστα λέγοντες. ἔστιν οὖν παστόν τὸ πασσύμενον, πλαστόν τὸ πλαττόμενον, ὃ καὶ καταπλαστόν λέγεται, καὶ πιστόν τὸ πινόμενον.

ΕΝΕΧΕΙΡΗΣΕΝ] οἱ γράφοντες ΕΝΕΧΕΙΡΙΣΕ ΤΡΙΒΕΙΝ διὰ τοῦ ἰμαθῆϊς· οὐ γὰρ ἰδεράπειεν ὁ Ἀσκληπιός, ἵνα καὶ τῷ Νεοκλείδῃ ἐγχειρίσαι αὐτὸν λέγωμεν τρίβειν τὸ φάρμακον, ἀλλ' ἀφανῶς κατὰ τὴν νύκτα. ἔχει δὲ οὕτως· ἐνεχείρησε πρῶτον πάντων τρίβειν τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον καταπλαστόν· καὶ ἔστιν ἡ δοτικὴ αὐτῇ πρὸς τὸ τρίβειν περιποιητικῶς· ἡ γὰρ τρίψις ἐκείνῃ ἦν, τουτέστι δι' ἐκείνον ἐγίνετο. * ΕΝΕΧΕΙΡΗΣΕ] ἤρξατο. Gl. Paris.

699. ΤΡΕΙΣ ΤΗΝΙΩΝ] ὅτι ἐν τῇ Τήνῃ μὲν τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις καὶ σκορπιοὶ δεινοὶ ἐγίνοντο· ἡ δὲ ἡ Τήνος δριμύτατα σκόροδα φέρει. ἡ Τήνος δὲ αὕτη θηριώδης δοκεῖ εἶναι· καὶ Εὐπολις Πόλεσι "Τήνος δ' αὕτη πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους." Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὥς σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὕσης· διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀντιμάχῳ "Τήνου τ' ὀφιοέσσης" οὐ καλῶς ἔχεν δοκεῖ. * ΣΚΟΡΟΔΩΝ] σκόροδον. Gl. Doru. Τήνος νήσος σκοροδοφόρος ἀπὸ τίνος Τήνου ἀνδρός. Gl. Paris. ΕΦΛΑ] συνέτριβε. Gl. Doru. ἐτριβε. Gl. Paris.

700. ΟΠΟΝ] γάλα σκύλης. Gl. Doru. γάλα σκύλλης. ἥτις ἐστὶ βοτάνη Σαυατηφόρος. Gl. Paris.

701. ΣΧΙΝΟΝ] νῦν φησὶ τὴν σκίλαν· δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς παράκειται ἐκ τῶν Θεοφράστου, ὅτι ἑτερόν τι ἢ σκίλ·

λα καὶ σχίνος παρὰ τὸ σχίζεσθαι καὶ δακρύειν ἢ αὐτὴ γὰρ τῇ μαστίχῃ. * ΣΧΙΝΟΝ] τὰ ἄκρα τῆς σκύλας. Gl. Dorv. ΣΧΙΝΟΝ] ἦγον σκύλλας. Gl. Paris. σκῖνος τὸ δένδρον, ἢ. σχοῖνος δὲ τὸ βρύλον, δίφθογγον ο καὶ ἰ. Paris.

ΟΞΕΙ ΔΙΕΜΕΝΟΣ] διυγραίνων, ὃ νῦν χυματίζειν φασί. Σφηττίῳ δὲ τῷ δριμυτάτῳ. ἀπὸ δῆμου· πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι καὶ συκοφάνται. ἢ παρὰ τοὺς σφήκας· θυμικοὶ γάρ. ἢ ὅτι δριμύδ' ὄξος παρὰ Σφηττίους ἐγίνετο. * βρέχων ὄξος δριμύ. Gl. Dorv. βρέξας ἐν. Gl. Paris. Σφηττὸς τόπος ἐν Ἀθῆναις, ὅθεν καὶ Σφηττοὶ ἐπὶ ῥῆμα, καὶ ὁ πολίτης Σφηττίας· Σφηττίας οἶνος, καὶ Σφήττιον ὄξος. ὡς εἰκοι δέ, δριμύτατον ὄξος Σφηττοὶ ἐγίνετο. Paris.

702. ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ] τοῦτο τὸ φάρμακον. ΕΚΣΤΡΕΨΑΣ] ἐξεστράμυνα ποιήσας. Gl. Paris. ἀναστρέψας. Gl. Dorv.

702. ΟΔΥΝΩΤΟ] λυποῖτο, ἀλγοῖ. Gl. Dorv. δδύνῃν ἔχει περισσώτερον. Gl. Paris.

704. ΑΝΑΙΞΑΣ] ὀρμήσας. Gl. Dorv. Paris.

706. ΙΝ' ΕΠΟΜΝΥΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον· ἐπωμοσία δὲ ἐστίν, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ βουλούμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολλάκις. Σαλούστιος δὲ φησιν ὡς μέλλοντες εἰς τινα δημοτικὴν ἀποστείλεσθαι χρειάν παρὰ τοῦ δήμου πολλάκις ἐπώμνουν τὴ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα συκοφαντῶσιν οἰκοὶ μένοντες. ΑΛΛΩΣ. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερίδης "καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀβρῶστίας, καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς, ἀνεβλήθη ὁ ἀγών." οὕτως ὁ Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ὄνομα δίκης, καθ' ἣν οἱ μέλλοντες ἡττᾶσθαι νοσεῖν προφασίζόμενοι τὴν κυρίαν ἀνεβάλλοντο καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐδικάζοντο. τινὲς δὲ ἐπομνύμενον φασὶ τὸ ὁμῶσαι μὴ δικάσασθαι, καὶ παραβάντα τοὺς ὅρκους δικάσασθαι ὕστερον. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκκλησίαις. ταῦτα δὲ φησιν ὡς τοῦ Νεκλείδου διὰ κακουργίαν ταῦτα ποιούντος. ΑΛΛΩΣ. ΕΠΟΜΝΥΜΕΝΟΝ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύοντα ταῖς ἐκκλησίαις καὶ συκοφαντοῦντα ὑπὲρ τοῦ κερδοῦναι· ἢ ὑποφθεύοντα, ἵνα συνέλθωσιν οἱ δικασταὶ καὶ βοηθήσωσιν οἷς αὐτὸς βούλεται· ἢ κακουργοῦντα· οἱ γὰρ συνωμῶται ἐπὶ κακῇ ὡμνουν.

ΑΛΛΩΣ. ἐπωμοσία ἐστὶν ἡ δευτέρα κρίσις τοῦ δικαστηρίου λεγομένη μετὰ τὴν τῶν ἀποκλήρων παρουσίαν. * ΕΠΟΜΝΥΜΕΝΟΝ] ἐφεδρεύοντα, ἐπιωκοῦντα καὶ συκοφαντοῦντα. Gl. Dorv. ἐπιωκοῦμενον. Gl. Paris. ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ] τοῦ συνεδρίου. Gl. D. ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ] τὰς συναθροίσεις. Gl. Paris.

707. ΩΣ ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ] καθὼς τὸν λυμείωνα τῆς πόλεως ἡμῶν. * Ο ΔΑΙΜΩΝ] θεός. ΣΟΦΟΣ] πάντα εἰδώς. Gl. Paris.

707. ΤΩ ΠΛΟΥΤΩΝΙ] τὸν Πλούτον Πλούτωνα εἶπε παίζων ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνᾶχῳ "Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος" καὶ πάλιν "ταῖς ὀνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμειφίας χάριν." ΑΛΛΩΣ. τὸν Πλούτον οὕτω λέγουσιν καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτῳ τὸν "Αἰδὼν νομίζοντες· καὶ γὰρ Ἡσιόδους φησιν "εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ Δημητρίῳ θ' ἀγνῇ, ἐκτελέα βριθεὶν Δημήτερος ἱερὸν ἄκτῃν."

710. ΗΜΙΤΥΒΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ συνδάριον. ῥάκος ἡμιτριβὺς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγείον καὶ Σαπφῷ "ἡμιτύβιον σταλάσων." ἢ εἰκροσσὸν φακίολιον. * ΗΜΙΤΥΜΒΙΟΝ] μαντίλιον. Gl. Dorv. μανδύλιον, μανδύλιον. Gl. Br. φακίολιον. Gl. Paris. συνδάριον ῥάκος. ἡμιτριβὺς. λινοῦν τι. ἢ φακιόλιον. κροσσὸς ἔχων ἀμφοτέρωθεν. Rav. τύμβος ὁ τάφος ὑπὲρ ἔχων τῆς γῆς κατὰ κύκλον, ὥσπερ ἥριον τὸ κατὰ γῆς καὶ μὴ ὑπεριστάμενον καθ' ὁμοιότητα τοῦ τύμβου. καὶ ἡ κεφαλὴ οὕτως ὀνομάζεται διὰ τὸ εἰκέναι τύμβῳ. ἡμιτύβιον οὖν τὸ ἐξ ἡμισείας τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Paris.

711. ΠΕΡΙΕΨΗΣΕΝ] περιεσπώγειεν. Gl. Dorv. περιεκάθηρεν. Gl. Paris. βλέφαρα αἱ πτύχες τῶν ὀφθαλμῶν, ἡγουν τὰ ὀμματοφύλλα. βλεφαρίδες δὲ αἱ τρίχες αἱ ἐμπεφυκυῖαι τοῖς βλεφάροις. Paris.

712. ΚΑΤΕΠΕΤΑΣ] περιεσκεπασεν. Gl. Dorv. ΦΟΙΝΙΚΙΔΙ] πέπλῳ κοκκίνῳ. Gl. Dorv. Paris.

713. ΕΠΟΠΗΥΣΕΝ] ἐσθύριεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλθωσι ὀφλονότι. * ΕΠΟΠΗΥΣΕΝ] ἐσθύριεν. Gl. Paris.

714. ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ] κινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἥρωσι δράκοντες παρετίθεντο, ἐξαίρετως δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ. δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τοῦ δρέκω, ὃ ἐστὶ βλέπω· δεινερὴς γὰρ τὸ ζῶον. ἀνιέρωται δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ, ἐπειδὴ τὸ γῆρας ἀποβάλλει καὶ ἡ ἰατρικὴ δὲ φυλάττει φύσει τὸ νέον, ἐξωθοῦσα τὰ

νοσήματα. * ΕΞΗΧΑΤΗΝ] ἐξήλ-
θον. *Gl. Dorv. Paris.* ἐξώρμησαν. *Gl.*
Victor. ἐξηχάτην κανονίζεται ἀπὸ τοῦ
αἰσσω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων αἰξω, ὁ ἀό-
ριστος ἤϊσα καὶ κράσει ᾗξα, ὁ μέσος
ᾗξάμην, τὸ τρίτον τῶν δυνικῶν ᾗξά-
την, ὡς ἐξηχάτην. *Victor.* εἰκότως φη-
σὶν ὑπηρέτας ἔχειν τὸν Ἀσκληπιδὸν
δφεις. ἐπειδὴ γὰρ οἱ δφεις τὸ παλαιὸν
αὐτῶν ἀπεκδυνόμενοι δέρμα αἰεὶ νεά-
ζουσιν, οὕτως καὶ ὁ Θεὸς τῶν ἀσθε-
νοῦντων τὰς νόσους οἷά τινα λεβηρί-
δα ἀπορίπτων νεάζοντας δείκνυσιν.
Dorv. Victor.

715. Ω ΦΙΛΟΙ ΘΕΟΙ] θαυμαστι-
κόν. *Gl. Paris.*

716. ΤΟΥΤΩ] οὗτοι οἱ δράκοντες.
ΥΠΟΔΥΝΘ'] ὑπέσειελθόντες. *Gl. Pa-
ris.* ὑπέσειελθόντες ἥριμα. *Gl. Dorv.*

717. ΩΣ ΓΕ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙΝ] καλῶς
τὸ ἔμοι δοκεῖν οὐδὲ γὰρ ἑώρα αὐτοῦς
ἔσω τῆς φονικείδος ὄντας. * οὐ γὰρ
οἶον τε ὄραν κεκαλυμμένον τῇ κεφαλῇ.
Gl. Dorv.

718. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΣΕ ΚΟΥΤΛΑΣ]
ὡς εἰ ἔλεγεν πρὶν πτύσαι. κοτύλη δὲ
εἶδος μέτρου, ὃ νῦν καλεῖται ἡμιξέσ-
τιον. ΑΛΛΩΣ. σκῶπτει τὰς γυναῖκας
ὡς μεθυούσας. δέον οὖν εἰπεῖν πρὶν
εἰπεῖν σε λόγον ἕνα, εἶπε πρὶν ἐκπιεῖν
κοτύλας οἴνου δέκα. * διαβάλλει αὐ-
τὴν καὶ αὐθὺς ὡς μεθύσον. δέον γὰρ
εἰπεῖν πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα ἢ τι
τοιούτου πρὸς τὴν συνήθειαν, ὃ δὲ οὕ-
τως εἶπεν. εἶδος δὲ μέτρου ἡ κοτύλη,
ὃ καλεῖται ἡμιξέστιον. *Dorv. Paris.*
ΚΟΥΤΛΑΣ ΟΙΝΟΥ] πεπληρωμένας.
Gl. Paris. καρτελοῦρας. *Gl. Dorv.*

719. ΕΣΤΗΚΕΙ] ἀνεστηκώς ἦν. *Gl.*
C. Paris.

720. ΑΝΕΚΡΟΤΗΣ'] ἀνατείνας ἔ-
πληξα. *Gl. Paris.*

721. ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤ' ΗΓΕΙΡΟΝ]
ἐλάλησα. *Gl. Dorv.*

722. ΗΦΑΝΙΣΕΝ ΑΥΤΟΝ] ἀφανῆ
ἐαυτὸν ἐποίησεν ἑμοῦ συγκροτήσαν-
τος. * ΟΦΕΙΣ] ἐβησαν. *Gl. Dorv. NE-
QN]* ἔδυσαν δηλ. διαβάλλει καὶ αὐ-
τὸν ὡς λίαν ὑπνώττοντα. *Gl. Paris.*

723. ΕΓΚΑΤΑΚΕΙΜΕΝΟΙ] ἦτοι οἱ
ἀσθενεῖς. *Gl. Paris.* ΠΑΡ' ΑΥΤΩ] τῷ
ναφ. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΩΣ ΔΟΚΕΙΣ]
θαυμαστικόν, ἀντὶ τοῦ λίαν. *Gl. C.*
Paris.

724. ΗΣΠΑΖΟΝΤΟ] ἐφιλοφρονοῦν-
το. κυρίως δὲ ἀσπάσασθαι ἔστι τὸ πε-
ριπλέκεσθαι τινα, διὰ τὸ ἄγαν σπᾶσ-
θαι εἰς ἐαυτὸν τὸν ἕτερον, καὶ περι-
βάλλειν τὰς χεῖρας ἐν τῷ φιλοφρο-
νεῖσθαι.

725. ΕΓΡΗΓΟΡΕΣΑΝ] ἐξυπνοὶ ἦ-
Arist. Plut.

σαν. *Gl. Dorv. Paris.* ΕΩΣ] Ἰωνι-
κῶς. ΔΙΕΛΑΜΨΕΝ] διητύγασεν. *Gl.*
Paris.

726. ΠΑΝΥ ΣΦΟΔΡΑ] ἐκ παραλ-
λήλου τὸ αὐτό. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐπῆ-
ρουν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ κυρίως γὰρ ἐπὶ Ἀν-
δρώπου. * Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τὸ
τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.
Gl. Paris.

727. ΤΑΧΥ] ἀντὶ τοῦ ταχέως. *Gl.*
Paris.

729. ΟΣΗΝ ΕΧΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΝΑ-
ΜΙΝ] ταῦτα ἡ γυνὴ τοῦ Χορμύλου
θαυμάζουσα τὸν Θεόν. * ΟΣΗΝ]
θαυμαστικόν, ἦγον πολλήν καὶ με-
γάλην ἔχεις τὴν δύναμιν. Ω' ΝΑΞ
ΔΕΣΠΟΤΑ] βασιλεῦ Ἀσκληπιέ. *Gl.*
Paris.

731. ΥΠΕΡΦΥΗΣ] πολὺς. *Gl. Dorv.*
Υ. ΟΣΟΣ] ὑπερφυνῶς μέγας. ΟΣΟΣ]
θαυμαστικόν, ἦτοι πολὺς. *Gl. Paris.*

733. ΟΛΙΓΟΝ] βραχύ. *Gl. Paris.*
ΗΣΠΑΖΟΝΤΟ] ἐχαιρέτουν. *Gl. Dorv.*
ἐδεξιούντο. *Gl. Paris.*

734. ΕΔΕΞΙΟΥΝΘ' ΑΠΑΝΤΕΣ] ἦ-
γουν, ταῖς δεξιάς ἡσπάζοντο. Ὁμη-
ρος "δεξιῇ ἡσπάζοντο ἔπασσι τε μει-
λιχίοισιν."

ΕΔΕΞΙΟΥΝΘ'] τὰς δεξιάς ἐνέβαλ-
λον αὐτῷ ἀσπαζόμενοι. *Gl. Dorv.* ἦ-
τοι τὰς δεξιάς ἐνεβάλλομεν. *Gl. Pa-
ris.* ΤΗΣ ΘΑΟΝΗΣ] τῆς χαρᾶς. *Gl.*
Dorv.

735. ΟΥΣΙΑΝ Τ' ΕΙΧΟΝ ΣΥΧ-
ΝΗΝ] πλοῦτον ἐπέκτηντο πολύν. *Gl.*
Paris. ΟΥΣΙΑΝ] περιουσίαν. ΣΥΧ-
ΝΗΝ] πολλήν. *Gl. Dorv.*

736. ΕΚ ΔΙΚΑΙΟΥ] πόνου δηλ.
ἀλλ' ἐξ ἀδικίας τὸν βίον κεκτημένοι.
Gl. Paris. ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙ] ἔχοντες.
Gl. Dorv.

737. ΟΦΡΥΣ ΣΥΝΗΓΟΝ] τοῦτο
δεῖγμα κατηφείας. *Gl. Dorv.* δεῖγμα
κατηφείας. ἦτοι κατηφείς ἦσαν. ἴδιον
γὰρ τῶν λυπουμενων τὸ τὰς ὀφρὺς
συνάγειν. *Gl. Paris.*

738. ΟΙ Δ'] οἱ δίκαιοι. ΚΑΤΟΠΙΝ]
τοῦ Πλοῦτου. *Gl. Paris.*

739. ΕΥΦΗΜΟΥΝΤΕΣ] τὸν Πλοῦ-
τον. *Gl. Dorv.* ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦ-
τον. *Gl. Paris.*

740. ΕΜΒΑΣ] τὸ ὑπόδημα τῶν—
Gl. Paris. ὑποδήματα. *Gl. Dorv.* ΕΥ-
ΡΥΘΜΟΙΣ] εὐτάκτοις. *Gl. Paris.* ἀ-
τάκτοις. *Gl. Dorv.* ΠΡΟΒΗΜΑΣΙΝ]
προπομπαῖς. *Gl. Dorv.* πηδήμασιν.
Gl. Paris.

743. ΟΥΔΕΙΣ] τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ δν-
τῶν. *Gl. Paris.* ΒΙΣΙΟΥΣΙΝ] εἰσελ-
θοῦσιν. ΑΓΓΕΛΕΙ] λέγει. *Gl. Dorv.*

744. ΑΛΦΙΤ'] ἦγον ἄρτοι. *Gl.*
H

Δορυ. ἔλευρα. Gl. Paris. EN TΩΙ ΘΥ-
ΛΑΚΩ] ἐν τῇ ἀργοθήκῃ. Gl. Dorv.
Paris.

745. ΝΗ ΤΗΝ ΕΚΑΤΗΝ] καθά γυ-
νή τὴν Ἐκάτην δυνύει. Gl. Paris.
ΑΝΑΘΗΣΑΙ Β.] στεφανώσαι θείλω.
Gl. Dorv.

746. ΕΝ ΚΡΙΒΑΝΩΤΩΝ ΟΡΜΑ-
ΘΩ] ἐπὶ ἐκείνους εἶπεν ὅτι οὐκ εἶ-
ται σπάνις ἄρτων ἀλλ' εὐπορία, διὰ
τοῦτο αὐτὸν ἄρτους ἀναδῆσαι βούλε-
ται καὶ στεφανώσαι. κριβανωτῶν δὲ
ὀρμαθῶ, ἀντὶ τοῦ ἄρτων δέσμη ἐν κρι-
βάνῳ ὀπτημένων, ἔδον εἰπεῖν στεφά-
νω. κριβανός δὲ παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ
βαῦνος. παίζει δὲ διὰ τὸ ἀδφάγον αὐ-
τοῦ. γράφεται δὲ καὶ ἐκ κριβανωτῶν
ὀρμαθῶ. * ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ] συχαρίκια.
Gl. Dorv. χάριν. Gl. Paris. ΚΡΙΒΑ-
ΝΩΤΩΝ] ἤγουν ἐκ κριθίνων μαζῶν
διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. ἄρ-
των κριθινῶν. Gl. Dorv. EN ΚΡΙΒ.]
πλήθῃ ἄρτων ἐν κριβάνῳ ὀπτημέ-
νων. Gl. Paris. στεφανώσαι—ἐκ κρι-
θίνων μαζῶν—διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς
λαίμαργον. Gl. Br. ΟΡΜΑΘΩ] ὀρμα-
δος σύνδεσμος. στίχος. Gl. Victor.

747. ΑΠΑΓΓΕΙΛΑΝΤΑ] μηνύον-
τα. Gl. Paris. ΜΕΛΑ'] βράδυνε. Gl.
Paris.

748. ΩΣ] ὅτι οἱ. Gl. Dorv.

749. ΦΕΡΕ ΝΥΝ ΙΟΥΣΑ] πρὸς τὸ
ἔθος τὸ παρ' αὐτοῖς τῶν γὰρ νεωνή-
των δούλων τῶν πρώτων εἰσιόντων εἰς
τὴν οἰκίαν, ἣ ἀπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰω-
νίσασθαι τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὥς καὶ
ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἐστίαν τὰ
τραγήματα κατέχειον εἰς σημεῖον εὐ-
πορίας, ὥς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν
Ἠδυχαίρι “φέρει σὺ τὰ καταχύσματα
ταχέως κατὰχευε τοῦ νυμφίου καὶ τῆς
κόρης.” ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλούτος ἐν
πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτό φησι. σύγ-
κεται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινί-
κων, κολλύβων, τρωγαλίων, ισχάδων
καὶ καρύων, ἅπερ ἤρπαζον οἱ σύνδου-
λοι. κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅταν δούλους
ἡγόραζον ἔφερον γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν
ἐστίαν, καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κε-
φαλῆς κατέχειον κόλλυβα καὶ ισχάδας
καὶ φοινίκας καὶ τρωγάλια ἄλλα καὶ
τραγήματα· καὶ οἱ σύνδουλοι ταῦτα
ἤρπαζον. ἐλέγοντο οὖν ταῦτα κατα-
χύσματα. τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ
Πλούτου διὰ τὸ νευστί βλέπειν ὑπὸ
Χρεμύλου, ὥς ἐπὶ δούλου νεωνήτου
ἐληφώς, τὰ καταχύσματα εἶπεν. * Ι-
ΟΥΣ' ΕΙΩΩ] ἐλθοῦσα ἐντὸς, ἵνα—
Gl. Paris.

750. ΟΣΠΕΡ ΝΕΩΝΗΤΟΙΣΙΝ ΟΦ-
ΘΑΛΜΟΙΣ] ἔδον εἰπεῖν δούλοις, ὁφ-

θαλμοῖς εἶπεν, διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν
Πλούτον. * ΝΕΩΝΗΤΟΙΣΙΝ] νευστί
ἡγορασμένοις δούλοις. Gl. Dorv. δού-
λοις. ὠφείλεν εἰπεῖν ὀφθαλμοῖς. Gl.
Paris.

751. ΑΠΑΝΤΗΣΑΙ] συναντήσαι.
Gl. Paris. ἀπαντήσαι κυρίως τὸ λό-
γοις ἀντιπεσεῖν καὶ ἐναντιωθῆναι καὶ
ἐργοις, καὶ τὸ εἰς τινα τόπον καταν-
τήσαι ὑπαντήσαι δὲ τὸ συναντήσαι.
νῦν δὲ καταχρηστικῶς εἶπεν. Schol.
Cant. 2.

752. ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΩ ΓΕ] κορω-
νὴς ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν οἱ δὲ
στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκ-
τοι λα', ὧν τελευταῖος “ἀνίσταθ' ὡς
ἀρπασόμενος τὰς ισχάδας.” ἐφ' ἐκάσ-
του συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ
τῷ τέλει τῶν στίχων κορωννίς, καὶ
ἐξῆς τὸ χοροῦ αὐθις· κἀνταῦθα γὰρ
χορὸν ὠφεῖλε θείναι καὶ διατρίψαι μι-
κρόν, ἄχρις ἂν ἐξέλθοι τις ἀπαγγέλ-
λων, ὅπως εἰσιόντος τοῦ Πλούτου
πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον
μεταβέβληται. * ΗΛΙΟΝ] τοῦτον γὰρ
ἀναβλέψας πρῶτον ἰώρακα. Gl. Pa-
ris.

753. ἐνδόξου Ἀθηναῖς ἐνδόξον ἔδα-
φος. Gl. Dorv. Paris.

754. ΧΩΡΑΝ ΤΕ ΠΑΣΑΝ ΚΕ-
ΚΡΟΠΟΣ] παίζει πρὸς Ἀθηναίους,
φιλεγκωμίους ὄντας. Κέκροψ δὲ Αἰ-
γύπτιος ὧν τὸ γένος ᾤκησε τὰς Ἀθή-
νας· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκεροπίδαι.
τινὲς δὲ φασὶ τοῦτον καὶ διφυῆ γενέσ-
θαι, οἱ μὲν, ὅτι τὰ ἄνω ἀνδρὸς εἶχε τὰ
δὲ κάτω θηρίου, ἕτεροι δὲ, ὅτι νόμους
πολλοὺς ἐφῆυρε τοῖς ἀνθρώποις καὶ
ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγα-
γεν, ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἐ-
τυχε μισγομένοις ταῖς γυναῖξιν, καὶ
ἐκ τούτου μὴ γινωσκομένου ἡ τοῦ
παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πα-
τρὸς παρὰ τοῦ παιδός, αὐτὸς νόμους
θεόμενος ὥστε φανερώς συγγίνεσθαι
αὐταῖς καὶ μᾶς τυχεῖν, καὶ σχεδὸν
εὐρὺν τὰς δύο φύσεις τοῦ τε πατρὸς
καὶ τῆς μητρὸς, τοῦτον χάριν διφυῆς
ἐκλήθη. * ΧΩΡΑΝ] τὴν Ἀττικήν.
Gl. Paris.

755. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΔΕ ΤΑΣ Ε-
ΜΑΥΤΟΥ ΞΥΜΦΟΡΑΣ] τα συμβάν-
τα μοι, φησίν, αἰσχύνομαι. εἰς γνῶ-
σιν δὲ ἐλθὼν καὶ αἰσθησιν ὧν ἐπαρ-
τεν, αἰδεῖται ὡς μετὰ ἀδίκου ἦν.
* ΤΑΣ ΕΜ. ΞΥΜΦΟΡΑΣ] διὰ ΞΥΜ-
ΦΟΡΑΣ] ὅτι ἐφευγον τοὺς δικαίους.
Gl. Paris.

756. ΟΙΟΙΣ] ὁποίοις, κακοῖς. Gl.
Dorv. θανααστικὸν ἀντὶ τοῦ κακοῖς,
ἀδίκους. ΞΥΝΩΝ] ὁμύλων. Gl. Paris.

ΕΛΑΝΘΑΝΟΝ] ἑμαυτόν. *Gl. Dorv. Paris.*

758. Ο ΤΑΗΜΩΝ ΕΓΩ] ὁ ἀθλίος. *Gl. Dorv.*

759. ΟΥΔ' ΕΚΕΙΝ' ΑΡ' ΟΥΔΕ ΤΑΥΤΑ] οὔτε φεύγων τοὺς ἀγαθοὺς οὔτε μεταδίδωκων τοὺς φαύλους. οὔτε τοὺς κακοὺς πλουτίζων οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς ἀφαιρούμενος τὸν πλοῦτον. *ΩΣ] ὄντως. ΕΚΕΙΝ' τὸ συνεῖναι τοῖς κακοῖς. *Gl. Dorv.* τὸ φεύγειν τοὺς δικαίους. *Gl. Paris.* ΤΑΥΤ' τὸ μὴ συνεῖναι τοῖς ἀγαθοῖς. *Gl. Dorv.* τὸ συνεῖναι τοῖς ἀδίκους. *Gl. Paris.*

760. ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ] ἱκανὴ γὰρ ἀπόδειξις ἀκουσίον ἀμαρτήματος ἢ διόρθωσις. *ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ] διεγείρας. *Gl. Dorv.* εἰς τὸ ἑναντίον μεταβάλων. *Gl. Paris.*

761. ΤΟ ΔΟΙΠΟΝ] εἰς τὸ ἐξῆς. *Gl. Dorv.*

763. ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ὁ Χρεμύλος ἀγανακτεῖ πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιχόντων, οἵτινες πρὸ τοῦ οὐδὲ ἰώρων αὐτὸν πένητα ὄντα, νυνὶ πλουτήσαντα κολακεύουσιν. ἔστι δὲ τὸ βάλλ' ἐς κόρακας παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδηλωται· ὅλοι δὲ τὸ ῥίπον ἑαυτὸν εἰς φθοράν τοιοῦτον γάρ τι ἐς κόρακας. τὸ δὲ παραχρήμα νῦν ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπὴν παραινέματα, οὐ μὴν πρὸ τοῦ πράγματος διὸ ἑρμηνεύων ἐπήγαγεν ΟΤΑΝ ΠΡΑΤΗΙ ΤΙΣ ΕΥ, ἡγουν ἐν αὐτῇ τῇ εὐπραγίᾳ, οὐ πρὸ αὐτῆς. *ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἀπελθε σαυτόν. *Gl. Dorv.* ΒΑΛ' ἀπιθι. ΧΑΛΕΠΟΝ] πρᾶγμα. *Gl. Paris.* τοῦτο εἰώθασι οἱ δυσχεραίνοντες λέγειν, ὃ νῦν καὶ Χρεμύλος λέγει, πρὸς τοὺς ἐπιπεσόντας αὐτοῖς κολακας καὶ φιλοφρονουμένους. *Paris.*

764. ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ] παρὰ προσδοκίαν. ΠΡΑΤΗΙ ΤΙΣ ΕΥ] εὐτυχῇ. *Gl. Dorv.*

765. ΝΥΤΤΟΥΣΙ] τιτρώσκουσι. *Gl. Dorv. Paris.* ΦΑΩΣΙ] συντρίβουσι. *Gl. Dorv.* συντρίβουσι, θλίβουσι, ξύουσι. *Gl. Paris.* ΤΑΝΤΙΚΝΗΜΙΑ] ταῖς ἀντζαῖς. *Gl. Dorv.* ἀντικνήμια ἔστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλύμια τῶν ποδῶν. κνήμη δὲ ἡ λεγομένη ἀντζα, ὅπως ἐν τοῦ καλαμίου. λέγεται δὲ οὕτως ὡς κενὴ καὶ πληρῆς οὕσα αἵματος. *Paris.*

866. ΕΥΝΟΙΑΝ] ἡγουν ἀγάπην. *Gl. Dorv. Paris.*

767. ΠΡΟΣΕΙΠΕ] οὐ χairois εἶπε, ἑχαίρεισε. *Gl. Ms. Du Cangii.* προη-

γόρευσε καὶ ἑχαίρεισε. ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΟΥΧΛΟΣ] πάντες. *Gl. Paris.*

768. ΠΕΡΙΕΣΤΕΦΑΝΩΣΕΝ] ἐτίμνησεν. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΣ] γεροντικός. *Gl. Dorv.*

769. ΦΙΑΤΑΤ'] ποθεινότατε. *Gl. Paris.* ΚΑΙ ΣΥ, ΚΑΙ ΣΥ] Πλοῦτε καὶ σὺ Χρεμύλε. *Gl. Dorv. Paris.*

770. ΝΟΜΟΣ] συνήθεῖς ἔστι. *Gl. Dorv.* συνήθεια. *Gl. Paris.*

771. ΜΗΔΑΜΩΣ] τοῦτο ποιήσης. *Gl. Paris.*

772. ΕΜΟΥ ΓΑΡ] πιθανῶς, ἵνα μὴ ἐν φανερῷ καταχρῇ τὰ τραγήματα διὸ καὶ ἐπιφέρει "ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἂν," τουτέστι τὸν φορτικὸν γέλωτα, ἵνα πῇ γελασθῶμεν. *ΕΙΣΙΟΝΤΟΣ] πρωθύστερον, εἰσελθόντος. *Gl. Dorv.* εἰσερχομένου. *Gl. Paris.*

773. ΒΑΕΨΑΝΤΟΣ] ἀναβλέψαντος. ΕΚΦΕΡΕΙΝ] ἐξάγειν. *Gl. Paris.*

774. ΠΡΕΠΩΔΕΣ] πρίκον ἑστί. *Gl. Dorv.* προσήκον. *Gl. Paris.* ΕΙΣΦΕΡΕΙΝ] εἰσάγειν εἰσω. *Gl. Dorv. Paris.*

775. ΔΕΞΕΙ ΔΗΤΑ ΤΑ ΚΑΤΑΧΥΣΜΑΤΑ] λήψη τὰ ἐπάνω σου μέλλοντα κατακείσθαι. *Gl. Paris.* ἡγουν τὰ πλακούντια. *Gl. Dorv.*

776. ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ] πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι παρὰ τὴν Ἑστίαν ἐποίουν τὰ καταχύσματα. *ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ] τὴν οἰκίαν. *Gl. Dorv.* δέξομαι δηλ. *Gl. Paris.* ΝΟΜΟΣ] συνήθεια. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ ἔθους. παρὰ τῇ ἑστίᾳ κατέχεον. *Gl. Paris.*

777. ΤΟΝ ΦΟΡΤΟΝ] τὴν μέμψιν, καὶ τὴν κατηγορίαν. *Gl. Dorv.* τὴν μέμψιν, τὴν κατάκρισιν. *Gl. Paris.* ψόγον, χλεύην, μέμψιν. *Gl. Br.*

778. ΟΥ ΓΑΡ ΠΡΕΠΩΔΕΣ] ἔμφασις τοῦ Ἀριστοφανείου προσώπου· ὃ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀντιτίχνους πρὸς διασυρμόν, οἱ διὰ τὸν αὐτῶν ὀβολὸν ἐπιερωῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάγειν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ δὲ ἐσεμνύετο ὅτι οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτῷ κάρνα ἐκ φορμίδος. φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων, ὡς καὶ Ἐρατοσθένους ἱπποσημαίνεται. *ΠΡΕΠΩΔΕΣ ΕΣΤΙ] ἡγουν δίκαιον ὑπάρχει ἔμοι δηλαδὴ. *Gl. Dorv.* ΕΣΤΙ] τοῦ πλουσίου. ΤΩΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΙ] ἔμοι τῷ Ἀριστοφάνει. *Gl. Paris.* τοῦτο τῷ μὲν δοκεῖν ἀπὸ τοῦ πλούτου ἔστι, τῷ δ' ἀληθείᾳ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. *Gl. Dorv.* ΟΥ ΓΑΡ ΠΡΕΠΩΔΕΣ] ἔμφασις ἐνταῦθα τοῦ προσώπου τοῦ κωμικοῦ, ὃ δὲ λόγος αὐτῷ πρὸς τοὺς

ἀντιτέχνους οἱ διὰ τῶν ὀβελῶν ἐπει-
ρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ταυτοὺς ὑπά-
γειν. φησὶ γὰρ οὐκ ἔστι πρίπον προ-
τιθέναι ἐν τοῖς ἡμῶν ὀβελισμοῖς τινὰς
καὶ διαγραφὰς καὶ ἀφανισμοὺς αὐτῶν
ἢ ἐτέρων ποιημάτων ὥστε ἐκ τούτων
ζητεῖν εὐδοκιμεῖν. Schol. Cant. 3.

779. ΙΣΧΑΔΙΑ] σῦκα. Gl. Dorv.
ΤΡΩΓΑΔΙΑ] τραγήματα· οὕτω γὰρ
τὰ τραγήματα ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Gl.
Victor. ΤΟΙΣ ΘΕΩΜΕΝΟΙΣ] τοῖς
θεαταῖς. Gl. Dorv. τοῖς ἀκροαταῖς,
τοῖς θεαταῖς. Gl. Paris.

780. ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤ'] προτείνον-
τα. Gl. Dorv. προθέντα. Gl. Paris.
ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] τοῖς θεαταῖς. Gl.
Dorv. ΕΠΑΝΑΓΚΑΖΕΙΝ] ἤτοι ἄκον-
τα παρακινεῖν. Gl. Paris. ΓΕΛΑΝ] ὥ-
στε γελᾶν. Gl. Dorv.

781. ΞΕΝΙΚΟΣ] οὗτος πένις ἦν,
καὶ κωμωδεῖται ὡς τὰ ὄψα ἀρπάζων
καὶ λίχνος. τινὲς δὲ καὶ στρατηγὸν
φασιν αὐτόν. *διαβάλλει τούτον ὡς
ἄρπαγον. Gl. Dorv. C. ΩΣ] ὅτι. Gl. C.

783. ΩΣ ΗΔΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ] εἰσθε-
σις συστηματικῆς περιόδου, ἐκ στίχων
ὁμοίων κβ', ὧν τελευταῖος "ἐνδὸν μέ-
νειν ἦν" ἔδρανε γὰρ τὰ βλίσφαρά μου."
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν κἀν-
ταῦθα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόν-
τος συστήματος κομμάτιον τι θῆναι
χοροῦ, ἀχρὶς ἂν θύσας ὁ Χρεμύλος
ἐξέλθοι· ὁ δὲ ἱκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν
λογισάμενος ὥστε θῆσαι αὐτόν, ἐν ὅσῳ
τούς λόγους τούτους ὁ Καρίων διέξει-
σιν. ἐξάγει εὐθὺς αὐτὸν συντυχεῖν, ὡς
μὲν τινες, τῷ δικαίῳ (ἄτοπον γὰρ εἶ-
ναι φασιν καὶ ἀπρεπὲς ἀγαθὸν ἄνδρα
καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου), ὡς
δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων
ἐύρηται, τῷ γραφί.

ΩΣ ΗΔΥ] ἥδὺ τὸ εὐτυχεῖν, καὶ μά-
λιστα διὰ ἀναλωμάτων γινόμενον.
*ΩΣ ΗΔΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ] λιαν γλυκὺ
εὐτυχεῖν. Gl. Dorv.

784. ΜΗΔΕΝ] πρᾶγμα. ΕΞΕΝΕΓ-
ΚΟΝΤ' ΟΙΚΟΘΕΝ] δαπανήσαντα,
ἐκβαλόντα ἐκ τῆς οἰκίας. Gl. Dorv.
ἐξαγαγόντα. Gl. Paris.

785. ΣΩΡΟΣ] πλήθος. Gl. Paris.

786. ΗΔΙΚΗΚΟΣΙΝ] παίζων τοῦ-
τό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν, μάλιστα
τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούν-
των. τὸ δὲ ΕΠΕΙΣΠΕΠΙΑΙΚΕΝ εἰσε-
πήδησεν, εἰσῆλθε, κυρίως δὲ ἐπὶ στρα-
τείας πολεμίων διὸ παίζων ἐπήνεγ-
κεν ΟΥΔΕΝ ΗΔΙΚΗΚΟΣΙΝ. *ἐπει-
σῆλθεν. Gl. Dorv. σφοδρῶς ἐπεισῆλ-
θε καὶ εἰσεπήδησεν. Gl. Paris.

787. ΟΥΤΩ ΤΟ ΠΛΟΥΤΕΙΝ ΕΣ-
ΤΙΝ ΗΔΥ] ἀδιανόητος ὁ ἱαμβος· ἡ

πρὸς τὰ ἄνω, "καὶ ταῦτα μὴδὲν ἐξε-
νεγκόντ' οἴκοθεν"· οὕτω γὰρ ἡδὺ τί ἐσ-
τι πρᾶγμα τὸ πλουτεῖν. *γνώμη. ΤΟ
ΠΛΟΥΤΕΙΝ] ἡγούν ὁ πλούτος. ΗΔΥ]
εὐφραντόν. Gl. Dorv.

Η ΜΕΝ ΣΙΠΥΗ] ἐκ τῆς τῶν ἀναγ-
καίων εὐπορίας ἤρξατο. σιπύη δὲ ἡ
ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφο-
κλείους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάν-
τα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. προίχει δὲ
τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων. ἡ ἀρτοθήκη.
Gl. Dorv. ἡ κοινῶς ἄρελα. Gl. Paris.
ΔΕΥΚΩΝ] καθαρῶν. Gl. Paris. ΔΑ-
ΦΙΤΥΝ] σεμιδάλιων. Gl. Dorv.

788. ΜΕΛΑΝΟΣ] ἐρυθροῦ. "Ομη-
ρος "μέλανος οἴνοιο." ΑΝΘΟΣΜΙΟΥ
δὲ ἡδέος, εὐόσμου ὥσπερ τὰ ἄνθη· ἡ
ὡς ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας· ἡ ὡς ἀπὸ
εἶδους ἀμπέλου· ἡ τοῦ ἡδέος καὶ περι-
όσμου καὶ ἀνθηροῦ. τὸν δὲ χυδαῖον
οἶνον καρρηβαρίτην εἶπον. *ΑΜΦΟ-
ΡΕΙΣ] τὰ μαγαρικά. Gl. Dorv. Paris.
ΑΝΘΟΣΜΙΟΥ] εὐώδους. Gl. Dorv. εὐ-
ώδους, μοσχάτου. Gl. Paris.

789. ΧΥΣΙΟΝ] τοσοῦτον. Gl. Pa-
ris.

790. ΤΑ ΣΚΕΥΑΡΙΑ] τὰ σεντού-
κια. ΠΛΗΡΗ] γεγεμισμένα. Gl. Dorv.

791. ΤΟ ΦΡΕΑΡ Δ' ΕΛΑΙΟΥ
ΜΕΣΤΟΝ] παραπαίζει πρὸς τὴν ἐ-
ναντίαν τῆς τύχης μεταβολήν. ΔΗ-
ΚΥΘΟΙ δὲ τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. *ΤΟ
ΦΡΕΑΡ] τὸ πηγάδιον. Αἱ ΔΗΚΥ-
ΘΟΙ] τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. Gl. Dorv.
τὰ ῥώγια, τὰ ἐλ. δ. Gl. Paris.

792. ΤΟ ΥΠΕΡΩΝ] τὸ τέγος. Gl.
Dorv. Paris. ΙΣΧΑΔΩΝ] συκῶν. Gl.
Dorv. σύκων. Gl. Paris.

793. ΟΞΙΣ] ἀγγεῖον ὄξους δεκτι-
κόν. ΛΟΠΑΣ δὲ εἶδος ἀγγεῖον πᾶν
εἰς δέξιν λήγον. ΙΧΘΥΗΡΟΥΣ δὲ ΠΙ-
ΝΑΚΙΣΚΟΥΣ, τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθῦν
χωρῆσαι. *ΟΞΙΣ] τὸ τοῦ ὄξους ἀγ-
γεῖον. Gl. Dorv. ἄγος ὄξους δεκτι-
κόν. Gl. Paris. ΛΟΠΑΔΙΟΝ] ὁ λεγό-
μενος κουρελός. Gl. Dorv. Paris. ΧΥ-
ΤΡΑ] τζυκάλιον. Gl. Dorv.

794. ΠΙΝΑΚΙΣΚΟΥΣ] τὰ σκουτέ-
λια. Gl. Dorv.

795. ΤΟΥΣ ΙΧΘΥΗΡΟΥΣ] τοὺς ἰχ-
θύας δεχομένους. Gl. Dorv. τοὺς ἐπι-
τηδείους εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων. Gl.
Paris.

796. ΠΗΝΟΣ] τὸ μαγειρεῖον, ἡ καπ-
νοδόχη, ἡ ὁ φανός. "ἱπνοὺς ἔχοντες,
ἐν δὲ τοῖς ἱπνοῖσι πῦρ." Rav. ΠΗ-
ΝΟΣ] τὰ φανάρια. Gl. Dorv. τὸ φουρ-
νεύτιον, ἡ τὸ μαγειρεῖον. Gl. Paris.
ΕΞΑΠΙΝΗΣ] ἐξαίφνης. Gl. Dorv.

797. ΣΤΑΤΗΡΣΙ Δ' ΟΙ ΘΕΡΑ-
ΠΟΝΤΕΣ ΑΡΤΙΑΖΟΜΕΝ] εἶδος νο-

μίσματος ὁ στατήρ. οἱ οἰκίται οὖν, φησί, νομίσασιν ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά. παιδιὰ δὲ τις ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο πεύσις τε τοῦ κατασχόντος καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαίζοντος. ἀρτιάζειν δὲ λέγουσι τὸ ἀρπαγῇ παίζειν ἀπὸ τοῦ ἑταίρου, ἴσως δὲ τὸ σφαιρίζειν. ἢ ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἀζυγα λέγομεν. ΣΤΑΤΗΡΕΙ] νομίσμασι. Gl. Dorv. Paris. ΑΡΤΙΑΖΟΜΕΝ] τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιττὰ παίζομεν, ἃ φασιν ἰδιωτικῶς μονζύγα. Gl. Dorv. τὰ ἄ. κ. τ. π. παίζομεν, τὰ κοινῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς ἰδιώταις μονὰ, ζυγὰ. Schol. Br. τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον μονὰ ἢ ζυγὰ. Gl. Br. τὰ ἄρτια παίζομεν. Gl. Paris.

798. ΑΠΟΨΩΜΕΣΘΑ] τοὺς πρωκτοὺς σπογγίζομεν. Gl. Dorv. ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν. Gl. Paris.

799. ΣΚΟΡΟΔΙΟΙΣ] γελοιῶς ἀντὶ τοῦ σαβάνου. ἐπειδὴ δὲ ἥσθιον ἐκάστοτε σκόροδα, τοῦτο λέγει, ὅτι ὡς πλουτήσαντες κατεφρόνησαν τῆς παλαιᾶς διαίτης, μήποτε δὲ τοῦ σκόροδου λέγει τὸν καυλόν· ἐστὶ δὲ ἀσφοδέλφῃ ὅμοιος, ὡς κἀκείνος ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο. εἰ δ' ἄρα δηκτικόν τι ἔχει, τάχα ἀν' εἰη παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρημένον. εἰρηται δὲ σκόροδον ἴσως σκαῖον τι ῥόδον ὄν, παρὰ τὸ σκαῖον ὀζειν. τινὲς δὲ ΣΚΟΡΟΔΙΟΙΣ τοῖς τῶν σκόροδων καυλοῖς· λιμψὶ δὲ περιπεσόντες οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτοις ἐχρήσαντο. ΑΛΛΩΣ. οὐχ ἀπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἵνα δείξῃ ὅτι τοσαύτη μεταβολὴ κεκρήμεθα, ὥστε ἂν πρότερον ἡσθιοίμεν ἀγαπητῶς, τούτους νῦν ἀφοδεύοντες ἀποματτόμεθα. * ΣΚΟΡΟΔΙΟΙΣ] φύλλοις σκόροδων. Gl. Dorv. Paris. ΕΚΑΣΤΟΤΕ] καθ' ἡμέραν. Gl. Dorv.

800. ΒΟΥΘΥΤΕΙ] καταχρηστικῶς εἰρηται ἡ βουθυσία, δηλοῦσα τὸν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν ἐκατόμβην καλοῦσιν. ἐντελής δὲ θυσία ὁ ἐξ ὕος ταύρου τράγον καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριτύν. τριτὺς δὲ παρ' Ἀθηναίους ἡ ἐξ ὕος καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία. * Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ] ὁ ἡμέτερος. Gl. Dorv. ΒΟΥΘΥΤΕΙ] (βοῦν θύει Paris.) μεγάλην θυσίαν ποιεῖ. Gl. Dorv. Paris. βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ τὴν ἐντελῆ θυσίαν ἐκατόμβην, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἐκατὸν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐντελής θυσία τριτὺς λεγομένη, ἡ ἐκ χοίρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, ἣν καὶ ἐνταῦθα λέγει. Paris.

801. ΥΝ] χοῖρον. Gl. Dorv.

802. ΕΞΕΠΕΜΨΕΝ] ἐξέβαλεν. Gl.

Dorv. ἔξω ἔπεμψεν. Gl. Paris. ΟΙΟΣ ΤΕ] δυνατός. Gl. Dorv.

803. ΕΔΑΚΝΕ ΓΑΡ ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ ΜΟΥ] μεταβολὴ παντός, εἰ ὁ μὴ δεσπότης ὑποφέρει τὸν καπνόν, ὁ δοῦλος δ' οὐ. * ΜΕΝΕΙΝ] καρτερεῖν. Gl. Dorv. ΕΔΑΚΝΕ] ἔθλιβε. ὁ καπνός. Gl. Paris. ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ] τοὺς ὀφθαλμούς. Gl. Dorv.

804. ΕΠΟΥ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ, ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ] κορωνίς ἐτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κζ', ὧν τελευταῖος "χαριεντά γ' ἦκει δῶρα τῷ θεῷ φέρων," ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ΕΠΟΥ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ] Πλάτων Μενεξένῳ "ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολουθεῖ μετ' ἐμοῦ." Junt. ΕΠΟΥ] ἀκολουθεῖ. Gl. Dorv. Paris. ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ] ὦ. ΙΝΑ] ὅπως. ΤΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν Πλούτον. Gl. Dorv.

805. ΙΩΜΕΝ] πορευθῶμεν. Gl. Dorv. ΕΑ] ἐπὶ ῥήμα ἐκκλητικόν. Gl. Dorv. Paris. Victor. Ο ΠΡΟΣΙΩΝ] ὁ ἐρχόμενος. Gl. Dorv.

806. ΑΝΗΡ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΜΕΝ ΑΘΑΙΟΣ] δίκαιος ἀνὴρ πρότερον πενόμενος, ᾧ διαλέγεται ἡ ὁ Χρεμύλος ἢ ὁ οἰκίτης. τὸ δὲ ΚΟΜΙΔΗΙ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ παντάπασι μὲν οὖν. * εἰμί. Gl. Paris. ΑΘΑΙΟΣ] δυστυχής. ΕΥΤΥΧΗΣ] πλούσιος. Gl. Dorv. 807. ΔΗΛΟΝ] φανερόν. ΧΡΗΣΤΩΝ] ἀγαθῶν. ΕΟΙΚΑΣ] φαίνεσαι. Gl. Dorv.

808. ΜΑΛΙΣΤ' Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί. ΤΟΥ ΔΕΕΙ] τίνος χρεῖαν ἔχεις. Gl. Paris. τίνος χρῆζεις. Gl. Dorv. ΠΡΟΣ] εἰς. Gl. Paris.

809. ΗΚΩ] ἤλαθον. Gl. Paris. ΑΙΤΙΟΣ] πρόξενος. Gl. Dorv.

810. ΙΚΑΝΗΝ ΟΥΣΙΑΝ] ἀρκετὸν βίον. Gl. Paris. ΟΥΣΙΑΝ] περιουσίαν. Gl. Dorv.

811. ΕΠΗΡΚΟΥΝ] ἐβοήθουν. Gl. Dorv. Paris. ΔΕΟΜΕΝΟΙΣ] χρεῶν, σι, πενόμενοις. Gl. Paris.

812. ΝΟΜΙΖΩΝ] ὑπολαμβάνων. ΧΡΗΣΙΜΟΝ] ὠφέλιμον. Gl. Dorv.

813. ΗΠΟΥ] ὄντως. Gl. Dorv. Paris. ΤΑΧΕΩΣ] συντόμως. Gl. Paris. ΑΠΕΛΙΠΕΝ] ἀφῆκε. Gl. Dorv. ΕΠΕΛΙΠΕ] ἀφῆκε. Gl. Paris.

814. ΚΟΜΙΔΗΙ] λίαν ταχέως. ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ' μετὰ τὸ ἀναλῶσαι ταῦτα. Gl. Paris.

815. ΚΟΜΙΔΗΙ] λίαν. ΩΜΗΝ] ὑπελάμβανον. ΤΕΩΣ] πρώην. Gl. Dorv. πρώην ἢ πρὸ ὀλίγου. Gl. Paris. πρώην, πρότερον. Gl. Br.

816. ΕΞΕΙΝ] κτήσασθαι. Gl. Doru. λήψεσθαι. Gl. Paris.

817. ΟΝΤΩΣ] ἀληθώς. Gl. Doru. ΒΕΒΑΙΟΥΣ] ἀληθείς. Gl. Paris.

ΔΕΗΘΕΙΗΝ] εἰς χρεῖαν ἔλθοιμι. Gl. Doru. χρεῖαν σχοῖν τινός. Gl. Paris.

818. ΕΞΕΤΡΕΠΟΝΤΟ] (ἐξένευσον Doru.) μετεβάλλοντο. Gl. Doru. Paris.

ΕΔΟΚΟΥΝ] ἐνόμιζον. Gl. Doru. Paris.

819. οὐ μόνον ταυτ' ἐποιοῦν, ἀλλὰ καί—. Gl. Doru. Paris. ΚΟΜΙΔΗ] λίαν κατεγέλω. Gl. Paris.

820. ΑΥΧΜΟΣ ΓΑΡ ΟΝ] τὸ ἐξῆς, ἀπώλεσέ με ὃ ὦν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων. ἢ τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ ἐξ. Ἀττικῶς δὲ ἐπεν ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκευάρια. ΑΛΛΩΣ. μετωσνυμῶς, ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησεν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπώλεια μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τοῦ οἴτου. ὅταν γὰρ αὐχμὸς ἐπιγίνηται ἤδη τῶν σταχῶν ἀδρυνόμενων, ἀφανίζεται ὁ οἶτος καὶ κατακαίεται. εἰρηται δὲ παρ' ὁπνόντιον, ὅλον πυρῶν καὶ κρεθῶν.

* ΑΥΧΜΟΣ] στέρης. Gl. Doru. στέρης, ξηρασία. ΤΩΝ] ἐμῶν. Gl. Paris. ΤΩΝ ΣΚΕΥΑΡΙΩΝ] τῶν χειρῶν. Gl. Doru. τῶν εἰς χρεῖαν πραγμάτων ἡφάνισεν. Gl. Paris. τὸ ὦν ἢ ἀντὶ τοῦ οὖν νοητόν, τρεπομένης Δωρικῶς τῆς οὐ διεφθόγγου εἰς ὡ μέγα ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχων, οὕτω. ἀπώλεσε γὰρ ἐμὲ αὐχμὸς τῶν σκευαρίων ὧν καὶ ὑπάρχων ἐμοί. πέπρακα γὰρ ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο εἰς γέλωτα πᾶσι προὔκειμήν. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ σκευάρια τι, ἀπολῶλειν. ἐχόντων γάρ τι τῶν σκευαρίων, ἥδη ἡρδευόμην. διακρίνων δ' οὕτω αὖτος καὶ ξηρὸς ἦν ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πενίας. ὃ γοῦν ἔπασχεν ὁ δίκαιος οὗτος, ἀντιστρόφως τοῦτο τὰ σκευάρια, φησὶν, ἀπώλεσεν. Schol. C.

821. ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΝΥΝ] ἔσται τοῦτο. ΑΝΘ' ἔνεκα. Gl. Doru. Paris.

822. ΠΡΟΣΕΥΞΟΜΕΝΟΣ] μέλλων προσεύξειν καὶ παρακαλέσειν. Gl. Paris. ΗΚΩ] ἤλθον. Gl. Doru.

823. ΤΟ ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ ΔΕ] τὸ παλαιὸν ἱμάτιον τοῦτο γὰρ ὁ οἰκέτης ἰβάσταζεν. *ΤΟ ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ] τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. Gl. Doru. τὸ διερρήγμενον. Gl. Paris.

824. ΦΕΡΕΙ] (ἀγει Paris.) βασιτάζει. Gl. Doru. Paris. ΤΟΥΤΙ] τοῦτ' πρὸς τὸ παιδάριον. Gl. Doru.

825. ΑΝΑΘΗΣΩΝ] ἀφιερῶσων. Gl. Paris. Α. ΕΡΧΟΜΑΙ] ἀφιερῶσω, ἀνάθημα ποιήσω. ΠΡΟΣ] εἰς. Gl. Doru.

826. ΜΩΝ ΟΥΝ ΕΜΥΘΗΣ] παίζει παρὰ τὸν Ἐλευσίνιον νόμον ἔθος γάρ

ἦν, ἐν οἷς τις ἱματίους μνηθεῖη, εἰς θεοῦ τινὸς ταῦτα ἀνατιθέναι, ὥσπερ δημοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων "πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιερὸν καὶ τὰς στολὰς τοῖς μύσταις, ἐν αἷς τυχοῖεν μνηθέντες." μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ προκαθάρσις καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων. ΑΛΛΩΣ. σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦτο φησιν, ὅτι ῥυπαρά ἐστι. ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργαντα φυλάττονσι· καθαρεῖ δὲ πανν ὑπάρχουσι καὶ νύαι. ΑΛΛΩΣ. μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς· μὴ ὄντων δὲ πρότερον μακρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλείους καὶ θέλοντος μνηθεῖναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις μὴδὲνα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ὅτι φίλος τε ἦν τῆς πόλεως καὶ νιδὸς τοῦ Διός, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύθησαν. ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρὸς. ὁ δὲ μυσθόμενος τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μνήσει, οὐδέποτε ἀπέδεδετο, μέχρις ἂν τελείως ἀφανισθῇ διαρρύν. ὅπερ δὲ πρὸς Ἡρακλῆα, τοῦτο καὶ πρὸς Διοσκοῦρους ἐποίησαν. * ΜΩΝ] ἀρα δὴ. ΕΜΝΗΣΘΗΣ] ἐιδιδάχθης. Gl. Doru. ΕΜΥΘΗΣ] ἐιδιδάχθης. ΑΥΤΩ] τῷ τριβωνίῳ. Gl. Paris. ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ] μυστήρια δηλαδὴ. Gl. Doru.

827. ΕΝΕΡΡΙΓΩΣ] ἐν αὐτῷ ἐρίγωσα, ἦγον ἐξεχέμασα. Gl. Doru. μετὰ ῥίγους διβίβασα. ῥίγῳ ῥίγῳ ἐπὶ ψυχῆς, ῥίγῳ δὲ ῥίγῳ ἐπὶ σώματος. Gl. Paris.

828. ΕΜΒΑΔΙΑ] τί δύναται. ἦγον τὰ καλίστα. Gl. Doru. ὑποδήματα. Gl. Paris. ΣΥΝΕΧΕΙΜΑΖΕΤΟ] σὺν τῷ ἱματίῳ. Gl. Doru. Paris.

829. ΑΝΑΘΗΣΩΝ] ἀφιερῶσων. Gl. Doru. ἀνάθημα ποιήσων. Gl. Paris. ΝΗ] ναί. Gl. Doru.

830. ΧΑΡΙΕΝΤΑ] ἡδύτατα κατ' εἰρωνείαν. ΦΕΡΩΝ] κομίζων. Gl. Paris.

831. ΟΙΜΟΙ ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ] κορωνίς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στιχοὶ ἱαμβικοὶ τρίμετροι ρθ', ὧν τελευταῖος "νῷ δ' εἰσώμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς χοροῦ αὐθιγῆς ἐχρῆν γὰρ κάναυθα θεῖναι χορὸν, εἰσόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐντός, ἀχρὺς ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτῆς ἑτερος. * ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ] δυστυχῆς. ΩΣ] ὅτι λίαν. Gl. Doru.

833. ΚΑΙ ΙΟΥ ΙΟΥ] καὶ φεῦ. Gl. Paris.

834. ΟΥΤΩ ΠΟΛΥΦΟΡΩ] πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἑνα καιρὸν ἄγοντι, ἢ ποι-
εῖλα; εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολλὸ ὕδωρ
ἐπιδεχομένου οἴνου. ἤγουν ἀκράτῃ, καὶ
ἰσχυρῶ πρὸς τὸ κακόν. εἴρηται δὲ, ὅτι
πολύφορον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν
κρᾶσιν δεχόμενον, ὀλιγόφορον δὲ τὸν
ὀλίγην. ἢ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν πο-
λυκάρπων χωρίων ἢ πολυανθῶν δέν-
δρων. ΑΛΛΩΣ. συγκέκραμαι, μεταφο-
ρικῶς, ὡς ἀπὸ οἴνου καὶ ὕδατος τῆς
συγκράσεως γενομένης. * ΠΟΛΥΦΟ-
ΡΩ] (πολλαπλασίῳ Dorv.) πολλά κα-
κὰ φέροντι. Gl. Dorv. E. Paris. ΣΥΓΚΕ-
ΚΡΑΜΑΙ] μεμιγμένος εἰμί. Gl. Dorv.
ἤνωμαι. Gl. Paris. πολύφορος γῆ ἢ
πολλὴν φορὰν καὶ καρπὸν παρέχουσα,
καὶ πολύφορος οἶνος ὁ πολλὸ ὕδωρ δεχό-
μενος ἐν τῇ μίγνυσθαι τούτῳ. ἐκ τού-
του μεταφορικῶς καὶ ὁ πολύφορος δαί-
μων, ὅθεν ἐπήγαγε τὸ συγκέκραμαι,
ὅπερ ἐπὶ ὕρῳν λέγεται. Paris.

835. ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΕ] διώκτα τῶν
κακῶν. Gl. Paris.

836. ΠΟΤ' ἀρα. ΠΕΠΟΝΘΕΝ] ἐπα-
θεν. Gl. Dorv.

837. ΣΧΕΤΑΙΑ] χαλεπά. Gl. Dorv.
ἐλεινά. Gl. Paris. ΠΕΠΟΝΘΑ] ἐπαθα.
NYNI] ἀγρίως. Gl. Dorv.

838. ΑΠΟΛΩΔΕΚΩΣ] φθείρας. ΤΗΣ
ΟΙΚΙΑΣ] τῆς ἐμῆς δηλαδὴ. Gl. Dorv.

839. ΤΟΝ ΕΣΟΜΕΝΩΝ] τὸν γενη-
σόμενον Πλούτον. Gl. Dorv.

840. ΗΝΠΕΡ ΜΗ ΔΙΠΥΣΙΝ ΑΙ
ΔΙΚΑΙ] ἀντὶ τοῦ ἴαν τὸ δίκαιον παρα-
μείνῃ. σκώπτει δὲ πάλιν ὡς βίαιον οὐ-
σαν τὴν ἐν δικαστηρίοις κρίσιν. * ΠΑ-
ΛΙΝ ΑΥΘΙΣ] ἐκ παραλλήλου. ΑΙ ΔΙ-
ΚΑΙ] αἱ κρίσεις. Gl. Dorv. Paris.

841. ΣΧΕΔΟΝ] ἀντικρὺς, (φανερῶς
Paris.) Gl. Dorv. Paris.

842. ΠΡΟΣΕΡΧΕΤΑΙ] παραγί-
νεται. ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΤΤΩΝ] δυστυχῶν.
Gl. Paris. ΚΑΚΩΣ] ἤγουν δυστυχῶς.
ΠΡΑΤΤΩΝ] ποιών. Gl. Dorv.

843. ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ]
κόμμα εἶδος φαύλου νομίσματος. ἀντὶ
δὲ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστήματος, πο-
νηροῦ κόμματος εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ περὶ
πλούτου ὁ λόγος. εἴρηται ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τῶν κιβδηλῶν νομισμάτων, διὰ τὸ
ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν πλείονα δὲ
χαλκόν. ἐπαισημῆνατο δὲ τὴν λέξιν
συνήθως τὸ χ, ἐπειδὴ μὴ ἐπὶ νομισμά-
των τὸ κόμμα εἴρηκεν. Ἀττικὸν δὲ τὸ
ΕΞΟΛΩΔΕΚΩΣ. * ΚΟΜΜΑΤΟΣ] τοῦ
χαράγματος. εἴρηται δὲ εἰς μεταφορὰν
τοῦ κιβδηλῶν νομίσματος. Gl. Paris.

844. ΝΗ ΔΙΑ] κατ' ἐρωμένης. ΚΑ-
ΔΩΣ ΠΟΙΩΝ] δικαίως πάσχων. Gl.

Paris. ΑΠΟΛΑΥΤΑΙ] φθίρεται. Gl.
Dorv.

846. ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΣ] λέγων. ΕΥ-
ΘΕΩΣ] παραντίκα. Gl. Dorv.

847. ΕΞΑΡΧΗΣ] ὡς τὸ πρότερον.
Gl. Dorv. Ο ΔΕ] ἰδεῖν. Gl. Paris.

848. ΠΟΛΥ] κατὰ. Gl. Dorv. ΠΟΛΥ
ΜΑΛΛΟΝ] μᾶλλον πρὸς τὸ μὴ ποιῆ-
σαι πλουσίους τινάς. ΕΣΤΙΝ ΕΞΟΛΩ-
ΔΕΚΩΣ] ἀπόλεσεν. Gl. Paris. ΕΝΙ-
ΟΥΣ] ἡμῶν. ΕΞΟΛΩΔΕΚΩΣ] ἀπολω-
λεκῶς. Gl. Dorv.

849. ΔΕΔΡΑΚΕ] ἐποίησεν. Gl. Dorv.

850. Η] ὄντως ἀρα. Gl. Dorv. Paris.
ΗΣΘΑ] ὑπῆρχες. ΤΟΙΧΩΡΥΧΩΝ]
κλεπτῶν. Gl. Dorv. καὶ διὰ τοῦτο πάν-
τα ἐπαθες. Gl. Paris.

851. ΟΥΜΕΝΟΥΝ ΕΣΘ' ΥΓΙΕΣ] οὐ-
δαμῶς ὑπάρχει ἀληθές. Gl. Dorv. ΟΥ-
ΜΕΝΟΥΝ Ε. Υ. ΥΜΩΝ ΟΥΔΕΝΟΣ]
ἀντὶ τοῦ οὐδέις ὑμῶν ἔχει τι ἀγαθόν.
Gl. Br. ΥΓΙΕΣ] ὀρθὸν καὶ ἀληθές. Gl.
Paris.

852. ΟΥΚ ΕΣΘ' ΟΠΩΣ] οὐδαμῶς.
Gl. Dorv.

853. ΣΟΒΑΡΟΣ] σεσοβημένος. κα-
ταμωκόμενοι δὲ τῶν Δωριέων τὸ ὦ
ΔΑΜΑΤΕΡ λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς, πῶς
ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν καθ' ἡμῶν
εἰσῆλθεν. * ΩΣ] λίαν. Gl. Dorv. ΣΟ-
ΒΑΡΟΣ] ἐπηρμένος. Gl. Paris. ΔΑ-
ΜΑΤΕΡ] γῆ. ΕΙΣΕΔΗΛΥΘΕΝ] ἤλ-
θεν. Gl. Dorv.

854. Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ] οὐ δικαίως
τοῦνομα ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἐστὶ
κείμενον· ἔδει γάρ, ὅστις χρηστὸς ἦν
ἡδύς τ' ἀνὴρ, τὰ σῦκα προστεθέντα
δηλοῦν τὸν τρόπον. νυνὶ δὲ πρὸς
μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν, ἀπορεῖν πε-
ποίηκε διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει. Junt.

Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ] οὕτω καλοῦνται
οἱ ἐπηρεάζοντες ἀπὸ τῆς αἰτίας.
τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σῦκα ἐξά-
γειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. τοῦ φντοῦ κατ'
ἀρχὰς θανμαζόμενον. τοὺς σμικρῶς
οὖν διερευνῶντας τὸ τοιοῦτον οὕτως
δομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀπώ-
ρας. παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὀπώσιν
μάτην ἐγκαλοῦσι τὸ δομα, ἅμα καὶ
τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν ἢ εἰς δίκην
εἰσάγειν δηλοῦντος. ὅτι δὲ ἀπὸ τούτων
γέγονεν, ἐκ τῶνδε δῆλον συκαστάς γάρ
τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκο-
βίους καὶ συκωροὺς καὶ συκολόγους καὶ
φιλολύκους καὶ συκώδεις καὶ συκοπά-
δας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντας ἐγκλήματα
ἐφίλκεσθαι.

ΒΟΥΛΙΜΙΑΙ] πᾶν λιμώττει, καὶ
πεινᾷ λίαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιφύηματος,
ὅπερ ἐπιτάσσει ἐστὶ δηλωτικόν, ἀντὶ

τοῦ λαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πείνα, καὶ βουγίδιος, καὶ βούγλωσσοι. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασίν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθιοντες οὐ πληροῦνται τῶν γὰρ συκοφάντων τοιούτος ὁ τρόπος. *Γαληνὸς δὲ ἐν τοῖς Ἀφορισμοῖς κατάπτωσις δυνάμεως ὑπὸ τῆς ἐξωθεν ψύξεως ὁ βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, οὐκ ἐτι δὲ ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν. Junt. BOYAIMIAI] μεγάλως λιμώττει. Gl. Dorv. Paris.

855. ΣΥ ΜΕΝ ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΝ] τοῦτο πρὸς τὸν Σεράποντα. τὸ δὲ οὐκ ἂν φθάνοις ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν πέρασ σχοίης τῶν κακῶν. ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΝ] εἰς συνάθροισιν δικαστηρίου. Gl. Paris.

856. ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ] τροχὸς τις ἦν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκείται ἐκολάζοντο. τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀδικος πρὸς τὸν Σεράποντα. ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ] εἰς δὴ τὸν τοῦ κακοῦς κολάζουσι. Gl. Dorv. Paris.

857. ΠΕΠΑΝΟΥΡΓΗΚΑΣ] κέκλωφας. Gl. Dorv. πονηρῶς ἐποίησας. Gl. Paris. ΟΙΜΩΖ'] κλαίει. Gl. Dorv.

858. ΠΟΛΛΟΥ] τιμῆματος. Gl. Dorv.

860. ΕΞΟΛΕΙ] ἐξολέσει, φθερεῖ ὄντας κακοῦς. Gl. Paris.

861. ΟΙΜΟΙ ΤΑΛΑΣ] φεῖ ὁ ἄθλιος, ἄρα καὶ σὺ κοινωνῶν ὧν. Gl. Paris. ΜΩΝ] ἄρα. ΜΕΤΕΧΩΝ] κοινωνῶν. Gl. Dorv. ΚΑΤΑΓΕΛΑΣ] ἐμοῦ δηλ. Gl. Paris. γελῶ αἰτιατικῇ, καταγελῶ δὲ γενικῇ. Paris.

862. ΕΠΕΙ ΠΟΘΕΝ] ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ μετέιχες δηλ., ἀπὸ ποίου τρόπου. ΤΟΔΙ] τοῦτο. Gl. Paris.

863. ΕΧΟΝΤ'] φοροῦντα. ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ] ἱμάτιον διεργημένον. Gl. Dorv. Paris.

864. ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΤΙΜΩ ΣΟΥ] οὐ φροντίζω σου. εἴρηται δὲ τὸ προτιμᾶν ἐπὶ τοῦ λόγον ἔχειν καὶ ἐπιστρέφεισθαι. λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαι σε ἔχων φυσικὸν δακτύλιον, δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὐπολις Βάπταις μέμνηται, καὶ Ἀμειβίας. ὁ δ' Εὐδαμος φαρμακοπώλης ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένους δακτυλίους πωλῶν. φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὐδαμος,* φυσικοὺς δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονα καὶ ὄφεις καὶ τὰ τοιαῦτα ἱεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδύκτους, μάλλον δὲ τὴν ἀρχὴν οὐκ εἶων ὑπ' ὄφειν δάκνυσθαι. *ΠΡΟΤΙΜΩ ΣΟΥ] φροντίζω. Gl. Dorv. Paris. ΠΡΙΑΜΕΝΟΣ] ὠνησάμενος. Gl. Paris.

865. ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟΝ ΤΟΝΔΙ]

ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων δέικνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικόν. δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην πρὸς δ' ὁ Σεράπων, καὶ ἔχξας φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα συκοφάντου, ὡς τούτων χειρόνων ὄντων καὶ θηρίων, πρὸς δ' ὁ δακτύλιος πεποιήται. ἀλλ' οὐκ ἰσχύει, φησίν, οὗτος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει ὁ τὸν τρίβωνα κομίσας· οἱ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφυλαροῦσι· λέγει δὲ ἐν ᾗθει ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπιφθὴ ἢ φάρμακον πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἐπεὶ εἰώθασιν λέγειν οἱ τὰ περιπλάττα πωλοῦντες ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. λέγει οὖν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἄκος καὶ ἡ ἀντιπάθεια οὐδὲν ἰσχύει πρὸς δῆγμα συκοφάντου. τὸ δὲ ΔΗΓΜΑ σκληρὰ λίξις ἀπὸ τῶν ἐρπετῶν ἐιρημένη. ΑΛΛΩΣ. μὴ λάβξας εἰς τὸ δῆγματος ἐξωθεν τὸ ἀποτρεπτικόν, ὡς οἴονται τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ δακτύλιος οὕτως, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὁ δακτύλιος δῆγματος συκοφάντου, τουτέστιν οὐκ ἔχει ἰσχὺν πρὸς τοὺς συκοφάντας, ὥσπερ εἰς τὰ τῶν ὄφειν δῆγματα. *ΔΡΑΧΜΗΣ] ἔνεκα. Gl. Paris.

866. ΕΝΕΣΤΙ] τῷ δακτυλίῳ δύναμις ἀποτρεπτικῇ. Gl. Dorv. ἦγον ἀλλ' οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. Gl. Paris.

867. ΥΒΡΙΣ] μίμνῃς. ΤΑΥΤ'] τὰ λεγόμενα ἀφ' ὑμῶν. Gl. Paris. ΣΚΟΠΤΕΤΟΝ] σκώπτετε. Gl. Paris. ὑβρίζετε. Gl. Dorv.

868. ΠΟΙΕΙΤΟΝ] ποιεῖτε ἐνταῦθα οὐκ ἐλέξατε. Gl. Dorv. ΕΝΘΑΔ'] ἐνταῦθα. ΕΙΡΗΚΑΤΟΝ] εἴπατε. Gl. Paris.

869. ΕΣΤΟΝ] ἰστέ. Gl. Paris.

870. ΤΩΙ ΓΕ ΣΩΙ] ἀγαθῷ δηλονότι. *ΤΩΙ ΓΕ ΣΩΙ] ἐπὶ τῷ σφ' ἀγαθῷ. ΙΣΘ'] γίνωσκε. Gl. Dorv. ἐπὶ—οὐδόλως—φανερῶς γίνωσκε. ἢ οὐδόλως ἰσμεν ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σφ. Gl. Paris.

871. ΤΩΝ ΕΜΩΝ] πραγμάτων. Gl. Dorv.

872. ΩΣ Γ' ΕΠ' ΑΛΗΘΕΙΑΙ] λείπει δειπνεῖς.

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ] κλητορα γὰρ ἤγετο, ἵνα αὐτοὺς εἰς δικὴν καλίσσῃ. ΑΛΛΩΣ. τῷ συκοφάντῃ ἔπεται τις ὥστε μαρτυρεῖν. ὡς ἀγχοχότος οὖν τοῦ συκοφάντου καὶ μάρτυρα, ἵνα εἰς δικὴν καλίσσῃται, τοῦτο φησι. *ΕΠ' ΑΛΗΘΕΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ σωζομένης τῆς ἀλήθειας. Gl. Paris. ΜΑΡΤΥΡΟΣ] ὅτι τινὰ

τῶν δημοσίων ὑπηριτῶν ἦκεν δγων, ἵνα, ἐάν τι παρ' αὐτῶν ἀκούσῃ, συμ-
μαρτυρήσῃ αὐτῷ πρὸς τοὺς δικαστάς.
Paris.

873. ΔΙΑΡΡΑΓΕΙΗΣ] σχισθείης, ἀ-
φανισθείης. Gl. Dorv. διασχισθείης.
Gl. Paris. ΜΗΔΕΝΟΣ] ἀγαθοῦ. Gl.
Dorv. πράγματος. Gl. Paris.

874. ΕΝΔΟΝ] τῆς οὐσίας ἐστίν. Gl.
Paris.

875. ΤΕΜΑΧΩΝ] κομματίων ἰχθύ-
ων· τέμαχος κυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων.
Gl. Dorv. ΧΡΗΜΑ ΤΕΜΑΧΩΝ] πρᾶγ-
μα τμημάτων ἰχθύων. ΩΠΗΘΜΕΝΩΝ]
ἐν τῷ πυρὶ καυμένων. Gl. Paris.

876. Υ'Υ] διὰ τῶν ψιλῶν τούτων ὑ
δείκνυσιν ὅτι χοιρίων κρεῶν ὁσμῆς
ᾗσθητο. ΑΛΛΩΣ. ὅ ὅ ἐπὶ ῥήμα θαν-
μαστικόν. ἡ ὁσφραινόμενος τοῦτό
φῃσι.

877. ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ] ἐπεὶ τὰ ζῶα,
ἰσομένου ψυχῆς αἰσθανόμενα, πολ-
λάκις ὁσφραίνονται. * ΚΑΚΟΔΑΙ-
ΜΟΝ] ἀθλῆς. ΟΣΦΡΑΙΝΕΙ ΤΙ] ἐπὶ
τὴν ὁσφρησιν ἤκεις. ΨΥΧΟΥΣ] αἰσ-
θάνεται δηλ. Gl. Paris. ΤΙ] κατὰ τι.
ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ] τοῦ κρύους. Gl. Dorv.

878. ΤΟΙΟΥΤΟΝ] ὅλον φορεῖ. ΑΜΠ-
ΕΧΕΤΑΙ] ἐνδύεται ἱμάτιον. Gl. Paris.
ΤΟΥΤΟ] φαῦλον. ΑΜΠ.] ἐνδύεται. Gl.
Dorv.

879. ΑΝΑΣΧΕΤ'] ὑπομονητά. Gl.
Dorv. Paris.

880. ΥΒΡΙΖΕΙΝ] ἄτιμα ποιεῖν. ΩΣ
ΑΧΘΟΜΑΙ] φεῖ, λίαν. Gl. Paris. ΟΙΜ']
φεῖ. ΩΣ] λίαν. ΑΧΘΟΜΑΙ] λυ-
πούμαι. Gl. Dorv.

881. ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ] τὸ μὲν φιλόπο-
λις κοινόν, Ἀττικόν δὲ τὸ φιλόπατρις.
* ΧΡΗΣΤΟΣ] ἀγαθός. Gl. Dorv. Paris.
ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ] φιλόπατρις. Gl. Dorv.
φιλῶν τὴν πόλιν. Gl. Paris. ΠΑΣΧΩ
ΚΑΚΩΣ] ἤγουν δυστυχῶ. Gl. Dorv.
Paris.

882. ΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΑΝΗΡ] χρηστός
εἰμι. Gl. Dorv. οὕτως εἰμί. Gl. Paris.

883. ΚΑΙ ΜΗΝ] τὸ λοιπόν. Gl.
Dorv. ΕΠΕΡΩΤΗΘΕΙΣ] ἦτοι ἐκ δευ-
τέρου ἐρωτηθεῖς. Gl. Paris. ΑΠΟΚΡΙ-
ΝΕ] ἀπολογίσου. Gl. Dorv. ΤΟ ΤΙ ;]
μέλλω ἐρωτηθῆναι. Gl. Paris.

884. ΜΕΛΑΓΧΟΛΑΝ Μ' ΟΥΤΩΣ
ΟΙΕΙ] ὥσπερ οἱ μαίνόμενοι τὴν ἐν
τοῖς πλήθει διατριβὴν ἀπαναίνόμε-
νοι ἐν ἐρημίαις φέρονται, διὰ τοῦτο καὶ
τὴν τῶν γεωργῶν διατριβὴν μελαγχο-
λίαν ὠνόμασεν, ὥς ἐν ἀγροῖς γενομέ-
νην. * ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΙ] γεωργεῖν ἐπι-
στάμενος. Gl. Paris. ΜΕΛΑΓΧΟΛΑΝ]
ὑπολαμβάνεις ἐμὲ μαίνόμενον. Gl.
Arist. Plut.

Dorv. μαίνεσθαι, ὥστε ἀποτρεχέμεν εἰς
τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γεωργοί. Gl.
Paris.

885. ΣΚΗΠΤΟΜΑΙ Γ', ΟΤΑΝ ΤΥ-
ΧΩ] τινὲς τῶν πολιτῶν, ἠνίκα χρη-
μάτων ἦν εἰσφορά πρὸς τὴν πόλιν,
τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο, τὴν εἰσ-
φορὰν βουλόμενοι φυγεῖν. ἀζήμιοι γὰρ
οὗτοι διεφύλαττοντο, ὥς φησιν Εὐφρό-
νιος, ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλείσ-
τα διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ
συκοφάντης λέγει ὅτι, ὅταν γένηται
τις καιρὸς πολέμου καὶ εἰσφοράς, ἐμ-
πορον ἱμαντὸν ἀποκαλῶ. ΑΛΛΩΣ.
ὅταν, φησὶν, ἀνάγκη γένηται πράγ-
ματος, σκῆπτομαι τότε ἔμπορος εἶναι.
προφασίζομαι, φησὶν, ὅτε πέμπομαι
εἰς τὸν πόλεμον. * ΕΜΠΟΡΟΣ] πραγ-
ματευτής. Gl. Dorv. κατὰ θάλατταν
ἐμπορίαν ποιούμενος. Gl. Paris.
ΣΚΗΠΤΟΜΑΙ] προφασίζομαι. Gl.
Dorv. προφασίζομαι τοῦτο ἤγουν τὴν
ἐμπορίαν. Gl. Victor.

886. ΤΙ ΔΑΙ] ἀποφαντικόν. ΤΕΧ-
ΝΗΝ] ἐπιστήμην. Gl. Paris.

887. ΠΩΣ ΟΥ'Ν ΔΙΕΖΗΣ;] μερικῶς
τίνα εἶχες ζῶην. Gl. Dorv. Η ΠΟΘΕΝ]
ἀπὸ ποίου τρόπου. Gl. Paris.

888. ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΜ']
τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστής,
ὅλον χορηγίας, τριηραρχίας καὶ τῶν
τοιούτων ἰδίῳ δὲ τῶν καθ' ἑαστον,
ὅλον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρὸς
τίνα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. ὅτι δὲ λέγει
τῶν ἰδιωτικῶν, καὶ Εὐνοπίδης ἐν Βάκ-
χαις· “εἰ μὴ γὰρ ἰδίῳ ἐλαβον εἰς
χείρας μύσος.”

ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΜ' ΕΠΙΜΕ-
ΛΗΤΗΣ] διοικητής εἰμί. Gl. Dorv. τῶν
πολιτῶν τῶν δημοσίων φροντιστής.
Gl. Paris.

889. ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ] τῶν χωρικῶν,
ἰδιωτικῶν. Gl. Dorv. ἰδιωτικῶν. ἦτοι
τῶν καθ' ἑαστον. Gl. Paris. ΒΟΥΛΟ-
ΜΑΙ] βουλευτής εἰμι. Gl. Dorv. μαθεῖν.
Gl. Paris.

890. ΠΩΣ ΟΥ'Ν ΑΝ] ὁ νοῦς· πῶς ἂν
οὖν χρηστός σὺ ὁ λυπούμενος καὶ ἀ-
γανακτῶν εἰς μηδὲν σοὶ διαφέρων.

891. ΕΙ ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΚΟΝ ΜΗ-
ΔΕΝ] εἰ διὰ τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ
μηδὲν διαφερόντων ἀπεχθάνῃ τοῖς ἀν-
θρώποις, διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἄλλοτριους
πράγματα. ὁ γὰρ ἄλλοτριῶν προϊστά-
μενος μισεῖται. * ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΚΟΝ
ΜΗΔΕΝ] ἤγουν, οὐθένος διαφέροντος
καὶ προσήκοντός σοι. Gl. Dorv. εἰ πρί-
ποντος, ἀρμόζοντός σοι μηδενός, μιση-
τός γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχει-
ρεῖν ἄλλοτρίους. Gl. Paris. τὸ εἶτα τρις-

σῶς λαμβάνεται, εἴτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, καὶ εἴτα ἀντὶ τοῦ ἀρα, καὶ εἴτα ἀργόν, ὡς ἐν ταῦθα. *Paris.*

892. ΠΡΟΣΗΚΕΙ] διαφέρει ἡ πρέπει μοι. *Gl. Paris.*

893. Ω ΚΕΠΦΕ] ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε φασὶ γὰρ τὸν κίεφον εὐτελέστατον καὶ λάλον ὄρνειον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἄφρον Σαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἀλλέων παῖδες χειρῶσασθαι ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν ἄφρον, εἴτα ἐγγύτατα, εἴτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσίν, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντες εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο ἐρπεσὸν ὡς τὰς χεῖρας αὐτῶν. εἰληπταὶ οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. *ὁ κίεφος ὄρνειον ἐστὶ Σαλάττιον, ἀτελὲς καὶ λάρων καὶ ἀφελές, δὲ καλοῦσι κοινῶς λάρων ὅπερ φιλεῖ ἄφρον Σαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο—φέρουσι τοῦτον ἐν ταῖς χερσὶ—ἀνοήτων. *Paris.* ΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝ] εὐεργεσίαν παρέχειν. *Gl. Doru. ΚΕΠΦΕ]* λάρει. *Gl. Doru. Paris.* ΣΘΕΝΩ] δύναμαι. *Gl. Paris.*

894. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΕΙΝ] ταῖς πανουργίαις ἐαυτὸν ἐκδεδωκέναι. *Gl. Doru.* τὸ παρὰ τοῦ δόντος ἐξετάζειν. *Gl. Paris.*

895. ΤΟ ΜΕΝ ΟΥΝ ΒΟΗΘΕΙΝ] τοῦτό ἐστι τὸ εὐεργετεῖν. *Gl. Doru.* μᾶλλον μὲν οὖν ἐπάρχει εὐεργετεῖν. ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ] τεταγμένους. *Gl. Paris.*

896. ΕΠΙΤΡΕΠΕΙΝ] παραχωρεῖν καὶ ἀμαρτάνειν· δίδοναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρέπον. *Gl. Doru.* συγχωρεῖν. *Gl. Paris.* ΕΞΑΜΑΡΤΑΝΗ] ἥτοι ἀμαρτάνων ἐξω τοῦ καλοῦ πίπτει. *Gl. Paris.*

897. ΕΞΕΠΙΤΗΔΕΣ] ἐξ ἀνάγκης, ἡ μάτην οὕτως Ἀττικοί. ἀργῶς καὶ μάτην. κοινότερον δὲ καὶ τὰς τοιαύτας ψιλὰς ἐπιστάσις καὶ λειτουργίας ἀρχὰς ἔλεγον, καὶ τὸ βουλευσαί ἀρεῖαι. γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ, οὐκουν. τὸ δὲ ὁ βουλόμενος ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιμελητής, ὁ κατήγορος, ὁ προϊστάμενος. *ΔΙΚΑΣΤΑΣ] κριτὰς. *Gl. Paris.* ΕΞΕΠΙΤΗΔΕΣ] ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. *Gl. Paris.* ἐσκεμμένως ἦτοι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. *Gl. Paris.*

898. ΑΡΧΕΙΝ ΚΑΘΙΣΤΗΣΙΝ] ἀρχοντας εἶναι ποιεῖν. ἵνα παρ' αὐτῷ βοηθοῦνται. *Gl. Doru.* ΚΑΘΙΣΤΗΣΙΝ] ῥάττει. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ] συνηγορεῖ. *Gl. Paris.*

899. Ο ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ] ὁ ἔελων. *Gl. Doru. Paris.* ΕΚΕΙΝΟΣ] ὁ κατηγορῶν. *Gl. Paris.*

900. ΗΚΕΙ] ἀνῆκει, ἀνατρέχει. *Gl. Paris.*

901. ΝΗ] μά. ΠΟΝΗΡΟΝ] κακότερον. ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ] φροντιστήν. *Gl. Doru.* ἐπιμελητήν. *Gl. Paris.* ΕΧΕΙ] ἡ πόλις δηλαδὴ. *Gl. Doru.*

902. ΗΣΥΧΙΑΝ ΑΓΩΓ] ἡσυχάζων. *Gl. Paris.*

903. ΠΡΟΒΑΤΙΟΥ ΒΙΟΝ] μωροῦ καὶ ἀνοήτου, διὰ τὸ ἀδρανὲς τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων, ἢ ὅτι τὰ πρόβατα μὴδὲν ἐργαζόμενα ζῇ. *ΖΗΝ ΑΡΓΟΣ] ἀπρακτος, μάτην. ΠΡΟΒΑΤΙΟΥ ΒΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀνοήτου. *Gl. Paris.* προβάτου ζωὴν, ἀγροίκου. *Gl. Paris.*

904. ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΤΙΣ ΤΩ ΒΙΩ] ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, διαίτα, διαγωγή, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. *ΔΙΑΤΡΙΒΗ] ἐπιτηδεύτης. *Gl. Doru.*

905. ΟΥΔ' ΑΝ ΜΕΤΑΜΑΘΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἀναπαύσαι. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἱερόν τι μαθεῖν ἀφιέμενον τοῦ πρώτου. *ΟΥΔ' ΑΝ] οὐδαμῶς. *Gl. Doru.* ΜΕΤΑΜΑΘΟΙΣ] καταλείψας τοῦτο ἕτερον μάθεις. *Gl. Paris.* ΔΟΙΗΣ] δώσης. *Gl. Doru.* οὐ μεταμάθεις δηλονότι, εἰ παράσχους. *Gl. Paris.*

906. ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΤΤΟΥ ΣΙΑΦΙΟΝ] Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν, ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου· ὃν τιμήσαντες Λίβυες ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματα αὐτὸν ἐχάραξαν τῇ μὲν βασιλείᾳ τῇ δὲ σιλφίον παρὰ τῆς πόλεως δεχομένον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων. ΑΛΛΩΣ· σίλφιον βοτάνη πολυτίμητος, ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη ἐστὶ. Βάττος, ὡς Ἀριστοτέλης, ἐν Λιβύῃ Κυρήνην λεγομένην ἔκτισε κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι χρυσμόν· καὶ οἱ πολῖται οἱ Κυρηναῖοι ἀνταπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας βουλόμενοι χάρισσασθαι τῷ βασιλεῖ ἐποίησαν εἰκόνα, ὡς δὲ τινες, δακτύλιον, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ τὸ σίλφιον. καὶ τὸ φύλλον δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ κλάδος καὶ ὁ ὅπως καὶ ἄλλως τὸ πᾶν αὐτοῦ πολλῆς τιμῆς ἀξίον ἐστιν. καὶ οἱ Ἀμπελιῶται δὲ ἔθνος Λιβύης εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν κανὺν σιλφίου, ὡς φησὶν Ἀλεξανδρίδης. *ΣΙΑΦΙΟΝ] τὸ λεγόμενον βαλσαμῆλαιον. *Gl. Doru.* ΒΑΤΤΟΥ ΣΙΑΦΙΟΝ] ὄνομα κύριον, τὸ κοινῶς βάλσαμον. *Gl. Paris.* ὁ Βάττος οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἐνθα τὸ σίλφιον γίνεταί, οὐ ὁ ὅπως πολλοῦ ἀξίος ἐστὶ, τιμῶντες οὖν αὐτὸν οἱ Κυ-

ρηναῖοι ὡς ἀρχηγίτην, χρυσὴν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα πεποιήκασιν, τὸ σίλφιον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρουσαν, λίθοις καὶ μαργάραις κεκοσμημένον. λαμβάνεται οὖν εἰς παροιμίαν τὸ τοῦ Βάττου σίλφιον ἐπὶ τῶν πολυτελεῶν. Paris.

907. ΚΑΤΑΘΟΥ] ἀπόριπτε. Gl. Dorv. ἀντὶ τοῦ καταβαλοῦ, ῥίψον. Gl. Paris. ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ] ὁ φορεῖς. Gl. Dorv.

908. ΥΠΟΛΥΣΑΙ] τὰ ὑποδήματα. Gl. Dorv. τὰ ὑποδήματα ἀφеле. Gl. Paris.

909. ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΩ] ἐμπροσθεν. Gl. Dorv.

911. ΟΥΚΟΥΝ ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΙΜ' ΕΓΩ'] ἐκεῖνός εἰμι ἐγώ, φησὶν, ὁ μέλων σοι προσελθεῖν. τοῦτο ὁ Θεράπων ἀποσκόπτων λέγει. ἅμα δὲ καὶ μμείται τὰ παρ' αὐτοῦ ἄνω εἰρημένα, ἐν ὧν δὲ λόγουσιν, ἀπιδύσεν. *ΕΚΕΙΝΟΣ] ὁ βουλόμενος δηλονότι προσελθεῖν. Gl. Paris.

911. ΜΕΘ' ΗΜΕΡΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· μεθ' ἡμέραν γὰρ φασιν, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. *ΟΙΜΟΙ] τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἠλέκτρας Σοφοκλείους. Rav. ΑΠΟΔΥΟΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. Gl. Paris. ἀποδύομαι λέγεται τὸ βιαίως καὶ ληστροικῶς τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. Paris. ΜΕΘ' ΗΜΕΡΑΝ] κατὰ τὴν ἡμέραν. Gl. Dorv. τὸ γὰρ κατὰ νύκτα ἀποδύεσθαι τινα ὑπὸ τῶν λόγων τῶν λωποδύτων ἴσως φορητὸν, ὅτι λάθρα τοῦτο ποιοῦσι τοὺς νόμους φοβούμενοι καὶ τὰ δικαστήρια· ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦτο πάσχω περιφανῶς. Victor.

912. ἈΞΙΟΙΣ] ἄξιον κρίνεις. Gl. Dorv. Paris. ΑΛΛΟΤΡΙΑ ΠΡΑΤΤΩΝ] ξένα ἀπαυτῶν. Gl. Paris.

913. ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ] εἰς μαρτυρίαν τίθημι. Gl. Dorv. μάρτυρα καλῶ, ἢ εἰδὲ μάρτυρος παραστήσω. Gl. Paris.

914. ΟΙΧΕΤΑΙ ΦΕΥΓΩΝ] εἶδε γὰρ αὐτὸν ἀποδιδόμενον, καὶ ἐφοβήθη (μὴ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάθῃ). Victor. Gl. Dorv. Victor. ΟΙΧΕΤΑΙ] ἀπήλθε. ON] ὄντινα. Gl. Paris.

915. ΠΕΡΙΕΙΔΗΜΜΑΙ] κατὰ κύκλον ἐλήφθην. Gl. Paris. κεκράττημαι. Gl. Dorv.

916. ΔΟΣ ΣΥ] ὦ παιδάριον. Gl. Dorv.

917. ΑΜΦΙΕΩΣ] ἐνδύσω. Gl. Paris. 918. ΙΕΡΟΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ] ἱερὸν λέγουσι πᾶν ἀνατιθέμενον τοῖς θεοῖς. *ΜΗ ΔΗΘ'] μηδαμῶς. Gl. Dorv. μὴ ἀμφέσγῃ. Gl. Paris.

919. ΚΑΛΑΙΟΝ] κρείττον. Gl. Dorv. ΑΝΑΤΕΘΗΣΕΤΑΙ] ὡς ἀνάθημα κρεμασθήσεται. Gl. Paris.

920. Η] παρὸ. Gl. Paris. ΤΟΙΧΟΥΡΥΧΟΝ] κλίπτην. Gl. Dorv.

921. ΚΟΣΜΕΙΝ] καλλωπίζειν. Gl. Dorv. καλλύνειν. Gl. Paris. ΣΕΜΝΟΙΣ] λαμπροῖς. Gl. Dorv. εὐτάκτοις προσήκει κοσμίους. Gl. Paris.

922. ΕΜΒΑΔΙΟΙΣ] ὑποδήμασι. Gl. Dorv.

923. ΤΑΥΤΑ] τὰ ἐμβάδια. ΑΥΤΙΚΑ] συντόμως. Gl. Paris.

924. ΩΣΠΕΡ ΚΟΤΙΝΩ ΠΡΟΣΠΑΤΑΛΕΥΣΩ] ὅτι ἐπὶ τῶν κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς προσπατταλεύουσιν τὰ ἀναθήματα. ΑΛΛΩΣ. εἰώθασιν τοῖς δένδροις κῶλα καὶ κρανία προσπατταλεῖν πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι αὐτά. ΑΛΛΩΣ. ἔθος ἦν τοὺς θηρώντας τινα ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπὶ τῶν δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτίμιδος. *ΚΟΤΙΝΩ] ἀγριελαίᾳ. Gl. Dorv. στεφάνῳ. Gl. Paris. ΠΡΟΣΠΑΤΑΛΕΥΣΩ] προσηλώσω, κρεμάσω. Gl. Dorv. προσηλώσω, προσκαρφώσω. Gl. Paris.

925. ΑΠΕΙΜΙ] ἦγουν ἀπέρχομαι. ΓΙΝΩΣΚΩ] ἦγουν ἐπίσταμαι χεῖρων ὑπάρχων κατὰ πολὺ. Gl. Dorv. Paris. 926. ΣΥΖΥΓΟΝ] βοηθόν, ἦγουν σύνδρομον. Gl. Dorv. Paris.

927. ΚΑΙ ΣΥΚΙΝΟΝ] ἴσον τῷ ἀσθενέσταν· τὸ γὰρ ξύλον τῆς συκῆς ἀσθενὲς καὶ χαῦνον, ὅθεν καὶ συκίνη ἐπικουρία ἀντὶ τοῦ ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελῆς. ἢ σύκινον τὸν συκοφάντην κεκαλυμμένως λέγει, ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα. *ΣΥΚΙΝΟΝ] ἀσθενῆ. Gl. Dorv. ἀσθενῆ, ἀδύνατον. Gl. Paris. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς συκῆς, διότι ἐνὶ τῇ συκῇ ἀνίσχυρος, καὶ θραύεται εὐκόλως. Dorv. ΞΣΧΥΡΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν δυνατὸν. Gl. Dorv. τὸν Πλοῦτον. Gl. Paris.

928. ΤΗΜΕΡΟΝ] σήμερον. ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ] τιμωρίαν. Gl. Dorv. τιμωρίαν, ἦγουν τιμωρηθῆναι. Gl. Paris.

929. ΟΤΙ] διότι. ΠΕΡΙΦΑΝΩΣ] ἦγουν φανερώς. Gl. Dorv. ΚΑΤΑΛΥΕΙ] ἀφανίζει. ΠΕΡΙΦΑΝΩΣ] ἀρεδῆλως. Gl. Paris.

930. ΟΥΤΕ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΠΙΘΩΝ] ἀντὶ τοῦ πείσας. ὅσα δὲ τῇ βουλῇ δόξει, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται· καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦνται. *ΠΙΘΩΝ] καταπείσας. Gl. Dorv. πείσας. Gl. Paris.

931. ΤΗΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ] ἦγουν τοὺς πολίτας ὅλους. Gl. Paris. ΤΗΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ] τοὺς δικαστάς. *Gl. Dorv.* τὴν συνάθροισιν τῶν κριτῶν. *Gl. Paris.* ἔθος ἦν ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν ψηφίσματα ἐγένετο, δεκνύνειν τοῦτον τὴν βουλὴν, εἴτα τοὺς κριτάς. *Dorv.*

962. **ΕΠΕΙΔΗ ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΑΙΑΝ**] ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐγένοντο κατ' ἐμὲ, ὅτε ἤμην πένης. λόγους δὲ συκοφάντου μμείται. * **ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΑΙΑΝ**] τὸ ἱμάτιον παίζων. *Gl. Dorv.* τὰ ἐνδύματα. *Gl. Paris.* πανοπλία κυρίως ἡ τῶν ὅπλων πάντων διασκευὴ ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς. *Dorv.* πανοπλία μὲν ἡ τῶν ὅπλων πάντων παρασκευὴ, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἱμάτιον καταχρηστικῶς λέγει, μάλλον δὲ παίζων, ὅτι ἐν εἰχε τοῦτο μόνον ἀντὶ πολλῶν ἄλλων ἱματίων. *Victor.*

933. **ΕΧΩΝ**] φορῶν. *Gl. Dorv. Paris. ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ] λοετρῶν. *Gl. Dorv. ΤΡΕΞΕ] συντόμως ἔρχου. *Gl. Paris.***

934. **ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ**] ἐπειτα περιέστασο περὶ τὸ πῦρ, ὥσπερ χορὸς ἐν τοῖς βαλανείοις. οὐκ ἐξῆν δὲ ξένον χορεύειν ἐν τῷ ἀστικῷ χορῷ· παρὰ τοῦτο πέπαιχεν· ἐν δὲ τῷ Ἀθηναίῳ ἐξῆν, ἵπαι καὶ μέτοικοι ἐχορήγουν. κορυφαῖος δὲ ὁ ἐν βουλῇ πρῶτος. τὸ δὲ **ΘΕΡΟΥ** ἀντὶ τοῦ θερμάνθητι. ὥσπερ ἀνδριάς ἐπὶ κεφαλῇ. * **ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΣΤΗΚΩΣ**] πρῶτος ὀρθῶς. **ΘΕΡΟΥ**] ἡγουν θερμαίνου. *Gl. Dorv. Paris.*

935. **ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ**] τὸ εἶναι κορυφαῖος. τὸ βαλανεῖον. *Gl. Dorv.* τὸ εἶναι ἐμὲ κορυφαῖον καὶ πρῶτον. *Gl. Paris.*

936. **ΑΛΛ' Ο ΒΑΛΑΝΕΥΕΣ**] λέγουσιν ὅτι οἱ πολλοὶ ἑλαττοῦσι τὸν αἶρα τῶν λουτρῶν, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἔλκοντες. * **ΒΑΛΑΝΕΥΕΣ**] ὁ τοῦ βαλανείου ἐπιστάτης. **ΕΛΞΕΙ**] ἐλκύσει. *Gl. Paris. ΘΥΡΑΖ] ἐκτός τῆς θύρας. *Gl. Dorv.**

937. **ΤΩΝ ΟΡΧΗΗΕΔΩΝ**] τῶν αἰδωίων. *Gl. Dorv.* ἀπὸ τῶν ὄρχεων. **ΓΝΩΣΕΤΑΙ**] γνωρίσει. *Gl. Paris.*

938. **ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ**] ὥς ἐπὶ νομίσματος εἶπεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων. * **ΠΟΝΗΡΟΥ**] ἀδίκου. *Gl. Paris. ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ] ἡγουν τῆς μερίδος τῆς πονηρίας. *Gl. Dorv.**

939. **ΝΩ**] ἡμεῖς. **ΕΙΣΙΩΜΕΝ**] εἰσέλθωμεν. *Gl. Dorv.*

940. **ΑΡ' Ω ΦΙΛΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ**] κορωνίς ἐτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ', ὧν τελευταῖος "στέφανόν γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΑΡ' Ω ΦΙΛΟΙ] γράψ ἰστί τις, ἥτις πρῶην ἐμισθώσατο νεανίσκου δίκαιον ἐπὶ τῷ γαμεῖν αὐτήν. οὗτος δὲ πλουτήσας νῦν, ὥς δίκαιος, εἴσεν αὐτήν διὸ καὶ καταβοᾷ τοῦ Πλούτου. * **ΦΙΛΟΙ**] προσφιλεῖς. *Gl. Paris.*

941. **ΑΦΙΓΜΕΘ'**] ἤλθομεν. *Gl. Dorv. ΟΝΤΩΣ] κατ' ἀλήθειαν. *Gl. Paris. ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΘΕΟΥ] τοῦ Πλούτου. *Gl. Dorv.***

942. **ΤΟΠΑΡΑΠΑΝ**] διόλου. *Gl. Dorv. παντελῶς. Gl. Paris. ΗΜΑΡΤΗΚΑΜΕΝ] ἡστοχησάμεν. *Gl. Dorv. ἐξέπισομεν. Gl. Paris.**

943. **ΑΛΛ' ΙΣΘ'**] οὐχ ἡμάρτηκας· γίνωσκε. **ΑΦΙΓΜΕΝΗ**] ἐλθοῦσα. *Gl. Dorv. Paris.*

944. **Ω ΜΕΙΡΑΚΙΣΚΗ**] προσκαί-ζουσι τῇ πρεσβυτίει οἱ γέροντες· καὶ μεираκίσκην μὲν διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὠραισμοῦ, ὠρικῶς δὲ ἡ εὐπρεπῶς ἡ κατὰ καιρὸν. * **ΠΥΝΘΑΝΗ**] ἡγουν ἑρωτᾷς. **ΩΡΙΚΩΣ**] νεωτερικῶς. *Gl. Dorv. ΩΡΙΚΩΣ] νεωτερικῶς, ἡγουν ὥς πυνθάνονται αἱ ἐν ὥρᾳ οὔσαι γυναικες, ἥτοι ἐν ἡβῃ τῆς ἡλικίας. *Gl. Paris. Victor.**

945. **ΦΕΡΕ ΝΥΝ**] ἄγε δὴ. **ΤΟΝ ΕΝΔΟΘΕΝ**] τὸν ἐντός. *Gl. Dorv. ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΙ] ὑπαρχόντων τῆς οἰκίας. *Gl. Paris.**

946. **ΜΗ ΔΗΤ'**] καλίσσης δηλονότι. *Gl. Paris. ΕΞΕΛΗΛΥΘΑ] ἐξῆλθον. *Gl. Dorv.**

947. **ΟΤΙ**] διότι. **ΕΧΡΗΝ**] ἀντὶ τοῦ χρή. *Gl. Dorv.*

948. **ΠΕΠΟΝΘΑ**] ἔπαθα. *Gl. Dorv. ἔπαθον. Gl. Paris. ΔΕΙΝΑ] χαλεπά. **ΠΑΡΑΝΟΜ'**] ἀδίκᾳ. *Gl. Dorv.**

949. **Ο ΘΕΟΣ ΟΥΤΟΣ**] ὁ ἡλόυτος. *Gl. Dorv. ΗΡΞΑΤΟ ΒΑΛΕΠΕΙΝ] ἀρχὴν ἐποιήσατο ὀρᾶν. *Gl. Paris.**

950. **ΑΒΙΩΤΩΝ**] κακοβίωτων. *Gl. Dorv. οὐ βιώσεως ἀξίων. Gl. Paris. ΤΟΝ ΒΙΟΝ] τὴν ζωὴν. *Gl. Dorv.**

951. **ΤΙ Δ' ΕΣΤΙΝ**; **ΕΠΟΥ ΚΑΙ ΣΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΡΙΑ**] ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν ἀνυχῆσαντας βλῆψαντος τοῦ Πλούτου, φησὶν, ἄρα καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναιξὶ πονηρὰ εἰ; ὥσπερ δὲ πανδοκεῦτρια, οὕτω καὶ συκοφάντρια. * **ΗΠΟΥ**] ὄντως ἄρα. **ΣΥΚΟΦΑΝΤΡΙΑ**] ἡγουν ψεύστρια. *Gl. Dorv.*

952. **ΟΙΣΘΑ**] ὑπάρξεις. **ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥ**] οὐχ ὑπῆρχον. *Gl. Dorv. ἡγουν οὐκ εἰμι συκοφάντρια. Gl. Paris.*

953. **ΑΛΛ' ΟΥ ΛΑΧΟΥΣ' ΕΠΙΝΕΣ**] παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ ἐδίκασες. ὅτι δὲ κατὰ γράμματα ἐκληροῦντο, προεῖρηται· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἰβουλεύοντο

οὔτοι τῷ πρὸς τούτου ἔτι ἀρξάμενοι. φησὶ γὰρ ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου, καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο. καὶ ἔτι νῦν ὁμνυσιν ἀπ' ἐκείνου καθεδεῖσθαι ἐν τῷ γραμματεῖ, ὃ ἂν λάχῃσι. τούτο δὲ ἀφ' ἑτέρου ἔστιν ἐρμηνεύσαι. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπὸ τῶν φυλῶν ἐποιοῦν τοὺς δικαστὰς κατὰ τὰ γράμματα, οἷον ἡ πρώτη τὸ α ἔσχε σημεῖον καὶ ἡ δευτέρα τὸ β καὶ αἱ ἄλλαι ὁμοίως ἕως τοῦ κ· δέκα γὰρ οὐσῶν φυλῶν δέκα ἐγράφοντο δικασταί. ὁ οὖν λαχὼν τὸ α πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. ἐν τῷ γράμματι οὖν εἶπεν ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων· οἱ γὰρ λαχόντες μόνον ῥητορεύουσιν· λέγει οὖν ὅτι ἀρα ὁ κληρὸς σου οὐκ ἀνήλθεν. ΑΛΛΩΣ ἐκληροῦντο γὰρ πρὸς τὸ γράμμα καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τάχα οὖν σύ, φησὶ, λαχούσα οὐκ ἐδίκαζες, ἔπινες δὲ, παίζων πρὸς τὸν γυναικῶν φίλοιον. ἐρωτηματικῶς οὖν. ἐπειδὴ δὲ καὶ γέροντές εἰσιν οἱ δικάζοντες, διὸ εἶπε πρὸς τὴν γαῖαν, ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. * ὑβρίζει αὐτήν. Gl. Dorv. ΛΑΧΟΥΣ' κληρωθεῖσα. ΕΠΙΝΕΣ' ἐδίκαζες. γρ. δικαστηρίῳ. Gl. Paris. δέον εἰπεῖν ἄλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔκρινες ἐν τῷ γράμματι, ὡς ἔμπροσθεν τὴν ἱστορίαν εἰπομεν εἰς τὸ ἐν τῇ σοφῇ νυνὶ λαχόν τὸ γράμμα σου. ὁ δὲ διαβάλλων αὐτὴν ὡς μέθυσον, φησὶν ἄλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. Schol. Br. παρ' ὑπόνοιαν. οὕτω γὰρ ὥφειλεν εἰπεῖν· ἀρα οὐ κληρωθεῖσα ἐν τῷ γράμματι ἐδίκαζες; ὁ δὲ τὸ τῶν γυναικῶν φίλοιον σκῶψαι θέλων ἔπινες φησὶ. Paris.

954. ΕΓΩ ΔΕ ΚΑΤΑΚΕΚΝ. Δ.] ὑπὸ ἔρωτος πάσχω ἡ ἀθλία. Gl. Dorv. ἐρωτικῶς λελύπημαι. Gl. Paris. ΔΕΙ-ΛΑΚΡΑ] ἀκρῶς ἀθλία. Gl. Dorv. ἀθλία. Gl. Paris.

955. ΤΟΝ ΚΝΙΣΜΟΝ ΤΙΝΑ] ἀντὶ τοῦ κατακνισμόν. ἐπίτηδες δὲ καπῶσαν σκῶπει τὴν γραῦν. ΑΛΛΩΣ. κνισμός ἐστι κυρίως ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. ἐνταῦθα οὖν κατακνισμαὶ ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἔρωτος πάσχω. * ΟΥΚΟΥΝ ΕΡΕΙΣ] λέγεις. ΑΝΥΣΑΣΑ] τελειώσασα. Gl. Dorv. ΕΡΕΙΣ ΑΝΥΣΑΣΑ] εἰποῖς σπουδάσασα. Gl. Paris. ΤΙΝΑ] κατακνισαί. Gl. Dorv. Paris.

956. ΝΥΝ] λοιπόν. ΦΙΛΟΝ] ἡγαπῆμενον. Gl. Dorv.

957. ΠΕΝΙΧΡΟΝ] πτωχόν. ΕΥ-ΠΡΟΣΩΠΟΝ] ὠραῖον. Gl. Dorv. Paris. ΑΛΛΩΣ] κατ' ἄλλον τρόπον. Gl. Paris.

958. ΧΡΗΣΤΟΝ] ἀγαθόν. ΤΟΥ] τίνος. ΔΕΗΘΕΙΗΝ ΕΓΩ] εἰς χρεῖας ἦλθον χρήζων ἐγώ. Gl. Dorv. ἐδεήθην. Gl. Paris.

959. ΚΟΣΜΙΩΣ] εὐτάκτως. ΚΑΛΩΣ] ἡγουν πεπονήτως. Gl. Dorv.

960. ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ] ἐδίδουν. Gl. Paris.

961. ΟΤΙ] διότι. ΕΔΕΙΘ' ἐχρηζε. ΕΚΑΣΤΟΤΕ] πάντοτε. Gl. Dorv.

962. ΕΚΝΟΜΙΩΣ] ἀντὶ τοῦ ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως. κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νουομισμένον. * ΟΥ ΠΟΛΛΑ] ὑπηρετοῦν αὐτῷ. Gl. Dorv. ἰδεῖτο δηλονότι. Gl. Paris. ΕΚΝΟΜΙΩΣ] ὑπερφυῶς, ἐπέκεινα νόμου. Gl. Dorv. ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νουομισμένον. Gl. Paris. ΗΣΧΥΝΕΤΟ] εὐλαβεῖτο. Gl. Paris.

963. ΗΤΗΣ'] ἐζήτησεν ἐμέ. Gl. Dorv.

964. ΕΙΣ ΙΜ.] χάριν. ΕΙΣ ΥΠ] ἡγουν χάριν ἀγοράς. Gl. Dorv.

966. ΕΚΕΔΕΥΣΕ] εἶπεν ἐμέ. ΘΟΙΜΑΤΙΔΙΟΝ] μικρὸν ἱμάτιον. Gl. Dorv.

967. ΠΥΡΟΝ] σίτου. ΕΔΕΗΘΗ] εἰς χρεῖας ἦλθεν. ΜΕΔΙΜΝΟΝ] μοδίων. Gl. Dorv. μοδίων τεττάρων. πάντα ταῦτα παρείχον. Gl. Paris.

968. ΟΥ ΠΟΛΛΑ] εἰρωνικός ὁ λόγος. Gl. Dorv.

969. ΗΣΧΥΝΕΤΟ] ἰδεῖτο. Gl. Dorv.

970. ΜΙΣΗΤΙΑΣ] πορνείας, οἰονεῖ μισσητίας, παρὰ τὸ μίσγεσθαι, καὶ ἐν τούτοις μισσητίαν φησὶ τὸ εἰς τὰς συνουσίας εὐεπιφόρον. οὐχ ἔνεκα, φησὶ, τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ. * ΜΙΣΓΟΤΙΑΣ] μίξεως, συναφείας. Gl. Dorv. ΜΙΣΗΤΙΑΣ] πορνείας, μίξεως. Gl. Paris. Br.

971. ΑΙΤΕΙΝ] ζητεῖν. ΕΦΑΣΚΕΝ] ἔλεγεν. Gl. Dorv.

972. ΜΕΜΝΗΤΟ] ἐνθυμοῖτο. Gl. Dorv.

973. ΕΚΝΟΜΙΩΤΑΤΑ] ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νουομισμένον. Gl. Dorv.

974. Ο ΒΛΕΪΥΡΟΣ] ὁ αἰσχρὸς. Gl. Dorv. μυσσάρος. Gl. Paris. ΕΤΙ] εἰς τὸ ἐξῆς. Gl. Dorv. ΝΟΥΝ] σκοπόν. Gl. Paris.

975. ΜΕΘΕΣΤΗΚΕΝ] μετεβλήθη. Gl. Dorv. μεταβέβληται. μεθιστῶ τὸ μετάγω. Gl. Paris. μετεγέθης τῆς διαφύσεως, μετηλλάγη. Gl. Br.

976. ΤΟΥΤΟΝ] εἰκότως εἶπε τουτονί. ἔφερε γὰρ ἐν ταῖς χερσὶν διὰ τὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῃ, μὴ δέξασθαι δὲ αὐτὸν ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ.

977. ΤΑΠΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ] ἐν τῷ τοῦ πίνακος. Gl. Doru. σανίς ζωγραφουμένη. πίναξ τὸ ἄκος τῆς πείνης, ἡγουν ὁ θεραπεύων τὴν πείναν διὰ τῶν ἐν αὐτῷ βρωμάτων. Victor.

978. ΕΝΟΝΤΑ] ὑπάρχοντα. ΥΠΕΙΠΟΥΣΗΣ] κρυφίως μηνυσάσης. Gl. Doru.

979. ΕΔΡΑΣ'] ἐποίησεν. Gl. Doru.

980. ΑΜΗΤΑ ΤΕ ΠΡΟΣΕΠΕΜΨΕΝ] εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους, οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἰδεῖσθαι τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἰκοθεν ἐπεψέ μοι ἄλλο πλακοῦντιον, ὥς ἂν λέγων μηκέτι ἐκείσε πατήσαι. * ΑΜΗΤΑ] τὴν λεγομένην ἰδιωτικῶς φλεβίαν. τὰ κοινῶς ταρχανά. Gl. Doru.

981. ΕΦ' ΟΙ Τ' ΕΚΕΙΣΕ] ἐπὶ τῷ ἐστί. Gl. Doru.

982. ΠΡΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] ἐκ παραλλήλου. ΑΠΟΠΕΜΠΩΝ τὴν πρὸς ἐμέ ἀποδιώκων συνήθειαν. Gl. Doru. εἰς τοῦτ' οὖν πέμπων. Gl. Paris.

983. ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΉΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΑΗΣΙΟΙ] τινὲς φασιν ὅτι ἐν τοῖς παλαιῶς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, καὶ ὅπου προσετίθεντο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης οὖν ὁ Σάμιος συγκροτῶν πρὸς τινὰ πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτου· ὁ δὲ Ζεὺς ἐχρησεν· "πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι." ΑΛΛΩΣ. περὶ τῆς παροιμίας ταύτης Δάμων οὕτω φησί. τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς Ἀμβρακιώτας βουλευσαμένων, ἄλκιμωτάτους ὄντας τῶν ἐν πολέμῳ γειτόνων τίνας χρὴ ποιέσθαι συμάχους, οἱ μὲν τοὺς Μιλησίους ἡγοῦντο δεῖν παρακαλεῖν (καὶ γὰρ εὐημέρουν τότε μάλιστα τῶν περιοίκων, καὶ διὰ τὸ γειτνιᾶν τῇ Καρίᾳ τὴν τούτων χώραν), οἱ δὲ διαλύσασθαι πρὸς τοὺς Πέρσας συνεβούλευον, τὴν τούτων ἀρχὴν μεγίστην γιγνέσθαι φάσκοντες, καὶ πάντων ἄλκιμωτάτους εἶναι κρατοῦντας τῆς Ἀσίας. ἔδοξεν οὖν τοῖς Καρσίην ἐρωτήσας τὸν Ἀπόλλωνα· τὸν δὲ Ζεὺς ἀποκρίνασθαι· "πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι." τοῦ δὲ χρησμοῦ διαδοθέντος εἰς τὰς Ἀσιάτιδας πόλεις οἱ μὲν Μιλήσιοι, τὴν προφητικὴν αἰτιασάμενοι διεφάρθαι χρήμασιν ὑπὸ τῶν μηδίζοντων, πανθῶμαι τοῖς Καρσί βοηθήσαντες καὶ τοῖς Πέρσας μετ' ἐκείνων συμβαλόντες σχεδὸν πάντας ἀπέθανον· τὸν δὲ χρησμὸν διὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. ΑΛΛΩΣ. ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, ὥς καὶ Ἀνακρέων. πολεμου-

μένους δὲ Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Υστάσπου τούτων λαβεῖν τὸν χρησμὸν, πυνθανομένους εἰ προσλάβοιεν συμάχους Μιλησίους. ὁ δὲ νοὺς τοῦ λεγομένου τοιούτου, ἀντὶ τοῦ πάλαι συνηῖν σοι, νῦν δὲ οὐ. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονούντων νῦν δὲ ἀτυχούντων. * ΑΛΚΙΜΟΙ] ἰσχυροὶ. Gl. Doru. οἱ Μιλήσιοι πάλαι ἐπ' ἀνδρία θανυαζόμενοι, καὶ σύμμαχοι τοῖς βουλομένοις ἐγίνοντο. ἔλθοντες οὖν τινὲς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ πυνθανόμενοι αὐτοῦ εἰ δὲρ Μιλησίους συμάχους λαβεῖν, χρησμὸν ἔλαβον ὅτι πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· ἐπεκράτησε δὲ τοῦτο εἰς παροιμίαν. Doru.

984. ΔΗΑΟΝ] φανερόν. ΜΟΧΘΗΡΟΣ] ἡγουν κακότροπος. Gl. Doru.

985. ΗΔΕΤΑΙ ΦΑΚΗ] εἰκότως παρεικάζει φακὴ τὴν γρανὴν, διὰ τε τὸ τοῦ ὀσπρίου χαῦνον (τοιαῦται γὰρ καὶ αἱ γράες) καὶ διὰ τὸ ἰσθίην φακὴν τὰς γραῖς οὐκ ἔχουσας ὀδόντας. * ΕΠΕΙΤΑ] μετὰ ταῦτα. Gl. Doru. ΠΛΟΥΤΩΝ] πλοῦτον ἔχων. Gl. Paris. ΗΔΕΤΑΙ] εὐφραίνεται. Gl. Doru. ΦΑΚΗ] ἰσθίων. Gl. Paris.

986. ΠΡΟ ΤΟΥ] πρότερον, πρῶτον. ΚΑΤΗΣΘΙΕΝ] ἔτρωγεν. Gl. Doru.

987. ΝΗ ΤΩ ΘΕΩ] τὸν Ἑρωτα καὶ τὴν Ἀφροδίτην. Gl. Doru.

989. ΕΠ' ΕΚΦΟΡΑΙ] ἡγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγματος. Gl. Doru. τοῦ ἐξαγαγεῖν σε εἰς νεκράν. Gl. Paris. ΕΚΦΟΡΑΝ] ἐνταφιασμένον. Gl. Br.

990. ΕΡΩΝ] ἐπιθυμῶν. ΛΑΒΕΙΝ] μᾶλλον ἔνεκα. Gl. Paris.

991. ΑΙΣΘΟΙΤΟ] νοήσεις. Gl. Doru.

992. ΝΙΤΑΡΙΟΝ ΑΝ ΚΑΙ ΒΑΤΙΟΝ] Σύμμαχος φησι, Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι, καὶ Βάτος καὶ τὰς μικρὰς δὲ Θηλείας Βατύλους ἔλεγον, καὶ Θεοπόμπου δρᾶμά ἐστι Βατύλη. τινὲς δὲ νιτάριον καὶ βάτον εἶδη φυτῶν· θέλει οὖν εἰπεῖν ὅτι ὥς ἄνθη με εἶχε. Διδυμος δὲ φησιν ὑποκορίσματα πρὸς γυναικας· νιτάριον δὲ νεόττιον, οἰονεῖ κοράσιον. ΑΛΛΩΣ. φιλοφρονητικὴ ἢ προσφώνησις. βάταλον δὲ τὴν ἔδραν, παρὰ καὶ τὸ βάτιον. τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν ἀνόητον. ἡ δύναται βάτον ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν καὶ μαλακόν, ὅλος ὁ βάτος τὸ ἰχθυῖδιον. * Νίταρος καὶ Βάτος ἄνδρες ἦσαν Θηλυπρεπεῖς καὶ ὠραῖοι· παρῆκαζεν οὖν αὐτὴν τούτοις ὑποκοριζόμενος. ἄλλοι δὲ νιτάριον καὶ βάτιον φασιν εἶδη ἀνδρῶν, ἵνα λέγοι, ὥς ἄνθη με εἶχεν καὶ

κολάκευσιν. Dorv. ΝΗΤΤΑΡΙΟΝ.] νηττάριον καὶ φάττιον εἶδη φυτῶν θέλει δὲ εἰπεῖν ὡς ἄνθη με εἶχε. οἶον νεόττιον. οἰονεῖ κοράσιον. Rav. νηττάριον καὶ βάτιον εἶδος φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν ὅτι ἄνθη με εἶχεν, ἀντὶ τοῦ οὖν τοῦτο ἢ μετὰ τὸ εἰπεῖν λέγει. νηττάριον καὶ βάτιον ἤγουν ὥσπερ ταῦτα τὰ ἄνθη, ἀ καλοῦσι νηττάριον καὶ βάτιον. Paris. ΥΠΕΚΟΡΙΖΕΤΟ] ὑποκοριστικῶς ἔλεγε. Gl. Dorv. ὑποκοριστικῶς ἔλάλει. Gl. Paris.

995. ΗΤΗΣ'] ἐζήτησεν. Gl. Dorv. Paris.

994. ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙΣ] ἐπεὶ ἔστι καὶ μικρὰ μυστήρια γενόμενα δι' Ἡρακλεία. Ἡρακλῆς γὰρ πιστὰς ἡξίου μνεῖσθαι, ἔθος δὲ ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ξένον μὴ μνεῖν μὴ βουλόμενοι οὖν λῦσαι τὸ ἔθος μὴδὲ ἀπῶσαι τὸν εὐεργέτην Ἡρακλεία, ἐπενόησαν μυστήρια εὐμετάδοτα.

ΟΧΟΥΜΕΝΗΝ] ὅχος ποιητικῶς τὸ ἄρμα τὸ ἐκ τῆς ἀράξης κατεσκευασμένον καὶ ὑπὸ τῶν ἱππῶν κινούμενον καὶ ὀχοῦμενον καὶ ὀχοῦμαι τὸ ἐπὶ ἄρματος τοιοῦτον φέρομαι. *ΟΧΟΥΜΕΝΗΝ] καθήμενην. (πορευομένην Dorv.) Gl. Dorv. Paris.

995. ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΜΑΞΗΣ] αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ ἀμαξῶν ὀχοῦνται εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀτήρχοντο. ὡς ἐπὶ ἀμαξῶν οὖν ὀχομένων αὐτῶν, ἐπὶ εἰς Ἐλευσίνα βαδίζουσιν εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ λοιδορουσὶν ἀλλήλους ἐν τῇ ὁδῷ τοῦτο εἰπὲν ἔθος γὰρ ἦν αὐταῖς τοῦτο. *ΕΠΙ] ἐπάνω. ΟΤΙ] διότι ἐβλ. πρὸς ἐμέ. Gl. Paris. ΠΡΟΣΕΒΑΕΨΕ] ἐνευσεν, ἐθέασεν. Gl. Dorv.

996. ΕΤΥΠΤΟΜΗΝ] ἰδερόμην. Gl. Dorv. ΔΙΑ ΤΟΥΘ'] διὰ τὸ προσβλέψαι. Gl. Paris. ΟΑΗΝ] δι' ἔλπην. Gl. Paris.

998. ΜΟΝΟΣ] μεμονωμένος. Gl. Paris. ΗΛΕΘ'] εὐφραίνεται. ΩΣ ΕΟΙΚΕΝ] ὡς φαίνεται. ΕΞΘΙΩΝ] ἀναλίσκων τὰ σά. Gl. Dorv.

999. ΠΑΓΚΑΛΟΥΣ] ἐπιτηδεύουσιν. Gl. Dorv. ὠραίας καὶ ἡδέας. Gl. Paris.

1000. ΠΡΟΤΕΙΝΟΙΕΝ] δώσοιεν αὐτῷ. Gl. Dorv. παράσχοιεν. Gl. Paris. ΔΡΑΧΜΑΣ] νομίσμασιν. Gl. Dorv.

1001. ΟΖΕΙΝ] ἀπὸ τῆς χροᾶς ἔλεγε γλυκὺ. Gl. Paris. ἐλέγετο ὄζειν τῆς χροᾶς ἐμοῦ ἡδὺ, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς χροᾶς ὁσμὴν ἡδέαν ἀποπέμπεσθαι, ἥτοι ἡδυτάτην εἶναι τὴν ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὁσμὴν φερομένην. Gl. Paris. ΟΖΕΙΝ ΔΕ ΤΑΣ ΧΡΟΑΣ] ὁσμὴν ἐξ-

εἶναι ἀπὸ τοῦ σώματος. Gl. C.

1002. ΘΑΣΙΩΝ] ἐπεὶ ἐν θάσῳ ᾤκει Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ θάσιος οἶνος. ΕΝΕΧΕΙΣ] δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκίρνας. *ΘΑΣΙΩΝ] ὄλονον δηλ. ΕΝΕΧΕΙΣ] ἐκίρνας. Gl. Dorv. Paris. ΕΙΚΟΤΩΣ] ἔλεγε τοῦτο. Gl. Dorv.

1003. ΜΑΛΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝ] ἡπιον καὶ χαρίεν. Gl. Dorv. ἡμερον καὶ ὠραῖον. Gl. Paris.

1004. ΣΚΑΙΟΣ] ἀπαίδευτος, μωρὸς, ἀνόητος. Gl. Paris. ΗΠΙΣΤΑΤΟ] ἐγίνωσκε. Gl. Dorv.

1005. ΚΑΠΡΩΣΗΣ ΤΑΦΟΔΙΑ] ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης, δρεγομένης συνουσίας τὰ ἀναλώματα, τὴν οὐσίαν. ἐφοδος θηλυκῶς ἢ ἐπέλευσις τινός, ἐφόδιον δὲ οὐδετέρως καὶ ἐφόδια πληθυντικῶς τὰ ἐν τῇ ὁδῷ κυρίως γινόμενα ἀναλώματα. ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς λέγει τὰ ἀναλώματα. *ΚΑΠΡΩΣΗΣ] ἐρωτομανοῦς. Gl. Dorv. μαινομένης, συνουσίας δρεγομένης. Gl. Paris. ΤΑΦΟΔΙΑ] τὰ ἀναλώματα. Gl. Dorv. τὰ ἀναλώματα τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Gl. Paris. ἐφόδια λέγονται κυρίως ἀ εἶχει τις εἰς δαπάνην ἐν τῇ ὁδῷ· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ περιόντα αὐτῆς πράγματα. ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἵνα διὰ τῆς συναλοιφῆς καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ κόπρια ποῶνται. Dorv. ἐφόδια λέγονται τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συντείνοντα. Paris. ΚΑΤΕΣΘΕΙΕΙΝ] δαπανᾷν. Gl. Dorv.

1006. τὸ Ω ΦΙΑ' ANEP σκωπτικῶς κατὰ τῆς γραφῆς. Gl. Paris.

1007. ΦΑΣΚΩΝ ΒΟΗΘΕΙΝ] καίπερ ὁμολογῶν βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, τοῦναντίον ποιεῖ, ἐκείνου τοῦ ἀδικούντός με προίστάμενος· ἐπειδὴ τοῖς δικαίοις ὡς ἀδικουμένοις προστεκλίθη.

1008. ΠΟΙΗΣΕΙ] ὁ Πλούτος δηλ. Gl. Paris. ΠΕΠΡΑΞΕΤΑΙ] πραχθήσεται. Gl. Dorv. μετ' ὀλίγον πραχθήσεται. Gl. Paris.

1009. ΑΝΑΓΚΑΣΑΙ] βιάσασθαι, διεγείραι. Gl. Paris. ἀναγκάζομαι, βιάζομαι. τὸ μὲν λέγεται ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ, ἤγουν τὸ βιάζομαι, ἐπὶ ἀψύχων. ἔστι δ' ὅτε θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται. Paris. ΝΗ] μά. Gl. Dorv.

1010. ΕΥ ΠΑΘΟΝΘ'] εὐεργετηθέντα. Gl. Paris.

1011. Η ΜΗΔΟΤΙΟΥΝ ΔΙΚΑΙΟΝ] ἡ δικαίον ἐστὶ μὴδ' ὅτι οὖν ἀγαθὸν ἔχειν τὸν νειανίσκον. *Η ΜΗΔ' ΟΤΙΟΥΝ] ἤγουν εἰ μὴ ἀντεποιήσῃ, οὐδὲ ἐν κ. τ. λ. ΑΓΑΘΟΝ ΕΣΤ' ΕΧΕΙΝ]

ἡγουν ἐνέρεγετῆθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
Gl. Paris.

1012. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΑΠΕ-
ΔΙΔΟΥ] τοὺς μισθοὺς. Gl. Dorv.

1014. ΠΡΘΩΣ ΓΕ] ἀληθῶς λέγεις.
ΟΙΕΤΑΙ] νομίζει. Gl. Dorv.

1015. ΑΛΓΟΥΣ] τῆς λύπης. ΚΑ-
ΤΑΤΕΤΗΚ'] λείνυμαι, ἰσχνή γέγονα.
Gl. Dorv. ἀντὶ τοῦ ἠφανίσθην. Gl.
Paris.

1016. ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΣΕΞΗΠΑΣ] ὑ-
πὸ τοῦ γήρως καὶ τοῦ χρόνου γελοῖον
δὲ χάριν οὐ κατατέθηκας εἶπεν, ἀλλὰ
κατασίησας. * ΟΥΚ] ἡγουν οὐ κα-
τατέθηκας. Gl. Paris.

1017. ΔΙΕΛΚΥΣΑΙΣ] διαβιάσαις.
Gl. Dorv.

1018. ΩΝ ΤΗΛΙΑ] κοσκίνου κύ-
κλος, ἡ σάνις πλατεῖα ἐφ' ἧς ἄλφита
ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως
τοῦτο τί ἐστιν οὐκ οἶδα ὅτι δὲ συμ-
βάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος, οἶδα
κάκει γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τη-
λία εἰκάζει τῇ πλατεῖα σανίδι. τινὲς δὲ
τηλίαν ἔχλον φασί πλατὺν, εἰς ὃ οἱ ἀρ-
τοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν.
ἄλλοι δὲ τηλίαν τὸ τῆς καπνοδόχης
πῶμα, ὃ ἐστὶ περιφρέες. φησὶν οὖν
ὅτι διὰ δακτυλίου ἐκυσθείης, ἐὰν ᾗ ὁ
δακτύλιος τηλία. τοῦτο δὲ ὡς παχείας
αὐτῆς οὐσης καὶ μὴ δυναμένης διὰ
δακτυλίου ἐκυσθῆναι, ἀλλὰ διὰ τη-
λίας. ΑΛΛΩΣ. τηλία ἔχει μὲν τι καθ'
ἑαυτὸ ἄπορον· ἐὰν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾷ
προσέλθῃ, ἐνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ
Ὑπερβόλου δότ' ἐμβελῆσθαι, ἀπο-
ρώτερον ἔσται ζητητέον οὖν. τηλία
μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἀτρύπητος σάνις· ἐὰν
δὲ τρυπηθῇ, ἀψίς γίνεταί. λέγει οὖν
ὅτι εἰ μὴ ὁ δακτύλιος τοσοῦτον ἔχει
τρύπημα, ὥς δοκεῖν εἶναι ἐν τηλίᾳ τὸ
τρύπημα. ΑΛΛΩΣ. τηλία σάνις ἡ λε-
γομένη κάρδοπος· τηλία δὲ ἡ σηλία,
ὥσπερ τὸ σήμερον τήμερον. καὶ δὴ καὶ
ιδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανί-
δων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾗ ἄλφита ἐπιπρά-
σκοντο· καὶ ὀργυοτρόφοι τοὺς ὀργυ-
γας συνέβαλλον ἐν τούτῳ. * Εἰ ΤΥΓ-
ΧΑΝΕΙ] ναί, διελκύσει σέ τις δηλ.
Gl. Paris. * Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ] ὁ γύρος.
ΤΗΛΙΑ] κοσκινόγυρος. Gl. Dorv. D.
Paris. κοσκίνου κύκλος. Gl. C.

1019. ΤΟ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ] πρόεισιν
ὁ παῖς στεφάνους κομίζων τῷ Πλού-
τῳ διὰ τὸ πεπλουνηκέναι.

1020. ΟΥΠΕΡ] οὐ τινός. ΠΑΛΑΙ]
πρὸ ὀλίγου. Gl. Dorv.

1021. ΕΟΙΚΕ] φαίνεται. ΚΩΜΟΝ]
μῆθην. Gl. Dorv. τὸ ἐπὶ κῶμον βαδί-
ζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μῆθην· ὁ γὰρ μεθύ-
ων ἐπὶ μῆθην βαδίζει αὐτῷ τῷ μεθύ-

ειν, καὶ οὐκ ἐστιν ἡ βάδις αὐτοῦ οὐχ
ἕτερον ἢ μῆθην. Dorv. ΕΠΙ ΚΩΜΟΝ]
μετὰ μῆθην. Gl. Paris.

1022. ΕΧΩΝ] κρατῶν, φορῶν. Gl.
Dorv. ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ] βαδίζει. Gl.
Paris.

1023. ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] ὡς διὰ χρόνον
αὐτὴν ἀσπαζόμενος φησί. μεθύων δὲ
οὐ λέγει ΧΑΙΡΕ· ἡ δὲ διὰ τὸ ἄποπον
δοκοῦν τῆς προσρήσεως ὡς ἐν ἔρωτι, τί
φησιν. ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] κορωνίς ἑτέρα
ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοί τρίμετροι
ἀκατάληκτοι πεντήκοντα ἔξ, ὧν τελευ-
ταῖος "ὥσπερ λεπας, τῷ μειρακίῳ
προσίσχεται." μετὰ δὲ τὸν δέκατον
στίχον κῶλον ἱαμβικὸν μονόμετρον
βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκα-
τάληκτον, ὡς εἴρηται, τὸ λειπόμενον
ὅλου ποδὸς πρὸς ἀπαρισμὸν τῆς συ-
ζυγίας τῶν ποδῶν, ἡ τοῦ μονομέτρου
τυχὸν ἡ τοῦ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει
κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ αὐθις· ἔχ-
ρῃν γὰρ κἀναυθα θείναι χορὸν εἰσι-
όντων ἐντὸς τῶν ὑποκριτῶν, ἄχρις ἂν
τις ἕτερος ἐπέλθοι ὑποκριτῆς.

* ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] προσφθέγγομαι.
Gl. Dorv. χαιρεῖω. Gl. Paris. ὡς διὰ
χρόνον ἰδὼν αὐτὴν, ἀσπάζομαι φησί,
καὶ οὐ χαιρεῖς· ἡ δὲ, διὰ τὸ ἄποπον δο-
κοῦν τῆς προσρήσεως, ἐν ἔρωτι φησί-
τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὕβριζομαι.
Schoi. L.B. τὸ ἀρχαία τὴν γραῖν
σκώπτει. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰτίου αἰτίου
αἰτία καὶ ἀπὸ τοῦ εὐδίου εὐδίου εὐδία,
οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πολιδὸς πολιοῦ πολιδί.
πολιδὸς ἦν ἀνὴρ ὁ τὴν πολίαν ἔχων
ἦτοι ὁ γηραιός. καὶ πολιά θριξὶ ἀπὸ
τούτου ἡ λευκὴ. Paris.

1024. ΠΟΛΙΑ] πεπολιωμένη. ΤΑ-
ΧΥ] ταχέως. Gl. Dorv.

1025. ΤΑΛΑΙΝΑ] ἀθλία. Gl. Dorv.

1026. ΕΟΙΚΕ] φαίνεται ὁ νεανίας.
ΕΩΡΑΚΕΝΑΙ] θεάσασθαι. Gl. Dorv.

1028. ΠΟΛΛΟΙΣ] μεθύσοις. Gl.
Paris.

1029. ΜΕΘΥΩΝ ΓΑΡ, ΩΣ ΕΟΙ-
ΚΕΝ, ΟΞΥΤΕΡΟΝ ΒΑΠΕΠΙ] οἱ γὰρ
μεθύοντες οὐχ ὀρώσι. παίζει οὖν, ὅτι
ὀξέως ἐθεάσατο τὰς πολιάς αὐτῆς ὁ
νεανίας, ἀμυνροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν
ἐκ τῆς μέθης. ΜΕΘΥΩΝ] δὲ φησιν,
ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον ἀφῆς, ὡς ἔφη. τού-
ναντιον δὲ, εἶπε, τοῖς ἄλλοις πέπονθεν,
ἐπειδὴ νήφων οὐκ ἔγνω ἀλλὰ μεθύων
γραῖν οὖσαν. * εἰκότως φησὶ τοῦτο
οὕτω προσίοντα τὸν νέον ἰδὼν οἱ γὰρ
μεθύοντες μάλιστα οὐχ ὀρώσι. παίζει
οὖν, ὅτι ταχέως ἐθεάσατο τὰς πεπολιω-
μένας αὐτῆς τρίχας ὁ νέος ἀμυνροῦ-
σθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ὑπὸ τῆς μέθης.
μεθύων δὲ ἔφη, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ κῶμον βα-

δίδειν ἄνωτέρω εἴρηκεν. Schol. LB. ΟΞΥΤΕΡΟΝ] διορατικώτερον. Gl. Dorv. καθαρώτερον. Gl. Paris.

1030. ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ] αίσχρος, ἀναίσχυντος. Gl. LB. οὐκ ἔστιν ὅτι ἀπαίδευτος. Gl. Dorv. ἀπαίδευτος. Gl. Par.

1041. Ω ΠΟΝΤΟΠΟΣΕΙΔΟΝ] ὦ πόντιε Πόσειδον. ΘΕΟΙ δὲ ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΙ οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐφιστάμενοι θεοί. ἐπειδὴ καὶ ὁ Ποσειδὼν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν καὶ οὐχ ὁμοῦς ἔστι Διωνύσου ἢ Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀπὸ τοῦ πόντου, ὦ μέγιστε Πόσειδον· καὶ Σώφρων γάρ φησι “ πόντος ἀγαθὸν,” πληθὸς καὶ μέγεθος θίλων σημαίνει. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ γραῦς ἔστιν, ὡς τοῦ ὕρκου τούτου πρεσβυτῶν ὄντος, ἡ οὐ πάντως, ἀλλ’ ἐν παιδείᾳ μετ’ ἐκπλήξεως φαίνεται καὶ μεγάλῃς τιμῆς ἐμφάσεως χρῆσθαι τούτῳ. * Ω ΠΟΝΤΟΠΟΣΕΙΔΟΝ] φῶ βρασιλῦ τοῦ πόντου. Gl. Dorv. ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΙ] γεροντικοί. Gl. Dorv. LB. θεοὶ πρεσβυτικοὶ οἰκεῖον τῇ γραὶ λέγειν τοῦτο τὸν νέον· καὶ γὰρ γέροντες γέρονται ἀρμόζουσιν· ἔστι δὲ ὁ Ποσειδὼν τῶν γερόντων καὶ οὐ τῶν νέων, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Διόνυσος καὶ ὁ Πάν. τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀντὶ τοῦ ὧ ἀναξ τῆς θαλάσσης, ἡ ὡ θαλάσσειε Πόσειδον. Schol. LB. πρεσβυτικοὶ θεοὶ οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοί. καὶ γὰρ καὶ πρεσβυτικούς θεοὺς ἔλεγον τοὺς ἀρχαίους ὡς πρὸς Διόνυσον καὶ Ἀπόλλωνα. Paris.

1042. ΤΩΝ ΡΥΤΙΑΩΝ] τῶν ῥυτιδωμάτων. Gl. LB. ῥυτίδες, ἃς οἱ κοῖνοι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ζωῶματα. Gl. Victor.

1043. Α Α] ὡς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δῶδα αὐτῇ, τοῦτο λέγει· ἔστι δὲ ἐπὶ ῥῆμα ἐκπλήξεως καὶ κελύσεως. * Α Α] ἐπιφώνημα, ἐπὶ ῥῆμα ἐκπλήξεως. Gl. Dorv. ἐπὶ ῥῆμα ἐφεκτικόν. Gl. LB. ΜΗ ΜΟΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕ] μηδαμῶς πλησίον ἐμοῦ φέρε. Gl. LB. ἐμπροσθεν. Gl. Dorv.

1044. ΛΑΒΗ] καταλάβῃ. Gl. LB. ἔψηται. Gl. Dorv.

1045. ΩΣΠΕΡ ΠΑΛΑΙΑΝ ΕΙΡΕΣΙΩΝΗΝ] εἰρεσιώνην στίμματα πρὸ τῶν πυλῶν περιελημένα πλακουντικοῖς τισὶ κολύροις καὶ ἄλλοις τισὶ τοιουτοτρόποις, τοῖς τε ὠραίοις καρποῖς, καὶ ἐλαίῳ ἀποκεκραμένα. λιμοῦ γὰρ ἰσχυρῶς ἀνείλεν ὁ θεὸς τὰς εἰρεσιώνας πρὸ τῶν θυρῶν κρεμάσαι. εἰρεσιώνη δὲ θαλλὸς ἐλαίας ἡ δάφνης, ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος, ἐχὼν ἄρτον ἐξηρητημένον καὶ κοτύλην (ἔστι δὲ μέτρον, δὲ νῦν καλοῦμεν ἡμί-Arist. Plut.

ἔσστον) καὶ σῦκα καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κατ’ ἔτος ἤλαττον. εἰσθεὶ δὲ παῖς ἀμφιβαλὼς ἀμφ’ αὐτῇ ταῦτα λέγειν. “ εἰρεσιώνη σῦκα φέρε καὶ πίνοντας ἄρτους, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ὑποψήσασθαι, καὶ κύλικ’ εὐζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.” ΑΛΛΩΣ. κλάδος ἦν ἐλαίας ἐρίους πεπλεγμένος, ἐξηρητο δὲ αὐτοῦ τὰ ὠραία πάντα. ἴστασαν δὲ αὐτὸν πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ τὸ παλαιὸν χρηστήριον· οἱ μὲν γὰρ φασιν ὡς λιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος ὁ θεὸς εἶπε προφησίαν τῇ Δηοὶ ὑπὲρ ἀπάντων θῦσαι θυσίαν Ἀθηναίους· οὐ ἔνεκα χαριστήρια πανταχόθεν ἐκέμπουσιν Ἀθηναῖς τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς. ΑΛΛΩΣ. Πυανέφιος καὶ Θαρρηλῖος Ἐλαίῳ καὶ Ὀραις θύουσιν Ἀθηναῖοι, φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατελεγμένα ἀκρόδρυα, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσι. κατὰ τι δὲ χρηστήριον πρὸς ἀποτροπὴν λιμοῦ ταῦτα ἐποίουν. * ΠΑΛΑΙΑΝ] κατὰ ξηρον. Gl. LB. ΕΙΡΕΣΙΩΝΗΝ] κλάδον ἐλαίας ξηρόν. Gl. LB. στέφανον, κλάδον ἐλαίας. Gl. Dorv.

1046. ΠΟΙ] τὸ ποῖ σκωπτικόν· δηλοῖ γὰρ ἀκολασίας τόπον πρὸ τοῦσης. * ΔΙΑ ΧΡΟΝΟΥ] διὰ πολλοῦ. ΠΡΟΣ ΜΕ] εἰς με. ΠΑΙΣΑΙ] ἀπὸ τοῦ παῖω. γράφεται παῖσαι. Gl. Paris. ΠΟΙ ΤΑΛΑΝ] οὐκ ὦ ἀθλίε. Gl. LB.

1047. ΠΑΙΔΙΑΝ ΤΙΝΑ] οὕτως Ἀρτικοὶ βραχυκαταλήκτως καὶ ὀξύτως ἐπὶ τοῦ παιγνίου. * ΑΥΤΟΥ] ἐνταῦθα. Gl. Dorv. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, Gl. Paris. ΚΑΡΥΑ] καρύδια. ΠΑΙΔΙΑΝ ΤΙΝΑ] παίγνιον ποταπόν. Gl. LB.

1048. ΠΟΣΟΥΣ ΕΧΕΙΣ ΟΔΟΝΤΑΣ] δέον εἰπεῖν κάρνα εἶπεν δόδοντας, ὡς πρὸς γράνθ. * τοῦτο παρ’ ὑπόνοιαν εἶπε κομψῶν αὐτὴν ὡς πᾶν γραιὴν· εἶδε γὰρ εἰπεῖν πόσα ἐν χερσὶν ἔχω, ὥσπερ εἰώθασιν λέγειν οἱ τὰ ἄρτια περισσὰ παίζοντες. Junt. ΑΛΛΩΣ. πόσους δόδοντας εἶπεν ἀντὶ τοῦ πόσα ἔχεις κάρνα. παιδία γὰρ ἔστι τοιαύτη· δραξάμενός τις καρῶν καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐρωτᾷ πόσα· καὶ ἐὰν ἐπιτύχῃ, λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρὶ· ἐὰν δὲ ἀμάρτυ κατὰ τὴν ἀποκρισιν, ἀποτίνει ὅσα ἂν ὁ ἐρωτήσας εὐρεθῇ ἔχων. * ΓΝΩΣΟΜΑΙ] γνωρίσω. Gl. Paris.

1049. ΑΠΟΤΙΣΩΝ] ἀπόδος, ἡττηθεῖσα τὸ συμπεφωνημένον. Gl. LB. ΓΟΜΦΙΟΝ] γοναῖον ὁδόντα. Gl. LB. γωνιακὸν ὁδόντα. Gl. Dorv. Paris.

1041. ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ] τὸν νοῦν. Gl. Dorn. ὑγιᾶς ἔχειν τὸν νοῦν. Gl. Paris.

1042. ΠΑΥΝΟΝ ΜΕ ΠΟΙΩΝ] ἐφύβριστον πλῆμα. πλυνὸς δὲ δυνάμως τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον. *ΠΑΥΝΟΝ] ἐφύβριστον· πλυνὸς λεκάνη. Gl. Dorn. ἄτιμον. Gl. LB. ἐφύβριστον, καταπεπλυμένην ὀνειδίζει καὶ μυκτηρισμοῖς. Gl. Br. ἐφύβριστον ἦτοι καταπεπατημένην. Gl. Paris.

1043. ΟΝΑΙΟ] ὠφελήθεις. Gl. Dorn. ΕΚΠΑΥΝΕΙΕ] ἀποκαθαρεῖ. ἐπὶ συνουσίας εἶπεν ἐκπλύνει σε. Gl. Paris.

1044. ΚΑΠΗΛΙΚΩΣ ΕΧΕΙ] πανουργικῶς, ἐπεὶ οἱ κᾶπηλοι χρίεν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασιν. καὶ τὸν οἶνον δὲ ὀνθυλεύουσι, συμμειγνύντες αὐτῷ σαπρόν. *ΑΛΛΩΣ. κομμωτικῶς καὶ ἱψιμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην. Junt. ΟΥ ΔΗΤ'] οὐδαμῶς. Gl. Dorn. ΚΑΠΗΛΙΚΩΣ] κομμωτικῶς ὀφείλων κἀνταῦθα εἰπεῖν, καπηλικῶς πάλιν εἶπε παίζων. Schol. LB. πανουργικῶς. Gl. Paris. ΕΧΕΙ] διάκειται. Gl. Dorn.

1045. ΕΚΠΑΥΝΕΙΤΑΙ] ἐκπλυνθεῖν. Gl. LB. ἀποπνεύσεται. Gl. Paris.

1046. ΟΥΕΙ ΚΑΤΑΔΗΛΑ] θεᾶσθαι φανερὰ. Gl. LB. ΟΥΕΙ] θεάσεις. ΚΑΤΑΔΗΛΑ] τὰ φανερὰ. Gl. Paris. ΤΑ ΡΑΚΗ] ἦγον τὰς ῥυτίδας. Gl. LB. ῥυτίδωματα. Gl. Paris. ῥάκος τὸ διεσπληνόμενον ἱμάτων· μεταφορικῶς οὖν φησὶν ἐνταῦθα ῥάκη, ἦγον τὰς ῥυτίδας τοῦ διεσπληνόμενου αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήρωος. Schol. LB.

1047. ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ] ὑγιᾶς ἔχειν. Gl. Dorn.

1048. ΠΕΙΡΑΙ] συνουσιάζει. Gl. LB. συνεύει. Gl. Dorn. Paris. ΤΙΤΘΙΩΝ] τῶν μαστῶν. Gl. LB. Dorn. Paris.

1050. ΟΥΚ ΕΜΟΥ Γ'] ἐφάπτεται. ΒΑΕΛΥΡΕ] μισητὴ, ἀναίσχυντε. Gl. LB.

1051. ΜΑ ΤΗΝ ΕΚΑΤΗΝ] ὡς σώφρων. Gl. Dorn. ΟΥ ΔΗΤΑ] οὐδαμῶς ἐφάπτομαι αὐτῆς. Gl. LB.

1052. ΟΥΚ ΕΩ] οὐκ ἐφίμην. Gl. LB. οὐκ ἴασω. Gl. Dorn. ΤΗΝ ΜΕΙΡΑΚΑ] τὴν γραῦν. Gl. LB.

1053. ΥΠΕΡΦΙΑΩ] λίαν φιλῶ αὐτήν. Gl. LB. ΥΠΕΡ] λίαν. Gl. Dorn.

1054. ΤΙ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ] ἐμοῦ ἢ γραῦς. Gl. LB.

1055. ΥΒΡΙΣΤΗΝ] ἀλαζύνα. Gl. LB.

1057. ΤΟ ΤΙ] ὅτι οἱ χαλεπαίνοντες τὸ συνουσιάζειν οὕτως ἔλεγον, τὸ

τί. *ΕΓΩ] οὐκοῦν. ΟΥ ΜΑΧΟΥΜΑΙ] οὐ διενεχθήσομαι. Gl. Dorn. οὐ μαχέσομαι. Gl. LB. ΤΟ ΤΙ] οὐ μαχέσῃ ἰμοί; Gl. LB.

1058. ΑΙΣΧΥΝΟΜΕΝΟΣ] ἐντροπόμενος, εὐλαβοῦμένος. Gl. LB. ΤΗΝ ΗΑΙΚΙΑΝ] τὸ γῆρας. Gl. Dorn.

1059. ΤΟΥΤ'] τὸ συνουσιάζειν. Gl. Paris. ΕΠΕΤΡΕΠΟΝ] ἐνεδίδουν. Gl. LB. συνεχώρουν, ἐνεδίδουν. Gl. Paris. ΠΟΙΕΙΝ] ὃ βούλεται. Gl. LB.

1060. ΣΥΛΛΑΒΩΝ] μετὰ σοῦ. ΤΗΝ ΜΕΙΡΑΚΑ] τὴν γραῦν. Gl. LB.

1061. ΤΟΝ ΝΟΥΝ] ὃ λέγεις. ΑΞΙΟΙΣ] ἄξιον κρίνεις. Gl. LB. οὐδαμῶς ἄξιον κρίνεις συνουκεῖν. Gl. Paris.

1062. Ο Δ' ΕΠΙΤΡΕΨΩΝ] ἀντὶ τοῦ τίς αὐτὸν ἰδὲ ἀναχωρήσας; ἢ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος, ὅτι οὐ συγχωρῶ σοι ἱᾶσαι αὐτήν. δύναται δὲ τὸ Ο Δ' ΕΠΙΤΡΕΨΩΝ τοῦ νειανίσκου εἶναι, ἢ ᾗ, τίς μοι ἐπιτρέψει συνεῖναι αὐτῇ; εἴτα ὡς παραιτούμενος ἐπιφέρει ὅτι οὐκ ἂν αὐτῇ διαλεχθῇν διεσπεκλωμένην, ἤγουν ἐξηραμμένην, γαμηθείσιν, ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένην, ἢ ἀχρήστω πρὸς συνουσίαν διὰ τὸ γῆρας. σπεκελὼν γὰρ τὸ συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλίκεσθαι, σπέκλωμα γὰρ ὁ ἥχος τῆς συνουσίας· ἢ διαλελυμένη κυρίως, ὡς ἐπὶ σχολίων τῶν πλακέντων, εἴτα διαλυθῶντων ἐν χρόνῳ. ἢ ὑπεσπληνισμένην, καταδιεσπεκλωμένην, πρὸς συνουσίαν ἀχρήστω γενομένην καὶ πεταλαιωμένην, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐν συνουσίᾳ τετριμμένην. τὸ δὲ σπεκελὼν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαῖνον, ἀλλ' ὅμοιον πολλοῖς συμβολικοῖς ὀνοματοποιούντες, καὶ μάλιστα ἐφ' ὧν τὸ εὐθυρρήμονεῖν ἴστατο. *ΕΙΝΑΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΣ] διὰ τοῦτο ταῦτα φῆς. Gl. Dorn. ΟΔ' ΕΠΙΤΡΕΠΩΝ] ὁ ἄδειαν δίδους. Gl. LB. ΕΠΙΤΡΕΨΩΝ] λαβεῖν. Gl. Dorn. συγχωρήσων. Gl. Paris.

1063. ΔΙΑΛΕΧΘΕΙΝ] ὁμιλήσαιμι. Gl. Br. Paris. ΔΙΕΣΠΕΚΛΩΜΕΝΗ] ὡ γαμημένη. Gl. LB. γαμηθείσῃ. Gl. Paris. συνουσιασμένην, διεσπληνισμένην. Gl. C. οὐκ ἂν διαλεχθῇν διεσπεκλωμένην, ἢ ὑπὸ τῆς συνουσίας ἠφανισμένην. ἔχει δὲ τὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ πλίκω καὶ ἀπὸ τοῦ πλέγμα· καὶ κατὰ μετὰθεσιν πέκλωμα. δύναται δὲ καὶ κλητικὴ εἶναι τὸ διεσπεκλωμένην, καὶ δοτικὴ οὕτως, ὡς διεσπεκλωμένην, οὐκ ἂν διαλεχθῇν σοι καὶ, οὐκ ἂν διαλεχθῇν σοι τῇ διεσπεκλωμένην. καὶ τὸ ἐξῆς. Schol. LB.

1065. ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΥΦΑ ΣΕ] πολυλάκης καὶ τὸν μέον οἶνον τρύφα ἐκείνου· νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὡς ἡμεῖς,

τὴν ὑποστάθμην. * ΣΥΝΕΚΠΟΤΕ ΕΣΤΙ] ἀντί τοῦ συνεκποτίον. Gl. Doru. ΣΥΝΕΚΠΟΤΗΝ ΚΕΤΙ] ἄξιον ἐστὶ ἐκπειν. Gl. LB. ΤΗΝ ΤΡΥΓΑ] τὴν ὕλην. Gl. Doru. τὴν τοῦ οἴνου ὕλην. Gl. LB.

1066. ΚΟΜΙΔΗ] λίαν. ΣΑΠΡΑ] σεσαπρωμένη. Gl. LB.

1067. ΟΥΚΟΥΝ ΤΡΥΓΟΙΠΟΣ] ὁ ὤλιστῆρ, ὁ σάκκινος. πρὸς δ' οὖν εἶπεν ὁ νεανίσκος, ἀπήντησεν ὁ γέρον. *ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΤΡΥΓΟΙΠΟΣ] τὸ σακελιστήριον. Gl. Doru. ΤΡΥΓΙΠΟΣ] σακελιστήριον. Gl. LB. ΤΡΥΓΙΠΟΣ] πρὸς τρυγὸς ἢ τοῦ οἴνου ὕλη· τρυγοίπιδες δὲ λέγοντ' ἀν κυρίως, δι' οὗ τὴν ὕλην τοῦ οἴνου σακελίζομεν. Schol. LB.

1068. ΕΙΣΙΘ' ΕΙΣΩ] εἰσελθε ἐντός. ΤΩΙ ΘΕΩΙ] τῷ Πλούτῳ. Gl. LB.

1069. ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ] ἀναθῆσαι. ΤΟΥΣΔ' ΟΥΣ ΕΧΩ] τούτους οὐστίνας κρατῶ. Gl. LB.

1070. ΑΥΤΩΙ] τῷ Θεῷ. Gl. LB.

1071. ΟΥΚ ΕΙΣΕΙΜΙ] οὐκ εἰσελεύσασμαι. Gl. LB. Paris. εἰσέρχομαι. Gl. Doru. ΘΑΡΡΕΙ] ἔξε θάρρος. Gl. LB.

1072. ΟΥ ΓΑΡ ΒΙΑΣΕΤΑΙ] ὃ ποιῶσιν οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραῆς φησι, οὐ γὰρ βιάσεται σε ἡ γραῦς. *τὸ βιάσεται ἐπὶ ἄνδρός. Gl. Doru. ΟΥ ΓΑΡ ΒΙΑΣΕΤΑΙ] σε ὁ νέος, ὥστε μὴ εἰσελθεῖν. Gl. LB. οὐ καθελκύσαι παρὰ γνώμην. Gl. Paris.

1073. ΒΑΔΙΖ' ἀπέρχου. Gl. LB. ΚΑΤΟΙΗΝ] ὀπισθεν. Gl. LB. Doru.

1074. ΩΣ] λίαν. Gl. LB. ΕΥΤΟΝΩΣ] ἰσχυρῶς. Gl. LB. Paris. ΤΟ ΓΡΑΙΔΙΟΝ] ἡ γραῦς αὕτη. Gl. LB. συνίζησις. Gl. Doru.

1075. ΛΕΠΑΣ] κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις· ὅτ' αὐταῖς προσπῆγγνυται, δυσάποσπαστως ἔχον, ἐπειδὴν τις αὐτοῦ βουληθεὶ λαβεῖν. εὐεπίφορος δὲ ἐστὶν εἰς τὸ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης. παρ' ὑπόλοιπον δὲ, ὥσπερ λεπὰς τῷ μισρακίῳ. λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὀστρέου. *ΩΣΙΗΡ] καθά. Gl. LB. ΛΕΠΑΣ] εἶδος ὀστρέου. Gl. LB. Doru. παταλίδας. Gl. Paris. ἡ λεπὰς εἶδος ὀστρέου ἐστίν, ἥτις ἐμπεφυκυῖα τοῖς θαλασσί-οις βράγγηνον ἔχεται αὐτῶν ἄγαν ἰσχυρῶς. Schol. LB. λεπὰς ἐστὶν εἶδος ὀστρέου, ὅπερ λαβόμενον πέτρας ἐπισχυρίζεται καὶ δυσάποσπαστως ἔχει, καὶ "οὐκ ἂν τις αὐτὸ ῥαδίως ἀποσπάσοι, πρὶν ἂν τι τῆς πέτρας ἀπορήξῃ μέρος." τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ πολυπόδος λέγεται. Schol. C. D. λεπὰς ἐστὶν εἶδος ὀστρίου, ὃ ταῖς πέτραις πᾶσι ἐκείνων ἰσχυρῶς ἐξέχεται καὶ

δυσάποσπαστως ἔχει, ἣν οἱ κοινοὶ παταλίδαν καλοῦσιν. Paris. ΤΩΙ ΜΕΙΡΑΚΙΩΙ] τῷ νέῳ. Gl. LB. τῇ πέτρᾳ. Gl. Doru. ΠΡΟΣΙΣΧΕΤΑΙ] προσκολλάται. Gl. Doru. LB. Paris.

1076. ΤΙΣ ΕΞΘ' Ο ΚΟΠΤΩΝ] κορωνίς ἐτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οὐδ', ὡν τελευταῖος "ἔν' εὐθὺς διακονικὸς εἶναι μοι δοκῇ." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΗΝ] ὁ Ἑρμῆς ἔκοψε, καὶ ἐξελθὼν ὁ Καρίων οὐδένα εὗρε. τὸ Δύριον, καὶ οὐ Δυρίον τὰ γὰρ εἰς οὐ οὐδέτερα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα παραοξύνονται, οἷον ξριον, Δύριον, θριον καὶ ἑτερα.

Ο ΚΟΠΤΩΝ] ὁ κρούων. Gl. Doru. κόπτει τις τὴν θύραν, ὅταν ἐξωθεν κρούῃ, ψοφεῖ, ὅταν ἐσωθεν. Doru. Ο ΚΟΨΑΣ] ὁ κρούσας. Gl. LB. κόπτειν, ψοφεῖν, καὶ κλαυσίαν τὴν θύραν διαφέρει· κόπτειν μὲν γὰρ λέγεται, ὅταν εἰσέναι τις μέλλῃ καὶ τὴν θύραν ἐξωθεν πλήττῃ, ὡς τὸ τις ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; ψοφεῖν δὲ, ὅταν ἐξερχόμενός τις αὐτὴν ὑπανόιοι καὶ ἦχον τινὰ ἀποτελῇ· ὁ τοιοῦτος γὰρ ἦχος ψόφος καλεῖται· ὅταν δὲ ὑπ' ἀνέμου κινῆται μόνῃ καὶ ἦχον τινὰ ἐκ τούτου ἀποτελῇ, ὁ τοιοῦτος ἦχος ἡ τρισμὸς κλαυσίαν λέγεται. Schol. LB. ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΗΝ] ὃ ἤκουσα. Gl. LB.

1077. ΟΥΔΕΙΣ ΕΟΙΚΕΝ] κόψας αὐτὴν φαίνεται. ΔΗΤΑ] ἀληθῶς. ΤΟ ΘΥΡΙΟΝ] ἡ θύρα αὕτη. Gl. LB. ἡ θύρα Ἀρκικῶς. Gl. Doru.

1078. ΦΘΕΓΓΟΜΕΝΟΝ] βοῶμενον. ΑΛΛΩΣ ΚΛΑΥΣΙΑΙ] μάτην τὰ τῶν κλαιόντων μιμεῖται. Gl. Paris. ματαιῶς ἡχεῖ. Gl. Doru. LB. ΑΛΛΩΣ] μὴ τινος κινουόντος. μάτην. ΚΛΑΥΣΙΑΙ] ἡχεῖ. Gl. Br.

1079. ΑΝΑΜΕΙΝΟΝ] καρτήρησον. Gl. Doru. πρόσμιον. Gl. LB.

1081. ΜΑ ΔΙ'] οὐ. ΕΜΕΛΛΟΝ] κρούειν. Gl. Doru. κόψειν περισσώτερον. Gl. LB. ΦΘΑΣΑΣ] προφθάσας. Gl. Doru. προλαβών. Gl. LB. φθάνω τὸ καταλαμβάνω τι ἡγουν ἄνθρωπὸν τινα ἢ τόπον· ἐκ τούτου φθάνω καὶ τὸ προλαμβάνω, οἷον ἐφθῃ εἰπών. ἐπὶ τούτου τοῦ σημανομένου λέγεται κἀνταῦθα· καὶ ἡ σύνταξις, εἴτα ἀνέψας τὴν θύραν δηλαδὴ φθάσας, ἡ προλαβών ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν αὐτήν. Schol. LB.

1082. ΕΚΚΑΛΕΙ] ἐξω κάλει. Gl. LB. 1084. ΤΟΥΣ ΘΕΡΑΠΟΝΤΑΣ] τοὺς δούλους. Gl. Doru. αὐτοῦ, τοὺς συνδούλους σου. ΤΗΝ ΚΥΝΑ] τὴν σκύλαν. Gl. LB.

1086. Ω ΠΟΝΗΡΕ] ὦ γεωργί. Gl. LB. κακότροπε. Gl. Paris.

1087. ΕΙΣ ΤΑΥΤΟΝ] εἰς ὅμοιον, εἰς ἕν. ΣΥΓΚΥΚΗΣΑΣ] συναθροίσας. Gl. LB. συμμίσας. Gl. Doru. συνταράξας, συντριψας. Gl. Paris. ΤΡΙΒΑΙΟΝ] ἀγ- γεῖον. Gl. Doru. ἰγδίον ἢ ἀγγεῖον δέξυ- βαφον. Gl. Paris.

1088. ΑΠΑΞΑΠΑΝΤΑΣ] ὁμοῦ ὁ- λους. Gl. LB. ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] εἰς τὸν ἄδην. Gl. Doru. ΕΜΒΑΛΕΙΝ] ῥίψαι. ἐνθεῖναι. Gl. LB.

1089. Η ΓΛΩΤΤΑ ΤΩ ΚΗΡΥΚΙ] διχῶς νοεῖται· ἡ γλῶττα τῶν θυομέ- νων τῷ Ἑρμῇ δίδοται, ἐπειδὴ τῶν θυομένων δεσπότης ἐστίν· ἡ τῶν κα- ταρωμένων ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀρχή. Καλ- λίστρατος δὲ τῶν θυομένων φησὶ τὰς γλώσσας τοῖς κήρυξιν ἀπονέμεσθαι· διὸ καὶ τὸν ποιητὴν ποιεῖν τῷ Ἑρμῇ τεμνομένας αὐτάς. καὶ τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν λέγει ἕκοντα παρὰ Διός· κολακεύων δὲ αὐτὸν φησιν ὅτι τῶν ἱερέων ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελεσί θυσίαις. ΑΛΛΩΣ. εἰρωνικῶς, ὥσει ἔλεγε, κακὰ συλλέγει, καὶ ἡμεῖς ἀδίκως αὐτῷ θύομεν τὰς γλώσσας. Ὁμηρος “ ὅδ' ἐν πυρὶ βάλε γλῶττας.” πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον ἐπαι- ξέν, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι. * ὅτι τὰς γλώσσας Ἑρμῇ ἔθουον ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ· διὸ καὶ ὁ κωμικός, δυσφημά- τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονειδίζει λέγων, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται· ὅπερ ὁμοίον ἐστὶ τῷ, εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοῖ- αῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐστάθιος Ὀδ. γ'. Ἀθήναιος δὲ εἰπὼν ὅτι αἱ γλῶσσαι τέμνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἐρμηνείαν, καὶ ὅτι ἐσπεύδον οἱ πα- λαιοὶ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἀναλύοντες, προσιστορεῖ καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπον- δὰς ἐποιούντο τῷ Ἑρμῇ, καὶ οὐχ, ὡς οἱ ὕστερον, διὰ τελεῖν δοκεῖ γὰρ Ἑρ- μῆς ὕπνου προστάτης εἶναι. Junt. ΤΩ ΚΗΡΥΚΙ] ἡ τοῦ κήρυκος. Gl. Doru. LB. τῷ Ἑρμῇ, ἡ χάριν σου τοῦ κήρυκος. Gl. Paris. ΤΟΥΤΩΝ] τῶν ζώων. ΤΕΜΝΕΤΑΙ] κόπτεται, δίδο- ται. Gl. LB. Η ΓΛΩΤΤΑ ΤΩ ΚΗΡΥ- ΚΙ ΤΟΥΤΩΝ] διττῶς τοῦτο· ἡ γλῶττα τούτων, ἡγουν τῶν ζώων, τέμνεται τῷ κήρυκι, ἡγουν σοι, τουτέστιν ἐνεκεν σοῦ· ἀποδίδοται γὰρ σοὶ τῷ ὄντι κή- ρυκι τῶν θεῶν καὶ ὑπέρτερον ἡ ἡ γλῶτ- τα τῷ κήρυκι τούτων τῶν ἀγγελιῶν, τουτέστι σοῦ τέμνεται, ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐκκοπιεῖ. Schol. LB.

1093. ΛΙΒΑΝΩΤΟΝ] λίβανον. Gl. LB.

1094. ΨΑΙΣΤΟΝ] λαλάγγιον. Gl.

Doru. LB. ΙΕΡΕΙΟΝ] θυσίαν. Gl. LB. θῦμα. Gl. Doru.

1095. ΕΠΙΘΥΓΕΙ] θυσιάζει. Gl. LB.

1096. ΕΠΙΕΜΒΑΕΙΣΘ'] προεννοεῖ- σθε. Gl. LB. ἐφροντίζετε. Gl. Doru.

1097. ΗΤΤΟΝ ΜΕΑΒΙ] ἐλάττονος φροντίς ἐστὶ. Gl. LB. οὐδαμῶς διὰ φροντίδος ἐστὶ μοι. Gl. Doru.

1098. ΣΩΦΡΟΝΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ μόλις ἐπεστράφη· ἡ καλῶς καὶ ἀληθῆ λέ- γεις. * ΑΠΟΛΩΛΑ] ἐφθάρην. ΕΠΙΤΕ- ΤΡΙΜΜΑΙ] ἡφάνισμαι. Gl. LB. Doru. ΑΠΟΛΩΛΑ] ἐφθάρην, εἰς παντελῆ κατέστην ἀφανισμόν. Gl. Paris. ΣΩ- ΦΡΟΝΕΙΣ] ἡγουν καλῶς ποιεῖς μὴδὲ τί λέγων περὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Schol. LB.

1099. ΠΡΟΤΕΡΟΝ] πρὸ τοῦ τὸν Πλοῦτον βλέπειν. Gl. Paris. ΤΑΙΣ ΚΑΠΗΑΙΣΙΝ] τῶν καπηλίδων. Gl. LB. κάπηλις καὶ καπηλὶς διαφέρει· κάπηλις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τὸν οἶνον πωλοῦσα, καπηλὶς δὲ ἡ συγάτηρ αὐ- τῆς. Schol. LB.

1100. ΟΙΝΟΥΤΤΑΝ] οὕτως τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μάζαν. τινὲς δὲ οἰ- νούτταν εἶδος πακούντος μετ' οἶνον καὶ μέλιτος γινόμενον. * ΕΩΘΕΝ] ἐκ πρωίας. ΟΙΝΟΥΤΤΑΝ] μουστούπταν. Gl. LB. οἰνούττα μὲν ἐστὶν ἡ κοινὴς λεγομένη μουστούπιττα, μελιτούττα δὲ, δ κοινῶς εἰώθασι λέγειν ἀπόθερμον. Schol. Br.

1101. ΕΞΘΙΕΙΝ] τρώγειν. Gl. LB. Doru.

1102. ΑΝΑΒΑΔΗΝ] ἀντὶ τοῦ κά- θημαι πεινῶν. ἄνω, φησὶν, ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος· οἱ γὰρ διάκονοι τοὺς πόδας ἄνω εἰχον πρὸς τὸ μὴ βα- ρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ δρόμου. * ΑΝΑΒΑ- ΔΗΝ ΑΝΑΠΑΤΟΜΑΙ] ἡγουν ἐπάνω ἔχω τὸν πόδα εἰς τὸν ἄλλον. Gl. LB. ἡγουν ἄλλον ἐπ' ἄλλῃ πόδ' ἔχων κεί- μαι. Gl. Doru. ὕπτιος. τιθέμενος τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω τοῦ ἑτέρου. Gl. Br. ἡ ἄνω ἔχων τοὺς πόδας, ἡ ἄλλως ἐπ' ἄλλῃ ἔχων τὸν πόδα, ἡγουν ἐπαι- μένους. Paris.

1103. ΟΥΚΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΣ, ΟΣΤΙΣ ΕΠΟΙΕΙΣ ΖΗΜΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἐποιεῖς ζημιῶσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ σοι παρέχοντας. ὁ γὰρ Ἑρμῆς τοιαῦτα ποιεῖ· καὶ ὁ Αἴσωπος γὰρ ἐν τοῖς μύ- θοις τὰ αὐτὰ λέγει. * ΟΥΚΟΥΝ] λοι- πόν. Gl. LB. τὸ λοιπόν. Gl. Doru. ΔΙΚΑΙΩΣ] πάσχεις τοῦτο. Gl. LB. δικαίως, φησὶ, πάσχεις ταῦτα, ὅστις ἐνίοτε ἐποιεῖς τοὺς σοὶ ταῦτα προσά- γοντας ζημίαν ὑφίστασθαι. Schol. LB. ΕΠΟΙΕΙΣ] ἡμίεν. Gl. LB.

1104. ΕΝΙΟΤΕ] ποτὶ. Gl. LB. πάν-

τοτε, Gl. Dorv. ΕΧΩΝ] ἀφ' ἡμῶν. Gl. L.B. παρ' ἡμῶν. Gl. Dorv.

1105. ΤΟΥΝ ΤΕΤΡΑΔΙ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΥ] ἡ τετράς ἐνομιζέτο τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπετίθεντο τῷ Ἑρμῇ. ἔξω γὰρ τῶν ἑορτῶν ἱερὰ τινες τοῦ μηνὸς ἡμέραι νομίζονται Ἀθηναῖσι θεοῖς τισίν, οἷον νομηνία καὶ ἐβδόμη Ἀπόλλωνι, τετράς Ἑρμῇ, καὶ ὀδόη Θησεΐ. *ΟΙΜΟΙ] φεῦ. ΠΛΑΚΟΥΝΤΟΣ] ἔνεκεν τοῦ. Gl. L.B. ἔνεκα. Gl. Dorv. ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΥ] ἐζυμωμένου. Gl. Dorv. ἐν ἐκάστῃ τετράδι ζυμωμένου καὶ διδομένου μοι. Gl. L.B. τοὺν τετράδι πεπεμμένου. ἦτοι τοῦ καθ' ἐκάστην τετράδα τοῦ μηνὸς πεπεμμένου, ἦτοι ζυμωμένου καὶ κατασκευαζομένου· ἐκάστου γὰρ μηνὸς ἡ νομηνία καὶ ἡ ἐβδόμη ἀφιερωτο τῷ Ἀπόλλωνι, ἡ δὲ τετάρτη τῷ Ἑρμῇ, ἡ δὲ ἕκτη τῇ Ἀρτίμειδῃ, καὶ ἄλλῃ ἄλλῳ. Schol. L.B.

1106. ΠΟΘΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ ΚΑΛΕΙΣ] Ἡρακλῆς πλῆων μετὰ τῆς Ἀργούσας εἰς Κόλχους σὺν Ἰάσονι ἐν Κίῳ τῇ νήσῳ ἐξελθὼν, καὶ πέμψας τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Ὑλαν ὕδωρ ἀντλήσαι, περιέμενεν αὐτόν· τοῦ δὲ ὑπὸ Νυμφῶν ἀρπασθέντος Ἡρακλῆς πολὺν χρόνον ἐζήτει ὕστερον δὲ ὑπὸ τινος αἰθερίας φωνῆς ἤκουσε· “ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.” ἐλήφθη οὖν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκούντων. *ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν ἐρώμενον τὸν Ὑλαν· ὅτε γὰρ παρὰ τοῦ Θησον ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμφθη ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον ὄβερα, εἶχε καὶ τοῦτον μεθ' αὐτοῦ. πέμψας οὖν τοῦτον λαβεῖν ὕδωρ, παρὰ τῶν πηγῶν ἠρπάσθη, ὥς ἱστορεῖ Θεόκριτος· καὶ τοῦ Ἡρακλέους τοῦτον ζητούντος παρὰ τῶν πηγῶν, τοῦτο ἤκουσε, ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. Dorv.

1107. ΟΙΜΟΙ ΔΕ ΚΩΛΗΣ] τοῦ κώληκος λεγομένου κῶλα δὲ τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερῶν. ἔστι δὲ ἱερὸν Ἑρμοῦ ὁ βραχίων τῶν ἀλόγων ζώων. ΑΛΛΩΣ. τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερῶν, τὰς ἀγκύλας ὁστώδεις διαβάλλει οὖν ὥς ὁστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντας. *ΚΩΛΗΣ] τοῦ μηροῦ, τοῦ ἐντέρου. Gl. L.B. κωληναρίου· κῶλα τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερῶν. τὰς ἀγγύλας, αἱ ὁστώδεις εἰσὶ διαβάλλει οὖν ὥς ὁστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντα. Paris. ΚΑΤΗΣΘΙΟΝ] ἔτρωγον. Gl. L.B. Dorv.

1108. ΑΣΚΩΛΙΑΖ' ΕΝΤΑΥΘΑ] ἰ-

ορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἤγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἤλλοντο ἐπ' ἀσκόις αἰγίους εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον. ἀμείλει οὖν καὶ ἐπιγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα, οὕτω λέγον “κῆν με φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως δὲ τι καρποφορήσω, ὅσων ἐπισπείσῃς σοί, τράγε, θυομένην.” ἀσκωλίαζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλου κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἔλλεσθαι ἔνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρον ἐτίθεντο ἀσκούς πεφυστημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον, καθάπερ Εὐβουλός φησι “καὶ πρὸς γε τοῦτο ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες, εἰσάλλεσθε, καὶ καυχάεσθε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν.” οὕτω καὶ Ἄδρυμος. ΑΛΛΩΣ. ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκόις, ἡ τὸ ἐπὶ ἐνὸς ποδὸς ἔλλεσθαι. ΑΛΛΩΣ. Ἀσκώλια ἑορτὴ Διονύσου· ἀσκὸν γὰρ οἷον πληροῦντες ἐνὶ ποδὶ τοῦτον ἐκήδων· καὶ ὁ πηδῆσας ἄθλον εἶχε τὸν ὄνον. *ΑΣΚΩΛΙΑΖ' πῆδα. Gl. L.B. πῆδα Ἀσκώλια ἑορτὴ τοῦ Διονύσου. Gl. Dorv. ΑΣΚΩΛΙΑΖ' ΕΝΤΑΥΘΑ] Ἀσκώλια ἦν ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾗ ἀσκούς διαφυσῶντες καὶ ὀγκοῦντες ἐρρίπτουν καὶ ἄνωθεν ἤλλοντο ἐπάνω αὐτῶν ἐνὶ ποδὶ, ἐκίουν δὲ γέλωτα καταπίπτοντες· ὁ μόντος μὴ καταπεσῶν ἐλάμβανεν αὐτὸν οἶνου πλήρη. Schol. L.B. ΕΝΤΑΥΘΑ] αὐτοῦ. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΘΡΙΑΝ] ἐν τῇ εὐδίᾳ. Gl. L.B. εἰς τὸν ἀσκεπῆ τόπον. Gl. Paris. ΑΙΘΡΙΑΝ] εὐδίαν. Gl. Dorv.

1109. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ] καὶ οἱμοι ἔνεκεν. Gl. L.B. οἱμοι ἀπὸ κοινοῦ. Gl. Dorv. ΘΕΡΜΩΝ] τῶν ζώντων. Gl. BL.

1110. ΟΔΥΝΗ ΕΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΠΛΑΓΧΝΑ] ἐπ' αὐτὴν γὰρ πνεῦμα δι' ἐντέρων ὑποδύει, τὸ τοιοῦτον γίνεται· δέον πνεῦμα εἰπεῖν ὀδύνην εἶπεν πρὸς τὰ σπλάγχνα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κωλῇ καὶ τοῖς σπλάγχνοις. *ΟΔΥΝΗ] ἤγον πόνος. Gl. Dorv. ΠΡΟΣ] κατὰ. Gl. L.B. ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙΝ] ἔρχειν. Gl. Dorv. ἔχειν, κινεῖν. Gl. L.B.

1111. ΙΣΟΝ ΙΣΩΙ ΚΕΚΡΑΜΕΝΗΣ] οἶνον καὶ ὕδατος ζωρότερον γὰρ τὸ τοιοῦτο κράμα, καίξει δὲ πρὸς τοῖς καπῆλοις. ζητεῖται δὲ διὰ τί τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς διδεται ἀκρατος σπονδὴ, τῷ δὲ Ἑρμῇ κεκραμένη· καὶ φαμέν ὅτι καὶ τῶν ζώντων καὶ τῶν τετελευτηκότων ἄρχει, καὶ παρ' ἀμφοτέρων τιμὰς δέχεται. ΙΣΟΝ ΙΣΩΙ] ὕδωρ οἶνον. Gl. Dorv.

* ἐπιλείψαι. Ms. Rav.

1112. ΑΠΟΤΡΕΧΩΝ ΟΥΚ ΑΝ ΦΘΑΝΟΙΣ] οὐκ ἂν πύρας σχοίης τῶν κακῶν, οὐκ ἂν ἀναβάλοιτο. * ΤΑΥΤΗΝ] ἦν ἑπαρδον. Gl. LB. ΕΠΙΠΗ-ΩΝ] δι' ὅλου πινών. Gl. Paris.

1113. ΤΟΝ ΣΑΥΤΟΥ ΦΙΑΩΝ] τοῦτο λέγει ἡ διότι καὶ αὐτὸς διάκονος καὶ ὑπηρετὴς ἦν τῶν θεῶν, ὥσπερ οὗτος Χρυσόμωτος, ἡ διὰ τὰς βοηθείας αὐτοῦ προΐων ἱερεῖ. εἰώθαμεν γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἰς ἀνάγκην ἐμπέσωμεν, εὐνοίαν πρὸς τοῦτον πλάττεσθαι ἀφ' οὗ ἂν ἡμῖν ἔσται ὠφέλεια. * πολλὰί τέχνηαι ἀνάκεινται τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἰστί καὶ ἡ τῶν κλεπτῶν· ἔπει δὲ καὶ οἱ δερᾶποντες κλέπται, τοῦτου ἕνεκα φίλον ἑαυτὸν Καρίων λέγει. Schol. LB. Τ. Σ. Φ.] τουτίστιν ἱμέ. Gl. Paris.

1114. ΤΟΥ] τινός. ΔΒΕΙ] χρήζεις. ΩΝ] ἀφ' ὧν. Gl. Doru. ΔΕΗ] τινός χρεῖαν ἔχεις. Gl. LB.

1115. ΕΥ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΝ] καλῶς κατεσκευασμένον. Gl. LB. ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΝ] ζημωμένον. Gl. Doru.

1116. ΚΑΤΑΦΑΓΕΙΝ] ὠφέλεισαι δηλαδὴ. ΝΕΑΝΙΚΟΝ] νέον. Gl. Doru. νεανία πρέπειν. Gl. Paris. νεανικόν κρίας λέγει ἑνταῦθα τὸ ἀρκοῦν νεανία εἰς τὸ χορτάσαι αὐτόν. Paris.

1117. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΧΦΟΡΑ] ὡς ἐνίαις θυσίαις λεγομένου τούτου. καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέντερον πληθυντικόν, ἀλλ' ἐνικῶς κατὰ θηλυκόν, ὡς θεοπομπος "εἶσω δραμῶν αἴτησον· ἀλλ' οὐκ ἐκφορά." καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον εἴη πληθυντικόν, προπαροξύμουςιν, εἰ δὲ θηλυκόν, ὀξύμουςιν. * ΩΝ] ἀφ' ὧν. ΕΝΔΟΝ] ἐντός. Gl. LB. Doru. ὠφέλησαι δηλ. Gl. Paris. ΟΥΚ ΕΧΦΟΡΑ] εἰσὶ τὰ κρίατα ὥστε φέρεσθαι ἔξω. Gl. LB. ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ τὰ κρίατα ἐκφορά, ἦγουν ἔξω διδόμενα· ἐκίλευσε γὰρ ὁ Πλούτος μηδὲν δίδοναι ἔξω. Schol. LB. ἦγουν ἄξια ἐκβλήθηναί. Gl. Doru. ἀλλ' οὐ καλὸν ἐκφέρεισθαι ταῦτα. Gl. Paris.

1118. ΟΠΟΤΕ] ἡνίκα. ΤΙ ΣΚΕΥΔΡΙΟΝ] ἀγγεῖόν τι. Gl. LB.

1119. ΥΦΕΙΛΑΟΥ] ἐκλεπτες. ΛΑΝΘΑΝΕΙΝ] τὸν σὺν δεσπότην. Gl. LB. ΣΕ ΛΑΝΘΑΝΕΙΝ ΕΠΟΙΟΥΝ] ὑπέλαβον πονηρίας ἐν τῷ ναφί. Gl. Doru.

1120. ΕΦ' ΩΤΕ] ἐπὶ τῷ. Gl. LB. ΜΕΤΕΧΕΙΝ] τοῦ κλέμματος. Gl. Doru. ΤΟΙΧΩΡΥΧΕ] ὡ κλέπτῃ. Gl. LB. κλέπτα. Gl. Doru.

1121. ΗΚΕΝ] ἤλθεν. Gl. LB. ΝΑΣΤΟΣ ΕΥ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΣ] ἄρτος καλῶς κατεσκευασμένος. Gl. LB. ἄρ-

τος· καλῶς ἐξμωμένος. Gl. Doru. δύο εἰσὶ ναστός, καὶ κοῖλος, καὶ ναστός μὲν λέγεται ὅτι νικᾶ καλοῦσιν οἱ κοῖοὶ ὀλόβολον, κοῖλος δὲ ὁ ἔχων ἴσω κοδόμητα. Paris. δύο εἰσὶν αἱ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφάνειας κατ' ἐναντιότητα θεωρούμεναι ἄκραν, ἡ τε κοίλη καὶ ἡ κυρτή. τὴν γοῦν κυρτὴν φασὶ καὶ ναστήν. ἔπει δὲν καὶ ὁ ἄρτος κυρτός ἐστι τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ τοῦτο ναστὸν ἑνταῦθα τοῦτον προσηγόρευσεν. Victor.

1123. ΜΕΤΕΙΧΕΣ ΤΑΣ ΙΣΑΣ ΠΑΗΓΑΣ] οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ μετέχω τὸδε φαρμέν· καὶ εὐροῖς ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. * ΜΕΤΕΙΧΕΣ] ἐλάμβανες. Gl. LB. ὅμοιον τῷ ἡμῖν μετᾶσχω τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος· ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐλάμβανες, ἡ μετ' ἐμοῦ ἐλάμβανες. Schol. LB. ΙΣΑΣ] ὁμοίας. Gl. LB.

1124. ΑΗΦΘΕΙΗΝ] κρατηθεῖην. ΠΑΝΟΥΡΓΗΕΑΣ] κλέψας. Gl. LB. Doru.

1125. ΕΙ ΣΥ ΦΥΛΗΝ ΚΑΤΕΑΑΒΕΣ] ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τοὺς μετὰ Θρασυβούλου Φυλὴν καταλαβόντας καὶ νικήσαντας ἐν Πειραιεὶ τοὺς τριάκοντα, ψηφίσασθαι ἔδοξε μὴ μνησικαῆσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τοὺς πολίτας, ἀλλὰ ταῦτά γε οὕτω· ἐπεπρακτο, οὐδὲ τὸ ἐπὶ τριάκοντα ἦδη ἦν· ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος, πέμπτω εἰεῖ ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου γενομένου ἡ Κριτία ἐν Πειραιεὶ τελευτᾷ. τοῦτο οὖν εἰκοί τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλθγίας ταύτης, ἡ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ὕστερον ἐνθάπαι ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθηναίων γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας. Φυλὴν δὲ τὴν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάστος. ΑΛΛΩΣ. ὁ Θρασύβουλος βουλόμενος καταλῦσαι τοὺς λ' καταλαβὼν Φυλὴν, τόποιν τινὰ, κάκεισε συμμάχους λαβὼν κατέλυσε. καὶ ἐπεὶ ἀλαζονικὸν ἐφθέγγατο, ἤκουσε μὴ μνησικαῆσαι, καὶ ἐγένετο παροικμακόν. Φυλὴ δὲ δήμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Φυλάσιοι. τὸ δὲ εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες, ἀντὶ τοῦ εἰ ἐπλούτησας, εἰ μέγας γέγονας, φυλὴν καταλαβόμενος καὶ τοὺς λ' τυράννους μεταχειρισάμενος. φυλὴ γὰρ τόπος οὗτω καλούμενος. περὶ δὲ Θρασυβούλου εἰρηται διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι, ὅτι ἐκεῖ ἐφόδυνεσε τοὺς λ' τυράννους.

ΦΥΛΗΝ ΚΑΤΕΑΑΒΕΣ] προεγράφη ὅπισθεν ἡ ἱστορία, ὅπως Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους τριάκοντα τυράννους κατέστησαν, Ἀθηναίους ὄντας

καὶ αὐτοῦς, οἱ τοὺς Ἀθηναίους κακῶς ἐποιοῦν τοὺς ὁμοφύλους καὶ συμπολίτας. ἀλλὰ Θρασύβουλός τις Ἀθηναῖος φιλόπατρις καὶ μισοτύραννος Φυλὴν κατέλαβε χωρίον τῆς Ἀττικῆς μετὰ ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, καὶ συμβαλὼν τοῖς τριάκοντα καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν νικᾷ τε αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν τῆς τυραννίδος ἤλευθέρωσεν ἐπεὶ δὲ ἦσαν τινες ἐν τῇ πόλει, πρὸς οὓς ἐφίροντο καλῶς οἱ τύραννοι ὅτε ἤρχον, οὗτοι τοὺς ἀναίρετας τῶν τυράνων· δεδιότες, ἡνίκα, τινὲς αὐτῶν συναντήσκειν, ἔλεγε, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες· ὅθεν καὶ ψήφισμα ἔθεντο ἀλλήλους μὴ μνησικακεῖν Εὐκλείδου δημαγωγήσαντος. φησὶ δὲ Ἑρμῆς, ὦ Κάρϊον, μὴ μνησικακήσῃς ἐμὲ ἕνεκεν τῶν ὀπισθεν, ὥς οὐδὲ οἱ μετὰ Θρασύβουλου τοὺς μετὰ τῶν τυράνων, εἰ κατέλαβες τὴν Φυλὴν ὥς ὁ Θρασύβουλος, τουτίστιν, ἔαν ἐπλούτησας. Schol. LB. MH] ὄρα ἴνα ΜΝΗΣΙΚΑΚΗΣΗΣ] ὀργισθῇς ΦΥΛΗΝ] τὴν. τὸ χωρίον. ΚΑΤΕΛΑΒΕΣ] εὖρες. Gl. LB. ΦΙΛΗΝ] ὄνομα τόπου. Gl. Doru. ΕΙ ΣΥ Φ. Κ.] τουτίστι εἰ ἐπλούτησας. Gl. Paris.

1126. ΣΥΝΟΙΚΟΝ] μεθ' ὑμῶν. ΠΡΟΣ Θ.] ἕνεκεν τῶν. Gl. LB.

1127. ΑΠΟΛΙΠΩΝ] ἀφείρ. Gl. LB. Doru. ΕΝΘΑΔΕ ΜΕΝΕΙΣ] ἐνταῦθα προσκαρτερήσας. Gl. LB.

1128. ΤΑ ΓΑΡ] ναί. Gl. LB. Doru. ΤΑ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ] τὰ ἐνταῦθα. ΒΕΛΤΙΟ ΠΟΛΥ] κρείττονα κατὰ πολὺ. Gl. LB. κρείττονα τῶν ἐν θεοῖς. Gl. Doru.

1129. ΤΑΥΤΟΜΟΛΕΙΝ] αὐτόμολός ἐστιν ὁ οἰκία θελήσει λιπὼν ἐκείνους μεθ' ὧν ἦν, καὶ πρὸς ἄλλους ἐλθὼν. τὸ ἐξέρχεται. ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ εἰσέρχεται πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους ἀστέϊον ἐστίν. Schol. Br. ΑΥΤΟΜΟΛΕΙΝ] τὸ ἐνταῦθα ἐλθεῖν καὶ διατρίβειν. ΑΣΤΕΙΟΝ] πεπαιδευμένον. Gl. Paris. φρόνιμον, καλόν. Gl. LB. χαρίεν. Gl. Doru.

1130. ΠΑΤΡΙΣ ΓΑΡ] ναί. ΠΑΣ'] ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις. Gl. LB. ΙΝ'] ὅπου. Gl. Doru. ΙΝ' ΑΝ] ὅπου εὐτυχῇ. Gl. Paris. ΠΡΑΤΤΗΙ ΤΙΣ ΕΥ] εὐτυχῇ Gl. LB. εὐμερῇ. Gl. Doru.

1131. ΟΦΕΛΟΣ] ἡγουν ὠφέλεια. Gl. Doru.

1132. ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ] ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖος παρὰ τὸ στρέφειν καὶ πανουργεῖν. λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς ἐμπολαῖος, στροφαῖος, κερδῶρος, δόλιος, ἡγεμόνιος, ἑναγῶνιος, διάκονος. ΑΛΔΩΣ. στροφὸν, ἐπεί

στροφαὶ λέγονται καὶ οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι. στροφαῖον δὲ ἱκάλουν ἰδρυμένον παρὰ τῇ θύρᾳ τὸν δαίμονα, ἅμα δὲ παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα· οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες πανούργοι. ἐπωνυμία δὲ τοῦτο Ἑρμοῦ παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἰδρῦσθαι ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν· οὗτοι γὰρ ὀπίσω τῶν θυρῶν εἰώθασιν καὶ ἀναδύεσθαι καὶ ὅλως πανουργεῖσθαι.

* ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ] πυλωρόν· ἐνθεν καὶ ἐνθεν στρεφόμενος. Gl. Doru. στρεφόμενον. ΙΔΡΥΣΑΣΘΕ] ποιήσατε. Gl. LB. πυλωρόν. Gl. Paris. ἐπωνυμία ἐστὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἰδρῦσθαι. ἦτοι φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖον οὖν περὶ τὴν θύραν ἀντὶ τοῦ φύλακα τῆς θύρας ἀπὸ τῆς στρόφιγγος. ὁ δὲ θεράπων τὸ στροφαῖον ἐπὶ τῶν δολίων καὶ συμπεπλεγμένων λόγων ἐκλαμβάνει, ἐπεὶ σημαίνει καὶ τοῦτο ἡ λέξις· στροφαῖον γὰρ φάμεν ἄνθρωπον τὸν εἰδὸτα συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανάς. Paris.

1132. ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ] πανούργον. Gl. Paris. ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ:] ποιήσομεν σε; Gl. LB. ΑΛΛ' ΟΥΚ—ΣΤΡΟΦΩΝ] χρεῖα ὑπάρχει οὐδαμῶς ἡμῖν κινήσεων. Gl. LB. ἀλλ' οὐδέμια ἔργασία ἐστὶ δολιοτήτων. Gl. Paris. ΣΤΡΟΦΩΝ] πανουργικῶν. Gl. Doru.

1134. ΑΛΛ' ΕΜΠΟΛΑΙΟΝ] πρῶγματευτήν, ἡ ἀγοραῖον καὶ τῆς καπηλείας προεστώτα. παλινκάπηλοι δὲ λέγονται οἱ τὰ αὐτὰ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες. πέντε δὲ εἰσὶν αἱ διαφοραὶ τῶν πωλούντων, αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, παλινκάπηλος, μεταβολεύς· καὶ ἐστὶν αὐτοπώλης μὲν ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσδοον, κάπηλος δὲ ὁ ἀγοράζων ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗ ἡγόρασεν, ἔμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου, παλινκάπηλος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπορὸν ἀγοράζων καὶ πωλῶν, μεταβολεύς ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ συνεχῆς μεταβάλλειν. καὶ αὐτὰ μὲν εἰσὶν αἱ σημασίαι κυρίως τῶν πωλούντων· καταχρηστικῶς δὲ πᾶς πωλῶν κάπηλος λέγεται. * ΑΛΛ' ΕΜΠΟΛΑΙΟΝ] ποιήσατε πράτην. Gl. LB. πραγματευτήν. Gl. Doru. πραγματευτικόν. Gl. Paris.

1125. ΕΡΜΗΝ] τόν. ΠΑΛΙΓΚΑΠΗΛΟΝ] τὸν μεταπράτην. Gl. LB. καπηλεύοντα τὰ πωλούμενα. Gl. Doru. ΔΕΙ] ἀπόκειται. ἡ πρέπον ἐστὶ. Gl. LB.

1126. ΔΟΛΑΙΟΝ] ἔφορον τοῦ δόλου ποιήσατε. ΗΚΙΣΤΑ ΓΕ] ποιήσομεν σε οὐδαμῶς. Gl. LB.

1137. ΕΡΓΟΝ] χρεῖα ἔστιν ἡμῖν. ΑΠΑΝ ΤΡΟΠΩΝ] ἀδολεύτων ἡ-θῶν. Gl. LB.

1139. ΑΛΛ' ΗΓΕΜΟΝΙΟΝ] κατὰ χρησμόν οἱ Ἀθηναῖοι ἡγεμόνιον ἔρ-μῃν ἰδρύσαντο. παρὰ τὸ τοῖς τυφλοῖς τοὺς βλέποντας ἡγεῖσθαι ἔπνευγε δὲ ἐπὶ τοῦ Πλούτου, φάσκων αὐτὸν ἥδη βλέπειν καὶ μὴ δεῖσθαι ὁδηγοῦ. * ΗΓΕΜΟΝΙΟΝ] προοδοποιόν. Gl. Dorv. προοδοποιὸν ποιήσατε. Gl. LB. ὁδηγόν. Gl. Paris. ὅτι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ λόγος καὶ λογικὸν ἡγεμονεύει τεχνῶν καὶ πρακτικῶν, ὑποτιθεῖς ἐκάστῳ καὶ ἐφευρήσεις καὶ πανουργίας καὶ ἀφορμὰς. ἡγεμόνιος δὲ λέγεται καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν διὸ φησὶν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἥδη βλέπει. Schol. LB. Ο ΘΕΟΣ] ὁ Πλούτος. Gl. LB. ΔΗΗ] ἀπὸ τοῦ νῦν. Gl. Dorv.

1139. ΗΓΕΜΟΝΟΣ] τινὸς ὁδηγοῦ. Gl. LB. ΟΥΔΕΝ] οὐδαμῶς Gl. LB. Dorv. ΔΕΗΣΟΜΕΘ' ΕΤΙ] χρεῖαν ἔ-ξομεν εἰς τὸ ἐξῆς. Gl. LB. εἰς χρεῖαν ἔλθωμεν. Gl. Dorv.

1140. ΕΝΑΓΩΝΙΟΣ] ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. Gl. LB. ἀγώνων καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. Gl. Dorv. μοῖρα γάρ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἔστιν ὁ Ἑρμῆς. Gl. Paris. ΕΡΕΙΣ] λέξεις. Gl. LB. λέγεις. Gl. Dorv.

1141. ΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ] λίαν συμφέρον. Gl. LB. ἀρμοδιώτατον. Gl. Dorv.

1142. ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ] λογικοὺς. Gl. Paris. ΜΟΥΣΙΚΑΣ] χορούς. ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ] παλαίστρας. Gl. Dorv. χορούς, ὀρχήσεις, παλαίστρας, δρόμους καὶ τὰ τοιαῦτα. Gl. Paris.

1143. ΩΣ] λίαν, ὅντως. Gl. Dorv. ΩΣ ΑΓΑΘΟΝ] λίαν συμφέρον. Gl. LB. ΕΠΩΝΥΜΙΑΣ] ὀνομασίας. Gl. LB. Dorv. ΕΧΕΙΝ] κρατεῖσθαι. Gl. Dorv.

1143. ΟΥΤΟΣ ΓΑΡ ΕΞΕΥΡΗΚΕΝ] ἐποίησαν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἂν ἀποτύχωσιν ἐνός, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. * ΕΞΕΥΡΗΚΕΝ] διὰ τῶν πολλῶν ἐπωνυμιῶν. Gl. Dorv. ΒΙΟΤΙΟΝ] μικρὰν ζωὴν. Gl. LB. Dorv.

1145. ΟΥΚ ΕΤΟΣ ΑΠΑΝΤΕΣ] ὥς ἂν εἰ ἔλεγεν, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσι πολλὰ ὀνόματα ἔχειν, ἵνα, ἂν ἀποτύχωσιν ἐνός, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. ὁ δὲ τούτων νοὺς ἐκ τῶν προειρημένων δηλὸς περὶ κληρώσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν δικα-

στηρίων. ἵποιοῦντο δὲ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἂν ἀπολειφθῶσιν ἐνός, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι, τὸν πεσοδὸν καὶ εἰς τὸδε καὶ εἰς τὸδε ἐμβάλλοντες τῶν δικαστηρίων. * ΟΥΚ ΕΤΟΣ] οὐ ματαίως. Gl. LB. οὐ μάτην, οὐ ψεκτῶς. Gl. Paris. ΕΤΟΣ] μάτην. Gl. Dorv. ΠΑΝΤΕΣ] ὅλοι. Gl. LB. ΟΙ ΔΙΚΑΣΟΝΤΕΣ] οἱ κριταί. Gl. LB. Dorv. ΘΑΜΑ] συνεχῶς. Gl. LB. ΟΥΚ ΕΤΟΣ ΑΠΑΝΤΕΣ] οὐ ματαίως ἄρα οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις, φῆσι, δικάζοντες σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγρά-φθαι γράμμασιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. περὶ δὲ τῶν γραμμάτων καὶ δικαστηρίων Ἀθηναίων ἐφημεν ὀπισθεν, πῶς ἐν ἐκάστῳ ἦν γεγραμμένον στοιχεῖον. ἐν μὲν τῷ τοῦ Ἀρεοπάγου δικαστηρίου πρὸ τῶν θυρῶν ἐπιγεγράφτο α. ἐν δὲ τῷ Ἡλιαίᾳ η, ἐν δὲ τῷ ἐν Φρεατοῖ δ', καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ὡσαύτως. διὰ τοῦτο ἔφη, σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. Schol. Br.

1146. ΓΕΓΡΑΦΘΑΙ] ἀντὶ τοῦ ὀνομασθαι ὥστε καὶ ἡλιαστάς εἶναι, καὶ πανταχοῦ αὐτοὺς ἐγγραφῆναι σπουδάζοντες. βούλονται δὲ καὶ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, βούλονται δὲ καὶ ἐν ἄλλῳ δικαστηρίῳ ἀναγράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἀργεῖν ὅλως. * ΣΠΕΥΔΟΥΣΙ] σπουδάζουσι. ΓΕΓΡΑΦΘΑΙ] ἐγγράφεσθαι. Gl. LB. ΓΡΑΜΜΑΣ] δικαστηρίων. Gl. Dorv. ΕΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΓΕΓΡ. ΓΡ.] ἐγγεγραμμένοι εἶναι δικαστηρίοις. Gl. Br. ὀνομασθῆναι ἐν πολλοῖς δικαστηρίοις. Gl. Paris.

1147. ΟΥΚΟΥΝ] λοιπὸν βούλει ἵνα. Gl. LB. τὸ λοιπόν. Gl. Dorv. ΕΙΣΙΩ] εἰσέλθω. Gl. LB. Dorv. ΚΑΙ ΠΑΥΝΕ ΓΕ] ναί. Gl. Dorv.

1148. ΤΟ ΦΡΕΑΡ] τὸ πηγαδί. Gl. LB.

1149. ΙΝ' ΕΥΘΕΩΣ] ὅπως παρενθὺς ὑπὲρ τῆς καλῆς ὑπάρχειν φαίνεται. Gl. LB. διακονικὸς διακονοῦν διαφέρει διακονος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ὑπὲρ τῆς, διακονικὸς δὲ ὁ δυνάμενος ὑπηρετεῖν. Schol. LB.

1150. ΤΙΣ ΑΝ ΦΡΑΣΕΙΕ] κορωνὶς ἐτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λζ', ὧν τελευταῖος "τῆς γραδὲς ἐπιπολῆς ἐνεῖσιν αἱ χύτραι." ἐξῆς δὲ τούτων καὶ τελευταῖοι παντὸς τοῦ δράματος στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετραμέτροι καταληκτικοὶ β'. ἐξῆς δ' αὖ τούτων ἡ κορωνὶς ἢ καὶ τὸ δράμα περατοῦσα.

ΦΡΑΣΕΙΕ] εἰποι. ΣΑΦΩΣ] φανερώς. Gl. LB. Dorv.

1151. Ο ΒΕΑΤΙΣΤΕ] ὦ κάλλιστε.

ΤΙ ΓΑΡ ΑΛΛ' ἰστίην. Η] παρό. ΚΑΚΩΣ] ἔχω. Gl. LB. ΚΑΛΩΣ] ἔχω δηλαδή. Gl. Dorv.

1152. ΑΦ' ΟΥ] καιροῦ. Gl. LB. δι' οὔτινος. Gl. Dorv.

1153. ΑΠΟΔΩΔΑ] ἐφθάρην. Gl. LB. ἐφθάρηκα. Gl. Dorv. ΔΙΜΟΥ] τοῦ. τῆς πείνης. Gl. LB. Dorv.

1154. ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ] ἐν ᾧ σωτήρη Δία τιμῶσιν, ἐνθα καὶ σωτήρως Διὸς ἐστὶν ἱερόν· τὸν αὐτὸν δὲ ἐνιοὶ καὶ ἑλευθερίον φασί.

1155. ΤΙΣ] ποταπὴ τοῦ λιμώττειν σε. Ω] ἱερῷ. ΠΡΟΣ] ἔνεκεν. Gl. LB.

1156. ΘΥΕΙΝ] θυσιάζειν. Gl. LB. Dorv. ΤΙΝΟΣ ΕΝΕΚΑ] χάριν. Gl. Dorv.

1158. Ο ΜΕΝ] τίς. ΗΚΩΝ] ἐλθών. Gl. LB. ἤλθον. Gl. Dorv. ΕΜΠΟΡΟΣ] ἤγουν πραγματευτής. Gl. LB. Dorv.

1159. ΕΘΥΣΕΝ ΙΕΡΕΙΟΝ ΤΙ ΣΩΘΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ τὰ τῆς θυσίας ἐπέτελεν ἢ ἐξῆλεούτο τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσι. μετεκάλεε δ' εἶπε τὸν ἱερέα, ἐπειδὴ νόμος ἐστὶ τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. * ΕΘΥΣΕΝ] ἤγουν ἐθυσίασεν. Gl. Dorv. ΙΕΡΕΙΟΝ] θῆμα. ΣΩΘΕΙΣ] φυλαχθεῖς. Gl. LB. ἐκ χειμῶνος. Gl. Dorv. Ο ΔΕ ΤΙΣ] ἄλλος. Gl. LB.

1160. ΔΙΚΗΝ] κρίσιν. Gl. LB. κατὰ δίκην. Gl. Dorv. ΑΠΟΦΥΓΩΝ] ἔξυσεν. Gl. LB. ΔΙΚΗΝ ΑΠ.] κρίσιν, τιμωρίαν διαδράς. Gl. Paris. Ο Δ' ΑΝ] ἄλλος. Gl. LB. ΕΚΑΛΛΙΕΡΕΙΤΟ] ἐθυσίασε. Gl. LB. Paris. ἐόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. Gl. Dorv.

1161. ΜΕΤΕΚΑΛΕΙ] μετεπέμπετο. ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ] ἐμέ. Gl. LB. τοῦ Διὸς δηλαδή. Gl. Dorv.

1162. ΘΥΕΙ] θυσιάζει. ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝ] τὸ παντελῶς. Gl. Dorv. παντελῶς. ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ] ἐν τῷ ναφ̄ θυσιάζων. Gl. LB.

1163. ΟΥΚΟΥΝ ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ] τῶν ἀφοδευμάτων παίζων τοῦτο δὲ δεόν εἰπεῖν, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. ΑΛΛΩΣ. τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κωλαί. φησὶν οὖν ὅτι καὶ τῆς κόπρου τὰ νομιζόμενα λαμβάνει, τὰ ἔθνη σκώπτων. * ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ] τὰ ἐκ νόμου συνήθη. Gl. LB. συνήθη. Gl. Dorv. τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἐπισθόμενα. Gl. Br. τὰ ἔθιμα, τὰ κατὰ νόμους ἀνήκοντα. Gl. Paris. νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερίου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δὲρ Arist. Plut.

ματα καὶ κωλᾶς. παίζων οὖν κάνταυθά φησι λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. Schol. Br.

1164. ΚΑΥΤΟΣ ΜΟΙ ΔΟΚΩ] νομίζω συμφέρειν. Gl. LB.

1165. ΧΑΙΡΕΙΝ ΕΑΣΑΣ] φθείρεσθαι ἀφείς. Gl. LB. Dorv. Br.

1166. ΘΑΡΡΕΙ] ἔχε θάρρος. Gl. LB. Dorv. ΚΑΛΩΣ ΕΣΤΑΙ] τὰ σὰ γενήσεται. Gl. LB. ταῦτα καλῶς γενήσονται. Gl. Dorv.

1167. Ο ΣΩΤΗΡ] ἤγουν ὁ Πλούτος. Gl. Dorv. ΠΑΡΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ] ἐνταυθ' ἐστίν. Gl. LB.

1168. ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ] αὐτόκλητος. Gl. LB. αὐτοπροαίρετος, ἀπὸ τοῦ αὐτὸς καὶ τοῦ μῶ τὸ ὄρμῳ. ἐστὶ δὲ φιλόσοφος λέξις. Gl. Paris. τὸ αὐτόματος γίνεται ἀπὸ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἡμι τὸ ἐρχομαι, ἤγουν ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος. Gl. Victor. ΗΚΩΝ] ἐλθών. ΑΓΑΘΑ] τὰ. ΤΟΙΝΥΝ] λοιπόν. ΛΕΓΕΙΣ] ἔμοι. Gl. LB.

1169. ΙΔΡΥΣΟΜΕΘ'] στήσομεν. Gl. Dorv. ποιήσομεν, στήσομεν. Gl. LB. ΙΔΡΥΣΟΜΕΘ'] καθιδρύσομεν, ἐγκαταστήσομεν. Gl. Paris. ἰδρύω τὸ καθιδρύω, τουτέστιν ἢ ναὸν ἀνεγείρω ἢ ἀγαλμα καθιστῶ. Gl. Victor. ΙΔΡΥΣΟΜΕΘ' ΟΥΝ] ὅπισθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τῶν Ἀθηναίων ἦν θησαυροφυλάκιον· φησὶν οὖν τὸν Πλούτον, ἥτοι ἀφιερώσωμεν αὐτὸν ἐκείσε, καὶ ἀναστήσομεν, οὐπὲρ ὑπῆρχε πρότερον ἰδρυμένος, ἤγουν πεποιημένος καὶ ἀνατεθειμένος. σὺ δὲ περιμένε, διὰ μέσου φυλάττων ὁ Πλούτος τὸν ὅπισθεν οἶκον τῆς Θεοῦ. Schol. LB. ΑΥΤΙΚΑ ΜΑΛ'] συντόμως λίσαν. ΠΕΡΙΜΕΝΕ] πρόσμμεν. Gl. LB.

1170. ΟΥΠΕΡ] ἐκεῖ ὅπου. ΗΝ ΙΔΡΥΜΕΝΟΣ] ὑπῆρχεν κατεσκευασμένος, ἱστάμενος. Gl. LB. ἱστάμενος, καθήμενος. Gl. Dorv. ἀφιερωμένος. Gl. Paris.

1171. ΤΟΝ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΝ] ὀπίσω τοῦ νεῷ τῆς καλουμένης πολιᾶδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο. μέσον δὲ ἐστὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἐνθα ἦν ταμεῖον, ὅπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον τὰ χρήματα, κάνταυθα ἐφυλάττοντο, καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ οὕτως· “ ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀπὸ τε ἀργυρίου ἐπισθίου ἐξαιχιλίων ταλάντων· τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίων ἀποδόντα περιεγένετο, ἀφ' ὧν τε τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως

καὶ εἰς καὶ τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα, καὶ εἰς Ποτιδαίαν ἐπανηλώθη."

ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς ἀκρόπολιν ἐπέφερον τὰ χρήματα, κἀνταῦθα ἐφυλάττοντο, καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ β' οὕτως· ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἄγε ποτὲ ἀργυρίου ἐπισήμον ἐξακισχιλίων ταλάντων· τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίων ἀποδόντα περιεγένετο, ἀφ' ὧν εἰς τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως καὶ τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα καὶ εἰς Ποτιδαίαν ἐπανηλώθη ἰκεῖν τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπείκυντο. μέρος δὲ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἐνθα ἐστὶ τὸ ταμείον ὅπισθε τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. RAV. ΤΟΝ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΝ] τὸ ὀπισθεν τοῦ οἴκου, ἥγουν τοῦ ναοῦ. Gl. LB. τὰ ὀπισθεν τοῦ δόμου. Gl. Dorv. τὸν ὀπισθεν τοῦ ναοῦ. Gl. Paris. ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τῆς Ἀθηνᾶς. Gl. LB. Paris.

1172. ΑΛΛ' ΕΚΔΟΤΩ ΤΙΣ ΔΕΥΡΟ] ὅτι ὁ Λυκόφρων, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης φησὶν, ψήθη πρῶτον τούτον δᾶδας ᾗ τέκνισεν. πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. ἀλλὰ γὰρ Στράτις πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοὺς Ποταμούς διδάσκων εἰς Φιλύλλαν ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα· "ὕμεις τε πάντες ἔξτε" ἐπὶ τὸ Πύθιον, ὅσοι πῆρ ἐστε μὴ λαβόντες λαμπάδας μὴδ' ἄλλο μὴδὲν ἐχόμενον Φιλύλλου."

ΕΚΔΟΤΩ] ἔξω δότω ἡμῖν. ΔΕΥΡΟ] ἐνταῦθα. ΗΜΜΕΝΑΣ] πῦρ ἐχούσας. Gl. LB. ἀπτομένας. Gl. Dorv.

1173. ΙΝ' ΕΧΩΝ ΠΡΟΗΓΗ ΤΩ ΘΕΩ] τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς μέλλοντος προΐεναι τοῦ Πλούτου. *ΙΝ' ΕΧΩΝ] ὅπερ κρατῶν. Gl. LB. ΕΧΩΝ] κρατῶν. Gl. Dorv. κατέχων. Gl. Paris. ΠΡΟΗΓΗ ΣΥ ΤΩ ΘΕΩ] προσδοποιῆς τῷ Πλούτῳ. Gl. LB. προσδοποιεῖ ὡς ἱερεῖ. Gl. Dorv. ἡγεμὼν γένῃ τῷ Θεῷ. Gl. Paris. ΠΑΝΥ ΜΕΝ ΟΥΝ] λαν χρὴ τοῦτο ποιῆσαι. Gl. LB.

1174. ΔΡΑΝ] ποιεῖν. ΧΡΗ] πρέπει. Gl. LB.

1175. ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ, ΑΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ] ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς ἰδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἐψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἡμφεσμένων καὶ τούτων ἀπὴρχοντο χρηστήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες. *ΠΟΙΩ] ποιήσω. Gl. LB. ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ] τὰ τζυκάλια. Gl. Dorv. ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ] ἀφιερυντέες τι ἐν ναοῖς, ἢ καθιδρύοντες αὐτοὺς ἔθος εἶχον προσάγειν χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστάς, ἢ πελάνων καὶ δοσπρίων ἀληλεσμένων· πρῶτοδοποῖον

δὲ φέρουσαι ταῦτα ἐπὶ κεφαλῆς γυναικίς σμυναί τινες. Schol. LB. ΑΙΣ] δι' ὧν. ΤΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν Πλούτον. Gl. LB.

1176. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] ἐπειδὴ, ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς ἀφιδρύειν ἢ ἀγαλμα θεῶν, ἔψοντες ὀσπρία ἀπὴρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυνέουσιν, εὐχαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης· ὅθεν καὶ ἐν ταῖς Δαναΐσι "μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκίου χύτρας, παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἰδρῦθη ποτὶ."

ΙΑΡΥΣΟΜΕΘΑ] τάξομεν, κατασκευάσομεν. Gl. LB. στήσομεν. Gl. Dorv. ΕΠΙ] ἐπὶ τῶν. ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] τῆς σῆς. ΦΕΡΕ] βάσταζε. Gl. LB. ἀγε. Gl. Dorv.

1177. ΑΥΤΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ] λείπει τὸ ἱμάτια, ἢ ἡ ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα σεμνῶς ἤλθε. πορφύροισι γὰρ καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. δεῖ δὲ ὑπονοεῖν ὅτι ἡ γραῦς ἐβιάσατο καὶ συνευσήλθε τῷ νεανίσκῳ, καὶ ὅτι ἡ γραῦς ποικίλα ἤλθεν ἔχουσα ἱμάτια. *ΣΕΜΝΩΣ] εὐτάκτως. Gl. LB. ἐντίμως. Gl. Dorv. ΕΧΟΥΣΑ] φοροῦσα. Gl. LB. Dorv. ΑΥΤΗ] σύ. Gl. LB. ΠΟΙΚΙΛΙΑ] διάφορα ἱμάτια. Gl. LB. ἱμάτια. Gl. Dorv.

1178. ΟΝ Δ' ΟΥΝΕΚ'] ὧν τινων χάριν· τί γενήσεται; Gl. LB. ΠΑΝΤΑ] ὁ βούλει. Gl. Dorv. ΗΕΙΡΑΞΕΤΑΙ] πραχθήσεται. Gl. LB. γενήσεται. Gl. Dorv.

1179. ΗΞΕΙ] ἐλεύσεται. Gl. LB. ἔλθει. Gl. Dorv.

1180. ΕΙΓΕ ΜΕΝΤΟΙ] εἰπερ ὅμως. ΝΗ ΔΙ'] μὰ τὸν. ΕΓΓΥΑ] ἐγγύην δίδως. Gl. LB. ὑπόσχερ. Gl. Dorv. ἀντὶ τοῦ ἐγγυον καὶ ὑπόσχεσιν δίδως. Gl. Paris. ἐγγυᾷ ἐνεργητικῶς ἐπὶ γαμικοῦ συναλλαγματος, οἷον ἐγγυᾷ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐγγυῶμαι δὲ σοι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι σοι, ὅθεν καὶ ἐγγυή ἢ ὑπόσχεσις. Paris. Victor.

1181. ΗΞΕΙΝ] ἐλθεῖν. ΟΙΣΩ] κομίσω. Gl. LB. Dorv. ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ] τὰ τζυκάλια. Gl. LB.

1182. ΜΗΝ] λοιπόν. Gl. LB.

1183. ΑΥΤΑΙ] αἱ χύτραι. ΤΑΙΣ ΑΛΛΑΙΣ ΧΥΤΡΑΙΣ] τῶν ἄλλων χυτῶν. Gl. LB.

1184. Η ΓΡΑΥΣ ΕΠΕΣΤ' ΑΝΩΤΑΤΩ] ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ μαγειρευόμενα ὀσπρία. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρός ὁ ἀνωτάτω, ἢ τὸ πηγνύμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ, ἢ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρας. τὸ δὲ ΟΥΚΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χο-

ροῦ. * Η ΓΡΑΥΣ] τὸ λίπος. *Gl. LB.* ἡ κοινῶς ἄθῃ. *Schol. LB.* ἤγουν ὁ ἀφρός διὰ τὸ λευκόν. *Gl. Dorv.* ΕΠΕΣΤ' ΑΝΩΤΑΤΩ] ἐπάνω ὑπάρχει. *Gl. LB.* Η ΓΡΑΥΣ ΕΠΕΣΤ'] ἤτοι ὡς ἀφρός. *Gl. Paris.* γραῦς λέγεται τὸ ἀφρώδες καὶ ἐπάνω τῆς χύτρας, ὅταν ἐψημένον τι ἔχοι ἐντός. παίζει οὖν ἐνταῦθα, ὅτι τὴν γραῦν κατέπεισαν βαστάσαι τὰς χύτρας, ἥς ἄνω ἦσαν αἱ χύτραι ἔπασχε δὲ αὕτη τὸ ἐναντίον· ἐπεὶ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις, φησι, χύτραις ὑπάρχει ἄνω ἡ γραῦς ἢ τὸ ἀφρώδες, ταύτης δὲ τῆς γραδὸς ὑπεράνω εἰσὶν αἱ χύτραι. *Schol. LB.*

1185. ΤΗΣ ΓΡΑΟΣ] τῆς γυναικός.

Gl. Dorv. ΕΠΙΠΟΛΗΣ] ἐπάνω. *Gl. LB. Dorv. Victor.* ΕΠΙΠΟΛΗΣ] ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ πολλῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν γίνεται, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα. τοπικόν. ΕΝΕΙΣΙΝ] ὑπάρχουσιν. *Gl. LB.* ὑπάρχει. *Gl. Dorv.*

1186. ΟΥΚΕΤΙ] οὐδαμῶς ΤΟΙΝΥΝ] λοιπόν. ΜΕΛΑΕΙΝ] βραδύνειν. ΕΙ-ΚΟΣ] ὑπάρχει πρίπον. ΑΝΑΧΩ-ΡΕΙΝ] μεταβαίνειν. *Gl. LB.*

1187. ΕΙΣ ΤΟΥΠΙΣΘΕΝ] μέρος. ΔΕΙ] πρέπει. *Gl. LB.* ΚΑΤΟΠΙΝ] δ-πισθεν. *Gl. LB. Dorv.* ΑΔΟΝΤΑΣ] φδὴν λέγοντας. *Gl. LB.* ΕΠΕΣΘΑΙ] ἀκολουθεῖν. *Gl. LB. Dorv.*

FINIS.

